BRENT WEEKS

Asasinul perfect nu are prieteni. Doar ţinte

ASASINUL DIN UMBRĂ

ÎNGERUL NOPŢII, I

„O poveste nemaipomenită! Fascinantă de la început până la sfârşit. Personaje memorabile, o intrigă surprinzătoare, acţiune palpitantă şi acea profunzime a scriiturii care mă face să admir opera unui scriitor.”

Terry Brooks

„Kyllar este un personaj minunat – înduioşător şi infam, laş şi curajos, onorabil şi lipsit de scrupule… un roman de debut surprinzător!”

Dave Duncan

„Asasinul din umbră are majoritatea caracteristicilor unui adevărat roman fantasy: magie, acţiune, un inamic extrem de puternic care trage toate sforile, o sabie fermecată şi un cavaler curajos.”

www.sffworld.com

„Un fantasy epic nemaipomenit care vă va ţine cu sufletul la gură de la prima până la ultima pagină. Îl recomandăm călduros.”

Fantasy Book Critic

„Dacă nu se întâmplă ceva extraordinar în următoarele două luni, *Asasinul din umbră* e cartea anului pentru mine.”

Bookspotcentral.com

„Personajele sunt complexe, profunde şi, una peste alta, pur şi simplu remarcabile.”

A Writer’s Fantasy

BRENT WEEKS

Seria: Îngerul Nopţii

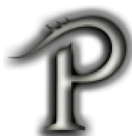
1. ASASINUL DIN UMBRĂ

Original: *The Way of Shadows* (2008)

Traducere din limba engleză:
PETRU IAMANDI

virtual-project.eu

Editura: Paladin
2017

Pentru Kristi,
Fără sacrificiul tău, viața pe care o trăiesc acum
ar fi doar un vis puțin probabil.

Pentru Kristi,
Confidentă, parteneră, cea mai bună prietenă şi nevastă.
Toate sunt pentru tine.

Midcyru

National boundary
Disputed or abandoned boundary

The Freeze
Ladricar
Khalidor
KHALIRAS
Screaming Winds
Shipbreaker Bay
JODAN
Black Barrow
Ossein
VESTACCHI
Stone Hold
Lake Vestacchi
THE CHANTRY
Cenaria
Havermere
Torras Bend
Forglin's Pass
CENARIA CITY
Smugglers' Archipelago
Pavvil's Grove
Silver Bear Hills
Red River
Blackberry River
Skylla
Tlaxini Maelstrom
Waeddryn
Ymmur
The Steppes
Friaku
XIZASSU
CAERNARVON
AENU
Ceura
Plangza
Modai
SHO'CENDI
Alitaera
SKONE
Eastern Capital
The Broken Lands
HOKKAI
Cape Dagon
GAN
The Red Cliffs
BORAMI
Western Capital
SHO'FASTI
The Black Waters
Gandu
HORACHI
Mitgal's Marsh
The Gray Sea
Castle Stormfast
The Island Empire of Seth
The Summer Isles
The Dragon's Teeth
Ladesh
Silk Bay

CAPITOLUL 1

Azoth se ghemui la marginea uliţei, simţind cum noroiul rece îi musteşte printre degetele goale de la picioare. Se concentră asupra spaţiului îngust de sub perete încercând să-şi adune curajul. Soarele mai avea câteva ore până să răsară, iar taverna era pustie. Majoritatea tavernelor din oraş aveau podele din pământ, dar această parte a Furnicarului fusese construită peste o mlaştină şi nici măcar cei chercheliţi bine nu voiau să bea cu picioarele afundate până la glezne, motiv pentru care taverna era înălţată pe piloni şi avea podeaua făcută din beţe groase, de bambus.

Din când în când, printre beţe mai scăpa câte un ban, dar, fiind dificil să-şi facă loc, puţini se încumetau să-l recupereze. Malacii ghildei erau prea voinici, iar sfrijiţii se temeau să se strecoare în întunericul sufocant, pe care-l împărţeau păianjenii, gândacii, şobolanii şi motanul feroce, pe jumătate sălbatic, al stăpânului tavernei. De mai bine de un an aici îi plăcea lui Azoth să scotocească, deşi mai crescuse între timp. Ultima oară se înţepenise înăuntru, noroc că după câteva ore de groază începuse să plouă şi pământul se înmuiase îndeajuns ca să-şi poată croi drum afară.

Acum era iar noroi, nici urmă de muşterii, şi motanul tocmai plecase. În plus, Şobolanul trecea mâine să-şi ia banii, şi Azoth nu avea cei patru gologani. N-avea nici măcar unul, deci prea multe soluţii nu erau. Cu Şobolanul nu puteai să te înţelegi, mai ales că nu-şi controla forţa. Omorâse în bătaie câţiva sfrijiţi.

Azoth îşi făcu loc în noroi şi se întinse pe burtă. Numaidecât, tunica subţire, şi aşa murdară, i se îmbibă de apă. Trebuia să acţioneze repede. Era numai piele şi os, iar dacă se alegea cu o răceală, puţine şanse să se mai facă bine.

Bâjbâind prin întuneric începu să caute licărul metalic atât de dorit. În tavernă încă mai ardeau câteva lămpi, şi

lumina se filtra printre crăpăturile din podea, desenând dreptunghiuri ciudate pe noroi şi apa stătută. Pâcla mlaştinii urca pe săgeţile de lumină doar ca să se desprindă de ele iar şi iar. Pânze de păianjen îi cuprindeau faţa şi apoi se destrămau. Băiatul simţi o atingere pe ceafă.

Încremeni. Nu, fusese doar o închipuire. Răsuflă încet. Ceva licărea în beznă, întinse mâna şi culese primul gologan. Se strecură până la grinda din lemn de pin, neşlefuită, sub care se înţepenise ultima dată, şi împinse noroiul în stânga şi-n dreapta, până când gaura se umplu de apă. Spaţiul era atât de îngust încât trebui să-şi întoarcă într-o parte capul ca să se poată strecura dedesubt. Ţinându-şi respiraţia şi vârându-şi capul în apa vâscoasă, începu să se târască.

Reuşi să-şi scoată capul şi umerii, dar în clipa următoare, un ciot îi sfâşie tunica şi-l împunse în spate. Azoth fu cât pe-aci să scoată un ţipăt de durere, dar se bucură că nu o făcu. Printre beţele de bambus văzu un bărbat la tejghea.

În Furnicar nu aveai prea mult timp să judeci oamenii. Chiar dacă erai iute de mână, ca Azoth, care fura în fiecare zi, până la urmă tot erai prins, iar negustorii îi loveau fără milă pe cei din ghilda şobolanilor care-i tot furau. Dacă voiau să mai rămână cu ceva, erau nevoiţi s-o facă. Ideea era să alegi un negustor care să te bată atât de tare încât să nu-i mai calci prăvălia; unii negustori se îngrijeau să nu mai calci nicio prăvălie. Lui Azoth i se păru că în bărbatul ăsta deşirat se desluşeşte o oarecare bunătate, tristeţe şi singurătate. Avea în jur de treizeci de ani, o barbă blondă, încâlcită, şi o spadă uriaşă la şold.

— Cum de-ai putut să mă laşi? şopti omul.

În mâna stângă ţinea o carafă, iar în dreapta ceva ascuns privirii lui Azoth.

— După atâţia ani în care te-am slujit, de ce tocmai acum? continuă el. Din cauza ei?

Azoth simţi o mâncărime pe gambă. O ignoră. Închipuirea lui, din nou. Întinse mâna în spate ca să-şi desprindă tunica. Trebuia să găsească banii şi s-o ştergă

de acolo.

Ceva greu căzu pe podea chiar deasupra lui Azoth, făcându-l să-şi vâre capul în apă şi tăindu-i răsuflarea. Mai-mai să înghită o gură de apă.

— Durzo Blint, mereu mă iei pe nepregătite, spuse namila de deasupra lui Azoth.

Printre beţele de bambus nu-i vedea decât pumnalul. Bărbatul probabil sărise de pe grinzile tavernei.

— Hei, la cacialmale mă pricep şi eu, dar s-o fi văzut pe Vonda când şi-a dat seama că n-ai de gând s-o salvezi. Că nici nu vrei să încerci. Mai să izbucnesc în plâns.

Bărbatul deşirat se întoarse spre nou-venit.

— În seara asta am omorât şase oameni, zise el rar şi apăsat. Eşti sigur că vrei să fii al şaptelea?

Azoth înţelese în sfârşit despre ce vorbeau. Deşiratul era Durzo Blint, mătrăşitorul. Mătrăşitorul e un fel de asasin – aşa cum şi tigrul e un fel de motan. Dintre mătrăşitori, Durzo Blint era, indiscutabil, cel mai bun. Sau, cum spunea şeful ghildei lui Azoth, nu stătea mult la discuţie.

„Şi eu care am crezut că pare un om bun!"

Azoth simţi din nou cum îl mănâncă gamba. De data asta nu mai era închipuirea lui. Ceva îi urca pe picior, pe sub pantaloni. Ceva mare. Frica lui identifică agresorul: un păianjen-lup alb. Veninul lui lichefia carnea într-un cerc care se mărea treptat. Chiar şi cu ajutorul unui vraci, în cel mai bun caz, un adult pierdea o mână sau un picior. Un şobolan al ghildei n-ar fi avut nici norocul ăsta.

— Blint, după cât ai băut, mare lucru să te poţi ţine pe picioare. Cât te-am urmărit, ai…

— Opt carafe. Şi alte patru înainte.

Azoth nu se clinti. Dacă îşi freca picioarele ca să omoare păianjenul, apa ar fi clipocit şi cei doi şi-ar fi dat seama că era acolo. Chiar dacă Durzo Blint i se păruse un om blând, avea ditamai spada, iar Azoth ştia prea bine că nu trebuie să ai încredere în adulţi.

— Încerci să mă duci cu vorba, spuse bărbatul, cu un glas din care răzbătea teama.

— Nu încerc nimic, răspunse Durzo Blint. De ce nu-ţi

chemi prietenii înăuntru?

Păianjenul ajunse pe coapsa lui Azoth. Tremurând, băiatul îşi ridică tunica şi trase de betelia pantalonilor, desfăcu cingătoarea, rugându-se ca păianjenul să iasă pe acolo.

Deasupra lui, asasinul îşi vârî două degete în gură şi fluieră. Azoth nu prinse mişcarea lui Durzo, dar fluierul se sfârşi într-un gâlgâit şi, o clipă mai târziu, cel care-l scosese zăcea la pământ. Uşile din faţă şi din spate se dădură în lături, în strigătele atacatorilor. Beţele de bambus se încovoiară şi se zguduiră. Străduindu-se să nu zgândăre păianjenul, Azoth nu se mişcă, chiar dacă încă un corp prăbuşit la podea îi împinse iar capul în apă.

Păianjenul se târî pe fundul lui Azoth şi apoi pe degetul lui arătător. Băiatul îşi apropie încet mâna de ochi ca să-l vadă. Teama lui era întemeiată. Într-adevăr, era un păianjen-lup alb, cât degetul lui de lung. Îl aruncă îngreţoşat şi îşi frecă mâna, căutând să vadă dacă nu cumva îl muşcase. Apoi apucă de creanga care i se prinsese de tunică şi o rupse. Zgomotul se amplifică în tăcerea care se lăsase brusc de deasupra. Azoth nu vedea pe nimeni printre beţele de bambus. Câţiva metri mai încolo picura ceva, adunându-se într-o baltă. Era prea întuneric ca să poată vedea ce e, dar Azoth nu trebuia să aibă o imaginaţie foarte bogată ca să-şi dea seama despre ce e vorba.

Era o tăcere stranie. Azoth ar fi ştiut dacă cineva traversa încăperea după scârţâitul scândurilor şi încovoierea beţelor de bambus. Lupta durase poate douăzeci de secunde şi era sigur că nimeni nu părăsise taverna. Să fi murit cu toţii?

Îl trecu un fior, şi nu doar fiindcă stătea în apă. Deşi moartea era ceva obişnuit în Furnicar, Azoth nu mai văzuse atâţia oameni murind atât de repede şi atât de uşor.

Chiar şi în timp ce se ferea de păianjen, Azoth tot reuşise să culeagă şase gologani. Dacă ar fi avut mai mult curaj, ar fi jefuit cadavrele din tavernă, dar nu-i venea să

creadă că Durzo Blint era mort. Poate că Blint era un diavol, cum spuneau ceilalţi şobolani ai ghildei. Poate că Blint stătea afară, aşteptând să-l omoare fiindcă îl spionase.

Cu răsuflarea întretăiată de teamă, Azoth se întoarse şi se târî spre gaură. Şase gologani nu erau de ici, de colo. Trebuia să dea doar patru, deci avea cu ce să cumpere pâine pentru el, Jarl şi Păpuşa.

Când mai avea doar o jumătate de metru până să iasă, ceva strălucitor îi luă ochii. Atât de aproape încât nu înţelese imediat despre ce e vorba. Era spada uriaşă a lui Durzo Blint, vârâtă prin podea, înfiptă în noroi, împiedicându-l să fugă.

Chiar deasupra lui Azoth, de cealaltă parte a podelei, Durzo Blint şopti:

— Să nu scoţi o vorbă despre asta. Ai înţeles? Am făcut şi lucruri mai rele la viaţa mea decât să omor copii.

Spada dispăru, iar Azoth reuşi să iasă afară. Se opri din fugă de-abia după câţiva kilometri.

CAPITOLUL 2

— Patru gologani! Patru! Aici nu sunt patru.

Faţa Şobolanului era atât de roşie de furie încât coşurile îi arătau ca nişte puncte albe. Îl înşfăcă pe Jarl de tunica jerpelită şi-l ridică de la pământ. Azoth lăsă capul jos. Nu suporta să privească.

— Îţi dau eu patru! strigă Şobolanul, împroşcându-i cu scuipat.

În timp ce-l plesnea pe Jarl peste faţă, când cu stânga, când cu dreapta, Azoth îşi dădu seama că asistă la un spectacol. Nu că bătaia n-ar fi fost adevărată – Şobolanul lovea, nu glumă –, dar îl lovea cu palma. Aşa se auzea mai tare. Şobolanul nici măcar nu se uita la Jarl. Se uita la restul ghildei, savurându-le teama.

— Cine-i la rând? întrebă Şobolanul, lăsându-l pe Jarl.

Azoth păşi repede în faţă pentru ca Şobolanul să nu aibă timp să-i ardă un picior prietenului său. La şaisprezece ani, Şobolanul arăta deja ca un bărbat în toată firea şi era şi gras, caz unic printre cei născuţi sclavi.

Azoth întinse cei patru gologani.

— Opt, scârnăvie, spuse Şobolanul, luându-i banii din mână.

— Opt?

— Trebuie să plăteşti şi pentru Păpuşa.

Azoth se uită în jur după ajutor. Câţiva malaci se foiră, uitându-se unii la alţii, dar nu scoaseră o vorbă.

— E prea mică, zise Azoth. Aia mici plătesc de-abia după ce trec de opt ani.

Atenţia se mută asupra Păpuşii, care şedea pe uliţa murdară. Fetiţa observă privirea celorlalţi şi se ofili, făcându-se mică. Păpuşa era mărunţică, avea ochii uriaşi şi, sub stratul de jeg, trăsăturile ei erau la fel de frumoase şi desăvârşite ca ale unei păpuşi.

— Eu zic că are opt ani, să vedem ce zice ea, spuse Şobolanul rânjind. Hai, Păpuşa, zi-i, altfel îţi zvânt în bătaie prietenul.

Ochii mari ai Păpuşii se făcură şi mai mari, iar Şobolanul izbucni în râs. Azoth nu protestă, nu spuse că Păpuşa era mută. Şobolanul ştia asta. Toţi ştiau asta. Dar Şobolanul era Pumnul. Asculta doar de Ja'laliel, şi Ja'laliel nu era aici.

Şobolanul îl trase pe Azoth mai aproape şi coborî vocea.

— Azo, de ce nu vii printre băieţii mei? Aşa n-ar mai trebui să-mi dai niciun ban.

Azoth încercă să spună ceva, dar din cauza nodului din gât nu reuşi să scoată decât un chiţăit. Şobolanul râse din nou şi toţi i se alăturară, unii bucurându-se de umilirea lui Azoth, alţii sperând doar să-l binedispună pe Şobolan înainte să le vină rândul. Azoth simţi cum se înăbuşă de ură. Îl ura pe Şobolan, ura ghilda, se ura pe sine.

Îşi drese glasul şi încercă din nou. Şobolanul îi surprinse privirea şi rânji mulţumit. Şobolanul era mare, dar nu şi prost. Ştia până unde-l poate împinge pe Azoth. Ştia că îl va face să cedeze, de teamă, ca toţi ceilalţi.

Azoth scuipă o flegmă pe faţa Şobolanului.

— Du-te-n mă-ta, Şobolan-Grăsan ce eşti.

Urmă o tăcere mormântală, cât o eternitate. Momentul de aur al victoriei. Lui Azoth i se păru că aude cum le cad fălcile de uimire. Normalitatea îşi reintră în drepturi când pumnul Şobolanului îl izbi direct în ureche. Puncte negre acoperiră lumea din jur în timp ce se prăbuşea la pământ. Clipi de câteva ori spre Şobolan, al cărui păr negru strălucea ca un nimb, blocând soarele amiezii, şi îşi dădu seama că va muri.

— Şobolane! Şobolane, vino încoace!

Azoth se rostogoli într-o parte şi-l văzu pe Ja'laliel ieşind din clădirea ghildei. Pielea lui palidă era plină de broboane de sudoare, deşi afară nu era chiar atât de cald. Ja'laliel tuşi din piept.

— Şobolane! Am spus să vii încoace.

Şobolanul se şterse pe faţă. Dispariţia bruscă a furiei era aproape mai înspăimântătoare decât roşeaţa care-i lua locul. Şobolanul se însenină şi-i zâmbi lui Azoth. Îi zâmbi, pur şi simplu.

*

— Salutare, Jay-O, spuse Azoth.

— Salutare, Azo, răspunse Jarl apropiindu-se de Azoth şi Păpuşa. Ştii că eşti deştept ca noaptea. De-acum aşa o să-i spună toţi pe la spate: Şobolanu'-Grăsanu'.

— Voia să fiu una dintre fetiţele lui, explică Azoth.

Stăteau rezemaţi de un zid, la câteva uliţe mai încolo, împărţind pâinea veche cumpărată de Azoth. Mirosul de pâine coaptă, mai puţin intens la o oră atât de târzie, acoperea în parte duhorile care veneau dinspre canalizare, dinspre gunoaiele ce putrezeau pe malurile fluviului, şi dinspre tăbăcării, unde se amesteca miasma urinei cu aceea a creierului de oaie.

Dacă arhitectura ceurană însemna bambus şi paravane din fibre de orez, arhitectura cenariană era mai rudimentară, mai greoaie, fără simplitatea studiată a conceptului ceuran. Dacă arhitectura alitaerană însemna granit şi lemn de pin, arhitectura cenariană era mai puţin impresionantă, fără trăinicia voită a structurilor alitaerane. Dacă arhitectura osseină însemna turle graţioase şi arcuri curajoase, arhitectura cenariană depăşea un singur nivel doar în reşedinţele câtorva nobili din partea de est. Clădirile cenariene erau înghesuite, umede, ieftine şi joase, mai ales în Furnicar. Materialul care costa de două ori mai mult nu avea căutare, chiar dacă era de patru ori mai rezistent. Cenarienii nu gândeau pe termen lung fiindcă nu apucau să trăiască mult. De obicei, clădirile lor erau din bambus şi fibre de orez, care creşteau în apropiere, pin şi granit, care nu erau prea departe, dar un stil cenarian nu exista. Ţara fusese cucerită de prea multe ori, motiv pentru care singurul lucru cu care se mândrea era supravieţuirea. În Furnicar nici măcar de mândrie nu putea fi vorba.

Cu gândul în altă parte, Azoth rupse pâinea în trei, apoi se încruntă. Două bucăţi erau la fel, a treia mai mică. Puse una dintre bucăţile mai mari pe picior şi-i dădu cealaltă bucată mare Păpuşii, care se ţinea de el ca o umbră. Când să-i dea lui Jarl bucata mai mică, văzu cum Păpuşa îşi strâmbă buzele a dezaprobare.

Azoth oftă şi păstră bucata mică pentru el. Jarl nici măcar nu băgă de seamă.

— Mai bine una dintre fetiţele lui decât mort, spuse Jarl.

— Nu vreau să ajung ca Bim.

— Azo, după ce Jail îşi cumpără libertatea, Şobolanul va fi şeful gildei noastre. Tu ai de-abia unşpe ani. Mai ai cinci ani până la eliberare. Nu mai apuci. În comparaţie cu tine, Bim va fi ăla norocos.

— Atunci ce să fac, Jarl?

De regulă, în aceste clipe se simţea el cel mai bine. Alături de cele două persoane de care nu avea de ce să se teamă şi reducând la tăcere vocea insistentă a foamei. Acum pâinea parcă avea gust de pământ. Privi în gol, spre piaţă, fără să vadă nici măcar cum vânzătoarea de peşte îşi bătea bărbatul.

Jarl zâmbi, albul dinţilor contrastând cu pielea lui neagră, de ladeshian.

— Dacă-ţi spun un secret, poţi să-ţi ţii gura?

Azoth aruncă o privire în jur şi se aplecă spre Jarl. Ronţăitul pâinii uscate şi plescăitul buzelor de lângă el îl făcură să se oprească.

— Eu pot. Nu ştiu dacă şi Păpuşa poate.

Se întoarseră amândoi spre locul în care şedea fata, care se lupta cu o coajă. Firimiturile din colţul gurii şi privirea ei furioasă îi făcură pe cei doi să izbucnească în râs.

Azoth îi ciufuli părul blond şi, văzând că e tot încruntată, o trase aproape de el. Fata se împotrivi, dar când Azoth îi dădu drumul, nu se îndepărtă. Se uită la Jarl, privindu-l întrebător.

Jarl îşi ridică tunica şi scoase o bucată de pânză cu care se încinsese, ca un brâu.

— Eu nu vreau să fiu ca ceilalţi, Azoth. Nu vreau să trăiesc la voia întâmplării. Vreau să plec.

Desfăcu brâul. Ascunse printre pliuri erau douăsprezece monede de aramă, patru de argint, şi, incredibil, două de aur.

— De patru ani. De patru ani îi strâng, zise el şi adăugă alte două monede de aramă.

— Adică aveai la tine banii ăştia ori de câte ori te lua la palme Şobolanul fiindcă nu-i dădeai partea?

Jarl zâmbi şi, încet-încet, Azoth se dumiri. Bătăile erau un preţ prea mic pentru speranţă. După un timp, majoritatea şobolanilor se ofileau şi se dădeau bătuţi în faţa vieţii. Deveneau animale. Sau o luau razna, ca Azoth azi, şi se lăsau ucişi.

Uitându-se la comoară, o parte din Azoth parcă ar fi vrut să-l lovească pe Jarl, să înşface brâul şi să fugă. Cu banii aceia putea scăpa de acolo, îşi putea cumpăra haine noi, se putea angaja ca ucenic undeva, oriunde.

Apoi o văzu pe Păpuşa. Ştia cum s-ar fi uitat fata la el dacă ar fi furat brâul acela promiţător de viaţă bună.

— Dacă vreunul dintre noi poate scăpa din Furnicar, Jarl, tu eşti ăla, nimeni altul. Meriţi asta. Ai şi un plan?

— Bineînţeles, răspunse Jarl şi îşi ridică ochii căprui, strălucitori. Vreau să iei tu banii, Azo. De îndată ce aflăm unde locuieşte Durzo Blint, pleci de aici. De acord?

Azoth se uită la grămăjoara de bani. Patru ani. Zeci de bătăi. Nu numai că nu ştia dacă i-ar da vreodată atâţia bani lui Jarl, dar se şi gândise să-i fure de la el. Nu-şi putu stăpâni lacrimile fierbinţi. Îi venea să intre în pământ de ruşine. Şi-i era atât de frică. De Şobolan. De Durzo Blint. Mereu îi era frică. Dar, dacă scăpa de aici, îl putea ajuta pe Jarl. Iar Blint îl putea învăţa cum să ucidă.

Azoth ridică privirea spre Jarl, neîndrăznind să se uite la Păpuşa de teama a ceea ce putea vedea în ochii ei căprui.

— De acord. Îi iau.

Ştia pe cine va ucide mai întâi.

CAPITOLUL 3

La trecerea străjerului, Durzo Blint se căţără pe zidul care împrejmuia mica moşie. Pentru mătrăşitor era străjerul perfect; un pic mocăit, fără imaginaţie şi gata să îndeplinească ordinele fără crâcnire. Omul îşi începu cei treizeci şi nouă de paşi, se opri la colţ, se sprijini în halebardă, se scărpină pe burtă, pe sub cămaşa de zale, se uită în toate părţile şi îşi continuă drumul.

„Treizeci şi cinci. Treizeci şi şase." Durzo se îndepărtă de umbra străjerului şi se lăsă uşor pe partea cealaltă a zidului, ţinându-se doar în vârful degetelor.

„Acum." Îşi dădu drumul şi căzu în iarbă tocmai când paznicul atingea podeţul de lemn cu halebarda. Durzo se îndoi că străjerul l-ar fi auzit oricum, dar în meseria lui, paranoia îi cerea să fie atent la orice detaliu. Curtea era mică, iar casa era pe măsură. Era construită în stil ceuran, cu pereţi translucizi, din hârtie de orez. Uşile şi arcadele erau din lemn de chiparos şi cedru alb, în vreme ce pentru tocărie şi podele se folosise lemnul de pin din partea locului, mai ieftin. Avea un aer spartan, ca toate casele ceurane, în ton cu pregătirea militară şi personalitatea ascetică a generalului Brant. Şi chiar cu bugetul lui. În ciuda numeroaselor succese repurtate, regele Davin nu fusese prea darnic cu el – unul dintre motivele pentru care mătrăşitorul se şi afla acolo.

Durzo găsi o fereastră deschisă la etaj. Soţia generalului dormea în pat; nu erau ceurani tipici, ca să doarmă pe tatami. Erau însă destul de săraci ca să doarmă pe o saltea umplută cu paie, nu cu puf. Soţia generalului era o femeie ştearsă, care sforăia uşor şi ocupa mai degrabă mijlocul patului decât o margine. Aşternuturile de pe partea patului spre care stătea cu faţa erau în dezordine.

Mătrăşitorul se strecură în cameră, folosindu-şi Talentul ca să-şi amortizeze zgomotul paşilor pe podeaua tare.

„Curios." O privire scurtă îi confirmă faptul că generalul nu venise doar pentru o vizită conjugală nocturnă. Cei doi

chiar împărţeau dormitorul. Poate că generalul era mai sărac decât credea lumea.

Durzo se încruntă sub mască. Era un amănunt de care nu avea nevoie. Scoase pumnalul otrăvit şi se apropie de pat. Femeia nu va simţi nimic.

Se opri. Femeia era întoarsă *spre* aşternutul răvăşit. Dormise lângă soţul ei înainte ca acesta să se dea jos din pat. Nu la margine, cum ar dormi o femeie care doar îşi îndeplineşte datoria de soţie.

Cei doi se iubeau. După moartea ei, prinţul intenţiona să-l însoare repede pe general cu o nobilă bogată. Numai că generalul ăsta, care se căsătorise din dragoste cu o femeie de origine umilă, va reacţiona la asasinarea soţiei lui altfel decât un bărbat căsătorit din interes.

„Idiotul.” Prinţul era atât de obsedat de putere încât credea că toată lumea e la fel. Mătrăşitorul vârî pumnalul în teacă şi ieşi în hol. Trebuia să afle unde era generalul. Numaidecât.

— La naiba! Regele Davin e pe moarte. M-aş mira s-o ducă mai mult de-o săptămână.

„Vasăzică ceilalţi încă nu ştiu.” Într-un fel, aveau dreptate. Peste trei zile mătrăşitorul îi va da regelui doza finală de otravă.

Vocea venise din salonul de la parter. Mătrăşitorul iuţi pasul spre capătul holului. Casa era atât de mică încât salonul generalului putea fi folosit şi ca birou. Acum Durzo îi vedea perfect pe cei doi.

Generalul Brant Agon avea barba căruntă, părul tuns scurt, dar nepieptănat, şi un fel smucit de-a se mişca, uitându-se în toate părţile. Era slab şi vânos, cu picioarele uşor crăcănate, după o viaţă petrecută în şa.

Cel din faţa lui era ducele Regnus Gyre. Scaunul scârţâi când îşi schimbă poziţia. Era un adevărat uriaş, înalt şi lat în spate, dar deloc gras. Îşi împreună peste burtă degetele împodobite cu inele.

„Pe toţi Îngerii Nopţii! I-aş putea ucide pe amândoi acum, ca să pun capăt grijilor Celor Nouă.”

— Nu cumva ne facem iluzii, Brant? întrebă ducele.

Generalul nu răspunse imediat.

— Înălţimea Voastră…

— Nu, Brant. Am nevoie de părerea ta ca prieten, nu ca vasal.

Mătrăşitorul se furişă mai aproape. Scoase pumnalele, atent să nu le atingă tăişurile otrăvite.

— Dacă stăm cu mâinile în sân, Aleine Gunder va fi rege, spuse generalul. Aleine e un om slab, lipsit de scrupule şi de credinţă. Sa'kagé deja controlează Furnicarul; patrulele regelui nu părăsesc sub niciun chip drumurile principale şi ştii prea bine că situaţia se va înrăutăţi. Jocurile Morţii i-au întărit pe cei din Sa'kagé. Aleine nu vrea şi nici nu poate să li se împotrivească acum, cât încă mai putem să-i izgonim. Ne facem iluzii gândind că veţi fi un rege mai bun? Nici pomeneală de aşa ceva. Iar tronul vă aparţine de drept.

Blint fu cât pe-aci să zâmbească. Cei Nouă Sa'kagé erau de acord cu fiecare cuvânt. Tocmai de aceea îl şi sprijineau pe Aleine Gunder.

— Şi tactic? Suntem în stare de aşa ceva?

— Cu o minimă vărsare de sânge. Generalul Blaedan s-a mutat la graniţa ceurană şi cred că a făcut-o dinadins. Ducele Wesseros e plecat din ţară. Regimentul meu e în oraş. Oamenii cred în tine. Avem nevoie de un rege puternic. De un rege bun. Avem nevoie de tine, Regnus.

Ducele Gyre îşi privi mâinile.

— Cum rămâne cu familia prinţului? Va face parte din „minima vărsare de sânge”?

— Vreţi adevărul? întrebă generalul cu o voce calmă. Da. Chiar dacă nu dăm ordinul, unul dintre oamenii noştri îi va ucide. Chiar dacă le-am ordona să nu-i ucidă pe copiii prinţului, unul dintre ei tot ar face-o, ca să vă protejeze. Cu riscul de a fi spânzurat. Atâta încredere au ei în Înălţimea Voastră.

Ducele Gyre trase adânc aer în piept.

— Întrebarea e dacă binele celor mulţi e mai important decât uciderea câtorva persoane…

„Oare de câtă vreme îmi pun eu însumi întrebarea asta?”

Durzo de-abia se stăpâni să nu arunce pumnalele în ei.

Furia neaşteptată care-l cuprinsese îl descumpăni. „De unde până unde?”

Din cauza lui Regnus. Omul ăsta îi amintea de un alt rege pe care-l slujise cândva. Un rege care merita totul, cu prisosinţă.

— La o asemenea întrebare numai Înălţimea Voastră poate răspunde, spuse generalul Brant. Dar, dacă-mi este îngăduit, chiar credeţi că e o întrebare atât de filosofică?

— Cum adică?

— Încă o mai iubiţi, nu?

Regnus păru îndurerat.

— Am fost logodit cu ea zece ani, Brant. A fost prima mea dragoste. Cum am fost şi eu pentru ea.

— Îmi cer iertare, Înălţimea Voastră. N-am vrut să…

— Brant, eu nu vorbesc niciodată despre asta. Acum însă, cu tine, voi face o excepţie. Fiindcă e momentul în care voi hotărî dacă vreau să rămân ceea ce sunt sau să devin rege… Sunt cincisprezece ani de când tatăl Naliei m-a trădat şi a măritat-o cu câinele de Aleine. Ar fi trebuit să trec deja peste asta. Am trecut, dar mă doare când o văd cu copiii ei şi îmi închipui că împarte patul cu Aleine Gunder. Singura bucurie pe care mi-a dăruit-o mie mariajul e fiul meu, Logan, şi nu cred că mariajul ei a fost mai darnic.

— Înălţimea Voastră, ţinând cont că ambele mariaje au fost impuse într-un fel sau altul, n-aţi putea divorţa de Catherine ca să vă căsătoriţi cu…

— Nu, răspunse Regnus clătinând din cap. Dacă vor rămâne în viaţă, copiii reginei vor fi mereu o ameninţare la adresa fiului meu, indiferent dacă-i exilez sau îi adopt. Fiul ei cel mare are cincisprezece ani – e prea mare ca să uite vreodată că ar fi avut dreptul la tron.

— Dreptul e de partea Înălţimii Voastre şi, cine ştie, problemele astea pot avea soluţii neaşteptate din clipa în care urcaţi pe tron.

Regnus înclină din cap nefericit, ştiind fără doar şi poate că ţine în mâini sute sau mii de vieţi, dar neştiind că o ţine

şi pe a sa. „Dacă pune la cale o revoltă, îl ucid, jur pe toţi Îngerii Nopţii. Acum îi slujesc numai pe cei din Sa'kagé. Şi mă slujesc pe mine. Mereu pe mine.”

— Să mă ierte generaţiile nenăscute, spuse Regnus Gyre cu ochii lucind de lacrimi. Însă nu pot ucide pentru ceea ce ar putea fi, Agon. Pur şi simplu nu pot. Voi jura credinţă noului rege.

Mătrăşitorul vârî pumnalele înapoi, în teacă, ignorând amestecul de uşurare şi disperare pe care-l simţea.

„Din cauza afurisitei ăleia de femei. Ea m-a distrus. Ea a distrus totul.”

*

Blint văzu ambuscada de la cincizeci de metri depărtare şi intră direct în ea. Mai era o oră până la răsăritul soarelui şi singurii oameni de pe uliţele întortocheate ale Furnicarului erau negustori care dormiseră pe unde n-ar fi trebuit, iar acum se grăbeau să ajungă acasă, la neveste.

Ghilda – Dragonul Negru potrivit grifelor pe care le lăsase în urmă – se ascundea dincolo de locul în care se îngusta uliţa, unde puştanii puteau bloca ambele capete şi ataca de pe acoperişurile joase.

Prefăcându-se că-l doare genunchiul drept, îşi trase pelerina în jurul umerilor şi gluga pe faţă. Intră şchiopătând în capcană, şi un puştan îi sări în faţă, fluturând o sabie ruginită. Băiatul fluieră şi şobolanii ghildei îl înconjurară pe mătrăşitor.

— Bravo, spuse mătrăşitorul. Pândiţi înainte de ivirea zorilor, când majoritatea ghildelor dorm, ca să săriţi pe câţiva boccelari care şi-au petrecut noaptea la curve. Aşa nu mai trebuie să dea socoteală nevestelor de unde au toate vânătăile alea şi vă dau banii fără să opună rezistenţă. Nu-i rău deloc. A cui a fost ideea?

— A lui Azoth, răspunse un malac, arătând undeva, în spatele mătrăşitorului.

— Gura, Roth! strigă şeful ghildei.

Mătrăşitorul se uită spre băiatul de pe acoperiş, care ţinea în mână o piatră, gata s-o arunce şi-l ţintuia crunt cu

ochii lui de un albastru deschis. Figura lui i se părea cunoscută.

— Aoleu! L-ai dat de gol! spuse Durzo.

— Gura şi tu! se răsti şeful ghildei, ameninţându-l cu sabia. Dă punga cu bani, altfel eşti mort.

— Ja'laliel, le-a spus „boccelari”, strigă un şobolan negru al ghildei. Negustorii n-au de unde să ştie că le spunem aşa. Asta face parte din Sa'kagé.

— Gura, Jarl! Avem nevoie de banii lui.

Ja'laliel tuşi şi scuipă sânge.

— Hai, dă-ne…

— N-am timp pentru aşa ceva. Hai, faceţi loc, spuse Durzo.

— Dă-ne…

Mătrăşitorul făcu doi paşi înainte, răsuci mâna în care Ja'laliel îşi ţinea sabia, îi smulse arma şi-l trase spre el. Îl lovi cu cotul în tâmplă, dar nu îndeajuns de tare ca să-l ucidă.

Lupta se încheie înainte ca şobolanii ghildei să se dezmeticească.

— Am spus că n-am timp pentru asta, zise Durzo şi îşi dădu gluga pe spate.

Ştia că băieţii nu prea aveau ce să vadă. Era deşirat, cu trăsături ascuţite, cu părul blond închis şi o barbă rară, la fel de blondă, care-i acoperea obrajii ciupiţi uşor de vărsat. Puştanii se dădură înapoi de parcă ar fi văzut trei capete, nu doar unul.

— Durzo Blint, murmură Roth.

Băieţii lăsară pietrele să le cadă din mâini.

— Durzo Blint!

Numele trecu de la un şobolan la altul, în valuri. Durzo văzu un amestec de teamă şi veneraţie în privirile lor. Tocmai încercaseră să tâlhărească o legendă.

— Ascute sabia asta, zise rânjind cu superioritate. Numai amatorii le lasă să ruginească.

Aruncă sabia în rigola plină de gunoaie. Apoi trecu printre puştanii care se împrăştiară care-ncotro, parcă s-ar fi temut să nu fie ucişi cu toţii.

*

Azoth îl urmări cum dispare cu paşi mari în ceaţa zorilor, ca atât de multe alte speranţe, în cloaca Furnicarului. Durzo Blint era întruchiparea a tot ce-şi dorea Azoth. Puternic, periculos, încrezător, neînfricat. Ca un zeu. Se uitase la toţi membrii ghildei, gata să-l atace – chiar şi la malacii Roth, Ja'laliel şi Şobolanul – şi nu făcuse decât să zâmbească. Să zâmbească! „Odată şi-odată", îşi jură Azoth. Nu îndrăzni să-şi ducă gândul până la capăt pentru ca Blint să nu-i ghicească hotărârea, dar îşi dorea asta din tot sufletul. „Odată şi-odată."

Când Blint se îndepărtă destul de mult ca să nu bage de seamă, Azoth porni pe urmele lui.

CAPITOLUL 4

Paznicii sălii subterane a Celor Nouă îl măsurară pe Durzo cu o privire acră. Erau gemeni, doi dintre cei mai solizi oameni din Sa'kagé. Amândoi aveau câte un fulger tatuat pe frunte.

— Armele, îl somă unul dintre ei.

— Salut, Lefty, spuse Durzo, predând spada, cele trei pumnale, săgeţile prinse de încheietura mâinii şi mai multe bile de sticlă ce-i atârnau de celălalt braţ.

— Eu sunt Lefty, zise celălalt, percheziţionându-l amănunţit.

— Vă deranjaţi degeaba. Ştiţi doar că, dac-aş vrea să omor pe cineva de acolo, aş putea s-o fac şi cu mâinile goale.

— Ce-ar fi să-ţi înfig spada asta frumoasă… spuse Lefty roşind.

— De fapt, Lefty propune să n-o faci pe fiorosul pentru ca toată lumea să fie mulţumită, interveni Bernerd. E doar o formalitate, Blint. E ca şi cum ai întreba pe cineva cum o mai duce, doar aşa, ca să te afli în treabă.

— Eu nu întreb.

— Îmi pare rău de pierderea pe care ai suferit-o, continuă Bernerd.

Durzo înţepeni, simţind cum i se răsuceşte cuţitul în rană.

— Sincer, adăugă uriaşul, deschizând uşa şi aruncându-i o privire fratelui său.

O parte din Durzo ştia că ar trebui să spună ceva sarcastic, ameninţător sau amuzant, dar limba îi era ca de plumb.

— Nu zici nimic, maestre Blint? întrebă Bernerd.

Durzo îşi reveni şi păşi în sala de întruniri a Celor Nouă fără să ridice ochii.

Era un loc care inspira teamă. O încăpere dominată de un podium din sticlă fibroasă, neagră. Pe podium erau nouă scaune. Un al zecelea scaun era mai sus, aşezat ca un

tron. În faţa scaunelor se întindea doar podeaua goală. Cel interogat de cei Nouă trebuia să stea în picioare.

Sala arăta ca un dreptunghi mic, dar înalt. Tavanul era atât de sus încât părea că dispare în întuneric, dând senzaţia că ai nimerit în iad. Faptul că scaunele, pereţii şi chiar podeaua erau încrustate cu gargui, dragoni şi oameni care urlau nu atenua cu nimic acest sentiment.

Durzo însă intră cu dezinvoltură. Noaptea nu-l înfricoşa în niciun fel. „Măcar atât mi-a mai rămas.”

Cei Nouă îşi trăseseră glugile pe spate. Nu-şi puteau ascunde identitatea de Durzo, chiar dacă ar fi vrut. Mai sus de ei, pe tron, stătea Pon Dradin. Shinga era la fel de nemişcat şi de tăcut ca de obicei.

— I-ai usis sosia? întrebă Corbin Fishill.

Fishill era un bărbat chipeş, elegant, renumit pentru cruzimea faţă de copiii ghildelor pe care le conducea. Hohotul de râs pe care l-ar fi putut provoca gângăveala lui îngheţa sub privirea sa plină de răutate.

— Lucrurile nu stau aşa cum v-aţi aşteptat, zise Durzo.

Raportă scurt: Regele va muri curând, oamenii de care cei din Sa’kagé se temuseră că-l vor succeda hotărâseră să renunţe, prin urmare tronul îi rămânea lui Aleine Gunder.

— Propun să-l convingem pe prinţ să-l aducă lângă el pe generalul Agon, adăugă Druzo. Generalul îl va împiedica pe prinţ să-şi întărească puterea, iar dacă Halidorul face vreo mişcare…

Pol Graykin, fostul stăpân de sclavi, mărunţel de statură, îl întrerupse:

— Îţi înţelegem… îngrijorarea privind Halidorul, dar eu unul nu cred că trebuie să ne irosim capitalul politic pe un general idealist.

— Nici nu trebuie, spuse Mama K.

Stăpâna Plăcerilor îşi păstrase frumuseţea, deşi trecuseră ani buni de când nu mai era prima curtezană a oraşului.

— Putem obţine ceea ce dorim pretinzând că altcineva a cerut asta, continuă ea, impunând atenţie şi tăcere. Prinţul oricum voia să-l cumpere pe general cu o căsătorie de

convenienţă. Îi spunem că preţul lui Agon e un post înalt. Generalul nu va afla niciodată, iar prinţul nu cred că va pune prea multe întrebări.

— Asta ne va ajuta să readucem în discuţie problema sclaviei, spuse Pol Graykin.

— Nu vreau nici în ruptul capului să redevenim stăpâni de sclavi, strigă Brit Haggin, un ins solid, fălcos, cu ochii mici şi pumnii plini de cicatrice, aşa cum se cuvenea să aibă cel care răspundea de paza Sa'kagé.

— Discusia asta mai poate astepta. Nu-i nevoie de presensa lui Blint pentru asa seva, spuse Corbin Fishill, întorcându-şi ochii cu pleoape căzute spre Blint. În seara asta n-ai usis pe nimeni.

Ultimele cuvinte le rosti apăsat. Durzo se mulţumi să-l privească, refuzând să se lase provocat.

— Mai posi uside?

Cuvintele nu aveau niciun efect asupra cuiva asemenea lui Corbin Fishill, care nu cunoştea decât limbajul violenţei. Durzo se îndreptă spre el. Corbin nici nu tresări, nici nu făcu vreo mişcare în timp ce Durzo se apropia de podium, deşi unii dintre Cei Nouă începuseră să se agite. Blint văzu cum muşchii lui Fishill se încordează sub pantalonii de catifea.

Corbin încercă să-l lovească în cap cu piciorul, dar Durzo se feri, îi înfipse un ac în gambă şi făcu un pas înapoi.

Se auzi un clopoţel şi o clipă mai târziu Bernerd şi Lefty năvăliră în încăpere. Blint îşi încrucişă braţele, fără să facă nicio mişcare de apărare.

Blint era înalt, numai vână şi muşchi. Lefty se repezi asupra lui ca un cal de război. Durzo nu făcu decât să întindă mâinile, neîncleştate şi, când Lefty se izbi de el, se întâmplă ceva neaşteptat. În loc să dea de pământ cu Blint, Lefty, mult mai solid, îşi încheie sprintul la fel de brusc pe cât îl începuse.

Se opri cu faţa în palma lui Durzo, spărgându-şi nasul. Apoi se prăbuşi pe lespezile de piatră.

— Stai! strigă Corbin Fishill.

Bernerd se opri în ultimul moment şi îngenunche lângă fratele lui. Lefty gemea, iar sângele care-i curgea din nas umplea gura unui şobolan cioplit în podea.

Corbin îşi scoase acul din gambă cu o grimasă de durere.

— Se-i asta, Blint?

— Vrei să ştii dacă mai pot ucide? întrebă Durzo arătându-i o sticluţă. Dacă acul a fost otrăvit, ăsta-i antidotul. Dacă n-a fost otrăvit, antidotul te va ucide. E treaba ta dacă-l bei sau nu.

— Esti un mare ticălos, Blint, spuse Corbin. Dar esti un ticălos pe gustul meu. Voi doi, iesisi dracului de-aisi.

Duse sticluţa la buze şi bău.

*

Ceva era în neregulă cu tunelul ăsta. Azoth colindase şi alte tuneluri pe sub Furnicar şi, chiar dacă nu-i plăcea să înainteze prin beznă pipăind zidurile, până la urmă tot ajungea la capăt. Tunelul ăsta începuse la fel ca oricare altul: bolovănos, întortocheat şi, desigur, întunecat. Însă, pe măsură ce înainta, pereţii se îndreptau, iar podeaua era tot mai netedă. Tunelul ăsta era important.

Adică era altceva, nu neapărat în neregulă. În neregulă era ceea ce-l aştepta la cotitură. Azoth se ghemui, odihnindu-se, cugetând. Nu se aşeză. Te aşezai numai când ştiai că nu ai de ce să fugi.

Nu mirosea altfel, deşi aerul era greu şi stătut. Dacă îşi încorda ochii, parcă vedea ceva, dar era aproape sigur că privirea îi juca feste. Întinse mâna din nou. Oare aerul era mai rece aici?

Apoi fu sigur că aerul se schimba. Simţi cum îl trec toţi fiorii. Blint fusese aici acum douăzeci de minute. Fără torţă. Azoth nu se gândise la asta până acum. Însă îşi aminti poveştile.

Îl izbi un damf. Grăbi pasul, neştiind dacă nu cumva e mai bine să se întoarcă. Era complet lipsit de apărare. Şobolanul păstra toate armele. Simţi din nou un damf, pe celălalt obraz. „Un damf... de usturoi?”

— Puştiule, lumea asta e plină de secrete, auzi o voce. Secrete precum semnale magice şi identitatea Celor Nouă. Dacă mai faci un pas, afli unul dintre ele. Apoi doi paznici care au primit poruncă să-i ucidă pe toţi cei care intră aici te vor găsi şi ştii ce te-aşteaptă.

— Maestrul Blint? întrebă Azoth scrutând întunericul.

— Data viitoare când urmăreşti pe cineva, nu te mai ascunde atât. Ieşi prea mult în evidenţă.

Azoth nu ştia ce înseamnă cuvântul, dar nu-i suna deloc bine.

— Maestre Blint?

Auzi cum hohotul de râs se îndepărtează de el. Sări în picioare, simţind cum speranţa lui se pierde odată cu râsul. O luă la fugă prin întuneric.

— Aşteaptă!

Nu primi niciun răspuns. Iuţi pasul. Se împiedică de o piatră şi căzu rău, julindu-şi genunchii şi mâinile pe podeaua zgrunţuroasă.

— Maestre Blint, aşteaptă! Vreau să-ţi fiu ucenic. Maestre Blint, aşteaptă!

Auzi vocea chiar deasupra lui, deşi când privi în sus, nu văzu nimic.

— Nu primesc ucenici. Du-te acasă, puştiule.

— Eu sunt altfel! Fac orice. Am bani!

Nu primi niciun răspuns. Blint dispăruse.

Linştea era dureroasă, zvâcnea odată cu juliturile de la genunchi şi mâini. Azoth nu avea ce face. Îi venea să plângă, dar numai copiii plâng.

Se-ntoarse pe teritoriul Dragonului Negru când cerul începea să se lumineze. Părţi din Furnicar se dezmeticeau din somnul adânc. Brutarii erau în picioare, ucenicii fierarilor înteţeau focul, în timp ce ghilda şobolanilor, curvele, bătăuşii şi pungaşii abia se duceau la culcare, iar hoţii de buzunare, escrocii, cuţitarii şi toţi cei care acţionau la lumina zilei încă mai dormeau.

De obicei, resimţea mirosurile Furnicarului ca fiind liniştitoare. Mirosul grajdurilor domina mirosul de dejecţii umane care alunecau încet prin rigolele largi de pe fiecare

uliţă ca să murdărească şi mai mult fluviul Plith, vegetaţia putredă de pe maluri sau din lunca apei leneşe, mirosul mai plăcut al oceanului când aveai noroc ca briza lui să bată spre oraş, duhoarea cerşetorilor adormiţi, care nu se spălau niciodată, şi care-i atacau pe şobolanii ghildei doar ca să-şi verse furia împotriva lumii. Pentru prima oară mirosurile de acolo însemnau murdărie pentru Azoth, nu acasă. Repulsia şi disperarea erau aburii care se înălţau din fiecare ruină şi fiecare grămadă de rahat din Furnicar.

Moara abandonată de aici, folosită cândva la dezghiocarea orezului, nu era doar o clădire pustie în care ghilda se putea adăposti peste noapte. Era un semn. Morile de pe malul de vest erau prăduite de cei care, în disperarea lor, treceau de paznicii angajaţi de proprietari. Totul se reducea la gunoaie şi repulsie, iar Azoth făcea parte din asta.

Ajuns la moară, Azoth înclină din cap către paznic şi intră direct, fără să se ascundă. Băieţii se mai trezeau noaptea ca să-şi facă nevoile, deci nu puteau bănui că fusese plecat. Dacă încerca să se furişeze înăuntru, atrăgea mai mult atenţia asupra lui.

Poate asta însemna să nu iasă prea mult în evidenţă.

Se strecură între Păpuşa şi Jarl, locul lui obişnuit de lângă fereastră. Era frig, însă podeaua era netedă aici, fără prea multe aşchii. Îşi înghionti prietenul.

— Jay-O, tu ştii ce înseamnă a ieşi în evidenţă?

Jarl se întoarse pe partea cealaltă, mormăind ceva. Azoth îl înghionti din nou, dar Jarl rămase nemişcat. „S-o fi culcat târziu.”

Ca toţi puştanii, Azoth, Jarl şi Păpuşa dormeau lipiţi unul de altul ca să se încălzească. De obicei, Păpuşa dormea la mijloc fiindcă era mică şi i se făcea repede frig, însă acum Jarl şi Păpuşa nu stăteau unul lângă celălalt.

Păpuşa se trase aproape şi-l luă în braţe, strângându-l tare. Azoth se bucură de căldura ei. Ceva îl rodea, într-un cotlon al minţii, ca un şobolan, dar era prea obosit. Adormi pe dată.

CAPITOLUL 5

Coşmarul începu în clipa în care se trezi.

— Bună dimineaţa, zise Şobolanul. Ce mai face stârpitura mea preferată?

Veselia de pe faţa sa îi spuse lui Azoth că o încurcase. Roth şi Buză-de-Iepure îl încadrau pe Şobolan, arzând de nerăbdare să vadă ce urmează.

Păpuşa dispăruse. Jarl dispăruse şi el. Ja'laliel nu se vedea nicăieri. Clipind din cauza soarelui care se strecura prin acoperişul distrus al morii, Azoth se ridică în picioare şi încercă să se orienteze. Ceilalţi membri ai ghildei plecaseră şi ei, fie la treabă, fie la căutat prin gunoaie, fie doar hotărând că era un moment bun să rămână afară. Deci îl văzuseră intrând pe Şobolan.

Roth se postă lângă uşa din spate, iar Buză-de-Iepure trecu după Şobolan, în caz că Azoth o lua la fugă spre uşa din faţă, sau spre o fereastră.

— Unde-ai fost azi-noapte? întrebă Şobolanul.

— Am ieşit să mă piş.

— Ai pierdut distracţia.

Când Şobolanul vorbea aşa, monoton, cu vocea lipsită de orice emoţie, Azoth simţea cum se cuibăreşte groaza în el, paralizându-l. Ştia ce înseamnă violenţa. Văzuse marinari ucişi cu sânge rece, prostituate cu cicatrice proaspete, un prieten omorât în bătaie de un vânzător ambulant. Cruzimea cutreiera Furnicarul la braţ cu sărăcia şi furia. Privirea ucigătoare a Şobolanului făcea din el o ciudăţenie mai mare decât Buză-de-Iepure. Buză-de-Iepure se născuse fără o parte din buză. Şobolanul se născuse fără conştiinţă.

— Ce-ai făcut? întrebă Azoth.

— Roth! porunci Şobolanul ridicând bărbia.

Roth deschise uşa, spuse „Cuţu-cuţu”, de parcă ar fi vorbit cu un câine, şi trase ceva înăuntru. Era Jarl. Avea buzele umflate şi ochii învineţiţi, atât de tumefiaţi că de-abia mai vedea cu ei. Pierduse mai mulţi dinţi, şi pe faţă i se uscase sângele scurs din locurile în care-i fusese smuls

părul din cap.

Era îmbrăcat într-o rochie.

Azoth simţi cum îl apucă groaza şi se roşi la faţă. Nu voia să-şi arate slăbiciunea. Dar nici nu se putea clinti din loc. În cele din urmă întoarse privirea ca să nu vomite.

Jarl scoase un scâncet.

— Azo, te rog. Azo, nu întoarce privirea. N-am vrut să…

Şobolanul îl plesni peste faţă. Jarl căzu la pământ şi rămase nemişcat.

— Jarl e-al meu, zise Şobolanul. Crede că se va împotrivi în fiecare noapte, şi o va face. O vreme. Dar tot am să-l dovedesc. Timpul e de partea mea.

— Te omor. Ţi-o jur, spuse Azoth.

— Ce vorbeşti? Nu cumva eşti ucenicul jupânului Blint? întrebă Şobolanul zâmbind.

Azoth îi aruncă o privire cruntă lui Jarl, simţindu-se trădat. Jarl lăsă ochii în jos, iar umerii începură să i se zguduie de plâns.

— Jarl ne-a povestit tot, cred că mai mult lui Roth şi Davi. Numai că eu unul nu prea înţeleg. Dacă maestrul Blint te-a luat ucenic, de ce mai eşti aici, Azo? Te-ai întors ca să mă omori?

Plânsul lui Jarl conteni şi băiatul se întoarse, agăţându-se de un fir de pai.

Nu avea ce să le spună.

— N-a vrut să mă ia ucenic, recunoscu Azoth.

Jarl se prăbuşi.

— Toată lumea ştie că nu ia ucenici, prostule, zise Şobolanul… Uite ce zic eu. Nu ştiu ce-ai făcut pentru el, dar Jarl mi-a poruncit să nu mă ating de tine, deci n-am să mă ating. Cu toate că, mai devreme sau mai târziu, asta va fi ghilda mea.

— Mai devreme, zise Roth, ridicând din sprâncene spre Azoth.

— Am planuri mari pentru Dragonul Negru, Azo, şi n-am să te las să-mi stai în cale, continuă Şobolanul.

— Ce vrei de la mine? întrebă Azoth cu o voce subţire, pierită.

— Vreau să fii un erou. Vreau ca toţi cei care nu îndrăznesc să mă înfrunte să se uite la tine şi să spere. Pe urmă voi distruge tot ce-ai făcut. Voi distruge tot ce iubeşti. Te voi distruge şi nimeni nu va mai îndrăzni să mă sfideze. Prin urmare, fă tot ce poţi, mai bine sau mai rău, sau nu face nimic. Eu voi câştiga oricum. Ca întotdeauna.

A doua zi, Azoth nu-i mai dădu niciun ban. Spera că Şobolanul îl va lovi. Măcar o dată, ca să cadă de pe piedestal, ca să fie un şobolan ca oricare altul. Dar Şobolanul nu-l lovi. Se înfurie şi înjură, cu ochi zâmbitori, şi-i spuse ca în ziua următoare să aducă dublu.

Bineînţeles că Azoth nu aduse nimic. Doar întinse mâna goală, de parcă ar fi fost deja bătut. Nu mai conta. Şobolanul se înfurie, îl acuză că-l sfidează, dar nu-l atinse. Şi aşa se întâmplă în fiecare zi. Apoi Azoth se întoarse la muncă şi începu să strângă bani, adăugându-i la cei primiţi de la Jarl. Zilele erau groaznice: Şobolanul nu-l lăsa pe Jarl să stea de vorbă cu Azoth, aşa că, după o vreme, Azoth crezu că Jarl nu mai voia să-i vorbească. Acel Jarl pe care-l cunoscuse el dispărea încetul cu încetul. Chiar şi atunci când prietenul lui nu mai fu obligat să se îmbrace în rochie.

După lăsarea întunericului era şi mai rău. Şobolanul îl lua pe Jarl în fiecare noapte în timp ce restul ghildei se prefăcea că nu aude. Azoth şi Păpuşa se înghesuiau unul într-altul şi, în liniştea care urma, întreruptă de suspine, Azoth rămânea întins ore în şir, urzind tot felul de planuri de răzbunare despre care ştia că nu le va pune niciodată în aplicare.

Începu să nu mai ţină seama de nimic, îl înjura pe Şobolan în faţă, se împotrivea ordinelor şi ţinea partea celor care erau bătuţi. Şobolanul îl înjura şi el, dar mereu cu un mic zâmbet în ochi. Treptat, sfrijiţii, ca şi ceilalţi amărâţi ai ghildei, se adunară în jurul lui Azoth privindu-l cu veneraţie.

Azoth simţi tensiunea crescând în ziua în care doi malaci îi aduseră prânzul şi se aşezară alături de el pe verandă. Era ceva cu totul nou. Niciodată nu-şi închipuise că

vreunul dintre malaci va trece de partea lui. De ce ar fi făcut-o? Azoth era un nimeni. Apoi văzu unde greşise. Niciodată nu-şi făcuse planuri pentru momentul în care malacii i se vor alătura. De cealaltă parte a curţii Ja'laliel şedea nefericit, scuipând sânge şi arătând mai neajutorat ca oricând.

„Ce prost sunt." Şobolanul de-abia aştepta asta. Făcuse în aşa fel încât Azoth să ajungă un erou. Îi şi spusese. Deci nu avea cum să-i dea Şobolanului lovitura de graţie. Dimpotrivă, Şobolanul îl va alunga pentru totdeauna.

*

— Tată, te rog, nu pleca.

Logan Gyre prinse calul tatălui de dârlogi fără să ia în seamă frigul de dinaintea zorilor şi străduindu-se să nu plângă.

— Lasă asta acum, îi zise ducele Gyre lui Wendel North, intendentul care-i zorea pe servitorii ce cărau cuferele pline cu haine. Dar vreau să trimiţi o mie de pelerine de lână. Plăteşte din banii noştri şi nu-i cere înapoi. Nu vreau să-i dau regelui prilejul de a spune nu.

Ducele îşi duse mâinile la spate şi continuă:

— Nu ştiu în ce stare se află grajdurile garnizoanei, dar vreau ca cei din Havermere să-mi spună câţi cai pot trimite înainte de sosirea iernii.

— Am înţeles, Înălţimea Voastră. Trimit vorbă numaidecât.

Era un du-te vino continuu, servitorii încărcau căruţele care urmau să se îndrepte spre nord cu provizii. O sută de cavaleri ai lui Gyre făceau ultimele pregătiri, verificând dacă şeile, caii şi armele sunt în regulă. Servitorii care-i însoţeau se grăbeau să-şi ia rămas-bun de la familii.

Ducele Gyre se întoarse spre Logan. Văzându-şi tatăl înveşmântat în platoşă, Logan simţi cum ochii i se umplu de lacrimi de mândrie şi teamă.

— Fiule, ai doar unsprezece ani.

— Pot să lupt. Chiar şi maestrul Vorden recunoaşte că mânuiesc spada aproape la fel de bine ca oştenii tăi.

— Logan, vreau să rămâi acasă nu pentru că n-aş avea încredere în priceperea ta. Dimpotrivă. Adevărul e că mama ta are mai multă nevoie de tine aici decât am eu acolo, în munţi.

— Dar vreau să merg cu tine.

— Dacă ar fi după mine, n-aş pleca nici eu. Din păcate, ceea ce vrem noi nu contează.

— Jasin a spus că Cei Nouă încearcă să te pună într-o lumină proastă. A spus că o oaste atât de mică e o adevărată ofensă pentru un duce.

Logan nu aminti şi celelalte lucruri spuse de Jasin. Considera că ştie să-şi ţină cumpătul, deşi în cele trei luni de când regele Davin murise, iar Aleine Gunder devenise Aleine al IX-lea, Logan se bătuse de cel puţin şase ori.

— Şi tu ce crezi, fiule?

— Eu cred că nu ţi-e frică de nimeni.

— Vasăzică Jasin a spus că mi-e frică… Aşa ţi-ai zdrelit pumnii?

Fără să vrea, Logan zâmbi cu gura până la urechi. Era înalt cât tatăl lui şi, chiar dacă nu era încă la fel de vânjos, căpetenia gărzilor, Ren Vorden spunea că e doar o chestiune de timp. Ori de câte ori se bătea cu alţi băieţi, ieşea învingător.

— Fiule, ascultă-mă cu luare aminte. Comanda unei garnizoane la Vânturile Şuierătoare e, într-adevăr, sub demnitatea mea, dar e mai bună decât exilul sau moartea. Dacă rămân aici, până la urmă cu asta mă aleg din partea regelui. Vei veni să te antrenezi cu oamenii mei în fiecare vară. Acum însă am nevoie de tine aici. O jumătate de an vei fi ochii şi urechile mele în Cenaria. Mama ta…

Ducele se opri şi privi dincolo de Logan.

— Crede că tatăl tău e un nesăbuit, completă Catherine Gyre, apărând brusc din spatele lui.

Se trăgea din neamul Graesinilor, avea ochii verzi, era mărunţică şi iute la mânie. În ciuda orei matinale, purta o rochie frumoasă, din mătase verde, tivită cu hermină, iar părul îi strălucea.

— Regnus, să ştii că, dacă pleci, nu vreau să te mai văd.

— Catherine, iar începi?

— Şacalul ăla o să te arunce în ghearele familiei mele, ştii prea bine. Te va distruge, îi va distruge şi pe ai mei… Va câştiga prin orice mijloace.

— *Asta-i* familia ta, Catherine. Hotărârea a fost luată.

Vocea ducelui Gyre sună poruncitor, ca un şfichiuit de bici, şi Logan se făcu mic de frică.

— Ce fete iei cu tine?

— Nu iau nicio servitoare, Catherine, deşi celor mai harnice le voi simţi lipsa. Le las aici din respect pentru…

— Chiar atât de proastă mă crezi? Ai să găseşti acolo destule haimanale.

— Catherine! Intră în casă. Imediat!

Femeia se supuse şi ducele Gyre o urmări cu privirea. Apoi spuse fără să se întoarcă spre Logan:

— Mama ta… sunt câteva lucruri pe care ţi le voi spune când vei fi mai mare. Acum vreau s-o respecţi şi să nu uiţi că tu vei fi stăpânul aici în lipsa mea.

Logan făcu ochii mari, iar tatăl lui îl bătu pe umăr.

— Asta nu înseamnă că trebuie să uiţi de lecţii. Wendel te va învăţa tot ce trebuie să ştii. Pe legea mea, omul ăsta se pricepe mai bine decât mine să ne conducă moşia. Sunt patru zile de mers călare până la garnizoană. Tu ai o minte brici, fiule, tocmai de asta trebuie să rămâi. Oraşul e un cuib de vipere. Simt mulţi care ar vrea să ne distrugă. Mama ta şi-a dat seama, tocmai de aceea e atât de îngrijorată. Tu eşti asul meu din mânecă, Logan. N-aş vrea să fii, dar eşti singura carte care mi-a mai rămas. Surprinde-i mereu cu câte ceva. Fii mai isteţ, mai bun, mai curajos şi mai iute decât ei. Ştiu că e povară grea pentru tine, dar n-am încotro. Mă bazez pe tine. Casa de Gyre se bazează pe tine. Toată suita noastră, toţi vasalii noştri, poate întreg regatul, contează pe tine.

Ducele Gyre îşi încălecă armăsarul alb, uriaş.

— Te iubesc, fiule. Dar nu mă dezamăgi.

CAPITOLUL 6

Întunericul era la fel de apăsător şi de rece precum îmbrăţişarea morţii. Azoth se ghemui lângă perete, sperând că vântul îi acoperea bătăile tunătoare ale inimii. Cel de-al cincilea malac care i se alăturase furase un cuţit din ascunzătoarea plină cu arme a Şobolanului şi acum Azoth strângea în mână lama subţire, simţind cum îi pătrunde în carne.

Pe uliţă nu se vedea nicio mişcare. Azoth îşi vârî mâinile la subţiori ca să le încălzească. Putea aştepta aşa ore întregi. Nu mai conta. Alte ocazii nu mai avea. Şi aşa pierduse mult prea mult timp.

Şobolanul nu era prost deloc. Era foarte crud, dar şi calculat. Spre deosebire de Azoth, care trei luni de zile fusese paralizat de frică. Trei luni în care ar fi putut pune ceva la cale. Şobolanul îşi anunţase intenţiile. Ceea ce uşura lucrurile. Azoth cam ştia ce vrea el, nu trebuia decât să pună lucrurile cap la cap. Acum simţea că intră în pielea Şobolanului mult prea uşor, ghicindu-i gândurile.

„Nu e de-ajuns să mă alunge. Aşa aş putea rămâne la adăpost câţiva ani buni. Alţi şefi de ghilde au apelat la crimă ca să-şi păstreze puterea. Dacă omor şi eu, sunt la fel ca ei.” Azoth răsuci ideea pe toate feţele. Ambiţiile Şobolanului nu erau deloc mici. Şobolanul îşi înfrânase ura timp de trei luni. De ce se abţinuse şi nu-l lovise măcar o dată în cele trei luni?

Distrugere totală. Asta însemna. Şobolanul îl va distruge într-o manieră spectaculoasă. Îşi va potoli setea de sânge şi îşi va întări puterea. Va face ceva atât de îngrozitor, încât Azoth va fi protagonistul unei poveşti pe care ghildele o vor aminti la nesfârşit. Poate că nu-l va ucide, îl va schilodi doar, dar atât de rău încât toţi cei care vor da ochii cu Azoth se vor teme de Şobolan şi mai mult.

Azoth se încordă la auzul unui foşnet de pe uliţă. Încet, aproape pe nesimţite, scoase cuţitul. Uliţa era îngustă, clădirile se încovoiau atât de aproape de caldarâm încât un

adult putea atinge în acelaşi timp zidurile din stânga şi din dreapta. Tocmai de aceea o alesese Azoth. Nu voia să-şi lase prada să se strecoare pe lângă el. Acum însă zidurile păreau că-i vor răul, întinzându-şi degetele flămânde unul spre celălalt, ascunzând stelele şi încercând să-l înşface. Vântul şuiera pe deasupra acoperişurilor spunând poveşti de groază.

Băiatul auzi din nou foşnetul şi se relaxă. Un şobolan bătrân, plin de cicatrice, apăru de sub un morman de scânduri vechi şi începu să amuşine în jur. Azoth îşi ţinu răsuflarea în timp ce şobolanul înainta încet. Mirosi picioarele goale ale lui Azoth, îşi lipi botul umed de ele şi, înţelegând că nu-i niciun pericol, se pregăti să-l muşte.

În aceeaşi clipă, Azoth îi înfipse cuţitul în dosul urechii şi în pământul de dedesubt. Şobolanul tresări fără să chiţăie. Băiatul retrase lama subţire, mulţumit de iuţeala de care dăduse dovadă. Privi din nou în lungul uliţei. Tot nimic.

„Deci care-i slăbiciunea mea? Ce-aş face eu ca să mă distrug, dacă aş fi în locul Şobolanului?”

Simţi cum îl gâdilă ceva pe gât şi se lovi cu palma. „La naiba cu gângăniile astea.”

„Gângănii? Dar aici e un frig de crapă pietrele.” Îşi lăsă palma jos – era caldă şi lipicioasă.

Se întoarse şi lovi la întâmplare, dar ceva îl izbi peste încheietura mâinii şi scăpă cuţitul jos.

Durzo Blint şedea ghemuit la nicio jumătate de metru, fără să spună nimic. Doar îl privea, lung, cu ochii mai reci decât noaptea.

Azoth îi întoarse privirea şi, preţ de câteva clipe, rămaseră amândoi tăcuţi.

— Ai văzut şobolanul, zise Azoth în cele din urmă.

Blint înălţă o sprânceană.

— M-ai tăiat unde l-am tăiat. Ca să-mi arăţi că eşti mult mai priceput decât mine, cum şi eu sunt mai priceput decât şobolanul.

Blint schiţă un zâmbet.

— Ce şobolan ciudat eşti. Pe cât de isteţ, pe atât de prost.

Azoth se uită la cuţit – aflat acum, ca prin minune, în mâna lui Durzo – şi simţi cum îl cuprinde ruşinea. Era prost, ce mai. Ce crezuse el? Că va reuşi să sperie un mătrăşitor? Îi spuse:

— Am să-ţi fiu ucenic.

Mâna deschisă a lui Blint îl plesni peste faţă, lipindu-l de perete. Îşi juli un obraz şi se prăbuşi la pământ. Se răsuci şi-l văzu pe Blint în picioare, privindu-l compătimitor.

— Dă-mi un motiv serios ca să nu te ucid, spuse Blint.

„Păpuşa." Fata nu numai că era răspunsul la întrebarea lui Blint, era şi punctul slab al lui Azoth. Prin ea îl va lovi Şobolanul. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Mai întâi Jarl, acum Păpuşa.

— Ar trebui să mă ucizi, zise Azoth.

Blint înălţă cealaltă sprânceană.

— Eşti cel mai bun mătrăşitor din oraş, dar nu eşti singurul. Şi, dacă nu mă iei ucenic şi nu mă ucizi, mă voi pregăti cu Hu Gibbet sau cu Wrable-Cicatrice. Îmi voi petrece tot restul vieţii pregătindu-mă doar pentru clipa în care voi găsi prilejul de a te înfrunta. Voi aştepta până vei crede că am uitat clipele astea. Voi aştepta până vei crede că a fost vorba doar de ameninţarea prostească a unui amărât de şobolan. După ce voi deveni maestru, vei tresări la orice umbră întâlnită în cale. Însă, după ce vei tresări de zece ori şi eu nu voi fi acolo, nu vei mai tresări şi atunci chiar voi fi acolo. Nu-mi pasă dacă mă vei ucide. Sunt gata să-mi dau viaţa ca să ţi-o iau pe-a ta.

Amestecul de amuzament şi ameninţare din ochii lui Durzo făcu loc doar ameninţării. Azoth însă nu sesiză schimbarea din cauza lacrimilor. Văzu doar privirea inexpresivă a lui Jarl şi îşi imagină că o vede şi în ochii Păpuşii. Îşi imagină că-i aude ţipetele când vine Şobolanul s-o ia în fiecare noapte. Va ţipa fără cuvinte în primele săptămâni, poate se va împotrivi – îl va muşca şi-l va zgâria o vreme – apoi va înceta să mai ţipe, să se mai împotrivească. Se vor auzi doar gemetele ei, zgomotele trupului şi ale plăcerii Şobolanului. La fel cum se întâmpla cu Jarl.

— Viaţa ta e chiar atât de pustie, băiete?
„Va fi dacă spui nu.”
— Vreau să fiu ca tine.
— Nimeni nu vrea să fie ca mine.
Blint scoase o spadă neagră, uriaşă, şi atinse gâtul lui Azoth cu tăişul. În clipa aceea Azoth simţi că nu-i mai pasă dacă lama îi va bea sângele. Mai bine mort decât să o vadă pe Păpuşa dispărând.
— Îţi place să faci rău? întrebă Blint.
— Nu, maestre.
— Ai ucis vreodată pe cineva?
— Nu.
— Atunci de ce-mi pierd timpul cu tine?
De ce vorbea aşa? Chiar vorbea serios? Imposibil.
— Am auzit că ţie nu-ţi place. Că te poţi pricepe la asta şi fără să-ţi placă, răspunse Azoth.
— Cine ţi-a spus?
— Mama K. Ea mi-a spus că asta-i diferenţa dintre tine şi câţiva dintre ceilalţi.
Blint se încruntă. Scoase un căţel de usturoi dintr-o pungă şi-l aruncă în gură. Vârî spada în teacă şi începu să mestece.
— În regulă, băiete. Vrei să devii bogat?
Azoth înclină din cap.
— Eşti ager. Dar poţi să citeşti urmele şi să-ţi aminteşti cincizeci de lucruri în acelaşi timp? Ai mâini pricepute?
Azoth înclină din cap de fiecare dată.
— Fă o scamatorie, zise Durzo râzând.
Azoth nu făcu nimic, doar îşi privi picioarele.
— Nu vreau să-mi mai fie frică.
— Te bate Ja’laliel?
— Jail nu contează.
— Atunci cine contează?
— Pumnul nostru. Şobolanul.
De ce-i venea atât de greu să-i rostească numele?
— Te bate?
— Dacă… dacă nu faci unele lucruri cu el, răspunse Azoth cu vocea tremurată.

Văzând că Blint tace, adăugă:

— N-am să mai las pe nimeni să mă bată. Niciodată.

Blint continuă să privească dincolo de Azoth, dându-i timp să scape de lacrimi. Luna plină scălda oraşul într-o lumină aurie.

— Curva asta bătrână poate fi şi frumoasă, remarcă asasinul. Cu toate păcatele ei.

Azoth urmări privirea lui Blint, dar nu văzu pe nimeni. Ceaţa argintie se înălţa din balega proaspătă a vitelor şi se încolăcea în jurul vechilor apeducte sparte. În întuneric Azoth nu vedea Omul Însângerat mâzgălit peste Dragonul Negru, numele ghildei lui, dar ştia că e acolo. De când se îmbolnăvise Ja'laliel, ghilda lui tot pierdea din teritoriu.

— Maestre…

— Aşezarea cunoaşte doar cultura străzii. Pe o stradă casele sunt din cărămidă, pe alta din chirpici, pe alta din bambus. Titlurile sunt alitaerane, hainele callaeane, muzica se cântă din harpe sethi şi lire lodricare – afurisitele de lanuri de orez sunt furate din Ceura. Dar, atâta timp cât n-o atingi şi n-o priveşti prea de aproape, uneori e chiar frumoasă.

Lui Azoth i se păru că înţelege. Trebuie să ai grijă ce atingi şi pe unde mergi în Furnicar. Bălţi de vomă şi alte fluide umane se vedeau la tot pasul, iar focurile făcute cu balegă şi aburul gros care ieşea din căzile în care fierbea seul acopereau totul cu un luciu cenuşiu, unsuros. Totuşi, nu ştia ce să răspundă. Nici măcar nu era sigur că Blint vorbeşte cu el.

— Eşti aproape, băiete. Numai că eu nu iau ucenici, deci n-am să te iau nici pe tine…

Blint se opri, răsucind cuţitul alene.

— Doar dacă faci un lucru pe care nu-l poţi face.

Speranţa renăscu în pieptul lui Azoth pentru prima oară după atâtea luni.

— Fac orice.

— Trebuie să-l faci singur. Fără ştirea nimănui. Trebuie să te hotărăşti cum îl faci, când şi unde. Totul de unul singur.

— Ce trebuie să fac?

Azoth simţea cum Îngerii Nopţii îi strâng stomacul ca într-un cleşte. Cum de ştia ce va spune Blint?

Blint ridică de jos şobolanul mort şi i-l aruncă lui Azoth.

— Asta. Ucide-l pe Şobolan şi adu-mi dovada. Într-o săptămână.

CAPITOLUL 7

Solon Tofusin îşi mâna calul pe Drumul lui Sidlin printre casele înghesuite, de prost gust, ale marilor familii din Cenaria. Majoritatea caselor aveau mai puţin de zece ani. Restul erau mai vechi, dar fuseseră modernizate de curând. Clădirile de pe strada aceasta se deosebeau calitativ de toate celelalte construite în stil cenarian. Aparţineau unor oameni care credeau că banii pot cumpăra cultura. Toate epatau, încercând să rivalizeze cu vecinele lor prin arhitectura exotică, fantezia constructorilor creând turle ladeshiane sau cupole friakene ale plăcerii, conace alitaerane mai sobre sau imitaţii perfecte ale unor palate de vară ceurane. Era până şi un templu ymurrian, în forma unui bulb, pe care i se păru că-l văzuse într-un tablou, cu tot cu steguleţe pentru rugăciuni. Bani din comerţul cu sclavi, gândi el.

Nu sclavia în sine îl îngrozea. Pe insula lui, sclavia era ceva obişnuit. Nu ca aici. Aceste reşedinţe fuseseră construite din banii câştigaţi din luptele de gladiatori şi vânzarea copiilor. Nu era în drumul lui, dar ţinuse să treacă prin Furnicar ca să vadă cum arăta jumătatea tăcută a noului său oraş. Sărăcia de acolo făcea bogăţia de aici să pară obscenă.

Era obosit. Mai mult trupeş decât înalt, cu burtă, însă, din fericire, cu pieptul şi umerii laţi. Calul se dovedea destoinic, dar nu era unul de război şi de multe ori trebuia să-l ducă de căpăstru.

Proprietăţile mari îi apăreau în faţă una câte una, deosebite de celelalte nu atât prin dimensiunile clădirilor, ci ale terenurilor dintre ziduri. În timp ce casele erau înghesuite unele în altele, terenurile se întindeau în voie. Paznicii stăteau mai degrabă în faţa unor porţi din lemn solid decât din grilaj complicat – porţi zdravene, făcute cu mult timp în urmă, pentru apărare, nu ca să atragă privirile.

Pe poarta primei reşedinţe era încrustat păstrăvul

Jadwin, împodobit cu foiţă de aur. Printre zăbrele zări o grădină bogată, plină de statui, unele din marmură, altele suflate cu aur. „Nu-i de mirare că au mai bine de zece paznici.” Toţi erau profesionişti, iar câţiva chiar destul de chipeşi, fapt ce întărea zvonurile despre ducesă, motiv pentru care răsuflă uşurat când trecu mai departe. Şi el era chipeş, cu pielea măslinie, ochii negri şi părul la fel, negru ca o noapte neatinsă de umbrele cenuşii ale zorilor. A sta în aceeaşi casă cu o ducesă nesătulă, al cărei soţ pleca adesea în lungi misiuni diplomatice, era o complicaţie de care nu avea nevoie.

„Nu că n-aş găsi acelaşi lucru acolo unde merg. Dorian, prietene, sper că ai fost inspirat.” Nici nu voia să se gândească la cealaltă posibilitate.

— Sunt Solon Tofusin. Vreau să vorbesc cu Înălţimea Sa, ducele Gyre, spuse Solon când ajunse în faţa reşedinţei Gyre.

— Cu ducele? întrebă străjerul, împingându-şi coiful pe spate şi scărpinându-se pe frunte.

„Omul ăsta e prost de-a binelea.”

— Întocmai, cu ducele Gyre, răspunse el rar, apăsând cuvintele mai mult decât era necesar, dar cu oboseală în glas.

— Mare ghinion, zise străjerul.

Solon aşteptă, dar omul nu-i dădu niciun fel de explicaţii. „Nu e prost, e idiot.”

— Ducele Gyre e plecat?

— Nu.

„E clar. Ar fi trebuit să-mi dau seama după părul lui roşcat.”

— Ştiu că, după milenii întregi în care au fost victime a sute de raiduri, ceuranii mai deştepţi s-au tras mai departe şi i-au lăsat pe strămoşii tăi de-a lungul coastei. Înţeleg că, atunci când piraţii sethi ţi-au prădat satul, au luat toate femeile arătoase – şi au rămas doar strămoşii tăi – motiv pentru care, fără să fie vina ta, eşti şi prost şi urât. Poţi măcar să încerci să-mi explici cum se face că ducele Gyre e plecat şi nu e plecat în acelaşi timp? Poţi folosi cuvinte

simple.

Surprinzător, omul zâmbi, într-un mod pervers.

— Văd că n-ai semne pe piele, nici inele în nas, nici măcar nu vorbeşti ca un peşte. Chit că, pentru un peşte, eşti prea gras şi prea bătrân. Lasă-mă să ghicesc: au vrut să te dea mării, dar zeii de-acolo nu te-au vrut şi, când te-au lăsat valurile pe plajă, un trol, crezând că eşti unul de-ai lui, te-a luat şi te-a readus în simţiri.

— Trolul era orb, zise Solon şi, când bărbatul izbucni în râs, hotărî că-i este simpatic.

— Ducele Gyre a plecat azi-dimineaţă. Nu se mai întoarce, spuse străjerul.

— Nu se mai întoarce? Niciodată?

— Nu sunt în măsură să vorbesc despre asta. De întors, se întoarce, dacă nu cumva am înţeles eu greşit. Va fi comandantul garnizoanei din Vânturile Şuierătoare.

— Dar ai spus că Gyre nu e plecat.

— Ducele l-a lăsat în loc pe fiul lui, până se întoarce.

— Dacă se mai întoarce.

— Pentru un peşte eşti destul de ager. Fiul lui, Logan, este stăpânul acum.

„Asta nu-i bine.” Solon nu-şi mai aducea aminte dacă Dorian spusese ducele Gyre sau doar Gyre. Solon nici măcar nu se gândise că ar exista doi conducători ai Casei de Gyre. Dacă profeţia era legată de ducele Gyre, trebuia să încalece imediat şi s-o ia la sănătoasa. Însă, dacă era vorba despre fiul lui, Solon trebuia să-şi lase calul tocmai când avea cea mai mare nevoie de el.

— Pot să vorbesc cu ducele Gyre?

— Ştii să foloseşti spada aia? întrebă străjerul. Dacă nu ştii, te sfătuiesc s-o ascunzi.

— Poftim?

— Să nu spui că nu te-am avertizat. Vino cu mine.

Străjerul strigă spre un altul, de pe zid, care coborî să-i ia locul, cât ceuranul îl conducea pe Solon. Un grăjdar luă calul, iar Solon îşi păstră spada.

Era imposibil să nu fii impresionat. Reşedinţa Gyre părea să fie acolo de o veşnicie, sobră şi solemnă ca tot ce

ţinea de o familie de viţă veche. Acante şi în interior şi în exterior, sădite în solul roşu despre care Solon bănuia că fusese adus special pentru aşa ceva. Aceste plante spinoase nu fuseseră alese doar ca să-i ţină departe de ziduri pe cerşetori şi hoţi, ci şi fiindcă erau asociate cu nobilimea alitaerană încă din vechime. Clădirea în sine era la fel de impunătoare, din piatră masivă, arcade largi şi uşi groase care să reziste unui berbec de asediu. Singurul compromis pe care puterea îl făcuse cu frumuseţea erau trandafirii căţărători, roşii, ce încadrau fiecare uşă şi fiecare fereastră de la parter. Pe fundalul ferestrelor cu grilaj din fier şi cadru din piatră neagră, roşul lor perfect crea un contrast izbitor.

Solon băgă de seamă sunetul metalic de-abia când străjerul trecu de intrare şi se îndreptă spre capătul celălalt al clădirii. Aici, cu vedere peste fluviul Plith spre Castelul Cenaria, mai mulţi străjeri urmăreau încăierarea dintre doi bărbaţi împlătoşaţi. Insul mai scund se retrăgea, dând ocol celui mai solid, care-i căra lovitură după lovitură în scut. Cel mai mic se împiedică, iar adversarul se repezi în el cu scutul, ca un berbec. Cel mic ridică spada, dar o altă lovitură i-o zbură din mână, iar următoarea îl nimeri în coif, care sună ca un clopot.

Logan Gyre îşi scoase coiful şi izbucni în râs, ajutându-l pe insul mai mic să se ridice în picioare. Ăsta era noul stăpân? Un copil într-un corp de uriaş căruia, nici nu-i dăduseră tuleiele. N-avea mai mult de paisprezece ani, poate era şi mai mic. Solon parcă-l vedea pe Dorian cum râde. Dorian ştia că nu-i plac copiii.

Străjerul ceuran se apropie de Logan şi-i spuse ceva în şoaptă.

— Bine-ai venit, spuse băiatul întorcându-se spre Solon. Gulph mi-a spus că te dai mare spadasin. Chiar eşti?

Solon se uită la ceuran, care nu făcu decât să-i zâmbească.

— Sunt destul de priceput, stăpâne Gyre. Dar nu lovituri aş vrea să schimb cu Înălţimea Voastră, ci cuvinte.

„Dacă plec acum, pot ajunge la garnizoană în şase-şapte

zile.”

— Vorbim după ce ne duelăm puţin. Gulph, dă-i o armură.

Oamenii îl priveau cu drag şi Solon înţelese că-l iubeau pe acest tânăr stăpân ca pe propriul lor fiu. Şi râdeau la fiecare glumă a lui, răsfăţându-l. Devenise noul stăpân peste noapte, iar oamenii încă nu se obişnuiseră cu ideea.

— N-am nevoie, zise Solon.

Chicotele încetară şi oamenii îl priviră lung.

— Vrei să te duelezi fără armură? întrebă Logan.

— Nu vreau să mă duelez, dar, dacă asta vă este voia, mă voi supune – însă nu mă duelez cu o spadă boantă.

Perspectiva unui duel între bondocul ăsta sethi, neîmplătoşat, şi uriaşul lor îi făcu să jubileze pe cei din jur. Doar Gulph şi încă vreo doi priviră neliniştiţi. Cu armura groasă pe care o purta, Logan nu risca o rană prea gravă, chiar şi cu o spadă ascuţită. Pericolul însă tot exista. Solon văzu în ochii lui Logan că şi băiatul era conştient de asta. Logan se întrebă dacă nu cumva fusese prea cutezător cu un om despre care nu ştia nimic, un om care poate că-i voia răul. Se uită din nou la Solon, văzând cât de solid arată.

— Înălţimea Voastră, poate că ar fi mai bine dacă… spuse Gulph.

— De acord, îi zise Logan lui Solon.

Apoi îşi puse coiful şi îşi trase viziera.

— Sunt gata, anunţă el scoţând spada din teacă.

Înainte ca Logan să facă o nouă mişcare, Solon îşi vârî degetele prin viziera băiatului şi-l apucă de nas. Îl trase pe băiat spre el şi-l răsuci. Logan căzu la pământ scoţând un geamăt. Solon îi desprinse pumnalul din cingătoare şi i-l apropie de ochi, apăsându-i coiful cu genunchiul, fără să-l lase să se mişte.

— Vă daţi bătut? întrebă Solon.

Băiatul răsufla din greu.

— Mă dau.

Solon îi dădu drumul şi se ridică în picioare, scuturându-şi praful de pe pantaloni. Nu-l ajută pe băiat să se ridice.

Cei din jur rămaseră tăcuţi. Unii scoseseră spadele, dar fără să se apropie. Era clar că, dacă Solon ar fi vrut să-l ucidă pe Logan, ar fi făcut-o deja. Pe de altă parte sigur se gândeau ce le-ar fi făcut ducele Gyre dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— Sunteţi un tânăr nesăbuit, stăpâne Gyre, zise Solon. Un bufon care se maimuţăreşte în faţa unor oameni cărora într-o zi s-ar putea să le cereţi să-şi dea viaţa pentru Înălţimea Voastră.

„A spus ducele Gyre, Dorian sigur a spus ducele Gyre. El m-a trimis aici. Dacă s-ar fi referit la duce, m-ar fi trimis direct la garnizoană. Profeţia nu avea legătură cu mine. Dorian nu avea cum să ştie că voi fi reţinut, că voi ajunge în oraş atât de târziu. Sau avea cum să ştie?”

Logan îşi scoase coiful. Era roşu la faţă, dar reuşi să-şi stăpânească furia.

— Mda. Am meritat-o. Şi-am meritat şi lecţia pe care mi-ai dat-o. Sau ce-a fost asta. Îmi cer scuze. Vai de gazda care-şi agresează oaspeţii.

— Sper că v-aţi dat seama că adversarii Înălţimii Voastre se lasă bătuţi…

Logan privi contrariat. Se uită la cel cu care se lupta când sosise Solon, şi lăsă privirea jos. Apoi, printr-un efort de voinţă, ridică ochii spre Solon.

— Îmi dau seama că spui adevărul. Deşi mi-e ruşine să-l aflu din gura ta, îţi mulţumesc.

Acum oamenii lui erau cei care priveau ruşinaţi. Îl lăsau să câştige fiindcă îl iubeau însă îşi făcuseră de ruşine stăpânul. Nu erau pur şi simplu afectaţi, ci chiar sufereau.

„Cum de se bucură băiatul ăsta de atâta loialitate? Doar fiindcă oamenii îi sunt loiali tatălui său?” Urmărind cum Logan se uita la fiecare om în parte – până când fiecare lăsa ochii în pământ – Solon se îndoi că acesta era răspunsul. Logan lăsă ca tăcerea aceea dureroasă să se prelungească.

— Peste şase luni mă voi alătura garnizoanei comandate de tatăl meu, zise Logan către oamenii lui. Nu ca să stau la căldură. Voi lupta, ca mulţi dintre voi. Dar, din moment ce

credeţi că antrenamentul nostru nu e decât o distracţie, fie cum vreţi. Vă veţi distra aşa până la miezul nopţii. Absolut toţi. Mâine reluăm pregătirea. Aştept să fiţi aici toţi, cu o oră înainte de ivirea zorilor. Ne-am înţeles?

— Înţeles, Înălţimea Voastră!

Logan se întoarse spre Solon.

— Îmi cer iertare, nobile Tofusin. Pentru tot. Te rog să-mi spui pe nume. Eşti invitat la cină, bineînţeles, şi, dacă vrei, le poruncesc servitorilor să-ţi pregătească o odaie.

— Desigur, cu mare plăcere.

CAPITOLUL 8

Şobolanul se întâlnea cu Neph Dada de fiecare dată în alt loc. Prin hanuri, prin pivniţele prăvăliilor din port, prin brutării, prin parcurile din cartierul de est şi prin fundăturile din Furnicar. Şi de fiecare dată în alt ceas al zilei sau al nopţii. Cel mai mult îi displăceau întâlnirile nocturne. Neph îi dădea fiori, mai ales când îi răsufla în faţă. Neph mereu îi respira în faţă, aplecat spre el ca să fie mai convingător, înşfăcându-l de braţ cu mâna zbârcită, plină de pete cafenii, ameţindu-l cu răsuflarea lui acră. Dacă încerca să-i demonstreze altceva decât să bage spaima în el, nu reuşea. Uneori Şobolanul de-abia reuşea să nu se scape pe el când Neph îl strângea cu gheara aia. Dacă se uita prea mult la mâna lui, cu kiurile, semnele negre care-i vrâstau degetele şi i se îngroşau în jurul încheieturii, simţea că mai are puţin şi plesneşte.

Omul insista ca Şobolanul să-i spună pe numele mic, deşi era un Vürdmeister şi, prin urmare, „Neph” părea o blasfemie. Îl făcea să pară un om oarecare.

„Calmează-te.” Şobolanul respira rar, încercând să-şi domolească frica. Era însoţit de gărzile lui de corp, deşi amândoi malacii se obişnuiseră să li se facă vânt de îndată ce ajungeau la locul de întâlnire. Şobolanul voia să-i ţină lângă el. Nu că i-ar fi putut ţine piept lui Neph, dar de data asta Neph alesese un cimitir mic, supraaglomerat şi stabilise întâlnirea la miezul nopţii.

Intenţionat, probabil. Poate că-i plăcea să vadă cum Şobolanului i se usucă gura, cum i se face părul măciucă. Mare noroc dacă Neph nu făcea ca ciolanele dintr-un mormânt proaspăt să înceapă să se mişte, să se îmbine în lumina verzuie, alcătuind un schelet care se ridică în picioare şi…

„Termină, la naiba!”

— Prinde-l, îi zise unuia dintre malaci, ridicând nonşalant un craniu şi aruncându-l în direcţia lui.

Roth se dădu repede înapoi, iar craniul, subţire ca hârtia

din cauza trecerii timpului sau a vreunei boli, se sfărâmă de o piatră.

Se îndepărtară repede şi Şobolanul îşi aminti cât de mult ura întunericul. Nu c-ar fi fost beznă aici. Niciunul dintre cimitirele Furnicarului nu era foarte mare. La nici treizeci de metri se vedeau luminile tavernelor, ale sălilor de jocuri şi ale bordelurilor. Avea însă senzaţia că e întuneric beznă.

„Nu mi-e teamă. El poate să se teamă de mine. Ar trebui să se teamă de mine. Unde o fi?"

— Salut, copile, îi şopti o voce răguşită în ureche.

Şobolanul tresări, dispreţuindu-se pentru această reacţie.

Neph zâmbea cu gura ştirbă până la urechi, părul lui alb, lung şi rar, prelingându-i-se unsuros pe umeri.

— Ce doreşti, Neph? De ce m-ai chemat aici?

— A, combinaţia de nerăbdare şi filosofie.

Ca de obicei, Neph stătea mult prea aproape. Şobolanul ştia că e o trăsătură tipic lodricară. Cei din neamul lui credeau că oamenii care stăteau atât de departe încât nu le simţeai răsuflarea ascundeau probabil ceva şi, prin urmare, nu trebuia să ai încredere în ei. Negustorii din Cenaria care făceau afaceri cu lodricarii se plângeau mereu de asta, dar se dădeau repede mai aproape când miroseau că e vorba de bani.

Gestul lui Neph însă nu putea fi pus numai pe seama obiceiului. Omul nu mai locuia în Lodricar de cel puţin jumătate de secol, poate chiar de două ori pe atât. Neph stătea aproape de el fiindcă-i plăcea să vadă cum îl trec toate sudorile. Când amuşina aerul în jurul lui n-o făcea doar ca să-l facă să se simtă şi mai prost că locuia pe străzi, ci şi să pară mai misterios şi să-l bage în sperieţi de-a binelea.

— Ha! exclamă Neph, abătând un suflu de aer puturos spre faţa Şobolanului. Asta vreau!

— Ce anume? întrebă Şobolanul, încercând să se dea înapoi în timp ce Neph îşi apropia faţa de prună uscată, mâncată de vărsat, cu ochii de un albastru nesănătos, înfundaţi în orbite.

— Încă n-am renunţat la tine, prostovane. Uneori, fără să vrei, mai înveţi câte ceva. Dar nu de asta am venit aici. Şi nici tu. A sosit momentul să treci la acţiune. Duşmanii tăi sunt dispuşi să te atace, dar încă nu s-au organizat.

— De unde ştii?

— Ştiu mai multe decât crezi tu, Şobolane-Grăsane.

Neph râse din nou, umplând de scuipat faţa Şobolanului, care fu cât pe-aci să-l pocnească pe bătrân. Oamenii nu-l porecleau Pumnul degeaba. Zvântase în bătaie o mulţime. Era mai uşor decât se credea. Chiar şi pe stradă, cei mai mulţi dintre puştani făceau orice numai să nu se bată. Şobolanul se asigura că loveşte primul, de obicei în nas. Şocul loviturii primite în faţă, urmat de ochii care se umpleau de lacrimi, orbea victima. Pe urmă nu mai avea probleme. Dar, desigur, pe Neph nu-l lovise niciodată. Chiar dacă bătrânul părea fragil, un Vürdmeister ştia să se apere şi altfel.

— Ce ai de gând cu Azoth? întrebă Neph.

Şobolanul se gândise la asta şi nu vedea de ce nu l-ar ucide pur şi simplu. Dădu să-i spună lui Neph, dar el i-o luă înainte:

— Lasă. Când am să vreau să ştiu ce gândeşti, am să-ţi spun.

Neph mai scoase un hohot de râs sinistru.

— Ceea ce nu poţi face e să-l omori. Dacă-l omori, va fi uitat; o să-i ia altul locul. Trebuie să-i distrugi absolut orice speranţă. Trebuie să trăiască aşa, înfrânt, ca să-l vadă toată lumea.

— Mă gândeam să-l bat de faţă cu toţi. Am găsit şi cum să-l bat, să-l schilodesc bine, fără să-l omor.

— Şi dacă *şopârlele* lui îi sar în apărare?

— N-o vor face. Sunt prea speriaţi.

— Spre deosebire de alţi băieţi pe care-i cunosc, Azoth nu-i prost deloc. A ştiut ce înseamnă când au venit malacii ăia la el. Poate chiar a plănuit asta. Primul lucru la care se aşteaptă e să te sperii şi să-l iei la bătaie. Deci are un plan şi pentru asta.

Şobolanul simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Azoth

era isteţ, iar el se bazase prea mult pe Neph. Pentru prima oară îi trecu prin minte că ar putea pierde controlul ghildei. Dacă pierdea controlul, îşi pierdea şi viaţa.

— Dar şi tu ai un plan. Ca să-l distrug, nu?

— Şi chiar aş putea să ţi-l spun, zise Neph, rânjind cu gura lui ştirbă.

*

Se apropia. Azoth simţi asta în timp ce se întindea pe podea, înconjurat de şopârlele lui, ghilda lui. *A lui.* Cincisprezece sfrijiţi şi cinci malaci. Jumătate dintre sfrijiţii din Dragonul Negru şi un sfert dintre malaci erau ai lui acum. Dormeau liniştiţi în jurul lui, probabil chiar şi Bursucul, care ar fi trebuit să se prefacă.

Azoth nu mai dormise de patru nopţi. În noaptea în care se întorsese după discuţia cu Blint, ca şi în următoarele trei nopţi, stătuse treaz făcând planuri, îndoindu-se, fremătând la gândul unei vieţi fără Şobolan. Iar zorii zilei îi amestecaseră planurile cu ceaţa. Pe cei care se dăduseră de partea lui îi numea în glumă şopârle – cu siguranţă nu erau dragoni – puştii însă îşi însuşiseră numele cu mândrie, fără să ia în seamă disperarea din el.

În timpul zilei nu stătuse o clipă locului, dăduse ordine, îşi instruise amărâtele de şopârle încercând să le transforme într-o adevărată forţă, făcuse orice ca să nu mai caute o cale de a-l ucide pe Şobolan. Cât va aştepta Şobolanul? Acum era momentul anihilării. Toată lumea aştepta să vadă următoarea mişcare a acestuia. Toată lumea era sigură că va acţiona într-un fel sau altul. Dacă n-o făcea cât mai curând, cei credincioşi lui aveau să se îndoiască de el, iar de aici şi până la pierderea ghildei nu mai era decât un pas.

Azoth îi pusese pe trei dintre sfrijiţii în care avea cea mai mare încredere s-o păzească tot timpul pe Păpuşa. După care se îndoise că procedase corect. Trebuia să-şi folosească oamenii cu mai multă înţelepciune. Avea nevoie de cei trei ca să culeagă informaţii: să tragă cu urechea la ce spun ceilalţi membri ai ghildei, să vadă dacă vreuna

dintre ghildele vecine ar vrea să primească şopârlele. În plus, ce puteau face cei trei sfrijiţi împotriva malacilor Şobolanului? Băieţii, care aveau doar opt, zece şi unsprezece ani, n-aveau cum să li se împotrivească malacilor de cincisprezece, şaisprezece ani. Până la urmă îi pusese s-o păzească pe doi dintre malacii care i se alăturaseră printre primii, iar ziua o ţinea pe Păpuşa prin preajma lui.

Acum însă oboseala îl dovedea. Nopţile nedormite îşi spuneau cuvântul. Nu mai putea gândi limpede. Era doar o chestiune de timp până făcea o greşeală prostească. Şi asta numai fiindcă nu avea curajul să-l omoare pe Şobolan.

O putea face în noaptea asta. Foarte uşor. Şobolanul ieşise înainte de miezul nopţii împreună cu doi malaci şi, când avea să se întoarcă, probabil că urma să adoarmă imediat. Nemernicul nu suferea de probleme cu somnul. Azoth avea, pe lângă cuţit, şi un pumnal adevărat furat de unul dintre malaci. Nu trebuia decât să se apropie de Şobolan şi să-l înfigă în el. Oriunde în stomac. Chiar dacă dragonii Şobolanului îi erau îndeajuns de loiali ca să-l ducă la un vraci, acesta mai mult ca sigur îi va lua toţi banii. Ce vraci trata pe degeaba un şobolan? Azoth trebuia doar să aştepte cinci minute după revenirea Şobolanului şi să iasă chipurile să-şi facă nevoile. La întoarcere, vâra pumnalul în el şi gata.

Era singura soluţie ca Păpuşa să fie în siguranţă.

Ştia ce înseamnă să devii un mătrăşitor. Se schimba totul. Mătrăşitorii erau pumnalele întunericului. Azoth va învăţa cum să se lupte, cum să ucidă. Nu va învăţa doar cum, se va lupta şi va ucide. Blint se va aştepta ca el să ucidă. Gândul ăsta îl sâcâia la fel ca privirea Păpuşii pe care nu o lua cu adevărat în seamă decât în clipa în care se uita în ochii ei. Implicaţiile unei crime îl preocupau mai puţin. Se agăţa de imaginea lui Durzo Blint, de felul în care mătrăşitorul râdea de ghildă, de Şobolan şi mica lui oaste. Durzo Blint, neînfricatul. Durzo Blint – Azoth *putea* fi ca el.

Blint îl va lua cu el. Azoth nu va conduce Dragonul Negru. Nu va conduce nici măcar şopârlele. Dar nici nu

voia s-o facă. Nu voia ca sfrijiţii să se uite la el ca la un tată, iar malacii, care-l dominau cu înălţimea lor, să se uite la el ca la un atoateştiutor, în stare să-i ferească de toate relele. Nici măcar pe sine nu se putea feri de toate relele. Totul era o minciună. Iar el era un impostor. I se întinsese o cursă pe care niciunul n-o vedea.

Zgomotul inconfundabil al uşii de la intrare anunţă întoarcerea Şobolanului. Azoth era atât de speriat încât ar fi izbucnit în plâns dacă nu i-ar fi spus Bursucului să stea treaz. Nu se cădea să plângă în faţa oamenilor lui. Era sigur că Şobolanul va veni la el, îşi va pune malacii să-l ia şi să-l ducă undeva, într-un loc în care să-i aplice o pedeapsă îngrozitoare, faţă de care cea suferită de Jarl să pară o simplă mângâiere. Dar, ca de obicei, Şobolanul intră în haremul lui, se întinse şi adormi în doar câteva clipe.

Un mătrăşitor nu plânge. Azoth încercă să-şi domolească respiraţia, încercă să-şi dea seama dacă adormiseră şi însoţitorii Şobolanului.

Mătrăşitorii n-au teamă de nimic. Ei sunt ucigaşi. Alţii se tem de ei. Toţi ce-i din Sa’kagé se tem de ei.

„Dacă rămân aici şi încerc să adorm, s-ar putea să nu se întâmple nimic nici noaptea următoare, nici săptămâna următoare, dar Şobolanul tot va veni la mine. Şi atunci va distruge totul.” Azoth îi văzuse privirea. Era convins că Şobolanul îl va distruge, şi asta în mai puţin de o săptămână. „N-am de ales, ori mă distruge, ori îl omor.” În mintea lui, Azoth se vedea ca un erou, ca un personaj din povestea unui bard: cum îi dădea banii înapoi lui Jarl, cum îl ajuta pe Ja’laliel să-şi cumpere libertatea, cum toţi membrii ghildei îl îndrăgeau fiindcă îl omorâse pe Şobolan, cum Păpuşa îi vorbea pentru prima oară, cu admiraţie în ochi, lăudându-i curajul.

Era o prostie, iar el nu-şi putea permite să dea dovadă de prostie acum.

Simţi nevoia să urineze. Se ridică furios şi se îndreptă spre uşa din spate. Însoţitorii Şobolanului dormeau duşi, nici nu se clintiră când trecu pe lângă ei.

Aerul nopţii era rece şi rânced. Azoth cheltuise cea mai mare parte din bani pe hrana şopârlelor. Azi cumpărase peşte. Sfrijiţii mereu flămânzi le mâncaseră până şi măruntaiele, după care vomitaseră tot. În timp ce urina cu boltă peste alee, se gândi că ar fi trebuit să pună pe cineva ca să-i împiedice să facă asta. Încă un amănunt pe care-l trecuse cu vederea.

Auzi un târşâit de picioare şi se întoarse, încheindu-se repede la pantaloni. Dar, scrutând întunericul, nu văzu nimic. Îşi pierdea controlul, tresărea la orice zgomot făcut de cei peste treizeci de şobolani înghesuiţi înăuntru, care se foiau în somn, gemând cu burţile goale.

Deodată zâmbi şi îşi atinse cuţitul. Poate erau o sută de lucruri pe care nu le ştia şi alte o mie pe care nu le putea controla, acum însă ştia ce trebuie să facă.

Şobolanul trebuia să moară; simplu ca bună ziua. Ce avea să se întâmple după aceea nu mai conta. Indiferent dacă îi mulţumeau sau îl ucideau, trebuia să-i facă felul Şobolanului. Trebuia să-i facă felul înainte de-a o nenoroci pe Păpuşa. Trebuia să-i facă felul acum.

Şi astfel hotărârea fu luată. Azoth îşi lipi cuţitul de încheietura mâinii şi păşi înăuntru. Şobolanul sigur dormea înconjurat de haremul lui. Azoth va trebui să facă doar doi paşi lateral. Dacă vreunul dintre malaci o să se trezească, se va preface că se împiedică şi-i va împlânta Şobolanului cuţitul în burtă. De câte ori va fi nevoie, până la moartea Şobolanului sau a lui.

Azoth mai avea patru paşi până la Şobolan când privirea îi fu atrasă de locul în care dormea el de obicei. Bursucul zăcea pe spate, în întuneric, cu o dungă subţire pe gât, ce părea neagră pe pielea lui albă. Stătea cu ochii deschişi, dar nu se mişca.

Locul Păpuşii era gol. Dispăruse, ca şi Şobolanul.

CAPITOLUL 9

Stătea în întuneric, prea uluit ca să poată plânge. Chiar şi în această stare de şoc Azoth ştia că malacii Şobolanului nu dormeau. Asta aşteptaseră: ca Azoth să iasă pentru câteva clipe şi astfel s-o ia pe Păpuşa. Nu avea niciun rost să trezească toată ghilda. În bezna şi confuzia din jur nu-şi va da seama care dintre malacii Şobolanului erau plecaţi. Şi dac-ar şti, ce-ar face? Chiar dac-ar şti care au plecat, n-ar şti unde s-au dus. Chiar dacă ar şti unde s-au dus, ce-ar putea face?

Zăcea în întuneric, sărind de la un gând la altul, privind tavanul lăsat. Îi auzise, drăcia dracului. Auzise zgomotul şi nici măcar nu se uitase.

Zăcea în întuneric, dărâmat. Orele se scurseră. Răsări soarele. Şobolanii se treziră, iar el fixa în continuare tavanul, aşteptând să se prăbuşească peste el, ca toate celelalte. Să fi vrut şi nu s-ar fi putut clinti din loc.

Zăcea în lumină. Copiii ţipau, sfrijiţii trăgeau de el, strigând ceva. Ceva despre Bursuc. Întrebări. Numai cuvinte. Cuvintele erau doar vânt. Simţi cum îl zgâlţâie cineva, dar el era departe.

Trecu mult timp până să se dezmeticească. Din cauza singurului sunet care-l putea scoate din transă: hohotul de râs al Şobolanului.

Simţi cum îl furnică pielea şi se ridică în capul oaselor. Încă mai avea cuţitul. Pe podea era sânge uscat, dar Azoth de-abia dacă-l văzu. Se ridică în picioare şi se-ndreptă spre uşă.

Hohotul acela îngrozitor răsună din nou şi Azoth o luă la fugă.

În clipa în care ieşi pe uşă, văzu cu coada ochiului cum umbra tocului uşii se alungeşte şi-i ţâşneşte în faţă. La fel de iute ca un păianjen pe care-l văzuse cândva, şi la fel de eficient. Se izbi de umbră ca de un zid. Simţi cum îi vuieşte capul în timp ce era tras înapoi, în umbrele adânci dintre clădirea unde se aciuase ghilda şi ruina de lângă ea.

— Ce faci, te grăbeşti să mori, micuţule?

Azoth nu putea clătina din cap, nu putea scăpa. Umbra îi strângea faţa ca într-o menghină. Într-un târziu îşi dădu seama că era maestrul Blint.

— Cinci zile, puştiule. Cinci zile ai avut ca să-l ucizi.

Îi şoptea la ureche, în răsuflarea lui amestecându-se vag mirosul de usturoi cu cel de ceapă. În faţa lor, Şobolanul vorbea cu membrii ghildei, râzând şi făcându-i să râdă. Erau şi câteva şopârle de-ale lui Azoth, care râdeau la rândul lor, în speranţa că vor scăpa de răzbunarea Şobolanului.

„Aşadar a început.” Puţinele lucruri pe care reuşise să le facă se duceau pe apa sâmbetei. Celelalte şopârle plecaseră. Mai mult ca sigur se vor întoarce, de voie, de nevoie, ca să vadă ce s-a întâmplat. Azoth nu putea fi supărat pe ei. În Furnicar făceai ce era nevoie ca să supravieţuieşti. Nu era eşecul lor; era al lui. Blint avea dreptate: malacii care-l păzeau pe Şobolan erau pregătiţi. Şobolanul era pregătit. Dacă i-ar fi atacat acolo, ar fi fost un om mort. Sau mai rău. Avusese tot timpul să pună ceva la cale, şi nu făcuse nimic. Şi-ar merita moartea.

— Te-ai mai calmat, puştiule? întrebă Blint. Foarte bine. Acum am să-ţi arăt cât te-a costat şovăiala.

*

Pe Solon îl condusese în salon un bătrân adus de spate şi îmbrăcat într-o uniformă împodobită cu fireturi de aur şi şoimul alb, în zbor, al Casei de Gyre, cu un samur în gheare, a cărui semnificaţie aproape că fusese uitată de-a lungul secolelor. Un şoim din nord. Nu din Halidor, nici măcar din Lodricar, şoimii arctici trăiau numai în Ţinutul Îngheţat. „Aşadar cei din neamul Gyre sunt un fel de cenarieni, cum sunt şi eu.”

Cina era servită în salonul mare, o alegere ciudată după părerea lui Solon. Nu că salonul mare n-ar fi fost impresionant – era prea impresionant. Poate la fel de spaţios ca sala mare din Castelul Cenaria, plin de tapiserii, steaguri, scuturi ale unor duşmani morţi demult, tablouri

enorme, statui din marmură sau suflate cu aur, şi cu o pictură pe tavan care înfăţişa o scenă din Alkestia. În faţa unei asemenea splendori masa părea aproape insignifiantă, deşi era lungă de cincisprezece metri.

— Solon Tofusin, din Casa de Tofusin, Căutătorii Vânturilor din Casa Regală Bra'aden a Imperiului Insular Seth, anunţă bătrânul.

Solon era încântat că omul fie ştia, fie căutase titlurile exacte, chiar dacă Seth nu mai era, de fapt, un imperiu. Solon se îndreptă spre soţia ducelui Gyre ca să-şi prezinte omagiile.

Era o femeie atrăgătoare, impunătoare, cu ochii negri, pielea măslinie şi oasele delicate ale Casei de Graesin. Deşi avea o siluetă de invidiat, se îmbrăca modest, după normele cenariene: decolteu înalt, tiv până aproape de gleznele fine, rochia gri cambrată, dar nu prea strâmtă.

— Fiţi binecuvântată, Înălţimea Voastră! spuse Solon salutând-o în maniera sethi tradiţională, plecăciunea cu palmele deschise. Fie ca soarele să vă surâdă şi toate furtunile să vă găsească în port!

Era puţin exagerat, cum era şi să pui trei oameni să cineze într-un salon destul de mare ca să aibă propria climă.

Femeia doar îşi drese glasul, fără a se osteni să-i răspundă. Se aşezară, iar servitorii aduseră primul fel, supă de raţă cu mandarine şi chimen.

— Fiul meu m-a prevenit de unde veniţi, dar văd că vă exprimaţi destul de bine şi nici n-aţi considerat necesar să vă prindeţi inele sau altceva de nas. Şi sunteţi îmbrăcat. Mă bucur.

Era clar că amabila ducesă auzise de păţania fiului ei în duelul cu Solon şi nu-i plăcea că Logan fusese umilit.

— Deci e adevărat? întrebă Logan.

Băiatul stătea într-un capăt al mesei, mama lui în celălalt, iar Solon, din nefericire, la mijloc.

— Sethi călătoresc goi-goluţi pe corăbiile lor?

— Logan! îl apostrofă Catherine Gyre.

— Cer iertare că vă contrazic, Înălţimea Voastră, dar

aceasta e o percepţie greşită. Insula noastră se află în mijlocul celui mai cald curent din Marea cea Mare, deci e destul de cald chiar şi în timpul iernii. Vara e aproape insuportabil. Prin urmare, deşi nu purtăm chiar atâtea haine, sau chiar atât de groase, ca oamenii de aici, ştim şi noi ce e pudoarea.

— Pudoarea? Pudoare se cheamă atunci când femeile urcă pe jumătate goale în corăbii? întrebă ducesa.

Logan părea entuziasmat de imagine.

— Bineînţeles că nu toate sunt pudice. Dar pentru noi sânii sunt la fel de excitanţi ca şi gâtul. Chiar dacă e plăcut să-i săruţi, nu există vreun motiv să…

— Mergeţi prea departe! exclamă Catherine Gyre.

— Pe de altă parte, femeia care îşi arată gleznele e clar că nu speră să coboare sub punte de una singură. Înălţimea Voastră – continuă Solon, ridicând o sprânceană şi prefăcându-se că se uită la gleznele ei, deşi acestea erau prea departe şi ascunse de picioarele mesei – femeile sethi v-ar considera cât se poate de necuviincioasă.

Ducesa se făcu cenuşie la faţă. Dar până să spună ceva, Logan izbucni în râs.

— Glezne? Glezne? Ce… absurd! zise el şi fluieră admirativ. Frumoase glezne ai, mamă.

Un servitor aduse felul doi, dar Solon nici măcar nu-l văzu când aşeză platourile pe masă. „Oare ce m-a apucat?” N-ar fi prima oară când ar avea de suferit din cauza limbii lui ascuţite.

— Observ că lipsa dumneavoastră de respect nu se limitează la a-l lovi pe stăpânul casei, spuse Catherine Gyre.

Deci *acum* e stăpânul casei. Oamenii nu erau proşti; îl protejau pe Logan; probabil ducesa le poruncise să nu-l lovească pe Logan în timpul antrenamentului.

— Mamă, cu mine a fost tot timpul respectuos. Iar pe tine n-a vrut să te jignească.

Logan îşi trecu privirea de la mama lui la Solon şi le observă căutăturile de gheaţă.

— Nu-i aşa, nobile Tofusin? întrebă el.

— Ducesă, tatăl meu mi-a spus cândva că la antrenament nu există gentilomi, fiindcă nici pe câmpul de luptă nu există gentilomi.

— Prostii, replică ea. Un gentilom adevărat e gentilom în orice situaţie. Cel puţin aici, în Cenaria.

— Mamă, nobilul Tofusin vrea să spună că spadele duşmane îi străpung în aceeaşi măsură pe nobili ca şi pe ţărani.

Ducesa îşi ignoră fiul şi întrebă:

— Ce doriţi de la noi, jupâne Tofusin?

Era o întrebare nelalocul ei pentru un oaspete, ca şi forma de adresare, specifică oamenilor de rând. Solon contase pe curtoazia familiei Gyre, sperând că va trece o vreme până să dezvăluie motivul venirii lui aici. Crezuse că va putea aştepta momentul potrivit, va sta la masă în fiecare zi cu cei doi Gyre şi va avea la dispoziţie vreo două săptămâni până să-şi anunţe intenţiile. Băiatul i se părea simpatic, dar femeia asta, pe toţi zeii! Ar fi fost de o mie de ori mai uşor cu seducătoarea Jadwin.

— Mamă, nu crezi că eşti puţin cam…

Catherine Gyre nici măcar nu-şi privi fiul; doar ridică palma spre el şi se uită lung la Solon, fără să clipească.

„Vasăzică aşa stă treaba.”

Logan nu era doar fiul ei. Chiar dacă era un copil, Logan era, totuşi, stăpânul casei. În acel gest dispreţuitor Solon desluşi istoria familiei. Femeia ridică mâna, iar fiul ei, încă mic, încă lipsit de experienţă, tace aşa cum fac fiii ascultători, şi nu o pedepseşte, cum ar face stăpânul. În acel dispreţ, ca şi în dispreţul cu care fusese întâmpinat, Solon văzu motivul pentru care ducele Gyre îşi lăsase fiul stăpân în absenţa lui. Ducele nu avea încredere să-şi lase domeniul pe mâna soţiei.

— Aştept, zise ducesa.

Răceala din glasul ei îl făcu să ia o decizie. Lui Solon nu-i plăceau copiii, dar pe tirani nu-i putea suferi. „Lua-te-ar naiba, Dorian.”

— Doresc să fiu sfetnicul stăpânului Casei de Gyre, spuse el zâmbind călduros.

— Ha! Imposibil!

— Mamă, zise Logan, cu o voce mai aspră decât s-ar fi cuvenit.

— Nu, niciodată, răspunse ea. De fapt, jupâne Tofusin, ar fi mai bine să plecaţi.

— Mamă!

— Numaidecât, adăugă ducesa.

Solon rămase nemişcat, ţinând cuţitul şi furculiţa cu doi dinţi – era mulţumit că-şi amintise cum folosesc cenarienii obiectele astea – deasupra farfuriei, străduindu-se să rămână neclintit.

— Când îl veţi lăsa pe stăpânul casei să se poarte ca un adevărat stăpân? întrebă el.

— Când va fi pregătit. Când va mai creşte. Şi nu permit să fiu luată la întrebări de un sălbatic sethi care…

— Aşa a poruncit ducele când şi-a lăsat fiul în locul său? Logan să fie stăpân când va fi pregătit? Tatăl meu mi-a spus că supunerea amânată e, de fapt, nesupunere.

— Gărzi! strigă ducesa.

— La naiba, mamă! Încetează!

Logan ţâşni în picioare răsturnând scaunul.

Oamenii se repeziră la Solon, dar brusc îşi pierdură din avânt, descumpăniţi. Schimbară o privire şi încercară să se apropie în tăcere, deşi cămăşile din zale le zornăiau la fiecare pas.

— Logan, vorbim despre asta mai târziu, zise Catherine Gyre. Tallan, Bran, afară cu omul ăsta. Numaidecât!

— Eu sunt stăpânul casei! Nu-l atingeţi! strigă Logan.

Cei doi se opriră. Ochii Catherinei scăpărau fulgere de furie.

— Cum îndrăzneşti să-mi subminezi autoritatea? Mă contrazici în faţa unui străin? Ai întrecut măsura, Logan Gyre. Îţi faci familia de ruşine. Tatăl tău a făcut o mare greşeală că a avut încredere în tine.

Solon simţi cum i se strânge stomacul. Logan arăta şi mai rău. Era alb la faţă şi se clătina, mai să leşine. „Vipera. Distruge ce ar trebui să protejeze. Spulberă încrederea de sine a propriului fiu.”

Logan se uită la Tallan şi Bran. Cei doi îl priveau mâhniţi, vizibil afectaţi că asistau la umilirea lui. Băiatul se făcu mic, de parcă s-ar fi dezumflat.

„Trebuie să acţionez."

— Stăpâne Gyre, spuse Solon ridicându-se în picioare şi atrăgând toate privirile. Îmi cer mii de scuze. Nu vreau să abuzez de ospitalitatea Înălţimii Voastre. Ultimul lucru pe care-l doresc e să vâr zâzanie în familia Gyre. Recunosc că m-a luat gura pe dinainte şi am fost prea direct cu ducesa. Nu mă pricep întotdeauna să spun adevărul în aşa fel încât să… nu rănesc sensibilităţile cenariene. Ducesă, îmi cer iertare pentru toate ofensele pe care vi le-am adus Înălţimii Voastre sau stăpânului casei. Logan Gyre, îmi cer iertare dacă v-am vorbit cu nechibzuinţă şi, desigur, voi pleca dacă îmi veţi permite.

O mică întorsătură de frază – *dacă îmi veţi permite.*

Logan se îndreptă de spate.

— Nu vă permit.

— Stăpâne? spuse Solon, pe faţa lui citindu-se o derută totală.

— În casa asta adevărul mai mult se ascunde decât se spune pe şleau, nobile Tofusin, zise Logan. Nu m-aţi jignit cu nimic. Aş vrea să rămâneţi. Şi sunt sigur că mama va face tot ce-i stă în putere ca să vă simţiţi binevenit.

— Logan Gyre, nu-ţi permit… interveni Catherine Gyre.

— Gărzi! strigă Logan ca s-o întrerupă. Ducesa e obosită şi surescitată. Să fie condusă în iatacul ei. Aş vrea ca la noapte unul dintre voi să stea de veghe la uşa ei, în caz că are nevoie de ceva. Mâine dimineaţă vom lua masa cu toţii în salonul obişnuit.

Solon zâmbi în sinea lui. Logan tocmai îşi închisese mama în iatac şi pusese un om s-o ţină acolo până dimineaţă, fără să-i dea ducesei ocazia să se plângă de ceva. „Băiatul ăsta va fi extraordinar. Va fi? Este deja. Şi tocmai m-am legat de el." Nu era un gând care să-l liniştească. Nici măcar nu se hotărâse să rămână. De fapt, cu nici jumătate de oră în urmă, se hotărâse ca, cel puţin câteva săptămâni, să nu se hotărască. Acum îi aparţinea lui

Logan.

„Ştiai că aşa se va întâmpla, Dorian?” Dorian nu credea în coincidenţe. Solon însă nu se bucurase niciodată de încrederea prietenului său. Acum, cu sau fără încrederea lui, soarta îi era pecetluită. Îşi simţea gâtul ţeapăn, de parcă ar fi purtat o zgardă de sclav mult prea îngustă.

Până la sfârşitul mesei, excelente de altfel, nu mai spuse nimeni nimic. Solon ceru permisiunea să se retragă şi porni în căutarea celui mai apropiat han care servea vin sethi.

CAPITOLUL 10

Avea faţa desfigurată. Azoth văzuse odată faţa unui om strivită de copita unui cal. Omul murise scuipând dinţi rupţi şi sânge. Faţa Păpuşii arăta mai rău.

Azoth întoarse privirea, dar Durzo îl înşfăcă de păr şi-l sili să se uite din nou.

— Priveşte, lua-te-ar dracu', priveşte. Asta ai făcut, băiete. La asta te duce şovăiala. Când spun să ucizi, ucizi. Nu mâine şi nici peste cinci zile. Ucizi chiar în clipa aia. Fără şovăială. Fără îndoieli. Fără să te mai gândeşti. Supunere. Înţelegi cuvântul ăsta? Eu ştiu ce vorbesc. Tu nu ştii nimic. Eşti un nimic. Asta eşti. Eşti slăbiciunea întruchipată. Eşti un gunoi. Eşti sângele care ţâşneşte din nasul fetiţei ăsteia.

Azoth nu se mai putu abţine şi izbucni în plâns. Dădu din mâini, încercând să se întoarcă, dar strânsoarea lui Durzo era ca de oţel.

— Nu! Priveşte! Asta ai făcut. E numai vina ta! Eşecul tău! Cel pe care trebuia să-l omori a făcut asta. Cel care urmează să moară nu trebuie să facă nimic. E ca şi mort. Nu peste cinci zile, cel pe care trebuie să-l omori e ca şi mort din clipa în care ai acceptat să-l omori. Înţelegi?

Azoth vomită, dar Durzo tot nu-i dădu drumul, întorcându-l pentru ca voma să n-o stropească pe Păpuşa. Când termină, Durzo îl întoarse şi-i dădu drumul, iar Azoth se îndepărtă, fără ca măcar să-şi şteargă mizeria de pe buze. Se uită la fată. N-o mai ducea mult. De-abia mai respira. Nasul i se umplea de sânge, sângele i se prelingea pe bărbie, picura, aluneca pe aşternut, pe podea.

O privi îndelung, până când nu-i mai văzu faţa, până când văzu doar unghiuri şi curbe roşii, în locul chipului ca de păpuşă. Unghiurile roşii deveneau albe, incandescente, arzându-i memoria, chinuindu-l. Rămase nemişcat pentru ca cicatricele minţii să-i dea imaginea perfectă a ceea ce făcuse, să se potrivească perfect cu rănile ei.

Durzo nu spunea nimic. Nu mai conta. Durzo nu mai

conta. Azoth nu mai conta. Tot ce conta era fetiţa plină de sânge, care zăcea pe aşternutul plin de sânge. Simţi cum se prăbuşeşte ceva în el, ceva ce-l lăsa fără suflare. O parte din el se bucura; o parte din el jubila că se simte strivit, redus la zero, dat uitării. Asta şi merita.

Apoi îşi reveni. Clipi de câteva ori şi observă că nu mai plânge. *Nu se va lăsa* strivit. Ceva îi spunea că nu trebuie să se lase strivit. Se întoarse către Durzo.

— Dacă o salvezi, sunt sclavul tău. Pentru totdeauna.

— N-ai înţeles nimic, băiete. Ai dat greş. În plus, fata asta e pe moarte. Nu mai ai ce face. Nu mai are nicio valoare. O fată de pe stradă valorează exact atât cât ia pentru preacurvie. Nu-i faci un bine dac-o salvezi. Nu-ţi va mulţumi pentru asta.

— Te caut după ce-l omor, zise Azoth.

— Deja ai dat greş.

— Mi-ai dat o săptămână. Au trecut doar cinci zile.

Durzo clătină din cap.

— Pe toţi Îngerii Nopţii. Fie. Dar îţi fac felul dacă vii fără dovezi.

Azoth nu răspunse. Plecase deja.

*

Fata se stingea încet şi sigur. Durzo nu-şi putea stăpâni o anumită furie profesională, detaşată. Cei care o bătuseră cu atâta cruzime nu-şi terminaseră treaba. Judecând după rănile oribile de pe faţa ei, intenţia fusese ca fata să supravieţuiască, iar cicatricele hidoase să-i facă viaţa un chin. Şi iat-o acum, se stingea, viaţa scurgându-se din ea prin nasul spart, care-i sângera în continuare.

Şi nici n-o putea ajuta. De asta îşi dăduse seama imediat. Îi omorâse pe cei doi malaci care o păzeau după ce o zvântaseră în bătaie, dar bănuiala lui era că niciunul dintre ei nu-i distrusese faţa. Se arătaseră mult prea speriaţi de răul pe care-l pricinuiseră. O parte din Durzo, care mai păstra o urmă de raţiune, îi cerea să pornească imediat după vinovat şi să-l ucidă, dar hotărâse deja să se îngrijească mai întâi de fetiţă.

Zăcea pe un pat improvizat în una dintre căsuţele de refugiu, secrete, pe care le deţinea în Furnicar. O curăţase cât de bine se pricepuse. Ştia multe despre supravieţuire: învăţase să supravieţuiască aşa cum învăţase şi să ucidă. Era ca şi cum te-ai apropia de graniţa dintre viaţă şi moarte din direcţia opusă. De aceea îşi dăduse repede seama că rănile ei erau prea grave ca s-o mai poată ajuta. Fusese lovită cu picioarele şi sângera în interior. Asta avea s-o omoare, nu sângele care-i curgea întruna pe nas.

— Viaţa e searbădă, spuse el fetiţei nemişcate. Viaţa nu are nicio valoare, e lipsită de sens. Te ajut dacă te las să mori. De-acum încolo vei fi urâtă. Toţi vor râde de tine. Se vor uita lung la tine. Te vor arăta cu degetul. Se vor cutremura. Le vei auzi, fără să vrei, întrebările. Vei cunoaşte mila lor egoistă. Vei fi o curiozitate, un monstru. Viaţa ta nu mai valorează nimic acum.

Altă soluţie nu avea. Trebuia s-o lase să moară. Îi făcea un bine. Nu era corect, dar îi făcea un bine. *Nu era corect.* Gândul nu-i dădea pace, urâţenia şi sângele ei, felul în care se stingea, nu-i dădeau pace.

Poate că ar fi trebuit s-o salveze. Pentru băiat. Poate că fata va fi imboldul lui. Mama K spunea că Azoth ar putea fi prea moale. Poate că din asta Azoth va învăţa să acţioneze primul, să acţioneze repede, să-i ucidă pe cei care-l ameninţă. Băiatul aşteptase deja prea mult. Durzo risca oricum. Băiatul jurase că va fi sclavul lui dacă o va salva, dar ce-ar însemna ca această fată desfigurată să stea în preajma băiatului? I-ar aminti mereu de eşecul lui.

Durzo nu-l putea lăsa pe Azoth să se autodistrugă din cauza unei fete. Nu putea permite aşa ceva.

Răsuflarea întretăiată a fetei îl făcu să se hotărască. N-o va ucide şi nu era atât de laş încât s-o lase să moară singură. Mda. Va face tot posibilul s-o salveze. Nu era vina lui dacă murea. Dacă supravieţuia, se descurca el cu Azoth.

Dar cine dracu' s-o salveze?

*

Solon se uită la drojdia de pe fundul celui de-al şaselea pahar de ceva ce putea fi numit, cu mare îngăduinţă, vin sethi, roşu. Orice negustor de vinuri de pe insulă ar fi murit de ruşine să servească o aşa poşircă la majoratul celui mai amărât dintre nepoţii lui. Cât despre drojdie, umplea cel puţin jumătate din pahar. Cineva ar fi trebuit să-i spună hangiului să nu lase un vin ca ăsta să se învechească. Vinul ăsta trebuia băut înainte să împlinească un an. Cel mult. Kaede n-ar fi tolerat aşa ceva.

Aşa că-i spuse hangiului. Şi, după expresia lui, îşi dădu seama că-i mai spusese. De cel puţin două ori.

Mda, la naiba. Dădea bani buni pe un vin prost, sperând că, după câteva pahare, nu va mai băga de seamă cât de prost e. Greşea. Cu fiecare pahar îl înjura şi mai abitir. Cum naiba să trimiţi un vin prost atâta drum, peste Marea cea Mare? Oare chiar se câştiga ceva din asta?

În timp ce lăsa pe masă încă o monedă, îşi dădu seama că hangiii câştigau de pe urma unor prostănaci ca el, cărora li se făcea dor de casă. Gândul îi întoarse stomacul pe dos. Sau poate vinul. La un moment dat va trebui să-l convingă pe Logan Gyre să investească în vinuri sethi.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi făcu semn să i se mai aducă un pahar, ignorându-i pe cei câţiva muşterii şi pe hangiul plictisit. Ceea ce făcea el acum era un exerciţiu inacceptabil de autocompătimire, pe care i l-ar fi interzis imediat lui Logan Gyre dacă l-ar fi văzut că se complace într-o îndeletnicire atât de juvenilă. Bătuse atâta drum, pentru ce? Îşi aminti zâmbetul lui Dorian, abia schiţat, răutăcios, după care se dădeau în vânt fetele.

— Soarta unui regat stă în mâinile tale, Solon.

— Ce-mi pasă mie de Cenaria? E în cealaltă jumătate a lumii!

— N-am spus că regatul se numeşte Cenaria, zisese Dorian, cu acelaşi zâmbet afurisit, care dispăruse apoi. Solon, doar ştii că nu ţi-aş cere asta dacă ar exista o altă soluţie să…

— Nu ai toate informaţiile. Trebuie să existe o altă soluţie. Măcar spune-mi ce-ar trebui să fac. Dorian, ştii ce-

aş lăsa în urmă. Ştii cât mă va costa asta.

— Ştiu, spusese Dorian, trăsăturile lui aristocrate arătând cât de îndurerat putea fi stăpânul atunci când îşi trimitea oamenii la moarte ca să îndeplinească o misiune absolut necesară. Are nevoie de tine, Solon…

Amintirile lui Solon fură întrerupte de vârful unui pumnal care-l împunse în şira spinării. Sări în picioare stropind masa cu drojdia din cel de-al şaptelea pahar.

— Destul, prietene, îi şopti o voce la ureche. Ştiu ce eşti. Trebuie să vii cu mine.

— Altfel? întrebă Solon ameţit.

Cine putea să ştie că era aici?

— Da. Altfel, răspunse vocea, amuzată.

— Altfel ce? Mă ucizi de faţă cu cinci martori?

Solon rareori bea mai mult de două pahare într-un han. Acum băuse prea multe ca să opună rezistenţă. Cine naiba mai era şi ăsta?

— Te credeam mai deştept. Dacă ştiu ce eşti şi tot te ameninţ, crezi că n-am curajul să te omor?

Replica îl derută pe Solon.

— Şi ce m-ar împiedica să…

Individul îi înfipse un ac gros în umăr şi i-l scoase la fel de iute.

— Gata cu vorba. Asta e otravă. Dacă vii şi faci tot ce-ţi spun, îţi dau antidotul. E de-ajuns sau mai ai şi alte întrebări?

— De fapt…

— Ai să te convingi că e otravă fiindcă peste vreo treizeci de secunde ai să simţi o mâncărime.

— Aha. Rădăcină de ariamu? întrebă Solon, încercând să se concentreze.

Mergea la cacialma? De ce-ar fi mers la cacialma?

— Plus alte câteva lucruri. Ultimul avertisment.

Simţi o mâncărime în umăr. La naiba. De rădăcina de ariamu ştia cum să scape, dar de asta…

— În regulă. Ce vrei de la mine?

— Să ieşim. Nu te întorci, nu scoţi o vorbă.

Solon se îndreptă spre uşă, aproape tremurând. Omul

spusese „ce eşti”, nu „cine eşti”. Poate se referea la faptul că e sethi, dar celălalt comentariu, privind deşteptăciunea, nu se potrivea. Sethi erau faimoşi sau notorii din mai multe motive, însă, pe drept sau pe nedrept, inteligenţa nu era unul dintre ele.

De-abia puse piciorul în stradă că simţi din nou vârful pumnalului în şira spinării. Bărbatul îi luă spada din teacă.

— Nu era nevoie, spuse Solon scărpinându-şi umărul. Arată-mi ce vrei.

Omul îl duse în spatele hanului, unde aşteptau doi cai. Încălecară şi porniră spre miazăzi, traversând Podul Vanden. Se lăsară înghiţiţi de Furnicar şi, cu toate că Solon nu credea că omul făcea când la stânga, când la dreapta doar ca să-l deruteze, foarte curând nu mai ştiu unde se află. Afurisitul ăla de vin!

În cele din urmă se opriră în faţa unei cocioabe, ca multe altele din jur. Solon descălecă nesigur şi-şi urmă însoţitorul înăuntru. Omul purta haine închise la culoare şi o pelerină largă de un cenuşiu închis, cu gluga ridicată. Solon îşi putea da seama doar că e înalt, atletic şi probabil zvelt. La semnul lui, Solon îl urmă în încăpere.

Mirosul de sânge îl izbi imediat. O fetiţă zăcea pe un pat improvizat, de-abia răsuflând, de-abia sângerând, cu faţa desfigurată. Solon se întoarse.

— E pe moarte. N-am ce să-i fac, zise el.

— Eu am făcut tot ce m-am priceput, spuse celălalt. Acum fă şi tu tot ce te pricepi. Ai aici toate instrumentele de care e nevoie.

— Nu ştiu ce crezi tu că sunt, dar să ştii că te înşeli. Nu sunt vraci!

— Dacă moare, mori şi tu.

Solon simţi greutatea privirii celuilalt. Apoi bărbatul se întoarse şi ieşi.

Solon se uită la uşa închisă şi simţi cum îl copleşeşte disperarea, ca nişte valuri gemene de întuneric venind din două părţi. Apoi se scutură. Destul. Era, într-adevăr, obosit, beat, otrăvit şi niciodată nu se pricepuse prea mult în a-i vindeca pe alţii. Dorian spusese că cineva avea

nevoie de el aici, nu? Deci Solon mai avea treabă, nu putea muri acum.

Numai dacă, desigur, fusese nevoie de el doar ca să-l facă pe Logan să-şi înfrunte mama.

„Mda. Ăsta-i cusurul profeţiei. Nu ştii dacă s-o crezi sau nu.” Solon îngenunche lângă fetiţă şi trecu la treabă.

CAPITOLUL 11

Mama K se aşeză picior peste picior la modul absent-provocator, cum numai o curtezană cu experienţă o putea face. Unii se foiau din obişnuinţă. Mama K seducea din obişnuinţă. Cu o siluetă pe care o invidiau cele mai multe dintre fetele ei, putea lăsa impresia că are treizeci de ani, deşi nu ezita să-şi spună vârsta. Dăduse o petrecere uriaşă când împlinise patruzeci. Puţini dintre cei care-i spuseseră că le eclipsează pe celelalte curtezane minţiseră, căci Gwinvere Kirena fusese curtezana numărul unu a unei epoci. Durzo ştia cel puţin douăzeci de bărbaţi care se duelaseră pentru ea şi cel puţin tot atâţia nobili care o ceruseră în căsătorie, însă Gwinvere Kirena nu voia să se lege de niciun bărbat. Ştia prea bine ce le poate pielea bărbaţilor.

— Azoth ăsta chiar te-a pus pe jar, nu? zise Mama K.

— Nu.

— Mincinosule, zâmbi femeia, punându-şi în valoare buzele pline, roşii şi dinţii perfecţi.

— Ce m-a dat de gol? întrebă Durzo nu foarte interesat, deşi stătea ca pe jar fiindcă, fără voia lui, situaţia scăpase de sub control.

— Te uitai la sânii mei. Tu te uiţi la mine ca la o femeie doar când eşti cu gândul în altă parte şi nu te mai poţi controla, răspunse Mama K zâmbind din nou. Nu-ţi face griji, îmi place cum te uiţi.

— Nu încetezi niciodată?

— Eşti mai uşor de citit decât crezi, Durzo Blint. Găseşti doar trei refugii când te simţi copleşit. Vrei să ţi le spun, dragul meu mătrăşitor, mare şi puternic?

— Despre asta vorbeşti de obicei cu muşteriii?

O întrebare banală. Mai mult de-atât, o întrebare cu care curvele erau atât de obişnuite încât nu le mai ofensa cu nimic.

Mama K nici nu clipi.

— Nu. Dar am avut parte de un baron nu prea înzestrat

căruia îi plăcea să o fac pe doica şi, când se obrăznicea, îi…

— Scuteşte-mă.

Pierdea mult oprind-o din povestit, dar Durzo ştia că Mama K ar fi ţinut-o aşa cel puţin zece minute, fără să omită vreun detaliu.

— Atunci ce vrei, Durzo? Uite, iar îţi priveşti mâinile.

Într-adevăr, îşi privea mâinile. Chiar dacă uneori Gwinvere îl călca pe nervi, sfaturile ei erau mereu binevenite. Nu numai că era una dintre cele mai sensibile persoane pe care le cunoştea, dar avea şi un oarecare Talent de prooroc. Nu îndeajuns ca să ajungă în Capela din Ossein, şi nici ca să ajungă o soră cu drepturi depline, însă dublat de inteligenţa ei nativă, putea fi extrem de folositor.

— Vreau să ştiu ce trebuie să fac, Gwinvere, spuse el după o lungă tăcere, ridicând privirea.

— În privinţa băiatului?

— Cred că-i lipseşte chemarea.

*

Şobolanul stătea pe veranda din spate a ruinei pe care ghilda o considera casă. Mirosea a urină şi fecale, dar colindase prea mult străzile ca să-i mai pese. Oricum, duhoarea era mai suportabilă decât respiraţia lui Neph. Luna care scăpăta era acoperită de nori, dar întunericul se potrivea cu starea lui de spirit. Azoth era undeva, prin preajmă. Malacii Şobolanului credeau că şopârlele erau moarte, dar numai odată cu moartea lui Azoth îşi putea găsi liniştea.

Azoth rămăsese întins pe podea toată ziua, ca în transă, Şobolanul însă, precaut, nu se apropiase să-l vadă cu ochii lui. Ştia că, dacă s-ar fi apropiat prea mult, Azoth ar fi putut să-şi revină şi să sară la el. Poate era doar un şiretlic, ca să-l facă să se dea mai aproape. Şobolanul îşi imagină scena: se apropia de Azoth, aşa cum stătea el, în nesimţire, îl împungea cu piciorul, se apleca să pocnească din degete în faţa lui – pentru ca în clipa următoare să simtă în gât lovitura de cuţit fatală.

Clătină din cap. Bolnavă imaginaţie mai avea!

Neph probabil că ar fi făcut haz pe seama lui din cauza asta. Şobolanul însă nu se simţea în siguranţă până când nu era sigur că Azoth e mort. Dacă-l putea umili mai întâi, cu atât mai bine. Dar Azoth trebuia să moară. Şobolanul nu avea somn până nu se asigura că e mort. Adevărul era că Şobolanul nu mai putea închide un ochi.

Tocmai de aceea stătea aici, în spatele casei, cu toată murdăria şi mirosul greu din jur. Unul dintre malaci stătea de pază, dar deşi vedea intrarea din faţă foarte bine, cineva se putea furişa prin spate fără ca nimeni să prindă de veste. Azoth, de exemplu.

Şobolanul îşi răsuci spada scurtă, rezemându-i vârful de podeaua de lemn, iar luna se oglindi o clipă în lama de oţel. Privi de-a lungul uliţei, continuând să-şi răsucească spada. Azoth ar veni de acolo, ţâşnind dintr-o umbră într-alta ca… Şobolanul clipi de câteva ori. *Era* ceva acolo. Spada scurtă încetă să se mai răsucească în timp ce Şobolanul scruta umbrele, simţind cum îl sugrumă frica. Se ridică în picioare, anevoie.

Azoth apăru încet, fără să alerge, mergând agale, cu capul plecat. Părea fragil, nevolnic, dar Şobolanul simţea că se înăbuşă. Strânse spada până nu-şi mai simţi degetele de durere.

— Stai pe loc, Azo, strigă el, ridicând spada.

Azoth tresări, luând privirea din pământ pentru prima dată.

— Şobolane, zise el şi înghiţi în sec.

— Nu te apropia, răspunse Şobolanul pe un ton poruncitor.

Azoth înţepeni, la cinci metri de el. Văzându-l cum se supune, Şobolanul se înroşi la faţă.

— Ştiu că ai un cuţit. Dă-mi-l!

Azoth părea că mai are puţin şi izbucneşte în plâns. Scoase cuţitul de la brâu şi i-l întinse, cu mânerul înainte.

— Te rog, spuse el. Nu vreau să mor. Iartă-mă. Fac tot ce vrei. Doar nu mă lovi.

Şobolanul luă cuţitul.

*

— Ce-i al lui, e-al lui, e isteţ, spuse Durzo. Însă aici nu e nevoie numai de isteţime. L-ai văzut alături de toţi ceilalţi şobolani. Are acel…?

Durzo pocni din degete, în căutarea cuvântului potrivit.

— Pe cei mai mulţi îi văd doar iarna, zise Mama K. În restul anului dorm pe stradă. Eu le ofer doar un acoperiş deasupra capului, nu un cămin.

— Dar l-ai văzut.

— L-am văzut.

Nu avea cum să-l uite. Băiatul pur şi simplu *ardea.*

— Gwinvere, ce părere ai? E şiret?

*

Şobolanul vârî cuţitul la cingătoare şi-l căută pe Azoth de alte arme. Nu mai avea. Frica îi dispăru, fiind înlocuită de o stare de exaltare.

— Să nu te lovesc? întrebă el şi-l plesni cu dosul mâinii.

Ce caraghios. Lovitura puternică aproape că-l făcu să zboare pe Azoth. Căzu la pământ şi, după câteva clipe, se ridică încet cu mâinile şi genunchii sângerând. „Ce mic e! Cum de m-am temut de-un prichindel ca ăsta?” Din ochii lui Azoth părea că picură frica. Plângea, scâncind în întuneric.

— Trebuie să te lovesc, Azoth. Mă obligi. Eu n-am vrut să se întâmple aşa ceva. Am vrut să fii de partea mea. Acum însă trebuie să te bat.

Şi totuşi, parcă era prea uşor. Azoth se întorsese la ghildă deja distrus. Şobolanului nu-i plăcea asta. Voia să găsească ceva care să-i pecetluiască umilinţa.

Se apropie de el şi-l înşfăcă de păr. Îl trase până îl ridică în genunchi, bucurându-se de fiecare ţipăt de durere.

Ceea ce avea să facă acum fusese ideea lui Neph. Şobolanului nu-i plăceau neapărat băieţii mai mult decât fetele. Nu prea vedea care-i diferenţa. Plăcerea era puţin altfel, dar rezultatul final era acelaşi. Şobolanul nu s-ar fi gândit că aşa ceva putea fi o armă eficientă dacă Neph nu i-ar fi spus cât de mult afecta moralul unei persoane.

Era una dintre distracţiile preferate ale Şobolanului. Oricine putea să sperie o fată, el însă îi speria de moarte pe toţi băieţii din ghildă. Se uitau la Bim, Weese, Pod sau Jarl şi tremurau din toate încheieturile. Cu cât o făcea mai des, cu atât îl stârnea mai mult. Uitându-se la Azoth, cum stătea în genunchi, cu ochii holbaţi de frică, simţi cum se înfierbântă. Nimic nu se compara cu flacăra sfidării care se înălţa falnică pentru ca, de-a lungul mai multor nopţi, să se stingă, să se reaprindă şi apoi să se stingă pentru totdeauna.

*

— Mătrăşitorul trebuie să se piardă, spuse Durzo. Mai mult de-atât, să se abandoneze. Ca să devină ucigaşul perfect trebuie să devină altcineva, pentru fiecare victimă. Sper că înţelegi, Gwinvere.

Femeia se aşeză din nou picior peste picior.

— Curtezanele se deosebesc de curve prin faptul că înţeleg ce trebuie să facă. Eu intru în pielea fiecărui bărbat care-mi trece pragul. Din clipa în care ştiu ce-i poate pielea, ştiu şi cum să-l mulţumesc. Ştiu cum să-l manipulez ca să-l fac să-mi cumpere dragostea şi să se ia la întrecere cu cei care vor acelaşi lucru, dar fără să fie gelos pe ei.

— Mătrăşitorul trebuie să-şi cunoască victimele la fel, zise Druzo.

— Şi crezi că Azoth nu e în stare de aşa ceva?

— Ba da, e-n stare. Dar, după ce cunoşti un bărbat sau o femeie… după ce intri în pielea lor şi rămâi acolo mai mult timp, sfârşeşti prin a-i iubi…

— Nu e o dragoste adevărată, îl întrerupse Gwinvere cu o voce domoală.

— …şi, când îi iubeşti, trebuie să-i omori.

— Şi tocmai asta nu poate face Azoth.

— E prea moale.

— Chiar şi acum, după tot ce i s-a întâmplat micuţei lui prietene?

— Chiar şi acum.

*

— Ai avut dreptate, spuse Azoth printre lacrimi.

Privi în sus, spre Şobolan. Lumina lunii îi arunca umbra peste el.

— Ştiam ce vrei, şi voiam şi eu acelaşi lucru. Dar pur şi simplu… n-am putut… Acum sunt pregătit.

Şobolanul se uită la Azoth şi o uşoară suspiciune apăru în ochii lui.

— Am găsit un loc bun pentru noi, continuă Azoth. Dar nu mai contează… O putem face şi aici. Trebuie s-o facem aici.

Şobolanul îl pironi cu privirea în care Azoth nu putea desluşi nimic. Băiatul se ridică încet, ţinându-se de şoldurile Şobolanului.

— Hai s-o facem aici. Ca să ne audă toată ghilda. Ca să ştie toţi.

Tremura din tot corpul şi nu avea cum să ascundă asta. Deşi copleşit de repulsie, privea încrezător, dând de înţeles că tremuratul se datora doar incertitudinii lui naive. „Nu pot. Nu pot. Să mă ucidă. Orice, numai asta nu…” Dacă se mai gândea mult, dacă mai stătea la îndoială încă o secundă, era pierdut.

Azoth ridică o mână tremurândă spre obrazul Şobolanului, se ridică în picioare, apoi se înălţă pe vârfuri şi-l sărută.

— Nu, zise Şobolanul, plesnindu-l. O facem cum vreau eu.

*

— În meseria asta, omul nu trebuie să preţuiască nimic, trebuie să sacrifice… spuse Durzo.

— Totul? întrebă Gwinvere. Cum ai făcut tu, atât de bine? Soră-mea ar avea ceva de spus în privinţa asta.

— Vonda a murit fiindcă n-am sacrificat totul, răspunse Durzo evitând privirea lui Gwinvere.

Afară stăpânirea nopţii asupra oraşului începea să slăbească.

Privindu-l pe Durzo, văzându-i faţa aspră, îndurerată, ciupită de vărsat, galbenă la lumina lămpii, Gwinvere se

mai îmblânzi.

— Te-ai îndrăgostit, Durzo. Nici măcar mătrăşitorii nu sunt imuni. Dragostea înseamnă nebunie.

— Dragostea înseamnă eşec. Am pierdut totul fiindcă am dat greş.

— Şi ce faci dacă Azoth dă greş?

— Îl las să moară. Sau îl omor eu.

— Dar ai nevoie de el, zise ea cu blândeţe în glas. El va chema *sa'kariul*. Fără sa'kari, ai să…

Durzo clătină din cap, dar, până să spună ceva, se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră, spuse Mama K.

Una dintre servitoarele lui Gwinvere, evident şi ea tot o fostă curtezană, acum prea în vârstă pentru bordeluri, băgă capul pe uşă.

— E un băiat care doreşte să vă vadă, doamnă. Îl cheamă Azoth.

— Pofteşte-l înăuntru.

Durzo se uită la Gwinvere.

— Ce dracu' caută aici?

— Nu ştiu, răspunse Gwinvere amuzată. Bănuiesc că, dacă poţi scoate din el un mătrăşitor, trebuie să aibă ceva calităţi.

— Mda. Nici trei ore n-au trecut de când ne-am despărţit, bombăni Durzo.

— Şi?

— Şi i-am spus că-l omor dacă-l văd fără dovadă. Ştii că eu nu ameninţ doar ca să mă aflu în treabă. Poate că ai avut dreptate, acum însă nu mai pot face nimic, spuse Durzo oftând.

— N-a venit pentru tine. A venit pentru mine. Aşa că ce ar fi s-o faci pe umbra şi să dispari?

— S-o fac pe umbra?

— În clipa asta, Durzo.

Uşa se deschise şi în cameră intră un băiat plin de sânge, vrednic de plâns. Chiar şi bătut măr, în ochii lui Gwinvere, băiatul avea o aureolă anume; femeia l-ar fi ales dintr-o mie de şobolani ai ghildei, şi nu doar fiindcă

Talentul ei făcea ca întreaga lui siluetă să pară că străluceşte ca o stea. Acest şobolan avea foc în priviri. Stătea drept, chiar dacă avea faţa plină de vânătăi, iar gura şi nasul îi erau pline de sânge. Băiatul se uită la ea mândru, dar, fie din cauza tinereţii, fie pentru că era prea isteţ, o privi mai mult în ochi decât îi admiră decolteul.

— Vezi mai mult decât majoritatea, nu-i aşa? zise Mama K.

Nu era o întrebare. Azoth nici măcar nu înclină din cap. Era prea mic ca să-i ia în râs tendinţa de a transforma întrebările în afirmaţii, prin urmare altceva era în privirea lui directă.

„Desigur.”

— Şi ai văzut ceva îngrozitor, nu-i aşa?

Azoth nu făcu decât s-o fixeze cu ochii lui mari, tremurând. Era imaginea perfectă a inocenţei care murea în fiecare zi în Furnicar. Simţi cum se trezeşte în ea ceva despre care crezuse că murise demult. Doar cu o vorbă, îşi dădu seama că îi putea oferi băiatului braţele unei mame, îmbrăţişarea unei mame, un cămin. Îi putea oferi un refugiu, chiar şi acestui copil al Furnicarului, care probabil nu ştia ce-i aceea o îmbrăţişare. O privire blândă, o atingere uşoară pe obraz, un singur cuvânt şi se va prăbuşi în braţele ei, plângând.

„Dar ce va face Durzo?” De-abia trecuseră trei luni de când Vonda era în pământ. Durzo pierduse nu doar o femeie, iar Gwinvere nu era deloc sigură că-şi va reveni vreodată. „Va înţelege că lacrimile lui Azoth nu sunt un semn de slăbiciune?”

Ca să fie corectă cu ea însăşi, Gwinvere ştia că, dacă-l îmbrăţişa pe Azoth, nu o va face doar pentru băiat. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai îmbrăţişase pe cineva care nu plătise pentru acest privilegiu.

„Şi ce va face Durzo dacă va vedea dragostea adevărată? Va deveni mai înţelegător sau îşi va spune că Azoth e prea slab şi-l va ucide, în loc să accepte faptul că are nevoie de el?”

Femeia avu nevoie doar de o clipă ca să-l citească pe

Azoth şi să vadă ce opţiuni are. Prea multe erau în joc. N-o putea face.

— Aşadar, Azoth, pe cine-ai omorât? întrebă ea, încrucişându-şi braţele sub sânii mari.

Azoth se albi la faţă. Clipi de câteva ori în timp ce frica îi limpezea ochii de lacrimile care stăteau să curgă.

— Prima ta victimă, adăugă Mama K. Bravo.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Azoth iute.

— Ştiu prea bine cum arată un ucigaş, zise femeia cu o voce ascuţită. Aşadar, pe cine-ai omorât?

„Arăt ca un ucigaş. Sunt un ucigaş."

— Vreau să vorbesc cu Durzo Blint. Te rog. Unde e?

— Chiar aici, răspunse Blint, din spatele lui Azoth.

Azoth tresări, întrebându-se cum de nu-l văzuse.

— Şi, dacă tot m-ai găsit, cineva trebuie să moară, continuă Blint.

— E… îngăimă Azoth, uitându-se la Mama K, întrebându-se dacă poate vorbi în faţa ei şi ghicind după căutătura lui Blint că trebuie să se grăbească. E mort.

— Unde-i cadavrul? întrebă Blint.

— E… e în râu.

— Deci n-ai nicio dovadă. Convenabil.

— Uite dovada, strigă Azoth, înfuriindu-se brusc.

Aruncă spre Durzo ce ţinea în mână. Durzo o prinse în aer. Era o ureche însângerată, caldă încă.

— Asta numeşti tu dovadă? întrebă Durzo, privind urechea fără să clipească.

Nu arăta deloc surprins. Afurisitul.

— Eu o numesc ureche. Gwinvere, ai auzit vreodată de cineva că a murit fiindcă şi-a pierdut o ureche?

— Te rog să nu mă bagi la mijloc, Durzo Blint.

— Pot să-ţi arăt cadavrul, zise Azoth.

— Parcă spuneai că e în râu.

— Acolo şi este. Te rog.

Durzo şovăi.

— Du-te, Durzo, spuse Mama K. Măcar atât să faci pentru el.

*

Soarele se ridicase bine deasupra orizontului când sosiră la atelierul de reparaţii navale. Durzo intră singur şi ieşi peste zece minute, ridicându-şi o mânecă udă. Nu se uită la Azoth, doar îl întrebă:

— Băiete, de ce era în pielea goală?

Aşa că, Azoth îi povesti pe un ton rece, detaşat. Noaptea dispărea ca un vis urât şi nu-i venea să creadă că făcuse ceea ce-şi amintea acum. Altcineva trebuie să fi fost. În timp ce băiatul povestea, Blint se uita la el cum n-o mai făcuse nimeni până acum. Poate cu milă, Azoth nu-şi dădea seama. Nu ştia ce-i mila.

— Păpuşa trăieşte? întrebă Azoth.

Durzo îi puse mâinile pe umeri şi-l privi în ochi.

— Nu ştiu. Arăta rău de tot. Am omul cel mai priceput pe care l-am putut găsi ca s-o salveze. Băiete, îţi mai dau o şansă, zise Blint şi-şi întoarse privirea, clipind des.

— Încă o încercare? întrebă Azoth cu umerii gârboviţi.

Avea vocea plată, stinsă. Nu mai putea nici să se înfurie.

— Imposibil. Am făcut tot ce mi-ai cerut.

— Nu te mai pun la încercare, îţi mai dau o şansă ca să te răzgândeşti. Ai făcut tot ce ţi-am cerut. Dar nu de viaţa asta ai nevoie. Vrei să scapi de traiul ăsta? Îţi dau o pungă cu arginţi şi te dau ucenic la un fierar sau la un spiţer din cartierul de est. Dacă vii cu mine, trebuie să renunţi la tot. Din clipa în care te apuci de meseria asta, nu vei mai fi acelaşi niciodată. Vei fi singur. Vei fi altfel. Pentru totdeauna… Şi asta nu e tot. Nu încerc să te sperii. Sau poate că asta încerc să fac. Dar nu exagerez cu nimic. Nu te mint. Cel mai rău lucru, băiete, e ăsta: Legăturile dintre oameni sunt ca nişte funii. Dragostea e un ştreang. Dacă vii cu mine, trebuie să renunţi la dragoste. Ştii ce înseamnă asta?

Azoth clătină din cap.

— Înseamnă că poţi să ţi-o tragi cu câte femei vrei, dar nu poţi iubi niciuna. N-am să te las să te nenoroceşti *din cauza unei fetişcane,* zise Durzo răstit, încleştându-şi mâinile pe umerii lui Azoth, ca nişte gheare, privindu-l ca o pasăre de pradă. Înţelegi?

— Cum rămâne cu Păpuşa?
Azoth îşi dădu seama cât de obosit era. Îşi dădu seama că făcuse o greşeală înainte de a termina întrebarea.
— Câţi ani ai? Zece-unşpe? Crezi că o iubeşti?
— Nu.
„Prea târziu."
— Te anunţ dacă supravieţuieşte, dar dacă vii cu mine, Azoth, nu mai pomeneşti de ea. Înţelegi? Dacă intri ucenic la fierar sau la spiţer, poţi s-o vezi de câte ori vrei. Te rog, băiete! Gândeşte-te bine. Asta ar putea fi ultima ta şansă de a fi fericit.
„Fericire? Eu vreau doar să nu-mi mai fie frică." Lui Azoth îi fusese frică de când se ştia. Lui Blint nu-i era frică. Celorlalţi le era frică de el. Îi şopteau numele cu veneraţie.
— Dacă vii cu mine, pe toţi Îngerii Nopţii, vei fi *al meu.* Din clipa în care începem, devii mătrăşitor sau mori. Cei din Sa'kagé nu-şi pot permite altceva. Dacă rămâi singur, peste câteva zile te caut şi te duc la meşter.
Blint îşi şterse mâinile ude de parcă ar fi vrut să scape de obligaţie. Se răsuci pe călcâie şi dispăru în umbrele străzii.

*

Ieşind din firida în care stătuse până atunci, Azoth privi spre casa ghildei, la nicio sută de metri de el. Poate că nu trebuie să plece cu Blint chiar acum. Îl ucisese pe Şobolan. Dacă se întorcea, putea lua totul de la capăt.
„La ce să se întoarcă? Sunt prea mic ca să fiu şeful ghildei. Ja'laliel e tot pe moarte." Jarl şi Păpuşa erau schilodiţi pe viaţă. Azoth nu avea cum să fie întâmpinat ca un erou. Roth sau alt malac va prelua şefia ghildei, iar Azoth se va teme din nou, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
„Dar mi-a promis că mă ia ucenic!" Da, promisese, dar toţi ştiau că nu e bine să te încrezi în cei mari.
Blint îl deruta. Deşi nu-i plăcuse cum vorbise despre Păpuşa, văzuse ceva la el care-l pusese pe gânduri. Mătrăşitorul nu era chiar atât de insensibil. Era ceva în

acest ucigaş de legendă care-i dorea binele lui Azoth.

Azoth nu credea că Păpuşa nu mai conta doar fiindcă nu mai era frumoasă. Nu ştia dacă va putea ucide din nou. Nu ştia ce-i va face Blint sau de ce. Dar acel ceva pe care-l văzuse la el i se părea mult mai preţios decât toate îndoielile lui.

Azoth îl văzu pe Jarl ieşind din casa ghildei. Jarl îl văzu şi el şi, în ciuda distanţei, Azoth îi zări zâmbetul, dinţii albi, strălucitori, în contrast cu pielea de ladeshian. După sângele de pe veranda din spate şi absenţa Şobolanului, ceilalţi probabil îşi dăduseră seama că şeful lor era mort. Jarl îi făcu semn cu mâna şi porni în grabă spre el în lumina orbitoare a soarelui.

Azoth îi întoarse spatele celui mai bun prieten al lui şi se lăsă îmbrăţişat de umbre.

CAPITOLUL 12

Dintre toate remediile împotriva mahmurelii de care auzise vreodată, exerciţiul fizic intens fusese omis. Simţind cum îi plesneşte capul de durere, cum năduşeşte sub armură şi cum stomacul îi e gata să se golească în coif, Solon ajunse la concluzia că toate astea erau o pedeapsă meritată pentru păţaniile prin care trecuse cu o seară în urmă. Şi totuşi, i se părea că-i bate pe străjerii lui Gyre mai mult decât e nevoie.

Pară lama halebardei cu spada lui lungă şi o împinse cu putere, apoi se apropie de Gulph şi-i aplică o lovitură de picior direct în burtă. Acum câţiva ani i-ar fi putut atinge chiar şi coiful cu piciorul. Oricum, era mulţumit că-i putea bate pe străjerii lui Gyre, dar ăsta era rezultatul faptului că cei mai buni prieteni ai lui erau un profet şi un maestru spadasin din eşalonul doi. „Feir nu m-ar cruţa, m-ar ocărî pentru câtă grăsime am pus pe mine. Şi pentru cât de lent am devenit.”

— Stăpâne, zise Wendel North, apropiindu-se de cei care se duelau.

Logan ieşi din lupta pe care o pierdea, urmat de Solon. Intendentul îi aruncă lui Solon o privire piezişă, dar nu protestă împotriva prezenţei acestuia.

— Stăpâne, mama Înălţimii Voastre tocmai s-a întors.

— Da? Unde a fost, Wendel, adică nobile North?

În faţa bărbaţilor, Logan se descurca mai bine, dar a o face pe stăpânul cu un om care cu două săptămâni în urmă îl bătea la fund era până peste poate. Solon se strădui să nu zâmbească. Să-i submineze ducesa autoritatea lui Logan, nu el. El nu se va amesteca.

— A vorbit cu regina.

— De ce?

— A înaintat o petiţie pentru a obţine tutela.

— Poftim? făcu Solon.

— Ducesa îl roagă pe rege s-o numească pe ea stăpână aici până la revenirea ducelui sau până când ajungeţi la

majorat… care, în ţara aceasta, nobile Tofusin, se atinge la vârsta de 21 de ani.

— Dar tata a lăsat scrisori prin care mă numeşte pe mine stăpân. Regele poate interveni numai dacă e vorba de trădare.

Wendel North îşi împinse ochelarii pe nas, agitat.

— Lucrurile nu stau chiar aşa, stăpâne.

Solon privi înapoi, spre străjerii care încetaseră să se mai bată şi acum se dădeau mai aproape.

— Înapoi, câinilor! strigă el şi străjerii se supuseră numaidecât.

— Regele poate numi un tutore pentru un minor dacă stăpânul casei nu a lăsat documentele necesare, continuă Wendel. Lucrurile stau cam aşa: tatăl Înălţimii Voastre a lăsat două copii ale unei scrisori prin care vă numeşte stăpânul casei în absenţa lui. O copie a dat-o ducesei, iar pe cealaltă mi-a dat-o mie. De îndată ce-am auzit că ducesa a plecat, am vrut să văd din nou copia mea, pe care o ţineam încuiată într-un sertar. A dispărut. Iertare, stăpâne, spuse intendentul roşu la faţă. Jur că n-am nicio vină. Am crezut că numai eu am cheia.

— Ce-a spus regina? întrebă Solon.

Wendel clipi de câteva ori. Aşa cum bănuise Solon, Wendel ştia, dar nu voia ca şi Solon să afle cât de vastă era reţeaua lui de iscoade.

— Chestiunea s-ar fi rezolvat destul de uşor, dar regele n-o lasă pe regină să ia hotărâri fără voia lui. Le-a întrerupt discuţia, spunând că va studia problema. Îmi cer iertare, nu ştiu ce vrea să facă mai departe.

— Eu ştiu, zise Solon, exasperat că durerea de cap nu-l mai părăseşte.

— Ce anume? întrebă Logan.

— Cine e consilierul legal al familiei?

— Eu te-am întrebat primul, zise Logan.

— Băiete!

— Contele Rimbold Drake, răspunse Logan uşor îmbufnat.

— Înseamnă că trebuie să vorbim cu contele Drake.

Numaidecât.

*

— Chiar trebuie să port încălţări? întrebă Azoth.

Nu-i plăceau încălţările. Nu mai simţea pământul, cât de neted e, unde mai pui că-l rodeau.

— Atunci mergi la contele Drake desculţ şi într-o tunică de cinci gunderi, răspunse Durzo.

— Vorbeşti serios?

— Nu.

Deşi îi invidiase de atâtea ori pe fiii negustorilor şi ai nobililor care se perindau prin pieţe, Azoth nu crezuse că hainele purtate de ei pot fi atât de incomode. Dar acum Durzo era stăpânul lui şi deja îşi pierduse răbdarea văzând cât îi ia să se îmbrace, aşa că Azoth îşi ţinu gura. Era ucenicul lui Durzo doar de trei zile şi încă îşi mai făcea griji că mătrăşitorul s-ar putea răzgândi, renunţând la el.

Traversară Podul Vanden spre cartierul de est. Pentru Azoth era o revelaţie. Nu încercase niciodată să meargă dincolo şi nu-i crezuse pe şobolanii care se lăudau că izbutiseră să treacă de paznici. Pe malul de răsărit al râului nu erau ruine şi nici clădiri pustii. Pe străzi nu era nici urmă de cerşetori. Mirosea altfel, un miros străin, necunoscut. Azoth nu mai simţea duhoarea de baligă a grajdurilor de vite. Până şi rigolele miroseau altfel. Era câte una din trei în trei străzi, iar străzile mari nu aveau aşa ceva. Oamenii nu aruncau zoaiele şi gunoaiele pe fereastră ca să le ia apa. Aici le duceau pe a treia stradă, unde le aruncau în nişte canale din piatră, astfel încât până şi pe acolo se putea merge în siguranţă. Şi mai îngrijorător era că oamenii nu miroseau cum trebuie. Bărbaţii nu miroseau a sudoare şi a lucrurile cu care se îndeletniceau. Când treceau, femeile lăsau în urmă un parfum fin, abia simţit, nu unul greu, amestecat cu sudoarea sexului făcut pe apucate. Când îl întrebă pe Blint despre asta, mătrăşitorul îi răspunse doar:

— Băiete, cred c-o să-mi dai mult de furcă!

Ajunseră lângă o clădire din care aburul ieşea în valuri.

De acolo apăreau bărbaţi şi femei cu capul acoperit, strălucind de curăţenie. Azoth nu îndrăzni să întrebe.

— E o baie publică, explică Blint. O altă chestie luată de la ceurani. Singura deosebire e că aici bărbaţii şi femeile se îmbăiază separat. Mai puţin când vine vorba de Mama K, desigur.

Proprietăreasa crâşmei *Curva Cherchelită* îl întâmpină pe maestrul Blint cu apelativul jupâne Tulii. Blint îi răspunse cu un accent străin, mlădiindu-se uşor, şi porunci să-i fie adusă trăsura.

— Unde mergem? întrebă Azoth după ce porniră la drum. Cine e contele Drake?

— E un vechi prieten al meu, un nobil care trebuie să-şi câştige existenţa. E consilier legal.

Azoth privi derutat, motiv pentru care maestrul Blint continuă:

— Consilierul e un om care face lucruri mai rele în limitele legii decât fac majoritatea escrocilor în afara ei. Dar contele e un om de treabă. O să mă ajute să scot tot ce-ai mai bun din tine.

— Stăpâne, cum se mai simte Păpuşa?

— Nu mai e problema ta. N-ai voie să mai întrebi de ea.

După un minut în care trecură de mai multe străzi, Durzo răspunse:

— Se simte rău, dar va supravieţui.

Apoi rămase tăcut până ajunseră la mica reşedinţă a contelui.

Contele Drake era un bărbat amabil, de vreo patruzeci de ani, cu un pince-néz în buzunarul de la vestă. Închise uşa în urma lor şchiopătând şi se aşeză în dosul unei mese acoperite de teancuri de hârtii.

— N-am crezut că o să accepţi vreodată un ucenic, Durzo. De fapt, mi-aduc aminte că îi şi înjurai… de mama focului, zise el.

— Încă mai cred în fiecare cuvânt pe care l-am spus, replică Durzo morocănos.

— Mda, ori eşti extrem de subtil, ori vorbeşti anapoda, prietene.

Contele Drake zâmbi, totuşi, şi Azoth îşi dădu seama că e sincer, fără strop de răutate sau meschinărie. Durzo zâmbi şi el.

— Ţi-au dus dorul, Rimbold, spuse el.

— Zău? Nu ştiu ca cineva să mai fi tras în mine de ceva vreme.

Durzo izbucni în râs şi Azoth fu cât pe-aci să cadă de pe scaun. Nu-şi închipuia că mătrăşitorul poate să râdă.

— Am nevoie de ajutor, zise Durzo.

— Tot ce am e şi al tău.

— Vreau să faci din băiatul ăsta unul nou.

— Adică? întrebă contele Drake, privindu-l cercetător pe Azoth.

— Un fel de nobil, relativ sărac. Cum sunt cei care sunt invitaţi la evenimente sociale, dar care nu atrag atenţia.

— Am înţeles. Al treilea fiu al unui baron. Va face parte din marea nobilime, dar nu va fi cineva foarte important… Mai bine fiul cel mare al unui baron din est. Verii mei de-al doilea locuiesc la două zile de aici, undeva, dincolo de Havermere, şi cele mai multe dintre pământurile lor au fost luate de Lae'knaught, deci dacă vrei o identitate inatacabilă, l-am putea face un Stern.

— De acord.

— Numele de botez? îl întrebă contele pe Azoth.

— Azoth.

— Nu cel adevărat. Numele nou.

— Kyllar[1], spuse Durzo.

Contele scoase o foaie de hârtie şi îşi puse pince-nézul.

— Cum să-l scriem? K-Y-L-E-R?

Durzo dictă literă cu literă şi avocatul scrise numele, zâmbind larg.

— Un vechi joc de cuvinte jaeran?

— Doar mă cunoşti, răspunse Durzo.

— Nu, Durzo, pe tine nu te cunoaşte nimeni. Mi se pare, totuşi, cam de rău augur, nu crezi?

— Se potriveşte cu viaţa pe care o va duce.

Pentru a o suta oară Azoth simţi că nu e doar un copil, ci

---

[1] Joc de cuvinte cu referire la *killer* – ucigaş (n.tr.).

un intrus. I se părea că peste tot erau secrete pe care nu le putea afla, mistere pe care nu le putea desluşi. Nu erau numai conversaţiile păsăreşti cu Mama K despre ceva numit sacaree sau politica Sa'kagé, despre intrigile de la curtea regală sau magie, despre fiinţe din Ţinutul Îngheţat, imaginare pentru toţi, dar nu şi pentru Durzo, sau despre alte fiinţe despre care mătrăşitorul afirma cu toată tăria că nu există, ori zei şi îngeri necunoscuţi, despre care Blint nu voia să-i spună nimic, chiar dacă îl pisa cu întrebările. Acum i se hotăra numele. Azoth vru să ceară o explicaţie, dar cei doi treceau deja la alte lucruri.

— Când ai nevoie de asta şi cât de credibil trebuie să fie? întrebă contele.

— Cât se poate de credibil. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Mi-am închipuit. Am să fac în aşa fel încât nimeni să nu afle nimic… numai familia Stern să nu vină aici. Sigur, ar mai fi o problemă majoră. Trebuie să-l înveţi să se comporte ca un nobil.

— A, nu, eu nu.

— Ba sigur că da… zise contele, plescăi din buze, îşi puse pince-nézul pe nas şi-l privi pe Azoth. Când vrei să-l iau la mine?

— Peste câteva luni, dacă rezistă. Mai întâi trebuie să-l învăţ câte ceva, răspunse Durzo privind pe fereastră. Cine-i ăla?

— A, e tânărul lord Logan Gyre. Va ajunge cândva un duce destoinic.

— Nu despre el am întrebat. Despre sethi.

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut. Pare a fi un sfetnic.

Durzo trase o înjurătură. Îl înşfăcă de mână pe Azoth şi aproape că-l târî afară.

— Eşti pregătit să te supui? întrebă Durzo.

Azoth înclină repede din cap.

— Îl vezi pe puştiul ăla?

— Ţi se pare că e un puşti?

Tânărul despre care contele spusese că îl cheamă Logan Gyre purta o pelerină verde tivită cu negru, cizme din piele

fină, neagră, lustruite bine, o tunică din bumbac şi o spadă. Mai avea douăzeci de metri până la uşă şi era condus de un servitor. Avea chipul unui băietan, dar la trup arăta cu mult mai mare decât Azoth. Era imens, deja mai înalt decât avea să ajungă el vreodată şi mai lat în spate decât toţi băieţii pe care-i văzuse până atunci, dar nu părea deloc gras. În vreme ce Azoth se simţea stingher în hainele lui, Logan se mişca dezinvolt, sigur pe el, chipeş, ca un stăpân. Privindu-l, Azoth se simţi mic şi sărac.

— Ia-te la bătaie cu el. Distrage-i atenţia sethiului până ies eu de aici.

— Logan! strigă o fată de la etaj.

— Serah! strigă şi Logan, uitându-se în sus.

Azoth se uită spre maestrul Blint, dar el dispăruse deja. Nu mai avea timp să spună ceva. Nu mai conta dacă înţelege sau nu. Erau secrete pe care încă nu avea voie să le înţeleagă. Acum nu putea decât să acţioneze sau să ezite, să se supună sau să nu se supună.

Servitorul deschise uşa şi Azoth se ascunse după colţ. Când Logan păşi înăuntru şi privi zâmbind în sus, pe scări, Azoth apăru de după colţ.

Cei doi se ciocniră şi Azoth căzu pe spate. Logan fu cât pe-aci să se împiedice de el, când Azoth se rostogoli pe o parte şi simţi piciorul celuilalt direct în burtă.

— Aah!

Logan se prinse de balustradă.

— Scuză-mă…

— Matahală afurisită! strigă Azoth de-abia ridicându-se de jos şi ţinându-se de burtă. Rahat cu ochi…

Se întrerupse, dându-şi seama că toate ocările pe care le ştia îl vor da de gol că vine din Furnicar.

— N-am vrut să… zise Logan.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă fata din capul scărilor.

Logan privi în sus şi pe faţa lui îşi făcu loc o expresie vinovată. Azoth îl lovi cât putu de tare în nas silindu-l să facă un pas înapoi.

— Logan! strigă sfetnicul sethi.

Dar blândeţea din ochii lui Logan dispăruse deja. Acum

faţa lui arăta ca o mască, încordată, dar nu şi furioasă. Îl înşfăcă pe Azoth de pelerină şi-l ridică de la podea.

Azoth intră în panică; începu să lovească la întâmplare, ţipând, simţind cum îl dor pumnii în timp ce-l pocnea peste obraji şi în bărbie.

— Logan!

— Încetează! îi strigă Logan lui Azoth. Încetează!

Încordarea lui Logan se prefăcu în furie pe măsură ce Azoth îi căra pumni cu nemiluita. Continuă să-l ţină suspendat cu o singură mână, iar cu cealaltă îl izbi în burtă o dată, de două ori. Azoth simţi că rămâne fără aer. Apoi un pumn de mărimea unui baros îi turti nasul, orbindu-l cu lacrimi şi durere.

Auzind ca prin vis mai multe strigăte, Azoth simţi cum se învârteşte scurt în aer şi – preţ de o clipă – cum zboară.

Se lovi cu capul de podeaua tare şi văzu numai stele verzi.

CAPITOLUL 13

Logan insistase să urce la etaj ca s-o ajute pe contesă să se îngrijească de Kyllar Stern. Îi venea să intre în pământ de ruşine, şi nu doar fiindcă îşi pierduse cumpătul în faţa frumoasei fiice a contelui Drake. Pentru Solon, cele zece secunde fuseseră foarte edificatoare.

Contele Drake şi Solon rămaseră singuri. Contele îl conduse în biroul lui.

— Luaţi loc, zise contele şi se aşeză de cealaltă parte a mesei de scris. De unde sunteţi, lord Tofusin?

Titlul fusese folosit din pură curtoazie, sau poate ca să-l momească. Solon chicoti.

— E prima oară când mi se pune întrebarea asta, răspunse el şi arătă spre sine de parcă ar fi spus: „Uită-te la pielea mea”.

— Nu văd niciun cercel al unui clan şi nicio urmă de cercel.

— Ştiţi, nu toţi sethi poartă aşa ceva.

— Eram convins că poartă.

— Ce se întâmplă? Ce vreţi să aflaţi?

— Sunt curios să ştiu cine sunteţi cu adevărat, nobile Tofusin. Logan Gyre nu este doar un tânăr extraordinar pe care-l consider aproape ca pe un fiu, este şi capul uneia dintre cele mai puternice familii din ţară. Nu v-am văzut niciodată, n-am auzit de nobilul Tofusin niciodată, şi iată-vă, pe neaşteptate, sfetnicul lui! Asta mi se pare foarte ciudat. Nu mă deranjează că sunteţi sethi – dacă sunteţi cu adevărat –, dar am petrecut ceva timp pe insulele Hokkai şi Tawgathu şi singurii sethi care nu-şi prind cercei în obraji sunt copiii sclavilor eliberaţi, care nu aparţin niciunui clan, precum şi exilaţii, renegaţi şi de clan şi de familie. Deci, cine sunteţi, nobile Tofusin?

— Cunoştinţele voastre despre cultura noastră sunt admirabile, conte Rimbold. Dar incomplete. Eu fac parte din Casa de Tofusin, Căutătorii Vânturilor din Casa Regală. Tatăl meu a fost trimis la Sho’cendi.

— A fost ambasador pe lângă magi?

— Întocmai. Sho’cendi primesc învăţăcei din toată lumea, dar toleranţa şcolii dă naştere la intoleranţă în oraş. Dat fiind că n-am avut talent la magie, am fost educat alături de negustori şi nobili. Absenţa cerceilor mi-a făcut viaţa mai uşoară. Ar fi multe de spus, dar nu cred că vă interesează să intru în amănunte.

— Mi se pare corect.

— Cum aţi ajuns în Seth? întrebă Solon.

— Sclavia. Înainte să iau parte la mişcarea care a pus capăt sclaviei aici, acum şapte ani, credeam că o cale mai moderată ar avea mai mulţi sorţi de izbândă. M-am dus la Hokkai ca să văd dacă pot uşura traiul sclavilor.

Judecând după cât de mică era casa lui – foarte mică pentru un nobil, fie şi un conte – contele Drake nu se numărase printre stăpânii de sclavi care se simţeau vinovaţi din cauza bogăţiei pe care o acumulaseră astfel. Probabil fusese un susţinător înfocat al emancipării sclavilor, de la început până la sfârşit, gândi Solon.

— În Seth e altfel, zise el. Anul Bucuriei schimbă totul.

— Ştiu, am promovat ideea şi aici, chiar am contribuit la adoptarea legii, dar cei din Sa’kagé au avut grijă s-o răstălmăcească. În loc ca fiecare sclav să fie eliberat la fiecare şapte ani, sclavii urmau să fie eliberaţi după şapte ani de stat la stăpân. Chipurile, aşa era mai simplu, era absurd să cumperi un sclav în al şaselea an şi să-l ţii doar o lună sau o săptămână. Desigur, se ţinea o evidenţă riguroasă, dar, în timp ce în Seth fiecare al şaptelea an era o sărbătoare, sclavii fiind eliberaţi, aici anii treceau şi sclavii rămâneau tot sclavi. Adică sclavi pe viaţă. Erau bătuţi, pedepsiţi, puşi să joace Jocurile Morţii, iar copiii lor erau trimişi la cămine.

— Am auzit că erau nişte locuri groaznice căminele alea, spuse Solon.

— Cei din Sa’kagé le-au înfiinţat, ca locuri în care copiii prostituatelor puteau cunoaşte izbăvirea. E-adevărat, ca sclavi, dar izbăviţi. Suna bine, dar aşa a apărut, de pildă, Casa Milei. Îmi cer scuze, n-ar trebui să mai vorbesc

despre asta. Au fost nişte vremuri întunecate. Ce face băiatul, nu mai coboară?

— Poate că ar trebui să începem, propuse Solon. Nu cred că are rost să aşteptăm. După cum se uita Logan la fiica voastră, s-ar putea să mai stea de vorbă o vreme.

Contele chicoti.

— Ce faceţi? Mă puneţi la încercare?

— Ducele Gyre ştie?

— Da. Suntem prieteni, la fel cum sunt şi Logan şi Serah. Amândoi le-am spus clar copiilor că nu pot fi decât prieteni. Pe moment pare să fie suficient. Regnus nu vrea să fie mai dur cu Logan, dată fiind situaţia căsniciei lui.

— N-o cunosc. Mă puteţi lămuri?

— Mă tem că nu se cade. Oricum, Logan şi Serah mai au timp să crească. Dar în ce problemă aţi venit aici?

— Catherine Gyre.

— Aveţi grijă, spuse contele.

— Ducele v-a dat vreo scrisoare prin care îl lăsa pe Logan stăpân al casei în absenţa lui?

— Mi-a vorbit despre asta, dar a fost nevoit să plece în grabă. A spus că o va aduce intendentul.

— Ducesa a luat scrisoarea şi, foarte probabil, a distrus-o. Apoi s-a dus să discute cu regina.

— S-a dus la Nalia Gunder? întrebă contele uluit.

— E ceva neobişnuit?

— Ele două sunt departe de a fi prietene. Ce s-a întâmplat?

— Ducesa a rugat-o pe regină să o numească tutorele lui Logan. Regele le-a găsit vorbind despre asta şi a spus că va delibera. Ce înseamnă asta?

Contele Drake îşi scoase pince-nézul şi îşi scărpină nasul.

— Adică Logan e la mâna lui. Îl poate lăsa stăpân cât vrea el, mai mult sau mai puţin.

— Moment în care Catherine Gyre îi ia locul.

— Nu, răspunse contele Drake oftând. Mai rău. În mod legal, regele poate pune pe oricine în locul lui Logan, atâta timp cât e vorba de o rudă, adică aproape pe orice nobil.

Catherine tocmai a dat Casa de Gyre pe mâna regelui!

*

— Data viitoare să te mişti mai repede, îi zise Blint lui Azoth când băiatul îşi reveni gemând.

— Nu cred că pot să mă mai mişc. Parcă m-a izbit cineva cu capul de perete.

Blint izbucni în râs, a doua oară când îl auzea. Mătrăşitorul şedea pe marginea patului în care zăcea Azoth.

— Te-ai descurcat destul de bine. Au crezut că te-ai simţit umilit când ai căzut în faţa fiicei contelui, o chestie copilărească, inofensivă. Tânărul Gyre nu mai putea de ruşine – se pare că, pe cât e de mare, pe atât e de cumsecade, nu se pierde niciodată cu firea. A contat şi faptul că eşti cam un sfert din el şi că şi-a înfuriat prietena. Toată lumea a fost impresionată.

— Impresionată? De ce? E o prostie.

— În lumea lor, lupta are regulile ei. Lupta înseamnă să fii umilit, să fii rănit şi, în cel mai rău caz, să rămâi desfigurat pe viaţă, dacă te alegi cu nasul spart sau cu o cicatrice. Nu înseamnă să-ţi rişti viaţa. În lumea lor, poţi să te lupţi cu un om şi apoi să te împrieteneşti cu el. De fapt, tu va trebui să faci în aşa fel încât să te împrieteneşti cu Logan. Cu unul ca el nu poţi fi decât prieten la cataramă sau duşman de moarte. A sosit momentul să-ţi faci un prieten. Un prieten puternic.

— Vonda era prietena ta? A murit?

De când stătea pe lângă maestrul Blint, Azoth tot încercase să-l întrebe despre femeia pe care o amintise în prima noapte în care-l văzuse, dar nu îndrăznise. Acum pur şi simplu îl luase gura pe dinainte.

Durzo se albi la faţă. Când vorbi, vocea nu era nici furioasă, nici ameninţătoare, era doar moartă.

— Să nu mai rosteşti numele ăsta niciodată.

Ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-l atingă pe Azoth sau să-i ciufulească părul, dar o retrase la fel de repede. Se ridică în picioare şi plecă fără să mai spună o vorbă.

Azoth închise ochii, nedumerit. Îşi puse mai multe întrebări legate de maestrul lui. De ghildă. Se întrebă dacă Ja'laliel îşi cumpărase libertatea. Însă cel mai mult se gândi ce făceau Jarl şi Păpuşa.

*

— Salutare, Azo.
— Salutare, Jay-O.

Chiar dacă rosti cuvintele cu aceeaşi intensitate, Azoth simţi cum moare o parte din el. Sau poate îşi dădu seama că o parte din el era deja moartă. Relaţia lui cu Jarl nu va mai fi niciodată ca înainte. Ca înainte de Şobolan. Acum era altfel. Mereu va fi altfel.

Se priviră lung în sala comună a casei Mamei K. Era aproape de miezul nopţii, nu peste mult timp şobolanii ghildei aveau să fie scoşi de acolo. Puteau să stea în magazie din zori şi până la miezul nopţii, în plus, iarna puteau rămâne să şi doarmă, dar numai dacă se supuneau regulilor gazdei: să nu se bată, să nu fure, să intre doar în bucătărie şi în sala comună, şi să nu le stea în cale adulţilor care veneau în vizită. Şobolanul care încălca regulile nu mai dormea acolo toată iarna, şi nici ghilda lui. De obicei, asta însemna condamnarea la moarte pentru şobolanul vinovat fiindcă toată ghilda trebuia să doarmă în canale ca să nu îngheţe de frig, aşa că ceilalţi sigur îi luau capul.

Şi totuşi, locul era mereu arhiplin. Şobolanii şedeau în faţa sobei, pe podeaua acoperită de covoare groase, numai bune pentru somn. Covoarele fuseseră curate cândva, acum însă erau îmbâcsite de praf şi pline de pete după câţi dormiseră pe ele. Dar Mama K nu se supăra pentru atâta lucru şi în fiecare an apăreau alte covoare, nou-nouţe. Erau şi scaune solide, jucării şi păpuşi, şi multe jocuri. Uneori Mama K le dădea şi de mâncare, chiar dacă niciodată ceva foarte dulce, ca să nu-i strice la stomac. Aici şobolanii jucau cărţi, se lăudau şi bârfeau cu toţi cei care se întâmplau să fie acolo, chiar şi cu puşti din afara ghildei lor. Era singurul loc în care şobolanii aveau voie să semene

a copii. Era singurul loc sigur pe care-l ştiau.

Acum, la întoarcere, totul părea altfel. Ceea ce păruse până nu demult luxul de pe lume, era o încăpere ca oricare alta, cu doar câteva obiecte şi jucării simple, fiindcă şobolanii oricum le stricau. Pătau tot, spărgeau tot ce era fragil, nu din răutate, ci doar din ignoranţă. Locul era la fel; Azoth se schimbase. Azoth care strâmbă din nas la duhoarea ce venea dinspre şobolanii ghildei – oare ei nu simţeau nimic? Nu le era ruşine? Sau doar lui îi era, văzând ceea ce fusese şi el?

Aşa cum făcea după fiecare lecţie de citit cu Mama K, Azoth îl căutase pe Jarl. Acum însă, când stăteau faţă în faţă, nu-şi mai găseau cuvintele.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise Azoth în cele din urmă.

Nu avea cum să-i ascundă motivul real al venirii lui aici. Nu venise doar ca să-şi vadă un prieten. Venise cu treabă.

— Ajutorul meu?

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Păpuşa. Unde e? Şi mai vreau să ştiu ce se întâmplă cu ghildele.

— Mda, n-ai de unde să ştii.

— Nu.

Ghildele nu mai făceau parte din viaţa lui. Nimic nu mai era ca înainte.

— Maestrul te-a bătut? întrebă Jarl, uitându-se la ochii învineţiţi ai lui Azoth.

— Nu… nu peste faţă. Cu ochii învineţiţi m-am ales după o bătaie. Maestrul mă loveşte şi el, dar nu ca… aici Azoth se întrerupse.

— Nu ca Şobolanul?

— Ce mai face? întrebă Azoth încercând s-o facă pe neştiutorul.

— De ce nu-mi spui tu? Doar tu l-ai omorât.

Azoth deschise gura, dar văzând doi sfrijiţi în camera din faţă a Mamei K, o închise la loc.

— Nu-i aşa că Blint te-a pus să-l omori pe Şobolan ca să vadă dacă poţi s-o faci? întrebă Jarl cu o voce joasă.

— Nu. Ai înnebunit? zise Azoth.

Îi răsuna în cap glasul maestrului Blint din timpul pregătirii: „Cuvintele îţi scapă. Cuvintele întotdeauna îţi scapă”.

Jarl îl privi mâhnit şi rămase tăcut o vreme.

— Iartă-mă, Azoth, n-ar trebui să insist. Mai bine îţi mulţumesc. Şobolanul... m-a nenorocit. Nici nu mai ştiu ce-i cu mine. L-am urât dar, câteodată... Câteodată îmi plăcea ce făcea. Şi-l urăsc când îmi aduc aminte, când visez şi-mi aduc aminte că-mi plăcea. Tu te-ai îndepărtat de mine, Azoth. Te-ai îndepărtat în timp ce eu eram chinuit. Să ştii că n-am vrut... Nu mi-a plăcut... Nu mi-a plăcut să descopăr cum sunt eu cu adevărat. În adâncul sufletului meu. Când a dispărut Şobolanul, te-am văzut cum ai plecat cu Blint...

Jarl clipi repede şi întoarse privirea.

— Câteodată te urăsc şi pe tine, continuă el. Fiindcă l-ai omorât pe Şobolan şi pe urmă ai plecat. M-ai lăsat singur. Dar poate n-am dreptate. Tu n-ai făcut nimic rău. Doar... eu şi Şobolanul am făcut.

Azoth nu mai ştia ce să spună. Jarl clipi din nou, furios.

— Termină, Jarl. Termină.

Jarl îşi şterse lacrimile iute, cu pumnii.

— De ce ai nevoie, Azoth?

Azoth s-ar fi cuvenit să spună ceva, era conştient de asta. Să-l asigure într-un fel, dar nu ştia cum. Jarl fusese prietenul lui – era prietenul lui, nu? –, dar se schimbase. Azoth se schimbase. Acum trebuia să fie Kyllar, însă nu era decât un impostor, cu un picior într-o lume, cu celălalt picior într-o altă lume, încercând să reziste în timp ce lumile se îndepărtau una de alta. Nu-şi dădea seama de ce-i lăsase să se agaţe cataclismul numit Şobolanul, dar de un lucru era absolut sigur. Între Azoth şi Jarl se căscase o prăpastie, iar Azoth se temea să se şi apropie de ea, nu înţelegea ce este, ştia doar că îl sperie şi-l face să se simtă murdar. Jarl îl lăsa să ridice zidurile la loc punând o întrebare simplă – o întrebare simplă la care se răspundea tot simplu, o problemă pe care o puteau rezolva.

— Păpuşa, spuse Azoth cu blândeţe.

Simţea un fel de uşurare că se îndepărta de cel care-i fusese prieten cândva, dar îl şi mustra conştiinţa.

— A, ştiai că a fost…?

— Da. Şi-a revenit?

— Trăieşte. Dar nu ştiu dacă o să reziste. Toţi râd de ea. Fără tine, nu mai e cum era odată. Împart mâncarea cu ea, dar ghilda se destrămă văzând cu ochii. Lucrurile stau prost de tot. Ceilalţi nu vor s-o mai ţină în ghildă. N-avem destulă mâncare.

„În ghildă, nu în ghilda noastră.” Azoth păstră o mină impasibilă, refuzând să arate cât de mult îl dureau cele auzite. N-ar fi trebuit să-l doară. El îşi dorise să plece, plecase din proprie iniţiativă, dar tot pustiit se simţea.

„Vei fi singur. Vei fi altfel. Mereu.”

— Ja’laliel e c-un picior în groapă, Şobolanul i-a furat banii cu care se putea elibera. Iar acum cei din ghildă au pierdut cheiul în faţa Celui-care-arde, ca să nu mai zic de alţii care le suflă în ceafă.

— Cei din ghildă?

Jarl făcu o grimasă.

— M-au dat afară din Dragonul Negru. Pe toţi ne-au dat. Cică n-au nevoie de toţi poponarii Şobolanului.

— Nu mai eşti în nicio ghildă? întrebă Azoth.

Era un adevărat dezastru. Puştii fără ghildă erau o pradă uşoară pentru oricine. Faptul că Jarl supravieţuise după ce fusese alungat era o surpriză, faptul că avea destulă mâncare ca s-o împartă cu Păpuşa era o minune, iar faptul că făcea asta era de toată lauda.

— Câţiva am reuşit să ne organizăm. Ceilalţi ne spun Poponarii. Eu am să-ncerc să intru la Bătăuşi, în cartierul de nord. Roth a pornit o ghildă acolo. Caută oameni, ghilda lui creşte. Umblă vorba că ar putea pune stăpânire pe piaţa din Durdun.

Asta era Jarl. Mereu făcea planuri.

— Roth, spui? Vrea s-o ia şi pe Păpuşa?

Tăcere vinovată.

— Am întrebat, crede-mă, Azoth. Pur şi simplu nu vrea. Dacă ai putea să…

Jarl deschise gura ca să mai spună ceva, dar renunţă.

— Nu te las să-mi ceri, Jarl. Te-am căutat ca să ţi-i dau înapoi, zise Azoth, îşi ridică tunica, scoase brâul plin cu monede şi i-l dădu lui Jarl.

— Azoth, brâul ăsta… e de două ori mai greu.

— Am să mă îngrijesc şi eu de Păpuşa. O lună o las numai în seama ta, de acord?

Ochii lui Jarl se umpleau de lacrimi. Azoth se temu să nu păţească la fel. Acum îşi spuneau Jarl şi Azoth, nu Jay-O şi Azo. Oare de când?

— Roth nu-şi lasă ghilda să vină la Mama K, zise Jarl. Spune că aici e plin de spioni. Nu ştiu dacă mai pot veni.

— Dacă vrei, îi spun Mamei K despre tine, îi spun cât de isteţ eşti. Asta dacă nu reuşeşti să intri la Bătăuşi.

— Ai face tu asta pentru mine?

— Bineînţeles, Jay-O.

— Azo?

— Spune.

— Aş vrea să…

— Şi eu, Jarl. Şi eu.

CAPITOLUL 14

„Preţul nesupunerii e moartea.” Cuvintele i se foiau prin cap în fiecare zi în care îşi punea la cale nesupunerea.

Antrenamentul lui Azoth era extrem de dur, dar nu şi brutal. În ghildă, un Pumn te bătea ca să-ţi dovedească ceva, şi dacă făcea o greşeală, te lăsa schilod pe viaţă. Maestrul Blint nu făcea greşeli. Azoth suferea exact atât cât voia Blint. De obicei, foarte mult.

„Şi ce dacă?” Azoth mânca de două ori pe zi. Mânca oricât voia, iar Blint îi alunga durerea din muşchi înaintea fiecărui antrenament.

La început, totul se rezuma la înjurături şi bătăi. Azoth nu făcea nimic cum trebuie. Dar înjurăturile erau doar nişte cuvinte, iar bătăile o durere de moment. Blint nu avea nicio intenţie să-l schilodească şi, dacă voia să-l omoare, Azoth nu-l putea opri în niciun fel.

Niciodată nu se simţise mai în siguranţă.

După mai puţin de o săptămână îşi dădu seama că îi plăcea antrenamentul. Duelurile cu arme boante, trecerea obstacolelor, chiar şi lecţiile despre plantele medicinale. Maestrul Blint o rugase pe Mama K să-l înveţe să citească, motivând că el nu avea răbdare – cititul era greu de tot. „Şi ce dacă?” Două ore pe zi pline de frustrări nu însemnau nimic. Lui Azoth îi plăcea viaţa asta.

După mai puţin de o lună îşi dădu seama că era talentat. Poate că nu şi-ar fi dat seama dacă n-ar fi fost atât de concentrat asupra fiecărei reacţii şi stări de spirit a maestrului Blint: din când în când, maestrul îl privea cu oarecare surprindere cum stăpâneşte o nouă deprindere mai repede decât s-ar fi aşteptat.

Atitudinea lui Blint îl făcea să tragă şi mai mult de el, sperând să vadă privirea aceea nu numai o dată pe săptămână, ci chiar o dată pe zi. Pe de altă parte, ore în şir, Mama K îl ajuta să descifreze toate floricelele alea de pe hârtie. Avea ea un fel de a surâde şi a spune lucrul potrivit care-l făcea să uite de oboseală. Cuvintele

înseamnă putere, zicea Mama K. Cuvintele pot schimba mintea şi inima omului; cuvintele pot ajunge acolo unde tu nu poţi; cuvintele pot fi o altă spadă pentru cel care le mânuieşte cu pricepere.

Azoth era sigur că nu va ajunge atât de priceput, dar când se sătura de buchiseală şi azvârlea cartea cât colo, îşi atrăgea mânia Mamei K o săptămână întreagă, la capătul căreia îi aducea un buchet de flori furate şi o îmbuna.

Îi dăduse o grămadă de bani lui Jarl ca să aibă grijă de Păpuşa, Jarl însă nu-i putea da banii direct fetei; întotdeauna se găsea cineva care să-i fure. Iar dacă vreun membru al Dragonului Negru afla că fata era ajutată de cineva din afara ghildei, sigur avea să-i facă zile fripte.

Cel mai rău era că fetiţa rămăsese singură. Mută şi cu faţa desfigurată nu avea cum să-şi facă prieteni.

Preţul nesupunerii e moartea, spusese maestrul Blint. Şi îi interzisese s-o mai vadă pe Păpuşa. Pentru totdeauna.

Mama K îl asigură că până la urmă tot va intra în graţiile maestrului Blint, dar că, pe moment, tot ce spunea el e literă de lege. Ceea ce îi spori speranţele – până când femeia îl lămuri: legea străzii, inflexibilă şi omnipotentă, nu jalnica lege a regelui. Mare păcat, pentru că Azoth voia s-o vadă pe Păpuşa pentru ultima dată.

Prilejul se ivi fără ca el să contribuie cu ceva. Maestrul Blint primise o misiune, aşa că îl lăsă singur. Îi lăsă o listă cu ce trebuie să facă, dar băiatul ştia că, dacă se grăbeşte, se achită de toate sarcinile şi-i mai rămân câteva ore până la lecţia de citire cu Mama K.

Se apucă de treabă cu cea mai mare viteză. Şterse de praf armele, urcând pe o scară ca să ajungă la şirurile de sus şi la tot ce ţinea de echipamentul de luptă. Verifică şi curăţă armele de antrenament, făcute din lemn. Unse şi curăţă armele folosite de maestrul Blint în ultima vreme. Unse cu altfel de ulei ţintele şi manechinele din piele pe care maestrul Blint îl punea să le atace ore întregi. Verifică cusăturile celor pe care maestrul însuşi le lovea cu piciorul şi găsi câteva plesnite, aşa că le refăcu. Nu se descurca prea bine cu acul, dar în cazul ăsta maestrul Blint îi tolera

neîndemânarea – măcar aici. Mătură şi, ca întotdeauna, nu aruncă gunoiul în stradă, ci îl răsturnă într-o ladă mică. Maestrul Blint îi interzisese să iasă din casă. Putea ieşi numai la porunca lui.

Se trezi că şterge a doua oară unul dintre pumnalele lui Blint. Unul lung şi subţire, cu filigran de aur. Din întâmplare sau din cauza trecerii timpului, aurul se subţiase în ghinturi, lăsând loc sângelui să se usuce acolo – Blint îl folosise de curând şi trebuie să-l fi vârât în teacă fără să-l mai şteargă. Azoth se văzu nevoit să cureţe sângele cu vârful altui pumnal, la fel de subţire.

Ar fi trebuit să înmoaie lama în apă şi apoi s-o frece bine, dar asta era ultima lui sarcină. Mai avea trei ore până la lecţia cu Mama K. Dacă se moşmonea până atunci, nu mai avea cum să plece.

„Ce se întâmplă dacă nu faci nimic?” îl întrebase Blint. „Nimic. Trebuie să plăteşti scump pentru libertatea asta, băiete. Să ţii bine minte.” Maestrul Blint se referea la cum trebuie să-ţi ataci victima atunci când şansele sunt la jumătate, Azoth simţea însă acum povara acelor cuvinte.

„Dacă fac ceva, ce mi se poate întâmpla mai rău? Mă omoară maestrul Blint.” Ceea ce era foarte rău. Şi puţin probabil. Spre deosebire de alţi mătrăşitori, care-şi petreceau toată viaţa în Furnicar, maestrul Blint primea misiuni numai de la cei cu dare de mână. Adică, în general, de la nobili. Adică în cartierul de est. Deci Blint era în cealaltă parte a oraşului.

„Dacă nu fac nimic, ce se poate întâmpla mai rău? Moare Păpuşa.”

Lăsă pumnalul jos cu o grimasă şi o înjurătură de necaz.

Descoperi că era mult mai greu s-o găsească pe Păpuşa decât îşi închipuise. Ghilda Dragonul Negru nu mai exista. Dispăruse. Kyllar se duse până la vechiul ei teritoriu şi află că ghilda fusese înghiţită de Mâna Roşie, Cel-ce-arde şi Cuţitul Ruginit. Vechile mâzgălituri ale Dragonilor Negri de pe clădiri şi apeducte abia se mai vedeau. Avea la el două pumnale, dar nu fu nevoit să le folosească. La un moment dat îl opriră câţiva băieţi din Cel-ce-arde, dar unul

dintre malaci făcuse parte dintre şopârlele lui. Băiatul le spuse câteva cuvinte celorlalţi, care se pregăteau să-l jefuiască, şi-i făcu să dea înapoi. Şopârla nu-i spuse nimic lui personal.

Cutreieră fostul teritoriu de câteva ori, dar nu reuşi s-o găsească pe Păpuşa. I se păru că-l zăreşte pe Corbin Fishill, despre care maestrul Blint îi spusese că e o persoană importantă, unul dintre Cei Nouă. Iar toţi puştanii ghildei pe care-i văzu se ţinură departe de el.

Când îşi dădu seama că mai are puţin şi trebuie să se întoarcă, îşi aminti de vechea brutărie. Păpuşa era acolo, singură. Stătea cu spatele la el şi, preţ de o clipă, Azoth se opri în loc, temându-se să-i atragă atenţia. Apoi fata se întoarse.

Sadismul Şobolanului era mai mult decât evident. O lună nu fusese îndeajuns ca să-i vindece rănile, ci doar să arate cum fusese faţa ei în ultimele săptămâni şi cum avea să-i rămână pentru restul vieţii. Şobolanul o bătuse până făcuse tot ce voia cu ea sau o lăsase inconştientă. Apoi îi scrijelise faţa cu cuţitul.

O tăietură adâncă îi cobora din colţul ochiului stâng până în colţul gurii. Deşi fusese cusută în zeci de locuri, cicatricea avea să-i tragă colţul gurii în sus, într-un zâmbet nefiresc, pentru totdeauna. Pe celălalt obraz avea un X mare, însoţit de unul mai mic, deasupra buzelor. Probabil se chinuia îngrozitor să mănânce, să zâmbească sau să se încrunte. Un ochi era şi acum umflat, iar Azoth nu era sigur că fata va mai vedea cu el. Celelalte răni păreau pe cale să se vindece. O crustă pe frunte, celălalt ochi, învineţit cândva, acum înconjurat de o pată galbenă abia vizibilă, şi nasul sigur rupt de Şobolan, pus la loc.

Una peste alta, faţa ei era, sau ar fi trebuit să fie, un testament al cruzimii. Intenţia Şobolanului fusese ca toţi cei care o vor privi pe Păpuşa să ştie că nu era victima unui accident nefericit. Intenţia lui fusese ca toată lumea să ştie că fata primise o pedeapsă binemeritată. Pentru o clipă Azoth regretă că moartea Şobolanului nu fusese pe măsură.

Apoi timpul păru că îşi reia curgerea. Azoth o privea lung pe Păpuşa, îi privea faţa cu oroare. Ochii ei, cândva atât de inocenţi şi plini de speranţă, erau înecaţi în lacrimi. Păpuşa îşi acoperi faţa şi se întoarse, plângând încet, cu umerii zguduiţi de suspine.

Azoth se aşeză lângă ea.

— Am venit cât de repede am putut. Am un stăpân acum şi a trebuit să-i încalc ordinul ca să vin aici. N-am putut să te las singură aici. Ai trecut prin multe, săraca de tine.

Fata începu să suspine şi mai tare.

Azoth îşi imagină insultele care-i fuseseră adresate. Câteodată îi venea să-i omoare pe toţi cei din Furnicar. Cum să-şi bată ei joc de Păpuşa? Era un miracol că încă mai trăieşte. Un miracol, ca şi în cazul lui Jarl. Probabil că Jarl îşi riscase viaţa de zeci de ori.

Azoth o trase mai aproape. Fata se întoarse şi se agăţă de el de parcă s-ar fi temut că lacrimile o vor înghiţi cu totul. Băiatul o strânse în braţe şi plânse împreună cu ea.

După o vreme se simţi vlăguit. Nu mai ştia de când o ţinea în braţe, dar trecuse ceva timp.

— Am o veste bună.

Fata îl privi cu ochii ei mari, căprui.

— Vino cu mine, adăugă Azoth.

Păpuşa îl urmă şi părăsiră Furnicarul, trecură Podul Vanden şi ajunseră la casa contelui Drake. Fata privi descumpănită când străjerul le deschise poarta şi-i lăsă să intre.

Contele Drake era în birou. Se ridică şi-i pofti înăuntru, izbutind să nu-şi arate surprinderea la vederea chipului desfigurat al Păpuşii. Îşi ţinea firea mai bine decât Azoth.

— Ţi-a spus Azoth de ce te afli aici, domnişoară? întrebă contele.

Păpuşa clătină din cap, sfioasă, agăţându-se de Azoth.

— Ţi-am găsit o familie, continuă contele. Noii tăi părinţi vor să aibă grijă de tine, să fii fiica lor. Nu va mai trebui să dormi pe străzi. E o familie de servitori care lucrează aici, în cartierul de est. Dacă accepţi, nu va mai trebui să te întorci în Furnicar.

Sigur, povestea era puţin mai complicată. Contele Drake cunoştea familia respectivă de mai multă vreme. De-a lungul anilor primise şi alţi copii orfani, născuţi sclavi, motiv pentru care nu mai puteau hrăni încă o gură în plus. Azoth se angajase să-i asigure hrana Păpuşii din simbria lui, care era deja foarte generoasă şi care avea să crească, după cum îl asigurase maestrul Blint, pe măsură ce devenea tot mai util. Contele Drake nu fusese deloc încântat să se ascundă de maestrul Blint, dar după ce Azoth îi explicase cum stăteau lucrurile, se arătase dispus să-l ajute.

Păpuşa se agăţă de Azoth, fără să înţeleagă sau fără să creadă cuvintele contelui. Drake se ridică în picioare.

— Mda, sunt sigur că vrei să-i mai spui câte ceva. Eu trebuie să plec, mă aşteaptă trăsura.

Contele îi lăsă singuri, iar Păpuşa îl privi pe Azoth cu ochi acuzatori.

— Nu fi prostuţă.

Fata îl strânse de mână, cu toată puterea.

— Stăpânul mi-a poruncit să nu te văd. Azi e ultima oară când ne mai vedem.

Fata îl trase de mână, supărată.

— N-am ce face. Nu vreau aşa ceva, dar stăpânul a zis că mă omoară dacă află că i-am încălcat ordinul. Îmi pare rău. Te rog să nu fii supărată pe mine.

Fata plângea din nou, dar Azoth nu avea cum s-o ajute.

— Trebuie să plec. Stăpânul se poate întoarce dintr-o clipă într-alta. Îmi pare rău, spuse el şi întoarse privirea, îndreptându-se spre uşă.

— Nu mă lăsa.

Azoth simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Se întoarse, nevenindu-i să creadă. Era vocea unei fetiţe, la care s-ar fi aşteptat dacă n-ar fi ştiut că Păpuşa e mută.

— Te rog, adăugă Păpuşa.

Avea o voce frumoasă, care nu se potrivea deloc cu faţa ca o mască pe care i-o lăsase Şobolanul.

Ochii lui Azoth se umplură din nou de lacrimi şi băiatul ieşi în fugă pe uşă…

Şi se izbi într-un ins înalt şi zvelt şi dur de parcă ar fi fost cioplit din stâncă. Azoth căzu pe spate privind îngrozit.

Maestrul Blint era roşu la faţă de furie.

— Cum îndrăzneşti? Mă sfidezi, după tot ce-am făcut pentru tine? Tocmai l-am ucis pe unul dintre Cei Nouă, şi tu, uite ce faci! Te plimbi două ceasuri pe la locul crimei ca să afle toată lumea că ucenicul lui Blint a fost acolo. Nu m-ar mira ca totul să se ducă de râpă din cauza ta!

Îl ridică de jos ca pe un pisoi şi-l lovi. Tunica lui Azoth se sfâşie în strânsoarea lui Blint şi băiatul căzu din nou. Blint se aplecă imediat şi pumnul i se abătu nemilos asupra fălcii lui Azoth.

Azoth căzu cu faţa la podea, dar reuşi să vadă cum Păpuşa se repede la maestrul Blint în timp ce spada neagră, uriaşă, ieşea din teacă.

— Să nu-i faci vreun rău! strigă Azoth.

Înnebunit, se aruncă asupra lui Blint şi apucă spada. Blint însă era o forţă a naturii, nici măcar nu se sinchisi, ridică fata ca pe o pană şi o lăsă în hol. Încuie uşa, o descuie şi o încuie la loc în doar câteva secunde. Se întoarse spre Azoth, dar cuvintele îi pieriră de pe buze. Spada neagră, Răzbunarea, impunătoare, se afla încă în mâinile lui Azoth, ascuţită, gata să pătrundă în carne. Numai că acum nu mai era neagră. Era de un albastru strălucitor.

Mâna lui Azoth fu înconjurată de un foc albastru, incandescent, care-i arse cu răceala lui degetele zdrelite, întinzându-se de-a lungul lamei…

— Nu, asta nu! E a mea! strigă Blint şi, dintr-o singură mişcare, îi zbură spada din mâini ca pe o năpârcă.

Acum Blint nu mai era furios, era pur şi simplu turbat. Azoth nici nu văzu prima lovitură. Nici nu-şi dădu seama când ajunse din nou la podea. Ceva umed şi lipicios îi bloca vederea.

Apoi lumea se pierdu în lovituri dure, repetate, lumină orbitoare şi durere groaznică, răsuflarea iute, cu damf de usturoi, a maestrului Blint, ţipete şi bătăi într-o uşă care părea să se îndepărteze tot mai mult.

CAPITOLUL 15

Durzo se uita fix în berea brună acoperită de spumă, de parcă acolo ar fi găsit toate răspunsurile. Nu le găsea şi trebuia să ia o hotărâre. Veselia obişnuită şi veselia forţată a bordelului se învolburau în jurul lui, dar nimeni, bărbat sau femeie, nu-l deranja. Poate de teama Răzbunării de pe masă, scoasă din teacă. Poate de teama privirii lui.

„Să nu-i faci vreun rău!” urlase Azoth. Ca şi cum Durzo ar fi fost oricând gata să omoare o fetiţă de şapte ani. Ce credea băiatul ăsta că era, un monstru? Apoi îşi aminti că-l zvântase în bătaie, centimetru cu centimetru pe copilul care nu opunea nicio rezistenţă, lăsându-l inconştient, până când contele Drake spărsese uşa ca să-l oprească. Fusese cât pe-aci să-l omoare pe conte, atât de tare îşi pierduse cumpătul. Îl pironise cu privirea – afurisit să fie contele Drake şi ochii lui de sfânt.

Albastrul ăla incandescent. La dracu’! La dracu’ cu toată magia. În fulgerul albastru al Răzbunării văzuse moartea speranţei lui. Speranţa începuse să-i moară odată cu moartea Vondei, iar albastrul ăla fusese ca o uşă care ţi se trânteşte în nas pentru totdeauna. Însemna că Azoth merită, iar Durzo nu. Magia îl părăsea pe Durzo, abandonându-l, de parcă toţi anii ăştia fuseseră în van. Băiatul prelua de la el tot ce-l făcea deosebit. Lui Durzo Blint ce-i mai rămânea?

Cenuşă. Cenuşă şi sânge, nimic altceva.

Deodată, până şi spada îi păru o bătaie de joc. „Răzbunare? Să le dai oamenilor după faptă şi răsplată? Dacă aş face asta, primul pedepsit aş fi eu, mi-aş îndesa spada pe gât.”

Doar la moartea Vondei mai fusese atât de aproape de nebunie, în urmă cu patru luni şi şase zile. Oftând, clătină halba, dar nu sorbi din ea. Avea destul timp. După ce lua hotărârea, trebuia să bea. Nu o halbă, ci douăsprezece, indiferent de ce hotăra.

Băuse mult cu Vonda. Ceea ce o scotea din sărite pe

sora ei. De fapt, relaţia în sine o scotea din sărite pe Mama K. Îi interzisese lui Durzo s-o mai vadă pe surioara ei nevinovată. Îi interzisese Vondei să-l mai vadă pe mătrăşitor. Mama K, atât de deşteaptă în alte privinţe, încurajase astfel mai mult decât orice relaţia lor. Înconjurat de femei uşoare, pe care fie că le plătea sau nu, surioara lui Gwinvere îl descumpănise, făcându-l să-şi dorească să afle ce este virginitatea.

Aflase. Fusese dezamăgit, dar n-o arătase. Era, oricum, un semn de ipocrizie, fata avea şi alte mistere. Vonda nu se purta întotdeauna frumos cu el, dar cel puţin nu-i ştia de frică. Durzo nu credea că-l înţelegea îndeajuns ca să se teamă de el. Vonda părea că alunecă pe suprafaţa vieţii, în timp ce alţii plonjau în scursorile ei. Durzo fusese cel care n-o înţelesese şi tocmai acest lucru îl fermecase.

Ar fi putut să nu spună nimănui despre legătura lor. Ar fi putut; cunoştea programul lui Gwinvere destul de bine ca s-o ţină secret poate ani întregi. În pofida intuiţiei lui Gwinvere, Durzo ştia cum să fie enigmatic. Dar, din păcate, se întâmplase altfel. Vonda se confesase surorii ei. Imediat, probabil, aşa îi era firea. O mică indiscreţie, fără să-i bănuiască urmările.

— Pune-i capăt acum, Durzo Blint, îi spusese Gwinvere cât se poate de calm. Fata asta te va distruge. Îmi iubesc sora, dar sunt obligată să te previn că de la ea ţi se va trage sfârşitul.

Simple cuvinte. Cuvinte prin care Gwinvere încercase să-şi impună voinţa. Ca de obicei. Cu toată puterea pe care o avea, o înfuria faptul că nu putea conduce vieţile altora.

Desigur, Gwinvere avusese dreptate. Poate nu aşa cum intenţionase ea; Durzo încă mai credea că femeia încercase să-l manipuleze, ca de obicei. Însă Gwinvere avusese dreptate. Întotdeauna îl înţelesese mai bine decât ceilalţi, la fel cum o înţelesese şi el. Erau ca nişte oglinzi unul pentru celălalt şi, dacă lui Durzo i-ar fi plăcut vreodată ce vedea în oglindă, Gwinvere Kirena ar fi fost perechea perfectă pentru el.

„De ce mă gândesc la asta? E de domeniul trecutului.

Totul s-a terminat." Acum trebuia să aleagă; îl instruia pe băiat, în speranţa că va scoate ceva din el, ori îl omora?

„Speranţa." Frumos. „Speranţele sunt minciunile pe care ni le spunem despre viitor." Sperase şi înainte. Îndrăznise să viseze la o altfel de viaţă, până când…

— Pari gânditor, Gaelan Foc-de-Stele, zise un bard ladeshian, aşezându-se în faţa lui Durzo fără să fie invitat.

— Mă gândesc pe cine să ucid. Mai spune-mi o dată aşa şi te pun în capul listei.

Omul zâmbi cu încrederea celui care ştie că are dinţii perfecţi, ce nu fac decât să-i scoată în evidenţă trăsăturile frumoase. Un ladeshian vanitos de data asta. Pe toţi Îngerii Nopţii.

— Tot ce s-a întâmplat în ultimele luni ne-a făcut extrem de curioşi.

— Tu şi Societatea vă puteţi duce la dracu', Aristarchos, spuse Durzo.

— Dacă ai avea nevoie de noi acolo, am sosi cât ai bate din palme. Dar eu cred că-ţi place să fii în centrul atenţiei, *Durzo Blint.* Sau eşti legat prin acest cod, al răzbunării? Chestiunea se dezbate la greu în Societatea noastră.

— Văd că vă ciondăniţi din cauza aceloraşi probleme. Altceva mai bun n-aveţi de făcut? Vorbiţi de dimineaţă până seara. De ce nu faceţi şi ceva practic?

— Încercăm, Durzo. De fapt, ăsta-i şi motivul pentru care sunt aici. Vreau să te ajut.

— Ce drăguţ.

— Cred că ţi-ar prii ajutorul câtorva prieteni. Nu-i aşa că ai pierdut-o? Nu-i aşa că te-a lăsat?

Durzo observă că-şi răsucea din nou pumnalul pe degete. Nu ca să-l intimideze pe ladeshian – care, spre lauda lui, nu-i aruncă nici măcar o privire –, ci ca să-şi ocupe mâinile cu ceva. Nu trebuia să se enerveze. Se opri.

— Uite de ce n-am fost prieten niciodată cu tine sau cu cei care au venit ca să discute cu mine, Aristarchos: nu ştiu dacă micul vostru cerc a fost interesat de mine sau doar de puterea mea. Cândva am fost aproape convins să vă împărtăşesc câteva dintre tainele mele, dar mi-am dat

seama că ceea ce împărtăşesc unuia dintre voi, împărtăşesc, de fapt, tuturor. Aşa că, spune-mi, ce motiv aş avea să le dau duşmanilor mei o asemenea putere?

— Aici am ajuns? Atunci de ce nu ne spulberi de pe faţa pământului, prietene? Eşti cel mai potrivit pentru asta.

— Eu nu ucid fără motiv. Frica nu e de-ajuns ca să mă motiveze. Chiar dacă ţi se pare greu de înţeles, să ştii că pot avea puterea şi fără s-o folosesc.

— Atunci eşti mai capabil decât se tem mulţi dintre noi. Înţeleg acum de ce-ai fost tu alesul, zise Aristarchos mângâindu-şi bărbia. Ţine minte ce-ţi spun, Durzo Blint, adăugă el şi se ridică. Sunt departe de casă şi nu dispun de toate mijloacele pe care mi le-aş dori, dar dacă apelezi la mine, te voi ajuta cum pot. Din clipa în care crezi că ai un motiv întemeiat, nu trebuie să-mi mai dai vreo explicaţie. Rămas-bun.

Omul ieşi din bordel zâmbind şi făcând cu ochiul curvelor care păreau dezamăgite că pierd un client. Îşi purta farmecul ca pe o mască, remarcă Durzo.

„Măştile se schimbă, dar cei care le poartă rămân la fel, nu?” Durzo trăise atât de mult printre cei din pleava societăţii încât vedea răul peste tot. Ştia că răul e acolo; fără doar şi poate. Răul şi întunericul se găseau şi în inima lui Rimbold Drake. Contele însă nu se conforma acelui întuneric. Nu. Contele – măcar el – se schimbase.

Teama nu-i de-ajuns ca să mă motiveze, spusese el – în timp ce se gândea să ucidă un copil. „Ce fel de monstru am devenit?”

Acum era prins ca într-o capcană. Fără putinţă de scăpare. Tocmai îl ucisese pe Corbin Fishill. Moartea lui fusese comandată de ceilalţi din grupul Celor Nouă şi de Shinga. Corbin condusese ghildele de parcă ar fi fost în Halidor, asmuţindu-le pe unele împotriva altora, încurajând războiul deschis între ele şi fără să facă absolut nimic ca să pună capăt brutalităţii. Poate că halidoranii făceau asta din credinţa că aşa se vor alege cei mai buni. Metoda dădea roade numai dacă voiau să apară indivizi precum Şobolanul. Ceea ce era departe de intenţiile celor

din Sa’kagé.

Mai rău de-atât, potrivit informaţiilor, Corbin lucra pentru Halidor. Fapt care nu avea nicio scuză. Nu neapărat fiindcă acceptase să lucreze pentru Halidor, ci fiindcă nu le spusese şi Celor Nouă. Loialitatea faţă de Sa’kagé înainte de toate.

Asasinatul fusese aprobat şi fusese just, dar asta nu însemna că prietenii lui Corbin se împăcau cu ideea. Durzo mai ucisese membri ai Celor Nouă şi înainte, dar întotdeauna avusese grijă să-şi ascundă urmele. Azoth se foise ore întregi pe acolo, cu puţin înainte de asasinat şi foarte mult după aceea. Ştiau destui că Durzo îl luase ucenic şi puteau face legătura foarte uşor. Mai multă neglijenţă nici că se putea, vor spune ei. Semn că Durzo Blint îşi ieşise din mână.

Faptul că se număra printre cei mai buni făcea din el şi o ţintă. Orice semn de slăbiciune dădea speranţe mătrăşitorilor din eşalonul doi că-i vor lua locul. Azoth n-avea de unde să ştie toate astea. Nu ştia atât de multe lucruri, mai ales că în fulgerul albastru al spadei Durzo îşi văzuse propria moarte. Dacă-l lăsa în viaţă, moartea lui era aproape sigură. Mai curând sau mai târziu.

Iat-o, balanţa divină. Socoteala divină. Pentru ca cineva să trăiască, altcineva trebuia să moară.

În cele din urmă, Durzo Blint luă hotărârea şi începu să bea.

*

— Maestrul Blint n-a venit să mă vadă.

— Nu, spuse Mama K.

— Au trecut patru zile. Ai spus că nu mai e furios, zise Azoth încleştându-şi mâinile.

Crezuse că Blint i le ciuntise, dar erau în regulă. Îl durea tot corpul, deci nu-şi închipuise doar că fusese bătut, dar mâinile îi scăpaseră tefere.

— Trei zile. Şi să ştii că nu e furios. Bea asta.

— Nu. Nu mai vreau. Mai mult rău îmi face.

Azoth regretă imediat cuvintele. Mama K înălţă din

sprâncene şi-i aruncă o privire rece. Chiar şi ghemuit sub păturile calde, într-un mic dormitor din casa ei, când îl pironea cu ochii ei de gheaţă, simţea cum îl trec toţi fiorii.

— Copile, hai să-ţi spun o poveste. Ai auzit vreodată de Şarpele din Haran?

Azoth clătină din cap.

— Şarpele ăsta are şapte capete şi, cum îi tai unul, cum îi cresc alte două în loc.

— Zău? Chiar există aşa ceva?

— Nu. În Haran i se spune Şarpele din Ladesh. E imaginar.

— Atunci de ce-mi vorbeşti despre el?

— Chiar te prefaci că nu-nţelegi?

Văzând că Azoth nu spune nimic, femeia continuă:

— Dacă mă laşi să termin, ai să vezi că povestea e o analogie. Analogiile sunt minciuni spuse de oamenii mari.

— De ce?

Faptul că era imobilizat în pat, îl făcea şi mai nerăbdător pe Azoth.

— De ce spune lumea minciuni? Fiindcă-i sunt de folos. Acum bea doftoria asta şi ţine-ţi gura.

Azoth ştia că întrecuse măsura şi se abţinu. Bău fiertura cu aromă de mentă şi anason.

— În acest moment cei din Sa'kagé au propriul lor Şarpe din Haran. Îl ştii pe Corbin Fishill?

Azoth înclină din cap. Corbin era un tânăr chipeş, impunător, care venea din când în când la Ja'laliel.

— Corbin a fost unul dintre Cei Nouă. El conducea ghildele.

— A fost? exclamă Azoth, aproape strigând.

Băiatul nu avea de unde să ştie că Fishill era un om important, darămite că era atât de important.

— Durzo l-a omorât acum trei zile. Corbin nu numai că nu se pricepea să-i conducă pe cei mici – felul în care s-au măcelărit ghildele între ele este o mare prostie. Când căminele au fost închise, cei din Sa'kagé au profitat de ocazie ca să-şi adune propria oaste. Corbin accepta sau încuraja războiul dintre ghilde ca să-i elimine pe cei

născuţi în sclavie. Pe deasupra, era şi spion. Cei din Sa'kagé credeau că e spion ceuran, dar acum sunt siguri că primea bani din Halidor. Halidoranii îl plăteau cu aur ceuran – ca să nu-i dea de gol dacă era prins şi să nu se apuce să-l cheltuiască imediat, atrăgând astfel atenţia asupra lui. Acum că e mort, i-au umblat prin lucruri, dar din nefericire, n-au găsit nimic compromiţător. Dacă era halidoran, era mai periculos decât am crezut noi, şi Sa'kagé ar fi trebuit să-l tortureze până mărturisea. S-au gândit însă că e mai important doar să arate ce păţesc cei care li se pun în cale. Acum problema e şi mai serioasă. Corbin e mort, dar cum s-a purtat el cu ghildele seamănă foarte mult cu felul în care îşi cresc copiii regii-vrăjitori ai Halidorului. Cei mici sunt supuşi unui regim extrem de sever, care-i ucide pe cei mai mulţi, în ideea că rezistă doar cei mai buni. După părerea noastră, Corbin n-a avut timp să cultive loialitatea ghildelor faţă de Halidor – pe copiii străzii nu-i prea interesează de unde le vine hrana –, dar faptul că Halidorul vrea să-i atragă pe tineri de partea lui ne spune că are planuri pe termen lung.

— De unde ştiţi că n-a fost decât omul cel mai uşor de infiltrat în Sa'kagé?

— Nu ştim, răspunse Mama K zâmbind. În clipa de faţă Halidorul poartă un război la graniţa de est şi e departe de a avea sorţi de izbândă. Dar Regele-zeu e renumit pentru grija cu care îşi planifică fiecare victorie, tocmai de aceea cred că va aştepta să treacă mai mulţi ani până să pornească spre sud, pentru ca Cenaria să cadă la primul atac. Dacă va controla Sa'kagé, cucerirea oraşului va fi floare la ureche. Dacă a reuşit să-şi plaseze un om atât de sus, problema noastră e că ar fi putut face la fel cu mulţi alţii. Celelalte capete ale şarpelui s-ar putea arăta oricând. Orice om, chipurile de încredere, ar putea lucra pentru Halidor.

— De ce e asta problema ta? întrebă Azoth.

— E şi problema mea fiindcă fac parte dintre Cei Nouă. Sunt Stăpâna Plăcerilor.

Azoth rămase cu gura căscată. Ştia dintotdeauna că cei

din Sa'kagé erau periculoşi, extrem de numeroşi şi intangibili. Apartenenţa Mamei K la această organizaţie nu i se părea nelalocul ei, toată lumea ştia că fusese curvă şi că acum era foarte bogată, dar niciodată nu-şi închipuise aşa ceva. Ca Stăpână a Plăcerilor, Mama K deţinea controlul asupra a tot ce însemna prostituţie în Cenaria. Toţi cei care se ocupau cu negoţul plăcerilor răspundeau în faţa ei.

— Pe lângă îndatoririle mai… obositoare, fetele mele trebuie să stea şi cu urechile ciulite, continuă Mama K zâmbind. Nici nu-ţi închipui cât de vorbăreţi devin bărbaţii în faţa a ceea ce cred ei că sunt doar nişte târfe proaste. Eu răspund de spionii organizaţiei. Trebuie să ştiu ce face Halidorul. Dacă nu ştiu, nu ştiu nici cei din Sa'kagé şi, dacă nici noi nu ştim, atunci ţara se duce de râpă. Crede-mă, nu vrem ca Garoth Ursuul să ne fie rege.

— De ce-mi spui toate astea? Eu sunt un nimeni, zise Azoth.

— Poate. Dar, după părerea mea, eşti mai isteţ decât crede Durzo. Şi-ţi spun toate astea fiindcă vrem să fii de partea noastră. Deunăzi ai făcut o mare prostie mergând de colo-colo – asta te-ar putea costa viaţa, şi pe tine, şi pe Durzo. Totuşi, dacă ai fi ştiut ce se întâmplă, pun pariu că nu te-ai fi dus acolo. Ai făcut o greşeală, însă Durzo n-ar fi trebuit să te bată fiindcă ai avut iniţiativă. De fapt, sunt sigur că-i pare rău, deşi mă îndoiesc că-şi va cere scuze vreodată. Nu cred că-i stă în fire să se scuze. Nu cred că-i stă în fire să-şi recunoască greşelile. Noi vrem să fii mai mult decât un ucenic, Azoth. Noi vrem să fii aliatul nostru. Eşti pregătit pentru aşa ceva?

Băiatul încuviinţă încet din cap.

— Ce trebuie să fac?

CAPITOLUL 16

— S-a întâmplat acum şapte sute de ani. Vremuri stăpânite de sânge şi foc. Oamenii se întorceau împotriva vecinilor. Fraţii se ucideau între ei. Nevestele îşi părăseau bărbaţii, îşi lăsau pruncii din braţe ca să pună mâna pe arme. Regele Jorsin Alkestes stătea în balconul palatului regal din Hyril şi privea la ceea ce făcuse şi la cum dispăreau toate: Ţinuturile Luminoase, un imperiu stăpânit de înţelepciune şi dreptate, unde femeile puteau merge pe drumul regelui noaptea fără teama de a fi atacate, unde nimeni nu murea de foame fiindcă cei bogaţi îşi împărţeau avutul cu cei nevoiaşi. Jorsin privea şi lacrimile i se rostogoleau pe faţa bătută de soare, mâncată de vreme. Privea la tot ce se alesese de pământul şi supuşii lui.

Bardul ciupea corzile harpei în timp ce vorbea cu vocea joasă, cântând doar ici şi colo pentru ca povestea să sune şi mai dramatic.

— Hm, făcu Solon. „Faţa bătută de soare.” Cam melodramatic. La noi barzii spun „faţă măslinie”. Iar în ţara de origine a bardului cred că se spune „faţă oacheşă”. Chiar dacă Jorsin Alketes avea, probabil, obrajii la fel de roşii ca şi părul. Se pare că acum, dacă tot e mort, care mai de care şi-l revendică.

— Tu ai vrut să-l ascultăm, zise Logan.

Tavanul hanului era jos, iar oamenii vorbeau încet între ei, cei mai mulţi ignorându-l pe bardul ladeshian. Acesta stătea în picioare pe o treaptă, sprijinit de perete, singura porţiune mai ridicată din sala mare. Era un bărbat solid, cu o voce puternică, frumoasă. Un bard ladeshian era o raritate, unde mai pui că era şi chipeş, bine făcut şi obişnuit să atragă atenţia tuturor.

— Îmi place mult povestea asta, spuse Solon. Dar, ca să găseşti grâul, trebuie să alegi neghina. Nădăjduiam că ladeshianul o va interpreta altfel, se pare însă că a auzit-o de la un alitaeran de mâna a treia.

Azoth – „nu, Kyllar, mereu Kyllar, chiar şi în gând tot

Kyllar” – asculta liniştit. Logan îl invitase să vină cu ei, părând mai nerăbdător să intre într-o tavernă „amărâtă” decât să-l vadă pe bard, chiar dacă era vorba de un ladeshian. Dacă asta înţelegea Logan prin tavernă „amărâtă”, era clar că aparţinea altei lumi. Kyllar se simţea stingher chiar şi aici. Cu numai o lună în urmă ar fi fost scos în şuturi dintr-un loc ca ăsta. La fel ca orice şobolan. Oare schimbarea se datora faptului că purta altfel de haine? Chiar dacă nu-i era foame – mâncase de *două* ori peste zi – servitoarea se şi repezise să le pună ceva pe masă. Era nemaipomenit să fii tratat atât de bine, o parte din el însă nu privea deloc cu ochi buni ce se întâmpla în jur.

Adevărul era că nu-şi putea permite să arate tot ce simţea fiindcă aşa ceva i-ar fi stricat planurile. Invitaţia lui Logan era ca o ofertă de pace. Perceptorul lui – sau sfetnicul sau ce o fi fost insul ăsta rotofei, cu pielea măslinie – venise ca să se asigure că nu sar unul la gâtul celuilalt. Kyllar nu scosese o vorbă în trăsură, gândindu-se tot drumul cum s-o facă pe nobilul de la ţară cu străinii ăştia. Nu se simţea deloc pregătit. Nu ştia nici măcar ce nu trebuie să ştie, dar, oricum, nu putea să tacă tot timpul. Mama K îi poruncise să se dea bine pe lângă Logan Gyre. Cei din Sa’kagé nu aveau pe nimeni aproape de el, iar băiatul ducelui putea deveni o piesă importantă în marele joc. Dacă nu imediat, în doar câţiva ani, spusese ea.

Încercarea de a se împrieteni cu o persoană doar pentru a o spiona îl făcea să se simtă murdar. Desigur, aşa îşi putea salva ţara, deci era şi în folosul lui Logan, dar Kyllar ştia că doar se amăgeşte. Faptul că Logan îi era simpatic, îi îngreuna şi mai mult situaţia. Simţea că i-ar fi fost mult mai uşor dacă se prefăcea că e prietenul cuiva pe care nu-l simpatiza.

Bardul povestea acum despre cât de frumoase fuseseră Ţinuturile Luminoase şi despre cum se destrăma imperiul lui Jorsin, în timp ce prietenii îl trădau, iar nebunia începea să-i stăpânească mintea.

— Povestea asta e un punct de referinţă a unei culturi,

remarcă Solon.

— Poftim? făcu Logan tresărind.

Kyllar văzu că băiatul se holba la corsajul ce stătea să plesnească pe o servitoare aflată la două mese mai încolo, care aşeza mai multe farfurii cu mâncare.

— Nu la puncte din alea mă refeream, spuse Solon sec.

Logan roşi şi deschise gura ca să se scuze într-un fel.

— Cum adică, nobile Tofusin? întrebă Kyllar fără să-l privească pe Logan, dar sperând că acesta aprecia că schimbase vorba.

— Păi, cred că ştii cam ce s-a întâmplat în Alkestia, răspunse Solon.

Kyllar nu ştia şi se bucură când preceptorul începu să explice.

— Un mag tânăr, strălucit, construieşte un imperiu, spunând că n-o face din setea de putere, ci pentru ca lumea să se poată împotrivi Stăpânului Iadului. Profeţii din peste zece ţări par să-i confirme temerile… Aşadar, tânărul construieşte imperiul. Urmează o bătălie pe viaţă şi pe moarte cu hoardele întunericului, creaturi de coşmar, dar, cu ajutorul magiei, Jorsin triumfă. Apoi lucrurile iau o întorsătură urâtă. Jorsin nu mai are încredere în nimeni. Prietenilor le e frică de el; unii îl trădează, alimentându-i neîncrederea. Jorsin începe să creadă că nu l-a alungat pe Stăpânul Întunericului. De aici şi până la nebunie, crimă, trădare şi moarte nu mai e decât un pas – ca în toate poveştile bune… Povestea asta este interesantă din mai multe puncte de vedere. Mă gândesc în primul rând la cât de carismatic trebuie să fi fost Jorsin. A fost, probabil, unul dintre cei mai puternici magi, mai toate versiunile susţin asta. Mulţi s-au strâns în jurul lui. Nu numai oşteni şi oameni de rând, ci şi nobili, oameni mari, s-au pus în slujba lui Jorsin Alkestes. Generali care şi-au asmuţit oştile asupra lui, au sfârşit prin a vorbi cu el şi a i se alătura – chiar dacă erau apăraţi de propriii magi împotriva oricăror vrăji… Un alt aspect interesant este felul în care reacţionăm la astfel de poveşti. Asta am vrut să spun prin cuvântul reper. La momente diferite, în ţări diferite, Jorsin

este descris fie ca un personaj negativ, fie ca un erou tragic. Este fie teribil de arogant, fie un inocent, care are o misiune nobilă. La fel se vorbea despre el chiar şi pe vremea lui, dar povestea pe care o ascultăm într-un moment sau altul pare să reflecte timpul pe care îl trăim.

— Şi ce spune despre noi? întrebă Kyllar.

— Lasă-mă să ghicesc, interveni Logan. Atunci când regii sunt puternici, dar şi despotici, Jorsin e descris ca fiind rău şi hrăpăreţ. Atunci când regii sunt slabi şi meschini, Jorsin e nobil şi imaculat. Aşa se plâng oamenii de conducătorii lor fără să se teamă de consecinţe. Jorsin poate semăna cu cineva din propria ta ţară, dacă persoana respectivă e cea pe care ţi-o doreşti, sau cu cineva din altă ţară, dacă persoana respectivă îţi inspiră frică.

Solon se arătă încântat.

— Într-adevăr, aşa fac barzii tot timpul, fiindcă le place să creadă că sunt mai mult decât nişte povestitori, spuse el râzând. Bine ar fi să-şi spună povestea cum trebuie.

Între timp bardul îşi pierduse răbdarea. Nu scoase o vorbă când văzu că nimeni nu aplaudă la sfârşitul poveştii. Degetele îi rămaseră nemişcate, apoi începură o melodie exotică.

— Aşadar, nimănui nu-i pasă de Jorsin în seara asta, zise el tare. Atunci aş putea să spun alte poveşti, care vă plac mai mult. „Darla uşuratica şi cei treizeci de comandanţi.” „Mary-cea-voioasă şi plugarul.” „Cum le-a cucerit marele Will pe femeile ceurane…”

Kyllar nici măcar nu auzise de poveştile astea, spre deosebire de Solon, care spuse:

— Cred că e cazul să plecăm. Una e ca mama ta să creadă că te corup, Logan, şi alta e chiar s-o fac.

Muşteriii deja ciuleau urechile, nerăbdători să audă despre ce era vorba în poveştile alea. Bardul se gândi câteva clipe şi ridică privirea spre ei, fulgerându-i cu ochii lui căprui.

— Duceţi-vă la dracu’!

Hangiul făcu ochii mari, mai să-i sară din cap. Semăna cu un cocostârc, avea mărul lui Adam mult prea mare şi i

se mişca tot timpul. Se repezi la bard, înainte ca spiritele să se înfierbânte.

— Ce te-a apucat? îl întrebă în şoaptă, dar furios la culme.

— Mă amuz. Fugi de-aici, piticule, răspunse bardul.

Hangiul simţi cum mărul lui Adam i se ridică şi coboară de mai multe ori.

— Dacă nu cânţi ce vrea lumea, te arunc afară imediat şi-ţi ard şi câteva pentru beleaua în care mă bagi, spuse el arătând spre reteveiul pe care-l purta la cingătoare. Ai înţeles?

— Mă ameninţi? întrebă bardul ciupind corzile tot mai repede, semn că tensiunea dintre ei creştea, şi zâmbind batjocoritor.

— Ia-o cum vrei.

— Aha. Atunci am s-o iau ca pe o ameninţare şi-am să te ameninţ şi eu, replică bardul iuţind ritmul. Dacă te atingi de mine, să ştii că intru în toate hanurile din cartierul ăsta şi cânt pe gratis. Un bard de valoarea mea face toţi banii, dar eu am să cânt pe gratis şi n-am să sar niciun han. Am să-mi presar spectacolele cu anecdote amuzante despre cum mi s-a aplecat de la mâncarea ta, cât de urâte sunt servitoarele tale, cum te interesează mai mult bărbaţii decât femeile, cum îndoi berea cu apă şi cât de pline de gândaci sunt paturile tale, cu două sau mai multe picioare. Până îmi trec vânătăile, nu mai vezi picior de muşteriu pe aici. Şi-acum alege.

Hangiul rămase cu gura căscată. Apoi o închise şi, fără să mai scoată vreun cuvânt, se întoarse în bucătărie.

Bardul începu să cânte la harpă o melodie stranie, tulburătoare.

— După Bătălia de pe Câmpiile Jaerane, Jorsin Alkestes a găsit un băiat. Părea cât se poate de obişnuit. Era fiu de nobil, dar ajunsese pe drumuri după ce familia îi fusese ucisă. Jorsin l-a luat cu el şi copilul a devenit Ezra Făuritorul, poate cel mai Talentat mag din toate timpurile, şi mâna dreaptă a lui Jorsin. Unii credeau că Jorsin e înnebunit după putere sau doar nebun, Ezra însă credea că

Stăpânul Iadului bătea la poartă. Şi, la fel ca Jorsin, credea că trebuie să acţioneze într-un fel sau altul.

Muşteriii, puţini fiind cei care se prefăcuseră că nu urmăresc confruntarea bardului cu hangiul, începură să sporovoiască din nou când văzură că bardul nu le spune nicio poveste deocheată. Curând, doar Kyllar, Logan şi Solon mai ascultau, dar bardul părea că nu se sinchiseşte. Nici măcar nu se uita spre ei.

— Ezra a petrecut ultimii ani ai războiului născocind tot felul de obiecte magice, nemaivăzute până la el. *Curoch,* spada puterii. *Iures,* sceptrul legii. Capcane şi gheme de foc pe care le puteau folosi chiar şi oştenii fără Talent. Arme care nu se rupeau sau nu trebuiau ascuţite. Ciocanele de război ale lui Oren Razin. O armură care putea absorbi vraja făcută împotriva ei. Ezra lucra neîncetat, zi şi noapte. Dar, la un moment dat, a dispărut. Nu că ar fi plecat. Lumea ştia exact unde e trupul lui. Dar Ezra nu răspundea când i se vorbea. Şi nu mânca decât dacă i se vâra hrana în gură. Nici chiar Jorsin nu putea să-l trezească… O lună mai târziu, a deschis ochii şi a spus: „Am găsit”. S-a dus imediat în atelier şi s-a apucat de lucru. După încă o lună a ieşit de acolo. Nimeni nu ştia ce făcuse, dar când a fost asediat Castelul Hyril, şapte dintre Bravii Însoţitori ai lui Jorsin au fost chemaţi în sala tronului… Şase dintre ei au ajuns eroi, Apărătorii Luminii. Primiseră *sa'kari.* Corvaer Blackwell a devenit Corvaer cel Roşu. Trace Arvagulania a intrat în sală ca o femeie formidabilă, cu o minte brici, dar scundă, urâtă şi ignorată, şi a ieşit ca Trace cea Albă. De Irene Blochwei a început să asculte întreaga pădure, iar Oren a căpătat forţa pământului însuşi. Shrad Marden a devenit stăpâna apei, capabilă să inunde un deşert sau să sece sângele oricărui bărbat. Eric Daadrul avea pielea din metal lichid şi se putea transforma în orice armă voia, fără ca alte arme să aibă vreun efect asupra lui. Roşu, Alb, Albastru, Verde, Cafeniu şi Argintiu, fiecare erou şi-a luat locul cuvenit. Patru bărbaţi şi două femei au ieşit din sala tronului pentru a intra în istorie. Ce s-a întâmplat cu cea de-a

şaptea persoană?

Kyllar văzu cum Solon se încruntă şi şopteşte:

— N-a existat aşa ceva.

Apoi bardul ridică privirea şi ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Kyllar. Cântă şi lumea se opri în loc.

Kyllar stătea în sala impunătoare, slab luminată, în locul în care Jorsin îi poruncise să aştepte. O poruncă ciudată, aşa cum erau mai toate poruncile lui Jorsin în ultima vreme. Ciudată, dar eficientă. Sala tronului fusese construită în aşa fel încât să-i pună la respect şi pe prieteni şi pe duşmani. Pereţii erau împodobiţi cu sori strălucitori şi stele numai din spade, o dovadă indirectă că Jorsin era atât de bogat şi de puternic încât se folosea de săbii ca să-şi înfrumuseţeze pereţii. Stâlpii de susţinere erau suflaţi în foiţe de aur, dar minunea cea mare erau pereţii şi tavanul, plini de magie, oricând gata să se acopere de tot ce voia Jorsin. El însuşi născocise acea vrajă, ajutat numai de Ezra. De obicei pereţii rămâneau din piatră simplă, iar tavanul doar dădea iluzia că e mult mai înalt decât în realitate, imagini perfecte care făceau ca stâlpii de susţinere auriţi să dispară în cer. Kyllar însă se ospătase aici când Jorsin îi uimise pe Delphini dându-le impresia că mănâncă în vârful Pamasului şi altădată, când întreaga sală se prefăcuse într-un infern de gheaţă după ce Jorsin se înfuriase în faţa ambasadorilor din Chantry. Dar acum sala era întunecată. Kyllar stătea în spate, în armura care încă mai strălucea prin locurile în care nu fusese îndoită şi zgâriată în bătălia de ieri. Fără lumina torţelor, nu putea fi văzut de cei adunaţi în faţa tronului. Îi cunoştea destul de bine: Shrad la un capăt, făcându-i plăcere să se creadă înstrăinat; chipeşul şi gălăgiosul Cor, ca de obicei lângă Irene cea tăcută, femeia care cântărea cu atenţie ce auzea; Oren, concentrat, şi Eric, cu demnitatea eroului care răspunde de vieţile altora de ani de zile.

Unii fuseseră rivalii lui, acum însă erau cu toţii egali, majoritatea prieteni. Cei şase stăteau aliniaţi şi se apropiară de tron în acelaşi timp.

Desigur, Jorsin coborâse de pe tron înainte de sosirea

lor. Niciodată nu-i plăcuse să stea nemişcat şi nici să se formalizeze cu cei în care avea încredere, mai ales acum, la vreme de război. Jorsin era un rege destoinic în timpul războiului, Kyllar spera că e la fel de destoinic şi pe timp de pace. Era înalt, cu umerii laţi, cu părul roşcat, ondulat, şi ochii verzi. Ager la trup, era şi mai ager la minte, mai puternic şi deplin conştient de asta. Sora lui Kyllar îl credea „frumos de pică”. Azi împăratul purta o coroană de aur subţire, preferata lui. Lui Jorsin îi plăcea să spună că nicio coroană nu trebuie să fie grea ca să-i amintească de îndatoririle lui. Era împodobită cu şase spade, una pentru fiecare dintre cele Şase Regate. Jorsin era îmbrăcat doar cu o cămaşă de zale subţire, semn că azi nu se aştepta să meargă la luptă.

Împăratul Alkestes nu era bătrân, azi însă aşa părea. În ultima lună magii tot şuşotiseră despre o lucrare de care se ocupa Ezra, dar ieri Jorsin trecuse pe la el şi toţii magii din oraş se minunaseră. Chiar şi Kyllar simţea că parcă îl învăluie ceva, senzaţie care nu-i dădea pace. Încolţise un mag cu întrebările, dar omul îi spusese doar că se lucra la o vrajă la care nici nu îndrăznea să se gândească. Şi că Jorsin, probabil, se folosea şi de Iures şi de Curoch ca să-şi sporească puterile. Era ceva nemaivăzut şi nemaiauzit.

Ezra arăta şi mai rău decât Jorsin, dacă se putea aşa ceva. Întotdeauna fusese slab, acum însă era numai piele şi os, abia atingându-se de mâncare în ultimele două luni. Jorsin spusese cândva că puterea lui faţă de cea a magilor era la fel ca puterea lui Ezra faţă de puterea lui. Ţinând cont că Ezra avea doar 20 de ani, cuvintele lui Jorsin băgaseră frica în mulţi dintre cei care nu vedeau cu ochi buni puterea împăratului – desigur, Jorsin poate doar glumise, ca să-i înspăimânte. În ciuda istovirii evidente, ochii lui Ezra aveau acelaşi neastâmpăr. Se mişca de parcă în orice clipă ar fi putut să leşine sau să facă o săritură.

Cei şase îngenunchează în faţa împăratului.

— Ridicaţi-vă, porunci Jorsin. Apărătorii mei, prieteni, mi se umple inima de mândrie. Deşi dispreţuiesc focurile războiului şi ciocanele lipsurilor care v-au călit, nici nu vă

închipuiţi cât de mult mă bucur că din aceste locuri au apărut nişte caractere oţelite ca ale voastre.

Jorsin era pur şi simplu nepriceput în privinţa jocurilor de cuvinte, chiar şi atunci când nu încerca să aibă haz.

— Sunteţi cei mai mari eroi dintre Bravii Însoţitori. Sunteţi tot ce pot avea mai bun Ţinuturile Luminoase, pavăza lor.

Kyllar simţi cum îl roade invidia. Toţi erau eroi, bărbaţi şi femei, iar el se crezuse egalul lor. Luptase alături de ei, uneori îi condusese în luptă. *Trayethell,* reprezentat de una dintre spadele din coroana lui Jorsin, îi era destinat lui – asta dacă se întâmpla să câştige războiul. Se crezuse egalul lor şi acum se întreba cu ce-i greşise împăratului ca să fie umilit în faţa celor atât de lăudaţi.

— Astăzi vrem să vă onorăm şi să vă încredinţăm o nouă misiune. Vă vom da mai multă putere ca să ne îndepliniţi scopurile şi vă vom pune într-o primejdie şi mai mare decât sunteţi acum. Acceptaţi această misiune?

— Da, răspunseră toţi.

— Aveţi întrebări?

— De ce şi eu, Maiestate? întrebă Oren Razin.

Kyllar tresări. Dintre toţi bărbaţii şi femeile de acolo, Oren merita mai mult decât oricare să fie numit erou.

— Voi îndeplini tot ce-mi veţi cere, dar mă întreb dacă nu cumva Ahilles ar fi mai bun în locul meu.

Kyllar se simţi dezorientat pentru o clipă. Parcă-i fugea pământul de sub picioare, era ca un dop de plută care sălta pe valuri. Ahilles? Ăsta era numele *lui.* „Numele lui? Da, desigur. Sigur că era numele lui. Doar nu-l chema altfel.”

Câţiva dintre ceilalţi încuviinţară din cap, oferindu-se să-şi schimbe locul cu el, deşi nu-l vedeau de acolo. Lui Kyllar i se împăienjeniră ochii de lacrimi şi încercă să-şi dea seama care dintre ei se oferise, nu care tăcuse.

— Departe de noi gândul de a ştirbi onoarea lui Ahilles Thorne, dar aceasta este o misiune pentru care el nu este potrivit. Vedeţi voi, sa’kari îşi aleg singuri stăpânii. Iar acum v-au ales pe voi.

Sa’kari? Adică cele mai preţioase dintre pietrele

preţioase ale schimbării, pietrele preţioase ale celei mai de seamă metamorfoze.

— Suntem la ananghie, continuă Jorsin. Tirzula are un Telling şi, dacă nu vă legaţi de aceşti sa'kari, Ţinuturile Luminoase vor cădea în mâna duşmanilor. Şi noi odată cu ele.

În timp ce vorbea, din tavan începu să coboare o masă rotundă, din piatră, care se învârtea încet. Era groasă de peste o jumătate de metru, avea pe puţin trei metri în diametru şi era ţinută în aer doar de magia lui Ezra. Chiar dacă era cenuşiu la faţă de oboseală, tânărul nici măcar nu se uita cum coboară masa uriaşă; nu era niciun efort pentru el să o coboare din aer.

Eroii se răsfirară şi se postară în jurul mesei goale. Ezra puse o mână pe masă şi, unul după altul, şase globuri colorate i se desprinseră de pe degete, se solidificară şi se rostogoliră pe masă, oprindu-se în faţa fiecărui erou.

— Crestaţi-vă palma şi puneţi-o pe sa'kariul din faţa voastră, zise el.

Shrad se crestă primul, cu o privire dispreţuitoare. Când sângele îi picură pe sa'kariul albastru, globul deveni incandescent. Sângele păru că e absorbit de glob chiar în clipa în care se strecură în el, dilatându-se la lumină. Deasupra sa'kariului pâlpâiră mai multe rune, dar Ahilles era prea departe ca să le vadă. Deşi mâna lui Shard era la cincisprezece centimetri deasupra sa'kariului, în clipa următoare piatra sări de pe masă şi i se lipi de palmă. Shard se dădu înapoi, clătinându-se pe picioare, şi îşi scutură mâna ca să scape de el, dar sa'kariul nu cedă. Arăta ca o stea albastră legată de mâna lui. Shard continuă să-şi scuture mâna, ţipând, până când steaua în sfârşit dispăru.

Rămase gâfâind, simţind că nu mai are aer, încovoiat. Dar viu. Cât se poate de viu.

Ceilalţi cinci îşi crestară şi ei palmele. Lumina ţâşni pe rând din fiecare. Era prea intensă, orbitoare chiar. Ahilles ridică o mână şi nu-i veni să creadă că lumina îi trecu prin palmă.

Apoi dispăru. Ahilles auzi răsuflarea întretăiată a celor şase şi, când Ezra aprinse din nou lămpile din sală, văzu nerăbdarea de pe chipul lui şi al împăratului.

Trace Arvagulania înţelese prima, desigur. Întinse o mână şi lumina albă sări din ea, de astă dată mai uşor. Trecu peste braţele şi picioarele ei ca o pânză de lumină şi vânt, pornind de jos şi învolburându-se în sus, despletindu-i părul lung, alb-auriu. „Păr alb-auriu?”

Femeia izbucni în râs, dar până şi râsul îi era schimbat. Suna precum un dans al îngerilor. Era mlădioasă, minunată, prea înaltă pentru veşmintele ei vechi, care acum îi erau largi unde o strânseseră şi strâmte unde îi fuseseră largi.

Apoi lumina ţâşni din fiecare, pe rând. Fiecare împrumută ceva din natura pietrei preţioase. Părul lui Corvaer deveni roşu, iar focul trecu peste metalul roşu care-i făcea pielea să strălucească precum vopseaua, şi se mişcă odată cu el, moale ca bumbacul. Flori se împletiră în părul Irenei. Femeia ridică un braţ şi în clipa următoare din el ţâşniră ghimpi, ca un scut viu. Oren întotdeauna fusese solid, acum însă părea uriaş, cu o gravitate neatinsă vreodată. Parcă ar fi cântărit cinci mii de kilograme. Îşi încleştă pumnii şi, preţ de o clipă, pielea îi deveni de granit. Shrad avea pielea albastră; apa se completa cu focul lui Corvaer, în magie ca şi în viaţă. Eric Daadrul era îmbrăcat într-un metal care-i scotea în evidenţă fiecare muşchi încordat, pumnalele, spadele, securile şi buzduganele prinzând formă şi topindu-se în mâinile lui.

Încet, fiecare renunţă la putere. Sa’kariul lui Trace deveni un colier de platină albă în jurul gâtului ei. Sa’kariul lui Oren deveni o brăţară cafenie în jurul unui biceps. Ceilalţi îi păstrară la rândul lor, purtându-i în fel şi chip.

— Voi sunteţi Apărătorii Luminii, spuse Jorsin. Gândiţi-vă la această zi şi învăţaţi tot ce puteţi din noile voastre puteri. Mâine vom lupta din nou.

Îngenunchează în faţa lui, după care fiecare îl salută pe Ezra. Chiar şi Shrad îl salută, fără vreo urmă de sarcasm.

Apoi plecară.

— Ahilles, apropie-te, spuse Jorsin.

Ahilles se supuse, sub privirile lui Jorsin şi Ezra. Se înclină în faţa împăratului.

— Eşti furios, prietene? Invidios? întrebă Jorsin.

— Am prea mare încredere în Alteţa Voastră ca să fiu furios, se auzi Ahilles spunând. Niciodată nu aţi greşit în a-i pune pe toţi cei care vă slujesc în locul care li se cuvine…

— Cu o singură excepţie, îl întrerupse Jorsin, mijindu-şi ochii verzi. Nu te întrebi dacă nu cumva aceasta e cea de-a doua greşeală a mea? Oren a avut curajul să mi-o spună în faţă.

— Sunt invidios, recunoscu Ahilles. Dar nu vreau să vă pun cuvântul la îndoială.

— N-am făcut o greşeală, prietene. Şi n-am vrut să te jignesc – cel puţin nu fără să ştiu care pot fi urmările. Mulţi dintre supuşii mei vor pune întrebarea pe care mi-a pus-o Oren, mai ales în zilele întunecate care vor veni. Îmi dau din ce în ce mai mult seama de limitele profeţiei. Ca şi de limitele mele.

Jorsin se aşeză pe tron, cu faţa lividă de oboseală, lipsit de vitalitatea lui obişnuită, lăsându-se greoi, de parcă şi-ar fi pierdut voinţa de a se mai mişca vreodată.

— Am o misiune şi pentru tine, Ahilles. O misiune despre care unii ar spune că ar fi sub demnitatea ta. Dar tu eşti singura piesă de valoare cu care mai pot juca. Misiunea asta însă te va costa ceva. Te va costa mult…

— Kyllar!

— Poftim?

Kyllar tresări, ochii lui refuzând să se concentreze asupra sălii mari a hanului, refuzând să vadă feţele necunoscute din jur, dar oprindu-se în cele din urmă asupra lui Logan.

— Trebuie să mergem. Hai, Kyllar, revino printre cei vii.
Kyllar clipi de câteva ori şi încercă să-şi dea seama ce se întâmplase cu el.

— Am adormit?

— Cam aşa ceva, răspunse Logan. Să mergem.

Kyllar se ridică şi-l urmă pe Logan afară din han. Pe drum întoarse capul spre bard. Omul cânta în continuare la harpă fixându-l cu privirea.

CAPITOLUL 17

— Stăpâne, ai auzit de Jorsin Alkestes?

Durzo nici măcar nu ridică ochii de pe calcinator, doar mări flacăra de sub vasul de cupru.

— Bineînţeles. Este un erou de poveste. Dă-mi ăla.

Kyllar scoase o retortă de sub tuburile şerpuitoare ale alambicului şi i-l dădu. Durzo turnă amestecul gros, albastru, peste calcinator. Preţ de o clipă amestecul rămase nemişcat. Apoi începură să se formeze bule mici şi, în scurt timp, dădu în clocot.

— Ai auzit şi de Ahilles Thorne? întrebă Kyllar.

— Adu găleata, băiete.

Kyllar înşfăcă găleata de lături şi o aduse la masă.

— Numele mi-e cunoscut. Mi se pare că l-a trădat pe Alkestes. A fugit de pe câmpul de luptă înainte de marea confruntare.

Lui Kyllar nu-i plăcu ce aude şi privi încruntat spre calcinator. Amestecul albastru se prefăcuse în pudră. Durzo ridică vasul de cupru de pe foc cu o mănuşă de lână groasă şi turnă pudra în găleată. Luă alt vas de cupru, turnă o parte din amestecul albastru în el şi-l agăţă deasupra flăcărilor, după care lăsă primul vas să se răcească.

— Eşti sigur? întrebă Kyllar.

Tot nu înţelegea ce se întâmplase la han. Era prima oară când ascultase un bard şi auzise adeseori că orice poveste bună are ceva magic în ea, dar crezuse că e doar o figură de stil. Acolo, la han, i se păruse că el însuşi făcuse parte din poveste.

— Sigur? repetă Blint cu dispreţ. S-a întâmplat cu sute de ani în urmă. Eu nu sunt sigur de ce-au făcut nobilii aici acum şapte ani, când au pus capăt sclaviei. Cum să fii sigur de ce s-a întâmplat cu sute de ani în urmă? Du găleata la porc.

Kyllar luă găleata şi o duse porcului pe care maestrul Blint îl cumpărase pentru experimente.

— Dar de ce întrebi?

Kyllar lăsă găleata în ţarcul porcului.

— Am fost cu Logan la un han şi un bard ladeshian a spus povestea lui Ahilles şi a unor pietre preţioase numite sa’kari. Pietrele preţioase ale celei mai mari schimbări, cam aşa ceva. Toţi eroii erau acolo, a fost ca un vis. Le-am şi uitat numele. Fiecare îşi primea sa’kariul, iar eu îi urmăream de departe, din umbră. Şi-i pizmuiam fiindcă nu primeam şi eu unul.

Durzo rămase cu gura căscată şi ochii pironiţi asupra lui, dar Kyllar nici nu băgă de seamă. Încerca să-şi amintească – totul fusese atât de clar, iar acum îi dispărea din memorie, în ciuda eforturilor lui de a se agăţa de fiecare amănunt.

— Pe urmă Jorsin le-a spus să plece, după ce fiecare s-a legat de sa’kariul lui, şi m-a chemat în faţa lui. Voia să-mi dea o misiune…

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Blint aproape şoptit.

— M-a trezit Logan. A spus că adormisem. Crezi că înseamnă ceva?

Se auzi un fâşâit şi, când se întoarse, Kyllar văzu cum ţâşneşte flacăra din vasul de cupru din spatele maestrului Blint. Flacăra dispăru numaidecât. Blint luase repede vasul şi îl pusese – nu îl răsturnase – pe masă. Acum ieşea fum din el şi din ceea ce ar fi trebuit să fie o pulbere albastră rămăsese numai o crustă neagră. O crustă neagră pe care Kyllar era sigur că foarte curând va trebui s-o răzuiască până când vasul va străluci.

— M-ai ţinut de vorbă! zise Blint. Vezi? Ai rămas prizonier în trecut şi n-ai mai fost de niciun folos în prezent. Hai, să vedem dacă porcul ăla urât mirositor mai e în viaţă. Pe urmă va trebui să ne ocupăm de părul tău.

Porcul nu mai era în viaţă şi, după câtă otravă înghiţise, nu mai putea fi mâncat, prin urmare Kyllar petrecu o jumătate de zi tranşându-l şi îngropând fiecare părticică din el. Apoi maestrul Blint îi spuse să se dezbrace până la brâu şi să-şi frece părul cu o pastă cu miros înţepător. Pasta îi ardea scalpul, dar Blint îl sili să rămână aşa timp

de o oră. Când, în sfârşit, îşi clăti părul, Blint îi puse o oglindă în faţă şi Kyllar aproape că nu se recunoscu. Acum avea părul blond spre alb.

— Noroc că eşti tânăr, altfel ar fi trebuit să-ţi dau şi pe sprâncene, zise Blint. Acum îmbracă-te. În hainele lui Azoth.

— Merg cu tine? Într-o misiune?

— Îmbracă-te!

*

— Înţeleg de ce „tuberculoza aparentă” costă 900. Şi sunt sigur că-ţi trebuie mai multe doze de otravă ca să dai impresia că asta-i boala şi nu alta, spuse nobilul. Dar 1500 pentru o sinucidere aparentă? E absurd. Înjunghie victima şi pune-i cuţitul în mână.

— Ce-ar fi s-o luăm de la capăt? propuse maestrul Blint, calm. Dumneata vorbeşti ştiind că eu sunt cel mai bun mătrăşitor din oraş, iar eu vorbesc ştiind că s-ar putea să accept să-i fac felul cuiva.

Tensiunea creştea în odaia de la etaj a hanului. Barbă-căruntă, cum îl poreclise Azoth, nu se arătă deloc mulţumit, dar trase adânc aer în piept, îşi trecu o mână prin părul cărunt şi întrebă:

— De unde până unde 1500 de galbeni, pentru o sinucidere care nu-i sinucidere?

— E nevoie de luni de zile ca să înscenezi o sinucidere, răspunse maestrul Blint. Depinde de cum e victima. Dacă e melancolică, termenul poate fi scurtat la şase săptămâni. Dacă a mai încercat să se sinucidă, poate fi doar o săptămână. Găsesc eu cum să ajung la ea ca să-i dau nişte fierturi. Victima devine din ce în ce mai deprimată, se retrage în sine, devine bănuitoare. Simptomele se agravează treptat. Apoi s-ar putea ca un animal de companie să moară. Victima e deja ursuză şi neîncrezătoare şi foarte curând începe să-şi verse furia pe prieteni. Prietenii care o vizitează – cel puţin cei invitaţi la masă – o suportă din ce în ce mai greu. Ajung să se certe cu victima. N-o mai vizitează. Uneori victima scrie un bilet

de adio. Alteori chiar se sinucide, deşi eu o urmăresc îndeaproape ca să mă asigur că foloseşte o metodă eficientă, care să aibă efectul dorit. Dacă am destul timp la dispoziţie, toată lumea crede că e vorba de sinucidere. Deseori familia însăşi ascunde detaliile şi acoperă puţinele urme care rămân.

— Pe toţi zeii, chiar e posibil aşa ceva? exclamă Barbă-căruntă.

— Posibil? Bineînţeles. Greu? Foarte. E nevoie de un număr extrem de mare de otrăvuri amestecate cu grijă – ştii că oamenii reacţionează în mod diferit la otrăvuri? – şi foarte mult timp. Dacă e nevoie de un bilet fals, sunt analizate şi corespondenţa şi jurnalele victimei, de aia nu numai scrisul de mână, ci şi stilul şi preferinţa pentru anumite cuvinte trebuie să coincidă, zise Durzo rânjind. Asasinatul e o artă, domnul meu, iar eu sunt cel mai înzestrat artist din oraş.

— Câţi oameni ai ucis până acum? întrebă Barbă-căruntă.

— E de-ajuns dacă ştii că sunt mereu ocupat.

Omul îşi scărpină barba şi continuă să privească nota de plată pe care i-o dăduse maestrul Blint, evident descumpănit.

— Pot să te întreb despre alţii, maestre Blint? întrebă el, deodată plin de respect.

— Prefer să mă întrebi numai despre cei cărora le vrei moartea.

— De ce?

— Pentru mine, secretele sunt sacre. Prin urmare, nu vreau să discut despre metodele mele. Şi, ca să fiu cinstit, cu cât ştiu mai mult cei care mă angajează, cu atât se tem mai mult. Cu ceva timp în urmă am avut un client care se mândrea foarte mult cu felul în care era apărat. M-a întrebat cum aş face ca să-l omor. M-a enervat atât de tare, încât i-am spus. După aia a încercat să angajeze un mătrăşitor ca să mă omoare, dar toţi profesioniştii din Cenaria l-au refuzat. Până la urmă a angajat un amator.

— Cu alte cuvinte, te crezi o legendă, zise Barbă-

căruntă, ciupindu-se de faţa uscată.

Azoth se întrebă cine era Barbă-căruntă. Bineînţeles că Durzo Blint e o legendă! Cine l-ar angaja dacă n-ar şti atâta lucru? În acelaşi timp, auzind cum maestrul Blint vorbeşte despre meseria lui cu un nobil – cu un nobil precum contele Drake – i se părea cât se poate de ciudat. Ca şi cum cele două lumi ale lui Azoth erau presate una într-alta. Simţea, ca şi nobilul, amestecul de teamă şi veneraţie.

În ghilda lui, Durzo Blint fusese o legendă fiindcă era puternic şi oamenilor le era frică de el, fiindcă nu avea teamă de nimeni. Asta îl şi atrăsese pe Azoth. Dar nobilul din faţa lui era respectuos din alte motive. Pentru el, Durzo Blint era o creatură a nopţii. Era omul care putea distruge acele lucruri pe care Barbă-căruntă le îndrăgea atât de mult, care punea în pericol tot ceea ce crezuse el că e mai sigur. Blint nu arăta că s-ar teme de ceva, dimpotrivă, arăta doar dezgustat.

— N-ai înţeles. N-am vrut să spun că bag groaza în toţi mătrăşitorii din oraş, explică maestrul Blint cu zâmbetul pe buze. Adevărul e că noi, profesioniştii, chiar dacă nu suntem prieteni la toartă, ţinem totuşi legătura. Suntem colegi, unii chiar în relaţii amicale. Cel de-al doilea mătrăşitor la care a apelat a fost Wrable Cicatrice…

— Am auzit de el, spuse nobilul. Se pare că e al doilea după dumneata.

— Şi prieten cu mine. El mi-a spus ce voia clientul cu pricina. După asta… dacă o metaforă militară ţi se pare mai potrivită, generale – a fost ca şi cum ai încerca să ataci un oraş care se aşteaptă la aşa ceva în comparaţie cu un oraş care habar n-are ce-l aşteaptă. În primul caz s-ar putea ca atacul să reuşească, în cel de-al doilea e sinucidere curată.

— Înţeleg, zise generalul, se opri o clipă, aparent surprins că maestrul Blint ştie cu cine are de-a face, şi continuă zâmbind larg: Văd că eşti şi un tactician priceput.

— Cum aşa?

— De când ai început să spui povestea asta nu cred că s-

au oferit prea mulţi să-ţi ia capul.

Maestrul Blint zâmbi larg. Iată doi bărbaţi, îşi dădu Azoth seama, care se înţeleg.

— Nici măcar unul. Orice general capabil ştie că diplomaţia e o prelungire a războiului.

— Noi spunem că războiul e o prelungire a diplomaţiei. Dar pot fi de acord şi cu interpretarea dumitale… Odată eram copleşit de Lae'knaught şi silit să rezist pe poziţii timp de două zile, în aşteptarea întăririlor. Aveam câţiva prizonieri pe care i-am plasat aproape de duşmani, spunându-le celor care-i păzeau că vom primi întăriri în zorii zilei. În timpul luptei, prizonierii au fost eliberaţi şi imediat le-au dat vestea comandanţilor. Oastea celor din Lae'knaught şi-a pierdut curajul şi a încetat atacul, dând astfel răgaz trupelor noi să ni se alăture. Astfel, diplomaţia ne-a salvat viaţa. Ceea ce ne aduce din nou la problema noastră. Am nevoie de un tip de diplomaţie care nu e pe lista dumitale.

— Sunt sigur că putem ajunge la un compromis.

— Mă tem că n-am fost foarte sincer cu dumneata, maestre Blint, spuse generalul Brant Agon. Mă aflu aici în numele regelui.

Faţa maestrului Blint deveni impenetrabilă.

— Înţeleg că, spunându-ţi acest lucru, s-ar putea să-l pierdem pe cel de la care avem numele dumitale. Regele însă consideră că merită să rişte două vieţi, a contactului nostru, şi a unuia dintre miniştri – adică a mea.

— Sper că n-ai făcut prostia să înconjori hanul cu oşteni? zise maestrul Blint.

— Nici pomeneală de aşa ceva. Am venit singur.

— Atunci ai făcut cel puţin o alegere înţeleaptă azi.

— Am făcut două. Te-am ales pe dumneata, maestre Blint. Şi am preferat să-ţi vorbesc pe faţă, fapt pe care sper să-l apreciezi…

— După cum ştii, deşi bogat, regele nu e puternic nici din punct de vedere politic, nici militar. Un adevăr amar, dar nu şi o noutate. Regii noştri sunt slabi de o sută de ani. Aleine Gunder vrea să schimbe asta. Dar, pe lângă luptele

interne despre care, fără îndoială, ştii mai multe decât bănuiesc eu, regele a aflat de curând despre câteva planuri perfide prin care se urmăreşte furtul unor sume mari de bani nu numai din vistierie, ci – printr-o sumedenie de stratageme – de la aproape fiecare nobil din ţară. Intenţia fiind, după părerea noastră, ca Cenaria să devină atât de împovărată încât să nu-şi mai poată permite să întreţină o oaste.

— Cu alte cuvinte, se fură o întreagă avere fără ca cineva să aibă habar.

— Ministrul de finanţe are habar – el e cel care a pus la cale totul. Nimeni altcineva. Stratagemele sunt aproape geniale. Planul se întinde pe o perioadă de şase-şapte ani – poate şi mai mult. A început prin plasarea unor persoane în poziţii-cheie din care încă n-au început să acţioneze. Povestea e mult mai complicată, dar nu e nevoie s-o ştii pe toată.

— Dar ce trebuie să ştiu? întrebă Blint cu ochii închişi.

— Te-am studiat atent, maestre Blint. Deşi informaţiile despre dumneata sunt greu de obţinut. Toată lumea ştie că Sa’kagé are o mare putere aici. Cei din afara ţării ştiu şi ei. Halidorul ştie… Regele vrea să-ţi dea mai multe misiuni, de-a lungul mai multor ani. Unele vor presupune un simplu asasinat, altele plasarea unor informaţii, în timp ce în alte cazuri nu va trebui să ucizi pe nimeni, doar să fii văzut în anumite locuri. Regele Ursuul trebuie să creadă că toţi cei din Sa’kagé sunt aliaţi cu noi.

— Adică vreţi să devin agent guvernamental.

— Nu… chiar.

— Presupun că mă veţi ierta pentru tot ce-am făcut până acum.

— Am fost împuternicit să-ţi fac o astfel de ofertă.

Maestrul Blint se ridică în picioare, râzând.

— Nu, generale. Rămas-bun.

— Mă tem că nu pot accepta un refuz. Regele a interzis aşa ceva.

— Sper că nu e o ameninţare cu moartea.

— Nu, răspunse generalul şi se întoarse, uitându-se la

Azoth. Dacă e să omorâm pe cineva, îl omorâm pe băiat.

CAPITOLUL 18

Maestrul Blint ridică din umeri.

— Şi ce dacă?

— O vom omorî şi pe iubita ta. O cheamă Vonda, nu?

— Din partea mea n-aveţi decât s-o omorâţi pe căţeaua aia. Dar s-ar putea să nu vă fie chiar atât de uşor, dat fiind că e moartă de patru luni.

Generalul nu făcu nici măcar o pauză.

— Şi o vom omorî pe aşa-zisa „Mama” Kirena, care pare a fi singurul prieten care ţi-a rămas. Apoi te vom aranja şi pe tine. Eu nu vreau să se întâmple toate astea, dar aşa sună oferta regelui.

— Faceţi două greşeli. Prima, credeţi că pun mai mare preţ pe viaţa altora decât pe a mea. Când ştiţi cu ce mă ocup, cum puteţi face o asemenea greşeală? A doua, credeţi că pun preţ pe viaţa mea.

— Te rog să mă înţelegi. Aşa am primit ordin. Aş prefera să n-am de-a face cu dumneata. Cred că e sub demnitatea unui rege să angajeze criminali. Cred că e o chestie imorală şi nesăbuită să ţi se vâre bani în buzunar în loc să ţi se pună cătuşe la mâini. Pentru mine eşti un individ dezgustător. O epavă umană care nu ştiu dacă mai are ceva în comun cu omul care ai fost cândva. Dar regele a hotărât că avem nevoie de dumneata. Eu sunt militar. Am fost trimis să te conving şi nu-mi place să dau greş.

— Faceţi şi o gafă de ordin tactic, prietene, spuse maestrul Blint. Chiar dacă regele îmi omoară ucenicul, chiar dacă mă omoară şi pe mine, sigur e că va pierde un general. Trebuie să recunoşti că nu câştigi nimic din asta.

— Nu cred că regele îmi va deplânge prea mult moartea.

— A, deci ţi-ai dat seama! E prima dată când dai ochii cu mine, Brant Agon, dar să ştii că eu te-am mai văzut.

Generalul privi nedumerit.

— Da? La fel şi jumătate din cerşetorii oraşului.

— Nevasta tot pe jumătatea dumitale de pat doarme? E frumos, dar cam incomod, nu crezi? Poartă tot cămaşa aia

de noapte amărâtă, cu tivul brodat cu margarete?

Generalul Agon înţepeni.

— Zici că te dezgust? întrebă Durzo. Îmi datorezi viaţa!

— Poftim?

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce ai fost promovat în loc să primeşti un cuţit în spate?

După căutătura lui, chiar şi Azoth îşi dădu seama că generalul îşi pusese această întrebare.

— Am fost acasă la dumneata în noaptea în care a murit regele Davin, când te-ai întâlnit cu Regnus Gyre. Pe el îl aştepta moartea, pe dumneata altceva, mult mai rău, dar am schimbat totul. Te-am salvat. Am salvat-o şi pe nevasta dumitale. Nu mă aştept la recunoştinţă, generale, dar vreau să mă respecţi!

Generalul Agon se făcu cenuşiu la faţă şi îngăimă:

— Dumneata… dumneata i-ai spus lui Aleine că preţul meu e promovarea. Iar el a crezut că mă cumpără.

Azoth îl văzu cum cade pe gânduri analizând toate comentariile pe care trebuie să le fi auzit în ultimele patru luni, simţindu-se tot mai rău.

— De ce?

— Dumneata eşti generalul acoperit de glorie, bătrânul erou de război. Dumneata trebuie să-mi spui, replică Durzo surâzând batjocoritor.

— Fiindcă am primit comanda armatei, duşmanii celor din Sa'kagé s-au dezbinat şi regele a fost împiedicat să numească un om de încredere. Nemernicilor, v-aţi infiltrat peste tot!

— Eu? Nicidecum. Eu sunt doar un mercenar. Şi o epavă umană.

Deşi era tot cenuşiu la faţă, generalul se ţinea la fel de drept.

— Să ştii că… m-ai pus pe gânduri, maestre Blint. Deşi tot mai cred că ar trebui să fii spânzurat pentru crimele comise, îmi dau seama că te-am dezonorat, cum m-am dezonorat şi pe mine, cu vorbe nesăbuite. Dar scuzele mele nu influenţează cu nimic hotărârea regelui de a-l sluji. Aşa cum ai făcut atunci când ai venit să-mi iei viaţa.

Eu…

— Ieşi de-aici. Numaidecât. Dacă-ţi retragi ameninţările, mai aştept câteva minute.

Generalul se ridică în picioare şi, privindu-l pe maestrul Blint cu precauţie, se îndreptă spre uşă. O deschise şi rămase cu ochii pe asasin până o închise. Azoth îl auzi cum se îndepărtează pe hol.

Maestrul Blint fixă uşa cu privirea şi se ridică de la masă. În loc să se relaxeze, acum că generalul părăsise încăperea, simţi cum se încordează, gata de orice. Arăta ca o mangustă care aşteaptă să se repeadă asupra unui şarpe.

— Azoth, dă-te din dreptul uşii. Stai lângă fereastră.

Azoth nu şovăi nici măcar o secundă. Învăţase lecţia bine. Nu trebuia să înţeleagă; trebuia doar să se supună.

Auzi cum cineva se împiedică pe trepte şi înjură. Se apropie de fereastră şi se uită la maestrul Blint, dar faţa ciupită de vărsat a stăpânului nu trăda nimic.

— Eşti bine, Azoth? întrebă Blint fără să-l privească. Pari cam agitat.

— N-am nimic, răspunse Azoth. Avea un nod în stomac din cauza emoţiilor, dar nu se simţea rău.

Uşa se trânti de perete şi generalul Agon dădu buzna în odaie cu spada trasă.

— Ce-ai făcut? urlă el.

Îl lăsară genunchii şi se rezemă de tocul uşii ca să nu cadă. Maestrul Blint nu răspunse. Generalul clipi de câteva ori şi încercă să se îndrepte de spate, dar o crampă la stomac îl făcu să se îndoaie la loc. După ce spasmul trecu, reuşi să îngaime:

— Cum?

— Am pus otravă pe mânerul uşii. Ţi-a pătruns prin piele.

— Dar dacă am fi căzut la învoială…

— Ţi-aş fi deschis uşa. Dacă ai fi purtat mănuşi, aveam un plan de rezervă. Acum vreau să mă asculţi cu toată atenţia. Regele e doar un copil, incompetent, perfid şi spurcat la gură. Vreau să-ţi fie foarte clar. Eu sunt un mătrăşitor de mâna întâi. El e un rege de mâna a doua. Nu

vreau să lucrez pentru el. Dacă vrei, mă poţi angaja în nume propriu: îl ucid pe rege, dar nu voi ucide pentru el. Nici el, nici dumneata n-aveţi cum să-mi forţaţi mâna. Ştiu că nu va crede asta, fiindcă regele e genul de om care crede că poate obţine absolut tot ce doreşte. Dar de data asta va crede.

Maestrul Blint se ridică în picioare.

— În primul rând, voi lăsa un mesaj pentru el în seara asta, la castel. În al doilea rând, voi încerca să aflu ce i s-a întâmplat contelui Yosar Glin. El e clientul care m-a trădat. În al treilea rând, uite ce ţi s-a întâmplat ţie. În al patrulea… ia loc, Agon, şi lasă sabia aia. Mă jigneşti.

Generalul Agon se prăbuşi pe un scaun. Spada lungă îi scăpă din mână. Părea că nu mai are putere s-o ia de jos. Totuşi, privirea îi era la fel de limpede şi se străduia să audă fiecare cuvânt rostit de maestrul Blint.

— Generale, nu mă interesează pe cine omoară regele. Ştiu că hanul e înconjurat şi că arbaletierii sunt gata să tragă asupra ferestrelor acestei încăperi. Nu contează. Cum, şi mai important, nu contează nici ameninţările regelui. Nu vreau să fiu căţelul nimănui. Slujesc pe cine vreau eu, când vreau eu, iar pe Aleine Gunder n-am să-l slujesc niciodată. Azoth, apropie-te.

Azoth se apropie de stăpânul lui, întrebându-se de ce îi folosise Blint numele adevărat. Se opri în faţa maestrului, care îşi puse mâinile pe umerii lui şi-l întoarse cu faţa spre general.

— Azoth este cel mai bun ucenic al meu. Este agil. Este deştept. Învaţă din prima. Îşi dă toată silinţa. Azoth, spune-i generalului ce-ai învăţat despre viaţă.

— Viaţa e searbădă, spuse Azoth fără şovăire. Viaţa e lipsită de sens. Când luăm viaţa cuiva, nu luăm nimic de valoare. Mătrăşitorii sunt ucigaşi. Asta-i tot ce facem. Asta-i tot ce suntem. În meseria asta atât de aspră nu-şi au loc poeţii.

— Generale Agon, zise Blint. Mă urmăreşti?

— Te urmăresc, răspunse generalul, cu ochii scăpărând de mânie.

— Atunci ţine minte asta, spuse maestrul Blint cu vocea de gheaţă. Prefer să-mi ucid ucenicul decât să-l foloseşti împotriva mea.

Generalul îl privi lung pe Azoth şi se smuci pe scaun ca muşcat de şarpe. Bărbatul se holba la Azoth. Azoth îi urmări privirea şi îşi dădu seama că-i fixează pieptul.

O lamă înroşită de sânge îi pătrundea în piept. Azoth o simţi cum îl străpunge, încet-încet, din spate în faţă. Lama era rece, apoi caldă, apoi dureroasă. Clipi încet şi se uită la rândul lui la general, care-l urmărea îngrozit. Apoi se uită din nou la lama de oţel.

O recunoscu. O curăţase în ziua în care plecase în căutarea Păpuşii. Sperase ca maestrul Blint s-o şteargă măcar după ce o folosea. Filigranul reţinea sângele, care se usca acolo dacă nu era curăţat. Azoth trebuia să folosească vârful unui stilet ca să scape de el. Dura ora întregi.

Apoi ochii lui Azoth fură atraşi de locul în care ajunsese lama pumnalului. În unghiul acela, pe pieptul unui copil, ar fi trebuit să spargă vasele de sânge de deasupra inimii. Iar victima se prăbuşea de îndată ce ucigaşul scotea pumnalul. Victima murea în doar câteva secunde. Într-o baltă de sânge.

Azoth tresări în clipa în care pumnalul dispăru brusc. Băiatul îşi dădu seama, vag, cum i se înmoaie genunchii. Căzu într-o rână şi simţi cum ceva cald îi curge din piept.

„Hainele. Se pătează hainele.”

Scândurile podelei îl izbiră fără milă când se prăvăli pe ele. Rămase cu faţa în sus. Maestrul Blint ţinea un pumnal plin de sânge în mână şi spunea ceva.

„Oare maestrul Blint chiar m-a înjunghiat?” Lui Azoth nu-i venea să creadă. Ce rău făcuse? Maestrul Blint fusese mulţumit de el. Probabil din cauza Păpuşii. Nu-i trecuse supărarea. Şi lucrurile păreau să meargă atât de bine.

Apoi se trezi într-un tunel. Pe neaşteptate. Acum zăcea pe podea, acum stătea într-un tunel. Nu-şi dădea seama de dimensiuni, dar tunelul părea că duce undeva… Peste tot o lumină albă-aurie. Şi îi era cald. Foarte cald.

CAPITOLUL 19

— Maiestate, vă rog!

Regele Aleine Gunder al IX-lea se aşeză pe tron.

— Brant, e doar un singur om. Unul singur! zise el şi dădu drumul unui potop de înjurături. Vrei să-mi trimit familia la ţară de frica unui singur om?

— Nu e un simplu om, Maiestate, spuse generalul Brant Agon. Cuvântul „om” s-ar putea să nu acopere tot ce înseamnă Durzo Blint. Înţeleg implicaţiile…

— Ce vorbeşti! Îţi dai seama ce va spune lumea dacă-mi trimit familia departe, aşa, pe nepusă masă? întrebă regele şi înjură din nou, fără să-şi dea seama. Ştiu ce se zvoneşte despre mine. Ştiu! Nu vreau să dau apă la moară, Brant.

— Maiestate, asasinul ăsta nu ameninţă doar aşa, ca să se afle în treabă. Jur pe tot ce am mai sfânt că şi-a ucis ucenicul chiar în faţa mea ca să-mi arate că nu glumeşte!

— Trebuie să fi fost vreun truc al lui. Haide, generale. Erai afectat de otrăvuri şi nu ştiai ce se întâmplă.

— Doar corpul mi-a fost afectat, nu şi mintea. Ştiu ce-am văzut.

Regele pufni dispreţuitor, apoi strâmbă din nas când simţi mirosul uşor de pucioasă.

— La naiba! Idioţii ăia nu se pricep la nimic!

Una dintre conductele prin care venea aerul fierbinte dinspre Crăpătura Insulei Vos se spărsese din nou. „Nu preţuieşte deloc câţi bani scutesc meşterii noştri în fiecare an încălzind tot castelul cu ţevi fixate în pereţi. Nu-i pasă că turbinele care se învârt datorită vântului ce se înalţă din Crăpătură produc energia a două sute de mori de vânt. Îi sare ţandăra dacă simte miros de pucioasă o dată la două săptămâni.” Agon se întrebă ce zeu supărase Cenaria ca să se aleagă cu un astfel de rege.

Ar fi trebuit să insiste mai mult pe lângă Regnus Gyre. Ar fi trebuit să-i explice mai clar ce şi cum. Ar fi trebuit să-l mintă despre ce vor păţi copiii acestui om. L-ar fi slujit cu mândrie pe Regnus. Cu mândrie şi onoare.

— Şi ce dacă l-ai văzut cum ucide un băiat? zise regele. Cui ce-i pasă?

„Ţie ar trebui să-ţi pese. Lui Regnus i-ar păsa."

— Sigur a fost un copil al străzii pe care l-a ales doar ca să te impresioneze.

— Îmi cer iertare, Maiestate, dar aici greşiţi. La viaţa mea am avut de-a face cu oameni formidabili. L-am înfruntat în luptă dreaptă pe Dorgan Dunwal, m-am luptat cu lăncierii Lae'knaught conduşi de Graeblan. Am…

— Bine, bine. O mie de bătălii afurisite de pe vremea afurisitului de tată. Sunt impresionat până la lacrimi. Dar despre arta conducerii n-ai învăţat nimic, recunoşti?

Generalul Agon înlemni.

— Nu atât cât a învăţat Maiestatea Voastră.

— Păi, *generale,* dacă ai fi învăţat, ai şti că regele nu are voie să-şi păteze renumele, zise şi începu iar să înjure, cu şi mai mult năduf. Auzi vorbă, să fug din castelul meu în miez de noapte!

Nu avea cum să-l convingă. Regele îl lua în râs, când ar fi trebuit să se ia pe sine. Însă Agon îi jurase credinţă şi hotărâse demult că orice jurământ e măsura omului care-l face. Era ca-n căsnicia lui; nu-şi retrăgea jurământul faţă de soţie doar fiindcă ea nu putea avea copii.

„Mai aveau însă jurămintele vreo valoare dacă propriul tău rege plănuise să-ţi ia viaţa? Nu în luptă dreaptă, ci cu spada unui asasin, în miez de noapte?"

Asta însă se întâmplase înainte ca Agon să-i jure credinţă. Acum, după ce-i jurase, nu mai conta – de-ar fi ştiut atunci ce ştia acum – că ar fi preferat să moară decât să-l slujească pe Aleine Gunder al IX-lea.

— Maiestate, măcar am îngăduinţa Voastră ca să fac un exerciţiu diseară cu gărzile mele, la care să ia parte şi magul Curţii? Căpitanul are obiceiul să facă aşa ceva neanunţat, ca să-şi ţină oamenii în alertă.

„Deşi mă întreb de ce nu-ţi retez capul ăsta sec."

— La dracu', generale, cu fixurile dumitale. Bine. Fie.

Generalul Agon dădu să părăsească sala tronului. Predecesorul regelui, Davin, avusese capul la fel de sec.

Dar ştia asta şi aplecase urechea la sfetnicii lui.

Aleine al X-lea, fiul regelui, avea doar 14 ani, dar promitea de pe acum. Cel puţin părea să moştenească inteligenţa mamei. „Dacă ar avea vârsta ca să preia puterea, poate aş încerca o vorbă cu asasinul ăsta. Ba chiar l-aş angaja.” Generalul Agon clătină din cap. Asta însemna trădare şi aşa ceva era de neconceput pentru un general.

*

Fergus Sa’fasti fusese trimis în Cenaria mai mult pentru simţul politic decât pentru Talentul lui. Adevărul era că reuşise cu greu să-şi câştige roba albastră. Dar talentele lui, chiar dacă nu şi Talentul, îl ajutaseră mult în Cenaria. Chiar dacă era şi nătâng şi nesăbuit, regele putea fi manipulat, dacă-i trecea cu vederea capriciile şi potopul de înjurături.

În seara asta Fergus colinda castelul ca şi cum ar fi fost de gardă. Încercase să-i vorbească regelui, dar Aleine al IX- lea – între prieteni i se spunea Nouă fiindcă avea mintea unuia de nouă ani, nu fiindcă era al nouălea – îl înjurase şi-i poruncise să facă ce-i spune generalul.

După părerea lui Fergus, generalul Agon era o relicvă. Păcat că nu se putuse adapta cu Nouă. Aveai ce învăţa de la bătrânul ăsta. Pe de altă parte, Fergus devenea mai important, cu cât regele avea mai puţini sfetnici.

Fără să-i convină deloc misiunea din seara asta – ce naiba căuta aici? – Fergus îşi continuă singur rondul prin curtea castelului. Se gândise să ceară un însoţitor, dar magii erau consideraţi mai periculoşi decât o sută de oameni la un loc. Chiar dacă lucrurile nu stăteau chiar aşa, ar fi fost o mare greşeală să recunoască.

Curtea castelului avea forma unui hexagon lat de trei sute de metri. La nord-vest şi sud-est era mărginit de fluviul Plith, care – împărţit în două de Insula Vos pe o distanţă de un kilometru – îşi unea apele tumultuoase la sud de castel.

Curtea răsuna de vocile oamenilor, nechezatul cailor şi

lătratul câinilor care se pregăteau de odihnă. Oştenii întârziau la jocurile de noroc în cazarmă, iar sunetele unei lire şi înjurăturile vesele se pierdeau în ceaţa deasă care se lăsa în jur.

Fergus îşi înfăşură şi mai bine pelerina în jurul lui. Aşchia de lună ce se zărea nu reuşea să desfacă valurile de ceaţă rece care se revărsau pe porţile castelului, dinspre râu. Aerul umed îl pişcă de gât şi Fergus regretă că se tunsese nu demult. Regele îl batjocorise pentru părul lui lung, Stefanie însă se dădea în vânt după el. Regele îl tachina şi acum, după ce se tunsese.

Ceaţa se îndesea lângă poarta de fier. Fergus încremeni. Îmbrăţişă puterea – *îmbrăţişă?* lui i se păruse întotdeauna că se ia la trântă cu ea – şi îşi miji ochii. Puterea îl linişti. Nu simţea nicio ameninţare, acum că şi auzul şi vederea îi erau mai agere.

Trăgând adânc aer în piept, Fergus se sili să treacă de poartă. Nu-şi dădea seama dacă era doar rodul imaginaţiei, dar avea senzaţia că ceaţa se opinteşte în zidurile castelului ca o oaste invadatoare, strecurându-se înăuntru printre drugii porţii. Ceaţa îi ajungea până aproape de umeri, iar torţele fixate deasupra celor doi străjeri nu aveau nicio putere în faţa ei.

Fergus înclină scurt din cap spre soldaţi, se întoarse şi o luă înapoi, spre castel. Simţea o greutate între omoplaţi, ca şi cum l-ar fi sfredelit ochii cuiva, dar se stăpâni să se uite peste umăr. În timp ce se îndrepta spre grajduri, senzaţia deveni tot mai puternică. Aerul părea greu, atât de gros încât avea impresia că păşeşte printr-un castron cu supă. Ceaţa părea că se încolăceşte în jurul lui şi că-i linge ceafa, luându-l în zeflemea.

Luna şi stelele nu se mai vedeau deloc. Lumea părea înecată în ceaţă.

Când ajunse la colţul grajdurilor, Fergus simţi cum îi fuge piciorul. Întinse o mână ca să se sprijine de peretele din lemn al grajdului, dar, preţ de o clipă, simţi ceva moale. De parcă ar fi atins un om care stătea acolo.

Fergus se dădu înapoi înspăimântat şi încercă să cheme

puterea. Nu văzu pe nimeni. În cele din urmă îmbrăţişarea veni. I se păru că vede ceva mişcându-se în grajd, dar poate că imaginaţia îi juca feste.

Parcă-i mirosise a usturoi. Nu, era doar imaginaţia lui. Dar de ce să-şi imagineze tocmai asta? Şovăi câteva secunde bune. Chiar dacă era un mag slab, nu era şi un bărbat slab. Pregăti un ghem de foc şi scoase pumnalul. Trecu de colţul clădirii încordându-şi toate forţele magice şi obişnuite în el.

Intră dintr-un salt şi se uită repede în toate părţile. Nimic. Caii erau în boxe, mirosurile lor se amestecau cu ceaţa groasă. Se auzea numai zgomot de copite şi respiraţia egală a cailor adormiţi. Fergus scrută întunericul încercând să observe vreo mişcare, dar nu zări nimic.

Cu cât privea mai atent, cu atât se simţea mai ridicol. O parte din el îl îndemna să cerceteze fiecare boxă, iar cealaltă parte să plece numaidecât. Nimeni nu va şti că a plecat. Se putea duce în celălalt capăt al castelului. Dar, dacă prindea singur un intrus, cu siguranţă regele avea să-l răsplătească din plin. Regele se pricepea cu adevărat la asta: ştia cum să-şi răsplătească prietenii.

Încet, Fergus dădu o formă vizibilă focului pe care-l pregătise. Flacăra pâlpâi o clipă, apoi se întări, arzându-i în palmă. Un cal din prima boxă fornăi şi se cabră, şi Fergus se dădu mai aproape ca să-l liniştească. Dar, cu focul într-o mână şi pumnalul lucitor în cealaltă, calul era greu de strunit. Calul necheză tare şi bătu din copite, trezindu-şi vecinii.

— Sst! făcu Fergus. E-n regulă.

Un necunoscut, şi cu focul magilor, era însă prea mult pentru cai, care începură să necheze tot mai tare. Armăsarul de alături începu să izbească pereţii boxei cu copitele.

— Hei, ce dracu' faci aici? Nu vezi că-mi sperii caii? auzi Fergus din spate.

Fu atât de surprins încât scăpă pumnalul şi pierdu focul. Se răsuci pe călcâie. Era doar şeful grajdurilor, un ins

bărbos, îndesat, de pe Insula Planga. Kevin se apropie cu un felinar în mână. Îi aruncă lui Fergus o privire dispreţuitoare, în timp ce magul îşi scotea cu două degete pumnalul dintr-un morman de baligă.

Kevin trecu repede pe lângă boxe şi, la atingerea şi vocea lui, caii se potoliră imediat. Fergus se uită lung după el, stingher. În cele din urmă Kevin se întoarse.

— Nu făceam decât să patrul…

— Foloseşte un felinar, prostule.

Kevin îi vârî felinarul în mână şi se îndepărtă spunând:

— Să-mi sperie el caii cu focuri vrăjitoreşti!

— E foc de mag! E cu totul altceva! îi strigă Fergus.

Kevin ieşi furios din grajd. Fergus dădu să se întoarcă, dar auzi o bufnitură. Ieşi în fugă şi-l găsi pe Kevin la pământ, leşinat.

Până să strige după ajutor, Fergus simţi ceva fierbinte în ceafă. Ridică o mână şi simţi cum cineva îi ia felinarul, uşor, din cealaltă. Muşchii i se contractară.

Lumina se stinse.

CAPITOLUL 20

— Ce naiba ai mai făcut? întrebă Mama K, ridicând ochii spre Durzo care dădea buzna înăuntru.

— Numai lucruri bune. Şi mi-a rămas timp şi de-o băută.

Maestrul Blint rânji cu gura până la urechi, puţind a băutură şi usturoi.

— Nu mă interesează chiolhanurile tale. Ce i-ai făcut lui Azoth? continuă Mama K uitându-se la băiatul care zăcea în patul din camera de oaspeţi.

— Nimic, răspunse Durzo, cu acelaşi rânjet prostesc. Poţi să verifici. N-are nimic.

— Cum adică n-are nimic? De ce nu-şi vine în fire? Când m-am întors acasă i-am găsit pe servitori tremurând de frică. Mi-au spus că ai apărut aici cu… un cadavru. Am urcat şi l-am găsit pe Azoth. Nu pot să-l trezesc. Poţi să tai lemne pe el.

Cuvintele femeii îl făcură să izbucnească în hohote de râs. Mama K îl plesni peste faţă cu toată puterea.

— Spune-mi ce-ai făcut. L-ai otrăvit?

Durzo deveni serios.

— Nu, răspunse el clătinând din cap, încercând să-l limpezească. Dar e mort. Trebuie să fie mort.

— Cum adică?

— Gwinvere, zise Durzo aproape văitându-se. Ştii doar că nu pot spune mai mult. Cineva m-a ameninţat. Cineva care-şi poate pune ameninţarea în practică. A spus că mai întâi îl omoară pe Azoth, pe urmă te omoară pe tine… şi ştia şi de Vonda!

Mama K făcu un pas înapoi. Cine avea puterea să-l ameninţe pe Durzo? Cine sau ce anume îl putea speria pe Durzo Blint?

Durzo se prăbuşi pe un fotoliu şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Trebuie să se creadă că e mort. Mai ales după seara asta.

— Te-ai prefăcut că-l omori pe Azoth?

Durzo încuviinţă din cap.

— Ca să demonstrez că nu-mi pasă. Ca să demonstrez că nu mi se poate forţa mâna.

„Dar îţi pasă”, gândi Mama K, „şi ţi se poate forţa mâna”. Ştia că şi Durzo gândeşte la fel. Mătrăşitorul nu era chiar atât de invincibil pe cât părea. Iar atunci când îşi pierdea controlul, devenea extrem de vulnerabil. Tot ce putea face pentru el era să-l trimită la unul dintre bordelurile ei şi să pună pe cineva să stea cu ochii pe el. Putea rămâne acolo două-trei zile fără probleme. Sau aproape fără probleme.

— Am eu grijă de băiat, se auzi ea spunând. Te-ai gândit ce să facem cu el după ce se trezeşte?

— Ştiu o familie la care poate sta, în cartierul de est.

— Îl aduci înapoi după ce-i creşte părul? întrebă Mama K.

— Nu! Va rămâne acolo. E mort. E mort acum. Trebuie să-i schimbăm tot. Familia, numele. Absolut tot.

— Ce-ai folosit?

Durzo o privi derutat.

— Ce otravă… bine, bine, nu-mi spune ce otravă… cât timp va rămâne aşa?

— Nu ştiu.

Mama K îl ţintui cu privirea. Ar fi vrut să-l plesnească din nou. Omul ăsta era nebun. Chiar şi un ucigaş experimentat ca Durzo putea greşi doza de otravă când venea vorba de un copil. Un copil nu e pur şi simplu un adult de dimensiuni mai mici. Durzo l-ar fi putut ucide. Azoth s-ar putea să nu-şi mai revină. Sau s-ar putea trezi că nu-i mai merge mintea deloc sau că nu-şi mai poate mişca mâinile şi picioarele.

— Ştiai că ar putea muri.

— Uneori mai trebuie să şi rişti, zise Durzo şi îşi pipăi buzunarele, în căutarea usturoiului.

— Ai început să ţii la băiatul ăsta, şi asta te sperie. O parte din tine îi vrea moartea, nu-i aşa, Durzo?

— Dacă tot trebuie să-ţi ascult pălăvrăgeala, n-ai vrea să-mi dai ceva de băut?

— Spune-mi.
— Viaţa e searbădă. Dragostea e o iluzie. Mai bine să moară acum decât să murim amândoi din cauza lui.
Spunând asta, Blint păru că se dezumflă. Mama K îşi dădu seama că îşi pusese lacăt la gură.
— Cât timp vrei să stai la bordel?
— Nu ştiu, răspunse Blint, abia bolborosind.
— Vorbeşte clar! Mai mult sau mai puţin ca de obicei?
— Mai mult, zise Durzo după un minut. Cu mult mai mult.

*

Potopul de înjurături ajunse în sala tronului cu zece secunde înaintea regelui. Generalul Agon auzi cum servitorii se împrăştie ca potârnichile, văzu cum străjerii de la intrarea în sală fac feţe-feţe, iar cei de care nu era absolută nevoie se-ndepărtau cu iuţeală.
Regele Aleine al IX-lea dădu buzna înăuntru.
— Brant! Eşti un morman de…
Generalul şterse în minte lunga listă de cuvinte care-l caracterizau în fel şi chip şi se concentră de-abia atunci când Nouă trecu la subiect.
— Ce s-a întâmplat aseară?
— Maiestate, pur şi simplu nu ştim.
Un alt şir de înjurături, unele mai creative decât de obicei. Dar Nouă nu era extraordinar de creativ şi, întrucât nimeni nu îndrăznea să înjure în prezenţa lui, arsenalul regelui se limita la variaţiuni ale cuvântului „rahat”.
— Ştim doar atât, continuă Brant Agon, cineva a pătruns în castel. Suntem aproape siguri că e omul despre care am vorbit.
Asta ca să îngreuneze sarcina spionilor care ascultau.
— Durzo Blint, zise regele, înclinând din cap.
Generalul oftă.
— Da, Maiestate. Se pare că i-a lăsat inconştienţi pe un străjer, pe Fergus Sa’fasti şi pe şeful grajdurilor.
Alte înjurături, apoi:
— Cum adică, „i-a lăsat inconştienţi”?

Regele începu să măsoare sala în lung şi-n lat.

— Nu aveau nicio rană şi nu-şi aminteau nimic, doar străjerul avea un semn mic la ceafă, ca o împunsătură de ac.

Regele înjură şi mai abitir, revărsându-şi mânia şi asupra magului ruşinat. Ca de obicei, Brant se simţi mai mult plictisit decât ofensat. Înjurăturile regelui însemnau doar „Uitaţi-vă la mine, sunt un copil răzgâiat”. În cele din urmă Nouă trecu la altceva:

— Cum, numai atât aţi găsit?

— Deocamdată doar atât. Niciunul dintre străjerii Maiestăţii Voastre, ai soţiei Maiestăţii Voastre, ai fiicelor Maiestăţii Voastre sau ai fiilor Maiestăţii Voastre nu a raportat ceva ieşit din comun.

— Nu-i corect, strigă regele tropăind spre tron. Ce rău am făcut ca să păţesc aşa ceva?

Se aşeză pe tron… şi începu să mormăie. Apoi pur şi simplu sări de pe tron şi-l înşfăcă de guler pe generalul Agon.

— Lumină sfântă! Simt cum mă duc! Mor! Lua-v-ar dracu’ pe toţi! Mor! Gărzi! Ajutor! Gărzi!

Vocea regelui se înălţă tot mai sus, iar membrii gărzii regale începură să sufle în fluiere, să sune din clopote, sala tronului devenind un adevărat vacarm.

Generalul se desprinse de rege şi-l împinse în braţele linguşitorului Fergus Sa’fasti. Regele se prăbuşi la podea şi începu să plângă ca un copil. Agon îl ignoră şi se îndreptă cu paşi mari spre tron.

Se aplecă şi imediat văzu ce căuta: un ac lung şi gros, cu vârful în sus, prins într-o pernuţă uzată de pe tron. Încercă să-l scoată cu degetele, dar acul opuse rezistenţă. Era înfipt bine ca să nu se îndoaie când regele se aşeza.

Generalul scoase pumnalul şi sfâşie pernuţa. Extrase acul, fără să dea atenţie clopotelor şi membrilor gărzii regale care năvăleau în sală şi fie se postau în jurul regelui, fie îi mânau pe toţi ceilalţi într-o sală alăturată ca să-i ia la întrebări. Agon citi bileţelul prins de ac: „Putea fi şi otrăvit”.

— La o parte! strigă un ins mărunţel împingându-i pe cei care-i stăteau în cale.

Era medicul regelui.

— Lăsaţi-l să se apropie! ordonă generalul.

Gărzile se îndepărtară de rege, care continua să scâncească pe podea.

Brant îi făcu semn medicului, îi arătă bileţelul şi şopti:

— Cred că regele are nevoie de vin de mac, un pahar mare. N-a fost otrăvit.

— Mulţumesc, spuse medicul.

În spatele lui, regele îşi dăduse jos pantalonii şi acum îşi întindea gâtul ca să-şi vadă rana de pe fesă.

— Credeţi-mă, ştiu cum să-l liniştesc, adăugă medicul.

Generalul îşi reprimă un zâmbet.

— Însoţiţi-l pe rege în apartamentele lui, ordonă el. Postaţi gărzi la uşă şi puneţi doi căpitani înăuntru. Ceilalţi treceţi la posturile voastre.

— Brant! urlă regele în timp ce era ridicat de pe jos. Brant! Îl vreau mort! Pe toţi dracii, îl vreau mort!

Brant Agon rămase pe loc până când sala tronului se goli. Regele voia să pornească un război împotriva unei umbre, o umbră palpabilă doar prin oţelul lamelor ei. Cam asta însemna să omori un mătrăşitor. Sau chiar mai rău. Câţi oameni aveau să moară pentru ca mândria regelui să poată fi salvată?

— Domnule general? i se adresă o femeie cu sfială în glas.

Era una dintre servitoare. Ţinea o boccea în braţe.

— Am fost… aleasă de celelalte servitoare ca să vin aici, domnule general. Dar regele a plecat şi… Aş putea să…?

Generalul o privi cu atenţie. Avea în jur de şaizeci de ani şi tremura de frică. Era clar că fusese „aleasă” împotriva voinţei ei.

— Ce anume?

— Eu şi celelalte servitoare am găsit astea. Le-a lăsat cineva în dormitoarele regale, domnule general.

Servitoarea îi dădu bocceaua. Erau şase pumnale negre înăuntru.

— Unde? întrebă Brant cu vocea gâtuită.
— Sub… sub perne, domnule general.

CAPITOLUL 21

Lui Azoth i se păru că aude un lipăit de paşi. Un zgomot straniu când eşti mort, căruia Azoth nu-i putea găsi altă explicaţie. Picioare de copil, desculţe, pe lespezi de piatră. Azoth probabil era undeva afară, fiindcă zgomotul nu se izbea de pereţi. Încercă să deschidă ochii, dar nu reuşi. Poate asta înseamnă să fii mort. Poate că, atunci când eşti mort, nu-ţi părăseşti corpul. Poate zaci pur şi simplu şi *simţi* cum te descompui, încet-încet. Spera să nu se apropie vreun câine sau vreun lup. Avusese coşmaruri groaznice cu un lup care-şi arăta colţii la el, fixându-l cu ochii lui galbeni. Dacă era prins ca într-o capcană în propriul lui corp mort, dacă începeau să sfâşie bucăţi din el? Nu va simţi nimic, ca într-un somn profund, sau se va împărţi în fărâme de luciditate şi se va risipi în pământ, după ce va trece prin burţile a zece câini?

Simţi o atingere pe faţă şi deschise brusc ochii. Auzi un icnet de spaimă înainte să desluşească cine-l scosese. Era o fetiţă, în jur de cinci ani, cu ochii atât de mari încât păreau cât jumătate de faţă.

— N-ai mai văzut un cadavru până acum? întrebă el.

— Tati! Tati! ţipă fetiţa, surprinzător de tare pentru un copil atât de mic.

Ţipătul ei îi străpunse capul ca o mie de pumnale şi, gemând, Azoth căzu înapoi pe perne. *Perne?* Aşadar nu era mort. Ceea ce era probabil un lucru bun.

Când se trezi din nou, trecuse ceva timp fiindcă încăperea era luminată şi aerisită. Ferestrele largi erau deschise, iar mobila din lemn de cireş şi podeaua din marmură străluceau în razele soarelui. Azoth recunoscu stucatura din tavan; o mai văzuse şi altădată. Se afla în camera de oaspeţi a contelui Drake.

— Deci te-ai întors din lumea morţilor, spuse contele zâmbind şi, văzându-i privirea, adăugă: Îmi cer scuze. Nu te mai gândi la asta. Nu te mai gândi la nimic. Mănâncă ceva.

Contele îi puse în faţă o farfurie plină cu ouă fierte şi şuncă, împreună cu un pahar de vin îndoit cu apă. Mâncarea îi potoli stomacul, făcându-l să neglijeze alte funcţii cognitive mai importante. După câteva minute Azoth îşi dădu seama că nu mai rămăsese nimic nici pe farfurie, nici în pahar.

— Aşa mai merge, zise contele şi se aşeză pe marginea patului, ştergându-şi pince-nézul cu un aer absent. Ţi-aduci aminte cine sunt şi unde te afli? Foarte bine. Ţi-aduci aminte cine eşti?

Azoth înclină din cap. Kyllar.

— Am câteva mesaje pentru tine, dar dacă nu te simţi îndeajuns de bine…

— Nu, vă rog.

— Maestrul Tulii a spus că misiunea ta acum e să te pregăteşti pentru o nouă viaţă şi să te faci bine. Ca să-l citez: „Stai dracului în pat şi, până vin eu, să te faci bine!”

Kyllar izbucni în râs. La ce altceva să te aştepţi de la maestrul Blint…

— Şi când vine?

Contele se posomorî.

— Nu prea curând. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Ai să stai aici. Până atunci. Îţi vei continua lecţiile cu maestrul, desigur, dar ne vom da silinţa cu toţii să nu mai arăţi ca un copil al străzii. Maestrul Blint a spus să ai răbdare, nu te faci bine chiar atât de repede. E ceva legat de Talentul tău… Şi încă ceva. Mica ta prietenă…

— Nu cumva…?

— E bine, Kyllar.

— Sigur?

— Noua ei familie i-a dat un nume, haine frumoase, primeşte trei mese pe zi. Sunt oameni buni. Şi o iubesc. De-abia acum fata trăieşte cu adevărat. Şi, dacă vrei s-o ajuţi cu ceva, trebuie să te faci bine.

Kyllar simţi că pluteşte. Soarele care pătrundea în cameră părea şi mai cald şi mai strălucitor. Pe pervazul unei ferestre trona o glastră cu trandafiri galbeni şi levănţică. Nu se mai simţise atât de bine de pe vremea

când Şobolanul încă nu devenise pumnul Dragonului Negru.

— Au dus-o la magul curţii regale şi el le-a spus că se va face bine, deşi n-o va putea ajuta să scape de cicatrice.

Cineva tocmai îi mânjise toată această fericire cu smoală.

— Îmi pare rău, băiete, zise contele Drake. Ştiu că ai făcut tot ce ţi-a stat în putere. Nu pot decât să-ţi promit că va avea o viaţă mult mai bună decât cea de copil al străzii.

Kyllar de-abia îl auzea. Privi spre fereastră, departe de conte.

— Încă n-am cum să vă răsplătesc. Doar când voi primi simbria de la maestrul… stăpânul meu.

— Nu-i nicio grabă. Mă plăteşti când poţi. A, încă un lucru pe care stăpânul tău m-a rugat să ţi-l transmit. A spus: „Învaţă de la oamenii ăia numai ce te face mai puternic, restul nu contează. Ascultă cu luare aminte, vorbeşte puţin, fă-te bine şi bucură-te de timpul petrecut acolo. S-ar putea să fie singura perioadă fericită din viaţa ta.”

*

Kyllar rămase la pat vreme de două luni. Încercă să doarmă cât îi spusese Drake, dar şi aşa îi rămânea o grămadă de timp în care nu avea ce face. Niciodată nu mai avusese atâta timp liber; şi nu-i plăcea. Cât bătuse străzile, grija lui, clipă de clipă, fusese cum să-şi astâmpere foamea sau cum să-l mulţumească pe Şobolan sau pe ceilalţi băieţi mai mari care-l terorizau. De când intrase ucenic la maestrul Blint era atât de ocupat cu antrenamentul că nici nu mai avea timp să gândească.

Stând în pat zi şi noapte, timpul părea că se târăşte ca un melc. De antrenat nu avea cum să se antreneze. De citit putea să citească, dar era mai mult un chin. O săptămână, Azoth se străduise să devină Kyllar. Folosindu-se de îndrumările maestrului Blint, şi de faptele pe care oricine le putea verifica, născocise tot felul de poveşti despre familia lui, despre ţinutul de baştină şi despre aventurile

prin care trecuse, având grijă ca totul să sune frumos şi nevinovat, aşa cum ar trebui să fie viaţa unui băiat de unsprezece ani.

Curând reuşi să între în pielea lui Kyllar şi în mare parte din timp reuşea să se gândească la sine ca fiind Kyllar. Le cunoscu şi pe fiicele contelui Drake. Ilena era fetiţa drăgălaşă, de cinci ani, pe care o speriase de moarte când îşi revenise în simţiri; Mags era prea înaltă şi prea slabă pentru cei opt ani pe care-i avea, iar Serah, cea mai mare dintre ele, în vârstă de doisprezece ani, era mai rezervată şi se ţinea deoparte. Compania fetelor îl mai scotea dintr-ale lui, deşi contesa le spunea mereu să nu-l „plictisească” pe Kyllar şi să-l lase „să se odihnească”.

Contele şi contesa îl fascinau, dar contele Drake lucra mai tot timpul, iar contesa avea ideile ei despre băieţii de unsprezece ani – care nu coincideau deloc cu ceea ce ştia Kyllar despre ei. Nu-şi dădea seama dacă femeia ştie cine e cu adevărat, dacă doar se preface că nu ştie ca să-l schimbe mai repede, sau dacă Drake îi ascunde întreaga poveste.

Contesa era mlădioasă, cu pielea albă şi ochii albaştri, o întruchipare terestră a fiinţelor celeste în care credea Drake. Asemenea contelui, soţia lui nu avea nicio reţinere în a-l ajuta pe Kyllar, de parcă ar fi vrut să demonstreze că nu e sub demnitatea ei să o facă. Nu era vorba de falsă smerenie: când lui Kyllar i se făcuse rău în prima săptămână şi vomitase pe jos, dăduse fuga şi-l ţinuse strâns până încetase să mai tremure, apoi îşi suflecase mânecile şi curăţase chiar ea podeaua. Kyllar se simţise prea rău ca să mai poată fi jenat de ce se întâmplase.

Nici nu mai ţinea minte de câte ori îl îndopase cu bunătăţi şi-l întrebase cum se simte, de câte ori îi citise cărţi de adormit copiii. Cărţile erau pline de viteji care omorau tot felul de vrăjitoare. Copiii din ele nu trebuiau să scurme prin grămezile de gunoaie şi vomă în faţa unui han, căutând resturi de mâncare. Băieţii mai mari nu le băgau frica în oase. Niciodată nu-şi abandonau prietenii. Prinţesele pe care le salvau nu erau zvântate în bătaie

până nu le mai recunoştea nimeni. Nimeni nu era desfigurat în aşa hal încât nici măcar un mag să nu-l poată face bine.

Kyllar ura poveştile astea, dar ştia că femeia îi dorea binele, aşa că dădea din cap, zâmbea şi striga plin de entuziasm când eroii câştigau – de fiecare dată.

„Nu-i de mirare că toţi micii nobili vor să conducă oşti. Dacă totul s-ar întâmpla ca în cărţile pe care le citesc mămicile lor, ar fi ceva. Ar fi ceva dacă te-ai simţi mulţumit când omul rău moare, în loc să vrei să vomiţi, fiindcă ai văzut cum arată cartilajul şi sângele care ţâşneşte dintr-o ureche pe care tocmai ai tăiat-o. Milioane de dâre de sânge care se amestecau cu apa în timp ce el trăgea să moară, ţinut sub apă de funia pe care i-ai legat-o de gleznă."

După ce termina de citit, contesa credea că starea de vomă şi tremuratul lui Kyllar erau cauzate de slăbiciunea lui, astfel că, după ce-i stârnea amintirile, îl lăsa să se lupte singur cu fantomele lor furioase.

Kyllar se întreba dacă nu cumva tocmai din cauza acestor amintiri nu se putea da jos din pat. Până acum ar fi trebuit să se facă bine. Maestrul Blint sigur va fi dezamăgit când se va întoarce.

Dar maestrul Blint nu se mai întorcea, spre deosebire de coşmarurile lui. În fiecare noapte Kyllar devenea Azoth. În fiecare noapte Azoth întorcea privirea şi-l vedea pe Şobolan venind spre el, în pielea goală, păros, masiv, cu ochii strălucind de pofte. În fiecare noapte Azoth îl privea cum dă din braţe în apă, încercând să scape de greutatea legată de gleznă. În fiecare noapte vedea cum Şobolanul îi scrijela faţa Păpuşii.

Coşmarurile îl trezeau brusc şi Kyllar rămânea întins, luptându-se cu amintirile. Azoth fusese slab, dar acum Azoth nu mai exista. Kyllar era puternic. Kyllar acţionase. Kyllar va fi la fel ca maestrul Blint. Nu se va teme niciodată. Acum era mai bine. Era mai bine să stea în pat şi să aibă coşmaruri decât să audă cum Şobolanul îşi bate joc de Jarl, care plânge neajutorat.

Somnul nu-l făcea decât să treacă de la un coşmar la altul. Ziua nu-l alina prea mult, doar că amintirile se îndepărtau încetul cu încetul. În fiecare dimineaţă îşi spunea că făcuse ce trebuia, că fusese nevoit să-l ucidă pe Şobolan, că fusese nevoit s-o abandoneze pe Păpuşa, că fusese nevoit să-l părăsească pe Jarl, că cel mai bine era să nu-i mai vadă niciodată, că nu avea de unde să ştie ce i se va întâmpla Păpuşii. Îşi spunea că viaţa e searbădă, că nu era cine ştie ce, dacă lua viaţa cuiva. Dar nu-l ajuta cu nimic.

Fără vizitele lui Logan Gyre n-ar fi reuşit să iasă la liman. Din două în două zile Logan venea să-l vadă, însoţit, inevitabil, de Serah Drake. La început, Kyllar crezuse că băiatul vine doar fiindcă se simte vinovat, punându-i boala misterioasă pe seama bătăii pe care i-o trăsese; dar curând cei doi descoperiră că se simt bine împreună şi deveniră prieteni la cataramă. Logan era un pic cam ciudat: isteţ, probabil mai isteţ decât Jarl, şi citit –, citise sute de cărţi, deşi aproape sigur jumătate dintre ele erau fără valoare, în genul celor cu care-l agasa contesa pe Kyllar.

Kyllar credea că Logan n-ar supravieţui nici măcar o săptămână în Furnicar; pe de altă parte, băiatul vorbea despre politică de parcă ar fi vorbit despre armele cu care exersa în fiecare zi. Ştia numele, istoriile, prietenii şi duşmanii a zeci de curteni, precum şi evenimentele majore şi motivaţia din viaţa fiecărui nobil de rang înalt din regat. Mai tot timpul Kyllar nu ştia dacă înţelege despre ce vorbeşte Logan fiindcă totul făcea parte din ceea ce se întâmpla la curtea regală care, pentru el, era o necunoscută, sau fiindcă Logan folosea mereu cuvinte pompoase. Adept al stilului grandilocvent, aşa pretindea el că este. Ce-o fi mai însemnând şi asta.

Şi totuşi, prietenia lor mergea înainte, probabil doar pentru că Serah era mereu acolo, intervenind când era nevoie. Kyllar nici nu mai ştia de câte ori rămăsese tăcut fiindcă nu înţelegea o aluzie sau o glumă făcută de Logan. Văzând că tăcerea se prelungeşte, şi înainte ca Logan să-l întrebe de ce n-a înţeles una sau alta, Serah îşi dădea

seama că e un moment delicat şi schimba subiectul. Dacă nu i-ar fi plăcut de ea atât de mult, poate că trăncăneala ei l-ar fi scos din sărite pe Logan, însă… Oricum, probabil că aşa se comportau fetele de sânge nobil.

Într-o dimineaţă Kyllar şedea în pat, după încă o noapte petrecută ghemuit sub pături. Visase că *el* o bătuse pe Păpuşa, că *el* o lovise cu picioarele, că *lui* îi sticliseră ochii de satisfacţie în timp ce frumuseţea ei se topea sub furia sa dezlănţuită.

La un moment dat intră în cameră contele Drake. Avea degetele pătate de cerneală şi părea foarte obosit. Contele îşi trase un scaun lângă pat.

— Se pare că primejdia a trecut.

— Poftim? făcu Kyllar.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus nimic, dar a trebuit să fim siguri că nu faci vreun gest nesăbuit. În ultimele luni au fost mai multe atentate la viaţa maestrului. Drept urmare, acum sunt cu patru mătrăşitori mai puţini în oraşul nostru. După trei atentate, maestrul tău i-a transmis regelui că, dacă vor urma şi altele, regele va fi următorul pe lista lui.

— Maestrul Blint să-l ucidă tocmai pe rege?

— Sst! Nu-i pronunţa numele. Nici măcar aici. Unul dintre cei Nouă, Dabin Vosha, cel care se ocupă de contrabanda Sa'kagé, a auzit de ameninţarea maestrului tău. El a hotărât că acum ar fi momentul potrivit să capete mai multă putere şi a angajat un mătrăşitor să-i facă felul lui Durzo, crezând că Durzo fie va fi ucis, fie îl va ucide pe rege, în semn de răzbunare. Durzo a aflat şi i-a ucis pe amândoi, şi pe mătrăşitor, şi pe Vosha.

— Toate astea s-au întâmplat în timp ce eu am zăcut aici.

— Întocmai. Nu ţi-am spus pentru că oricum nu aveai cum să fii de ajutor.

— Dar ce avea de împărţit Dabin Vosha cu maestrul… cu stăpânul meu?

Kyllar nu mai auzise numele acela până acum.

— Nu ştiu. Poate că nu aveau nimic de împărţit. Aşa

lucrează Sa'kagé. Comploturi peste comploturi, cele mai multe în mintea hoţilor şi ucigaşilor care le urzesc. Majoritatea n-au niciun succes. Majoritatea fac un pas şi-apoi se sting, ca acesta. Dacă-ţi baţi capul cu tot ce încearcă ei să facă, devii un simplu spectator şi nu un jucător… Oricum, regele a aflat despre ultimul atentat la viaţa maestrului tău şi acum i-a intrat frica în oase. Vestea ar trebui să ne bucure, dar regele, chiar dacă stângaci, îşi consolidează puterea pe zi ce trece. Tocmai l-a numit pe lordul Pol Graykin drept tutore al prietenului tău, Logan.

Kyllar se uită nedumerit la conte.

— Credeam că tatăl lui l-a lăsat stăpân peste domeniul Gyre.

— Cum îţi spuneam, comploturi peste comploturi. A intervenit mama lui Logan, sperând să preia ea puterea. Am făcut o contestaţie în numele lui Logan, dar sigur va fi respinsă. Logan a fugit din oraş ca să se alăture tatălui său. Cred că, până la urmă, va petrece jumătate de an aici şi jumătate cu tatăl lui, la Vânturile Şuierătoare. Dar în niciun caz nu va mai fi stăpânul casei.

— De-abia mă împrietenisem cu el.

— Băiete, crede-mă pe cuvânt, un om ca Logan Gyre îţi va fi prieten pe viaţă. Pe moment însă, va trebui să-şi dea toată silinţa ca să nu-şi piardă domeniul.

— De ce?

— Graykin e unul dintre cei care şi-a cumpărat titlul cu banii câştigaţi din comerţul cu sclavi. Şi asta nu e tot. Lumea îl porecleşte Năpastă. Face parte din Cei Nouă Sa'kagé, el e Stăpânul Sclavilor.

CAPITOLUL 22

Kyllar simţi o palmă. Grea.

— Deşteptarea, băiete!

Kyllar lăsă anevoie coşmarul în urmă şi văzu faţa maestrului Blint, foarte aproape, gata să-l plesnească din nou.

— Maestrul… Maestrul Tulii?

— Îmi pare bine că-ţi aminteşti de mine, Kyllar.

Blint se ridică şi închise uşa.

— N-am mult timp la dispoziţie. Te-ai făcut bine? Să nu mă minţi doar ca să-mi faci pe plac.

— Sunt încă slăbit, stăpâne, dar mă fac bine.

Kyllar simţea cum inima îi stătea să-i sară din piept. De săptămâni întregi tot aştepta să-l vadă pe maestrul Blint şi, acum că era aici, nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Ai să te mai simţi rău încă vreo câteva săptămâni. Mama K zice că din cauza Talentului tău.

— Mi-a spus şi contele Drake. Ce înseamnă asta?

Întrebarea lui Kyllar sună mai imperativ decât ar fi vrut el, dar Blint păru că nu observă.

— Mda, Talentul sigur îl ai. Magia. Numai prin magie devii un mătrăşitor adevărat. Dacă n-ai avea-o, nu te-aş fi luat ucenic.

— Adică voi putea să…?

— Zbori? Să devii invizibil? Să urci pe ziduri fără probleme? Să arunci flăcări? Să te plimbi ca un zeu printre muritori? spuse Blint zâmbind cu superioritate. Nu.

— Voiam să întreb dacă mă voi putea mişca la fel de iute ca tine.

Din nou în vocea lui Kyllar răsună tonul imperativ.

— Asta încă nu ştiu. Te vei putea mişca mai iute decât majoritatea celor lipsiţi de Talent, dar nu sunt mulţi cei care sunt la fel de înzestraţi ca mine.

— Atunci ce înseamnă? Că am Talentul, sau un Talent, sau ce-o fi.

— Acum eşti prea slăbit, Kyllar. Vorbim altădată despre

asta.

— Şi aşa stau degeaba toată ziua. Nici măcar nu mă pot da jos din pat. Nimeni nu-mi spune nimic.

— Bine, fie. În Callae sau Alitaera ţi s-ar spune mag şi nu mai puţin de şase şcoli s-ar bate pe tine şi pe culoarea robei pe care ar trebui s-o porţi. În Lodricar sau Halidor ţi s-ar spune meister şi ţi s-ar tatua braţele cu ki, iar regele tău ar fi venerat ca un zeu, în timp ce ai complota să-l înjunghii pe la spate. În Ymmur sau Friaku, ai fi un *gorathi,* un războinic stăpânit de Furii, invincibil în propriul clan şi, cândva, un rege neîntrecut în arta supunerii şi a sclaviei. În vest, mda, ai fi în ocean.

Blint rânji, dar Kyllar nu schiţă niciun gest.

— Nimeni nu ştie cu adevărat cum funcţionează. Magii presupun – ei spun că emit ipoteze, ca să sune mai respectabil – că fiecare ţinut produce Talentul lui, tocmai de aceea bărbaţii cu pielea albă şi ochii albaştri devin vrăjitori, în timp ce bărbaţii oacheşi cu părul blond sunt războinici *gorathi.* Se spune că tocmai de asta singurii magi din Gandu sunt Vindecători. Văd câţiva oameni cu pielea galbenă care pot vindeca şi încep să strige că pielea galbenă înseamnă vindecare. Adevărul e că gandianii nu-şi trimit Talentaţii la şcolile magilor fiindcă ei înşişi sunt mai buni învăţători.

— În noaptea aia, pe alee, nici nu te-am zărit.

— Talentul e şi ceea ce este şi ceea ce trebuie să fie. Ca şi mintea ta.

Kyllar se uită la Blint fără să spună nimic.

— Să-ţi dau un exemplu: unii oameni pot face o sumedenie de adunări în minte, da? Alţii vorbesc vreo zece limbi. Ca să facă asta, oamenii trebuie să fie inteligenţi, da?

— Da.

— Dar numai faptul că poţi face nu ştiu câte adunări în minte nu înseamnă că asta îţi vine aşa, de la sine. Îţi trebuie exerciţiu. Însă un om care se ocupă de socoteala registrelor şi are talent pentru aşa ceva, poate. Dacă un diplomat are talent la limbi străine, dar nu le şi învaţă,

rămâne doar cu limba maternă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Talent. Şi mai e ceva. Oamenilor de ambele categorii, şi a celor care se pricep la cifre, şi a celor care se pricep la cuvinte, le merge mintea brici. Sunt deştepţi.

— Da.

— Cei care se pricep la cifre ar putea învăţa o altă limbă, dacă şi-ar da toată silinţa, dar niciodată nu vor putea vorbi fluent zece limbi străine. Pe de altă parte, cei care se pricep la cuvinte niciodată nu vor putea să adune în minte o coloană de numere din trei cifre. Înţelegi unde vreau să ajung?

Kyllar se gândi un minut, şi maestrul Blint aşteptă răbdător, deşi îl avertizase că nu are timp.

— Încă nu ştim cât Talent am, deci nu poţi spune ce-am să pot face.

— Corect. Şi eu fac unele lucruri mai bine, iar altele mai prost. De la mine vei învăţa unele lucruri pe care le fac mai bine. Trebuie să te ascunzi? Talentul tău va îndoi lumina şi te va ascunde. Trebuie să mergi fără să te audă nimeni? Talentul tău va înăbuşi zgomotul paşilor tăi. Dar, ca orice talent, Talentul are limitele lui. Dacă mergi în soarele amiezii, vei fi văzut. Dacă păşeşti pe frunze uscate, vei fi auzit. Eşti Talentat, dar nu eşti zeu. Poţi fi cel mai mare meşter la cuvinte din lume, dar dacă-l înjuri pe rege, sigur vei face cunoştinţă cu gâdele lui.

— Dacă ştiu zece limbi străine, iar tu îmi vorbeşti într-a unsprezecea, n-am cum să ştiu ce spui.

— Uneori chiar asculţi ce vorbesc. Acum trebuie să plec. Contele Drake va avea grijă de tine în continuare. E un om cumsecade, Kyllar. Poate prea cumsecade. Poţi avea încredere deplină în el. Numai să nu-l laşi să-ţi intre în suflet. Şi gândeşte-te că eşti Kyllar. În fiecare clipă. Azoth a murit.

— A murit?

Cuvântul stârni toate amintirile, toată teama şi furia care crescuseră în Kyllar, ca şi cum ar fi dat drumul unei săgeţi din arbaletă. Ca şi cum zidul de apărare pe care-l înălţase în jurul lui, tot ce păstra în el, s-ar fi năruit brusc.

Îl apucă de braţ pe maestrul Blint.

— Eu… eu sigur n-am…

— Sigur! Nu-ţi mai aminteşti? Nu mai ştiai pe ce lume trăieşti. Ai crezut că eşti pe moarte, iar eu m-am folosit de ocazie ca să-l asigur pe generalul Agon că te-am ucis.

Panica îi dispăru încet. Azoth închise ochii şi încercă să-şi amintească, dar totul era o nebuloasă.

— Deci n-am… n-am murit?

— Seamănă a Iad? întrebă Blint arătând în jur. Ha. Îţi închipui cum arată Raiul!

Azoth îşi aminti cum privise în jos şi văzuse un pumnal înfipt în pieptul lui – i se păruse atât de real. „Cum era posibil aşa ceva?”

— N-aş putea să lucrez pentru ei, zise maestrul Blint. Aş fi doar o spadă care ucide pentru ei. N-ar putea să mă cureţe, n-ar putea să mă vâre în teacă. Iar în cele din urmă m-ar ucide. E mai uşor să fii cu ochii pe duşmani decât pe prieteni.

— Şi ai început să ucizi mătrăşitori? întrebă Azoth.

Nu că i-ar fi păsat. Doar încerca să înţeleagă cum stau lucrurile. De zece săptămâni încerca să nu se gândească la după-amiaza aceea, acum însă nu mai putea să se abţină.

Îşi aminti cum se uita generalul, uluirea lui. Îşi aminti cum îi urmărise privirea, până la pieptul lui…

— Mda. Niciun mătrăşitor de valoare n-ar accepta aşa ceva. Oameni ca Wrable şi Gibbet sunt plătiţi prea bine pentru lucruri de rutină ca să-şi rişte viaţa cu un mătrăşitor adevărat… Deci, nu uita. Acum eşti un Stern. Eşti mândru de asta, chiar dacă eşti sărac. Familia Stern e o familie de baroni, deci face parte din nobilimea mare, chiar dacă la nivelul cel mai de jos…

— Ştiu, răspunse Azoth tăios. Ştiu.

„I se păruse doar sau maestrul Blint îl privise cu vinovăţie?” Mătrăşitorul se căută în buzunar şi scoase un căţel de usturoi pe care-l aruncă în gură. Dacă ar fi fost altcineva, Azoth ar fi jurat că încearcă să-i distragă atenţia, să iasă în fugă din încăpere înainte ca Azoth să-l pună la podea. „De ce am ţinut atât de mult să-i fac pe plac unui

om care vrea să mă ucidă? Fiindcă mi s-a părut că ţine la mine.” În toate aceste săptămâni în care zăcuse în pat, Kyllar fusese singur. Renunţase la tot ce ţinea de vechea lui viaţă. Avusese doi prieteni adevăraţi, Jarl şi Păpuşa. Care ţinuseră la el. Acum pretindea că e prieten cu Logan Gyre –, dar chiar şi el îl părăsise. Nici măcar Mama K nu venea să-l vadă. Contele îl anunţase că femeia plecase din oraş şi că se va întoarce de-abia peste câteva luni.

Simţi o durere aproape fizică în clipa în care contele şi contesa intrară împreună în camera lui. Era atât de evident că cei doi se iubeau mult; trăiau în siguranţă, erau fericiţi împreună, se completau. Chiar şi Logan şi Serah schimbau câte o privire care-i spunea că se plac. Privirea aceea, dragostea lor îl făceau pe Kyllar să tânjească după ceva atât de profund încât simţea că se înăbuşă. Nu semăna deloc cu foamea; unui şobolan foamea îi era la fel de familiară precum canalul în care căuta căldura în timpul iernii. Era o senzaţie chinuitoare, dar obişnuită, de care nu avea de ce să se teamă. Aici însă era vorba de un fel de sete, de parcă era uscat tot, aproape gata să se sfărâme. Murea de sete pe malurile celui mai mare lac din lume. La care nu putea ajunge. Pentru el, lacul acela era ca un ocean. Cu apa sărată, o mare moartă din care, dacă sorbea, i se făcea tot mai sete, până-şi pierdea minţile şi murea. Dragostea însemna moarte pentru un mătrăşitor. Nebunie şi slăbiciune, vulnerabilitate şi moarte, nu numai pentru mătrăşitor, ci pentru orice persoană pe care o iubea. Tot ce ţinea de vechea viaţă a lui Kyllar murise. Jurase că nu va iubi niciodată, dar când o făcuse, încă nu i se întâmplase ceva care să semene cu ceea ce aveau contele şi contesa. Mare noroc dacă cineva ţinea cât de cât la el.

În răstimpul petrecut alături de maestrul Blint începuse să creadă că mătrăşitorul ţinea la el, se legase de el. Crezuse chiar că maestrul Blint e mândru de el. Deşi generalul cărunt îi era necunoscut lui Azoth, îl impresionaseră mânia şi uluiala pe care i le citise în ochi în clipa în care maestrul Blint îl înjunghiase pe Azoth.

Maestrul n-ar fi trebuit să facă aşa ceva.

Azoth izbucni în lacrimi.

— Cum de-ai putut să faci aşa ceva? Ce e cu tine? N-a fost drept.

Blint păru descumpănit, dar în clipa următoare răbufni. Îl înşfăcă de tunică şi-l zgâlţâi bine.

— Naiba să te ia! Foloseşte-ţi capul! Dacă nu pricepi nici asta, mă faci să-mi pară rău că nu te-am omorât când trebuia. Generalul m-a crezut când am spus că nu-mi pasă dacă te omoară?

Azoth îşi feri privirea.

— Tu ai pus la cale totul.

— Bineînţeles! De ce crezi că ţi-am decolorat părul? Numai aşa te puteam salva. Azoth trebuia să moară, iar Kyllar să trăiască. Altfel duşmanii ar fi avut de ce să se agaţe. Orice legătură pe care o vei avea cu o persoană sau alta va fi folosită împotriva ta. Mai ales de cei cu care lucrăm noi. De asta suntem atât de puternici. De asta patru mătrăşitori n-au izbutit să mă omoare. Fiindcă nu sunt legat de nimeni. De asta nu trebuie să te îndrăgosteşti. Aşa devii vulnerabil. Din clipa în care te legi de cineva, nu mai ai scăpare. Dacă cineva crede că-mi pasă cât de cât de ce ţi se întâmplă, devii ţinta tuturor celor care te cunosc. A tuturor.

— Chiar şi a Mamei K?

„Cum de se descurcă? Cum poate trăi aşa? Cum de e atât de puternic?”

— Chiar şi a Mamei K. Acum priveşte! Uită-te la mâinile mele!

Blint ridică mâinile. Erau goale. Blint încleştă o mână şi o lovi de celălalt braţ, din care ţâşni un pumnal înfricoşător, îndepărtă mâna şi pumnalul se retrase în braţ. Apoi se risipi ca un fum şi dispăru.

— Am un mic Talent în a crea iluzii optice, Kyllar. Pentru ce-ai văzut acum am folosit cam un sfert din puterea pe care o folosesc într-o zi. Cu tine m-am descurcat mai bine fiindcă o ai şi tu. N-am făcut decât să-ţi înfig un ac în spate şi să-l ţin aşa până am creat iluzia optică.

— Dar am simţit pumnalul, zise Kyllar, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Lacrimile dispăruseră. Acum redevenise Kyllar.

— Bineînţeles. Ai simţit când ţi-am înfipt acul în spate şi ai văzut pumnalul înfipt în piept. În acelaşi timp corpul tău a încercat să lupte cu mai multe otrăvuri minore. Ai reacţionat cum ai putut. A fost doar un joc. Pentru iluzia aia am folosit aproape toată puterea pe care o folosesc într-o zi. Dacă oamenii lui Agon ar fi năvălit în cameră, am fi fost pierduţi. Otrăvurile pe care le-am folosit te-au dat peste cap. Ar fi putut chiar să te ucidă. N-am avut de ales, a trebuit să-mi asum riscul.

„Maestrului Blint chiar îi pasă de ce mi se întâmplă.” Kyllar se lumină la faţă. Maestrul Blint riscase, îşi folosise aproape toată puterea ca să-l salveze pe Azoth. Chiar dacă era vorba doar de o simplă simpatie pe care un maestru o avea pentru un ucenic talentat, cuvintele lui Blint îl impresionară pe Azoth – *Kyllar!* – de parcă mătrăşitorul l-ar fi îmbrăţişat.

Niciunui adult nu-i păsase ce se întâmplă cu el. Singura persoană care riscase ceva pentru el fusese Jarl, dar el făcea parte din altă viaţă.

Adevărul era că Azoth îl ura pe Azoth. Azoth era laş, pasiv, slab, fricos, trădător. Azoth şovăise.

Maestrul Blint nu ştia: otrăvurile în care fusese înmuiat acul chiar îl *omorâseră* pe Azoth. Acum el era Kyllar şi Kyllar avea să fie tot ceea nu îndrăznise Azoth să fie.

În clipa aceea Azoth deveni Kyllar, iar Kyllar deveni sclavul lui Blint. Chiar dacă până acum i se supusese fără tragere de inimă sau de teamă, chiar dacă îşi închipuise că odată şi-odată se va întoarce şi-l va ucide pentru cât de chinuitoare fusese pregătirea, totul dispăru într-o clipă. Maestrul Blint era dur cu Kyllar fiindcă viaţa era dură. Viaţa era dură, dar Blint era mai dur, mai puternic, mai tare decât orice atac al Furnicarului asupra lui. Interzicea dragostea fiindcă dragostea îl putea distruge pe Kyllar. Maestrul Blint ştia mai bine cum stăteau lucrurile. Era puternic şi avea să-l facă puternic şi pe el. Era aprig, la fel

avea să fie şi Kyllar. Totul spre binele lui Kyllar. Totul pentru a-l proteja, pentru a face din el cel mai bun mătrăşitor.

Deci fără dragoste. Şi ce dacă? Asta e. Poate că nobilii erau sortiţi să trăiască pe malurile acelui lac şi să bea din el după pofta inimii. Viaţa obişnuită nu-i era hărăzită acestui şobolan. Viaţa lui Kyllar era o viaţă pustie. Dar şi în deşert era viaţă, şi o oază mică numită Kyllar. Pentru Azoth nu mai era loc. Oaza era prea mică, iar Azoth era prea slab, prea însetat. Însă Kyllar se putea descurca. Kyllar se va descurca. Maestrul Blint va fi mândru de el.

— Mda, zise maestrul Blint.

Desigur, nu ştia ce gândeşte Kyllar, băiatul însă recunoscu nerăbdarea din ochii lui.

— Aşadar, mai vrei să devii mătrăşitor? Eşti gata să devii o spadă a umbrelor?

CAPITOLUL 23

— Deşteptarea, băiete. E timpul să omori pe cineva.

Kyllar se trezi imediat. Avea paisprezece ani şi acum era îndeajuns de pregătit ca să revadă din timp lista cu măsurile de supravieţuire, nu să-şi aducă aminte de asta în ultima clipă. Pentru fiecare întrebare, răspunsul era cel mai scurt cu putinţă. Asupra fiecărei senzaţii se oprea doar o fracţiune de secundă, până hotăra dacă e în pericol sau nu. „Ce te-a trezit?” O voce. „Ce vezi?” Întuneric, praf, lumina după-amiezii, o cocioabă. „Ce miroşi?” Blint, canalizare, fluviul Plith. „Ce simţi?” O pătură caldă, paie proaspete, patul meu, niciun semnal de avertisment. „Te poţi mişca?” Da. Unde eşti?” Într-o casă secretă. „E vreun pericol?” Ultima întrebare, desigur, era punctul culminant. Se putea mişca, armele lui erau în teacă, totul era bine.

Siguranţa nu era garantată, nici chiar aici, în această casă secretă, dărăpănată, din Furnicar, în întunericul uneia dintre puţinele porţiuni din vechiul apeduct care încă mai stăteau în picioare. De câteva ori Durzo legase o spadă de tavan, deasupra patului lui Kyllar, iar afurisitul de obiect era aproape invizibil când se uita mai întâi la vârful ei. Durzo îl trezise pe Kyllar şi, văzând că băiatul nu-şi dăduse seama de pericol în numai două secunde, tăiase sfoara. Din fericire, prima şi a doua oară acoperise vârful spadei. Dar nu şi a treia oară.

Altădată, Durzo îl pusese pe Wrable Cicatrice – numai Durzo îi spunea Ben – să-l trezească pe Kyllar. Wrable Cicatrice se îmbrăcase cu hainele lui Durzo şi-i imitase vocea perfect – ceea ce nu făcea parte din Talentul lui Wrable Cicatrice. Kyllar însă nu se lăsase păcălit. O masă cu mult usturoi nu te făcea să miroşi ca atunci când mestecai direct căţeii de usturoi.

Înţelese în sfârşit cuvintele lui Durzo. E timpul să omori pe cineva.

— Crezi că sunt pregătit? întrebă Kyllar, cu inima aproape să-i sară din piept.

— Eşti pregătit de un an de zile. Dar de-abia acum s-a ivit ocazia să acţionezi de unul singur.

— Ce trebuie să fac?

„Sunt pregătit de un an de zile?” Aşa veneau complimentele lui Blint, dacă veneau. Şi, de obicei, chiar şi un compliment făcut printre dinţi era urmat de o critică.

— Trebuie să mergi la castel. E şi un termen. Azi. Victima ta are douăzeci şi şase de ani, fără pregătire militară, n-ar trebui să fie înarmat. Dar e un tip popular şi ocupat ca o albinuţă. Foarte ocupat. Un *asasin* poate avea… şi accidente neprevăzute.

Durzo rosti cuvântul „asasin” cu un rânjet larg, ca orice mătrăşitor.

— Dar asta nu modifică nimic înţelegerea. Individul trebuie să moară. Aşa că, la treabă!

Inima lui Kyllar bătea la fel de nebuneşte. Deci asta trebuia să se întâmple. Nu era un simplu test. Deloc, dar putea el să se descurce de unul singur? Putea el să facă ce face un mătrăşitor? Putea el să aleagă calea cea mai potrivită de a intra (în ditamai castelul), putea el să ucidă de unul singur, fără să ia viaţa unor nevinovaţi, putea el să scape de acolo după ce-şi îndeplinea misiunea? Ba mai mult, putea el să-şi folosească Talentul, adevărata măsură a ceea ce deosebeşte un mătrăşitor de un asasin obişnuit?

„De unde scoate Blint toate astea?” Omul se pricepea de minune să dibuiască şi să exploateze slăbiciunile lui Kyllar. Băiatul nu fusese în stare să-şi folosească Talentul. Încă nu. Nici măcar o dată. Însă momentul se apropia, a spus Blint. Mereu îl forţa să facă lucruri noi, în speranţa că, învingându-şi grijile şi limitele, va reuşi să-l scoată la iveală. Dar nimic nu mergea.

Durzo se întrebase cu glas tare dacă nu cumva ar fi mai bine să-l omoare pe Kyllar, dar în cele din urmă hotărâse că, atâta timp cât băiatul era în stare să facă ce putea face un mătrăşitor, merita să-l instruiască mai departe. În sinea lui însă era sigur că toate eforturile lui vor da greş. Fără Talent, Kyllar nu putea deveni un adevărat mătrăşitor. Aşa ceva era imposibil. Mătrăşitorul nu era mătrăşitor

adevărat fără Talent. Deocamdată, Blint continua să-l înveţe.

— Cine a comandat asasinatul? întrebă Kyllar.

— De la Shinga.

— Şi ai încredere că pot să-l duc la îndeplinire?

— Intri în castel în după-amiaza asta. Dacă dai greş, intru eu diseară şi le dau două capete celor din Shinga.

Kyllar nu trebuia să întrebe al cui va fi celălalt cap.

— Cu ce-a greşit victima?

— Nu-i nevoie să ştii.

— Mai contează, dacă-mi fac treaba?

În mâna lui Durzo apăru un pumnal, dar privirea nu i se înăspri. Se gândea. Juca pumnalul pe degete. Deget, deget, deget, stop. Deget, deget, deget, răsucire. Kyllar văzuse un bard făcând asta, cu o monedă, dar numai Durzo folosea un pumnal.

— Nu. Nu mai contează. Îl cheamă Devon Corgi şi să spunem că, atunci când majoritatea oamenilor încearcă să întoarcă spatele întunericului, vor să se aleagă cu ceva. Care le îngreunează mişcările. Şi aşa nu mai reuşesc să iasă la lumină. Un singur om am cunoscut la viaţa mea gata să renunţe la tot ca să se lepede de Sa’kagé.

— Cine a fost?

— Băiete, peste mai puţin de două ore trebuie să te întâlneşti cu victima. Sunt alte întrebări pe care ar trebui să le pui.

*

— Devon Corgi? repetă străjerul încruntându-se. Nu, nu-l cunosc. Hei, Gamble, ai auzit de unu’, Devon Corgi?

Întrebarea îi era adresată altui străjer, care patrula prin faţa uriaşei porţi de vest a castelului.

Era mult prea uşor. Kyllar furase cu mult timp în urmă o tunică şi o geantă care alcătuiau uniforma celui mai folosit serviciu de curierat din oraş. Locuitorii care nu aveau servitori angajau băieţi – băieţi din cartierul de est, dar niciodată şobolani – ca să le ducă mesajele. Ori de câte ori străjerii păreau că vor să-l ia la întrebări, Kyllar se apropia

de ei şi-i întreba unde stă cutare.

„Oare chiar nu ştiu? Chiar nu văd?” Oamenii ăştia erau străjeri, sarcina lor era să-l protejeze pe Devon Corgi, ca şi pe toţi cei de-aici, cum să-l trimită pe ucigaş direct la victimă? Cum de puteau fi atât de proşti? Se simţea puternic, dar şi neliniştit. Era mulţumit că nenumăratele ore de instrucţie cu Blint îşi arătau roadele. Într-adevăr, Kyllar devenea din ce în ce mai periculos. Şi totuşi… cum de nu-şi dădeau seama ce vrea să facă?

— Ba bine că nu, e omul care-a venit săptămâna asta, căruia i se zbate-un ochi şi se sperie şi de umbra lui. Cred că-i în turnul de nord. Dacă vrei, îi transmit eu mesajul. În zece minute-mi încep rondul, acolo mă opresc prima dată.

— Nu, mulţumesc. Sper să mă aleg cu un bacşiş gras. Pe unde s-o iau?

În timp ce străjerul îi arăta încotro s-o apuce, Kyllar încercă să-şi facă un plan. De ucis nu avea cum să fie greu. Pentru un băiat era mult mai uşor să se apropie de victimă decât pentru un adult, de aceea, în clipa în care stârnea bănuieli, de obicei era prea târziu. Greu era până-şi găsea victima. Devon nu avea un loc al lui. Mergea de colo-colo. Ăsta era un risc în plus, mai ales că trebuia să-l omoare chiar azi. Turnul de nord îi convenea. Era izolat. Dar faptul că străjerul avea acelaşi drum cu el nu-i surâdea câtuşi de puţin. Kyllar tocmai vorbise cu el, îi spusese pe cine caută.

Cu machiajul făcut de Blint, Kyllar arăta altfel, mai mic cu câţiva ani. Fiecare moarte trebuia să fie un mister, nu? „Mătrăşitorul lasă în urmă doar cadavre, nu şi dovezi.” Aşa că-l va găsi pe Corgi şi va sta ascuns până va trece străjerul, după care îl va ucide.

„O să intru şi o să ies repede, fără probleme, chiar şi fără Talent.”

Castelul i se părea copleşitor. Deşi Blint vorbea întotdeauna cu dispreţ despre el, era cea mai impunătoare clădire pe care o văzuse Kyllar vreodată. Din acelaşi granit negru ca şi vechile apeducte din Furnicar, adus din carierele de la graniţa ceurană. Sa’kagé deţinea controlul asupra exploatării carierelor, aşa că acum doar cei bogaţi

îşi permiteau să-şi ridice casele din acest material. Unul dintre motivele pentru care majoritatea stâlpilor de sprijin ai apeductelor dispăruseră demult. Săracii din Furnicar, care nu aveau nicio legătură cu Sa'kagé, scormoneau prin cariere ca să-şi întărească propriile case sau să vândă piatra pe piaţa neagră (înfruntând ameninţările celor din Sa'kagé) clasei de mijloc.

Castelul fusese construit cu patru sute de ani în urmă, când, de-a lungul celor treizeci de ani de domnie a regelui Abinazae, Cenaria se impusese ca o mare putere. Regele tocmai terminase castelul când a hotărât să pornească spre est ca să cucerească şi Chantry. Iniţial, cu cel puţin o sută de ani înainte, acolo se înălţase o fortăreaţă. Insula Vos era înconjurată de fluviul Plith, un şanţ natural de apărare, şi era dominată de o colină în vârful căreia străjuia fortăreaţa. Curtea acesteia alcătuia acum partea de nord a Furnicarului. Furnicarul se întindea pe o peninsulă îngustă care se termina brusc în mare, mai puţin ultimele sute de metri, aplatizate înainte de a se întâlni cu marea. Constructorii se folosiseră de detaliile din teren cu atâta pricepere încât nici fortăreaţa din lemn, nici Furnicarul înconjurat de ziduri din lemn nu fuseseră cucerite vreodată. Dar oraşul crescuse odată cu mândria regelui Abinazae, Castelul Cenaria a fost construit din piatră, iar oraşul s-a extins până la malul de est al fluviului Plith. Apeductele însă erau un mister. Existau acolo cu mult înaintea regelui Abinazae şi nu păreau să servească vreunui scop, dat fiind că apa fluviului era potabilă, chiar dacă nu foarte curată.

Lăsând în urmă curtea hexagonală a castelului, Kyllar urcă treptele din piatră pe care călcaseră atâtea tălpi de-a lungul secolelor încât fiecare avea o adâncitură la mijloc. Străjerii nu-i dăduseră atenţie, mai ales că băiatul se străduia să pară un servitor de rând. Era unul dintre vicleşugurile la care recurgea de cele mai multe ori. Lui Blint îi plăcea să spună că o deghizare reuşită îl apără pe mătrăşitor mai bine decât umbrele. Kyllar ştia că putea trecea neobservat aproape pe lângă oricine, cu excepţia

contelui Drake, căruia nu-i scăpau prea multe.

Curând lăsă în urmă forfota care umplea curtea interioară şi sala mare, trecu pe lângă şirurile de oameni care aşteptau să intre în sala tronului, de uşile duble, deschise, care dădeau spre grădină, şi se îndreptă spre turnul de nord. Străbătu mai multe încăperi în care lumea se vânzolea de colo-colo şi păşi în anticamera turnului.

Nici urmă de Devon Corgi. Străduindu-se pentru prima oară să nu facă zgomot, Kyllar deschise uşa care ducea spre scară şi urcă încet treptele. Pereţii erau absolut goi. Nicio decoraţiune, nicio firidă, nicio statuie, nicio perdea ornamentală după care să se poată ascunde.

Ajunse în vârful turnului. Părea a fi un dormitor mai mare, nefolosit în prezent. Un tânăr cu un registru mare în mână scotocea prin sertarele unei comode, făcând probabil inventarul aşternuturilor îngrijit împăturite pentru patul enorm, cu salteaua de puf, şi al perdelelor pentru fereastra oblonită. Kyllar aşteptă. Devon stătea întors pe jumătate spre uşă şi, fără Talentul care să-i mascheze apropierea, Kyllar avea toate şansele să fie văzut.

Aşteptarea se dovedi partea cea mai rea. Dându-şi seama că e prins ca într-o capcană, Kyllar parcă-l vedea pe străjer urcând treptele până în vârful turnului, dintr-o clipă într-alta. Fiindcă o să-l vadă aici, la o oră atât de târzie, sigur îl va percheziţiona. Percheziţionându-l, sigur îi va găsi despicătura din pantaloni, va băga mâna prin ea şi va da de pumnalul lung legat de coapsă. Însă n-avea de ales. Kyllar aşteptă, ascultând, ciulind urechile ca să audă până şi cum pana zgârie hârtia.

În cele din urmă văzu cum Devon dispare în micul cabinet din celălalt capăt al dormitorului aproape circular. Se furişă înăuntru şi căută un loc în care să se ascundă. Păşea fără zgomot, nu se auzea nici măcar cum pielea încălţărilor atinge piatra. Maestrul Blint îl învăţase cum să fiarbă seva arborelui de cauciuc ca să facă o talpă netedă şi moale. Era scumpă şi doar puţin mai moale decât pielea tăbăcită bine, dar pentru maestrul Blint conta până şi cel mai mic detaliu. De asta era şi cel mai bun.

Nu avea unde să se ascundă. *Ideal* ar fi fost un loc de unde să poată vedea toată încăperea, să-şi pregătească armele şi să se poată mişca repede, fie ca să atace, fie ca să fugă. Dintr-un astfel de loc ar fi putut ţine sub observaţie totul, ar fi putut ataca sau fugi fără probleme. Dar aici nu erau colţuri întunecate. Încăperea era practic un cerc. Existau câteva paravane, dar acum erau strânse şi rezemate de perete. Din păcate, singurul loc în care se putea ascunde era sub pat. Dacă ar fi fost mătrăşitor, Kyllar şi-ar fi făcut vânt şi ar fi sărit pe candelabru, aşa însă…

„Sub pat? Maestrul Blint sigur m-ar omorî pentru asta.”

Însă altă soluţie nu avea. Kyllar se lăsă în patru labe şi se târî sub pat. Bine că era încă slab, altfel n-ar fi încăput. De-abia îşi găsi locul, că şi auzi cum urcă cineva.

„Străjerul. În sfârşit. Acum aruncă o privire şi şterge-o.”

De unde stătea vedea bine doar cabinetul, ceea ce însemna că nu zărea scara, dar după zgomotul paşilor, îşi dădu seama că nu era străjerul. Devon ieşi din cabinet cu o lădiţă în braţe şi pentru o clipă vinovăţia i se citi pe faţă.

— N-ai voie aici, Bev, spuse el.

— Văd că pleci, răspunse o femeie pe care Kyllar n-o vedea, pe un ton acuzator.

— Ba nu, zise Devon şi un ochi începu să i se zbată.

— Ai furat de la ei şi acum furi de la rege şi nu ştiu de ce mă mai mir că ai ajuns să mă minţi şi pe mine. Nemernicule!

Kyllar auzi cum femeia se întoarce şi cum Devon se apropie de pat şi lăsă lădiţa la doar câţiva centimetri de el.

— Îmi pare rău, Bev.

Văzând că Devon se îndreaptă spre uşă, Kyllar intră în panică. Dacă Devon se lua după femeie, iar femeia cobora treptele? Va trebui să-i omoare pe amândoi acolo, ştiind că străjerul va apărea dintr-o clipă într-alta.

— Bev, te rog…

— Du-te la dracu’! zise ea şi trânti uşa.

„Dorinţă împlinită.” Era cel mai negru umor cu putinţă, pe placul lui Durzo. Maestrul spunea că ironia

conversaţiilor auzite din întâmplare era unul dintre marile avantaje ale meseriei lui, deşi, tot după el, înţelepciunea ultimelor cuvinte era mult exagerată, „La dracu'" sau ceva asemănător fiind replica cea mai des întâlnită. „Dorinţă împlinită?" Lui Kyllar nu-i plăcea nici măcar că se gândise la aşa ceva. Tot ce plănuise omul ăsta avea să se sfârşească în curând, iar Kyllar rânji fără să vrea.

Devon înjură cu jumătate de glas, dar nu plecă pe urmele femeii.

— Unde-i străjerul ăla? se întrebă el. Trebuia să fie demult aici.

Cam aşa se întâmplă, îi spusese Durzo lui Kyllar. Ajungi la sfârşitul dramei – fie că tocmai a început sau ţine de ceva timp, sosirea ta anunţă sfârşitul – şi rareori afli despre ce e vorba. Care era legătura dintre Bev şi Devon? Era iubita lui? Părtaşă la fărădelegi? Doar o prietenă? Sora lui?

Kyllar nu ştia. Şi nici nu avea să ştie vreodată.

Se auzi un zăngănit dinspre trepte, înăbuşit de uşa închisă. Devon luă registrul în mână. Uşa se deschise.

— Salut, Dev, zise străjerul.

— A, salut, Gamble, răspunse Dev cu o voce nesigură.

— Te-a găsit curierul?

— Ce curier?

— S-o fi rătăcit. Totu-i în regulă?

— Bineînţeles.

— Atunci ne mai vedem.

Devon aşteptă o jumătate de minut după plecarea străjerului şi se apropie de pat, începând să-şi umple buzunarele. Kyllar nu vedea cu ce anume.

„Acum e momentul." Străjerul era departe, chiar dacă Devon apuca să strige, nu avea cum să se facă auzit. Devon se îndepărtă de pat şi se apropie de masă, dându-i răgaz lui Kyllar să iasă iute de sub pat, ca un gândac. Se ridică în picioare şi scoase pumnalul. Devon era la câţiva metri de el. Inima lui Kyllar bătea cu putere, băiatul simţind cum sângele îi bubuie în urechi.

Kyllar făcu totul ca la carte. Aplecat de spate, înaintă

repede şi fără zgomot, înfipt bine pe picioare pentru ca, în cazul unei riposte, să nu-şi piardă echilibrul. Ridică pumnalul la nivelul ochilor, pregătindu-se să-i aplice lui Devon ceea ce Durzo numea rânjetul roşu – tăierea ambelor jugulare şi a traheii. În clipa următoare văzu chipul Păpuşii.

Imaginea îi umplu ochii minţii, acoperind-o pe cea a victimei. Era privirea pe care i-o aruncase fata atunci când Kyllar alesese bucata cea mai mare de pâine pentru el. Ochii ei mari, nevinovaţi, spuneau: „Ce faci, Azoth? Doar ştii că aşa ceva nu se cade."

Îşi reveni târziu, de parcă uitase tot ce-l învăţase Durzo. Era la doar câţiva centimetri de Devon şi, cu toate că Devon încă nu-l auzise, apropierea de el îl descumpăni pe Kyllar. Îşi îndreptă pumnalul spre ceafa lui, dar probabil că scoase un zgomot fiindcă bărbatul se întoarse spre el. Pumnalul se împlântă în ceafa lui Devon, îi nimeri şira spinării şi ricoşă. Fiindcă-l ţinuse prea strâns, lucru pentru care sigur ar fi luat bătaie de la Durzo, pumnalul îi sări din mână.

Devon se întoarse şi scoase un scâncet. Părea mult mai surprins de apariţia lui Kyllar decât de lovitura din ceafă. Făcu un pas înapoi, odată cu Kyllar. Îşi duse o mână la ceafă, îşi privi degetele şi le văzu pline de sânge. Apoi se uitară amândoi în jos, spre pumnal.

Devon nu se repezi să-l ridice. Kyllar îl recuperă şi, când se ridică în picioare, văzu cum bărbatul cade în genunchi.

— Te rog, nu mă omorî.

Era incredibil. Devon avea ochii holbaţi de groază – fixându-l cu privirea pe micul Kyllar, a cărui deghizare îl făcea să arate şi mai mic, şi mai tânăr. Ce era atât de înfricoşător la el? gândi Kyllar. Devon însă arăta de parcă îşi văzuse moartea cu ochii. Era alb la faţă, cu ochii bulbucaţi, jalnic, neajutorat.

— Te rog.

Kyllar îi tăie beregata furios. De ce nu se apărase? De ce nu făcuse o încercare măcar? Era mai solid decât Kyllar. Avusese ocazia. De ce se purtase ca mielul dus la tăiere?

Un miel mare şi prost, prea prost ca măcar să se mişte. Pumnalul îi trecu prin trahee, dar de-abia îi atinse o jugulară. Tăietura era îndeajuns de adâncă pentru a fi mortală, dar moartea ar fi fost prea lentă. Kyllar îl înşfăcă de păr şi-l tăie din nou, de două ori, puţin mai sus, pentru ca sângele să-i ţâşnească în voie. Niciun strop nu-l atinse pe Kyllar. Acţionase exact cum îl învăţase Durzo.

Auzi un zgomot dinspre trepte.

— Devon, îmi pare rău, spuse Bev înainte să intre în cameră. Am simţit nevoia să mă întorc. N-am vrut să…

Femeia păşi înăuntru şi-l văzu pe Kyllar. Îi văzu faţa, văzu pumnalul din mâna lui, îl văzu cum îl ţine de păr pe Devon, care-şi dădea ultima suflare. Era o tânără nu prea arătoasă, îmbrăcată într-o rochie albă, de servitoare. Cu şoldurile late, cu ochii depărtaţi, cu gura căscată de uimire şi cu un păr lucios şi frumos cum Kyllar nu mai văzuse până acum.

„Termină ce-ai început."

Lunile de antrenament îşi spuseră în sfârşit cuvântul. Kyllar traversă camera într-o clipă. Trase femeia spre el, îi puse piedică, se răsuci şi o trânti la podea. Kyllar era o forţă a naturii, la fel de neînduplecată precum forţa gravitaţiei sau Durzo. Femeia era acum sub el, cu faţa la covorul care acoperea o parte din podea. La următoarea mişcare trebuia să-i strecoare pumnalul între coaste. Atât de uşor încât femeia de-abia îl va simţi. Nici nu va trebui să-i vadă faţa. Băiatul însă şovăi.

Ori ea, ori el. Femeia îl văzuse. Deghizarea lui era valabilă atâta timp cât nimeni nu ştia că există un ucigaş de paisprezece ani. Îi văzuse faţa. Dăduse peste victimă. Aşa devenea şi ea o victimă, colaterală. Un accident neprevăzut, cum spunea Blint. Mătrăşitorul trebuia să-şi facă treaba. Nu era prea profesionist, dar uneori nu putea evita asta. „Nu contează", spusese Blint. „Termini ce ai de făcut."

Blint îl lăsa în viaţă atâta timp cât dovedea că poate face tot ce face un mătrăşitor, chiar şi fără Talent.

Şi totuşi, iat-o pe femeia asta, cu faţa în jos, cu Kyllar

ţintuind-o la podea, cu vârful pumnalului împungându-i ceafa, cu mâna stângă răsucindu-i părul, încercând să nu-şi imagineze cum va înflori sângele pe rochia ei albă, de servitoare. Femeia asta nu era vinovată cu nimic.

„Viaţa e searbădă. Viaţa e lipsită de sens. Când luăm viaţa cuiva, nu luăm nimic de valoare.” E adevărat. E adevărat.

Trebuia să mai existe o cale. Să-i spună să fugă de-acolo? Şi să nu sufle o vorbă? Să plece din ţară şi să nu se mai întoarcă? L-ar asculta? Nu, bineînţeles că nu. Ar da fuga la cel mai apropiat străjer. De îndată ce-ar ajunge lângă o matahală de soldat, frica pe care i-a inspirat-o ei aici ar fi la fel de neînsemnată ca un şobolan înarmat cu un cuţit.

— Doar i-am spus ce-o să se întâmple dacă fură de la Sa’kagé, zise femeia cu o voce ciudat de calmă. Nenorocitul. După ce mi-a luat tot, n-a avut nici măcar bunul-simţ să moară singur. Am venit doar ca să-mi cer scuze şi tu vrei să mă omori?

— Da, răspunse Kyllar, însă minţea.

Mutase vârful pumnalului în punctul cel mai vulnerabil de pe ceafa ei, dar arma refuza să se mişte.

Cu coada ochiului văzu o umbră urcând treptele. Nu făcu nicio mişcare, nu dădu de înţeles că o văzuse, însă simţi cum îl trec toţi fiorii. Era mijlocul după-amiezii; nu ardeau nici torţele, nici lumânările. Umbra aceea era maestrul Blint. Îl urmărise tot timpul pe Kyllar. Văzuse totul. Învoiala fusese încheiată cu Shinga, deci nu putea face un lucru de mântuială.

Kyllar strecură pumnalul între coastele femeii, îl răsuci şi simţi fiorul şi icnetul ei din clipa morţii.

Se ridică în picioare şi scoase pumnalul din ea, cu mintea brusc detaşată, îndepărtându-se de el cum o făcuse şi atunci, la atelierul de reparaţii din port, cu Şobolanul. Şterse lama roşie de rochia ei albă, vârî pumnalul în teaca prinsă de coapsă şi verifică în oglinda din încăpere dacă se pătase cu sânge, aşa cum fusese învăţat.

Era trist, purta tristeţea întregii lumi fiindcă era curat.

Mâinile nu-i erau pătate de sânge.

Când se întoarse, îl văzu pe Blint în pragul uşii, cu braţele încrucişate. Kyllar îl privi doar, plutind undeva, dincolo de propriul corp, bucuros de senzaţia de amorţire.

— Nu cine ştie ce, dar acceptabil, spuse Durzo. Cei din Shinga vor fi mulţumiţi.

Văzând ochii absenţi ai lui Kyllar, Blint strânse din buze.

— Viaţa e lipsită de sens, continuă el, jucându-se cu un căţel de usturoi între degete. Viaţa e searbădă. Când luăm viaţa cuiva, nu luăm nimic de valoare.

Kyllar îl privea inexpresiv.

— Repetă, lua-te-ar dracu'!

Mâna lui Durzo se mişcă şi un pumnal vâjâi prin aer şi se înfipse în masa din spatele lui Kyllar.

Băiatul nici măcar nu tresări. Doar repetă cuvintele, mecanic, simţind cum îl furnică degetele, pipăind iar şi iar bucata de carne moale care se lăsase străpunsă de pumnal. Chiar atât de uşor era? Chiar atât de simplu era? Înfigeai pumnalul şi moartea sosea numaidecât? Nimic spiritual. Nu se întâmpla nimic. Nimeni nu era trimis în raiul sau iadul contelui Drake. Doar se opreau. Nu mai vorbeau, nu mai respirau, nu se mai mişcau, în cele din urmă nu mai tresăreau. Se opreau.

— Durerea aia pe care o simţi e slăbiciunea care-ţi părăseşte inima, zise maestrul Blint aproape blând. E durerea renunţării la amăgire. Amăgirea e sens, Kyllar. Nu există un scop mai înalt. Nu există zei. Şi nici arbitri ai binelui şi-ai răului. Nu-ţi cer să-ţi placă realitatea. Îţi cer doar să fii îndeajuns de puternic ca s-o înfrunţi. Dincolo de ea nu e nimic. E doar perfecţiunea pe care o atingem devenind noi înşine arme, la fel de puternici şi de nemiloşi precum spada din întuneric. Viaţa nu are ceva cu adevărat bun în ea. Luată ca atare, viaţa nu e nimic. E doar cea care scoate la iveală învingătorii, iar noi suntem învingătorii. Suntem mereu învingători. Nu există decât victoria. Chiar dacă victoria nu înseamnă nimic. Învingem, fiindcă a pierde e o ofensă. Scopul nu scuză mijloacele. Mijloacele nu scuză scopul. Nu ai cui să te scuzi. Nu există nicio

scuză. Nu există dreptate. Ştii câţi oameni am ucis eu?
Kyllar clătină din cap.

— Nici eu. Ştiam cândva. Îmi aminteam numele fiecărui om pe care-l ucideam în afara câmpului de luptă. Pe urmă s-au adunat prea mulţi. Îmi aminteam doar numărul lor. Pe urmă îmi aminteam doar de cei nevinovaţi. Într-un târziu până şi pe ei i-am uitat. Ştii ce pedepse am primit pentru crimele mele, pentru *păcatele* mele? Niciuna. Eu sunt dovada absurdităţii celor mai preţuite abstracţiuni ale omenirii. Un univers drept n-ar tolera existenţa mea.

Blint îi luă mâinile într-ale lui.

— Îngenunchează! spuse el.

Kyllar îngenunche lângă balta de sânge care se prelingea din trupul femeii.

— Asta e botezul tău, zise maestrul Blint şi-i vârî mâinile în sânge.

Sângele era cald.

— Asta e noua ta religie. Dacă e să crezi în ceva, crede în ceea ce cred ceilalţi mătrăşitori. Crede în Daenysos, regele sângelui, al spermei şi al vinului. Daenysos e o minciună, ca toţi zeii, dar cel puţin nu va face un neputincios din tine. Acum pleacă şi să nu te speli pe mâini. Şi încă ceva: când trebuie să ucizi un nevinovat, nu-l lăsa să vorbească.

*

Kyllar mergea clătinându-se pe străzi, ca un om beat. Ceva nu era în ordine cu el. Ar fi trebuit să simtă ceva, dar parcă era gol pe dinăuntru. Ca şi cum sângele de pe mâini ar fi ţâşnit dintr-o rană a sufletului.

Sângele se usca acum, devenea din ce în ce mai cleios, roşul intens se preschimba în cafeniu, peste tot, mai puţin în pumnii încleştaţi. Îşi ascunse mâinile, ascunse sângele, se ascunse pe sine, iar în mintea lui – mai puţin amorţită decât inima – îşi dădu seama că e un semn în asta. Va fi mătrăşitor şi se va ascunde mereu. Kyllar însuşi era o mască, o identitate asumată de convenienţă. Masca aceea, ca şi toate celelalte, se vor potrivi fiindcă, înainte să

ajungă la sfârşitul instrucţiei, fiecare trăsătură distinctivă a lui Azoth va dispărea cu desăvârşire. Fiecare mască se va potrivi, fiecare mască îl va înşela pe privitor fiindcă sub acele măşti nu va fi nimic.

Kyllar nu putea intra în Furnicar deghizat în curier – curierii nu intrau niciodată în Furnicar – aşa că se îndreptă spre o casă din cartierul de vest, pe o stradă înţesată de căsuţele meşteşugarilor şi servitorilor care nu locuiau pe domeniile stăpânilor. Trecu de colţul unei clădiri şi se izbi de o fată. Ar fi răsturnat-o, dacă n-ar fi prins-o la timp de mâini.

— Îmi cer scuze, zise el.

Observă rochia albă, simplă, de servitoare, asemănătoare celei purtate de femeia pe care tocmai o ucisese, cu părul strâns la spate ca al ei, şi cu un coş plin de ierburi proaspete. În sfârşit, observă petele roşii, înspăimântătoare, pe care le lăsase pe mânecile ei. Până să dispară, s-o ia la fugă înainte ca fata să vadă petele, cicatricele care se întretăiau pe faţa ei îl făcură să înţeleagă peste cine dăduse.

Erau albe acum, cicatricele, în locul celor care i se înfipseseră în minte, tăieturi adânci, roşii, inflamate, ţesuturi plesnite, dâre de sânge, sângele înghiţit cu noduri, sângele care se strângea în bule în jurul nasului spart. Avu timp să vadă doar cicatricele inconfundabile şi ochii mari, căprui, la fel de inconfundabili.

Păpuşa privi în jos, descumpănită, fără să-l recunoască pe Azoth în acest ucigaş. Văzu petele de pe mâneci şi imediat ridică ochii, groaza întipărindu-se în fiecare trăsătură a feţei care nu era atinsă de cicatrice.

— Dumnezeule! Ce-ai păţit? întrebă ea.

Kyllar o şi luase la fugă, cu toată viteza, prin piaţă. Şi totuşi, oricât de repede alerga, tot nu putea uita grija – cât de nemeritată! – şi groaza – cât de meritată! – din ochii ei frumoşi. Ochii ei mari şi căprui îl urmăreau. Într-un fel, ştia că-l vor urmări mereu.

CAPITOLUL 24

Şase ani mai târziu

— Aroganţa ta, Dorian, e legendară. Astăzi însă te întreci pe tine.

Remarca lui Ludi Norgeats Sa’seuran, un bărbat gras, care purta robe din mătase mari cât nişte corturi, toate cu însemnele rangului, era un altfel de exemplu de râde ciob de oală spartă.

— Îndrăzneşti să dai lecţii acestei auguste adunări despre ce *trebuie* să facem? adăugă el.

— Da, răspunse Dorian stârnind câteva chicoteli înfundate.

Feir îşi ascunse capul pe mâna dolofană. Dorian habar n-avea de politică. Dar un om cu însuşirile lui, cu originea şi felul lui de a fi, nu era lipsit de putere. Chiar şi în Adunarea celor din Sa’seuran erau câţiva care-i apreciau pe cei care preferau să spună adevărul, indiferent dacă era sau nu pe placul celorlalţi.

— Cred că am ascultat suficiente argumente, spuse Hursel Blat înainte ca Ludi Norgeats să-i dea înainte cu acuzaţiile.

— De acord, zise Rudol Barrat. Ceilalţi ce părere aveţi?

Sala Adunării era la etajul trei al *Sho’cendi.* Şcoala Focului, după cum era mai bine cunoscută, avea forma unei piramide cu patru laturi. Fusese înfiinţată la începutul *diasporei taumaturgice* de către magii care credeau că apropiatele furtuni ale războiului vor trece chiar pe lângă atotputernica lor şcoală. În mare parte avuseseră dreptate.

Sa’seuran, cum îşi ziceau ei, fuseseră atacaţi de trei ori. Invadatorii încercaseră să dea foc şcolii, fără niciun rezultat însă. Pereţii din sticlă roşie pur şi simplu absorbiseră flăcările de fiecare dată, strălucind şi mai abitir. Sticla aceea nu putea fi sfărâmată, motiv pentru care şcoala fusese mutată de acolo bucată cu bucată de trei ori, dar de fiecare dată magii se întorseseră şi o

ridicaseră la loc. De fiecare dată erau doar umbrele foştilor fraţi: legi pierdute, obiceiuri pierdute, cunoştinţe pierdute, putere pierdută.

În ultimele şapte secole, apăruseră legi şi obiceiuri noi în locul celor pierdute, însă prea puţine cunoştinţe noi, iar putere deloc. Acum Sho'cendi era condusă de Adunare, având-l în frunte pe Rudol Barrat, cea mai nouă Lumină din Nerev. Feir nu ştia cum de ajunsese Rudol să conducă Sho'cendi. Rudol părea a fi cel mai bun dintre cei mai răi, atât. Înalţii Sfetnici nu erau răi, dar erau toţi alitaerani. Între aroganţa celor care proveneau din preaputernicul regat din sudul Midcyrului şi aroganţa firească a magilor, aceştia erau nişte oameni care nu se considerau zei, ci primii dintre muritori.

Feir ştia că Dorian nu prea are răbdare pentru aşa ceva. Stătea în faţa Adunării nu ca solicitant, ci ca un rege scos din sărite că e luat la întrebări de nişte proşti. Dorian ţinea capul sus, cu părul negru şi lucios ca pana corbului, pieptănat pe spate, cu ochii albaştri părând şi mai pătrunzători datorită pielii albe. Era de înălţime medie şi îndesat, fără să fie predispus la îngrăşare, în ciuda orelor dedicate studiului. Purta robele simple ale unui Hoth'salar, un Frate întru Vindecare, din lână verde oliv, fără niciun fel de podoabe.

— Ţinând cont de valoarea fratelui Dorian şi de însuşirile lui deosebite, a-l lăsa să meargă într-o ţară despre care el însuşi a spus că va fi invadată curând e curată nebunie. A risca să pierdem un om atât de preţios în Halidor, un om cu reputaţia lui, e mai mult decât o aventură. Dacă…

— E o propunere sau un argument, Înalte Sfetnic? întrebă Rudol, străpungându-l cu privirea.

— O propunere.

— Atunci formulează-o fără ocolişuri.

— Propun ca fratelui Dorian să-i fie respinsă cererea de a pleca într-o expediţie în Cenaria. Mai mult de-atât, propun ca, ţinând cont de valoarea şi reputaţia lui de om care acţionează după capul lui, să rămână în Sho'cendi până când această adunare îi va permite să plece.

Lumina din Nerev supuse propunea la vot şi, în timp ce soarele după-amiezii târzii pătrundea prin sticla roşie şi scălda încăperea în stacojiu, mâinile se ridicară una după alta. Rudol Barrat începu să numere, apoi spuse:

— Frate Dorian, vei rămâne în Sho'cendi. Dacă ai nevoie de ceva din oraş, un servitor îţi va sta mereu la dispoziţie. Sper că nu vei lua asta ca pe o formă de recluziune, ci mai curând ca pe un semn al aprecierii de care te bucuri, alături de însuşirile tale, în faţa noastră. Te vei muta într-o locuinţă mai spaţioasă şi toată lumea se va strădui să-ţi facă şederea aici cât mai plăcută. Chestiunea va fi supusă unui nou vot de azi în şase luni.

Furia lui Dorian era la fel de rece ca şi ochii lui.

— Peste şase luni, Cenaria va fi o ruină fumegândă, pământul va fi semănat cu sare, femeile vor fi sclave, cadavrele bărbaţilor şi copiilor vor umple străzile şi vor înfunda fluviul Plith. Aveţi puterea de a-i ajuta pe acei oameni. Aveţi puterea de a opri măcelărirea lor.

— Nu-i treaba noastră. Dacă intervenim, lumea ne va urî şi mai mult, zise Hurol Blat. Vom trimite negociatori ca să evalueze situaţia şi să vadă dacă pot înfiinţa o ambasadă…

— Negociatori? Pretinsa voastră vină pur şi simplu mă îngreţoşează, Înalţi Sfetnici, spuse Dorian. N-aş vrea să fie aşa, dar puterea trebuie folosită ca să poată fi menţinută, iar când deţii puterea, obligaţia ta este s-o foloseşti cum se cuvine – indiferent de consecinţe. Lumea vă va urî până se va alege praful de voi. Vreţi să se aleagă praful de voi? Aşa să fie.

Dorian se răsuci pe călcâie fără să mai aştepte încuviinţarea lor şi părăsi încăperea.

Feir încercă să se strecoare după el, dar aflându-se la aproape doi metri de uşă, era imposibil să se strecoare afară fără să-l vadă cineva. Îl găsi pe Dorian în camera lui, pregătindu-şi coburii.

— Nu credeam că cineva ar putea să pună Adunarea cu botul pe labe, zise Feir.

Dorian îl privi de parcă l-ar fi plesnit cineva peste faţă.

— Dacă nu sunt doar arogant? Dacă am dreptate?

— Şi toţi ceilalţi greşesc?

— Crezi că negocierea e singura soluţie de a rezolva toate disputele?

— Aşa îmi place să cred.

— Negocierea e un compromis. Funcţionează numai atunci când ambele părţi au aceeaşi moralitate. Chiar dacă e o moralitate imperfectă. Chiar şi atunci e compromis, în sensul că există o cale de mijloc, că ambele părţi au argumente la fel de valide. Din păcate, câteodată una dintre părţi greşeşte total. Când cineva îţi invadează ţara nu stai la discuţii cu el.

— Dorian, oftă Feir, acum nu mai e problema noastră. Adunarea a decis şi, chiar dacă nu suntem de acord cu decizia ei, trebuie să ne conformăm.

— Majoritatea oamenilor sunt peste medie sau mediocri? întrebă Dorian, strecurând un mic carnet de însemnări în coburi.

— Asta e o tautologie.

— Tautologia are şi ea noima ei.

— Cei mai mulţi oameni sunt mediocri. Asta şi înseamnă mediocru: calitate medie, spuse Feir.

— Calitatea obişnuită – adică mediocritatea – nu este norma numai în privinţa înălţimii şi a greutăţii, ci şi a inteligenţei, moralităţii şi a înţelepciunii?

— Întocmai.

— Când vrei să pregăteşti un cal de luptă, o faci singur sau apelezi la un grăjdar?

— Nici una, nici alta. Apelez la şeful grăjdarilor.

— Fiindcă e peste medie. Ştii că se va descurca mult mai bine decât un simplu grăjdar sau chiar decât tine.

— Da.

— Încă o chestiune. Dacă un om e mai înalt decât majoritatea, este şi mai deştept?

— Nu neapărat.

— Atunci, spune-mi, prin ce excelează membrii acestei Adunări?

— Cred că prin inteligenţă şi înţelepciune.

— Crezi sau doar speri?

— Sper, mormăi Feir. Stai, nu-mi spune, ştiu unde baţi. Tot ce au ei de fapt e Talentul, într-o măsură mai mare sau mai mică. Toţi sunt mai puternici decât magii obişnuiţi şi se pricep la politică, ceea ce, în lumea noastră, înseamnă să te împrieteneşti cu cei care te pot ajuta să promovezi.

— Mda, i-ai evaluat corect. Talentul şi abilitatea politică sunt echivalente cu inteligenţa şi înţelepciunea sau indică prezenţa acestora?

— Nu, dar „mulţi sfetnici sunt dotaţi cu multă înţelepciune”, răspunse Feir.

— Indiferent de numărul sfetnicilor, tot regele ia hotărârile.

— Deci tu eşti regele în această analogie?

— Pe tot ce am mai sfânt, omule! Pe cine întrebi când vrei să afli ce-ţi rezervă viitorul? Pe idioţii ăştia care te muşcă de fund sau pe mine?

— Cu alte cuvinte, dacă prevezi viitorul, asta arată cât de înţelept eşti?

— Nu, răspunse Dorian clătinând trist din cap. Voi fi Prooroc de-abia când voi înnebuni de-a binelea. Dar încă nu mi-am pierdut minţile, prin urmare, cel puţin pe moment, înţelepciunea şi proorocirea merg mână în mână. Eu sunt şeful grăjdarilor; eu sunt regele; eu sunt Proorocul!

— Deci iar te ridici împotriva lumii întregi.

— Nu, prietene, mă ridic *pentru* lumea întreagă. Vrei să vii cu mine?

— Să vin cu tine? Doar nu pleci nicăieri. Nu poţi pleca. Ţi s-a interzis să pleci.

— Feir, despre ce crezi că am vorbit până acum? Bineînţeles că plec. Înalţii Sfetnici greşesc. Acum nu-i pot ajuta, dar pe cineva tot pot să ajut. Înainte să-mi răspunzi, află un lucru: dacă vii cu mine, vei regreta uneori şi nu vei mai păşi niciodată în Sălile Focului.

— Eşti mai mult decât convingător.

— De asemenea, îmi vei salva viaţa de multe ori, vei avea o fierărie şi vei fi cunoscut în lumea întreagă drept cel mai mare armurier, vei avea un mic rol în salvarea

lumii şi vei muri mulţumit, chiar dacă nu atât de bătrân pe cât doreşti.

— Parcă m-am mai liniştit, zise Feir pe un ton glumeţ, deşi simţea cum stomacul i se strânge ca un ghem.

Dorian rareori îi spunea ce ştie, dar când o făcea, nu minţea niciodată. Feir voia să afle mai multe amănunte, dar nu insistă, de teamă să nu i se spună ceva îngrozitor.

— Doar un mic rol în salvarea lumii? se mărgini el să întrebe.

— Feir! Scopul tău în viaţă nu e propria fericire. Noi facem parte dintr-o istorie mult mai mare. Cu toţii. Dacă rolul tău nu va ajunge în cântecele barzilor, crezi că nu va avea valoare? Unele dintre cele mai impresionante poveşti nu sunt spuse niciodată, corect? Scopul nostru în această călătorie nu este să-l vedem pe Solon, ci pe băiat. Vom înfrunta multe primejdii până ajungem acolo. Moartea e o posibilitate foarte reală. Ştii ce trebuie să-i spunem băiatului? Doar patru cuvinte. Poate chiar trei, dacă numele contează ca unul singur. Vrei să ştii care sunt cuvintele?

— Bineînţeles.

— Întreab-o pe Mama K.

— Asta e tot? Ce înseamnă?

— Habar n-am.

Uneori Proorocii îţi dădeau mari bătăi de cap.

— Îmi ceri prea multe, zise Feir.

Dorian înclină din cap.

— Spuneai că voi regreta dacă accept?

— De multe ori. Dar nu şi la sfârşit.

— Ar putea fi mai uşor dacă mi-ai spune mai puţin.

— Crede-mă, aş prefera să nu văd cu atâta limpezime ce te aşteaptă în funcţie de fiecare alegere pe care ai putea s-o faci. Dar, dacă ţi-aş spune mai puţin, m-ai urî că îţi ascund ceva. Dacă ţi-aş spune mai mult, poate n-ai mai avea curajul să continui.

— Atunci nu-mi mai spune.

Pe toţi zeii, oare chiar atât de rău avea să fie?

Feir îşi privi mâinile. Va avea o fierărie. Va fi cunoscut în

toată lumea pentru priceperea lui. Unul dintre visele cele mai scumpe. Poate chiar se va însura şi soţia îi va face băieţi. Se gândi să-l întrebe pe Dorian, dar nu îndrăzni. Oftă.

— Am încredere în tine, Dorian. Te voi urma până la capătul pământului.

Dorian zâmbi larg.

— Excelent! Atunci ajută-mă să găsesc o cale să fur *Curochul.*

Feir se cutremură, sigur că înţelesese greşit.

— Aş fi jurat că tocmai ai spus că vom fura spada lui Jorsin Alkestes, care, din întâmplare, e cel mai bine păzit artefact din Midcyru. Un artefact pe care cei mai mulţi magi nu-l pot folosi fără să se facă scrum.

— A, nu pentru noi. El va avea nevoie de spadă de-abia peste douăzeci de ani. Dar asta e singura noastră şansă de a pune mâna pe ea.

— El? Care el? Acelaşi el căruia îi vom spune s-o întrebe pe Mama K?

— Nu. Altul. Şi nu te preface că asta schimbă ceva. Ştiu că te-ai hotărât deja. Mergem în Cenaria.

„Uneori Proorocii îţi dădeau mari bătăi de cap? Ba bine că nu."

CAPITOLUL 25

— Ce-i cu tine? ţipă maestrul Blint.

— Nu… răspunse Kyllar.

— Din nou! urlă Blint.

Kyllar blocă pumnalul încrucişându-şi încheieturile mâinilor. Apoi încercă să-l apuce pe Durzo de mână şi să i-o răsucească, dar mătrăşitorul făcu un pas lateral.

Se urmăriră dintr-un colţ într-altul al casei în care se mutaseră ultima dată, sprijinindu-se de pereţi, aducându-se pe rând cu lumina în faţă, încercând să se folosească de fiecare denivelare din podea. Dar forţele erau egale.

Cei nouă ani pe care Kyllar îi petrecuse la reşedinţa contelui Drake îl întăriseră. Nu ajunsese la fel de înalt ca Blint, şi nici nu avea şanse să-l ajungă vreodată, dar era numai fibră. În timp ce lupta şi asuda, îşi arăta fiecare muşchi din braţe, de pe piept şi stomac. Ochii lui erau de un albastru deschis, la fel ca înainte, dar priveau detaşat chiar şi în timpul luptei.

Şi asta îl scotea din sărite pe Durzo Blint. Înjurând cu năduf, maestrul Blint îi compara atitudinea cu nepăsarea unei prostituate, faţa cu anumite părţi nesănătoase ale corpului, iar inteligenţa cu câteva specii de animale domestice. Când Blint atacă din nou, Kyllar îşi dădu seama cât de încordat era maestrul.

Blint era periculos şi pentru că-şi stăpânea furia în timpul luptei, dându-i frâu liber doar atunci când adversarul zăcea la pământ, de cele mai multe ori sângerând.

Blint îl făcu pe Kyllar să dea înapoi, cu pumnul încleştat sau ameninţându-l cu pumnalul care fulgera în mişcări scurte, neaşteptate. Preţ de o secundă, întinse mâna prea mult şi Kyllar reuşi să se ferească, lovindu-l peste încheietură. Maestrul însă nu scăpă pumnalul şi, retrăgând mâna, lama boantă atinse degetul arătător al lui Kyllar.

— Nerăbdarea te-a costat un deget, băiete.

Kyllar se opri suflând din greu, dar nu-şi luă ochii de la

Blint. Deja exersaseră cu spade de mai multe feluri, cu pumnale de lungimi diferite. Uneori se luptau cu aceeaşi armă, alteori nu – maestrul Blint folosea o spadă lată, cu tăişul dublu, iar Kyllar una gandiană; Kyllar folosea un stilet, iar Blint un cuţit încovoiat.

— Altul ar fi scăpat pumnalul din mână, zise Kyllar.

— Nu te lupţi cu altul.

— N-aş lupta cu tine dacă ai fi înarmat, iar eu aş fi cu mâinile goale.

Maestrul Blint azvârli pumnalul, care trecu pe lângă urechea lui Kyllar şi se înfipse într-o grindă. Kyllar nici măcar nu tresări. Nu că nu s-ar fi întrebat uneori dacă maestrul Blint nu cumva îl va ucide odată şi-odată. Uneori pur şi simplu nu-i păsa ce se va întâmpla cu el.

Când Blint atacă din nou, nu mai apelă la lovituri de picior spectaculoase. Şi nici la salturi. Nicio lovitură deasupra taliei. Loviturile frumoase erau prea lente şi, chiar dacă lui Kyllar îi plăceau combinaţiile de efect, nu îndrăznea aşa ceva în faţa maestrului.

Acum nici nu se mai mişcau prin toată încăperea. Nu numai că-şi cunoşteau punctele forte, dar şi erau conştienţi că nu prea aveau cu ce să se surprindă unul pe celălalt. Fiecare lovitură de picior era parată cu piciorul, pumnul şi latul palmei erau evitate, loviturile erau amortizate cu braţele, picioarele şi şoldurile.

În toiul luptei, ca de obicei, Kyllar îşi dădu seama că maestrul Blint va câştiga. Omul era pur şi simplu mai bun decât el. Singura soluţie era să încerce o lovitură disperată, pe care Blint de-abia o aştepta.

Kyllar se năpusti asupra lui lovindu-l din toate poziţiile, repede şi uşor ca o boare de munte. Loviturile nu aveau cum să-l rănească pe maestrul Blint, chiar dacă veneau una după alta, dar oricare dintre ele îl putea descumpăni, lăsându-l descoperit. Aşa că îşi înteţi loviturile, fiecare fiind respinsă sau doar atingându-l pe Blint.

Un pumn îl prinse pe maestru cu garda jos, izbindu-l în abdomen. Blint se îndoi de mijloc fără să vrea, iar Kyllar încercă să-i nimerească bărbia, dar se opri. Maestrul Blint

ridică mâna îndeajuns de repede ca să-l blocheze, dar fiindcă lovitura nu veni, întinse mâna prea mult, lăsându-l pe Kyllar să-l pocnească în nas.

Lovitura lui Kyllar însă nu-şi atinse ţinta. Pumnul lui fu abătut de o forţă nevăzută, ca o mână invizibilă. Kyllar se poticni şi încercă să se reechilibreze şi să blocheze piciorul lui Durzo, care-i trecu peste mâini cu o forţă supraomenească. Kyllar se izbi atât de tare în grinda din spatele lui încât o auzi cum trosneşte. Apoi se prăbuşi la podea.

Maestrul Blint scoase un strigăt plin de frustrare.

— Naiba să te ia!

Încovoiat pe podea, simţind cum îi tremură braţele, Kyllar nu răspunse. Blint îl ridică în picioare şi-i urlă în faţă:

— De ce nu faci ceva?

Întorcându-şi palmele în sus, neajutorat, Kyllar ridică din umeri şi icni de durere.

— Ştiu ce gândeşti, băiete. Dar greşeşti. Sigur ai Talentul. Eu îl simt şi senzaţia asta nu dă greş niciodată. Eşti plin de el, dă pe dinafară! N-ai văzut ce s-a întâmplat?

— Cât pe-aci să te lovesc, zise Kyllar şi îşi netezi tunica în timp ce maestrul Blint se îndepărta de el.

— M-ai fentat şi sigur m-ai fi lovit în plin dacă nu mi-aş fi folosit Talentul. Iar tu refuzi să-l foloseşti pe-al tău. De ce nu vrei să te aperi?

„Fiindcă mă urăsc."

— Încerci să mă pui într-o lumină proastă, asta faci! continuă Blint. Dai greş ca să te menajez. Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată! Dacă e să te bat în fiecare zi din viaţa asta nenorocită pe care o trăieşti, să ştii că am s-o fac cu mare plăcere. Şi te asigur că nu vei trăi prea mult!

Maestrul Blint smulse pumnalul din grinda crăpată şi-l azvârli în celălalt colţ al camerei, unde se înfipse în altă grindă. Apoi se opri şi inspiră adânc. Vocea îi era calmă când vorbi din nou:

— Kyllar, pregătirea ta e pe terminate. Eşti un luptător bun. Eşti mai puţin îndemânatic cu halebarda, cu bâta, cu

arbaleta, cu…

Blint îşi dădu seama, asemenea lui Kyllar, că vorbele lui sună a lecţie şi îşi luă seama.

— În fine, excelezi în lupta corp la corp şi cu spada scurtă ceurană… Azi m-ai fi putut învinge. Asta nu înseamnă că vei învinge data viitoare. Înseamnă că, treptat, vei începe să învingi. Corpul tău ştie ce să facă acum, la fel şi mintea ta, în mare parte. În câţiva ani corpul tău se va mişca mai repede, va fi mai puternic, iar mintea îţi va merge de două ori mai bine. Oricum, pregătirea e aproape încheiată, Kyllar.

— Şi?

— Vino cu mine. Am ceva care te poate ajuta.

Kyllar îl urmă pe Blint în atelierul lui, care era mai mic decât cel pe care Azoth îl văzuse în fosta casă a lui Blint. Cel puţin în casa asta existau uşi între ţarcurile animalelor şi atelierul propriu-zis. Şi mirosea mult mai frumos. Şi îi devenise familiară. Cărţile aliniate pe rafturi erau ca nişte prieteni vechi. Împreună cu Blint le adăugase zeci de reţete. În ultimii nouă ani Kyllar ajunsese să aprecieze priceperea lui Blint de a pregăti tot felul de otrăvuri.

Desigur, toţi mătrăşitorii foloseau otrăvuri. Cucuta, floarea sângelui, rădăcina de mătrăgună şi ariamu se găseau oriunde şi erau letale. Însă Blint ştia sute de otrăvuri. Pagini întregi din cărţile lui erau tăiate sau adnotate cu scrisul îngrămădit şi ascuţit al lui Durzo: „O prostie. Diluează otrava”. Alte articole erau completate, de la cât timp îi trebuia unei otrăvi să-şi facă efectul până la cele mai bune metode de administrare şi de cultivare a plantelor în alte climate.

— Stai jos, spuse maestrul Blint, alegând o cutie.

Kyllar se aşeză la o masă înaltă şi îşi rezemă bărbia în cot.

Blint îi puse cutia în faţă şi o întoarse.

Se ivi dinăuntru un şarpe alb care căzu pe masă cu un bufnet surd. Kyllar de-abia avu timp să-şi dea seama despre ce e vorba înainte ca şarpele să se repeadă la el. Îi văzu gura deschisă, uriaşă, cu colţii lucioşi. Kyllar se dădu

înapoi, dar mult prea încet.

Apoi şarpele dispăru şi Kyllar alunecă de pe scaun. Căzu pe spate, dar sări imediat în picioare.

Blint ţinea şarpele de cap. Îl prinsese în aer chiar în clipa în care voia să-l muşte pe Kyllar.

— Ştii ce-i asta, Kyllar?

— E o aspidă albă.

Unul dintre cei mai periculoşi şerpi din lume. De obicei mici, precum cel pe care-l ţinea Blint, rareori depăşeau în lungime un antebraţ de om, dar cei muşcaţi de ei mureau în câteva secunde.

— De fapt, e preţul eşecului… Kyllar, lupţi la fel de bine ca cei mai buni ne-Talentaţi pe care i-am văzut vreodată. Dar nu eşti un mătrăşitor. Ai învăţat tot ce trebuie despre otrăvuri; ştii cum să omori un om. Viteza ta de reacţie nu are egal; instinctele tale sunt bune. Te ascunzi bine, te deghizezi bine, lupţi bine. Însă faptul că faci toate lucrurile astea *bine* nu înseamnă mare lucru. *Asasinul* face lucrurile astea bine. Tocmai de aia i se cere să omoare pe cineva. Mătrăşitorii au victime. De ce le numim victime? Fiindcă atunci când ne angajăm să omorâm pe cineva, e doar o problemă de timp. Tu ai Talentul, Kyllar, dar nu-l foloseşti. Nu vrei să-l foloseşti. Sunt unele deprinderi pe care trebuie să le înveţi de la mine, dar atâta timp cât nu apelezi la Talent, n-am cum să te ajut.

— Ştiu. Ştiu, repetă Kyllar evitând privirea maestrului.

— Ştii amestecul ăla de emoţie, putere totală şi frică pe care-l încerci atunci când eşti în pericol? Care te face s-o iei la goană sau să lupţi nebuneşte?

— Desigur.

— Eu te pot învăţa cum să-l controlezi. Să-l simţi atunci când vrei, nu numai atunci când corpul tău crede că ai nevoie de el. Te pot învăţa să-i pui frâu pentru ca mâinile să nu-ţi tremure când faci o treabă delicată – cum ar fi să deschizi o încuietoare în timp ce se repede cineva la tine cu spada – eu am făcut asta. Ştii cât le trebuie ochilor să vadă prin întuneric? Eu te pot învăţa să vezi prin întuneric imediat.

— Am înţeles, spuse Kyllar şi se uită la şarpe. Ăsta cum mă poate ajuta?

— Aspida e motivaţia. E şi cea mai blândă otravă din câte cunosc, răspunse maestrul Blint fixându-l cu privirea.

Aerul păru că se răceşte brusc. Asta era. Ultimul avertisment dat lui Kyllar. Blint încercase totul cu el, dar nimic nu-i pusese Talentul la treabă. Kyllar avea în jur de douăzeci de ani – fiind copil al străzii nu ştia când se născuse –, iar Talentul ar fi trebuit să se manifeste când era mai mic. Maestrul Blint credea că boala de care suferise când avea unsprezece ani fusese prima lui manifestare. Dar altceva nu se mai întâmplase.

În nouă ani, Kyllar nu făcuse mai mult decât un ne-Talentat. Dacă nu putea deveni mătrăşitor, Blint era nevoit să-l ucidă. Ideea poate că nu-i surâdea, dar trebuia s-o facă.

Maestrul Blint luă câteva arme din atelier, taşca pe care o burduşise cu lucruri şi Răzbunarea, spada lui, care atârna pe un perete. Verifică lama neagră, apoi o băgă înapoi în teacă.

— Am să lipsesc câteva zile.

— Nu merg cu tine?

— M-ai încurca.

„M-ai încurca?” Tonul firesc al lui Blint îl răni aproape la fel de mult ca şi faptul că era adevărat.

CAPITOLUL 26

— Nu-mi place, zise Solon.

Regnus Gyre întoarse capul în bătaia vântului care aproape că-i netezi părul argintiu. Gemenii erau tăcuţi azi, se auzea doar şuierul vântului ce trecea peste zid. Gyre asculta vântul de parcă ar fi încercat să-i spună ceva.

— După zece ani, te cheamă regele, continuă Solon. De ce tocmai acum, când fiul tău mai are puţin şi devine major?

— Care-i cel mai bun motiv ca să-ţi aduni toţi duşmanii într-un singur loc? întrebă Regnus, ridicând vocea cât să fie auzit.

Deşi se apropia vara, era încă rece. La Vânturile Şuierătoare nu era niciodată cald. Vântul de nord pătrundea prin hainele de lână şi lua în râs bărbile şi părul lung pe care oamenii şi le lăsau ca să le ţină de cald, cât de cât.

— Ca să-i distrugi, răspunse Solon.

— Mai bine-i distrugi înainte să se adune. Mesagerul spunea că a întârziat din cauza vremii, dar regele mai mult ca sigur ştie că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să fiu acasă la majoratul fiului meu. Asta înseamnă că trebuie să mă mişc repede. Împreună cu o mică escortă.

— Faptul că nu aminteşte de nicio escortă e o dovadă de ingeniozitate. Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva.

— A avut zece ani la dispoziţie ca să se gândească la asta, prietene, şi ajutorul unui intrigant.

Intrigantul era Fergus Sa'fasti, pe care Solon îl cunoştea. Din păcate, nu-i putea spune asta lui Regnus. Mai rău de-atât, termenul se potrivea de minune. Fergus nu era deloc cel mai bun moralist din Sa'seuran. Îl cunoştea pe Solon din vedere, motiv pentru care Solon rămăsese cu Regnus în loc să meargă la curtea regală împreună cu Logan.

Acum era din ce în ce mai convins că făcuse o mare greşeală.

— Aşadar crezi că ne vor ataca pe drum? întrebă Solon.

Regnus încuviinţă din cap cu vântul în faţă.

— Bănuiesc că nu te pot convinge să rămâi…

Regnus zâmbi, iar Solon îşi dădu seama cât de mult îl îndrăgea. Chiar dacă-i dăduse familia peste cap şi-i zădărnicise ambiţiile de a se urca pe tron, preluarea garnizoanei din Vânturile Şuierătoare îl revitalizase pe Regnus.

În Regnus Gyre ardea un foc mocnit, o mândrie aprigă, ca a unui rege războinic de demult. Comanda garnizoana cu multă autoritate, iar forţa lui interioară făcea din el un tată, un rege şi un frate al oamenilor pe care-i conducea. În lupta directă cu răul, Regnus excela, bucurându-se să-l biruiască. Muntenii din Halidor, dintre care unii nu îngenuncheaseră niciodată în faţa cuiva, erau războinici. Trăiau pentru război, li se părea lipsit de onoare să moară acasă, în pat, şi credeau că singura nemurire era cea dobândită prin faptele de arme cântate de menestreli.

Îi spuneau *Rurstahk Slaagen,* Diavolul Zidurilor, şi în ultimii zece ani tinerii lor se zdrobiseră de acele ziduri, încercaseră să le urce, încercaseră să se furişeze dincolo de ele, încercaseră să treacă prin ele cu ajutorul banilor, escaladaseră Gemenii şi încercaseră să atace Vânturile Şuierătoare din spate. Regnus îi nimicise. De multe ori, ieşea învingător fără să piardă un om.

Fortăreaţa Vânturile Şuierătoare era alcătuită din trei ziduri ridicate în porţiunile cele mai înguste din singura trecătoare dintre Cenaria şi Halidor. Între ziduri erau locuri ale morţii împânzite cu colţari de fier, gropi ascunse, capcane şi grămezi de pietre gata să cadă la cea mai mică atingere, aduse din munţii din apropiere. Clanurile Twice reuşiseră să escaladeze primul zid, dar capcanele fuseseră atât de eficiente încât nimeni nu supravieţuise ca să poată povesti ce se afla dincolo de ele.

— Pe de altă parte, s-ar putea ca intenţiile regelui să fie onorabile, zise Solon. Logan spune că s-a împrietenit cu prinţul. Poate că regele te cheamă şi la rugămintea prinţului.

— N-am o părere prea bună despre prinţ.

— Dar prinţul are o părere bună despre Logan. Poate că prinţul seamănă cu mama lui. Poate că asta e chiar opera ei.

Regnus rămase tăcut. Nu voia să rostească numele Naliei nici măcar acum.

— Atunci să sperăm că va fi bine, şi să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Zece dintre oamenii noştri cei mai iscusiţi, cai de rezervă pentru toţi şi drumul de coastă în locul celui principal?

— Nu, răspunse Regnus. Dacă e să ne pregătească o ambuscadă, ne pregătesc două. Dacă e să ne atace, s-o facă în câmp deschis.

— Am înţeles, zise Solon dorindu-şi să ştie cine sunt atacatorii.

— Tot îi mai scrii femeii aceleia din Kaede?

Solon înclină din cap şi apoi înlemni. Bineînţeles că Regnus ştia. O scrisoare trimisă în fiecare săptămână şi niciuna primită.

— Mda, dacă nici după asta nu primeşti o scrisoare, măcar ai să ştii că nu-i din cauză că ale tale sunt plictisitoare.

Regnus îl bătu uşor pe umăr. Fără să vrea, Solon schiţă un zâmbet trist. Nu ştia cum făcea Regnus, dar alături de el era la fel de uşor să înfrunţi chinul sufletesc ca şi moartea.

*

Mama K şedea în balconul unei clădiri care nu-şi avea rostul acolo. Împotriva oricărei tradiţii şi a simţului practic, reşedinţa opulentă a lui Roth Grimson fusese construită chiar în inima Furnicarului.

Niciodată nu-l avusese la inimă pe Roth, spre deosebire de alţii, puţini, de care se ataşase. Adevărul era că trebuia să aibă de-a face cu Roth fiindcă pur şi simplu nu-l putea ignora. Roth era una dintre stelele aflate în plină ascensiune în Sa’kagé. Nu era doar inteligent; tot ce atingea părea că se preface în aur. După războaiele

ghildelor, ajunsese conducătorul Bătăuşilor, preluând controlul a jumătate din Furnicar.

Desigur, Sa'kagé intervenise imediat, odată cu asasinarea lui Corbin Fishill de către Durzo, dar fusese nevoie de zece ani ca lucrurile să se limpezească. Cei Nouă se întrebaseră cum de reuşise Roth să-şi conducă ghilda atât de bine, încât să stăpânească un teritoriu aşa de mare, iar Mama K găsise cel puţin o parte din răspuns în mâna dreaptă a acestuia, un tânăr ladeshian sclipitor pe nume Jarl.

Mama K i-l furase pe Jarl. Pe de o parte avea grijă ca băiatul să se teamă mereu de Roth, iar pe de alta să-i pună talentele la lucru.

Acum se întreba dacă Roth Grimson încă mai avea un dinte împotriva ei. Probabil. Dar nu era înţelept s-o supere pe Mama K, indiferent de cât de bine se descurcase el în ultimii ani. Un singur cuvânt rostit de ea şi zbura din rândul Celor Nouă. Încă un cuvânt şi era mort. Roth era îndeajuns de isteţ ca să ştie asta.

Roth avea aproape treizeci de ani. Un tânăr înalt, impunător, care se purta ca un prinţ printre sclavi. Cu ochi albaştri, păr negru şi o înclinaţie pentru hainele elegante: acum purta o tunică gri, cu broderii plangane la modă, pantaloni asortaţi şi cizme bătute cu argint. Părul negru era dat cu ulei, cât să lucească, iar o buclă îi aluneca din când în când în ochi.

— Dacă te saturi să mai lucrezi pentru Stăpânul Banilor, ai un loc privilegiat în bordelurile mele. Bărbaţii s-ar da în vânt după tine, zise Mama K doar ca să-l vadă cum reacţionează.

— Am să ţin minte, replică el râzând.

Roth flutură din mână, semn că servitorii puteau aduce micul dejun. Măsuţa încăpea perfect în capătul balconului. Cei doi se aşezară unul lângă altul. Roth părea că ţine cu tot dinadinsul ca Mama K să-i admire reşedinţa. Spera probabil să-l întrebe de ce o construise tocmai acolo.

Mama K nu voia să-i dea această satisfacţie. În plus, aflase deja motivele. Unele destul de întemeiate. Roth avea

ieşire la port, ceea ce-i permitea să facă un pic de contrabandă, deşi docurile erau destul de mici ca să-i asigure un profit consistent şi, în consecinţă, atenţia casei regale. De asemenea, reuşise să cumpere terenul pe nimic, deşi fusese nevoit să angajeze mai mulţi bătăuşi ca să-i ridice reşedinţa şi astfel să facă şi economii. După ce săracii fuseseră îndepărtaţi, atât oamenii cinstiţi, cât şi hoţii se arătaseră nerăbdători să fure de la nebunul care îşi construia ditamai casa pe malul fluviului. Bătăuşii probabil că ciomăgiseră cu sutele. Mama K ştia că omorâseră cel puţin şase inşi. Cine călca pe domeniul lui Grimson risca să-şi găsească moartea.

Zidurile erau înalte, pline de cioburi de sticlă şi ţepuşe din metal care se înălţau ca nişte umbre ascuţite în lumina zorilor. Bătăuşii le păzeau zi şi noapte, făcându-şi treaba cu pricepere şi plăcere. Niciun localnic nu mai îndrăznea să intre acolo. Amatorii fie încercaseră deja şi plătiseră cu vârf şi îndesat, fie aflaseră ce păţiseră alţii. Profesioniştii ştiau că pot trece Podul Vanden ca să găsească o pradă mai uşoară.

Grădinile lui Roth erau impresionante, chiar dacă florile şi celelalte plante erau soiuri care nu creşteau prea înalte, ca să nu-i împiedice pe arcaşi să ţintească în voie. Petele de purpuriu, verde, galben şi portocaliu contrastau evident cu nuanţele de cenuşiu şi cafeniu murdar ale Furnicarului.

Servitorii aduseră primul fel, jumătăţi de portocale roşii cu o crustă de zahăr caramelizat. Roth deschise discuţia cu un comentariu despre vreme. O alegere nu foarte inspirată, dar Mama K nici nu se aştepta la mai mult. Fără îndoială, Roth se baza pe Jarl când voia să fie fermecător.

Apoi Roth spuse ceva despre grădinile lui, în timp ce servitorii aduceau momiţele de viţel. Avea acea înclinaţie enervantă a noilor îmbogăţiţi de a anunţa cât a costat fiecare lucru. Ar fi trebuit să ştie că femeia putea aprecia cheltuielile după calitatea servitorilor şi a mâncării. Când avea să treacă la subiect?

— Aşadar, va fi un loc liber printre Cei Nouă, zise el.

Pe neaşteptate. Ar fi trebuit să-i spună ceva amuzant

mai întâi, ca să ajungă aici. Mama K începea să se îndoiască de competenţa lui Roth.

— Mda, făcu ea.

Atât şi nimic mai mult. Nu voia să-i dea apă la moară. Soarele tocmai se înălţa deasupra orizontului, iar cerul devenea din ce în ce mai portocaliu. Se anunţa o zi toridă – chiar şi la această oră matinală abia dacă avea nevoie de şalul de pe umeri.

— Lucrez cu Phineas Seratsin de şase ani. Mă pricep la asta mai bine decât oricine.

— Lucrezi *pentru Trematir,* nu cu el.

Roth o fulgeră cu privirea, dar rămase tăcut. Temperament periculos. Jupânului Grimson nu-i plăcea să fie corectat.

— Cred că spionii tăi nu trebuie să fie prea deştepţi ca să vadă cât muncesc eu, şi cât munceşte bătrânul.

Mama K ridică o sprânceană.

— Spionii mei?

— Toată lumea ştie că ai spioni peste tot.

— Mda. Toată lumea ştie. Atunci aşa trebuie să fie.

— Aha. E unul dintre lucrurile alea pe care toată lumea le ştie, dar pe care eu nu trebuie să le menţionez fiindcă e o dovadă de mojicie.

— Băiete, în organizaţia asta sunt nişte oameni cu care e periculos să fii mojic. Dacă-mi ceri votul, ai face mai bine să te împrieteneşti cu mine.

Roth le făcu semn servitorilor, care luară farfuriile şi le înlocuiră cu altele, pline cu bucăţi de carne condimentată şi ouă prăjite cu brânză.

— Nu-l cer, spuse el calm.

Mama K muşcă dintr-un ou. Delicios. Roth probabil îşi adusese un bucătar tocmai din Gandu. Mâncă privind cerul din ce în ce mai strălucitor, soarele ridicându-se încet peste poarta de fier, impunătoare, a domeniului lui Grimson. Dacă-şi retrăgea cuvintele, îl lăsa în viaţă.

— Nu înţeleg cum de ai atâta influenţă asupra Celor Nouă, dar de un lucru sunt sigur: am nevoie de votul tău şi-l voi avea. Ori votul tău, ori nepoata ta.

Bucăţica de carne care cu o clipă în urmă păruse atât de gustoasă, care păruse că se topeşte în gura Mamei K, căpătă brusc un gust de nisip.

— Frumuşică fata! Cu cosiţe blonde. Ce păcat că a murit maică-sa, dar ce frumos că are o mătuşă bogată care a luat-o la ea, în ditamai castelul! Pe de altă parte, o curvă bătrână şi bogată n-ar fi trebuit să-şi lase nepoata în grija unei servitoare!

Mama K încremeni. „Cum de-a aflat?”

Registrele. Registrele erau scrise în cifru, dar Phineas Seratsin era Trematir, Stăpânul Banilor în Sa’kagé. Avea acces la mai multe registre financiare decât următoarele cinci persoane din regat luate la un loc. Roth trebuie să fi văzut plăţile făcute unei servitoare din castel, o femeie uşor de speriat. O simplă ameninţare din partea lui Roth şi ar fi cedat imediat.

Roth se ridică în picioare. Îşi golise farfuria.

— Nu te ridica. Termină de mâncat.

Femeia se conformă, mecanic, folosindu-se de timp ca să se gândească. O putea duce pe fată în altă parte? De Durzo nu se putea folosi, dar mai ştia şi alţi mătrăşitori.

— Eu sunt un om nemilos, Gwinvere. A lua viaţa cuiva…

Pe Roth îl trecu un fior, resimţind extazul amintirii.

— E mai ceva decât oricare plăcere pe care o vinzi tu. Dar eu ştiu să-mi controlez poftele. Tocmai asta ne face oameni şi nu doar nişte sclavi, nu crezi?

Roth îşi trăgea pe mână o mănuşă groasă, din piele. Grilajul porţii tocmai se ridica. Mama K văzu cum afară se adunau zeci de ţărani zdrenţăroşi. Un ritual zilnic, desigur.

Dedesubt, patru servitori duceau în grădină o masă încărcată cu bucate. O lăsară acolo şi se întoarseră în casă.

— Nenorociţii ăştia sunt sclavii poftelor lor. Sclavi, nu oameni.

Ţăranii flămânzi din spate se împingeau în faţă, iar cei din faţă erau împinşi înăuntru. Se uitară la grilajul cu ţepi de deasupra lor, apoi la Roth şi Mama K. Dar cei mai mulţi ochi erau aţintiţi asupra mâncării. Ţăranii arătau ca nişte animale, înnebuniţi de foame.

O tânără se desprinse de mulţime şi o luă la fugă spre masă. După ce făcu doar câţiva paşi, alţii o urmară. Bătrâni şi tineri, femei, copii, singurul lucru pe care păreau să-l aibă în comun fiind disperarea.

Mama K nu înţelegea motivul acestei frenezii. Ţăranii ajunseră la masă şi se repeziră asupra bucatelor, umplându-şi buzunarele cu cârnaţi, gurile cu delicatese atât de condimentate încât sigur avea să li se facă rău mai târziu.

Un servitor îi înmână o arbaletă lui Roth. Arma avea deja săgeata pregătită.

— Ce vrei să faci? întrebă Mama K.

Ţăranii îl văzură şi se împrăştiară.

— Ucid după un tipar foarte simplu, răspunse Roth ridicând arbaleta.

Apăsă pe trăgaci şi în clipa următoare un tânăr se prăbuşi la pământ cu săgeata înfiptă în şira spinării.

Roth lăsă arbaleta jos, dar în loc s-o încordeze mecanic, trase coarda cu mâna înmănuşată. O fracţiune de secundă pielea braţului i se acoperi de dungi negre, ca un tatuaj, care păreau că se zvârcolesc. Aşa ceva era imposibil.

Trase din nou şi tânăra care alergase prima spre masă căzu ca secerată.

— Îmi hrănesc turma în fiecare zi. În prima săptămână a lunii ucid în prima zi. În a doua săptămână, în a doua zi.

Făcu o pauză ca să ochească din nou. Trase, şi altă femeie se prăbuşi cu săgeata înfiptă în cap.

— Şi aşa mai departe. Dar niciodată nu ucid mai mult de patru.

Majoritatea ţăranilor fugiseră, doar un bătrân rămăsese în urmă şi acum mergea împleticit spre poarta care era la vreo treizeci de metri. Săgeata îi reteză un genunchi. Bătrânul căzu şi începu să se târască.

— Sclavii nu se prind niciodată. Pântecul le dictează ce să facă, nu creierul.

Roth aşteptă până când bătrânul ajunse la poartă, şi îl ucise.

— Uită-te la ăla!

Mama K văzu un ţăran care intra pe sub grilaj. Toţi ceilalţi se împrăştiaseră.

— E preferatul meu, continuă Roth. El s-a prins ce fac.

Omul intră fără teamă, înclină din cap spre Roth, se apropie de masă şi începu să mănânce fără grabă.

— Sigur, le-ar putea spune celorlalţi ca să salveze câteva vieţi. Dar atunci aş schimba ritualul, iar el şi-ar pierde avantajul. E un supravieţuitor, Gwinvere. Supravieţuitorii sunt dispuşi la sacrificii.

Roth dădu arbaleta şi mănuşa unui servitor şi o privi lung pe Mama K.

— Întrebarea mea este: eşti o supravieţuitoare?

— Am supravieţuit mai multor situaţii decât ai întâlnit tu vreodată. Fie. Ai votul meu.

Îl va ucide mai târziu. Acum n-avea niciun rost să dea dovadă de slăbiciune. Trebuia să se stăpânească. Roth era un animal şi cu siguranţă i-ar simţi frica.

— A, din păcate vreau mai mult decât un vot. Am planuri mari. Mari de tot. Îl vreau pe Durzo Blint. Vreau Globul Marginilor. Vreau… mult mai mult. Şi, cu ajutorul tău, voi obţine tot ce vreau, zise el şi zâmbi. Ţi-a plăcut ţăranul fiert înăbuşit?

Femeia clătină din cap, descumpănită, privind lung la farfuria pe care o golise. Apoi înţepeni. În grădină, servitorii adunau cadavrele şi le aduceau în casă.

— Ai spus că e „fazan”, îngăimă ea.

Roth se mulţumi să zâmbească.

CAPITOLUL 27

— Să fiu al naibii dacă n-arăţi ca partea de sud a unui cal care se îndreaptă spre nord! exclamă Logan când se întâlni cu Kyllar în mijlocul curţii lui Drake.

— Mulţumesc, răspunse Kyllar trecând pe lângă Logan, însă prietenul lui rămase pe loc. Despre ce vrei să vorbim?

— Poftim?

Logan părea întruchiparea inocenţei, dacă inocenţa putea fi întruchipată de un ins înalt de doi metri. Şi nici s-o facă pe uriaşul prostănac nu-l prindea. În primul rând, fiindcă Logan era mult prea inteligent şi nimeni nu l-ar fi luat în serios. În al doilea rând, fiindcă era prea chipeş. Dacă exista un model de masculinitate desăvârşită, acela era Logan. Arăta ca statuia unui erou, din carne şi oase. În cele şase luni petrecute alături de tatăl lui se împlinise bine şi căpătase o duritate care le făcea nu doar pe tinerele din Cenaria să leşine la vederea lui. Dinţi perfecţi, păr perfect şi, desigur, grămezi de bani care aveau să fie ale lui din clipa în care împlinea douăzeci şi unu de ani – peste trei zile – îi completau imaginea. Atrăgea atenţia aproape la fel de mult ca şi prinţul Aleine, cu care era prieten la cataramă – mai ales din partea fetelor care nu voiau doar să se culce cu el, iar a doua zi să fie abandonate. Norocul lui era că habar n-avea cât de atrăgător e sau cât de mult îl admirau sau îl invidiau ceilalţi. Tocmai de asta Kyllar îl poreclise Căpcăunul.

— Logan, dacă nu stăteai pur şi simplu în curte, ai venit aici când m-ai văzut intrând pe poartă, ceea ce înseamnă că mă aşteptai. Acum ai rămas pe loc, deci nu vrei să mergi cu mine, ceea ce înseamnă că nu vrei să audă nimeni ce ai de gând să-mi spui. Serah nu e la locul ei obişnuit, adică la doi paşi în urma ta, ceea ce înseamnă că a ieşit cu mama ta la cumpărături, poate după rochii.

— Broderii, recunoscu Logan.

— Deci care-i problema?

Logan îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Nu-mi place deloc când faci asta. Oricum îţi spuneam. Puteai să mă laşi să-ţi spun când voiam eu. Până la urmă tot îţi spuneam… hei, unde te duci?

Kyllar nu se opri.

— Tragi de timp, îi aruncă el peste umăr.

— Bine, bine. Opreşte-te. Mă gândeam că odată şi-odată tot va trebui să ne batem.

„Să ne batem." Cine spunea că ăştia aşa de mari sunt şi proşti?

— M-ai zvânta în bătaie, răspunse Kyllar zâmbind.

Maestrul Blint îi interzisese să se lupte cu Căpcăunul. În ultimii nouă ani, Kyllar nu se luptase cu prietenul său nici măcar în joacă. Orice ar fi încercat, tot ar fi pierdut. Căpcăunul l-ar fi întrebat cum s-a descurcat. Ar fi analizat totul. Stilul lui Logan se supunea regulilor şi tradiţiilor, ca şi viaţa lui, prin urmare putea schimba şi stilul lui Kyllar.

— Doar nu eşti convins că aş câştiga eu, zise Logan.

— De câte ori am luptat cu tine m-ai lăsat lat. Nu…

— De câte ori? O singură dată! Şi asta acum zece ani!

— Nouă.

— În fine.

— Dacă mă prinzi cu una dintre nicovalele alea pe care le ai pe post de pumni, nu mă mai trezesc niciodată.

— Am să te lovesc cu grijă.

— Nu mă pun eu cu un căpcăun.

Ceva nu era în regulă. Logan îl provoca la luptă cam o dată pe an, dar niciodată nu insistase atât de mult. Onoarea nu-i permitea lui Logan să tragă prea mult de un prieten care luase deja o hotărâre, chiar dacă nu înţelegea motivul.

— Ce-i cu tine, Logan? De ce vrei să te lupţi cu mine?

Logan privi în pământ şi se scărpină în cap.

— Serah a văzut cum ne antrenăm şi m-a întrebat de ce nu luptăm împreună. Nu că ar vrea să vadă sânge, dar…

Logan tăcu, stânjenit. Apoi continuă:

— Spune că eşti foarte priceput. Şi că ar ieşi o luptă pe cinste.

„Iar tu nu te poţi abţine, vrei să te dai mai mare decât

eşti”, gândi Kyllar.

— Dacă tot ai adus vorba de luptă, când ai de gând să depui armele şi s-o iei de nevastă?

Căpcăunul scoase un oftat prelung. Toate oftaturile lui erau prelungi, dar acesta era şi mai şi. Tăcu o vreme. Luă scaunul unui grăjdar şi se aşeză, fără să-i pese că mantia frumoasă i se murdărea de praf.

— De fapt, am vorbit cu contele Drake acum câteva zile.

— Zău? Şi?

— E de acord…

— Felicitări! Pe când nunta, marele meu prieten care va spune adio burlăciei?

Căpcăunul privi în gol.

— Contele îşi face griji.

— Glumeşti?

Logan clătină din cap.

— Dar te ştie de când te-ai născut. Familiile voastre sunt bune prietene. Serah intră într-o familie mai nobilă decât a ei. Cu mult. Tu poţi ajunge şi mai sus. Practic sunteţi promişi unul altuia de ani de zile, iar tu o iubeşti. De ce să-şi facă griji?

Logan îl privi în ochi.

— Îşi face griji în privinţa ta. Se teme ca nu cumva Serah să fie îndrăgostită de tine.

„Ei, drăcie.”

— Dar e absurd, zise Kyllar după o pauză prea lungă.

— Are dreptate? întrebă Logan sesizându-i ezitarea.

— Nu ştiu. Cred că Serah nu ştie ce vrea.

— O iubesc de când mă ştiu, Kyllar. De-o viaţă întreagă.

Kyllar nu ştia ce să răspundă.

— Kyllar? spuse Căpcăunul privindu-l încordat.

— Ce?

— Tu o iubeşti?

— Poftim? răspunse Kyllar prefăcându-se surprins.

Simţea cum i se strânge stomacul ghem, dar nu se dădu de gol. Contele Drake nu reuşise să-l dezveţe de obiceiul de a minţi cu seninătate. Dar Căpcăunul îl privi la fel de încruntat.

— Domnule, spuse o voce din spatele lui Kyllar.

Kyllar nici nu-l auzise pe mesager apropiindu-se.

— Da?

— Un mesaj pentru dumneavoastră.

Kyllar deschise mesajul nesigilat ferindu-şi privirea de Logan. Citi: „Trebuie să ne întâlnim. Diseară la ora zece. La Mistreţul Albastru. – Jarl”.

Kyllar simţi un fior rece. *Jarl.* Nu mai primise nicio veste de la Jarl de când murise pentru copiii străzii. Jarl ar fi trebuit să-l creadă mort. Ceea ce însemna că Jarl îl căuta pentru că avea nevoie de Kyllar Stern sau pentru că ştia că sub numele lui se ascundea Azoth. Iar Kyllar nu-şi putea imagina defel motivul pentru care Jarl voia să discute cu Kyllar Stern.

Dacă Jarl ştia cine e, mai ştia cineva?

Maestrul Blint era plecat. Kyllar va trebui să se ducă la Mistreţul Albastru. Va trebui să rezolve singur problema.

— Trebuie să plec, zise el şi porni cu paşi mari spre poartă.

— Kyllar! strigă Logan.

Kyllar se întoarse şi-l întrebă:

— Ai încredere în mine?

Logan ridică mâinile neajutorat şi spuse:

— Da.

— Atunci ai încredere în mine.

*

Mistreţul Albastru era unul dintre cele mai frecventate bordeluri ale Mamei K. Se afla aproape de Drumul lui Sidlin, în cartierul de est, nu departe de Podul Tomoi. Ajunsese cunoscut pentru calitatea vinurilor, printre cele mai bune din oraş, fapt pe care nu puţini negustori îl menţionau atunci când nevestele le puneau întrebări incomode. „Mi-a spus o prietenă că te-a văzut azi intrând la *Mistreţul Albastru.”* „Da, draga mea. Treburi negustoreşti. Au acolo nişte vinuri pe cinste.”

Kyllar nu se dedase nici viciului, la modă acum, de a lăsa acolo grămezi de bani ca să bea struguri fermentaţi, nici

viciului, mai obişnuit, de a lăsa grămezi de bani ca să-şi dea pantalonii jos. Era prima dată când intra la *Mistreţul Albastru.*

Bordelul avea trei etaje. Primul, unde se servea mâncare şi băutură, aducea cu un han cochet. Etajul doi era „salonul”, iar etajul trei cuprindea „camerele de oaspeţi”.

— Seara bună, domnul meu, auzi o voce şoptită chiar lângă el când se opri, stingher, în pragul uşii.

Kyllar se întoarse şi simţi cum îi dogoresc obrajii. Femeia stătea la o palmă de el, îndeajuns de aproape ca să-l învăluie cu parfumul ei. Un miros agresiv, de mosc. Avea o voce joasă, ademenitoare, ce promitea secrete pe care curând le puteau desluşi împreună. Dar asta nu era nimic pe lângă ceea ce purta. Kyllar nu ştia dacă să-i spună rochie fiindcă, deşi o acoperea de la gât până la glezne, era alcătuită pe de-a-ntregul din dantelă, cusută lejer, lăsând să se vadă că nu are nimic pe dedesubt.

— Poftim? spuse el, ridicând privirea spre chipul ei, roşind şi mai tare.

— Îţi pot fi de vreun ajutor? Să-ţi aduc o cupă de vin sethi şi să-ţi povestesc despre serviciile pe care le oferim?

Stânjeneala lui părea s-o amuze.

— Nu, mulţumesc.

— Poate vrei să urcăm în salon, ca să avem o discuţie mai… intimă, zise ea, trecându-i un deget peste bărbie.

— N-nu… Mulţumesc, oricum, pentru invitaţie.

Femeia îşi ridică o sprânceană de parcă tânărul i-ar fi propus să facă cine ştie ce drăcovenie.

— Mie-mi place ca bărbatul să mă încălzească puţin, dar dacă vrei să urcăm direct în cameră, n-am nimic…

— Nu! spuse Kyllar şi imediat îşi dădu seama că ridicase vocea, făcându-i pe cei din jur să se uite la el. Nu, mulţumesc. Am venit aici ca să mă întâlnesc cu Jarl.

— A, eşti unul dintr-ăia, zise ea cu o voce revenită brusc la normal.

Schimbarea era radicală, derutantă. Kyllar observă că femeia nu era nici măcar de vârsta lui. Era o fetişcană, n-avea mai mult de 17 ani. Fără să vrea, se gândi la Mags.

— Jarl e în biroul lui. Ia-o pe acolo, adăugă ea.

Acum că renunţase să-l mai seducă, Kyllar o vedea cu alţi ochi. Fata avea o privire dură, necruţătoare. Pe când se îndepărta, o auzi spunând:

— Se pare că băieţii drăguţi sunt mereu de partea cealaltă.

Kyllar nu înţelese ce vrea să spună şi îşi văzu de drum, deranjat că fata râde de el. Pe când trecea printre mese, îndreptându-se spre biroul lui Jarl, întoarse capul. Fata îşi făcea meseria cu un negustor mai în vârstă, şoptindu-i ceva la ureche. Bărbatul zâmbea cu gura până la urechi.

Kyllar bătu la uşă. I se deschise.

— Intră repede, zise Jarl.

Kyllar păşi înăuntru, dezorientat. Jarl – nu putea fi decât vechiul lui prieten – era acum un bărbat chipeş. Îmbrăcat îngrijit, după ultima modă, într-o tunică din mătase indigo şi în pantaloni strâmţi, cafenii, prinşi cu o cingătoare din argint meşteşugit. Părul negru îi era împletit într-o sumedenie de şuviţe lungi şi subţiri, fiecare dată cu ulei şi întinsă pe spate. Jarl îl privi cercetător.

Kyllar auzi un foşnet uşor, dintr-un colţ al încăperii. Cineva se apropia de el, pe la spate. Kyllar lovi instinctiv, cu piciorul.

Lovitura merse direct la ţintă. Deşi garda de corp era un bărbat masiv, Kyllar auzi cum îi trosnesc coastele. Omul se izbi de perete, apoi alunecă la podea şi rămase acolo, nemişcat.

Kyllar aruncă o privire în jur şi văzu că nu mai e nicio primejdie. Jarl îşi desfăcuse braţele ca să arate că nu e înarmat.

— N-a vrut să te atace. A vrut să se asigure că nu ai arme asupra ta. Jur, spuse Jarl uitându-se la bărbatul de la podea. Pe toţi zeii, l-ai omorât!

Încruntându-se, Kyllar se uită în jos. Bărbatul zăcea inconştient. Îngenunche lângă el şi-i atinse gâtul cu degetele. Nimic. Îşi trecu mâinile peste pieptul lui ca să vadă dacă nu cumva una dintre coastele rupte îi pătrunsese în inimă. Apoi îl lovi cu pumnul în piept. De

două ori.

— Ce naiba…?

Jarl se opri când văzu că omul începe să respire.

Garda de corp tuşi şi gemu. Kyllar ştia că fiecare respiraţie era un chin pentru el. Dar avea să supravieţuiască.

— Cheamă pe cineva să aibă grijă de el. Are coastele rupte.

Cu ochii mari, Jarl coborî şi reveni peste câteva momente cu alte două gărzi de corp. Semănau cu cel căzut la pământ, la fel de masivi şi de vânjoşi, gata să-şi folosească spadele scurte prinse de cingătoare. Însă nu făcură decât să se uite crunt spre Kyllar şi să-l ia pe rănit cu ei.

Jarl închise uşa în urma lor.

— Văd că ai învăţat câte ceva, observă el. Să ştii că n-am vrut să te pun la încercare. El a insistat să rămână aici. N-am crezut că… dar ce mai contează acum.

Kyllar îi aruncă o privire lungă şi spuse:

— Arăţi bine.

— Arăt bine? De ce nu mă-ntrebi „Cum dracu' ai dat de mine, Jarl?"

Jarl izbucni în râs.

— Cum dracu' ai dat de mine, Jarl?

— Nu ţi-am pierdut urma niciodată. N-am crezut niciodată că eşti mort.

— Nu?

— Nu m-ai păcălit nicio clipă, Azo.

— Nu rosti numele ăsta. Băiatul căruia îi spuneai aşa e mort.

— Zău? Ce păcat.

Tăcerea se aşternu în vreme ce tinerii se priveau lung. Kyllar nu ştia ce să facă. Jarl fusese prietenul lui, al lui Azoth, de fapt. Dar de ce să fie şi prietenul lui Kyllar? Faptul că ştia cine e Kyllar, poate de ani de zile, îi spunea că Jarl nu-i este duşman. Cel puţin nu deocamdată. O parte din Kyllar voia să creadă că Jarl îl chemase acolo doar ca să-l vadă, să-şi ia rămas-bun, cum nu putuse s-o facă atunci

când erau copiii străzii. Însă petrecuse prea mulţi ani în tovărăşia maestrului Blint ca să nu fie atât de naiv. Dacă-l chemase acum, însemna că Jarl voia ceva de la el.

— Ne-am schimbat mult, zise Jarl.

— De asta m-ai chemat aici?

— Mult prea mult, adăugă Jarl, dezamăgit. Speram că nu te-ai schimbat la fel de mult ca mine, Kyllar. De ani de zile vreau să te văd. Chiar de când ai plecat. Voiam să-mi cer iertare.

— Să-ţi ceri iertare?

— N-am vrut s-o las să moară, Kyllar. Pur şi simplu n-am avut cum să scap de acolo. Am încercat, dar şi atunci când am reuşit, n-am găsit-o. Trebuia să se mute de colo-colo. Pe urmă a dispărut. N-am aflat ce s-a întâmplat. Îmi pare atât de rău.

Lacrimile îi luciră în ochi şi Jarl întoarse privirea, cu fălcile încleştate.

„Crede că Păpuşa a murit. Se învinovăţeşte. Trăieşte cu vina asta de ani întregi.” Kyllar dădu să-i spună că fata trăieşte, că, din câte auzise, o duce bine, că uneori o privea de departe în zilele când ieşea la cumpărături, dar nu izbuti să scoată vreun sunet. Doi oameni pot păstra un secret, spunea Blint, dacă unul dintre ei e mort. Kyllar nu-l cunoştea pe Jarl cel de acum. Conducea unul dintre bordelurile Mamei K, deci sigur asculta de ea, cum poate asculta şi de alţii.

Era prea periculos. Kyllar nu-i putea spune. „Legăturile dintre oameni sunt ca nişte funii. Dragostea e un ştreang.” Singurul lucru care-l proteja pe Kyllar era că nimeni nu ştia de existenţa unui ştreang în care atârna numele lui. Nici măcar el nu ştia unde e Păpuşa. Nici nu ştia cum o cheamă. Nu, fata locuia într-un loc sigur, undeva, în cartierul de est. Poate se şi măritase. Avea în jur de şaptesprezece ani acum. Părea că era chiar fericită. Arăta fericită, când o urmărea cu privirea în Piaţa Sidlin, unde se ducea de două ori pe săptămână, dar nici chiar atunci Kyllar nu o urmărea. Nici măcar nu se apropia pe furiş ca să vadă cum arată acum. Jurase în faţa maestrului Blint că

n-o va face şi, chiar dacă încălcase jurământul o dată, a doua oară n-avea să-l mai încalce, indiferent cât de mult suferea. Maestrul Blint avea dreptate. Singurul lucru care o proteja pe Păpuşa era depărtarea de Kyllar.

Vina lui Jarl nu conta mai mult decât siguranţa Păpuşii. Nimic nu conta mai mult. „La naiba, maestre Blint, cum faci asta? Cum de poţi trăi aşa? Cum de poţi fi atât de puternic, de dur?”

— Niciodată nu te-am considerat vinovat, spuse Kyllar.

Ce cuvinte jalnice. Ştia că nu-i erau de niciun folos lui Jarl, dar altceva nu-i putea oferi.

Jarl clipi de câteva ori şi, când întâlni privirea lui Kyllar, ochii lui negri erau deja uscaţi.

— Dacă asta ar fi tot, nu te-aş mai fi chemat aici. Durzo Blint are duşmani, cum ai şi tu.

— Asta nu-i o noutate.

Nu conta că nu vorbea niciodată cu Blint despre misiunile pe care le primeau, iar cei care le cunoşteau nemijlocit erau morţi. Lumea vorbea. Lumea vorbeşte mereu. Alt mătrăşitor punea o crimă pe seama lor. Un client se lăuda cu cel pe care-l angajase. Amândoi aveau duşmani pe care-i nedreptăţiseră, şi mai mulţi care credeau că Durzo sau Kyllar îi nedreptăţiseră. Era unul dintre dezavantajele reputaţiei de a fi cel mai bun. Familiile victimelor nu atribuiau niciodată o crimă unui mătrăşitor de mâna a doua.

— Lucrez pentru unul dintre duşmanii tăi, Kyllar. Dacă ar afla că te avertizez, sigur m-ar ucide.

— Cine e?

— Îl mai ţii minte pe Roth?

— Unul dintre malacii Şobolanului?

— Exact. Mai deştept decât am crezut vreodată. După ce Şobolanul… mda, a dispărut, copiii au plecat care-ncotro, de parcă ghilda ar fi luat foc. Celelalte ghilde au pus stăpânire pe teritoriul nostru. Eu a trebuit să trăiesc de azi pe mâine, chiar şi cu banii pe care mi i-ai dat. Ca şi Roth. Care era să fie omorât de vreo şase ori. A fost un adevărat miracol că a supravieţuit. Atunci m-am alăturat lui.

— De ce?

— Fiindcă-l ştiam. Ceilalţi Pumni umblau cu viclenii, uneori erau buni conducători, pe când Roth… e total diferit. Nu e un om bun, Kyllar. A învăţat multe de la Şobolan. Şi nu pierde niciodată. Dacă ai mai fi făcut parte din Dragonul Negru, poate că împreună l-am fi dovedit, dar tu erai mort. Ştiam că Roth se va ridica. Când s-a ridicat, a făcut-o cum trebuie, iar când a pus mâna pe un teritoriu, al lui a fost. Şi întotdeauna a dat vina pe tine.

— Pentru ce?

— Pentru că l-ai omorât pe Şobolan. Dacă nu l-ai fi omorât, nimeni n-ar fi venit după Roth. Nici el n-a crezut că eşti mort, dar n-a reuşit să afle ce s-a ales de tine. Ceea ce nu înseamnă că nu va afla niciodată.

Kyllar simţi o strângere de inimă.

— Ştie că trăiesc?

— Nu, altfel ai fi mort. E o stea în plină ascensiune, Kyllar. În mai puţin de un an va deveni unul dintre Cei Nouă. E un loc liber chiar acum, pe care încearcă să-l ocupe. Dintr-o poziţie atât de înaltă sigur o să te găsească. Am încercat să-l conving că nu contezi chiar dacă eşti viu, dar n-a vrut să mă asculte. E… e un individ necruţător. Şi deştept. Am văzut multe la viaţa mea, dar Roth e mai mult decât un om rău. Pur şi simplu îmi bagă frica în oase, Kyllar. Îmi bagă frica în oase ca ştii tu cine.

— Deci d-asta m-ai chemat aici? Ca să-mi spui că Roth îmi vrea capul?

— Da, dar mai e ceva. Va fi război.

— Război? Uşurel. Tu ce rol joci în toată treaba asta? De unde ştii?

Jarl făcu o pauză.

— Ai petrecut ultimii zece ani sub tutela maestrului Blint. Eu am petrecut ultimii zece ani sub tutela Mamei K. Aşa cum tu ai învăţat o grămadă de lucruri despre lupte, aşa am învăţat şi eu despre… păcatul trupesc. Secretele oraşului trec prin dormitoarele lui.

Stilul Mamei K, mai mult ca sigur.

— De ce vrei să mă ajuţi? S-au schimbat multe de când

eram copii şi încercam să furăm o bucată de pâine.

Jarl ridică din umeri şi-şi feri din nou privirea.

— Eşti singurul meu prieten.

— Am fost, când eram copii…

— Nu ai fost. Eşti. Eşti singurul prieten pe care l-am avut vreodată, Kyllar.

Încercând să-şi înfrângă sentimentul de vinovăţie care-l năpădise pe neaşteptate – de când nu se mai gândise la Jarl? – Kyllar spuse:

— Dar cei de aici? Oamenii cu care lucrezi?

— Colegi de muncă, angajaţi şi clienţi. Iubesc pe cineva. Dar nu mi-e prieten.

— Iubeşti pe cineva şi nu ţi-e prieten?

— Îl cheamă Stephan. Are cincizeci şi trei de ani şi e negustor de postavuri, cu nevastă şi opt copii. Îmi dă mai mult aur decât pot să cheltuiesc şi o mulţime de haine. Eu ştiu să-l ascult şi să-i satisfac toate dorinţele sexuale.

— Aha.

Brusc, mormăiala curvei despre cei care sunt mereu de partea cealaltă căpătă înţeles.

— Eşti fericit aici, Jarl?

— Fericit? Ce fel de întrebare mai e şi asta? Fericirea n-are loc aici.

— Îmi pare rău.

Jarl râse amar.

— Unde ţi-ai recăpătat inocenţa, Kyllar? Parcă spuneai că Azoth e mort.

— Ce vrei să spui?

— Ai de gând să pleci acum că ai aflat că sunt poponar?

— Nu. Eşti prietenul meu.

— Iar tu eşti prietenul meu. Dar, dacă nu te-aş fi văzut adineauri cum era să-l omori pe Gerk, m-aş întreba dacă eşti cu adevărat mătrăşitor. Cum poţi să ucizi pe cineva şi să-ţi păstrezi sufletul curat, *Kyllar*?

Jarl rosti numele apăsat.

— Cum poţi să-ţi păstrezi sufletul curat şi să preacurveşti?

— Nu-l păstrez curat.

— Nici eu.

Jarl tăcu, privindu-l pe Kyllar cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat în ziua aceea? Spune-mi.

Kyllar ştia la ce se referă Jarl. Se înfioră.

— Durzo mi-a spus că, dacă vreau să-i fiu ucenic, va trebui să-l omor. După tot ce i-a făcut Păpuşii… Până la urmă l-am omorât.

— Aşa de uşor?

Kyllar se gândi dacă să mintă, dar dacă cineva merita adevărul, acela era Jarl. El suferise mai mult decât oricine din cauza Şobolanului. După ce-i ascunsese adevărul despre Păpuşa, n-o mai putea face încă o dată. Aşa că îi spuse toată povestea, cum n-o mai făcuse decât în faţa maestrului Blint.

Detaliile sângeroase şi felul jalnic în care se purtase Şobolanul nu-l impresionară pe Jarl. Chipul lui rămase impasibil.

— A meritat-o. A meritat-o cu vârf şi îndesat, zise el. Îmi pare rău că n-am avut curajul să-l seduc şi apoi să-i fac felul. Tare-aş fi vrut să fiu de faţă.

Ultimele cuvinte le rosti fluturând din mână ca o femeie.

— Trebuie să-mi vină un client, aşa că ascultă cu atenţie. Halidorul ne va invada. Mai mulţi membri ai Sa’kagé au fost mobilizaţi, dar asta mai mult ca o perdea de fum. Probabil numai Cei Nouă ştiu ce se întâmplă cu adevărat, poate doar Shinga. Eu nu ştiu nici măcar de ce parte vom trece… Chestia e că nu ne putem permite ca Cenaria să piardă războiul ăsta, ceea ce nu toată lumea înţelege. Dinastia Ursuul îşi doreşte Cenaria de generaţii întregi, iar acum câteva luni Regele-zeu Ursuul a cerut tribut nu ştiu ce piatră preţioasă şi cale liberă, pretinzând că îl interesează mai mult să pornească război împotriva Modaiului decât a Cenariei. Regele Gunder i-a spus unde să se ducă – în niciun caz pe drumurile regatului… Regele-zeu s-a jurat că va rade oraşul de pe faţa pământului şi va semăna sare pe deasupra. Vrea să ne pedepsească exemplar. Are mai bine de cincizeci de vrăjitori, poate mult mai mulţi. Nu cred că regele Gunder poate găsi zece magi

care să li se împotrivească.

— Dar Sa'kagé va supravieţui, zise Kyllar.

Nu că i-ar fi păsat. Se gândea la familia Drake şi la Căpcăun. Halidoranii aveau să-i ucidă.

— Poate că Sa'kagé va supravieţui, dar dacă dispar toate afacerile, nu mai avem de unde să stoarcem bani. Dacă toţi negustorii ajung faliţi, nu mai au cu ce să joace şi să meargă la curve. Unele războaie n-au cum să ne atingă. Dar ăsta o să ne ruineze.

— Şi de ce-mi spui mie?

— Durzo e amestecat până peste cap.

— Bineînţeles că e. Probabil că jumătate dintre nobilii din eşaloanele de comandă ale oastei încearcă să-şi submineze superiorii ca să le ia locul. Dar maestrul Blint n-ar accepta o misiune care să pună în pericol oraşul. Mai ales dacă situaţia e atât de gravă precum spui.

Jarl clătină din cap.

— Eu cred că lucrează pentru rege.

— Maestrul Blint n-ar lucra niciodată pentru rege.

— Ar lucra, dacă regele ar ţine-o ostatică pe fiică-sa.

CAPITOLUL 28

Generalul Agon stătea pe pietrişul alb din grădina cu statui a castelului şi încerca să nu-şi arate neliniştea. „Frumos loc de întâlnire cu un asasin.”

În orice altă situaţia aşa ar fi crezut. Deşi Blint îi poruncise să nu vină cu oşteni, dacă ar fi vrut s-o facă, erau destule locuri în care să se ascundă. Sigur, faptul că întâlnirea avea loc pe teritoriul castelului ar fi trebuit să-l îngrijoreze mai puţin. Ar fi trebuit, dacă locul n-ar fi fost ales de Blint.

Vântul nopţii acoperi luna cu un nor şi Agon se strădui să audă cel mai uşor scrâşnet al pietrelor care i-ar fi putut anunţa sosirea lui Blint. N-avea nicio îndoială că Blint va reuşi să pătrundă în castel fără probleme. Memoria lui era la fel de ascuţită ca şi pumnalele pe care servitoarele le găsiseră cândva sub pernele regelui. Pe de altă parte, trebuia să se supună şi el unor ordine.

Privi statuile din jur. Erau eroi, unul şi unul, şi se întrebă ce căuta în tovărăşia lor. De obicei grădina aceasta era un refugiu. Se plimba pe aleile liniştite, făcute din cuburi de piatră albă şi neagră şi se uita la eroii din marmură, întrebându-se ce-ar face ei dacă ar fi în locul lui. În noaptea asta umbrele lor păreau că se lungesc ameninţător. Imaginaţia îi juca feste, bineînţeles, dar nu uitase că Blint intrase în dormitorul lui cu zece ani în urmă, gata să-l omoare. Cu un om ca el nu putea fi sigur de nimic.

Auzi un zgomot aproape imperceptibil dinspre una dintre statui. Agon se întoarse şi duse instinctiv mâna la spadă.

— Nu te obosi, zise Durzo Blint.

Agon se răsuci pe călcâie. Durzo era la nicio jumătate de metru de el. Făcu un pas înapoi.

— Nu eu am făcut zgomot, ci unul dintre oamenii tăi, spuse Blint rânjind. Nu ţi-am spus să n-aduci pe nimeni?

— Dar n-am adus pe nimeni.

— Mda.
— Ai întârziat. Speram să nu mai vii.
Agon se mai linişti. Nu-i plăcea deloc să aibă de-a face cu un om care nu punea preţ pe viaţă. Şi chiar credea că Blint era un astfel de om. Exista şi o soluţie. Cu Blint n-o putea scoate la capăt decât dacă accepta ideea că poate fi ucis şi că asta nu mai conta; pe Blint nu-l chemase pentru viaţa sau moartea lui; viaţa sau moartea lui nu erau esenţiale pentru ceea ce aveau să discute. Şi totuşi, o parte din el se întreba cum de pot mătrăşitorii să trăiască astfel.
— Am vrut să văd unde se ascund oştenii, zise Blint.
Blint era echipat pentru a ucide, constată Agon îngrijorat. O tunică pestriţă, dintr-un bumbac gri închis, subţire, dar croită pentru a da libertate de mişcare, pantaloni din acelaşi material, o cingătoare de care atârnau mai multe arme uşoare, unele dintre ele necunoscute generalului. Agon însă îşi dădu seama că vârfurile câtorva arme erau mai mult decât oţelite. Erau otrăvite.
„Merge la cacialma?” Agon nu adusese niciun oştean cu el. Chiar dacă viaţa lui nu era esenţială pentru această discuţie, nu voia să şi-o piardă aşa de uşor.
— Eu mă ţin de cuvânt chiar şi în faţa unui criminal din Sa’kagé, spuse el.
— Oricât ar părea de ciudat, să ştii că te cred, generale. Eşti capabil de multe lucruri, dar nu te cred într-atât de lipsit de onoare sau de prost ca să mă trădezi. Eşti sigur că nu vrei să-l ucid pe rege? Ai oastea de partea dumitale. Dacă ai fi deştept şi ai avea noroc, ai putea fi chiar rege.
— Nu. Eu îmi respect jurămintele.
„Ce bine că vorbele astea nu iau foc în timp ce le rostesc.”
— Ei, nici chiar aşa, zise Blint izbucnind în râs.
— Eşti dispus să auzi care e misiunea?
— Parcă am mai vorbit despre asta cândva. Răspunsul meu e acelaşi. Am venit aici doar fiindcă mi-a fost dor de faţa asta zâmbitoare. Şi ca să-ţi arăt – să fim cinstiţi – că

măsurile de precauţie, destul de jalnice, pe care ţi le-ai luat, nu sunt o piedică pentru mine în caz că încerci să-mi faci viaţa grea.

— Nici măcar n-ai auzit care e misiunea. Regele a ajuns să-ţi respecte talentele. Te va răsplăti mai bine decât au făcut-o alţii. Vrea să…

— Să-i apăr viaţa. Ştiu. Hu Gibbet a acceptat să-l omoare, spuse Durzo fără să ia în seamă uluiala lui Agon. Îmi pare rău. Nu primesc. Niciodată n-aş accepta să-l ajut pe nevolnicul ăla. Hai să privim adevărul în faţă. Aleine Gunder, care se autointitulează „al Nouălea", de parcă ar avea vreo legătură cu ceilalţi opt regi care au purtat numele de Aleine, e un rahat cu ochi.

De sub statuia înaltă a ducelui Gunder, din spatele lui Agon, ţâşni o umbră. Agon simţi cum îi stă inima în loc când recunoscu mersul.

Aleine Gunder al IX-lea îşi dădu gluga pe spate.

— Gărzi!

Arcaşi şi arbaletrieri răsăriră din toate balcoanele, de după toate tufele şi din toate cotloanele. Alţii se apropiară în fugă din toate colţurile grădinii.

— Maiestate! Ce surpriză, zise Blint, făcând o reverenţă perfectă. Cine s-ar fi aşteptat să vă ascundeţi în umbra tatălui vostru?

— Rahat cu ochi eşti tu! urlă regele. Ce căscaţi ochii? se adresă el oştenilor. Înconjuraţi-l!

Oştenii se strânseră în jurul lui Durzo, Agon şi Aleine Gunter. Nu le convenea că stăpânul lor stătea atât de aproape de un mătrăşitor, dar niciunul nu îndrăznea să provoace furia regelui îndepărtându-l cu forţa de acolo.

— Maiestatea Voastră, zise Agon, păşind în faţa regelui înainte ca acesta să-l lovească pe Durzo Blint.

Tocmai pe Durzo Blint!

— Vei lucra pentru mine, asasinule, spuse regele.

— Nu. Am mai spus-o, dar probabil că vreţi s-o auziţi cu urechile Maiestăţii Voastre. Sunt dispus să vă ucid, dar nu să ucid pentru Maiestatea Voastră.

Oştenilor nu le plăcură deloc ce auziră, dar Agon ridică

mâna ca să-i oprească. Gărzile fiind atât de aproape, arcaşii nu erau de niciun folos. „Bravo, Maiestate.” Dacă se ajungea la vărsare de sânge, mureau şi el şi regele, iar Blint mai mult ca sigur scăpa cu viaţă.

— Fie, zise regele.

— Fie, repetă Blint schiţând un zâmbet.

Regele îi întoarse zâmbetul.

— O ucidem pe fiica ta.

— Pe cine?

Zâmbetul regelui se transformă în rânjet.

— Mai gândeşte-te, adăugă el şi izbucni în râs.

Trecu o secundă periculoasă, care păru că nu se mai sfârşeşte, răstimp în care Agon se întrebă dacă se va pomeni cu un rege mort în braţe. Apoi urmă o zvâcnire. Chiar dacă se uita direct la el, Durzo Blint se mişcă mai repede decât privirea lui Agon. Sări peste cercul de oşteni, ajunse pe o statuie şi îşi schimbă traiectoria.

O clipă mai târziu, Agon îl auzi cum zgreapţănă zidul castelului, ca o pisică ce se caţără într-un copac.

Luat prin surprindere, unul dintre oşteni trase cu arbaleta – din fericire arma era îndreptată în sus. Agon îl privi încruntat.

Omul înghiţi în sec.

— Îmi cer iertare, domnule general.

Aleine Gunter intră în castel şi de-abia după două minute Agon îşi dădu seama că Durzo aproape că-l făcuse să-l trădeze pe rege chiar în prezenţa lui.

*

Kyllar simţi curentul de aer când cineva deschise uşa de la intrare. Ridică ochii de pe cartea pe care o citea şi se întinse după spada scurtă lăsată pe masă.

Sigur, de pe scaun vedea uşa perfect. Maestrul Blint nici nu şi-ar fi amenajat atelierul altfel. Dar ar fi trebuit să ştie că era el doar după zgomot: clic-CLIC-clic. Clic-CLIC-clic. Clic-CLIC-clic. Maestrul Blint întotdeauna încuia uşa, o descuia şi o încuia la loc. Încă una dintre superstiţiile lui.

Kyllar nu-şi întrebă stăpânul despre misiune. Lui Blint

nu-i plăcea să vorbească despre asta imediat după ce o ducea la îndeplinire. „Nici Îngerilor Nopţii nu le plăcea”, spunea el. „Să lăsăm spiritele să se domolească.”

Adică, în interpretarea lui Kyllar, să lăsăm amintirile să se estompeze.

Sticluţa cu venin de aspidă albă era pe masă, alături de restul colecţiei lui Blint, dar ca să mute gândurile maestrului, ca şi pe ale lui, Kyllar spuse:

— Nu cred că o să meargă. Am căutat prin cărţile tale. Nu scrie nimic despre asta.

— Se va scrie altă carte, zise Blint şi se apucă să vâre pumnalele otrăvite în casete speciale, ştergându-le pe cele pe care otrava stătea de prea mult timp.

— Ştiu că unele animale pot înghiţi otrăvuri care nu le fac niciun rău. Şi mai ştiu că, dacă mănânci din carnea lor, ţi se face rău. Experimentele noastre au dovedit-o din plin. Uneori se întâmplă ca victima să nu moară, ci doar să i se facă rău. E bine şi aşa, dar otrăvirea asta dublă, zău că n-o înţeleg.

Blint îşi agăţă cingătoarea cu arme albe într-un cui.

— Victima gustă din carnea de porc. Nu simte nimic. Poate e puţin ameţită. Apoi gustă din carnea de prepeliţă şi ameţeşte de-a binelea. Gustă din amândouă şi moare. Asta se cheamă potenţare. Otrăvurile acţionează împreună ca să atingă potenţialul maxim.

— Dar ca să treci de cel care gustă mâncarea trebuie să otrăveşti ditamai porcul şi un cârd întreg de prepeliţe.

— Casele mari au mai mulţi degustători. Până să intre la bănuieli, victima e deja moartă, răspunse Blint.

— În cazul asta îi otrăveşti pe toţi cei care mănâncă din carne. Nu poţi controla…

— Eu controlez totul! strigă Blint.

Azvârli un cuţit în podea şi ieşi trântind uşa atât de tare încât toate armele de pe perete scoaseră un clinchet.

*

Helene se uită lung la coala de hârtie albă şi înmuie pana uscată în călimară. De partea cealaltă a mesei din

salonul familiei Drake, Mags şi Ilena Drake jucau cărţi. Mags, sora mai mare, era concentrată asupra jocului, în timp ce Ilena se uita din când în când la Helene.

— Oare de ce mă îndrăgostesc mereu de bărbaţi inabordabili? întrebă Helene.

— Jaen, administratorul, era abordabil, răspunse Ilena, dând o carte.

Mags se încruntă la carte şi apoi la sora ei în vârstă de cincisprezece ani.

— A ţinut doar două ore, zise Helene. Până a deschis gura aia mare.

— La un moment dat te-ai îndrăgostit şi de Pol, dacă nu mă înşel, spuse Mags.

— Nu chiar. Mă iubea atât de mult încât m-am gândit să-l iubesc şi eu.

— Cel puţin Pol era bărbat adevărat, remarcă Ilena.

— Lena, o apostrofă Mags.

— Eşti furioasă fiindcă faci ce faci şi iar pierzi.

— Ba nu!

— Mai am trei cărţi şi te-am bătut.

— Nu zău! exclamă Mags privindu-i cărţile. Nu-nţeleg de ce trebuie să te enervezi, mucoaso.

— Tu te enervezi, replică Ilena.

— Eşti insuportabilă. Eu cel puţin mă bucur că l-ai respins pe Pol, Helene, spuse Mags. Chiar dacă rămâi în ultima clipă fără însoţitor la petrecere. Sunt mândră de tine. Ai procedat bine.

Helene lăsă pana pe masă şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Ştiu. Ar fi trebuit să o fac mai demult, zise ea şi oftă. Ştiţi ce i-am scris anul trecut? întrebă ea privind din nou la foaia goală de pe masă.

— Habar n-aveam că Pol ştie să citească, spuse Ilena.

— Nu mă refer la Pol. Mă refer la binefăcătorul meu.

— Nu ştiu ce i-ai scris, dar ştiu că ţi-a trimis bani în continuare, zise Ilena ignorând privirea ucigătoare aruncată de sora ei.

Lena avea doar cincisprezece ani, dar de cele mai multe ori părea s-o domine pe Mags, şi chiar pe sora cea mai

mare, Serah.

— Mi-a trimis mereu. Chiar şi atunci când i-am spus că avem bani destui. Dar nu despre bani e vorba, Lena. Anul trecut i-am spus că sunt îndrăgostită de el.

Helene nu îndrăznea să recunoască şi că pătase scrisoarea cu lacrimile ei.

— I-am spus că-l voi numi Kyllar fiindcă Kyllar e aşa de drăguţ şi fiindcă n-am aflat numele binefăcătorului meu.

— Iar acum îţi place de Kyllar. Cu care n-ai vorbit niciodată.

— Oare sunt un caz fără speranţă? De ce vă las să-mi vorbiţi despre băieţi? întrebă Helene.

— Lena nu se poate abţine, vorbeşte întruna despre Kyllar, zise Mags cu aerul superior al unei surori mai mari care vrea să se impună. Fiindcă e îndrăgostită şi ea de el.

— Nu-i adevărat! ţipă Ilena.

— Atunci de ce-ai scris aşa în jurnal? întrebă Mags.

Mags îşi piţigăie vocea, imitând-o pe Ilena:

— „Oare de ce Kyllar nu vrea să-mi mai vorbească?” „Kyllar a vorbit cu mine azi, la micul dejun. A zis că sunt drăgălaşă. E de bine sau înseamnă că se uită la mine doar ca la o fetiţă?” E prea de tot, Lena. Kyllar e ca un frate pentru noi.

— Vrăjitoareo! urlă Ilena şi se repezi la Mags.

Mags scoase un ţipăt în timp ce Helene stătea deoparte, neştiind dacă să se sperie sau să izbucnească în râs.

Fetele ţipau, Ilena o trăgea de păr pe Mags, iar Mags încerca să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Helene sări în picioare, hotărâtă să facă ceva înainte ca cele două fete să se rănească în vreun fel.

Uşa se izbi de perete şi Kyllar rămase în prag, cu spada în mână. Atmosfera din încăpere se schimbă imediat, cât clipi Helene din ochi. Kyllar iradia o aură aproape palpabilă de pericol şi putere. Era masculinitatea întruchipată. Aura lui trecu peste Helene ca un val uriaş, cât pe-aci s-o răstoarne şi s-o ducă în largul mării. Fata de-abia mai respira.

Kyllar păru că intră plutind în încăpere, aplecat, ţinând

spada cu ambele mâini. Privirea lui scotoci peste tot, într-o singură clipă, ferestrele, umbrele, chiar şi colţurile tavanului. Fetele de pe podea se opriră, Ilena cu un smoc din părul lui Mags în mână, lăsând ochii în jos, vinovate. Căutătura lui cruntă le făcu să se îndepărteze una de alta.

Ochii aceia de un albastru deschis îi păreau cunoscuţi Helenei. Sau poate că imaginaţia îi juca feste? Ochii aceia păreau să-i evite pe ai ei. Apoi privirile li se-ntâlniră, moment în care fata simţi un fior pe şira spinării. Kyllar se uita la ea – la ea, nu la cicatrice. Bărbaţii întotdeauna se uitau la cicatrice. Kyllar însă o vedea pe *Helene.* Fata dădu să spună ceva, dar nu-şi găsi cuvintele.

Kyllar deschise gura de parcă şi el s-ar fi aflat la marginea cuvintelor, dar imediat se albi la faţă. Vârî iute spada în teacă şi se întoarse.

— Îmi cer scuze, zise el şi ieşi pe uşă.

— Dumnezeule mare! exclamă Mags. Aţi văzut şi voi ce-am văzut eu?

— Ce înfricoşător, spuse Ilena. Şi…

— Şi ameţitor, o întrerupse Helene, simţind cum îi arde faţa.

Se întoarse cu spatele la cele două fete care se ridicau în picioare. Se aşeză la masă şi luă pana în mână.

— Lasă gargara, Helene. Doar am văzut cum te-ai uitat la el, spuse Mags.

— Când mi-a văzut faţa, parc-ar fi văzut cine ştie ce, zise Helene.

De ce? Nici nu se uitase la cicatricele ei, care păreau să-i alunge pe mai toţi băieţii.

— Se întoarce el. Eşti un înger. Dă-i o şansă. O să-l invităm la petrecere, pentru tine. Sunt sigură că nu-i ocupat. De obicei, nu face nimic la sfârşit de săptămână, spuse Ilena.

— Nu. Nu, vă interzic. El e baronet, Lena. Iar eu sunt o fată simplă.

— Un baronet scăpătat ale cărui pământuri au fost luate aproape toate de Lae'knaught.

— Nu ştiu de ce ridic întotdeauna privirea prea sus. Nu

ştiu ce-i în mintea mea. Kyllar e un alt bărbat la care nu pot să ajung. Dar o să-mi treacă şi asta.

— Ba poţi să ajungi la el. Dacă îmbrăţişează credinţa noastră se poate însura cu tine. În ochii lui Dumnezeu toţi oamenii se nasc egali.

— Hai, Lena, nu mă mai amăgi. Suntem la fel de romantice. Bărbaţii văd în mine o servitoare plină de cicatrice. Nu contează ce vede Dumnezeu.

— Nu contează ce vede Dumnezeu? întrebă Mags cu blândeţe în glas.

— Ştii ce vreau să spun, Mags.

— Logan s-ar putea însura cu Serah. Între ei e o distanţă la fel de mare ca între tine şi un baronet sărac.

— Nu, Mags, nu-i chiar aşa. Nobilul care se însoară cu o nobilă sub rangul lui stârneşte resentimente, pe când nobilul care se însoară cu o femeie simplă se distruge.

— N-am zis că trebuie să te măriţi cu el. Lasă-ne să-l invităm la petrecerea de la sanctuar. Aşa îi va cunoaşte pe slujitorii Domnului. În plus, e greu să dansezi de una singură.

— Nu, spuse Helene. Nu, vă interzic.

— Helene…

— E ultimul meu cuvânt, zise Helene şi le ţintui cu privirea până când fiecare înclină din cap fără tragere de inimă. Dar îmi puteţi povesti mai multe despre el.

*

— Kyllar, strigă contele Drake în timp ce Kyllar încerca să urce scările pe lângă biroul lui. Intră o clipă!

Nu avea încotro şi se supuse, înjurând în gând. Urma să fie o zi lungă. Sperase să prindă câteva ore de somn înainte de ivirea zorilor, când trebuia să se achite de sarcinile date de maestrul Blint. Cam ştia ce voia să-i spună contele, aşa că, atunci când intră în birou, încercă să nu se simtă ca un băieţel care vrea să-l roage pe tatăl lui să-i explice totul despre sex.

Timpul nu lăsase urme asupra contelui. Arăta la fel de tânăr şi de viguros. Masa de scris era în acelaşi loc,

hainele lui aveau aceeaşi croială şi culoare şi, când se pregătea de o discuţie mai dificilă, îşi freca nasul pe locul unde-i stătea pince-nézul.

— Ai făcut dragoste cu fata mea? întrebă contele.

Kyllar rămase cu gura căscată. Halal pregătire. Contele îl privi cu o faţă inexpresivă.

— Domnule conte, nici măcar n-am pus mâna pe ea.

— Din nefericire, multe lucruri se pot face fără a te folosi de mâini.

Kyllar se holbă la el. Acesta era omul care vorbea despre Dumnezeu la fel de des precum ţăranii despre vreme?

— Să nu mă înţelegi greşit, băiete. Te cred pe cuvânt. Deşi bănuiesc că Serah nu s-ar fi împotrivit.

Sângele care-i năvăli în obraji lui Kyllar era un răspuns suficient.

— Te iubeşte, Kyllar?

Kyllar clătină din cap, aproape uşurat că i se pune o întrebare la care poate răspunde.

— Cred că Serah doar vrea ceea ce crede că nu poate avea, domnule conte.

— Să însemne asta că face dragoste cu mulţi tineri, mai puţin cu Logan?

— Nu cred că e drept sau moral din partea mea să… îngăimă Kyllar.

Contele ridică o mână, îndurerat.

— Acesta nu e răspunsul pe care l-ai fi dat dacă acuzaţia ar fi fost falsă. Mai întâi ai fi tăcut, şi pe urmă ai fi spus că nu crezi că e drept sau moral din partea mea să pun o astfel de întrebare. Şi ai fi avut dreptate.

Contele îşi frecă nasul şi clipi de câteva ori.

— Îmi cer scuze, Kyllar. N-am procedat corect. Uneori mă folosesc de isteţimea pe care mi-a dat-o Dumnezeu într-un mod mai puţin onorabil. Încerc să fac ce e drept, chiar dacă ceea ce vreau să fac nu e pe placul multora. E o diferenţă, nu crezi?

Kyllar ridică din umeri; răspunsul era subînţeles.

— Nu vreau să-mi condamn fiica. Am făcut lucruri mult mai rele în viaţă decât va visa ea să facă vreodată. Dar în

joc e mai mult decât fericirea ei. Logan ştie de… indiscreţiile ei?

— Din câte ştiu eu, nu, domnule conte.

— Ştii că Logan mi-a cerut mâna lui Serah?

— Da, domnule conte.

— Ce zici, să-i dau binecuvântarea?

— Un fiu mai bun n-aţi găsi nicăieri. Oricum aţi privi, e ceea ce se cuvine familiei dumneavoastră.

— Familiei mele, da. Dar e ceea ce se cuvine şi lui Logan?

Kyllar şovăi.

— O iubeşte, spuse el într-un târziu.

— Vrea răspunsul în două zile. Când împlineşte douăzeci şi unu de ani intră în posesia averii Gyre şi devine unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din regat, chiar dacă Pol Graykin nu s-a prea îngrijit de domeniu în ultimul deceniu. Al şaselea în succesiunea la tron. Primul după membrii casei regale. Lumea va spune că se însoară sub rangul lui, că fiică-mea nu-i de nasul lui.

Contele privi în gol.

— De obicei, nu-mi pasă ce gândeşte lumea, Kyllar, fiindcă o face din motive greşite. De data asta însă mă tem că lumea are dreptate.

Kyllar rămase tăcut.

— De ani de zile mă rog ca fiicele mele să-şi găsească bărbaţii potriviţi. Şi mă rog ca Logan să se însoare cu femeia potrivită. Oare de ce nu cred că acesta e răspunsul la rugăciunile mele?

Contele clătină iar din cap şi-şi scărpină nasul.

— Iartă-mă, ţi-am pus o grămadă de întrebări la care nu poţi răspunde şi am evitat-o pe cea la care poţi răspunde.

— Care ar fi aceea, domnule conte?

— O iubeşti pe Serah?

— Doar ştiţi că m-am jurat să nu iubesc, domnule conte.

— Dar fata aceea? Cea căreia îi trimiţi bani de aproape zece ani?

Kyllar roşi.

— M-am jurat să nu iubesc, domnule conte.

— Dar iubeşti?

Kyllar ieşi din încăpere.

— Kyllar, strigă contele în urma tânărului. Să ştii că mă rog şi pentru tine.

CAPITOLUL 29

Ferestrele Clubului Fumătorilor din Modai erau din sticlă plangan turnată, decupată în tot felul de forme zoomorfe, care de care mai fanteziste. Dacă te uitai la ele, te puteai detaşa de lumea exterioară, acesta fiind şi scopul lor. Dacă te uitai la ele, nu observai că de partea cealaltă erau gratii. Kyllar stătea la una dintre ferestre, uitându-se printre gratii la o fată din Piaţa Sidlin.

Fata se târguia cu o precupeaţă. Păpuşa se maturizase şi era frumoasă – cel puţin văzută de la distanţa pe care şi-o permitea Kyllar. De aici îi vedea trupul suplu, mlădios, îmbrăcat într-o rochie albă, simplă, de servitoare, cu părul blond strâns la spate, strălucind la soare, şi un zâmbet prietenos, dar nu desluşea cicatricele. Încă mai era tulburat, la fel ca la întâlnirea lor întâmplătoare de la familia Drake, respirând întretăiat, la fel ca atunci.

— O să te distrugă, zise Mama K în spatele lui. Face parte dintr-o altă viaţă, o viaţă altfel decât vei trăi tu.

— Ştiu, rosti el şoptit, abia întorcând capul spre ea.

Mama K intrase în încăpere cu o angajată nouă, din cartierul de est, tânără şi arătoasă. Îi pieptănă fetei părul blond. Clubul Fumătorilor din Modai se deosebea mult de majoritatea bordelurilor din oraş. Curtezanele de aici erau iniţiate în arta conversaţiei şi a muzicii, ca şi în artele alcovului. Ţinuta scandaloasă era interzisă, ca şi nuditatea şi pipăitul în văzul tuturor, iar oamenii de rând nu aveau ce căuta acolo, chiar dacă erau înstăriţi.

Desigur, Mama K aflase de ieşirile lui Kyllar cu mult timp în urmă, motiv pentru care se şi afla aici. Mamei K nu-i puteai ascunde niciun secret. La început îl certase, apoi îl tachinase de fiecare dată când se întâmpla să vină, dar văzând că nu-l poate convinge să renunţe, îl pusese să jure că o va urmări pe fată numai dinăuntrul clubului. Dacă se prostea, măcar s-o facă dintr-un loc sigur, spunea ea. Dacă ieşea, mai devreme sau mai târziu, tot avea să dea nas în nas cu fata şi, mai devreme sau mai târziu, tot avea

să stea de vorbă cu ea şi, mai devreme sau mai târziu, tot avea să fie ucis de Durzo Blint pentru că-l sfidase.

— Hai, nu te fâstâci, îi zise Mama K tinerei. Curând ai să faci mult mai multe în aceeaşi cameră cu un bărbat, nu numai să-ţi schimbi hainele.

Kyllar nu se întoarse când auzi foşnetul hainelor. Asta-i mai lipsea. Şi aşa era trist.

— Ştiu că prima oară ţi-e frică, Daydra, spuse Mama K cu blândeţe în glas. E o meserie grea. Nu-i aşa, Kyllar?

— Aşa şi trebuie. N-ar mai conta dac-ar fi uşoară.

Daydra chicoti, fără îndoială mai mult de emoţie decât la remarca isteaţă a lui Kyllar. Tânărul nu se întoarse de la fereastra zăbrelită. Îşi bucura ochii cu bunătatea Păpuşii, cu puritatea ei. Ce-ar spune ochii ei căprui dacă s-ar uita la fata din spatele lui, care se pregătea pentru primul ei client?

— La început ai să te simţi vinovată, Daydra, zise Mama K. N-ai încotro. Dar nu ţine seama de asta. Nu eşti nici curvă, nici lepădătură şi nicio mincinoasă ordinară. Eşti o femeie care-i face pe bărbaţi să se simtă bine. Bărbaţii nu dau bani pe un vin sethi fiindcă le e sete. Dau bani fiindcă-i face să se simtă bine şi să crească în propriii lor ochi. De asta vin pe aici. Ei sunt întotdeauna gata să plătească pentru viciile lor, fie că e vorba de vin sau de ridicat o fustă…

— Sau de crimă, interveni Kyllar atingându-şi punga plină de bani şi pumnalul de la cingătoare.

Aproape că simţi cum se răceşte aerul din jur, dar Mama K nu-l băgă în seamă şi continuă:

— Secretul e să hotărăşti ce nu vrei să vinzi. Inima să nu ţi-o vinzi niciodată. Unele fete nu sărută. Unele nu acceptă să aibă de-a face cu un singur bărbat. Unele nu vor să facă anumite lucruri. Eu le-am făcut pe toate, dar inima mi-am păstrat-o.

— Nu zău! făcu Kyllar. Nu zău!

Se întoarse şi simţi cum îi sare inima din loc. Priceperea Mamei K făcuse ca Daydra să arate exact ca Păpuşa din partea cealaltă a gratiilor. Aceeaşi statură, aceeaşi

mlădiere, acelaşi păr blond, strălucitor, aceeaşi rochie simplă, de servitoare, aceeaşi în toate cele, mai puţin faptul că era aici, o putea atinge, iar Păpuşa era afară. Daydra zâmbea nesigură, de parcă nu-i venea să creadă că tânărul i se adresa Mamei K.

Mama K se înfuriase. Traversă încăperea din câţiva paşi şi-l înşfăcă pe Kyllar de o ureche, ca pe un băieţel neastâmpărat. Îl trase afară, pe holul de la etajul doi, care era înţesat de scaune tapisate şi covoare scumpe. Într-un colţ şedea un paznic care stătea cu ochii pe uşile ce dădeau spre patru camere ale curtezanelor. O scară cobora spre un salon ai cărui pereţi erau acoperiţi cu tablouri sugestive, dar nu explicite, şi cărţi îmbrăcate în piele. Mama K închise încet uşa în urma ei.

— Naiba să te ia, Kyllar. Daydra şi aşa e îngrozită. Ca fiecare fată când o face pentru prima oară. Ce te-a apucat?

— Am spus crudul adevăr, răspunse Kyllar ridicând din umeri, nepăsător. Sau minciuni. Cum vrei s-o iei.

— Dac-aş vrea adevărul, m-aş uita în afurisita aia de oglindă. Viaţa asta nu-i despre adevăr, ci despre cum poţi să storci ce-i mai bun din tot ce ai. Numai fata aia e de vină, recunoşti? Nebunie curată. De ce nu vrei s-o uiţi dracului, Kyllar?

Tânărul se simţea ca un copil furios şi exact aşa îl trata Mama K.

— Poftim? făcu el.

Femeia îşi îndulci vocea.

— Kyllar, Kyllar. Pe fata aia de-acolo n-o poţi avea. De ce nu accepţi numai ce poţi avea?

— Cum adică?

— Du-te la Daydra. Îţi va fi recunoscătoare. E din partea casei. Dacă-ţi faci griji că n-ai experienţă, să ştii că şi ea e virgină.

„Şi ea? Pe toţi zeii! Mama K ştia chiar totul?”

— Nu. Nu, mulţumesc, nu mă interesează.

— Kyllar, ce mai aştepţi? Vrei să-ţi uneşti de-a pururi sufletul cu fata aia de-acolo? Pentru asta te păstrezi? Totul se reduce la regulat. Cu atât te alegi. Asta-i înţelegerea,

Kyllar, ai ştiut-o de la bun început. Cu toţii încheiem înţelegeri. Eu am încheiat, Durzo a încheiat, cum ai încheiat şi tu.

Un bărbat cu părul slinos urcă în fugă treptele, întrerupându-i. Era gras şi urât, puţea şi rânjea larg, arătându-şi dinţii negri. Se opri pe palier, lingându-şi buzele, cu gura întredeschisă, imaginea perfectă a libidinosului. Înclină din cap spre Mama K, îi făcu semn cu ochiul conspirativ lui Kyllar şi intră în camera prostituatei virgine.

— Poate că au fost înţelegeri greşite, zise Kyllar.

— Nu contează. Nu există cale de întoarcere.

*

Bordelul se închisese de mult. La etaj, fetele dormeau pe cearşafuri murdare, printre mirosurile stătute de alcool, sudoare, sex, fum şi parfum ieftin. Uşile erau încuiate. Doar două lămpi de aramă, simple, mai ardeau la parter. Mama K nu accepta risipa în bordelurile ei.

La parter rămăseseră două persoane, aşezate la tejghea, în jurul bărbatului erau împrăştiate cioburile a douăsprezece halbe. Bărbatul termină de băut a treisprezecea halbă, o ridică şi o izbi de podea. Halba se sparse.

Mama K îi umplu lui Durzo încă o halbă, fără să clipească măcar. Fără să spună nimic. Durzo vorbea numai atunci când era pregătit s-o facă. Mama K se întrebă, totuşi, de ce alesese tocmai acest bordel. O bombă. Pe fetele cele mai atrăgătoare le trimitea în altă parte. Celelalte bordeluri pe care le cumpărase meritaseră să fie modernizate, dar acesta era ascuns undeva la periferia Furnicarului, departe de străzile principale, în păienjenişul de cocioabe. Aici îşi pierduse virginitatea. Primise zece arginţi şi se considerase extrem de norocoasă. Oricum, locul ăsta nu se număra printre preferatele ei.

— Ar trebui să te ucid, zise Durzo în cele din urmă.

Erau primele cuvinte rostite după şase ore. Îşi termină berea şi făcu vânt halbei. Halba alunecă de pe tejghea,

căzu pe podea, se rostogoli şi se sparse.

— Aha, deci nu ţi-a pierit darul vorbirii, constată Mama K, umplându-i altă halbă.

— Am o fiică?

Mama K înlemni. Se opri prea târziu şi berea dădu pe răscoale.

— M-a pus să jur că n-o să-ţi spun. Era prea speriată şi, când a murit... Poţi s-o urăşti pe Vonda pentru ce-a făcut, dar să ştii că a făcut-o din dragoste pentru tine.

Durzo îi aruncă o privire atât de neîncrezătoare şi de dezgustată încât lui Gwinvere îi veni să-l pocnească peste faţa aia urâtă.

— Ce ştii tu despre dragoste, curva dracului?

Femeia credea că nimeni n-o poate răni cu cuvintele. Auzise tot ce pot auzi urechile unei curve, mai mult, adăugase şi ea câte ceva. Dar ceva din felul în care vorbise Durzo, cuvintele lui – venind din partea lui! – o răniră adânc. Rămase încremenită. Fără să mai poată respira.

— Ştiu că dacă aş fi avut şansa să iubesc, aşa cum ai avut tu, m-aş fi lăsat de meserie. Aş fi făcut orice ca să mă bucur de ea. Eu m-am *născut* în viaţa asta de rahat; tu doar ai ales-o.

— Ba ţi-ai ales viaţa la fel ca oricine, răspunse Durzo. Spune-mi, cum o cheamă pe fiică-mea?

— Deci asta e. Mă aduci aici ca să-mi aminteşti de câte ori m-am regulat în bomba asta? Mi-amintesc. Mi-amintesc! M-am prostituat ca s-o feresc pe sora mea mai mică de aşa ceva. Pe urmă ai apărut tu. Mi-o trăgeai de cinci ori pe săptămână şi-i spuneai Vondei că o iubeşti. Ai lăsat-o gravidă. Ai plecat. Aş fi putut să-i spun la ce să se aştepte. Partea asta e atât de firească pentru tine încât nici nu merită s-o repet! Dar tu nu erai un simplu client. Nu, ai aranjat să fie răpită. Şi pe urmă? Pe urmă nimic. Te-ai dus după ea? Nu, ai demonstrat exact cât o iubeşti. Te-ai făcut nevăzut. Întotdeauna ţi-a plăcut să te joci cu vieţile altora. Laşule!

Halba lui Durzo explodă lângă butoiaşul din spatele ei. Bărbatul tremura din toate încheieturile. Apoi întinse un

deget acuzator spre ea.

— N-ai niciun drept să spui asta. Tu ai fi renunţat la tot pentru dragoste? Pe dracu'. Unde-i bărbatul din viaţa ta, Gwin? Nu mai preacurveşti, deci bărbaţii nu mai au de ce să fie geloşi. Ce-a fost a fost, nu? Dar unde-i bărbatul? Unde-i? Vrei să ştii de ce eşti curva perfectă? Din acelaşi motiv pentru care nu e niciun bărbat în viaţa ta, acum că poţi avea unul. Fiindcă tu nu poţi iubi. Eşti o curvă şi jumătate. Îi secătuieşti pe toţi de puteri şi-i faci să plătească pentru plăcerile pe care le oferi. Aşa că scuteşte-mă de chestia cu inima frântă şi cum te-ai sacrificat pentru soră-ta. Tu întotdeauna ţi-ai dorit puterea. Sigur, sunt femei care preacurvesc pentru bani, pentru faimă sau pentru că n-au altceva mai bun de făcut. Dar există şi femei născute ca să fie curve. Chiar dacă nu ţi-o mai tragi cu nimeni, Gwin, ai fost şi *vei rămâne* o curvă. Hai! Spune-mi! Cum o cheamă? întrebă Durzo, muşcând din fiecare cuvânt ca dintr-o bucată de pâine mucegăită.

— Uly, răspunse Gwinvere încet. Ulyssandra. Locuieşte cu o doică în castel.

Mama K se uită fix la halba pe care o ţinea în mână. Nici nu-şi mai amintea când o umpluse. „La asta o reducea Durzo? La o curvă...” Nu mai ştia la ce. Avea senzaţia că fusese eviscerată, că, dacă se uita în jos, îşi putea vedea maţele căzute la picioare. Îşi adună tot curajul şi scuipă în halbă, apoi o lăsă pe tejghea, chiar cu un dram de nepăsare.

— Mda, e greu să fii victima împrejurărilor, spuse Durzo.

Vocea lui suna mai mult decât ameninţător, făcând-o pe Mama K să se cutremure.

— Sper că... sper că nu vrei să-ţi ucizi propriul copil.

Nici măcar Durzo nu putea face asta, nu?

— Nu va fi nevoie. O vor ucide ei.

Durzo ridică halba, îi zâmbi lui Gwinvere şi bău. Dădu pe gât jumătate şi spuse:

— Plec. Aici pute a curvă bătrână.

Vărsă halba pe podea şi o aşeză cu grijă pe tejghea.

*

Kyllar se trezi cu două ore înainte de ivirea zorilor întrebându-se dacă moartea e un preţ prea mare pentru un somn bun. Răspunsul corect însă era inevitabil, aşa că, după câteva minute, se dădu cu greu jos din pat. Se îmbrăcă repede pe întuneric, scoase din al treilea sertar, unde stătea frumos împăturit, costumul cenuşiu, de mătrăşitor şi dintr-un borcan luă o mână de cenuşă cu care se mânji pe faţă.

În ultimii nouă ani învăţase să compenseze lipsa Talentului. Când era în toane bune, lucru din ce în ce mai rar, Blint îl lăuda pentru asta, spunându-i că mult prea mulţi mătrăşitori se bazau pe Talentul lor şi că, pe de altă parte, el însuşi îşi cultiva talentele obişnuite pentru situaţii neprevăzute. În meseria lor situaţiile neprevăzute erau la ordinea zilei. În plus, spunea Blint, dacă e vorba de un simplu zgomot de paşi, nu trebuie să-ţi foloseşti Talentul ca să-l reduci la tăcere.

Uneori, Kyllar îşi demonstra puterea de adaptare mult mai spectaculos, dar de regulă amănuntele erau cele în care excela, cum ar fi păstrarea costumului cenuşiu în acelaşi sertar, după fiecare spălare. Spera ca asta să se întâmple datorită capacităţii lui de a se adapta, şi nu a obsesiei pe care o avea Blint pentru organizare. Altfel i se părea exagerat ca Blint să încuie lacătele de trei ori şi să jongleze cu pumnalele şi căţeii de usturoi, invocând tot timpul Îngerii Nopţii.

Fereastra se deschise fără zgomot şi Kyllar începu să se târască pe acoperiş. Anii de exerciţiu îl învăţaseră pe unde să păşească şi pe unde să se târască fără să atragă atenţia celor de dedesubt. Se lăsă să alunece şi ateriză pe dalele de piatră din curte, apoi îşi luă avânt de pe o piatră şi se prinse de marginea zidului. Se ridică uşor şi, văzând că nu e nimeni, escaladă zidul şi o luă pe furiş în susul străzii.

Nu că n-ar fi putut merge fără să se ascundă; după ce se îndepărta de casa familiei Drake şi până ajungea în preajma prăvăliei cu ierburi nu mai avea rost să se furişeze, furişatul era un obicei prost. „Misiunea e misiune şi e îndeplinită numai atunci când e îndeplinită.” Încă una

dintre perlele scoase de Blint. „Mulţumesc.”

În noaptea asta însă nu doar disciplina impusă de Blint îl făcea să treacă dintr-o umbră într-alta cu mare băgare de seamă, astfel încât cei trei kilometri până la prăvălia cu ierburi să-i ia aproape o oră. În noaptea asta nu-i dădeau pace cuvintele lui Jarl: „Ai duşmani. Ai duşmani.”

Poate că era momentul să se mute din casa contelui. Pentru siguranţa familiei Drake. Avea douăzeci de ani şi, cu toate că nu avea parte de venitul unui nobil, simbria pe care o primea de la Blint era mai mult decât generoasă. De fapt, lui Blint nici nu-i păsa de bani. Nu avea multe cheltuieli personale, doar rarele chefuri cu băutură şi prostituate. Cei mai mulţi bani se duceau pe echipament şi ingredientele pentru otrăvuri. În plus, ce cumpăra îl ţinea pentru totdeauna. Cu tot ce câştiga după fiecare misiune şi judecând după câte misiuni primea, era probabil un om bogat. Extrem de bogat. Nu că lui Kyllar i-ar fi păsat prea mult. În privinţa asta ajunsese să-i semene lui Blint. O parte din simbrie i-o dădea contelui Drake, pentru Păpuşa, şi-i rămânea destul şi pentru el. Ce-i rămânea, păstra în monede şi bijuterii, iar restul îl lăsa în seama Mamei K şi a lui Logan, care aveau grijă să-l investească. Banii nu însemnau nimic pentru el fiindcă nu-i aduceau nimic. Faptul că trecea drept un nobil de ţară scăpătat, iar meseria lui era cea de mătrăşitor, îl împiedica să ducă o viaţă care să atragă atenţia celor din jur. Prin urmare, chiar dacă ar fi vrut să-şi cheltuiască banii, n-ar fi avut cum.

De mutat însă, putea s-o facă. Să închirieze o căsuţă, în cartierul de est, la marginea unei zone cu oameni nu prea înstăriţi. Blint îi spusese că dacă-ţi cumpărai cea mai ieftină casă din împrejurimi, indiferent cât de avuţi erau vecinii, aceştia nu aveau ochi pentru tine. Chiar dacă te vedeau, tot nu te băgau în seamă.

Kyllar ajunse în sfârşit la prăvălia cu ierburi. Sa’kagé avea de mult o înţelegere cu negustorii de ierburi din oraş. Ei se îngrijeau să aibă mereu ierburi care nu erau absolut legale, iar Sa’kagé avea grijă să-i plătească bine şi

prăvăliile lor să nu fie niciodată călcate de hoţi. Regele ştia de înţelegere, dar nu avea cum s-o împiedice.

Prăvălia lui Goodman Aalyep era frecventată de negustori bogaţi şi de nobilime, motiv pentru care Aalyep refuzase să pună în vânzare ierburi ilegale de teama că o astfel de sfidare ar atrage mânia autorităţilor.

Pe cei din Sa'kagé îi refuzase, dar nimeni nu-l refuza pe maestrul Blint. Goodman Aalyep îi furniza lui Durzo ierburile cel mai greu de găsit. În schimb, maestrul Blint avea grijă ca nimeni din Sa'kagé să nu se apropie de prăvălia lui.

Kyllar era cel care trebuia să ia ierburile şi să le plătească, ceea ce şi făcea acum. Avantajul era nu numai că învăţa regulile comerţului sau că stabilea relaţii cu cei care aveau să-i facă rost de ierburi în viitor, ci şi că îşi putea alcătui propria colecţie. Pentru o colecţie bogată ca a maestrului Blint era nevoie de ani de zile şi mii sau chiar zeci de mii de gunderi.

Partea proastă era că pierdea din orele de somn. Nu se cădea ca un tânăr nobil să doarmă până la prânz, doar dacă petrecea cu prietenii. Aşa că, deşi ajungea acasă aproape în zori, Kyllar trebuia să fie în picioare odată cu răsăritul soarelui.

Mormăi ceva, înciudat, aducându-şi aminte de o vreme în care furişatul de-a lungul străzilor din Cenaria pe timpul nopţii era atât de palpitant.

Uşa din spate a prăvăliei era, ca de obicei, încuiată. Goodman Aalyep avea lacăte bune. Deşi nu-l întâlnise niciodată – comunicau doar prin bileţele – Kyllar simţea că-l cunoaşte bine. Era, totuşi, un tip ciudat. Bucurându-se de protecţia lui Durzo Blint în Sa'kagé, ar fi putut lăsa uşile larg deschise. Nimeni nu îndrăznea să fure de la el.

Însă, cum spunea şi Blint, cele mai mari comori ale omului sunt iluziile lui. Deşi susţinea că nu-i plac predicile, maestrul părea să aibă câte un aforism pentru fiecare situaţie. Kyllar scoase şperaclul din punga de la cingătoare, se lăsă în genunchi în faţa uşii şi se apucă de treabă. Oftă. Era o încuietoare nouă, de la meşterul Proci,

cel mai bun lăcătuş din oraş. Încuietorile noi, chiar dacă nu erau de cine ştie ce calitate, erau mai înguste şi, chiar dacă pierderea unui şperaclu nu era un capăt de ţară, nu-i cădea deloc bine să i se întâmple asta.

Kyllar trecu şperaclul peste dibluri. Erau patru, două mai mobile. Ceea ce însemna că încuietoarea era opera unuia dintre ucenicii lui Proci, nu a meşterului. În zece secunde răsuci ancora, care se îndoi prea mult, dar uşa se deschise. Kyllar înjură în şoaptă – trebuia să schimbe ancora – şi vârî şperaclul la loc în pungă. Mai devreme sau mai târziu va trebui să comande un set de şperacle din mythrul, ca ale maestrului Blint. Sau cel puţin o ancoră. Mythrulul nu se spărgea şi nici nu se îndoia, dar era mai scump decât diamantele.

Goodman Aalyep nu susţinea doar de ochii lumii că vinde ierburi. Prăvălia lui avea trei încăperi: cea mare, pentru clienţi, cu borcane pline, etichetate, un birou mic, şi laboratorul în care se afla Kyllar, o cămăruţă umedă, cu tot felul de mirosuri grele.

Kyllar se uită la câteva ciuperci otrăvitoare şi se arătă mulţumit. În mai puţin de o săptămână aveau să fie tocmai bune. Ciupercile erau genul de plante pe care Goodman Aalyep le putea cultiva fără grijă în prăvălia lui – speciile letale puteau fi deosebite de cele comestibile doar de specialişti şi, bineînţeles, de cei care preparau otrăvuri.

Păşind atent ca să nu calce pe vreo scândură care scârţâia, Kyllar dădu ocol laboratorului, privind fiecare plantă cu un ochi critic. Ridică a treia cutie de pe al doilea rând şi văzu şase legături în pungi din piele de oaie. Le luă şi verifică dacă fiecare conţinea ceea ce comandase. Patru legături pentru maestrul Blint şi două pentru el. Kyllar vârî legăturile în punga prinsă în spate, sub pelerină, şi lăsă banii pentru Aalyep în locul legăturilor, peste care puse cutia.

Apoi simţi că ceva nu e în regulă. Într-o fracţiune de secundă scoase două spade scurte.

Atât. Senzaţia continuă, a unei prezenţe aici, acum, aproape. Nu auzi niciun zgomot. Nu-l atacă nimeni, simţi

doar o mică presiune, ca o uşoară atingere a unui deget.

Kyllar se concentră pe senzaţie în timp ce ochii îi cercetau prăvălia, iar urechile se străduiau să prindă cel mai uşor sunet. Era ca o atingere, dar trecea de el, spre…

Auzi cum se întoarce cheia în broasca de la uşa din spate. Era prins ca într-o capcană.

CAPITOLUL 30

Înfrânându-şi pornirea de a se izbi în uşă, Kyllar rămase nemişcat. Era singur în încăpere. Nu avea nicio îndoială. Dar i se păru, da, auzi chiar respiraţia cuiva în prăvălie.

Apoi îşi dădu seama că erau mai multe persoane. Una respira repede, gâfâit, nervos. Cealaltă respira uşor, dar încet. Lipsită de încordare, fără emoţie. Asta îl sperie pe Kyllar.

Cine putea să-l încolţească pe un mătrăşitor fără să fie cât de cât agitat?

Temându-se să nu piardă ocazia, Kyllar se apropie încet de peretele care despărţea laboratorul de prăvălia propriu-zisă. Dacă nu-l înşelau simţurile, unul dintre cei doi stătea chiar de partea cealaltă. Scoase din teacă o spadă scurtă – atât de încet, încât muşchii mâinii începură să-l doară – apoi scoase şi pumnalul ceuran pe care-l purta prins la spate.

Apropie vârful spadei de perete şi aşteptă cel mai mic zgomot. Nu auzi nimic. Acum nu mai auzea nici respiraţia celui nervos. Ceea ce însemna că insul era de partea cealaltă a peretelui, iar cel calm mai departe de el.

Kyllar aşteptă, tremurând la gândul a ceea ce avea să se întâmple. Unul dintre cei doi era vrăjitor. De partea halidoranilor, despre care îl avertizase Jarl? Kyllar alungă acest gând. Îşi putea face griji mai târziu. Indiferent cine erau cei doi, îl prinseseră ca într-o capcană. Nu mai conta ce credeau, dacă era vorba de maestrul Blint sau de un hoţ obişnuit.

Dar care era vrăjitorul? Cel agitat? Puţin probabil, dar senzaţia pe care o avusese – ceva trecuse pe lângă el şi încuiase uşa – părea să vină din direcţia lui.

Auzi cum scârţâie podeaua.

— Feir! Înapoi! strigă cel care era mai departe de Kyllar.

Kyllar înfipse cu toată forţa spada prin peretele din pin gros de un deget. Apoi o trase repede înapoi şi se repezi în uşă. O sparse, dădu draperia la o parte şi făcu un salt din

prag peste galantar, către cel pe care încercase să-l înjunghie.

Omul era pe podea. Se rostogoli când Kyllar dădu să-l lovească în cap. Era uriaş. Mai mare chiar decât Logan, avea cel puţin 2,20 metri şi arăta ca un trunchi de copac, gros de sus şi până jos, fără talie şi fără gât. Chiar dacă stătea întins pe spate, tot reuşi să-şi ridice spada ca să blocheze lovitura lui Kyllar.

Şi ar fi blocat-o dacă spada lui Kyllar ar fi fost întreagă. Dar jumătate din ea ajunsese pe podea, lângă uriaş, micşorată prin magie imediat după ce o înfipsese în perete.

Negăsind spada acolo unde se aşteptase, uriaşul blocă doar aerul, în timp ce Kyllar încerca să-l lovească peste picioare. Cu o spadă de două ori mai uşoară, Kyllar o mânui mai repede decât reuşi să reacţioneze uriaşul şi i-o vârî adânc în stomac.

Apoi Kyllar simţi că e în interiorul unui clopot masiv. Auzi o bufnitură surdă, dar zdravănă, de parcă o bucată de tencuială s-ar fi desprins de la etaj ca să aterizeze la un centimetru de capul lui.

Se izbi direct de-un raft cu borcane, apoi de un altul, care se prăbuşiră peste el. Nu mai văzu decât lumina care îi juca în faţa ochilor. Spada îi dispăruse. Clipi de câteva ori, începând să vadă din nou. Stătea cu faţa în jos, pe podea, lângă un raft dărâmat, printre borcane sparte şi ierburi împrăştiate.

Uriaşul mormăi ceva şi imediat Kyllar auzi zgomot de paşi. Rămase nemişcat, fără să se prefacă prea mult că e sleit de puteri. La câţiva centimetri de nasul lui începea să desluşească mai multe plante. Sământă de pronwi, mugur de ubdal, rădăcină de yarrow. Pe raftul ăsta trebuie să fi fost şi... într-adevăr, lângă mâna lui era sământa delicată de tonton, sub formă de pudră. Dacă o inhalai, îţi provoca hemoragie.

Paşii se apropiară, iar Kyllar se încordă, se răsuci pe o parte şi aruncă pudra de tonton într-un arc de cerc. Apoi sări în picioare şi scoase ambele spade scurte.

— Destul, Călăreţ-al-umbrelor.

Aerul se coagulă în jurul lui Kyllar ca un jeleu. Încercă să sară, dar jeleul se făcu tare ca piatra. Cei doi se uitară la Kyllar prin norul de tonton care rămăsese suspendat în aer. Uriaşul blond îşi încrucişă braţele ca nişte lespezi de piatră.

— Să nu-mi spui că te aşteptai la aşa ceva, se adresă el cu glas dogit celuilalt.

Amicul lui rânji.

— Nu prea ai ce vedea la el, remarcă Uriaşul.

Individul mai scund purta o barbă neagră, scurtă, şi avea ochii de un albastru intens, nasul ascuţit şi dinţii albi, regulaţi. Întinse mâna şi apucă o parte din pudra de tonton care plutea în aer. Părul negru, uns cu ulei, ochii albaştri, pielea palidă. Sigur halidoran. El era vrăjitorul.

— Hai, recunoaşte, Feir. Ai fi încurcat-o dacă nu-i rupeam spada.

Feir îi aruncă o privire încruntată.

— Cred că m-aş fi descurcat.

— De fapt, dacă nu interveneam, acum s-ar întreba cum să mute un cadavru atât de mare. Şi asta fără să-şi folosească Talentul, Feir.

Remarca fu întâmpinată cu un nou mormăit. Bărbatul mai scund flutură din mână şi pudra căzu pe podea formând o grămăjoară. Apoi se uită la Kyllar şi legăturile care-l imobilizau se schimbară, silindu-l să stea drept, cu mâinile întinse pe lângă el, fără să dea drumul spadelor.

— E mai bine aşa? întrebă, dar fără să pară că aşteaptă un răspuns.

Atinse mâna lui Kyllar cu un singur deget şi privi prin el de parcă l-ar fi străpuns cu ochii. Apoi se încruntă.

— Ia uită-te aici, îi zise el lui Feir.

Feir îl lăsă pe Ochios să pună mâna pe umărul lui şi-l privi pe Kyllar exact la fel. Kyllar rămase pe loc, neştiind ce să spună sau să facă, cu mintea plină de întrebări, nesigur dacă să le dea glas.

După câteva clipe, Feir spuse:

— Ce-i cu golul ăsta? Pare că are o formă, ca o nişă pentru... Lumină sfântă, dacă nu l-ar avea, omul ăsta ar

fi…

— Înspăimântător, zise Ochiosul. E un sa’karifer înnăscut. Dar nu asta mă îngrijorează. Uită-te aici.

Kyllar simţi cum ceva se răsuceşte în el. Cum este întors pe dos.

Priveliştea îl sperie pe Feir. Avea faţa imobilă, dar Kyllar aproape că-i simţea încordarea muşchilor, precum şi teama ce plutea în aer.

— E ceva ce opune rezistenţă, spuse Ochiosul. Cel-ascuns-de-umbre nu cedează atât de uşor.

— Lasă-l. Rămâi cu mine.

Kyllar simţi că forţa care-l stăpânea îl abandonează, deşi tot nu putea să se mişte. Ochiosul se clătină şi Feir îl apucă de umeri cu mâinile lui ca nişte baroase, împiedicându-l să cadă.

— Cum mi-ai spus? Cine sunteţi voi? întrebă Kyllar.

Ochiosul rânji, recăpătându-şi echilibrul parcă numai cu ajutorul umorului.

— Întrebi cine suntem, Purtător-de-nume? Te cheamă Kyllar, da? Un vechi joc de cuvinte jaeran. Îmi place. Cine a fost cu ideea? Tu sau Blint?

Văzându-i privirea surprinsă, Ochiosul conchise:

— Se pare că Blint.

Privi din nou prin Kyllar, de parcă ar fi văzut o listă în el şi acum o citea.

— Nenumitul. Marati. Cwellar. Spex. Kyllar. Chiar şi Kage, nu foarte original.

— Poftim? făcu Kyllar.

Era absurd. Cine erau oamenii ăştia?

— Eşti în Sa’kagé de-o viaţă întreagă şi nu ştii ce înseamnă cuvântul? întrebă Feir.

Kyllar avea senzaţia că-l ceartă maestrul Blint fiindcă nu-şi pune capul la contribuţie şi nu că e interogat de doi inşi care-l puteau ucide oricând. Indivizi care nici nu erau cu mult mai în vârstă decât el.

— Sa’kagé înseamnă Stăpânii Umbrei, spuse Ochiosul. Deci Kage înseamnă „Umbră” – nu foarte ingenios, dar presupun că nu din vina ta. Numele ăsta îţi va fi dat.

Oricum, ar trebui să fii mai curios. Nu te-ai întrebat niciodată de ce semenii tăi au nume obişnuite, ca Jarl sau Bim, sau nume de sclavi, ca Păpuşa sau Şobolanul, iar tu ai primit povara numelui Azoth?

Kyllar înlemni. Auzise că vrăjitorii citesc gândurile, dar nu crezuse până acum. Iar numele astea... Nu erau spuse la întâmplare.

— Sunteţi vrăjitori. Amândoi.

Feir şi Ochiosul se uitară unul la altul.

— Ai dreptate doar pe jumătate, zise Ochiosul.

— Mai puţin de jumătate, completă Feir.

— Eu am fost vrăjitor, spuse Ochiosul. Sau, mai precis, meister, care e denumirea exactă.

— Atunci ce sunteţi?

— Prieteni, răspunse Ochiosul. Am făcut cale lungă până aici, doar ca să te ajutăm. Sigur, nu doar pe tine, şi pe...

— Am cheltuit mult şi am riscat şi mai mult, îl întrerupse Feir, privind mustrător spre însoţitorul lui.

— Sper că nu te îndoieşti că te-am putea ucide. Că, dacă ţi-am fi vrut răul, am fi făcut-o deja, zise Ochiosul.

— Poţi face rău cuiva şi altfel decât ucigându-l. Orice mătrăşitor ştie asta, spuse Kyllar.

Ochiosul zâmbi, dar Feir privi precaut. Kyllar simţi cum legăturile dispăreau. Asta îl descumpăni. Cei doi văzuseră cât de rapid se putea mişca şi totuşi îl eliberaseră, înarmat fiind.

— Dă-mi voie să fac prezentările, zise Ochiosul. El e Feir Cousat, va deveni cândva cel mai renumit armurier din tot Midcyru. E Vy'sana şi Stăpân al Spadelor din Eşalonul Doi.

— Şi tu?

— N-ai să mă crezi, răspunse Ochiosul, amuzat.

— Încearcă.

— Eu sunt Sa'seuran şi Hoth'salar, cândva Vürdmeister al celei de-a douăsprezecea *shu'ra.*

— Impresionant, spuse Kyllar neavând habar ce însemnau cuvintele respective.

— Important pentru tine e să reţii că eu sunt prooroc. Numele meu e Dorian, zise Ochiosul cu un accent

halidoran neaoş. Dorian Ursuul.

— Iar ai avut dreptate, spuse Feir. Nu te crede.

Pe lângă neglijenţă, mătrăşitorii puteau fi ucişi de alţi mătrăşitori, de magi şi vrăjitori. După părerea lui Blint, cei mai răi erau vrăjitorii. Maestrul chiar se ocupase de educaţia lui Kyllar!

— Arată-mi braţele, zise Kyllar.

— A, deci ştii despre *ki,* spuse Dorian. Cât ştii despre asta?

Dorian îşi dezgoli braţele până la cot. Nu avea niciun însemn.

— Ştiu că toţi vrăjitorii au asta, că mărimea sa e proporţională cu puterea lor, iar complexitatea arată cât de pricepuţi sunt, răspunse Kyllar.

— Abţine-te, Dorian, zise Feir. Nu vreau să te pierd dintr-o prostie. Să-i spunem cuvintele şi s-o ştergem de-aici.

Dorian nu-l băgă în seamă.

— Ki – aşa îşi numesc meisterii puterea – e mai uşor de manipulat decât magia, dar e şi mai puternic. Creează şi dependenţă şi, dacă e să apelăm la superlative morale – ceea ce şi fac – e întruchiparea răului, îl lămuri Dorian, fixându-l pe Kyllar cu ochii lui strălucitori. Nu prin utilizarea sau aplicarea lui, ca în cazul Talentului, care poate fi pozitiv sau negativ, ca orice talent. Ki este răul însuşi şi-i corupe pe cei care-l folosesc. Pentru familia mea a fost utilă marcarea tuturor meisterilor, de asta şi sunt marcaţi. Strămoşii mei au considerat că putem fi marcaţi numai dacă vrem. Ursuulii pot face ca puterea lor, ki, să dispară atâta timp cât nu folosesc magia.

— Blint probabil a sărit peste lecţia asta, spuse Kyllar.

— Păcat. Noi suntem cei mai periculoşi dintre toţi Vürdmeisterii.

— Dorian, spune-i cuvintele şi să terminăm odată. Hai să…

— Feir! se răsti Dorian. Tăcere. Ştii ce trebuie făcut.

Uriaşul se supuse, privindu-l crunt pe Kyllar.

— Kyllar, zise Dorian. Îi ceri unui alcoolic care s-a lăsat

de băut să mai dea pe gât un pahar de vin. Pentru treaba asta voi fi nefericit mai multe săptămâni. Feir va trebui să stea cu ochii pe mine ca să nu cad din nou pradă nebuniei ăsteia. Însă cred că meriţi s-o fac.

Feir se strâmbă, dar nu scoase o vorbă.

Dorian întinse braţele şi un licăr trecu pe deasupra lor. În timp ce le privea, lui Kyllar i se păru că venele celui din faţa lui se zvârcolesc, căznindu-se să iasă de sub piele. Apoi, cu repeziciune, se înălţară în acelaşi timp. Braţele lui Dorian se înnegriră, ca un milion de tatuaje proaspete, desenate unul peste altul. Strat înnodat în alt strat, întreţesut cu cele de dedesubt şi cu cele de deasupra, unul mai întunecat peste altul mai deschis la culoare, acoperit de unul şi mai întunecat. Un spectacol frumos, dar şi înspăimântător. Ki se umfla de putere şi se mişca, nu doar odată cu braţele lui Dorian, ci şi independent, părând că vrea să ţâşnească din piele. Negrul kiului se împrăştie în încăpere, iar Kyllar fu sigur că imaginaţia nu-i joacă feste: ki absorbea lumina din jur.

Ochii lui Dorian se dilatară până când irişii albaştri, reci, se transformară în nişte pete rotunde. Faţa i se lumină de o bucurie nespusă şi bărbatul arăta brusc cu zece ani mai tânăr. Ki începu să se umfle, trosnind din ce în ce mai tare.

Feir îl înşfăcă pe Dorian, aşa cum un om oarecare înşfacă o păpuşă de pe jos, şi-l scutură cu toată forţa. Fără să se oprească. Scena ar fi fost comică dacă lui Kyllar nu i-ar fi fost teamă să se mişte. Feir continuă să-l zguduie pe Dorian până când întunericul puterii părăsi încăperea. Deabia atunci îl aşeză pe un scaun.

Dorian gemu şi păru din nou fragil şi bătrân. Vorbi fără să ridice capul:

— Mă bucur că te-ai convins, Călăreţ-al-umbrelor.

Kyllar era convins demult, dar Dorian nu avea cum să ştie.

— De unde ştiu eu că n-a fost o iluzie? întrebă Kyllar.

— Iluziile nu absorb lumina. Iluziile… spuse Feir.

— O face pe încăpăţânatul, Feir. Crede sigur.

Dorian îi aruncă o privire lui Kyllar, apoi întoarse capul

şi gemu.

— Nici măcar nu te pot privi. Toate viitorurile tale… zise el şi închise ochii.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Kyllar.

— Eu văd viitorul, Nenumitule, dar sunt doar un om, deci mă rog să greşesc. Mă rog să n-am dreptate. Jur pe toate cele văzute până acum că, dacă nu-l ucizi pe Durzo Blint până mâine, Halidorul va ocupa Cenaria. Dacă nu-l ucizi până poimâine, toţi cei pe care-i iubeşti vor muri. Contele tău din Sa'kagé, Shinga, prietenii tăi mai vechi sau mai noi, absolut toţi. Dacă faci ce trebuie o dată, vei plăti cu ani lungi de remuşcări. Dacă faci ce trebuie de două ori, vei plăti cu viaţa.

— Vasăzică asta e. Toată mascarada asta doar ca să-l trădez pe maestrul Blint. Stăpânii voştri chiar au crezut că am să muşc momeala? Dar ştiu că aţi aflat multe despre mine, trebuie să vă fi costat o avere ca să culegeţi toate informaţiile!

Dorian ridică o mână ostenită.

— Nu-ţi cer să crezi totul acum. Ştiu că e prea mult deodată. Îmi pare rău. Chiar crezi că suntem halidorani şi că vrem să-l trădezi pe Blint ca să nu ni se opună. Poate asta te va convinge că greşeşti: rugămintea mea, înainte de orice altceva, e să-l ucizi pe fratele meu. Nu-l lăsa să obţină sa'kariul.

Kyllar privi năuc.

— Ce?

— Feir, zise Dorian. Spune cuvintele pentru care am venit aici.

— Întreab-o pe Mama K, spuse Feir.

Kyllar clătină din cap.

— Aşteaptă! Ce s-o întreb? Despre sa'kari?

— Întreab-o pe Mama K, repetă Feir.

— Dar fratele tău? Cine e?

— Nu-ţi pot spune cine este. Dacă-ţi spun acum, vei pierde lupta cu el. Îţi pot spune doar ce este. Eu sunt cel mai în vârstă dintre *aethelingii* lui Garoth Ursuul, prinţii ce urmează la tron. Primul dintre fiii lui Talentaţi care au

trecut de Plivire – un lucru de care am fost mândru cândva. Regii Ursuul mai mult se înmulţesc decât se însoară. Fiii care nu sunt potriviţi pentru a se urca pe tron sunt… sacrificaţi. Tatăl meu are încă opt *aethelingi.* Fiecare trebuie să-şi dovedească valoarea, iar misiunea mea, *uurdthanul* meu a fost să-i anihilez pe Hoth'salar, magii vindecării. Cel mai mic trebuie să cedeze Cenaria şi un sa'kari.

Dorian clătină din cap, dar tot nu se întoarse să-l privească pe Kyllar.

— La naiba cu puterea asta! exclamă el. La ce bun dacă nu-ţi pot spune ce vrei să ştii şi dacă nu auzi ce trebuie să auzi? Kyllar, dacă timpul e un râu, atunci cei mai mulţi oameni trăiesc sub apă. Unii se ridică la suprafaţă şi pot ghici ce va urma sau pot înţelege trecutul. Eu sunt altfel. Când nu mă concentrez, mă detaşez de curgerea timpului. Conştiinţa mea pluteşte deasupra râului. Văd milioane de drumuri. Întreabă-mă unde va cădea o frunză şi nu-ţi voi putea răspunde. Sunt prea multe posibilităţi. E atâta zgomot, ca şi cum aş încerca să urmăresc un strop de ploaie care cade din nori într-un lac, apoi peste o cascadă, ca să-l prind în râu, la zece kilometri de izvor. Dacă ating pe cineva sau dacă recit o poezie, mă pot concentra. Uneori.

Dorian părea că priveşte prin perete, pierdut în reverie.

— Uneori, atunci când transcend râul, încep să văd cum se orânduiesc toate, continuă el. Timpul nu mai e un râu, ci o ţesătură alcătuită din fiecare hotărâre lipsită de importanţă a fiecărui ţăran, ca şi din fiecare hotărâre vitală a fiecărui rege. Pe măsură ce înţeleg vastitatea şi complexitatea acestui ghem, simt cum mintea începe s-o ia razna.

Dorian clipi de câteva ori şi, în sfârşit, se întoarse spre Kyllar. Se încruntă, de parcă l-ar fi durut şi o simplă privire.

— Uneori e vorba doar de imagini, care pur şi simplu vin de la sine. Văd chinul de pe faţa tânărului care mă va vedea murind, dar nu ştiu cine e sau când se va întâmpla

sau de ce va suferi acel tânăr. Ştiu că mâine o vază pătrată îţi va da speranţă. Văd o fetiţă care plânge lângă trupul tău. Încearcă să te ia de acolo, dar eşti prea greu. De acolo, unde? Nu ştiu.

Kyllar simţi un fior rece.

— O fetiţă? Când?

Era Ilena Drake?

— Nu ştiu. Aşteaptă, zise Dorian şi clipi din nou, concentrat. Pleacă, pleacă acum. Pleacă!

Feir trânti uşa de perete. Kyllar privi de la un mag la celălalt, uimit de graba cu care era alungat.

— Întreab-o pe Mama K, zise Feir. Pleacă!

Kyllar o luă la fugă, pierzându-se în noapte.

Feir se uită lung după el şi scuipă. Fără să-şi dezlipească privirea de adâncurile nopţii, întrebă:

— De ce nu i-ai spus?

Dorian răsuflă anevoie.

— Va muri. Fără doar şi poate.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. Poate că nu e ceea ce am sperat noi să fie.

CAPITOLUL 31

Kyllar alerga, dar îndoiala alerga mai repede. Cerul se lumina spre răsărit, iar oraşul dădea primele semne de viaţă. Riscul de a da peste o patrulă era mic, mai ales că tânărul evita străzile cu prăvălii bogate pe care se vedeau mai des gărzi decât pe cele cu prăvălii sărace, dar dacă dădea nas în nas cu una, ce putea spune? „Tocmai am ieşit la o plimbare matinală, îmbrăcat în haine cenuşii, aproape negre, cu plante ilegale, un mic arsenal şi faţa mânjită cu cenuşă.” Sigur l-ar fi crezut.

Încetini şi o porni la pas. Oricum nu mai avea mult până la Mama K. Dar ce făcea el acum? Se supunea unui nebun şi unui uriaş? Parcă vedea cum ki se ridică din braţele lui Dorian, şi i se întorcea stomacul pe dos. Poate că Dorian nu era nebun. Dar ce urmăreau cei doi? Singurii oameni despre care ştia că fac ce era bine erau cei din familia contelui Drake şi probabil că ei reprezentau doar excepţia de la regulă. În Sa’kage, la curtea regală, în lumea reală, oamenii făceau ce era mai bine pentru ei.

Feir şi Dorian nu negaseră că aveau alte motive pentru a veni în Cenaria, dar se comportaseră de parcă el ar fi fost obiectivul cel mai important. Se comportaseră de parcă el ar fi putut schimba istoria regatului! Absurd. Dar îi crezuse.

Dacă erau doar nişte mincinoşi, n-ar fi încercat să-i spună ce bine va fi dacă-l ucidea pe Blint? Sau poate că erau mult mai isteţi decât majoritatea mincinoşilor? Din cele spuse de Dorian se înţelegea că va pierde totul indiferent de ce va face. Cel fel de prezicător îţi spunea aşa ceva?

Kyllar se trezi că iuţeşte pasul şi apoi o ia la goană, speriind o spălătoreasă care-şi umplea găleţile cu apă. Se opri la uşa Mamei K şi brusc se lăsă din nou cuprins de nelinişte. Mama K se culca târziu şi se trezea devreme în fiecare zi, dar acum sigur era în pat. Singurele ore în care uşa stătea încuiată. „La naiba, ia o hotărâre şi gata!”

Bătu încet la uşă, mustrându-se că e laş, în acelaşi timp hotărât să plece dacă nu răspundea nimeni.

Uşa se deschise aproape imediat. Servitoarea Mamei K rămase aproape la fel de surprinsă ca şi Kyllar. Era o femeie în vârstă, îmbrăcată într-o rochie dreaptă, cu un şal pe umeri.

— Bună dimineaţa! Ce m-ai speriat! N-am putut dormi, nu ştiu de ce m-am tot gândit că ni s-a terminat făina, deşi am verificat chiar aseară, nu ştiu de ce am crezut că nu mai e deloc. Tocmai treceam pe lângă uşă ca să mai verific o dată, când ai bătut – vai de mine, pe cele douăsprezece sfârcuri ale Arixulei, trăncănesc ca o moară stricată.

Kyllar dădu să spună ceva, dar nu reuşi să strecoare niciun cuvânt în vorbăria fără şir a fostei prostituate.

— „Una scurtă după ceafă şi un brânci în apă, stăpână”, i-am spus eu, şi ea a început să râdă. Ce n-aş da să fiu iar tânără ca să văd cum te uiţi la mine. Pe vremuri, săculeţii ăştia bătrâni ridicau bărbaţii în picioare şi îi făceau să nu-şi mai ia ochii de la ei. Unii dădeau cu nasul de perete, dacă nu erau atenţi. O, să vezi cum arătam în cămaşa de noapte – sigur nu purtam zdreanţa asta de-acum, dar dac-aş purta ce purtam atunci, cred c-aş speria copiii aşa de tare că nu le-ar mai arde de amor în vecii vecilor. Tare mi-e dor de…

— Mama K s-a trezit?

— Poftim? A, cred că da. N-a dormit prea bine, sărmana. Poate că vizita asta o să-i facă bine. Deşi cred că tot o vizită, din partea lui Durzo, a dat-o peste cap. E greu la vârsta ei, după ce-a fost, să ajungă ca mine. Are aproape cincizeci de ani. Mi-aduce aminte de…

Kyllar trecu pe lângă femeie şi urcă la etaj, nefiind foarte sigur că bătrâna băgase de seamă.

Bătu la uşă şi aşteptă. Nu primi niciun răspuns. O dungă de lumină se strecura pe sub uşă, motiv pentru care îşi luă inima în dinţi şi intră.

Mama K stătea cu spatele. Camera era luminată doar de două lumânări, aproape arse. Când intră Kyllar, femeia îşi schimbă uşor poziţia. În cele din urmă se întoarse încet

spre el. Avea ochii umflaţi şi roşii, de parcă ar fi plâns toată noaptea. „Să plângă? Mama K?”

— Mama? Mama K, arăţi ca naiba!

— Întotdeauna ai găsit cuvintele potrivite ca să te adresezi unei doamne.

Kyllar intră în cameră şi închise uşa. De-abia atunci văzu oglinzile. Oglinda de lângă pat, unde Mama K se machia, oglinda de mână, şi chiar oglinda mare, toate erau sparte. Cioburile luceau pe podea, la lumina lumânărilor.

— Mama? Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi mai spune aşa. Niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

— Minciuni, Kyllar, răspunse ea privind în jos, cu faţa ascunsă în penumbră. Minciuni frumoase. Minciuni pe care le-am acceptat atâta vreme că nici nu-mi mai amintesc ce e dincolo de ele.

Se întoarse. O dungă ce-i ajungea până aproape de gură arăta că încercase să-şi şteargă fardul. Pentru prima oară Kyllar îi vedea măcar jumătatea stângă a feţei lipsită de orice sulemeneli. Arăta bătrână şi obosită. Riduri fine dansau pe pielea cândva delicată, acum doar zbârcită, a feţei Gwinverei Kirena. Avea cearcăne mari sub ochi, care o făceau să pară vulnerabilă. Diferenţa dintre jumătatea de faţă perfect machiată şi cealaltă, ştearsă, îi dădea un aer grotesc, absurd, aproape comic.

Kyllar îşi ascunse surpriza prea lent, nu că s-ar fi putut preface prea mult în faţa ei, dar Mama K păru mulţumită că o răneşte cu reacţia lui.

— Bănuiesc că n-ai venit aici ca să te holbezi la femeia-monstru, aşa că spune-mi ce vrei!

— Dar nu eşti deloc un monstru…

— Spune-mi ce vrei. Ştiu când vrea omul ceva de la mine. Ai venit după ajutor şi sunt bucuroasă să ţi-l dau. Care-i necazul?

— Mama, la naiba, termină cu…

— Nu, fir-ai să fii!

Vocea Mamei K plesni ca un bici. Apoi ochii ei, unul machiat, unul nemachiat, se îmblânziră şi priviră dincolo

de Kyllar.

— E prea târziu. Eu am ales. Fir-ar el să fie, a avut dreptate. Eu am ales viaţa asta, Kyllar. Eu am ales fiecare pas. Nu-i bine să schimbi curvele în toiul unei partide de sex. Ai venit aici în legătură cu Durzo, nu-i aşa?

Kyllar îşi încreţi fruntea, descumpănit. Îi putea descifra expresia feţei. Spunea „Discuţia s-a terminat”. Kyllar capitulă. Venise aici în legătură cu Durzo? Mda, putea începe şi cu el.

— A spus că mă omoară dacă nu învăţ să-mi folosesc Talentul. Cât de curând. Încerc s-o fac de zece ani. Degeaba. Nu pot să fac nimic. Nu am Talentul.

— Idiotul, spuse Mama K oftând. I-am zis de zeci de ori. Nu că ţi-ar lipsi Talentul sau că nu ţi-ai da tot interesul. Adevărul e că în Talentul tău e un gol.

— Mama – îmi cer scuze, Gwinvere –, ce ştii despre sa’kari?

Ochii femeii se luminară.

— Ţi-a spus Durzo despre asta?

— L-am auzit mormăind ceva, dar n-am înţeles prea multe.

— Au fost şase sa’kari pentru cei şase apărători ai luminii care-l slujeau pe Jorsin Alkestes. Cei care foloseau sa’kari nu erau magi, dar sa’kari le dădeau puteri magice. Nu ca amărâţii de magi din zilele noastre, ci ca magii de acum şapte veacuri. Tu eşti ce erau ei. Eşti un sa’karifer. Te-ai născut cu un gol în Talentul tău pe care numai un sa’kari îl poate umple. Cu alte cuvinte, dacă vrei să trăieşti, ai face bine să găseşti unul.

Ceva îi suna familiar, o poveste pe care o auzise cu mult în urmă. Ceva despre o sală a tronului, cu bărbaţi şi femei adunaţi în cerc, o imagine care dispăru imediat. Kyllar simţi o străfulgerare de furie. Mama K ştiuse toate astea şi nu-i spusese nimic?

— Mii de mulţumiri. Îmi poţi spune cum să ajung la cea mai apropiată prăvălie unde se vând obiecte magice? Poate una care face reduceri mătrăşitorilor? Hai, las-o baltă cu poveştile astea. Chiar dacă ar exista astfel de lucruri, fie

le-au strâns magii, fie zac undeva, pe fundul oceanului, sau în altă parte.

— Sau în altă parte.

— Adică ştii unde pot găsi unul?

— Ascultă cu luare-aminte. Eşti rege. Reuşeşti să faci rost de un sa'kari, dar nu-l poţi folosi. Poate nu cunoşti pe nimeni de încredere care să-l poată folosi. Ce faci? Îl păstrezi pentru tine sau pentru moştenitorii tăi. Poate nu scrii ce este ştiind că ceilalţi îţi vor umbla prin lucruri după ce mori şi-ţi vor fura tot ce ai mai preţios, aşa că îţi pui în gând să-i spui fiului tău înainte ca acesta să urce pe tron. Dar, cum se întâmplă de obicei cu regii, eşti ucis înainte să stai de vorbă cu el. Ce se întâmplă cu sa'kariul?

— Îl ia fiul.

— Corect. Numai că fiul nu ştie ce e. Poate ştie că e important, că e magic, dar cum ziceai şi tu, dacă le spune magilor, mai devreme sau mai târziu aceştia i-l iau sau pun mâna pe el de la moştenitorii lui. Aşa că-l păstrează, fără să spună nimănui. După mai multe generaţii, devine doar o bijuterie din tezaurul regal. În răstimp de şapte veacuri sa'kariul a trecut prin vreo zece mâini, dar nimeni nu mai ştie ce este. Până într-o zi, la scurtă vreme după ce Regele-zeu a cerut un tribut de câteva bijuterii printre care din întâmplare se numără şi una mai deosebită, când un rege prost de dă în gropi îi dă aceeaşi bijuterie amantei lui.

— Adică...

— Întocmai. Al Nouălea i-a dat ducesei Jadwin Globul Marginilor. E o bijuterie mică, aparent metalică, aproape ca un diamant uşor argintiu. Din întâmplare e una dintre bijuteriile preferate ale reginei Nalia. Regina crede că s-a pierdut şi e furioasă. Mâine seară, o persoană de încredere a regelui – nu ştiu cine – va fi trimisă s-o aducă înapoi. Familia Jadwin dă o petrecere mâine seară, la care regele bineînţeles că nu poate merge – chiar şi el îşi dă seama cât de deplasat ar fi să se întâlnească în public cu amanta –, dar unul dintre oamenii lui va fi acolo. Aşadar, mâine sa'kariul va fi la vedere. Fără gardă regală, fără vrăjitori care să-l apere. Sa'kariul fie va fi purtat de ducesa Jadwin,

fie va fi în iatacul ei.

— Chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Nu sunt singura care ştie asta, Kyllar.

Suferinţa schimonosi trăsăturile femeii, care îşi întoarse privirea.

— Cum adică?

— Halidorul a angajat pe cineva ca să pună mâna pe el. Un om care să acţioneze rapid şi să nu lase nicio urmă.

— Pe cine?

— Pe Hu Gibbet.

— Pe Hu? Nimeni nu-l angajează pentru aşa ceva. Omul ăsta e un adevărat măcelar.

— Ştiu, spuse Mama K.

— Atunci cine-i victima?

— Gândeşte-te. Jumătate dintre nobili vor fi acolo. Prietenul tău, Logan, a acceptat invitaţia, poate chiar şi prinţul va fi acolo. Cei doi par să fie inseparabili, deşi sunt ca ziua şi noaptea.

— Mama, cine-i spionul tău acolo? Poţi să-mi faci rost de o invitaţie?

Femeia zâmbi misterios.

— Spionul meu nu te poate ajuta, dar ştiu pe cineva care poate s-o facă. De fapt, cred că o cunoşti şi tu.

CAPITOLUL 32

Kyllar se apropiase de victimele lui ziua în amiaza mare, la câţiva paşi de străjeri, ca să le ucidă. Se târâse pe sub mese, zgâriat de pisici, în timp ce străjerii cotrobăiau de zor după intruşi. Odată chiar se ascunsese într-un ciubăr cu vin în timp ce paharnicul unui nobil alegea o sticlă pentru cina stăpânului. Aşteptase la mai puţin de un metru de un cuptor încins după ce otrăvise tocana, în timp ce bucătarul se întreba din ce mirodenie pusese prea mult pentru ca gustul să fie atât de ciudat.

Dar atât de agitat nu fusese niciodată. Mama K refuzase să-i spună cine era femeia aceea misterioasă, iar bănuielile lui Kyllar erau prea îngrozitoare să îndrăznească să se gândească la ele.

Fixa cu privirea intrarea îngustă a servitorilor. Azi era cerşetor, venit să se roage pentru o bucată de pâine. Avea părul lins şi unsuros, mânjit cu cenuşă şi grăsime. Pielea îi era plină de pete maronii, iar mâinile noduroase de la artrită. Ca să ajungă la uşa asta fusese nevoit să treacă printre străjerii din faţa porţii înalte a domeniului.

— Hei, moşnege, îl strigase un străjer îndesat, înarmat cu o halebardă. Ce cauţi aici?

— Am auzit că fetiţa mea e aici. Domnişoara Cromwyll. Speram să-mi găsească o bucată de pâine, atâta tot.

Vorbele lui treziseră interesul celuilalt străjer, care-l învrednicise cu o privire în treacăt.

— Ce-ai spus? Eşti rudă cu domnişoara Cromwyll?

Aerul protector al străjerului, care să fi avut în jur de patruzeci de ani, era palpabil.

— Nu, nu, nu-i fata mea, protestase Kyllar, scoţând un chicot chinuit. E doar o prietenă mai veche.

Străjerii se uitaseră unul la altul.

— Ai de gând să te duci după ea acum, când pregătirile de petrecere sunt în toi? îl întrebase străjerul îndesat.

Celălalt clătinase din cap şi, mormăind, începuse să-l caute de arme pe Kyllar.

— Parcă văd că mă aleg cu toţi păduchii vagabonzilor care o caută pe domnişoara Cromwyll.

— Mda, ce să-i faci? Dar merită, nu?

— N-ai fi la fel de mărinimos dacă i-ai controla tu pe cerşetori, Birt.

— Du-te-n mă-ta!

— În regulă. Bucătăria e într-acolo, îi zisese lui Kyllar străjerul mai în vârstă. Birt, ştii că-ţi trec multe cu vederea, dar, o dată dacă mă mai înjuri, îţi trag un şut în…

Kyllar se îndreptase spre bucătărie, târşâindu-şi picioarele, prefăcându-se că nu poate îndoi un genunchi. Străjerii, chiar dacă prea guralivi, îşi cunoşteau meseria. Îşi ţineau armele aproape şi, cu toate că nu-şi dăduseră seama că e deghizat, avuseseră grijă să-l controleze. O asemenea disciplină nu era semn bun.

Deşi cutreierase domeniul pe îndelete şi memorase ce era de memorat, ar mai fi avut nevoie de timp să-l vadă pe tot. Cei din neamul Jadwin erau duci de cinci generaţii, iar reşedinţa lor era una dintre cele mai frumoase din oraş. Domeniul Jadwin avea ieşire la fluviul Plith şi era faţă în faţă cu Castelul Cenaria. La nord de el se afla podul din est, folosit mai mult în scopuri militare, deşi se vorbea că în ultima vreme era calea preferată de rege pentru escapadele lui nocturne. Dacă ducesa chiar era amanta lui, la domeniu nici că se putea ajunge mai uşor. Regele îl trimitea pe duce în misiuni diplomatice prin tot ţinutul Midcyru, despre care toată lumea, mai puţin ducele, ştia că sunt simple pretexte.

Clădirea se înălţa pe o colină mică, în mijlocul domeniului, cu vedere la fluviu, în pofida zidurilor înalte de patru metri, pline de ţepuşe, care împrejmuiau întreaga proprietate.

Cu o mână tremurândă, chipurile din cauza unei boli, Kyllar bătu la uşa servitorilor.

— Ce doreşti? întrebă o tânără, deschizând uşa şi ştergându-şi mâinile de şorţ.

Era frumoasă, avea în jur de şaptesprezece ani, cu o siluetă de clepsidră care, în ciuda rochiei simple, de

servitoare, ar fi stârnit invidia oricăreia dintre prostituatele Mamei K. Dar nu asta-i atrase atenţia lui Kyllar. Apăsate de parcă ar fi fost vopsite, cicatrice groase îi brăzdau toată faţa. Helene Cromwyll era Păpuşa.

Anii fuseseră mai îngăduitori decât se temuse Kyllar, mai îngăduitori decât îndrăznise să spere în timp ce o privea de departe, la piaţă, totuşi Păpuşa fusese aproape omorâtă în bătaie. Privirea pe care i-o aruncase în sufrageria familiei Drake nu-l pregătise îndeajuns pentru acest eşec al lui Azoth. Cicatricele nu dispăruseră, erau tot vinete, un X pe obraz, un X pe buzele ei pline şi o buclă care pornea din colţul gurii şi se oprea aproape de ochi. Din cauza cicatricei, fata părea că rânjeşte mereu, dar frumuseţea gurii mai compensa din hidoşenia tăieturii. Zâmbetele erau fireşti pe faţa aceea.

Kyllar îşi amintea cum arăta ochiul ei, umflat şi vânăt. Se temuse că fata nu va mai vedea cu el. Acum însă ochii ei, amândoi, erau limpezi şi căprui, strălucind de bunătatea şi fericirea inocenţei. Nasul Păpuşii fusese zdrobit; nasul Helenei nu era chiar drept, dar nu arăta rău. Iar fata avea toţi dinţii – desigur, îşi dădu el seama, la vremea aceea era prea mică, îşi pierduse doar dinţii de lapte. Maxilarul, în ciuda cicatricelor care se intersectau, nu părea să-i afecteze respiraţia sau vorbirea.

— Intră, bunicule, zise ea liniştită. Îţi dau numaidecât ceva de mâncare.

Fata îi oferi braţul şi nu păru ofensată de privirea lui prea insistentă.

Kyllar avusese, totuşi, dreptate. Păpuşa era destinată să fie frumoasă. Părul Helenei era strâns sub bonetă, dar şuviţele rebele luceau încântător. Dacă făceai abstracţie de cicatrice, faţa ei era perfectă, ochii fermecători, silueta fascinantă.

Îi spuse să ia loc într-o cămăruţă cu o masă îngustă, pentru servitori, de unde se auzea orice chemare dinspre bucătărie. Calmă, îi ceru unei femei cu zece ani mai mare să-i ţină locul cât se îngrijea de oaspetele ei. Din tonul vocii şi din reacţia femeii mai în vârstă, Kyllar îşi dădu

seama că Helene era adorată aici şi că avea grijă de toţi cerşetorii.

— Cum te simţi, bunicule? Să te dau cu ceva pe mâini? Ştiu că te dor în dimineţile astea reci.

Ce făcuse el ca să merite aşa ceva? Venise ca cel mai amărât dintre cerşetori, iar ea îl copleşea cu bunătatea ei. Nu avea nimic de câştigat de pe urma lui. Şi el nu avea ce să-i dea, dar cu toate astea Păpuşa îl trata ca pe o fiinţă umană.

Aceasta era fata care aproape murise din cauza aroganţei şi prostiei lui, a eşecului lui. Viaţa o urâţise din cauza lui Kyllar. Îi puse în faţă o bucată de pâine unsă cu sos şi începu să i-o taie în bucăţele.

— Ca să le poţi mesteca mai bine, da? spuse ea, vorbind mai tare, cum vorbesc cei ce au de-a face cu oamenii în vârstă.

Fata zâmbi şi cicatricele îi traseră în jos buzele pline.

— De obicei nu-mi hrănesc oaspeţii atât de bine, dar în seara asta e o petrecere aici, în cinstea întoarcerii ducelui acasă.

Bănuitor dintr-odată, Kyllar o privi îndeaproape, încercând să vadă dacă fata nu cumva glumea. Râdea de el? îşi dăduse seama că e deghizat? Dar ea nu se putea comporta aşa, după atâtea încercări prin care trecuse, după atâtea grozăvii pe care le văzuse.

De îndată ce o privi în ochi, îşi dădu seama cât de serioasă e. Fetei îi păsa de el, pur şi simplu. Îşi folosea însuşirile ca să ghicească nevoile altora şi să le împlinească, fără nicio pretenţie. Nu era de mirare că toţi o adorau. Iar el să-i ceară să-şi trădeze stăpânul? După tot ce suferise din cauza lui?

Un amestec de emoţii pe care-l ţinuse în frâu într-un ungher întunecat al sufletului răbufni, rupând orice oprelişte. Kyllar izbucni în plâns, fără să ştie de ce. Nu era smiorcăitul prefăcut al cerşetorului bătrân pe care-l întruchipa, ci plânsul adevărat; lacrimile îi brăzdau obrajii, ameninţând să se prefacă într-un vaiet.

Helene îşi trecu braţul pe după umărul lui, fără să-i pese

de hainele murdare şi mirosul greu. Nu spuse nimic, nici măcar nu întrebă ceva, doar îl strânse uşor.

— Ştii cine sunt eu? întrebă Kyllar, renunţând la vocea cerşetorului.

Helene Cromwyll îl privi ciudat, nedumerită. Kyllar vru să stea mai departe încovoiat, să se ascundă de ochii ei blânzi, plini de lumină şi dragoste, dar nu fu în stare. Se îndreptă de spate şi se ridică, întinzându-şi degetele. Fata făcu ochii mari.

— Kyllar, şopti ea.

Acum rămase el surprins. Cum de-l ştia pe Kyllar?

— Aproape adevărat, zise el.

— Cum adică? De ce-ai venit aşa, aici? De ce plângi?

— Cum de-l ştii pe Kyllar?

— Vorbeşti des despre tine la persoana a treia? Mags şi Ilena nu mi-au pomenit despre asta. Şi nici de faptul că te îmbraci ca un cerşetor.

— Le cunoşti pe fiicele contelui Drake?

— Mergem la sanctuar împreună.

Ochii ei se luminară de speranţă, iar obrajii i se înroşiră. Nu era corect ca o femeie să fie atât de frumoasă. Oare bănuia ce efect are asupra lui?

— Ele te-au trimis aici? Au spus ceva despre mine?

Avea figura unei fete căreia un băiat îi făcuse cea mai frumoasă surpriză. O parte din Kyllar voia să exploateze momentul, voia să se joace cu această fantezie, voia să ştie dacă fata va mărturisi ce-i spuneau ochii. Dar ar fi fost prea crud cu ea. Nu aceasta avea să fie cea mai frumoasă surpriză. Aşteptările Helenei aveau să dea piept cu realitatea la fel cum un ţânc s-ar fi năpustit asupra cavaleriei alitaerane.

— Să nu mai vorbim de Kyllar, zise el, deşi nu-i cădea deloc bine. Uită-te la mine şi spune-mi pe cine vezi.

— Un bătrân? Ai un costum foarte bine ales, dar petrecerea de mâine, de la sanctuar, nu e cu costume.

Fata roşi din nou, de parcă ar fi îndrăznit prea mult.

„Pe toţi zeii, crede că am venit aici ca s-o invit la o petrecere.”

— Uită-te cu atenţie, Păpuşa.

Fata se opri, paralizată. Îl privi în ochi.

— Azoth, şopti ea.

Apoi se apucă de marginea mesei şi se aşeză repede. Părea că va leşina dintr-o clipă într-alta. Dar se sprijini de masă, se ridică în picioare şi ieşi din încăpere.

Kyllar dădu să fugă după ea, dar o auzi spunând:

— Mary, vreau să rămân puţin cu prietenul meu. Tai tu cartofii în locul meu şi-i spui lui Tad să pună şaua pe calul stăpânei? Mulţumesc.

Helene reveni în încăpere şi închise uşa.

— Am auzit că ai murit, zise ea cu vocea la fel de îndepărtată, de parcă s-ar fi desprins de trup. Cu ani în urmă. Altfel aş fi venit să te văd.

Kyllar ridică din umeri. De ce să vină? Ca să-i arate ce-i făcuse?

— Am primit poruncă să nu te văd.

— Poftim? exclamă ea.

Ce căuta el aici? Ce ar fi trebuit să-i spună? Îşi şterse lacrimile cu mâneca murdară.

— Stăpânul meu s-a temut că mă vei distruge.

— Cine e stăpânul tău? Nu-i aşa c-a vrut să mă lase să mor?

Kyllar ridică iar din umeri.

— Mi-aduc aminte că te rugai să-mi cruţe viaţa, Azoth.

Numele ăsta. Habar n-avea cât rău îi făcea să-l audă. Clătină din cap.

— De trei ori mi-ai salvat viaţa. Cel puţin.

Kyllar o privi lung.

— Poftim?

— Nu mai pun la socoteală de câte ori mi-ai dat de mâncare când eram prea mică şi nu puteam să-mi găsesc singură. M-ai salvat de Şobolan! M-ai salvat din nou, în seara aceea, de stăpânul tău. M-ai îngrijit şi m-ai trimis la un han – un han, Azoth! Până atunci nu mai dormisem într-un pat... Pe urmă consilierul tău m-a plasat într-o familie adevărată. O familie cumsecade. Care mă iubeşte. Tata s-a stins, dar mama se simte bine. Nu ştiu cum s-a întâmplat,

dar părinţii mei mi-au spus că Drake, contele, a găsit un nobil care să mă întreţină. A devenit îngerul meu păzitor. El îmi trimite destui bani, cu care putem să-i ajutăm şi pe alţii. Pe lângă asta voi avea şi zestre. Azoth, fără tine nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Cât de multe ştia? Doar că o dusese la contele Drake în ziua în care-l bătuse Blint? Credea că o întreţinea nu ştiu ce nobil? Minciunile, deghizarea, înşelăciunile şi duplicitatea erau prea mult pentru Kyllar. „Lumea vorbeşte. Lumea vorbeşte mereu.”

— Dar… nu eşti supărată pe mine?

Fata se arătă surprinsă.

— De ce să fiu supărată pe tine?

— Păi, e numai vina mea. Dacă n-aş fi fost atât de arogant, ticălosul ăla n-ar fi venit după tine. L-am umilit! Şobolanul ţi-a făcut rău ca să-mi facă mie rău. Ar fi trebuit să stau cu ochii pe tine. Ar fi trebuit să te apăr mai bine.

— Aveai doar unsprezece ani!

— Nu. Fiecare cicatrice de pe faţa ta, fiecare tăietură, fiecare zgârietură, ochiul tău, nasul rupt, toate sunt din cauza mea. Uită-te la faţa ta! Ai fi putut fi cea mai frumoasă femeie din oraş! În loc de asta eşti aici, unde-ţi faci pomană cu cerşetorii.

— În loc de ce? întrebă ea calm.

— Nu ştiu! În loc să fii în altă parte, unde s-o duci mai bine.

— Ce fac fetele drăguţe, născute sclave, pe stradă?

„Îşi vând trupul.”

— Ar fi fost altfel, spuse Kyllar. Cineva tot te-ar fi luat în grijă, te-ar fi protejat.

— Cineva ca Mama K? Ca să ajung ca ea? Crezi că asta vreau eu? Ştii vreo fată care se prostituează de la vârsta de opt ani? Eu ştiu. Am văzut de la ce m-ai salvat. Şi-ţi sunt recunoscătoare în fiecare zi. Îţi sunt recunoscătoare pentru cicatricele astea!

— Dar faţa ta! exclamă Kyllar, aproape să izbucnească din nou în plâns.

— Ce să fac? Am căzut dintr-un copac urât şi, în cădere,

m-am lovit de-o creangă, zise ea şi zâmbi, iar încăperea, în ciuda cicatricelor ei, se lumină toată.

Era de o frumuseţe răpitoare.

— Tot frumoasă eşti, spuse el.

Helene roşi din nou. Surorile Drake erau singurele fete pe care le ştia Kyllar şi roşeau –, dar Serah n-o mai făcea.

— Mulţumesc, zise ea şi-i atinse braţul.

Kyllar simţi cum îl trec fiorii. O privi în ochi, apoi roşi şi el. Niciodată nu mai fusese atât de emoţionat. „Auzi, să se roşească el!" Asta-l făcea să se simtă şi mai stingher. Fata izbucni în râs, un râs provocat nu de stinghereala lui, ci de bucuria ei nevinovată, iar Kyllar simţi o durere surdă. Râsul ei, ca şi vocea, era stăpânit şi trecu peste el ca o boare de vânt într-o zi toridă.

— Nu m-aşteptam la aşa ceva! spuse el, zâmbindu-i la rândul lui.

— Să ştii că nici eu. Dar spune-mi, la ce te aşteptai? De ce ţi-ai schimbat numele? De ce te-ai îmbrăcat aşa? De ce-ai venit aici?

Kyllar se-ntunecă la faţă.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce-am spus?

— Helene, aş vrea să… aş vrea să te revăd. Acum însă am nevoie de ajutorul tău. N-am să mă supăr dacă mă refuzi.

— Mi-aş da şi viaţa ca să te ajut, Azoth.

Kyllar îşi dădu seama că fata chiar era în stare de orice sacrificiu. Dar nu voia să ajungă până acolo.

Cum să-i spună adevărul în aşa fel încât s-o facă pe Helene, în toată inocenţa ei, să coopereze cu el? Se ura pentru o intenţie atât de josnică, dar altă soluţie nu avea. Îşi dădu seama că deja ratase momentul prielnic. A jongla cu minciunile era ca şi cum ar fi jonglat cu pumnalele. Se mişcase prea încet. Sub ochii luminoşi ai Helenei se văzuse nevoit să spună adevărul, să-i spună că e Azoth, şi nimeni altul. „Fata asta te va distruge", îl asigurase Mama K. Ce simplu ar fi fost s-o mintă în faţă. Ar fi putut spune: „da, eu sunt Kyllar, îmi pare bine de cunoştinţă, mă bucur că mă ştii, mă poţi ajuta să iau parte la petrecerea din seara

asta?” Era baronet. Fata îl plăcea. I-ar fi putut face rost de o invitaţie şi n-ar fi aflat mai multe.

Acum era terminat. Îşi dăduse în vileag identitatea, şi trebuia să-şi dea şi planul în vileag. Ce fel de mătrăşitor făcea asta? Va trebui să mintă de zece ori ca să acopere minciuna pe care n-o spusese.

— În casa asta va pătrunde un asasin. Nu ştiu sigur cine-l trimite, dar ştiu că are două ţinte.

Mda, Kyllar ştia doar de una, dar, fiind vorba de Hu Gibbet, omul ăsta nu venea doar ca să fure Globul Marginilor.

— O va ucide pe ducesa Jadwin şi va face ca totul să pară un jaf comis de un cârpaci. Va fura câteva bijuterii de-ale ei, deşi îl interesează doar una, diamantul argintiu.

Nu era o minciună prea gogonată, gândi Kyllar. Putea fi chiar adevărată. Era genul de misiune pentru care ar fi fost angajat Hu Gibbet.

Helene îşi duse mâna la gură.

— Când se va întâmpla asta? Trebuie să-i spun căpitanului Brewer.

— În seara asta, dar nu trebuie să spui nimănui, zise Kyllar apucând-o de cealaltă mână. Nu ştii ce fel de asasin e ăsta. Omul e o adevărată legendă. E necruţător. Dacă aduci cincizeci de oameni, s-ar putea să-l ucidă, dar îţi garantez că cel puţin zece dintre ei vor avea aceeaşi soartă. Cel puţin. Iar dacă se ştie că va veni, oamenii vor acţiona altfel. Iar el îşi va da seama. E foarte priceput. Înţelegi?

— Da, răspunse ea, înclinând din cap. De fapt, nu, nu înţeleg deloc.

— Dacă poate fi oprit, numai eu pot s-o fac. Dar pot s-o fac numai dacă sunt singur şi nu mai ştie nimeni despre asta.

— Tu? Şi ce-ai de gând să faci?

— Să-l ucid.

Dacă tot o spusese, aşa va face. Nu numai că era singura cale de a salva persoana pe care Hu urma s-o ucidă, dar dacă reuşea să ia sa’kariul înaintea lui Hu, asasinul sigur

avea să vină după el.

Lui Hu îi plăcea să tortureze la fel de mult pe cât îi plăcea să ucidă. Ori de câte ori avea ocazia, îşi făcea victimele să sufere. Cu cât mai mult, cu atât mai bine. Era genul de om care, când trecea prea mult timp de la ultima misiune, se apuca să ucidă cerşetori. Simţea nevoia să ucidă cum simte beţivul nevoia de vin.

Ochii căprui ai Helenei se întunecară.

— O spui cu toată convingerea. O spui de parcă ai fi în stare de aşa ceva.

Kyllar rămase tăcut. În privirea ei se citea durerea.

— I-ai amăgit pe străjeri, m-ai amăgit şi pe mine cu deghizarea asta. Cunoşti planurile asasinilor şi ale hoţilor. Spui că vrei să ucizi pe cineva de parcă ar fi o nimic toată. Toată lumea crede că eşti un baronet pe nume Kyllar Stern. Toată lumea! Ce eşti tu, Azoth?

— Sunt un mătrăşitor.

— Imposibil! exclamă fata de parcă lumea tocmai s-ar fi prăbuşit în jurul ei. Tocmai tu!

Helene închise ochii ca şi cum n-ar mai fi suportat să-l privească.

— Nu există niciun tânăr nobil, nu-i aşa? N-am niciun înger păzitor.

— Mă ai doar pe mine.

— Ce fel de înger omoară oameni?!

„Îngerii Nopţii.” De data asta Kyllar fu îndeajuns de înţelept ca să-şi ţină gura.

— Ţi-ai făcut ucenicia pe lângă Durzo Blint, zise Helene, urmând acelaşi raţionament, încercând să pună lucrurile cap la cap.

— Şobolanul a fost examenul meu, a trebuit să dovedesc că pot ucide.

— Am auzit că a dispărut după... spuse fata atingându-şi cicatricea de lângă ochiul drept.

— Nu-ţi va mai face niciun rău, zise Kyllar.

— Dumnezeule! exclamă Helene, arătând de parcă era pe punctul să verse. Toţi banii pe care i-ai trimis de-a lungul anilor... Sunt mânjiţi de sânge, bani proveniţi din

crime?

— Nu! Încă n-am devenit maestru. Sunt bani din simbria mea.

Kyllar încercă să se gândească la toate însărcinările nevinovate pe care i le dădea Blint. „E cam târziu pentru minciuni, nu crezi?”

— Am grijă de armele stăpânului, culeg informaţii, cumpăr ierburi.

„Aoleu.”

— Ierburi?

— Pentru otrăvuri.

— Eşti un ucigaş, şopti ea.

— Sunt oameni răi, Helene. Demenţi, ca Şobolanul. Aproape întotdeauna. Merită să moară.

— „Aproape întotdeauna?” Cum rămâne cu cei care nu sunt? Ştii că nu sunt? Îţi pasă măcar?

Privirea ei îngrozită îl făcu să se ruşineze. Cum de putea găsi atât de uşor nota discordantă din întreaga simfonie de deprinderi şi credinţe care făceau din el un mătrăşitor?

— Helene! Am nevoie de tine. Am nevoie de ajutorul tău. Dacă vrei să salvezi viaţa stăpânei tale, trebuie să mă ajuţi.

— Să te ajut? Dacă eşti ceea ce spui că eşti, cum să am încredere în tine? Cum să fiu sigură că n-ai s-o ucizi chiar tu pe ducesa Jadwin? Dacă uciderea unei persoane nu înseamnă nimic pentru tine, cât înseamnă o minciună?

„Nu te distruge din cauza unei femei!” Kyllar parcă-l auzea pe Blint: „Termină misiunea.” Minţise deja prea mult ca să mai dea înapoi. După ce va pleca, se va gândi cum s-o convingă pe Helene să ia această hotărâre fără să se urască pe sine. O va proteja cât va putea, dar n-avea încotro, trebuia să pună mâna pe sa’kari. Asta era singura lui şansă. Numai ea îl putea ajuta să intre.

— Nimeni nu m-a obligat să te ajut în toţi anii ăştia, zise el. Maestrul Blint mi-a interzis să am de-a face cu tine. M-ar fi ucis dacă ar fi aflat că-ţi trimit bani. Ai spus că ţi-am salvat viaţa de trei ori. Nu merit şi eu ceva în schimb?

Kyllar se simţea îngreţoşat.

„Există vreun iad anume pentru cei care-i mint pe

sfinţi?”

— Meriţi tot ce am eu. Meriţi viaţa mea. Îţi dau tot ce vrei, Azoth sau cine eşti tu cu adevărat. Dar nu-ţi pot oferi onoarea mea, nici ca să mă salvez, nici ca să te salvez. Dacă tu…

— Helene, ascultă-mă cu atenţie. Îţi jur că nu vreau să le fac niciun rău stăpânilor acestei case.

„Vreau doar să le fur tot ce au mai preţios.”

— Nu vreau decât să opresc un asasin să ucidă o mulţime de oameni. Am crezut că mă urăşti. Am crezut că nu vrei să mă mai vezi din cauza răului pe care ţi l-am pricinuit. Singurul motiv pentru care mi-am făcut curaj ca să vin aici a fost credinţa că trebuie să fac ce se cuvine.

„Mda, ce se cuvine.”

— N-aş putea trăi ştiind că am lăsat să intre un asasin în casa în care munceşti. Asasinul îi va ucide pe toţi cei care-i vor ieşi în cale şi, în visele mele, tu eşti mereu printre victimele lui, Helene. Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău. Prefer să mor eu înainte.

„Bravo. Bravo, Kyllar. Un amestec perfect de adevăr şi aburească.”

— Te cred, spuse ea cu ochii înecaţi în lacrimi. Am să-ţi fac rost de invitaţie. Dar după asta nu vreau să te mai văd. Niciodată.

CAPITOLUL 33

Ca toate ambuscadele bine pregătite, aceasta îi surprinse într-un moment şi loc la care se aşteptau cel mai puţin. Solon împreună cu Regnus şi oamenii lui coborâseră munţii, traversaseră câmpiile centrale şi ajunseseră la trei kilometri de graniţa de nord, întinsă, a Cenariei.

Ducele Gyre şi oştenii lui tocmai treceau printre două plantaţii mari de orez pe drumul înalt când dădură de un ins care-şi ducea de căpăstru calul de povară. Mai mulţi ţărani trudeau pe plantaţii, îmbrăcaţi simplu, cu pantalonii suflecaţi până la genunchi, fără vreo armă la vedere. Bărbatul îşi trase calul pe marginea drumului şi privi cercetător şirurile de oşteni.

Desigur, Solon ar fi trebuit să observe asta mai din timp. Ţăranii nu purtau mâneci lungi pe plantaţiile de orez. Din păcate o făcu de-abia când ajunse la mai puţin de douăzeci de metri de bărbatul cu calul. Meisterul lăsă căpăstrul şi îşi apropie încheieturile, iar din ki ţâşni un foc verde care-i umplu mâinile. Îşi lipi brusc încheieturile şi focul vrăjit se împrăştie în jur.

Mai întâi îl lovi pe oşteanul din stânga lui Solon şi trecu prin el. Magia era menită să distrugă tot; de aceea lovi de parcă ar fi fost un ţurţur care se topea. În timp ce străpungea fiecare om, magia se topea, ucigându-l. Era mare cât un cap de om când trecu prin primul, apoi cât un pumn când îl lovi pe-al doilea, apoi cât degetul arătător când îl lovi pe al treilea. Într-o clipă toţi trei erau morţi, flăcările devorându-le carnea, întreţinute de sângele ce se scurgea din ei ca uleiul.

O clipă mai târziu, focul vrăjit lovi oştenii de pe ambele părţi ale drumului, în timp ce un alt meister îi împroşca la rândul lui cu foc. Alţi trei oşteni căzură la pământ.

Rămăseseră doar Solon, ducele Gyre şi doi oşteni. Disciplina îi făcu pe oşteni să reacţioneze cât de cât, Solon însă îşi dădu seama că n-aveau nicio scăpare. Un oştean o luă spre dreapta. Ducele Gyre şi celălalt oştean o luară

spre stânga, lăsându-l pe Solon să se ocupe de meisterul din drum.

Solon rămase nemişcat. Meisterii organizaseră ambuscada în aşa fel încât să aibă timp să lanseze două-trei gheme de foc. Doisprezece oameni nu aveau cum să reziste în faţa a trei vrăjitori.

Nu avea când să se mai gândească la consecinţe. Nu mai avea când să se folosească de razele soarelui care luminau plantaţiile de orez. Solon apelă direct la *glore vyrden,* trimiţând trei scântei minuscule în aer. Scânteile zburară ca nişte săgeţi, fără să-i atingă pe duce şi oamenii lui. Cei doi meisteri tocmai îşi adunau focul verde când scânteile, fiecare aproape cât buricul degetului, le atinseră pielea.

Nu erau nici pe departe letale. Solon nu avea destulă magie ca să înfrunte un singur meister, darămite doi. Scânteile însă îi descumpăniră. Un mic şoc, îndeajuns însă ca să le blocheze muşchii preţ de o clipă şi să le distragă atenţia. Până să se dezmeticească, trei spade se abătură asupra lor cu toată forţa a trei cai în galop şi a trei braţe întărite de lupte. Cei doi vrăjitori, din stânga şi din dreapta drumului, îşi găsiră sfârşitul.

Solon lansă ultima scânteie spre vrăjitorul din drum, care o blocă. De fapt mai mult o aspiră. Scânteia zbură spre el şi se stinse de parcă o crenguţă în flăcări ar fi fost lăsată să cadă în apele oceanului. Vrăjitorul contraatacă printr-un şuvoi de foc ce se năpusti asupra lui Solon cu furia unui dragon. Neavând cum să-l oprească, Solon se aruncă din şa şi lansă o nouă scânteie în timp ce cădea la pământ şi se rostogolea spre marginea drumului.

Vrăjitorul nici măcar nu se sinchisi să stingă scânteia, care trecu la mai bine de un metru de el. Se întoarse, ţinând în frâu, ca pe o vietate, aproape cincisprezece metri de foc, şi-i trimise în direcţia lui Solon.

Scânteia atinse crupa calului. Animalul era deja îngrozit de-atâta sânge, zgomot şi foc nefiresc. Se cabră, apoi dădu înapoi şi lovi cu copitele din spate.

Din cauza vuietului scos de flăcări, meisterul nu auzi nechezatul calului. În timp ce-şi concentra focul asupra lui

Solon, calul îl izbi în spate. Meisterul căzu în patru labe, neştiind ce se întâmplă, dar dându-şi seama că nu-i a bună. Simţi cum i se taie respiraţia şi se întoarse. Animalul tocmai îşi lua avânt şi, în clipa următoare, trase căruţa peste el, făcându-l una cu pământul.

Solon ieşi din mâlul plantaţiei de orez în timp ce calul se îndepărta în galop, cum nu mai alergase de ani de zile. Calul lui era mort, desigur: capul îi fumega, iar din cadavrul sfârtecat se împrăştia un miros greu, de păr şi carne arsă.

Focul vrăjit încă mai muşca din oştenii morţi. Se stinse însă curând. Nimic nu-i stătea în cale, dar nu ţinea mai mult de zece secunde.

„Zece secunde? Numai atât?”

Zgomotul de copite îl readuse pe Solon la realitate. Ridică ochii spre ducele Gyre, care-l privea cu asprime.

— Eşti mag, zise ducele.

— Întocmai, răspunse Solon abia răsuflând.

Zarurile erau aruncate. Ducele nu avea de ales. În faţa unei asemenea surprize, un om mai şiret ar fi pretins că ştia de la început că Solon e mag. Şi i-ar fi hotărât mai târziu soarta. Ducele Gyre însă judeca totul în alb şi negru. Era în acelaşi timp punctul lui forte, dar şi slăbiciunea lui.

— Şi le-ai spus despre mine altor magi.

— Numai prietenilor.

Un răspuns greu de crezut, ce părea a fi dat cu jumătate de gură, Solon era conştient de asta, dar nu-şi închipuia că totul se putea şterge atât de uşor. Prietenia lui cu Regnus, cei zece ani în care-l slujise nu se puteau sfârşi aşa.

— Nu, Solon. Vasalii credincioşi nu-şi spionează stăpânii. Chiar dacă azi mi-ai salvat viaţa, mă trădezi de ani de zile. Cum ai putut face aşa ceva?

— Dar n-a fost…

— Pentru viaţa mea ţi-o dăruiesc pe a ta. Pleacă. Ia un cal şi pleacă. Dacă-mi mai ieşi în cale, te ucid.

„Rămâi cu el”, îi spusese Dorian. „Viaţa lui depinde de asta. Soarta regatului depinde de asta.”

Dar nu-i spusese şi cât trebuia să-l slujească pe ducele

Gyre. Solon făcu o plecăciune adâncă în faţa prietenului său şi luă căpăstrul de la Gurden, care arăta prea uluit ca să mai poată reacţiona. Solon încălecă fără să mai spună nimic şi-i întoarse spatele ducelui.

„Azi am salvat Cenaria sau i-am hotărât pieirea?”

*

Kyllar nu găsise nicio soluţie. Nimic acceptabil. În timp ce trăsura se hurducăia pe pavajul denivelat, tot spera că în ultima clipă îi va veni o idee salvatoare. Dar nu-i venea niciuna. Poate că-şi va îndeplini misiunea; poate că o va face fără să-şi distrugă identitatea pe care şi-o construise în ultimii zece ani, dar i se părea imposibil să ia sa’kariul fără ca vina să cadă asupra lui Helene.

Tocmai de asta şi hotărâse să vină cu trăsura, chiar dacă părea ciudat ca un tânăr nobil, singur fiind, să nu vină călare. O parte din el tot mai nădăjduia că fata va pleca odată cu el. Dacă îşi ducea planul la îndeplinire… ce greu îi venea să se gândească la consecinţe. Va face ce trebuie să facă.

Trăsura se opri la poartă şi Kyllar îi arătă invitaţia lui Birt. Omul bineînţeles că nu-l recunoscu. Citi invitaţia cu băgare de seamă şi-i făcu semn să intre. Kyllar se bucură că-l vede din nou. Dacă tot el păzea poarta, însemna că ducele nu avea destui străjeri care să-i înlocuiască pe cei care fuseseră de serviciu dis-de-dimineaţă. Cu alte cuvinte, străjerii erau obosiţi şi mai puţin vigilenţi.

Dădu să coboare din trăsură şi înlemni. Din trăsura aflată în faţa lui tocmai cobora un ins uscăţiv. Era Hu Gibbet, îmbrăcat ca un nobil, în haine din piele şi mătase ciocolatie, cu părul lung, blond, pomădat şi pieptănat cu grijă, zâmbind cu dispreţul celui superior faţă de toţi cei din jur. Kyllar se retrase repede în trăsura lui. Aşadar, era adevărat. Numără până la zece şi apoi, temându-se ca vizitiul să nu se întrebe de ce întârzie şi poate chiar să-l strige, coborî agale. Îl văzu pe Hu cum dispare înăuntrul palatului. Kyllar îl urmă, arătând invitaţia străjerilor din faţa imensei uşi din stejar alb.

*

— Vasăzică ai permisiunea bătrânului ţap, spuse prinţul Gunder.

Logan îşi privi prietenul care şedea în celălalt capăt al mesei lungi, încărcate cu toate delicatesele la care se gândise familia Jadwin ca să-şi impresioneze invitaţii. Masa era aproape de unul dintre pereţii sălii imense, din marmură albă şi stejar alb. Pe fundalul monocrom, nobilii etalau toate culorile posibile. Câţiva dintre cei mai influenţi hecatonarhi, preoţi ai celor o sută de zei, se amestecau printre ei în robele lor multicolore. Un grup de menestreli, cu machiajul şi mantiile lor flamboaiante, încercau să epateze la fel de mult ca nobilii mai mari sau mai mici. Terah, fiica cea mare a ducelui Graesin, apăruse la ultima mare petrecere cu două săptămâni în urmă într-o rochie roşie, cu un decolteu scandalos şi un tiv care se oprea mult deasupra genunchilor. Astfel dăduse tonul unei noi mode, motiv pentru care în această săptămână toate rochiile erau fie roşii, fie expuneau cât mai mult sânii şi picioarele, sau şi una şi alta, mai mult decât ar fi îndrăznit o femeie uşoară. Ceea ce-i convenea lui Terah, fiindcă aşa avea şansa să arate mai degrabă elegantă decât ca una de pe stradă. Cele mai multe femei însă nu erau chiar atât de norocoase.

— Am vorbit cu contele azi… zise Logan şi se întrerupse când văzu trecând pe lângă el o pereche de sâni.

Nu, nu o pereche de sâni oarecare, ci sânii perfecţi. Fără a fi expuşi în mod exagerat, ca la mai toate fetele din jur, sânii aceştia pur şi simplu pluteau, ţinuţi în îmbrăţişarea de pânză a rochiei exuberante care se bucura atât de mult să se agaţe de astfel de mlădieri nubile. Logan nu văzu faţa femeii, doar sânii. Apoi, după ce trecu pe lângă el, doar curbele dulci ale şoldurilor ei şi, preţ de o clipă, gambele ei delicate.

— Şi? întrebă prinţul uitându-se la Logan şi ţinând în mână o farfurie în care avea câte puţin din fiecare delicatesă de pe masă.

Ca de obicei, Aleine părea insensibil la privirile

insistente ale fiecărei femei singure din încăpere, ca şi la cele ale multora dintre femeile însoţite.

— Ce-a spus?

Logan roşi. Prea multă vreme petrecută în sălbăticie. Ceea ce nu era foarte adevărat. Privirea părea să nu-i fie controlată de propria-i minte. Se concentra, încercând să-şi aducă aminte ce spunea, cu farfuria goală fiindcă refuzase mai multe delicatese fricasé, flambate sau îngheţate.

— A spus… a, exact ce-mi place mie! exclamă Logan şi începu să-şi umple farfuria cu căpşuni, apoi luă un bol şi-l umplu cu ciocolată fondantă.

— Mda, sunt sigur că Drake n-a spus chiar „exact ce-mi place mie”, zise Aleine ridicând o sprânceană. Dacă a spus nu, nu trebuie să te simţi prost. Toată lumea ştie că Drake e puţin dus.

— A spus da.

— Cum îţi ziceam, e puţin dus.

Prinţul zâmbi, iar Logan izbucni în râs.

— Când ai de gând să-i ceri mâna?

— Mâine. De ziua mea. Pe urmă nu va mai exista nicio oprelişte.

— Serah ştie?

— Bănuieşte că o voi face curând, dar crede că mai am nevoie de timp ca să-mi consolidez poziţia şi să vorbesc cu părinţii mei.

— Bravo.

— Cum adică?

Între timp, cei doi ajunseseră la capătul mesei. Prinţul se apropie de Logan.

— Voiam să-ţi dau eu însumi un cadou de ziua ta. Îţi cunosc sentimentele faţă de Serah şi le respect, dar tu eşti un duce. Mâine vei deveni unul dintre cei mai puternici oameni din regat, vei fi doar sub ceilalţi duci şi familia mea. Tatăl meu ar jubila dacă te-ai însura cu Serah – ştim bine de ce. Dacă te însori cu ea, vei încheia distrugerea familiei tale începută de tatăl meu.

— Alteţa Voastră, zise Logan stânjenit.

— Ăsta e adevărul. Tata se teme de tine, Logan. Eşti admirat, respectat, chiar venerat aici. Faptul că ai fost plecat jumătate de an nu ţi-a afectat popularitatea, aşa cum spera tata. Dimpotrivă, ţi-a dat o aură romantică. Eroul care luptă pentru noi la hotare, ţinându-i la respect pe halidorani. Regele se teme de tine, eu însă nu, Logan. Spionii lui se uită la tine şi nu le vine să creadă ce pari a fi: un erudit, un luptător şi un prieten loial al prinţului. Ei sunt nişte complotişti, prin urmare nu văd decât comploturi. Eu văd un prieten. Sunt unii care ar vrea să-ţi distrugă familia, Logan, prin orice mijloace, şi nu-mi spun ce pun la cale, eu însă nu-i voi lăsa s-o facă. De fapt, voi face tot ce-mi stă în putere să le zădărnicesc orice încercare.

Prinţul privi în jos şi luă o bucată de banană prăjită de pe o farfurie.

— Eu am venit în seara asta ca să-i fac un hatâr tatii, continuă el. În schimb, a promis să-mi îndeplinească orice dorinţă. *Absolut* orice dorinţă.

— Aşa hatâr mai zic şi eu.

Prinţul dădu din mână a lehamite.

— Regele Nătâng i-a dat amantei lui bijuteria preferată a mamei. Am venit aici ca s-o iau înapoi. În fine. O cunoşti pe sora mea?

— Desigur.

Jenine era pe undeva, prin preajmă. Lumea o vedea „mereu cu zâmbetul pe buze” şi drăgălaşă, cum îi stă bine unei fetişcane de cincisprezece ani.

— E înnebunită după tine, Logan. De doi ani te iubeşte. Vorbeşte despre tine tot timpul.

— Glumeşti. Nu ştiu dac-am schimbat două vorbe cu ea.

— Şi ce dacă? E o fată extraordinară. Drăguţă, se face şi mai drăguţă, şi înzestrată cu inteligenţa mamei – ştiu cât de important este amănuntul ăsta pentru tine, prietenul meu vituperativ.

— Nu sunt vituperativ.

— Vezi? Nici măcar nu ştiu dacă eşti sau nu. Am folosit şi eu cuvântul cel mai bombastic pe care-l ştiu. Dar Jenny

cred că ştie dacă eşti sau nu.

— Cum adică, Alteţa Voastră?

— Jenine e cadoul meu de ziua ta, Logan. Dac-o vrei. Însoară-te cu ea. Promite-mi.

Logan era înmărmurit.

— Ce… ce cadou!

— Familia ta nu va mai avea de suferit. Copiii noştri vor creşte împreună. Unul dintre copiii sau nepoţii tăi ar putea împărţi tronul cu unul dintre copiii sau nepoţii mei. Eşti cel mai bun prieten pe care-l poate avea cineva, Logan. Majoritatea prinţilor n-au parte de prieteni. Eu vreau să-ţi fac un bine. Vei fi fericit, îţi garantez. Jenine devine pe zi ce trece o femeie extraordinară. Cum cred că ai şi observat, sfârşi prinţul şi înclină din cap.

Logan o văzu imediat, fata îl privea din partea cealaltă a sălii, şi imediat îşi dădu seama că o văzuse şi mai devreme. Sau cel puţin îi văzuse sânii.

Se-mbujoră la faţă. Încercă să spună ceva, dar nu-şi găsi cuvintele. Jenine stătea acolo, cu eleganţa unei femei mult mai în vârstă – până când una dintre prietenele ei îi spuse ceva şi fata începu să chicotească.

Prinţul izbucni în râs.

— Spune da şi vei putea face tot ce ţi-a trecut prin cap acum un minut. Legal.

— Dar eu… îngăimă Logan. Eu o iubesc pe Serah, Alteţa Voastră. Mulţumesc pentru ofertă, dar…

— Logan! Fă-le un hatâr tuturor. Spune da. Părinţii tăi vor sări în sus de bucurie. Familia ta va fi salvată, Jenine va fi în al nouălea cer.

— Sper că nu i-ai spus…

— Bineînţeles. Gândeşte-te bine. Serah arată bine. Dar, ca să fim sinceri, chiar dacă arată bine, nu e atât de deşteaptă pe cât ai vrea tu, în plus ştii ce se spune despre ea, că umblă…

— Serah e opusul unei femei de moravuri uşoare, Aleine. Doar m-a *sărutat,* dacă vrei să ştii.

— Bine, bine, dar zvonurile…

— Zvonurile au apărut fiindcă multă lume îl urăşte pe

tatăl ei. Eu o iubesc. Şi-am să mă însor cu ea.

— Îmi cer scuze, zise o blondă tânără, strecurându-se printre ei şi atingându-se de prinţ în timp ce se întindea după o prăjitură.

Era îmbrăcată cu o rochie roşie care plesnea pe ea. Când se frecară de pieptul prinţului, sânii mai-mai să-i sară din decolteul ce-i ajungea până aproape de buric. Prinţului nu-i scăpă mişcarea, cum nu-i scăpă nici lui Logan. Nu că prinţului i-ar fi scăpat vreodată aşa ceva. Sau lui Logan.

— Eu sunt Leah, spuse fata, surprinzând privirea prinţului. Îmi cer mii de scuze.

De fapt, nu era o scuză. Şi nicio întâmplare.

Leah se pierdu printre invitaţi, trupul ei de dansatoare abătând privirea şi gândurile prinţului de la Logan.

— Mda, mai gândeşte-te. Mai vorbim mâine, înainte s-o ceri în căsătorie, zise prinţul, uitându-se după Leah cum se îndrepta spre terasa din spate.

Fata întoarse capul şi, văzând că prinţul se uită după ea, zâmbi larg. Prinţul aruncă o privire la farfuria pe care se regăsea câte ceva din fiecare delicatesă de pe masă. Apoi se uită la farfuria lui Logan, umplută cu un singur fel.

— Prietene, asta e diferenţa dintre noi. Scuză-mă, te rog, am văzut o delicatesă din care aş vrea să gust.

Logan oftă. Se întoarse şi o văzu din nou pe Jenine, care-l privea la fel de insistent. Prietenele ei păreau că o îndeamnă să se apropie de el.

„La naiba. Unde-i Serah?”

CAPITOLUL 34

Străji la fiecare scară. Semn rău. Kyllar se strecurase printre invitaţi încercând să nu atragă privirile, lucru deloc uşor. Mai ales că încerca să nu-l scape din ochi pe Hu Gibbet care, foarte probabil, făcea acelaşi lucru. Dacă-l vedea Hu, Kyllar pierdea singurul avantaj pe care-l avea. Ştia că Hu era aici, Hu însă nu ştia că e urmărit.

Se îndreptă spre terasa din spate. În alte condiţii ar fi evitat-o, fiindcă era înţesată de cupluri ce admirau luna. Dacă exista ceva care-l făcea să se simtă singur era priveliştea oferită de perechile care se sărutau pasional într-un loc ferit, la lumina lunii.

Acum însă Kyllar încerca să ajungă la primul etaj. Deasupra terasei era un balcon şi, dacă reuşea să se orienteze, se putea căţăra până acolo îndeajuns de repede ca să nu-l observe nimeni. Sigur, odată ajuns la etaj, va trebui să găsească locul în care se afla sa'kariul, dar instinctul îi spunea că e în iatacul ducesei. Oamenilor le plăcea să-şi ţină bijuteriile preferate cât mai aproape.

Nu era niciun spalier pe care să se caţere. Îi venea greu să sară de pe balustradă şi să-şi ia avânt ca să se prindă de marginea balconului, aflat la o înălţime de peste cinci metri. Probabil că o putea face, dar nu avea decât o încercare la dispoziţie. Dacă dădea greş, nimeni nu putea trece cu vederea zgomotul pe care l-ar fi făcut în timp ce se prăbuşea peste tufele de trandafiri.

„Oricum, mai bine decât Planul B.” Kyllar trase adânc aer în piept.

— Kyllar?

Era o voce de femeie.

— Bună, Kyllar. Ce faci aici?

Kyllar se întoarse cu o privire vinovată.

— A, Serah! Bună.

Serah arăta de parcă s-ar fi pregătit toată ziua pentru petrecere. Deşi rochia ei nu avea o croială extraordinară, era clasică, frumoasă şi evident mult mai scumpă decât îşi

putea permite contele Drake.

— Serah, sunt uimit. Ce rochie…

Tânăra zâmbi, radioasă pentru o fracţiune de secundă.

— Mama lui Logan mi-a dat-o.

Kyllar se întoarse şi apucă strâns balustrada. Dincolo de fluviu, în spatele zidurilor înalte, turnurile castelului străluceau în lumina lunii, aproape la fel de neatins precum Serah.

Fata se apropie şi rămase lângă el.

— Ştii că Logan vrea să…

— Ştiu.

Serah îşi puse mâna peste mâna lui. Kyllar se întoarse şi o privi în ochi.

— Nu ştiu ce să fac. Vreau să accept. Cred că-l iubesc. Dar în acelaşi timp…

Kyllar o trase spre el, trecându-i un braţ pe după talie şi o mână pe după gât. O sărută lung şi apăsat. Serah rămase fără aer când îi simţi limba în gură. Apoi îl sărută şi ea.

În depărtare, peste fluviu, undeva, în castel, Kyllar auzi cum se trânteşte o uşă. Dar părea atât de departe că nu mai conta. În clipa următoare simţi cum Serah se încordează în braţele lui şi se desprinde de el.

O mână grea i se lăsă pe umăr.

— Ce dracu’ faci aici? strigă Logan întorcându-l cu faţa spre el.

Din ungherele verandei se iţiră mai multe capete şi nu se mai auzi nici musca. Era şi prinţul acolo.

— Un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de mult, răspunse Kyllar. Te deranjează?

— Ei, drăcie! exclamă prinţul, încercând să se desfacă din îmbrăţişarea tinerei blonde lipite de el.

Kyllar se întoarse, chipurile ca s-o sărute pe Serah din nou, Logan însă nu-l lăsă. Kyllar lovi primul, în falcă. Logan făcu un pas înapoi, buimac, şi clipi de câteva ori.

Serah se îndepărtă îngrozită, dar cei doi deja uitaseră de ea. Logan ridică braţele, ca boxerii. Kyllar îşi îndoi genunchii şi desfăcu braţele, ca luptătorii.

Logan atacă exact aşa cum se aştepta Kyllar: conform

codului cavaleresc. Lovea numai deasupra centurii. Lovituri repetate şi croşee ca la carte. Era iute, mult mai iute decât părea judecând după gabarit, dar încercând să respecte toate regulile, se vedea că nu se simţea în largul lui. Kyllar îi evita loviturile sau i le para, retrăgându-se încet.

În doar câteva clipe lumea se strânse în jurul lor. Cineva anunţă că s-a încins o bătaie şi invitaţii dădură fuga pe terasă.

Spre cinstea lor, străjile ajunseră primele la faţa locului. Şi dădură să-i despartă.

— Nu. Lăsaţi-i să se bată, porunci prinţul.

Soldaţii se opriră. Kyllar rămase atât de surprins încât uită să se apere şi următorul pumn îl lovi în plin, lăsându-l aproape fără suflare. Făcu doi paşi înapoi, clătinându-se, răstimp în care Logan se apropie, aplecat în faţă, încolţindu-l, cât mai aproape de balustradă.

Kyllar trase de câteva ori aer în piept, blocând loviturile prietenului său cu multă greutate. Când reuşi să răsufle în voie, dădu frâu liber furiei. Blocă un pumn, evită altul şi îl lovi scurt, de patru ori, în coaste, îndepărtându-se de balustradă.

Logan îşi reveni şi abătu asupra lui o lovitură înspăimântătoare. Kyllar făcu o eschivă şi-l lovi cu vârful cizmei direct în pelvis. Logan nu mai apucă să-şi aducă piciorul lângă celălalt, cum intenţionase. Se poticni. Apoi cizma lui Kyllar îl izbi în faţă şi Logan se prăbuşi pe terasă.

— Nu te ridica, zise Kyllar.

Privitorii rămaseră fără glas, înmărmuriţi. De-abia într-un târziu începură să murmure. Aşa ceva nu mai văzuseră, dar oricât de eficiente fuseseră mişcările lui Kyllar, nu era deloc nobil să-ţi loveşti adversarul cu piciorul în timpul unei partide de box. Lui Kyllar însă nu-i păsa. Trebuia să pună capăt încăierării.

Logan se săltă în patru labe, apoi în genunchi, dând să se ridice în picioare. Kyllar îl lovi cu vârful cizmei în tâmplă. Logan căzu la loc, ca o cârpă, şi rămase nemişcat. Serah dădu fuga la el.

— Uite, Serah, întotdeauna ai vrut să ne vezi luptând. Se pare că eu am câştigat, zise Kyllar zâmbindu-i triumfător.

Murmurele reîncepură, toate dezaprobatoare. Serah îl plesni peste faţă făcând să-i clănţăne dinţii.

— Nu eşti nici pe jumătate pe măsura lui Logan.

Fata îngenunche lângă Logan, iar Kyllar îşi dădu seama că de acum încolo nu mai făcea parte din viaţa ei.

Îşi îndreptă tunica şi pelerina şi-şi făcu loc prin mulţime. Primele şiruri se dădură înapoi, de parcă atingerea lui ar fi fost o ruşine, dar în timp ce Kyllar îşi făcea loc, din direcţia opusă alţi invitaţi voiau să iasă pe terasă, încercând să prindă bătaia despre care nu aflaseră că se încheiase deja. Când ajunse la câţiva metri de uşă, Kyllar se pierdu printre ei. O luă pe lângă un perete spre scara servitorilor, care rămăsese nepăzită, şi urcă la etaj.

Planul B nu fusese un succes extraordinar. Pierduse un prieten, îşi pierduse reputaţia şi, foarte posibil, Hu Gibbet aflase de prezenţa lui acolo. Pe de altă parte, îl ajutase să ajungă la primul etaj, singurul lucru care conta acum. De consecinţe îşi putea face griji începând de mâine. Greul trecuse. Nu?

*

Mătrăşitorul fusese tentat să urce treptele de îndată ce străjile le abandonaseră ca să-i despartă pe cei doi nobili nesăbuiţi. Deşi treptele nepăzite îl atrăgeau, mătrăşitorul se baza mai mult pe instinct. Planul lui încă mai avea sorţi de izbândă, plus că, dacă nu urca la etaj acum, se alegea şi cu alte informaţii.

Ducesa Jadwin stătea lângă uşile care dădeau spre terasă, mâhnită sau doar prefăcându-se că e mâhnită. Unul dintre micile mistere ale vieţii era faptul că regele o alesese să-i fie amantă. Existau, desigur, femei mai atrăgătoare dispuse să se culce cu un rege, chiar şi cu acesta. Ducesa Jadwin era dovada vie a riscurilor endogamiei. O femeie înaltă, cu o faţă cabalină, îndeajuns de voinică şi de bătrână ca să nu i se potrivească rochia pe care o purta în această seară, şi cunoscută de întreg

regatul pentru apetitul său sexual – mai puţin de soţul ei.

Mătrăşitorului i se păru că ducesa suferea doar de ochii lumii. La urma urmei, era o femeie pe cât de pasională, pe atât de stăpână de sine. Probabil că acesta era şi pretextul ei de a urca în iatac.

„Ia te uită.” Femeia îi spuse ceva unuia dintre străjeri, apoi se întoarse ca să se scuze în faţa invitaţilor care reveneau în salon, majoritatea dezamăgiţi că pierduseră distracţia.

Străjerul, la fel de subtil ca toţi străjerii, se îndreptă spre cel care îşi relua postul lângă scara servitorilor. Se aplecă spre el şi-i şopti un ordin. Omul înclină din cap. Ducesa aşteptă ca prinţul să apară pe uşă. Îi spuse câteva cuvinte, apoi se arătă şi mai mâhnită, în timp ce prinţul o îndepărta pe tânăra blondă agăţată de braţul lui.

După câteva secunde, ducesa se scuză, îi spuse soţului că nu se simte bine, refuză ceea ce părea propunerea de a fi însoţită de cineva, şi urcă treptele impozante de una singură. Fără îndoială, îl asigurase că avea nevoie să se întindă un pic.

— Distracţie plăcută în continuare, păruse ea că-i urează.

Prinţul era mai circumspect, dar la fel de uşor de urmărit. Se apropie de masa plină cu dulciuri, schimbă o vorbă cu câteva doamne, se scuză şi se duse la toaleta aflată pe hol, dincolo de scara servitorilor. Reapăru de pe coridorul întunecat un minut mai târziu, privi în jur ca să se asigure că nu-l vede nimeni şi trecu pe lângă străjer, care întoarse capul în altă parte.

Mătrăşitorul se luă pe urmele lui, ascunzându-se în întunericul coridorului. Străjerul era atât de preocupat să nu-l vadă pe prinţ încât mătrăşitorul ar fi putut trece pe lângă el şi fără să se ascundă.

*

Scara servitorilor dădea spre holul somptuos de lângă apartamentul ducelui. Podelele erau din aceeaşi marmură albă, mijlocul holului fiind acoperit de un covor roşu pe

toată lungimea lui, de la o aripă la cealaltă, unde se afla apartamentul ducesei. Luminile erau scăzute, ca un indiciu vizual pentru invitaţii care fuseseră şi la alte petreceri, când ambele niveluri fuseseră disponibile pentru ei.

Kyllar habar n-avea în cât timp putea pune mâna pe Globul Marginilor, dar era foarte sigur că trebuia să se mişte cât mai repede. Se gândise că nu era singura persoană care profita de faptul că scara rămăsese nepăzită. Hu Gibbet putea fi deja sus.

Singurul avantaj pe care-l avea Kyllar – cel puţin aşa spera el – era că Hu nu venea doar pentru asta. Venea, probabil, şi ca să omoare pe cineva. Dacă acesta ar fi fost scopul lui, cel mai simplu era să aştepte până când ducesa îi dădea sa'kariul celui trimis de rege şi să-i omoare pe amândoi. Astfel, pe de o parte, Hu îşi potolea setea de sânge, iar pe de alta, ucidea cele două persoane care ştiau ce s-a întâmplat. Regele nu avea cum să afle dacă bijuteria fusese furată şi nici nu putea întreba în gura mare, recunoscând astfel că ducesa Jadwin era amanta lui.

Dacă raţionamentul era corect, Kyllar trebuia să ajungă la etaj înaintea ducesei ca să ia Globul Marginilor. Ceea ce putea însemna o oră sau doar două minute.

Când ajunse la jumătatea holului, văzu un străjer care se îndrepta spre el. Kyllar se ascunse într-un colţ unde era mai multă umbră. Dar străjerul se întoarse şi o luă pe trepte în jos. Venise momentul. Kyllar porni repede, fără să se mai ascundă. Simţi o strângere de inimă în timp ce trecea prin porţiunea în care holul era bine luminat. Sus, palierul era scăldat în lumină, dar îl traversă din şase paşi cu privirea înainte.

Coridorul era străjuit de sculpturi tulburătoare şi tablouri pictate cu multă măiestrie. Din câte îşi dădea Kyllar seama, ducele era un artist adevărat. Tablourile excelente, pe diverse teme, fuseseră alese de un om cu ochiul format şi punga plină. Deşi la fel de impresionante, sculpturile erau, fără îndoială, produsul unei singure viziuni.

Figuri îndurerate păreau că încearcă să se smulgă din

piatră. O femeie care se împiedicase de ceva privea peste umăr cu groaza întipărită în fiecare trăsătură. Un bărbat urla spre norul de marmură neagră ce-i învăluia mâinile. O femeie goală, transfigurată de plăcere, şedea întinsă pe spate, într-o postură erotică, în norul care o devora.

Chiar dacă se grăbea, sculptura îl făcu să se oprească în loc. Era frumoasă. Splendidă. Un amestec de senzualitate şi ceva răscolitor, căruia Kyllar nu-i putea găsi un nume. Era Helene, fără nicio îndoială.

„Deci asta e.” Kyllar simţi o gheară sfâşiindu-i stomacul. Se simţea pustiit, rănit. „Bineînţeles că se culcă cu el. Tot timpul.”

Se uită la statuie îndeaproape, trecându-şi privirea peste mâinile şi picioarele suple, talia îngustă şi sânii plini – şi găsi ce căuta. Deşi îi făcuse nasul perfect, cu cele mai fine atingeri ale dălţii, ducele lăsase să se întrevadă şi cicatricele de pe faţa ei. Nu le privise ca imperfecţiuni, ci se arătase interesat de misterele pe care le ascundeau.

„La naiba, nu-i momentul să-ţi dai cu părerea despre artă.” Cu un nod în gât, Kyllar iuţi pasul de-a lungul holului, în vârful picioarelor. Când ajunse în faţa uşii băgă mâna în punga prinsă la spate şi scoase şperaclul. Dinăuntru nu se auzea nimic şi nu răzbătea lumina, aşa că deschise repede încuietoarea. Avea doar trei dinţi şi se deschise în trei secunde. Kyllar păşi înăuntru şi încuie uşa după el. Dacă Hu se apropia de uşă, avea trei secunde ca să se pregătească.

Scoase wakizashiul pe care şi-l prinsese la spate. Era lung de jumătate de metru – ca să-l înfrunte pe Hu ar fi preferat o armă de zece ori mai lungă, dar numai cu atât putuse pătrunde în casă fără să dea de bănuit.

Cercetă repede încăperea. Majoritatea oamenilor, conştienţi de greutăţile vieţii unui hoţ, foloseau cam aceleaşi ascunzători. Kyllar se uită sub saltea, în spatele tablourilor, ridică masa şi cele câteva scaune, sperând să dea de o trapă. Nimic. Verifică dacă sertarele nu aveau cumva un fund fals. Tot nimic.

Majoritatea oamenilor care deţineau obiecte de mare

valoare doreau să verifice dacă sunt la locul lor fără prea multe complicaţii, motiv pentru care Kyllar nu deschise garderoba imensă. Globul era undeva la îndemână, doar dacă ducesa Jadwin nu dăduse preţiosul giuvaer în grija unui servitor.

Faptul că ducesa era o mare colecţionară nu-i fu de mare ajutor. Încăperea era plină de bibelouri. Şi de flori, aduse probabil odată cu revenirea ducelui, care umpleau fiecare locşor rămas liber, derutându-l pe Kyllar.

Aşadar ducele îi cumpărase flori soţiei. Şi, judecând după mirosul de mosc şi aşternutul mototolit, se bucurase de o primire entuziastă.

Deodată, îi atrase atenţia una dintre vaze. Era din jad, cu ornamentaţii, dar, şi mai interesant, avea fundul pătrat. Kyllar o ridică de pe masă. Trandafiri de toate soiurile, crini şi muşcate îşi amestecau culorile. Ignorând florile, Kyllar luă vaza şi o aşeză pe poliţa de deasupra căminului, dând la parte o cutie de bijuterii, din lemn de esenţă tare.

În piatra din care era făcută poliţa era o adâncitură. O adâncitură pătrată. Kyllar simţi cum creşte speranţa în el.

„Proorocul avea dreptate."

Fundul vazei încăpea perfect în adâncitură. Kyllar îl roti şi auzi un sunet înfundat. Luă toate bibelourile de pe poliţă şi le aşeză pe podea. Balamale nevăzute se puseră în funcţiune şi poliţa se deschise în faţa lui.

Fără să dea atenţie documentelor şi lingourilor de aur, luă repede cutia de bijuterii. Era mare, îndeajuns de mare ca să conţină Globul Marginilor. Kyllar o deschise.

Era goală.

Scrâşnind din dinţi, o puse la loc şi închise poliţa. Deci profeţia avea şi o morală. „O vază pătrată îţi va da speranţe", spusese Dorian. Nu spusese şi că speranţele se vor dovedi false. „La naiba!" Kyllar mai rămase acolo cât să pregătească un ac letal, o cursă pentru Hu, în caz că acesta ar fi venit aici în loc s-o urmărească pe ducesă.

În timp ce aranja la loc bibelourile şi vaza, Kyllar se concentră. Unde putea fi? Tot ce i se putea întâmpla mai rău în seara asta se întâmplase deja. Singura rază de

lumină era că n-o văzuse pe Helene.

„Helene!” Greutatea de plumb pe care o simţea în stomac îi dădu de înţeles că sigur ştie unde se află sa’kariul.

CAPITOLUL 35

Prinţul simţi cum cineva îl înhăţă de îndată ce păşi pe hol. O clipă mai târziu ducesa Jadwin îşi lipi buzele fierbinţi de gura lui. Femeia se împinse în el până când prinţul se lovi cu spatele de uşa apartamentului în care locuia ducele.

Încercă să-i opună rezistenţă, dar ducesa întinse mâna şi apăsă pe clanţă. Când uşa de deschise, prinţul fu cât pe-aci să cadă. Ducesa o închise şi răsuci cheia în broască.

— Ducesă, încetează, te rog.

— Încetez când vreau eu. Sau, mai bine zis, când îmi *faci* pe voie.

— Ţi-am spus doar, totul s-a terminat între noi. Dacă află tata…

— Mai dă-l naibii. E la fel de tăntălău şi în pat şi-n afara lui. N-are cum să afle.

— Soţul tău e jos… oricum nu contează, Gertrude. Ştii de ce sunt aici.

— Dacă tăticul tău vrea globul înapoi, poate să şi-l ia şi singur, zise ducesa şi îşi puse mâna sub cingătoarea lui.

— Ştii că nu poate veni aici. Ar fi ca o palmă dată mamei.

— Mi-a dat globul cu mâna lui. Cadou.

— E vrăjit. Tata credea că e doar o piatră preţioasă, că tot ce se spune despre el sunt simple poveşti. Dar acum i-l cere Halidorul. De ce l-ar cere dacă n-ar fi… nu! spuse prinţul şi o plesni peste mâna care devenise prea insistentă.

— Ştiu că-ţi place.

— Îmi place. Doar că totul s-a terminat. A fost o greşeală şi nu se va repeta. În plus, mă aşteaptă Logan jos. I-am spus ce vreau să fac.

Minciuna îi venise foarte uşor. Orice, numai să scape de femeia asta. Mai grav era că-i şi plăcea. Chiar dacă era urâtă, ştia mai multă meserie decât nouăzeci şi cinci la sută dintre femeile cu care se culcase. Pe de altă parte, nu voia să se mai gândească la clipa în care se trezea

dimineaţa şi o vedea lângă el.

— Logan e prietenul tău. Va înţelege, îi spuse ea.

— E un prieten adevărat. Dar vede lucrurile numai în alb şi negru. Nici nu-ţi închipui ce faţă a făcut când l-am lăsat acolo ca să vin până aici împreună cu amanta tatălui meu. Vreau să-mi dai piatra. Acum.

Uneori mulţumea zeilor că Logan era un tip atât de pedant.

— În regulă, zise ducesa iritată.

— Unde e? Soţul tău ar putea apărea dintr-o clipă într-alta.

— Soţul meu de-abia s-a întors acasă. Azi.

— Şi?

— O fi el cum o fi, dar sigur e fidel, cu alte cuvinte arde de pasiune ori de câte ori se întoarce dintr-o misiune diplomatică. Acum se odihneşte, la parter. Cred că l-am stors bine, răspunse ducesa şi izbucni într-un râs aspru, feroce. Mi-am închipuit tot timpul că eşti tu…

Cu ceea ce probabil că pentru ea era o privire seducătoare, ducesa ridică din umeri şi îşi dezveli sânii. Apoi începu să se frece de el, încercând să-i vâre mâna în pantaloni.

— Gertrude, te rog. Acoperă-te. Unde e?

Prinţul nici măcar nu se uita la ea, atitudine care o scoase din sărite.

— Cum îţi spuneam, ştiam că vei veni în seara asta, aşa că i-am dat globul cameristei mele. Stă la două uşi mai încolo. Mulţumit?

Ducesa îşi acoperi sânii şi se apropie de masa de toaletă. Se privi în oglindă.

Prinţul îi întoarse spatele fără să spună nimic. Crezuse că-i va fi uşor, că-i va face un mare hatâr tatălui său fără prea mari eforturi. Acum însă îşi dădea seama că Gertrude Jadwin îi devenise un duşman pe viaţă. „Niciodată”, îşi promise el. „Cu o femeie măritată nu mă mai încurc niciodată.”

Nici măcar nu-i dădu atenţie când o auzi deschizând un sertar. Nici măcar nu se uită spre ea. Nici măcar nu

rămase să-şi aranjeze pantalonii. O secundă în plus era prea mult.

Când puse mâna pe clanţă auzi paşii ei iuţi, înfundaţi. Apoi ceva fierbinte i se înfipse în spate. Ca o înţepătură de viespe. Gertrude se lipi de el, iar prinţul simţi înţepătura şi mai adânc. Se lovi cu capul de uşă şi simţi din nou înţepătura.

Nu era o înţepătură. Era prea adâncă. Icni în timp ce un zgomot asurzitor îi spărgea timpanele. Ceva nu era în regulă cu unul dintre plămâni. Nu mai funcţiona cum trebuie. Durerea crescu, iar zgomotul se îndepărtă. Lumea i se părea neaşteptat de limpede.

Era înjunghiat mortal. De o femeie. Ruşinos. Doar era prinţul. Unul dintre cei mai buni spadasini din regat, iar baba asta cu fundul mare, cu sânii lăsaţi, îi lua viaţa.

Ducesa respira, practic îi gâfâia în ureche, la fel ca atunci când făceau dragoste. Şi vorbea, striga, de parcă fiecare lovitură o durea şi pe ea. Căţeaua dracului, îşi plângea de milă.

— Îmi pare rău, îmi pare tare rău. Nu ştii cum e el. Trebuie, trebuie, trebuie.

Femeia continua să-l înjunghie, spre furia lui. Era deja pe moarte, cu plămânii plini de sânge. Tuşi, încercând să-i elibereze, dar nu făcu decât să împroaşte uşa cu sânge. Plămânii lui erau ferfeniţă, iar sângele ţâşnea peste tot.

Ducesa se opri de-abia atunci când prinţul se lăsă moale, căzând în genunchi pe podea, în faţa uşii. I-ar fi mulţumit dacă ar mai fi putut vorbi. Privirea i se întunecă şi faţa i se izbi de uşă.

Ultimul lucru pe care-l văzu, prin gaura cheii, fu un ochi lipsit de orice emoţie care-l urmărea cum moare.

*

Găsi uşa fără probleme. Era încuiată, dar cu şperaclul o descuie în câteva secunde. „Sper s-o găsesc dormind."

Kyllar deschise încet uşa cămăruţei şi se trezi în faţa unui satâr de bucătărie imens. Ţinut strâns în mâini de Helene. Care era foarte trează.

Pe întuneric, Helene nu-l recunoscu. Părea să stea în cumpănă între a ţipa şi a-l hăcui. Privirea îi rămase aţintită asupra sabiei din mâna lui. Într-un târziu se hotărî să facă şi una şi alta.

Kyllar o lovi peste mână cu latul wakizashiului, făcând-o să scape satârul. Îi blocă cealaltă mână şi trecu repede în spatele ei, astupându-i gura.

— Eu sunt. Eu sunt! zise el şi se văzu nevoit să se ferească de coatele ei care încercau să-l lovească.

Nu putea ca, în acelaşi timp, să-i acopere gura, să-i imobilizeze braţele şi să-i pareze loviturile de picior cu care încerca să-l nimerească în vintre.

— Dacă nu te potoleşti, îţi omor stăpâna!

Când văzu că se mai domoleşte, Kyllar îi dădu drumul.

— Ştiam eu! exclamă ea furioasă, dar în şoaptă. Ştiam eu că nu trebuie să am încredere în tine. Ştiam eu că ai să încerci asta.

— Ţi-am zis că-ţi omor stăpâna fiindcă ţipetele tale sigur îl aduc pe mătrăşitor aici.

— Aha.

— Da.

În încăperea luminată doar de lună, lui Kyllar i se păru că fata roşeşte.

— Puteai să baţi la uşă.

— Îmi cer scuze. E un vechi obicei al meu.

Brusc stânjenită, Helene luă satârul de pe pat şi-l vârî sub pernă. Îşi privi cămaşa de noapte, care arăta dezamăgitor de castă, şi se ruşină. Luă repede un halat şi se întoarse cu spatele ca să se-mbrace.

— Linişteşte-te, spuse Kyllar când fata se întoarse din nou spre el. E cam târziu ca s-o mai faci pe ruşinoasa. Ţi-am văzut statuia. Arăţi bine dezbrăcată.

Oare de ce adăugase ultimele cuvinte, ca s-o facă să se simtă ca o târfă? Chiar dacă împărţea patul cu ducele, avea de ales? Era servitoare în casa lui. Dacă voia, ducele putea să-i facă viaţa un calvar. Poate că nu avusese de ales. Nu era corect, dar el tot se simţea trădat.

Helene se îndoi de spate de parcă ar fi primit o lovitură

direct în stomac.

— Am rugat-o să n-o pună la vedere, zise ea. Dar era atât de mândră de ea. Mai mult de-atât, spunea că ar trebui să fiu şi eu mândră.

— Ea?

— Ducesa.

— Ducesa? repetă Kyllar prosteşte.

Nu ducele. Nu ducele? Simţi în acelaşi timp o mare uşurare şi o confuzie pe măsură. De ce să se simtă uşurat?

— Crezi că aş poza goală pentru duce? Crezi că sunt amanta lui? întrebă Helene, făcând ochii mari când îi văzu expresia feţei.

— Păi…

Kyllar simţi că o acuzase pe nedrept, apoi se înfurie că Helene îl făcea să se simtă prost fiindcă trăsese o concluzie perfect logică, apoi se înfurie că pierde timpul vorbind cu o fetişcană când mătrăşitorul probabil că aştepta pe hol. „E o nebunie.”

— Se mai întâmplă, spuse el dând înapoi.

„Oare de ce fac asta?”

„Din acelaşi motiv pentru care am urmărit-o de departe. Fiindcă sunt bolnav după ea.”

— Nu şi în cazul meu, zise Helene.

— Adică eşti…

Kyllar încercă să pară dispreţuitor, dar nu-şi duse gândul până la capăt. De ce încerca să pară dispreţuitor?

— Virgină? Da, răspunse ea cu un aer stingher. Tu nu eşti virgin?

Kyllar îşi încleştă maxilarele.

— Eu… uite ce-i, în casa asta e un ucigaş.

Helene dădu să-l tachineze că evită răspunsul la întrebare, dar în clipa următoare se înnegură la faţă şi-i dispăru cheful de glumă.

— Doi, zise ea în şoaptă.

— Poftim?

— Doi ucigaşi.

Helene se referea la el. Kyllar înclină din cap, simţind iar un nod în gât şi brusc i se făcu ruşine de ceea ce era.

— Întocmai, doi. L-am văzut pe Hu când intra. Globul e în siguranţă?

— Da, răspunse ea cu voce stinsă. Vrei să-l furi.

— Îmi pare rău.

— Şi acum ştii unde l-am ascuns. M-ai dus de nas.

Era naivă, dar nu şi proastă.

— Da.

Ochii ei căprui scăpărau de furie.

— Există vreun asasin sau totul a fost o minciună?

— Există unul. Îţi dau cuvântul meu, răspunse Kyllar privind în altă parte.

— Sigur?

„Hm”, făcu el în sinea lui.

— Îmi pare rău, Helene, dar trebuie s-o fac.

— De ce?

— Nici măcar nu ştiu, recunoscu el.

— Toată ziua am regretat ce ţi-am scris. N-ar fi trebuit să-ţi scriu. Sunt exact ca oricare altă fată înşelată de un băiat. Eşti o mare figură, *Kyllar.* Acum sunt sigură că Azoth chiar a murit. Îmi pare rău că te-ai întors cu chipul lui. Pe Azoth chiar l-am iubit. Lui îi datorez totul, iar tu l-ai ucis, Kyllar. Ai ucis tot ce-a făcut bun în viaţa lui.

„Nu aşa. Nu aşa.”

— Chiar trebuie s-o fac, îi spuse el.

— Nu te pot lăsa.

— Helene, vino cu mine.

— Eşti nebun.

— Dacă stai aici, vor crede că m-ai ajutat. Dacă Hu nu mă ucide, s-ar putea s-o facă familia Jadwin. În cel mai bun caz, vei fi aruncată în Cloacă. Helene, n-aş suporta să trăiesc cu gândul că ai fost ucisă din cauza mea.

— Eu cred că te vei descurca. Îţi vei lua un nume nou. Îţi vei răscumpăra vina aruncând cu bani în dreapta şi-n stânga. Te vei descurca de minune; ai şi experienţă, după câte rele ai făcut până acum…

— Vei fi ucisă!

— Atunci moartea mea va fi din vina ta. Nu vreau să răsplătesc binele cu rău.

Kyllar nu mai avea timp. Trebuia să plece.

— Interesantă filosofie, dar las vina pe mai târziu. Acum vorbesc foarte serios, Helene. Oricum te vor condamna, dar dacă vii cu mine, îţi pot obţine iertarea în doar câteva luni.

Măcar putea apela la relaţiile lui din Sa'kagé.

— Mai bine mor, zise ea, fulgerându-l cu privirea.

Kyllar răsuflă adânc. Aşadar nimic nu-i ieşea cum trebuie în noaptea asta.

— Atunci îmi pare rău s-o fac, însă e spre binele tău.

— Ce anume? întrebă ea.

Kyllar o lovi, de două ori. O dată în gură, îndeajuns ca să-i dea sângele. Şi o dată în ochii ei frumoşi, sfredelitori, îndeajuns ca să-i învineţească şi să-i umfle, ca să nu vadă ce face. Când fata se dădu înapoi clătinându-se, o întoarse cu spatele la el şi o prinse de gât. Helene se zbătu fără folos, crezând desigur că vrea s-o ucidă. Kyllar nu făcu însă decât s-o ţină bine şi să-i înfigă un ac în gât. În doar câteva clipe fata îşi pierdu cunoştinţa.

„Nu mă va ierta niciodată pentru asta. Nici eu nu mă voi ierta vreodată." O întinse pe podea şi scoase un cuţit. Se tăie la mână şi lăsă să-i picure sângele pe faţa Helenei ca să dea impresia că a fost bătută. Nu-i plăcea deloc ce face, contrastul dintre frumuseţea ei şi violenţa la care o supusese pur şi simplu îl dezgusta, dar nu avea încotro. Helene trebuia să arate ca o victimă. Dacă nu era convingătoare, sfârşea în Cloacă, era siluită şi, mai devreme sau mai târziu, ucisă. Kyllar nu putea accepta aşa ceva. Privind-o cum zăcea acolo, leşinată, avea senzaţia că-şi înghite propria amărăciune, amărăciunea meseriei. Amărăciunea meseriei era adevărul meseriei. Chiar şi aici, când încă nu ucisese pe nimeni, când încă nu fusese nevoit să se îmbăieze în mirosurile atotpătrunzătoare ale morţii. Kyllar închisese ochii care vedeau adevărul despre el, învineţise ochii care alungau întunericul din el, însângerase şi orbise ochii care-l sfredeleau. Violenţa aceasta avea şi ceva poetic în ea, fapt care nu-i scăpa defel. „Cine spune că nu există poeţi şi în meseria

noastră?”

La sfârşit, Kyllar îi aşeză mâinile şi picioarele cât mai dizgraţios cu putinţă.

Sa’kariul argintiu era vârât într-un papuc, la fundul dulapului. Kyllar îl ridică la lumina lunii. Era o sferă metalică simplă, fără vreun semn distinctiv. Kyllar o privi uşor dezamăgit. În ciuda luciului metalic, era translucid, o noutate pentru el. Nu mai văzuse aşa ceva până acum, dar sperase că e ceva spectaculos sau capabil de lucruri spectaculoase.

Vârî globul într-un săculeţ şi se îndreptă spre uşă. Până aici era bine. De fapt, seara asta fusese aproape un dezastru. Ieşirea nu trebuia să-i creeze cine ştie ce probleme. Dacă nu se putea furişa pe lângă străjerul de la baza scării servitorilor, se ducea direct la el şi-i spunea că venea de la toaletă, se scăpa pe el şi intrase în prima pe care o văzuse. Străjerul îi atrăgea atenţia că invitaţii nu au voie la etaj, Kyllar întreba de ce trebuia păzită scara servitorilor dacă nici ei nu aveau voie să urce, străjerul privea nedumerit, iar Kyllar pleca acasă. Un plan deloc perfect, doar că în seara asta Kyllar nu mai avea încredere în perfecţiune.

Se uită pe hol prin gaura cheii şi ascultă atent timp de treizeci de secunde. Nimic.

În clipa în care crăpă uşa, cineva o lovi din partea cealaltă cu o forţă extraordinară. Uşa se izbi de el, lovindu-l mai întâi în faţă, apoi în umăr. Şi îl aruncă în mijlocul camerei.

Reuşi să rămână în picioare, dar se împiedică de trupul inconştient al Helenei şi se prăbuşi la podea. Alunecă pe lespezile de piatră până dădu cu capul de perete.

Abia reuşind să rămână conştient, văzând stele verzi în faţa ochilor, Kyllar probabil îşi scoase cele două pumnale din instinct fiindcă mâinile îl dureau îngrozitor, însă o lovitură scurtă i le zbură cât colo.

— Băiete!

Kyllar clipi de câteva ori până reuşi să vadă ceva. Când privirea i se limpezi, primul lucru pe care-l văzu fu vârful

cuţitului la doi centimetri de un ochi. Se uită dincolo de cuţit, la bărbatul în haine cenuşii şi cu faţa acoperită de glugă.

Ameţit, Kyllar se întrebă dacă nu cumva murise. Dar, înainte ca Hu să se descopere, îşi dădu seama. Mama K îi trădase. Îl trimisese după altcineva.

— Maestrul Blint? zise el.

CAPITOLUL 36

— Ce dracu' faci aici? întrebă maestrul Blint, plesnindu-l cu dosul mâinii.

Stătea acolo furios şi aşa-zisele trăsături ale lui Hu Gibbet dispăreau încet, ca un fum.

Kyllar se ridică anevoie în picioare simţind cum îi vuieşte capul şi-i ţiuie urechile.

— Trebuia să… tu erai plecat…

— Eram plecat ca să pun la cale asta! şopti Blint răguşit. Ca să pun la cale asta! Acum nu mai contează. Avem trei minute până se întoarce străjerul.

Împunse trupul inconştient al Helenei cu vârful ghetei.

— Asta-i încă vie, zise Durzo Blint. Omoar-o. Pe urmă caută sa'kariul cât îl aranjez pe celălalt. Vorbim mai târziu despre pedeapsa pe care o meriţi.

„Aşadar am întârziat."

— Ai ucis-o pe ducesă? întrebă Kyllar, frecându-şi umărul lovit de uşă când Durzo dăduse buzna înăuntru.

— Doar pe unul dintre amanţii ei.

Auziră zgomot de cizme care urcau treptele. Durzo scoase spada din teacă şi aruncă o privire pe hol.

„Dumnezeule, oare Durzo ştie că l-a ucis pe prinţ?"

Kyllar se uită la fata care zăcea pe podea. Nevinovăţia ei nu avea nicio importanţă. Chiar dacă n-o omora, stăpânii ei vor crede că a ajutat la furtul sa'kariului şi la uciderea prinţului. Va fi aruncată în Cloacă, închisă cu cei mai îngrozitori dintre răufăcători şi batjocorită.

— Kyllar!

Kyllar ridică privirea, ameţit. Era ca într-un coşmar. Nu-i venea să creadă că era adevărat. Întinse săculeţul, fără tragere de inimă.

Încruntându-se, Durzo i-l smulse din mână şi-l întoarse. Globul Marginilor îi căzu în palmă.

— La dracu'. Exact cum m-aşteptam, spuse el.

— Ce anume?

Durzo n-avea chef să răspundă la întrebări.

— Fata te-a văzut la faţă?
Tăcerea lui Kyllar era de ajuns.
— Termină ce-ai început! Kyllar, nu-i o rugăminte. E un ordin. Omoar-o.
Cicatrice albe, groase, se încrucişau pe ceea ce cândva fusese o faţă frumoasă. Ochii i se umflau, se învineţeau – din vina lui Kyllar, ca şi cicatricele vechi de zece ani.
„Legăturile dintre oameni sunt ca nişte funii. Dragostea e un ştreang”, îi spusese Blint când îşi începuse ucenicia, cu zece ani în urmă.
— Nu.
Durzo întoarse capul.
— Ce-ai spus?
De pe spadă picura sânge negru, care se aduna pe podea.
Încă mai avea timp să se oprească. Să se supună şi să trăiască. Dar, dacă o lăsa să moară, Kyllar pierdea ultima frântură de lumină din lumea lui plină de întuneric.
— Nu vreau s-o omor. Şi n-am să te las s-o faci nici tu. Îmi pare rău, maestre.
— Ştii ce înseamnă asta? Cine-i fata asta din cauza căreia vei fi vânat tot restul scurtei tale… E Păpuşa!
— Da, maestre. Îmi pare rău.
— Pe toţi Îngerii Nopţii! N-am nevoie de scuze! Vreau supune…
Durzo ridică un deget, făcându-i semn să tacă. Paşii se apropiau. Durzo trânti uşa de perete şi ţâşni pe hol, ca o nălucă, cu spada fulgerând în lumina difuză.
Străjerul căzu cu o bufnitură. Era străjerul mai în vârstă, bondocu’, care-l controlase cu toată grija pe Kyller dimineaţa, când venise în recunoaştere.
Lampa din spatele lui Durzo îşi învălui odrasla preferată în întuneric, aruncându-şi umbra peste Kyllar, ascunzându-i faţa. Aproape de el, sângele negru picura din vârful spadei. Pic. Pic. Vocea lui Durzo se încordă ca oţelul îndoit.
— Kyllar, e ultima ta şansă.
— Da, zise Kyllar şi scoase wakizashiul cu un şuier din teacă, întorcându-se spre cel care-l crescuse. Este.

Se auzi un zgomot metalic, ceva se rostogolea pe podeaua de marmură spre Kyllar. Ridică o mână şi simţi cum sa'kariul îi sare în palma întinsă.

Întoarse mâna şi văzu cum din sa'kari iradiază o lumină albastră, incandescentă, strălucitoare. Globul i se lipise de palmă. În timp ce-l privea, pe suprafaţa lui începură să ardă tot felul de rune. Săreau de colo-colo, se schimbau, de parcă ar fi încercat să-i vorbească. Lumina albastră îi scălda faţa. Acum vedea prin sa'kari. Îi sugea sângele prin tăietura din palmă. Ridică ochii şi văzu spaima de pe faţa lui Blint.

— Nu! Nu, e-al meu! urlă Blint.

Sa'kariul se prefăcu într-un ulei negru.

Lumina albastră explodă ca o supernovă. Apoi Kyllar simţi durerea. Răceala din mâna lui deveni copleşitoare. Mâna părea că se despică în două. Privind cu groază lichidul care-i ardea uniform în palmă, Kyllar văzu că se face tot mai mic. I se vâra *în* mână. Kyllar simţi cum sa'kariul îi pătrunde în sânge. Venele i se umflară şi se contorsionară, îngheţând în timp ce sa'kariul trecea prin ele.

Nu-şi dădu seama cât timp dură. Asudă şi tremură, o sudoare rece. Treptat, frigul îi dispăru din mădulare. Şi, mai încet, căldura îi luă locul. Poate peste câteva secunde, poate peste o jumătate de oră, Kyllar se trezi pe podea.

Ciudat, se simţea bine. Chiar şi cu faţa lipită de lespedea de piatră, se simţea bine. Întreg. Ca o prăpastie peste care se întinsese un pod, ca o gaură ce fusese umplută. „Sunt un sa'karifer, m-am născut pentru asta."

Apoi îşi aminti. Ridică privirea. Judecând după faţa îngrozită a lui Durzo nu trecuseră mai mult de câteva secunde. Kyllar sări în picioare, simţindu-se mai puternic, mai sănătos, mai plin de energie decât se simţise vreodată.

Pe faţa lui Durzo nu vedea furie, ci durere. Ca după o pierdere grea.

Kyllar îşi întoarse mâna încet. Încă mai avea tăietura în palmă, dar nu mai sângera. I se păruse că sa'kariul îi intra în...

„Nu.” Imposibil.

Negrul îi ieşea ca sudoarea prin fiecare por al mâinii. Şi se coagula. În clipa următoare sa’kariul i se odihnea în palmă.

Kyllar simţi cum se umple de o bucurie ciudată. Urmată de teamă. Nu era sigur că bucuria era numai a lui. I se părea că sa’kariul era fericit că îl găsise.

Se uită din nou la Durzo, simţindu-se prost, atât de tulburat încât nu ştia ce să facă. De-abia atunci îşi dădu seama cât de bine îl vede pe Durzo. Omul rămăsese în hol, cu lampa bătând din spate. Cu o clipa înainte – înainte de sa’kari – faţa lui fusese aproape invizibilă. Kyllar vedea şi acum umbrele lăsate pe podea acolo unde Durzo bloca lumina, dar vedea *prin* ele. Ca şi cum ar fi privit prin sticlă. Deşi era acolo, sticla nu-i împiedica vederea. Privi roată prin cămăruţa Helenei şi observă că acelaşi lucru era valabil pentru orice obiect pe care-l vedea. Întunericul nu mai era un obstacol pentru el. Ochii lui erau mai ageri, mai limpezi, vedeau mai departe, vedeau castelul de peste fluviu de parcă ar fi fost miezul zilei.

— Trebuie să iau sa’kariul, zise Durzo. Dacă nu-l primeşte, îmi va ucide fiica. Pe toţi îngerii, Kyllar, ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic! N-am făcut nimic! răspunse Kyllar întinzând sa’kariul. Ia-l. Poţi să-l iei. Ca să-ţi răscumperi fiica.

Durzo luă sa’kariul. Îl privi pe Kyllar în ochi plin de mâhnire.

— Sa’kariul e-al tău pe viaţă, Kyllar. Numai dacă eşti mort poate lucra pentru altul.

Auziră zgomot de paşi care urcau în fugă. Cineva auzise, probabil, strigătul lui Durzo. Kyllar îşi dădu seama că trebuie să plece. De-abia acum începea să înţeleagă cuvintele lui Durzo.

Când Durzo se întoarse cu faţa spre cel care urca treptele, lui Kyllar i se păru că aude vorbele proorocului: „Dacă nu-l ucizi pe Durzo Blint mâine, Halidorul va cuceri Cenaria. Dacă nu-l ucizi până poimâine, toţi cei pe care-i

iubeşti vor muri. Dacă faci ce trebuie o dată, vei plăti cu ani lungi de remuşcări. Dacă faci ce trebuie de două ori, vei plăti cu viaţa.”

Ţinea wakizashiul în mână. Durzo stătea cu spatele la el. Îl putea ucide acum. Dorian îi spusese adevărul. Kyllar îi putea pune capăt acum. Era atât de aproape încât nici măcar reflexele nu-l mai puteau ajuta pe Durzo. În felul acesta putea opri o invazie, îi putea salva pe toţi cei pe care-i iubea – adică viaţa Helenei era în mâinile lui acum. Şi a lui Logan. Poate şi a familiei Drake. Poate întreaga invazie depindea de asta. Poate că sute de mii de vieţi depindeau acum de vârful wakizashiului pe care-l ţinea în mână. O înţepătură uşoară, nedureroasă, şi Durzo va muri. Nu spusese chiar el că viaţa e searbădă, lipsită de sens, ieftină? Nu va pierde nimic de valoare dacă-şi va pierde viaţa, aşa spusese.

Aşa spusese Durzo, şi multe altele, dar Kyllar nu-l crezuse niciodată. Mama K deja îl înjunghiase pe Durzo pe la spate cu minciunile ei; Kyllar n-o putea face cu mâinile lui.

Clipa deveni surprinzător de clară. Îngheţă ca un diamant şi se roti în faţa ochilor lui, fiecare faţetă strălucind, fiecare viitor radiind, scânteietor. Kyllar îşi mută privirea de la Helene, în dreapta lui, la Durzo, în stânga lui, de la Durzo la Helene, de la Helene la Durzo. Trebuia să aleagă. Un viitor sau altul. Viitorul lui. O putea ucide pe Helene, femeia pe care o iubea, sau îl putea ucide pe Durzo, cel care-l crescuse ca pe propriul fiu. Pe fiecare faţetă acest adevăr strălucea fără milă: dacă unul trăia, celălalt trebuia să moară.

— Nu, zise Kyllar. Maestre, omoară-mă.

Durzo îl privi uluit, nevenindu-i să creadă.

— M-a văzut doar pe mine. Nu va fi o ameninţare pentru nimeni dacă mor eu. Ia sa’kariul şi salvează-ţi fiica.

Blint îl privi cum nu-l mai privise până acum. Faţa aspră, colţuroasă, a maestrului păru că se destinde, făcându-l să arate altfel, nu bătrân, obosit şi trecut, ci mai tânăr, mai aproape de Kyllar decât şi l-ar fi imaginat vreodată. Durzo

clipi de câteva ori în timp ce izvoarele nesfârşite ale durerii ameninţau să-i umple ochii. Clătină din cap.

— Pleacă, spuse el.

Kyllar voia să plece. Voia să fugă de acolo, dar nu putea. Exista o singură soluţie. Rămase pe loc, nemişcat, dar nu şi nehotărât. Se ruga ca Durzo să facă ceva înainte ca el să-şi piardă curajul. „Ce tot vorbesc? Nu vreau să mor. Vreau să trăiesc. Vreau s-o scot pe Helene de aici. Vreau să…”

Uşa de la apartamentul ducelui se deschise şi ducesa, mânjită de sânge, ieşi poticnindu-se, ţipând:

— Săriţi! Săriţi! L-a omorât pe prinţ!

Durzo acţionă imediat. Se repezi la Kyllar şi-l împinse în cămăruţa Helenei, urmându-l îndeaproape. Kyllar evită în ultima clipă s-o calce pe Helene. Durzo nu-i dădu timp de gândire. Îl înşfăcă de gulerul pelerinei şi-l azvârli cu viteza şi forţa surprinzătoare a Talentului său. Kyllar trecu prin geam şi se pierdu în noapte.

Prin milostivirea Celui de Sus sau neîndurarea Lui, dintr-un noroc chior sau datorită puterilor supranaturale ale lui Durzo, Kyllar ateriză direct într-un gard viu. Trecu prin el, se rostogoli de câteva ori şi sări în picioare. Nu-i venea să creadă; nu-şi rupsese nimic, nu-şi scrântise nimic, nu avea nici măcar o zgârietură. Privi în sus şi văzu cum mai mulţi invitaţi se agitau pe terasa unde mai devreme o sărutase pe Serah, dar lumina lămpilor le bătea în faţă şi nu-l puteau zări.

Apoi ţipetele dinăuntru fură preluate de alţii, voci de femei şi de bărbaţi. Kyllar auzi cum se strigau ordine şi cum oameni înarmaţi alegau de colo-colo, zăngănindu-şi platoşele. Se uită spre etaj, cu inima cât un purice. Nu ştia dacă să înjure sau să râdă. Decizia nu-i mai aparţinea. Era viu, asta era tot ce mai conta.

Nu mai avea nimic de făcut. Kyllar o rupse la fugă spre poarta grădinii, sfărâmă încuietoarea şi se făcu nevăzut.

CAPITOLUL 37

Regele-zeu Garoth Ursuul se trezise înainte ca Durth să bată la uşă. Nimeni nu se putea apropia de dormitorul lui fără să-l trezească. Însemna că doarme mai puţin decât i-ar fi plăcut, dar oricum îmbătrânise şi nu mai avea nevoie de mult somn. În plus, îi ţinea pe sclavi în alertă.

Încăperea nu era ceea ce te-ai fi aşteptat de la un Rege-zeu. Deschisă, luminoasă, aerisită, plină cu vitralii plangane impresionante şi oglinzi din ivoriu, dantele sethi pe pat şi blănuri de urs fioroase, cu tot cu cap, din ţinuturile reci, pe podea, flori proaspete pe masă şi şemineu, toate alese şi aranjate de un sclav cu simţ estetic. Garoth avea o slăbiciune doar pentru tablouri. Portretele nevestelor lui împodobeau toţi pereţii. Nevestele lui proveneau din aproape toate naţiile din Midcyru şi, cu câteva excepţii, toate erau frumoase. Minione sau subţiri şi mlădioase, durdulii sau băieţoase, palide la faţă sau oacheşe, Garoth Usuul era un adevărat specialist în frumuseţea feminină şi nu se dădea în lături de la nimic ca să-şi cultive viciul. La urma urmei, făcea un serviciu familiei şi întregii lumi dacă prăsea cei mai buni fii cu putinţă. Aşa se explica şi prezenţa femeilor neatrăgătoare. Recursese la răpirea unor femei din familiile regale în speranţa că acestea ar putea da naştere unor fii mai pe placul lui. Doi dintre cei nouă aethelingi fuseseră născuţi de astfel de femei, motiv pentru care Garoth credea că nobilii puteau da naştere unor fii acceptabili într-un procent puţin mai mare decât vulgul, deşi era mult mai anost să faci copii cu o femeie urâtă.

În parte de hatârul fiilor săi, în parte de propriul hatâr, se străduise să le facă pe unele să-l iubească. O treabă surprinzător de uşoară; nu trebuia să mintă chiar atât de mult pe cât se aşteptase. Femeile erau dispuse să se mintă singure. Auzise că dragostea făcea sexul mai plăcut, dar el nu fusese impresionat. Prin magie, trupul unei femei răspundea oricărei comenzi şi nu o dată văzuse, cu

oarecare bucurie, cum femeile îşi stăvileau furia şi ura în timp ce magia lui le producea plăceri pe care nu le simţiseră niciodată. Din nefericire, astfel de plăceri aveau un preţ cam mare: nevestele acelea trebuiau supravegheate îndeaproape; două dintre ele se sinuciseseră.

Durth bătu tare în uşă şi Garoth deschise uşa cu un semn al mâinii. Servitorul intră, îngenunche grăbit şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Stăpâne, regele meu fără pereche…

Regele Ursuul se ridică în capul oaselor.

— Spune odată! Ai un mesaj de la curva aia de Jadwin.

— Vă transmite că l-a omorât pe prinţul Gunder, dar şi că i s-a furat sa'kariul. Îmi pare rău, Maiestate.

— Sigur e o altă înşelătorie, zise Garoth mai mult pentru sine. Au sosit corăbiile pentru invazia Modaiului?

De Cenaria se putea ocupa altădată, dar un marş direct spre sud îi putea bloca oştile săptămâni întregi, sau chiar luni. Afurisitul de Gyre făcuse din Vânturile Şuierătoare un obstacol serios. Nu că nu l-ar fi putut învinge. Putea învinge orice oaste din lume, mai puţin pe cea a alitaeranilor, dar un Rege-zeu nu-şi sacrifica oamenii sau meisterii în atacuri frontale. Mai ales când existau alte opţiuni.

În plus, ce cuceritor şi-ar dori un cuib de viespi precum Cenaria? Mai bine i-ar extermina pe toţi cei de acolo şi şi-ar trimite supuşii să colonizeze oraşul.

Pe Garoth Ursuul nu-l interesa puterea de moment. Pentru el, ocuparea Cenariei era o simplă distracţie. Conform unor informaţii mult mai credibile, sa'kariul roşu se afla în Modai. După ce ajungea acolo, Cenaria era ca şi încercuită. O putea ocupa, probabil, chiar şi fără luptă. Urma Ceura şi, o lovitură direct în inima magilor, Sho'cendi. Cu Alitaera se putea confrunta după ce era sigur de victorie.

— Două corăbii încă mai sunt în apele cenariene, Maiestate.

— Bine, atunci…

— Maiestate… prea târziu scheună Durth, dându-şi seama pe cine întrerupsese.
— Ce e?
— Ducesa Jadwin susţine că a văzut cum cineva se leagă de sa'kari în apropierea apartamentul ei. Descrierea ei… este exactă.
— Pe sângele lui Hali! exclamă Garoth.
Un sa'kari, după atâta vreme. Un sa'kari de care s-a legat cineva. Asta uşura lucrurile. Un singur sa'kari era îndeajuns de mic ca să poată fi ascuns sau pierdut oriunde. Pe de altă parte, un sa'kari legat de cineva era păzit tot timpul.
— Schimbă cursul celor două corăbii. Şi spune-i lui Roth să continue cu asasinatele. Familia Gyre, Shinga, toţi. Transmiteri lui Roth că are doar douăzeci şi patru de ore la dispoziţie. Şi încă ceva, Durth.
— Maiestate?
— Să nu mă mai întrerupi niciodată.

*

Ceva nu era în regulă. Regnus Gyre îşi dădu seama de îndată ce ajunse la poarta reşedinţei lui. N-o păzea nimeni, în ciuda numeroşilor servitori şi străjeri pe care Pol Graykin îi dăduse afară sau îi alungase în ultimii zece ani, tot nu-i mirosea a bine. Lămpile încă mai ardeau în casă, ciudat, la o oră după miezul nopţii.
— Să strig, stăpâne? îl întrebă Gurden Fray, garda lui personală.
— Nu.
Regnus descălecă şi scotoci prin coburi până găsi cheia. Deschise poarta şi îşi scoase spada.
De o parte şi de alta a porţii, în umbră, era câte un cadavru. Fiecare cu gâtul tăiat.
— Nu! Nu! strigă Regnus şi o luă la fugă spre casă.
Năvăli pe uşa din faţă şi văzu numai roşu peste tot. Găsi morţi în fiecare încăpere. Toţi arătau de parcă ar fi fost luaţi pe nepregătite. Nu era nimic spart. Nimic care să indice un conflict violent, doar cadavrele. Nici măcar

străjerii nu opuseseră rezistenţă. Aproape toţi aveau gâtul tăiat. Cadavrele fuseseră întoarse în aşa fel încât să li se scurgă tot sângele. Într-un colţ era bătrânul Dunnel, aşezat cu capul în jos pe un fotoliu. Într-altul Marianne, doica lui Logan, întinsă pe scară, cu capul pe ultima treaptă. De parcă Moartea s-ar fi preumblat prin casă şi nimeni n-ar fi încercat s-o oprească. Peste tot Regnus văzu servitori şi prieteni credincioşi morţi.

Se pomeni urcând treptele în fugă, spre iatacul Catherinei. Pe hol văzu primele semne ale unei lupte. O vitrină spartă de o spadă. Un portret al bunicului său, cu o bucată de ramă lipsă. Gărzile personale ale Catherinei muriseră în luptă, mărturie fiind rănile din piept şi de pe faţă. Dar învingătorul era clar fiindcă fiecare cadavru avea gâtul tăiat şi era aşezat cu picioarele sprijinite de perete. Sângele a mai bine de zece oameni se adunase pe podea – un adevărat lac de sânge.

Gurden îngenunche şi atinse gâtul unui prieten.

— Sunt calzi încă, zise el.

Regnus izbi uşa camerei lui cu piciorul. Uşa se deschise imediat; dacă fusese încuiată mai devreme, acum sigur nu mai era.

Înăuntru erau patru bărbaţi şi două femei, dezbrăcaţi cu toţii, întinşi cu faţa în jos, într-un cerc deschis. Deasupra lor, goală, atârnând cu un picior legat de candelabru, iar cu celălalt într-un unghi nefiresc, era Catherine. Pe spatele fiecărui cadavru era scrijelit câte un cuvânt: IUBIRE ŞI SĂRUTĂRI, HU GIBBET. Cuţitul care ieşea din spatele majordomului său, Wendel North, servea drept virgulă.

Regnus o luă la fugă, dintr-o încăpere într-alta, verificând dacă mai era cineva în viaţă, rostind numele morţilor, întorcându-i ca să le vadă faţa. Într-un târziu îşi dădu seama că Gurden îl trage de braţ.

— Stăpâne! Stăpâne! Nu-i aici. Logan nu-i aici. Trebuie să plecăm. Veniţi cu mine.

Regnus se lăsă tras afară. Mirosul aerului fără sânge era dulce. Cineva repeta întruna:

— Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!

Doamne, Dumnezeule!

El repeta. El bâiguia. Gurden nu-l asculta, doar trăgea de el, poticnindu-se.

Ajunseră la uşa din faţă în clipa în care şase dintre lăncierii de elită ai regelui se apropiau cu suliţele în poziţie de atac.

— Staţi pe loc! strigă locotenentul lor.

Oamenii lui îi înconjurară pe Regnus şi Gurden.

— Staţi pe loc! Ducele Regnus Gyre?

Lăncile din oţel şi sunetul propriului nume îl dezmeticiră.

— Da, răspunse Regnus privindu-şi hainele pătate de sânge. Da, eu sunt, zise el mai tare.

— Am ordin să vă arestez. Îmi pare rău.

Era tânăr, acest locotenent. Făcuse ochii mari, de parcă nu-i venea să creadă că arestează un om atât de important.

— Să mă arestezi?

Mintea începea să i se limpezească, precum calul care muşcă zăbala şi se îndepărtează în galop, dar după o vreme se întoarce la stăpân, dispus să i se supună din nou.

— Întocmai. Pentru uciderea Catherinei Gyre.

Regnus simţi cum îl trec frigurile. Ori izbutea să se adune, ori ceda. Îşi încleştă dinţii; lacrimile care-i ţâşniră din ochi parcă nu se potriveau cu vocea lui autoritară.

— Când ai primit ordinul ăsta, tinere?

— Acum o oră, răspunse locotenentul, apoi privi chiorâş, iritat că răspundea atât de îndatoritor unui om pe care trebuia să-l aresteze.

— N-au trecut nici cincisprezece minute de când e moartă. Cum îţi explici ordinul?

Locotenentul se albi la faţă. În clipa următoare lăncile se lăsară cu vârful în jos.

— Căpitanul a spus că v-a văzut cum o… ucideaţi. Acum o oră a spus, zise locotenentul şi apoi îl întrebă pe Gurden: E adevărat?

— Uită-te şi singur, îl îndemnă Gurden.

Locotenentul intră, lăsându-şi oamenii să-i păzească pe cei doi. Câţiva se uitară pe geam şi îşi feriră repede

privirea. Regnus simţea că nu are stare, că, dacă ar fi avut timp, s-ar fi gândit la asta pe îndelete, ar fi reuşit să se detaşeze. Lacrimile i se scurgeau din nou pe obraji şi nu ştia de ce. Trebuia să gândească. Putea afla numele căpitanului, dar omul sigur se supunea unor ordine. Primite fie de la Sa'kagé, fie de la rege.

Locotenentul ieşi din casă câteva minute mai târziu. Avea urme de vomă în barbă şi tremura din toate încheieturile.

— Sunteţi liber, duce. Îmi pare tare rău… Lăsaţi-l liber.

Lăncierii se retraseră şi Regnus încălecă, dar nu plecă.

— Vrei să-i slujeşti pe cei care mi-au masacrat familia? întrebă el. Eu vreau să-mi găsesc fiul, vreau să-i găsesc şi pe cei care…

Vocea îl trădă şi Regnus se văzu nevoit să şi-o dreagă.

— Vino cu mine şi-ţi jur că vei sluji cu onoare, continuă el, de-abia rostind ultimul cuvânt, semn că nu mai putea spune nimic.

Locotenentul înclină din cap.

— Venim cu Înălţimea Voastră, duce.

Oamenii lui încuviinţară din cap şi astfel Regnus îşi încropi prima ceată de luptători.

— Duce, zise locotenentul. I-am tăiat legăturile. N-o puteam lăsa aşa.

Regnus nu mai putea vorbi. Dădu pinteni calului şi se îndreptă în galop spre poartă. „De ce n-am făcut eu asta? Doar a fost soţia mea. Ce fel de om sunt?”

*

Generalul Agon era unul dintre puţinii nobili care nu participaseră la petrecerea dată de ducele Jadwin seara trecută. Nu fusese invitat. Nu că s-ar fi simţit lăsat pe dinafară, dar, contrar aşteptărilor, dormise mai puţin decât de obicei.

Deşi soarele tocmai se ridica deasupra orizontului, la lumina zilei situaţia nu părea deloc mai bună. În alte condiţii, garda oraşului s-ar fi ocupat de crimă. Dar cum, de obicei, victimele unei crime nu erau moştenitorii

tronului, Agon era nevoit să se ocupe personal de acest caz.

— Ducesă, spune-mi exact cum s-a întâmplat, zise el.

Indiferent ce-ar fi făcut, Agon ştia că el va fi cel care va ieşi în pierdere.

Ducesa Jadwin se stăpâni să nu izbucnească în plâns. „Sigur e marcată de ce s-a întâmplat”, îşi spuse Agon. În schimb, nu era sigur dacă ducesa suferea fiindcă fusese prinsă asupra faptului sau fiindcă-i părea rău de moartea prinţului.

— Ţi-am spus doar. Un mătrăşitor…

— Un mătrăşitor? Ce-i ăla?

Femeia se opri.

— De unde ştii ce-i un mătrăşitor, Gertrude?

Ducesa clătină din cap.

— De ce încerci să mă derutezi? Ţi-am spus doar, a fost un asasin aici, pe hol. Chiar crezi că mi-am decapitat propriul străjer? Chiar crezi că am atâta forţă ca să fac aşa ceva? De ce nu vrei s-o asculţi pe Helene? Să-ţi spună şi ea ce ştie.

„La naiba.” Se gândise la asta. Nu numai că se îndoia că ducesa avea destulă forţă ca să decapiteze un om, dar femeia nici nu avea cu ce s-o facă. Iar dacă tocmai îl ucisese pe prinţ fără să spună un cuvânt, de ce ar mai fi strigat ca să urce atâta lume sus, în loc să scape de sângele de pe mâini şi de pe faţă?

— Explică asta.

Agon ridică rochia roşie pe care ducesa o purtase noaptea trecută. Oamenii lui o găsiseră într-un dulap. Era şi acum umedă de sânge. Mult sânge.

— După… după ce asasinul l-a înjunghiat pe prinţ, prinţul a căzut, iar eu… eu l-am prins în braţe. A murit în braţele mele. Am încercat să strig după ajutor, dar asasinul rămăsese pe hol. Eram îngrozită. Am intrat în panică. N-am suportat să văd tot sângele ăla pe mine.

— Ce făceaţi amândoi în dormitor?

Ducesa îl privi lung, cu ochii ca doi cărbuni aprinşi.

— Cum de-ndrăzneşti!

— Cum de-ndrăzneşti tu, Gertrude? Cum de-ndrăzneşti să-ţi înşeli soţul nu numai cu regele, ci şi cu fiul regelui? Ce-i cu plăcerea asta perversă? Ţi-a plăcut să-l faci pe prinţ să-şi trădeze tatăl?

Ducesa încercă să-l plesnească peste faţă, dar Agon se feri.

— Nu-i poţi plesni pe toţi oamenii din regatul ăsta, Gertrude. Cum nu poţi nici să te culci cu toţi. Am găsit cuţitul plin de sânge în iatacul tău. Servitorii tăi jură că îţi aparţine. Aş zice că nu poţi scăpa de spânzurătoare. Asta dacă nu cumva regele reintroduce vechea tradiţie a trasului pe roată.

Gertrude Jadwin păli, apoi se făcu verde la faţă, dar tăcu mâlc. Furios, Agon le făcu semn oamenilor lui s-o ia de acolo.

— Cuvinte nedemne de dumneavoastră.

Agon se întoarse şi o văzu pe Helene Cromwyll, camerista ducesei, care fusese găsită în camera ei, bătută şi în stare de inconştienţă. Era o tânără drăguţă, cu forme apetisante, dar cu faţa învineţită şi plină de cicatrice. Bineînţeles că ducesa, crezându-se mare artistă, se înconjura de tot ce-i frumos.

— Da, spuse Agon. Probabil. Dar văzând ce-a făcut… ce pierdere.

— Stăpâna mea a făcut multe rele la viaţa ei, zise Helene. I-a jignit pe mulţi, a distrus căsnicii, dar de ucis n-a ucis pe nimeni, domnule general. Nu ea l-a ucis pe prinţ. Domnule general, eu ştiu ce s-a întâmplat aici, aseară.

— Zău? Atunci despre tine era vorba.

Tonul lui Agon era mai tăios decât ar fi vrut. Tot încerca să pună lucrurile cap la cap. Cum fusese omorât străjerul ăla, Bondocu’, a cărui poreclă i se potrivea acum mai bine ca oricând? Oare de ce ducesa îl omorâse pe prinţ în tăcere şi îşi schimbase hainele, dar nu se spălase pe mâini şi pe faţă înainte să strige după ajutor?

Desigur, dacă ar fi avut destulă stăpânire de sine ca să-l omoare pe prinţ, poate furioasă că acesta o părăsise, şi destul sânge rece ca să ascundă dovezile, poate că s-ar fi

descurcat mai bine înainte să cheme lumea sus.

Pe de altă parte, unii dintre invitaţi susţineau că auziseră o voce de bărbat. Să fi fost străjerul? Oare dăduse peste prinţul mort, scosese un urlet de groază şi apoi fusese decapitat? A decapita pe cineva nu era deloc uşor. Agon ştia asta prea bine. Chiar dacă loveai victima între vertebre, tot îţi trebuia multă forţă. Agon îl examinase pe Bondocu' – lama trecuse *prin* vertebre. Agon nu credea că el, unul, avea forţa să facă aşa ceva. Se uită din nou la Helene.

— Îmi cer scuze. A fost o noapte lungă. Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai putea ajuta, cât de cât.

Fata ridică ochii spre el. Erau plini de lacrimi.

— Ştiu cine l-a ucis pe prinţ. E un mătrăşitor care se dă drept nobil. A intrat aici cu o invitaţie de care i-am făcut rost chiar eu. M-a tras pe sfoară. Se numeşte Kyllar. Kyllar Stern.

— Poftim?

— E adevărat. Jur.

— Uite ce-i, domnişoară, loialitatea faţă de stăpâna ta e de admirat, dar nu trebuie să faci asta. Dacă-ţi menţii declaraţia, te paşte închisoarea. În cel mai bun caz. Dacă se dovedeşte că ai fost complice, sau că ai ajutat fără să-ţi dai seama la asasinarea prinţului, poţi fi trimisă la spânzurătoare. Eşti sigură că vrei să faci asta doar ca s-o salvezi pe Gertrude Jadwin?

— N-o fac pentru ea, răspunse Helene cu lacrimile şiroind pe obraji.

— Atunci o faci pentru acest Kyllar Stern? Nu-i vorba despre tânărul care s-a luat la bătaie cu Logan Gyre? Cred că-l urăşti de moarte.

Fata întoarse privirea. În soarele care urca pe cer lacrimile de pe obrajii ei străluceau ca nişte giuvaeruri.

— Domnule general, spuse cu o voce tremurată un oştean din hol. Tocmai m-am întors de la reşedinţa Gyre. E haos acolo. Sute de oameni care trec dintr-o încăpere într-alta, jelind. Sunt morţi, domnule general.

— Vino-ţi în fire. Cum adică, morţi? Adică omorâţi?

— Mai degrabă măcelăriţi, domnule general.
— Cine-a fost omorât, oştean?
— Toţi au fost omorâţi, domnule general.

CAPITOLUL 38

Regele se foia pe tronul masiv, din fildeş şi corn încrustat cu aur, care-l făcea să arate ca un copil. Sala de audienţe era pustie azi, cu excepţia străjerilor, unii dintre ei ascunşi la intrările secrete, şi a lui Durzo Blint. Aşa goală cum era, sala aducea cu o peşteră. Steaguri şi tapiserii împodobeau pereţii, dar nu atenuau deloc frigul pătrunzător pe care-l degaja o încăpere de piatră atât de mare. Şapte perechi de stâlpi susţineau tavanul înalt şi două şiruri a câte şapte trepte urcau spre tronul cioplit pentru un rege adevărat.

Durzo aştepta în linişte ca regele să i se adreseze. Se gândise deja la un plan de bătaie, dacă se ajungea la aşa ceva. Pentru el era a doua natură. Meisterul care stătea lângă rege murea primul, apoi cei doi membri ai gărzii regale care flancau tronul, apoi însuşi regele. Cu Talentul lui putea sări de lângă tron în pasajul secret de deasupra, ascuns de un steag, îl ucidea pe arcaşul de acolo şi apoi nimeni nu-l mai putea prinde.

Ca toate planurile de bătaie, dura numai până la prima săgeată trasă, dar era bine să ai un plan general, mai ales când habar n-aveai cât de mult ştiau duşmanii tăi. Durzo dădu să scoată un căţel de usturoi din pungă, dar se abţinu. Nu era momentul să-şi manifeste nervozitatea. Îi veni mai greu să se abţină decât ar fi crezut, gustul usturoiului îi făcea bine când era tensionat.

— I-ai lăsat să-mi omoare băiatul, zise regele ridicându-se. Mi-au omorât băiatul, iar tu n-ai făcut nimic!

— Nu sunt gardă personală.

Regele înşfăcă o lance de la străjerul de lângă el şi o aruncă spre el. Durzo fu surprins de precizia lui. Dacă rămânea pe loc lancea i-ar fi străpuns sternul.

Dar bineînţeles că nu rămase pe loc. Făcu un pas lateral cu o nepăsare şi o uşurinţă care spera că-l vor înfuria şi mai tare pe rege.

Lancea ricoşă din podea şi alunecă pe lespezile de piatră

umplând sala cu scrâşnetul de lemn şi oţel. Armurile zăngăniră, săgeţile vibrară în arcurile încordate, dar garda nu atacă; nu primise poruncă.

— Eşti un rahat atunci când îţi spun eu că eşti! strigă regele, coborând treptele şi proţăpindu-se în faţa lui Durzo.

Tactic, o mişcare greşită. Acum bloca cel puţin săgeţile a trei arcaşi.

— Eşti… eşti un rahat! Eşti cel mai mare rahat!

— Maiestate, zise Durzo grav. Vocabularul injurios al unui om de talia voastră ar trebui să depăşească repetarea exasperantă a excreţiilor care umplu golul dintre urechile lui.

Preţ de o clipă regele privi descumpănit. Membrii gărzii se uitară unii la alţii uluiţi. Regele îi văzu şi, din expresia de pe feţele lor, îşi dădu seama că fusese insultat. Îl plesni pe Durzo cu dosul mâinii, iar mătrăşitorul nu se feri. La orice mişcare bruscă un arcaş mai slab de înger sigur ar fi slobozit o săgeată.

Regele purta inele pe toate degetele, şi trei dintre ele lăsară urme adânci pe obrazul lui Durzo. Durzo îşi încleştă dinţii ca să-şi stăpânească furia ce creştea în el. Trase adânc aer în piept. O dată. De două ori. Apoi spuse:

— Singurul motiv pentru care încă mai eşti viu nu e că nu vreau să mor cu tine de gât, Aleine. Nu-mi surâde deloc să fiu ucis de amatori. Dar un lucru să-ţi fie clar: o dată dacă mai încerci să mă loveşti, în clipa următoare eşti mort. Maiestate.

Regele Aleine Gunder al IX-lea ridică mâna, chiar având de gând să devină răposatul rege Aleine Gunder al IX-lea. Lăsă mâna jos până la urmă, dar cu o strălucire triumfătoare în ochi.

— Te mai las în viaţă, Durzo. Nu dau poruncă să fii ucis fiindcă am ceva mai bun pentru tine decât moartea. Ştiu multe lucruri despre tine, Durzo Blint. Ai un secret, pe care eu îl cunosc.

— Am şi început să tremur.

— Ai un ucenic. Un tânăr care se dă drept nobil. Kyle

parcă-l cheamă. Un tânăr care stă cu familia Drake, mai sfântă decât sfinţii. Mare scrimeur, nu-i aşa, maestre Tulii?

Durzo simţi un fior pe şira spinării. Îndurare, Îngeri ai Nopţii. Ştiau. O veste mai proastă nici că se putea. Dacă ştiau că e ucenicul lui, mai era puţin şi puneau moartea prinţului în cârca lui Kyllar. Mai ales după ce acesta se dăduse în spectacol luându-se la bătaie cu Logan Gyre. Iar dacă ucenicul lui Durzo era implicat în uciderea prinţului, concluzia era că o făcuse cu aprobarea sau la ordinul lui Durzo.

Lui Roth nu-i va plăcea deloc.

Sparse un căţel de usturoi între dinţi, calmându-şi simţurile. „Bine, bine, dar cum au aflat?"

„Maestrul Tulii. La naiba. Dacă ceva poate să meargă prost, va merge prost." De data asta Durzo nu fusese trădat. Nu era niciun plan savant la mijloc. Probabil că unul dintre spionii regelui supraveghease casa familiei Drake. O supraveghere de rutină, cum poruncesc mai toţi regii când e vorba de un om care a fost puternic cândva. Spionul îl văzuse pe Durzo intrând acolo şi-l recunoscuse. Probabil că spionul fusese unul dintre străjerii cu care regele încercase să-l impresioneze în grădina cu statui. Acum nu mai conta.

— Hm, cât aş da să fie şi Agon aici ca să-ţi vadă faţa, Durzo Blint. Apropo, unde-i Agon? îl întrebă regele pe şambelan.

— Maiestate, e în castel acum, vine să vă prezinte raportul. S-a dus la reşedinţa Gyre după ce a anchetat… ceea ce s-a întâmplat la reşedinţa ducelui Jadwin.

Durzo simţi un nod în gât. Agon trebuie să-i fi spus despre Kyllar. Dacă sosea cât încă mai era el aici, era un om mort.

Regele ridică din umeri.

— El pierde, nu eu, spuse regele, brusc cuprins de durere şi furie, părând că e alt om. I-ai lăsat să-mi ucidă băiatul, rahat ce eşti… Lasă că-l ucid şi eu pe al tău. Moartea lui va veni din partea nici nu ştii cui şi va veni… acum.

*

— Am auzit că aseară ai avut o mică dispută cu Logan, zise contele Drake.

Kyllar clipi din ochii cârpiţi de somn şi, în doar o fracţiune de secundă, se trezi din somnul adânc. Dormise doar câteva ore, răstimp în care avusese acelaşi coşmar. Fiecare moarte pe care o vedea îl făcea s-o viseze pe cea a Şobolanului.

Şedeau la masă, era dimineaţă, şi Kyllar tocmai dusese la gură furculiţa cu o jumătate de ou. Vârî oul în gură ca să mai câştige timp.

— O nimica toată, răspunse el.

Dezastru. Dacă aflase de încăierare, contele Drake aflase şi de moartea prinţului. Kyllar crezuse că va avea timp să-şi facă bagajele şi să plece în această dimineaţă, înainte ca Drake să afle ce şi cum. Faptul că trebuia să plece era de necontestat. Crezuse doar că mai are timp.

— Serah a fost foarte tulburată, doar spuse contele. L-a dus pe Logan acasă la mătuşa ei, care locuieşte aproape de ducele Jadwin, ca să-i oblojească rănile. S-a întors abia acum câteva minute.

— Aha, îngăimă Kyllar, mestecând.

Serah plecase imediat după bătaie, deci nici ea şi nici contele Drake nu aflaseră de moartea prinţului. Poate că ghinionul absolut al lui Kyllar în sfârşit se spărgea. Dar, chiar dacă acum ştia că pericolul nu era iminent, îşi dădu seama că tot ce-i povestise Serah contelui Drake despre cele întâmplate cu o seară în urmă avea alte implicaţii.

— Ieri i-am dat voie lui Logan s-o ceară în căsătorie. Bănuiesc că ştiai asta…

Era modul elegant prin care contele îl întreba „de ce naiba ai sărutat-o pe Serah şi l-ai bătut măr pe viitorul meu ginere şi prietenul tău cel mai bun după ce mi-ai spus că nu simţi nimic pentru ea?”

— Păi…

Kyllar văzu cu coada ochiului cum cineva trece repede pe lângă fereastră şi cum, o clipă mai târziu, trece şontâc şi un valet bătrân, vizibil tulburat.

Uşa de la intrare se trânti de perete. Apoi uşa salonului, făcând să tresalte farfuriile de pe masă.

— Stăpâne, protestă valetul.

Logan dădu buzna înăuntru, cu ochii roşii, dar cu o ţinută mândră. În mână ţinea o sabie cât Alitaera de mare.

Kyllar sări în picioare şi scaunul i se izbi de perete. Era prins într-un colţ, fără putinţă de scăpare. Contele Drake se ridică şi el, strigând ceva, dar nu reuşi să-l oprească. Nimic nu-l mai putea opri pe Logan.

Ridică sabia. Kyllar ridică şi el un cuţit de unt.

— M-am logodit! strigă Logan şi-l strânse în braţe pe Kyllar.

Până să-i dea drumul Logan, Kyllar simţi cum inima începe să-i bată din nou. Contele Drake se aşeză pe scaun, uşurat.

— Felicitări, afurisitule! spuse Kyllar. Ţi-am spus c-o să meargă.

— O să meargă? întrebă contele, recăpătându-şi vocea.

Logan continuă, fără să-i dea atenţie contelui:

— Dar nu era nevoie să mă loveşti atât de tare.

— A trebuit s-o conving, nu? răspunse Kyllar.

— Era cât pe-aci s-o laşi văduvă!

— Poftim? interveni contele. O să meargă? S-o conving?

Cei doi se opriră şi-l priviră cu vinovăţie.

— Kyllar, vrei să spui că încăierarea a fost aranjată? Te-ai făcut de râs în faţa lumii, ai tras-o pe sfoară pe fiică-mea şi te-ai jucat cu sentimentele ei ca ultimul om?

— N-a fost chiar aşa… mormăi Kyllar, neîndrăznind să se mai uite în ochii contelui. Da, domnule conte.

— Şi l-ai băgat şi pe Logan în toată treaba asta… Logan, care de obicei e cu capul pe umeri, dar când vine vorba de fiică-mea nu mai ştie pe ce lume trăieşte.

— Da, domnule conte, repetă Kyllar.

Măcar Logan arăta la fel de afectat ca şi el.

Contele îşi mută privirea de la unul la celălalt şi, într-un târziu, zâmbi larg.

— Domnul să te binecuvânteze, zise el şi-l strânse în braţe pe Kyllar.

După ce-i dădu drumul, contele se întoarse spre Logan. Cu lacrimi în ochi îi luă mâinile într-ale lui şi-i spuse:

— Domnul să te binecuvânteze şi pe tine. Fiule.

*

Generalul Agon intră ca o furtună în castel, flancat de gărzile personale. Ziua părea că începuse de multă vreme, deşi soarele era pe cer numai de trei ore.

Văzându-i privirea, străjerii îi deschiseră uşile numaidecât, iar servitorii se făcură nevăzuţi.

Agon pătrunse în sala de audienţe, trecând pe lângă un bărbat înfăşurat într-o mantie, care i se păru cunoscut, dar căruia nu-i văzu faţa din cauza glugii trase. Unul dintre spionii regelui, fără doar şi poate. Agon nu avea timp pentru el.

Veştile nu erau deloc bune. Familia Gyre era cea mai însemnată din regat. Masacrul de la reşedinţa ei şi uciderea prinţului, în aceeaşi noapte, erau deja prea mult. Pe prinţ îl simpatizase, dar cu familia Gyre era prieten. Ceea ce văzuse acasă la ei nu i-ar fi dorit nici celui mai înverşunat duşman. Logica celor întâmplate pur şi simplu îi scăpa.

Cert era că totul făcea parte dintr-un plan, un plan complicat, care avea în vedere preluarea tronului. Dar de ce aşa? Sigur, uciderea prinţului zguduia regatul din temelii, dar uciderea ducesei Gyre şi a servitorilor ei nu avea nicio implicaţie politică. Sau avea? Începând de azi, de ziua lui, Logan Gyre devenea stăpânul casei în absenţa tatălui său. Dacă voiai să distrugi o familie, începeai cu moştenitorii ei, nu cu altcineva; în cazul acesta, dacă între timp nu se întâmplase nimic nou, ambii moştenitori ai familiei Gyre încă mai erau în viaţă.

Moartea prinţului nu era numai o lovitură teribilă dată dinastiei Gunder, ci şi un imens scandal. Aventurile sentimentale ale regelui fuseseră trecute cu vederea, dar faptul că prinţul îşi pierduse viaţa la scurt timp după ce se încurcase cu amanta regelui avea să pună într-o lumină proastă întreaga dinastie Gunder. Asasinatul în sine, dacă

despre asta era vorba, nu era doar o tragedie. Era o catastrofă, o piatră de moară atârnată de gâtul regelui.

Generalul se întrebă dacă regele înţelegea cu adevărat dimensiunile catastrofei. Cum va reacţiona regina?

Se apropie de tron şi urcă treptele. Favoriţii regelui erau acolo, discutau cu stăpânul lor. Agon nu avea încredere în niciunul.

— Afară! tună el. Afară cu toţii!

— Scuzaţi-mă, dar în calitate de… spuse Fergus Sa’fasti.

— AFARĂ! îi urlă Agon în faţă.

Magul se făcu mic şi li se alătură celor care părăseau sala în grabă. Agon le făcu semn oamenilor lui să iasă şi ei.

Regele nici măcar nu ridică privirea. În cele din urmă spuse:

— Sunt terminat, Brant. Ce va spune istoria despre mine?

„Că ai fost slab, incapabil, egoist şi imoral."

— Maiestate, sunt chestiuni mult mai presante.

— Toată lumea vorbeşte despre asta, Brant. Fiul meu… ducesa mi-a ucis băiatul…

Regele începu să plângă.

„Vasăzică omul e capabil să se gândească la alţii. Ce bine ar fi să-şi arate omenia mai des."

— Maiestate, nu ducesa v-a ucis fiul.

— Poftim?

Regele se uită la Agon cu ochii roşii de plâns.

— Maiestate, un mătrăşitor l-a ucis.

— Nu-mi pasă cine l-a ucis, Brant! Gertrude a pus la cale totul. Gertrude şi Logan Gyre.

— Logan Gyre? Despre ce vorbiţi?

— Crezi că eşti singurul care se ocupă de asta, Brant? Spionii mei m-au informat deja. Logan a uneltit totul. Căţeaua de Gertrude a dat şi ea o mână de ajutor. Deja mi-am trimis oamenii să-l aresteze.

Agon simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Imposibil. Mai mult ca sigur.

— De ce să facă Logan aşa ceva? întrebă el. Logan era unul dintre cei mai buni prieteni ai fiului Maiestăţii

Voastre. Şi nu e deloc ambiţios. Pe toţi zeii, tocmai s-a logodit cu Serah Drake, în dimineaţa asta. Cu fiica unui conte!

— Nu are nicio legătură cu puterea sau ambiţia, Brant. Ci cu gelozia. Logan s-a simţit umilit de fiul meu într-o chestiune banală. Ştii cum sunt băieţii. Cei din neamul Gyre întotdeauna au fost invidioşi pe succesele noastre. În plus, am martori care au auzit când Logan îl ameninţa cu moartea.

Acum totul se lega, piesele acestui mister se roteau în aer şi cădeau fiecare la locul lor. Kyllar Stern, falsul nobil, mătrăşitorul, era bun prieten cu Logan. Într-un acces de furie, Logan îl angajase pe Kyllar să-l ucidă pe prinţ.

„Logan?” Oricine altcineva, numai el nu.

— Ce mătrăşitor au angajat, Brant? întrebă regele.

— Un anume Kyllar Stern.

„Logan, ucigaş?”

— Maiestate?

— Tocmai l-am angajat pe ucenicul lui Hu Gibbet să-l ucidă. Pe acest Kyllar Stern. Kyllar este ucenicul lui Blint. Sau a fost. Cred că-i deja mort.

„Kyllar e ucenicul lui Blint?” Imaginea pe care şi-o făcuse Brant se spulberă brusc. Regele îl angajase pe Blint! Ucenicul lui Blint n-avea cum să-l ucidă pe fiul regelui. Sau avea?

Numele lui Hu Gibbet fusese scrijelit pe cadavrele de la reşedinţa Gyre. Bineînţeles, numai un idiot şi-ar fi lăsat semnătura pe un asemenea masacru. După orele petrecute acolo, Agon era sigur că toate crimele erau opera unui singur om. Numai un mătrăşitor putea ucide atâtea persoane deodată, iar stilul se potrivea cu ceea ce auzise despre Hu Gibbet. Oricât i-ar fi fost de antipatic, pe Durzo Blint nu şi-l putea imagina mutilând cadavre. Pentru Blint aşa ceva era o treabă neprofesionistă.

Hu Gibbet şi-ar fi lăsat numele numai dacă ar fi crezut că autorităţile nu aveau cum să-l prindă. Regele spunea că moartea prinţului nu avea nimic de-a face cu puterea, dar aici erau în Cenaria. Totul avea legătură cu puterea.

Dacă ucenicul lui Durzo Blint chiar era mătrăşitorul care-l ucisese pe prinţ, de ce să lase un martor? Ucenicul lui Blint trebuia să fie la fel de profesionist ca şi Blint. Cu un martor se putea rezolva întregul mister.

Totul se rezuma la putere. Agon se încruntă.

— A sosit vreo veste de la cercetaşii noştri? întrebă el.

— Nu.

— Deci oastea halidorană e la depărtare de cel puţin patru zile. Ce aveţi de gând să faceţi cu serbarea din seara asta?

— Doar n-am să sărbătoresc Solstiţiul la o zi după moartea fiului meu!

Generalul simţi un nod în stomac.

— Maiestate, cred că ar fi mai bine să sărbătoriţi.

— N-am de gând să dau o petrecere pentru ucigaşii băiatului meu, zise regele fulgerându-l cu privirea şi arătând mai degrabă ca un copil capricios decât ca un rege. Trebuie să fac ceva! Toţi vor crede…

Regele îi dădu înainte, fără ca Agon să mai fie atent la ce spunea.

„Toţi vor crede.” Asta era cheia. „Ce vor crede toţi?”

Prinţul era mort, ucis mişeleşte fie de amanta regelui, fie de un mătrăşitor. Familia ducelui Gyre era moartă sau întemniţată. Agon bănuia că un asasin se strecurase în Vânturile Şuierătoare ca să-l ucidă şi pe Regnus. Nu avea niciun rost să-l lase în viaţă. Mai ales atunci când cineva se străduia să pună în aplicare un plan atât de ambiţios.

„Toţi vor crede că, într-un acces de gelozie, regele a poruncit uciderea propriului fiu şi, ca să se răzbune pe amanta necredincioasă, a făcut în aşa fel încât vina să cadă asupra ei.”

Cu zvonuri bine ticluite, se putea inventa un motiv şi pentru masacrul de la reşedinţa Gyre. Lumea putea găsi o legătură între crime, dar ce legătură?

Familia Gyre putea da următorul rege, deşi nu-şi exprimase niciodată dorinţa. Regele, slab şi gelos, putea fi descris foarte uşor şi ca paranoic. Familia Gyre era mult mai respectată decât familia Gunder. Iată cum serviciile

aduse ţării de ducele Gyre erau răsplătite doar cu moarte şi trădare!

Logan – noul stăpân al casei Gyre – fusese arestat de rege, intenţia acestuia fiind să-l arunce în temniţă. Logan însă era cunoscut ca fiind un tip de o moralitate impecabilă, şi lipsit de ambiţii. La urma urmei, se logodise cu o fiică de conte!

Aşadar, dacă murea regele, cine urma la tron?

Logan Gyre, atât de simpatizat de toată lumea, era în temniţă, unde nu constituia o ameninţare pentru nimeni. Fiul regelui era mort. Fiica lui cea mai mare avea cincisprezece ani. Îl putea urma soţia lui, dar regele se temuse de asta ani la rând, prin urmare o marginalizase mereu. Ducele şi ducesa Jadwin erau terminaţi după rolul jucat în scandal. Mai rămâneau ceilalţi doi duci. Ducele Graesin sau ducele Wesseros, tatăl reginei, putea lua puterea. Dar fratele reginei, Havrin, era mereu plecat din ţară. Oricine din cel puţin douăsprezece familii mai puţin importante putea pune mâna pe tron, mai ales dacă ştia ce avea să se întâmple.

Dar nimeni nu-l putea păstra. Urma un război civil în care cele patru grupări aveau forţe egale. Un război civil de zece ori mai nimicitor decât cel de care se temuse Regnus acum zece ani, când îl lăsase pe Aleine să urce pe tron.

Ce rol jucau ceilalţi actori despre care-şi făcuse atâtea griji în ultima vreme? Sa'kagé şi Halidor?

Apoi lucrurile se puseră din nou cap la cap.

Generalul Agon înjură cu năduf. Înjura atât de rar încât regele se opri în mijlocul unei propoziţii. Aleine se uită la faţa lui şi ce văzu îl înfioră.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat, Brant?

Toţi anii aceştia se concentrase, alături de rege, pe Halidor, fără să se gândească la ameninţarea care putea veni din interior. Cine era în spatele ei? Logan Gyre? Agon strâmbă din nas. Îl ştia bine pe Logan. Băiatul nu era un rebel, iar logodna lui nu era de ochii lumii. O iubea pe Serah Drake de când se ştia. Da, asta era. Nu conta cine

încerca să pună mâna pe tron. Tot ce conta era haosul total ce se va instaura dacă murea regele. Haosul provocat de Halidor.

— Maiestate, trebuie să mă ascultaţi. Acesta este preludiul unei lovituri de stat. Ar putea fi o chestiune de zile. Dacă se declanşează lovitura, toate pregătirile noastre împotriva Halidorului vor fi inutile. Sistemul nostru de apărare va fi fisurat. Halidorul va ajunge aici în pas de defilare.

Teama puse stăpânire pe chipul regelui.

— Ascult, zise el.

CAPITOLUL 39

După ce-l mai felicită pe Logan de câteva ori, Kyllar se scuză şi-l lăsă pe tânărul duce să stea de vorbă cu viitorul socru. Serah era în casă, se schimba; cei doi căzuseră de acord ca de-abia după nuntă fata să-i vadă din nou în relaţii amicale.

— Înţeleg dacă nu voi fi invitat, spusese Kyllar. Dar dacă ai să-i spui vreodată, aştept scuzele de rigoare. Felicitări.

Urcă în camera lui, îşi azvârli tunica într-un colţ şi se privi în oglindă.

— Felicitări şi ţie. Maestrul vrea să te ucidă şi toate femeile din viaţa ta te urăsc.

Lângă oglindă observă un teanc de scrisori legat cu o panglică. Îl ridică. Pe o bucată de hârtie mâna lui Blint scrisese la repezeală: „Dacă tot ai întrecut măsura, nu văd de ce-aş mai ascunde astea de tine”.

„Poftim?” Kyllar desfăcu panglica şi citi prima scrisoare. Era scrisă de un copil, cu litere mari şi gânduri fără legătură: „Mulţumesc foarte mut. Mult. Îmi place aici. Sunteţi extraordinari. Azi e ziua mea. Vă iubesc. – HeLeNe”. Un adult scrisese dedesubt: „Îmi cer scuze, domnule conte Drake, ne-a auzit vorbind despre binefăcătorul ei. A vrut să scrie scrisoarea asta de când am învăţat-o să scrie. Odată ce şi-a pus în gând să facă un lucru, îl face negreşit. Spuneţi-ne dacă s-o mai lăsăm să scrie. – Al vostru umil, Gare Cromwyll.”

Kyllar privea ca vrăjit. Era câte o scrisoare pentru fiecare an, din ce în ce mai lungă, cu scrisul din ce în ce mai îngrijit. Parcă ar fi văzut cum Păpuşa creştea sub ochii lui. Şi ea îşi schimbase numele, dar nu respingea ceea ce fusese, nu scăpase de slăbiciunea şi vulnerabilitatea ei.

La cincisprezece ani scria: „Pol m-a întrebat dacă sufăr că mi-au sluţit faţa. A spus că nu-i drept. I-am răspuns că nu-i drept că am scăpat din Furnicar când atât de mulţi au rămas acolo. Uită-te la tot ce am aici! Şi asta numai datorită vouă…”

Kyllar îşi trecu repede ochii peste celelalte scrisori. Ştia că n-avea timp. În curând, contele avea să afle de moartea prinţului. Ei, drăcie! Ce mult mai scria fata asta. Ajunse la ultima scrisoare. Era datată cu câteva zile în urmă.

„Nici nu ştii cât de mult apreciez ce-ai făcut pentru mine. Ţi-am spus cum banii trimişi mi-au salvat familia, mai ales după moartea tatei. M-ai ajutat chiar mai mult deatât. Faptul că am ştiut că undeva e un tânăr nobil care are grijă de mine (de mine! o fată născută în sclavie, cu faţa plină de cicatrice!) mi-a fost de mare ajutor. M-ai făcut să simt că am şi eu un rost. Pol m-a cerut de nevastă săptămâna trecută." Kyllar simţi deodată nevoia să-l găsească pe Pol şi să-i dea o mamă de bătaie. „I-aş fi spus da, chiar dacă nu-mi place firea lui… ca şi alte lucruri. Dar faptul că exişti şi ai grijă de mine mă face să cred că merit mai mult decât o căsnicie amărâtă cu primul bărbat care o cere de nevastă pe fata cu faţa numai scrijelituri. Îmi dă speranţa că Dumnezeu are ceva mai bun pentru mine." „Asta mai lipsea. Crede în Dumnezeu!" Kyllar bănui că aşa ajunsese să cunoască familia Drake. „Mulţumesc şi-mi cer scuze pentru ultima scrisoare, mi-e ruşine de tot ce-am scris. Te rog să n-o iei în serios."

Poftim? Kyllar deschise ultima scrisoare şi zâmbi cu gura până la urechi. Helene fusese chinuită rău de romantismul oricărei fete de şaisprezece ani. „Cred că m-am îndrăgostit de tine. De fapt, chiar sunt sigură. Anul trecut când m-am dus să las scrisoarea acasă la contele Drake – mama *în sfârşit* îmi dă voie să fac singură unele lucruri – cred că te-am văzut. Sau poate că nu. Dar ai fi putut fi chiar tu. E un băiat acolo, un nobil tânăr, ca tine. E atât de chipeş, toată lumea îl iubeşte. Se vede de la o poştă cât de mult îl apreciază toţi, chiar şi contele Drake. Ştiu că nu eşti tu fiindcă nu-i bogat ca tine. Fiindcă provine dintr-o familie săracă, e nevoit să stea la familia Drake…" Kyllar simţi că nu mai are aer. Helene îl văzuse. Îl văzuse în urmă cu un an şi i se păruse că e chipeş. I se păruse că e chipeş? „… dar ce contează banii când ai parte de dragoste?"

Pe scrisoare erau… *ba nu…* ba da… pete de lacrimi.

Mda, Kyllar crescuse în compania a trei fete. De aceea nu era foarte surprins. Se întrebă doar în ce moment începuse Helene să plângă. „Fiindcă eşti un tip tăcut şi nu-mi răspunzi la scrisori, m-am hotărât să-ţi spun Kyllar. S-ar putea să fii gras şi urât şi cu nasul mare… Îmi cer mii de scuze. Ar trebui s-o iau de la capăt, dar mama deja mi-a spus că folosesc prea multă hârtie. Îmi cer scuze. Sunt cam obraznică. Haide, chiar nu poţi să-mi scrii şi tu, măcar o dată? Îi dai scrisoarea contelui Drake ca să mi-o dea anul viitor, când îi dau scrisoarea mea. Pol spune că nu mi-e drag un bărbat, ci mi-s dragi banii.” De data asta, Kyllar îi dădu dreptate lui Pol. Helene nu ştia nimic despre el, dar, pe de altă parte, de-abia împlinise şaisprezece ani. La urma urmei, Pol tot merita câteva şuturi în fund. „Dar mie nu mi-s dragi banii. Şi e vorba de ceva mult mai serios. Te iubesc, Kyllar.”

La ultimele cuvinte Kyllar simţi cum îl trec fiori. Ar fi dat orice să le audă! Din gura *ei.* Dar iată-i în ce situaţie se aflau. Prinşi în capcana propriei lui duplicităţi. Fata îi scria cuvintele acelea neştiind că e vorba de el, neştiind că Drake îi dădea scrisorile ei lui Durzo, neştiind că tânărul ei binefăcător e chiar Kyllar, neştiind că, de fapt, Kyllar e Azoth, neştiind că acest Kyllar e un ucigaş, neştiind că, deşi ea îl văzuse o singură dată, fără ca el să ştie, el o văzuse de sute de ori: de două ori pe săptămână, ori de câte ori reuşea să se rupă de ale lui, în piaţa de lângă Drumul lui Sidlin. O urmărise cum creşte, îşi jurase de o mie de ori ca în următoarea săptămână să nu mai încerce s-o vadă şi tot de atâtea ori îşi încălcase jurământul. O privise de departe şi ajunsese să se îndrăgostească şi el de ea… Îşi spusese că e fructul oprit, că asta îl atrăgea la ea. Îşi spusese că voia doar să vadă că e bine şi n-are nevoie de nimic. Când şi această scuză căzu, îşi spusese că-i va trece.

Avea douăzeci de ani acum şi încă mai aştepta să-i treacă. Speranţa lui neaşteptată – fata se îndrăgostise de el! – se spulberă în faţa realităţii ca un vas de porţelan din Gandu care se zdrobeşte de podea. Privirea ei rănită, de

ieri, când aflase că nu era vorba de niciun nobil, era mult mai elocventă. Dezvăluirile care ar fi trebuit s-o bucure – eu sunt Kyllar şi Azoth, eu sunt tânărul nobil care s-a îngrijit de tine şi te iubesc! – veniseră ca o lovitură de măciucă. Eu sunt Kyllar şi Azoth, eu sunt tânărul nobil care s-a îngrijit de tine... şi sunt un ucigaş. Şi-ţi cer să mă ajuţi. Încrede-te în mine ca să te pot trăda.

Nu mai avea timp să-şi plângă de milă, o făcuse destul. Lăsase în urmă un martor care ştia că e mătrăşitor, că e Kyllar Stern, şi care credea că el furase Globul Marginilor, dacă nu cumva făcuse şi alte lucruri, mai rele. Cu alte cuvinte dăduse cu piciorul unei identităţi pe care şi-o construise zece ani, pentru un glob pe care nici măcar nu-l păstrase.

Găleţile cu apă fierbinte pe care servitoarea le aducea dimineaţa în camera lui erau goale. Simţi că nu se mai poate stăpâni. Ochii îl ardeau, lacrimile ameninţau s-o ia la vale. Era absurd, mai să izbucnească în râs. Găleţile alea goale erau cel mai mic necaz posibil, lui însă i se părea că zeii, sau Dumnezeul lui Drake, se hotărâseră să-l distrugă. Tot ce putea merge rău, mersese.

Maestrul Blint avea să-l ucidă. Femeia pe care voia s-o salveze, dându-şi viaţa pentru ea, îl ura. Chiar şi Serah Drake, care nu mai târziu de aseară habar n-avea dacă-l iubeşte pe el sau pe Logan, îl ura acum. Cel mai rău era că totul se întâmplase din vina lui. Tot răul era consecinţa deciziilor lui.

Mda, măcar găleţile nu erau goale din vina lui. Kyllar le înşfăcă şi ieşi pe coridor. Dădu de servitoarea care urca treptele cu alte două găleţi pline cu apă din care ieşeau aburi.

— Bună dimineaţa, zise el fără s-o recunoască.

Era mai drăguţă decât majoritatea fetelor pe care le angaja jupâneasa Bronwyn.

— Bună dimineaţa! Îmi cer scuze, e prima mea zi aici şi încă nu ştiu unde sunt toate cele, îmi cer iertare.

Fata se strecură pe lângă el şi Kyllar nu putu să nu observe cum sânii ei mari aproape că se atinseră de

pieptul lui dezgolit. Fata dispăru în camera lui şi Kyllar o urmă.

— Lasă-mă să le duc eu…

— Sper că nu sunteţi supărat. Vă rog să nu-i spuneţi domnului conte sau jupânesei Bronwyn că am întârziat, jupâneasa nu cred că mă place chiar aşa de mult şi, dacă o fac de oaie chiar din prima zi, mă dă afară şi am mare nevoie de slujba asta, domnule.

Fata lăsase jos găleţile şi acum îşi frângea mâinile, disperată.

— Linişteşte-te, spuse Kyllar. Nu sunt supărat. Hai să facem cunoştinţă. Kyllar.

Întinse mâna şi zâmbi larg. Fata păru că se destinde imediat. Zâmbi şi ea şi-i strânse mâna, privindu-i în fugă pieptul şi pântecele. În fugă, dar admirativ.

— Leah mă cheamă.

*

Valetul conduse un ladeshian chipeş în biroul contelui. Logan ieşise şi se-ndrepta spre bucătărie să-şi astâmpere foamea, motiv pentru care contele era singur acum.

— Domnule conte, a insistat să vă înmâneze chiar el mesajul, spuse valetul.

— Foarte bine. Mulţumesc.

Ladeshianul se ţinea prea mândru ca să fie un simplu mesager. Arăta mai degrabă a curtean sau a bard. Avea ceva în mână, un obiect care atrase imediat atenţia contelui Drake. Era o săgeată; pe toată lungimea ei, inclusiv capătul de oţel şi penele, era vopsită într-un roşu aprins, culoarea sângelui proaspăt.

— Bună dimineaţa, domnule conte, zise bărbatul de îndată ce valetul ieşi. Aş fi dorit să ne întâlnim în alte împrejurări, dar mă tem că mesajul meu nu poate să aştepte. E de la Durzo Blint. Sună astfel: „Dacă mai e în viaţă, dă-i asta băiatului şi spune-i că-l aştept la cină la *Curva Cherchelită”.*

Omul se înclină şi-i înmână săgeata roşie contelui.

Din pragul uşii, Logan izbucni în râs.

— „Dacă mai e în viaţă”? Bănuiesc că unul dintre amicii lui Kyllar m-a văzut când veneam aici dis-de-dimineaţă.

Contele Drake chicoti.

— Sunt sigur că i-ai băgat în sperieţi *pe toţi* cei care te-au văzut.

Apoi se întoarse spre ladeshian şi-i spuse:

— Mulţumesc, am să i-o dau.

— Înălţimea Voastră, zise ladeshianul către Logan. Deplângem pierderea pe care aţi suferit-o.

Se înclină din nou şi ieşi. Logan clătină din cap.

— Ce-a fost asta? O glumă pentru cei care-şi iau adio de la burlăcie?

— Nu ştiu. Am stat o vreme în Ladesh, dar n-am izbutit să le înţeleg umorul… Urc să-i duc asta lui Kyllar.

— Credeam că vom avea o discuţie pasionantă, ca de la tată la fiu, despre aspectele intime ale vieţii de cuplu.

Contele Drake zâmbi.

— Ce exprimare elegantă.

— Aşa-i place lui Serah să vorbească.

— Crede-mă, aspectele intime ale vieţii de cuplu nu au nimic de-a face cu eleganţa, zise contele Drake privind săgeata şi punând-o deoparte. Mda, Kyllar oricum n-are nevoie de asta până spre seară. Primul lucru pe care trebuie să-l ştii despre ce înseamnă să faci dragoste este…

*

Leah îşi frecă umărul şi spuse:

— Ce bine e să văd pe cineva atât de drăguţ, credeam că n-o să-mi placă deloc aici, după cum s-a purtat jupâneasa Bronwyn cu mine, nu vă supăraţi că v-o spun, da?

— Deloc, răspunse Kyllar, nefiind prea sigur de ce nu trebuie să se supere, dar sigur că nu trebuie s-o facă.

Ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, Leah îşi desfăcu şireturile de la pieptar, care, după cum observase Kyllar, era neobişnuit de strâns.

— Mda, aşa e mai bine, exclamă ea, trăgând aer în piept.

Apoi închise uşa şi o încuie, se apropie de găleţi, îşi scoase pieptarul şi-l lăsă să cadă pe podea.

— Hm, făcu Kyllar.

Leah se aplecă şi dădu să ridice găleţile din nou.

Decolteul ei era imens – Kyllar pur şi simplu nu-şi putea dezlipi ochii de pe el. Deschise gura, dar nu izbuti să rostească nici măcar un cuvânt. Doar cu mare efort reuşi să ridice privirea. Leah îi urmărea fiecare mişcare şi, în clipa în care Kyllar simţi că roşeşte, îşi dădu seama că fetei nu-i displace nici pe departe reacţia lui. Îşi duse iute mâna la părul prins cu clame şi-l desfăcu. Părul numai bucle îi căzu pe umeri în cascadă.

— Sunteţi gata de baie, stăpâne?

— Nu! Adică… Adică…

— Vreţi să faceţi baie după, zise ea şi se apropie de el.

Îşi duse mâinile la spate şi începu să-şi descheie nasturii.

După? Kyllar făcu un pas înapoi, dar rezistenţa lui se spulbera văzând cu ochii. „De ce nu? Ce naiba am aşteptat? Am aşteptat-o pe Helene?” Leah se apropia de el, cu buzele ei pline, cu părul ei minunat, pe care parcă-l şi simţea în buricele degetelor, pe piept. Sânii aceia. Şoldurile acelea. Unde mai pui că fata îl dorea. Va fi sex, doar sex, nu dragoste. Nu cine ştie ce încununare a unei poveşti de iubire şi devotament. Doar pasiune. Mai simplu. Mai puţin aşa cum vedea contele Drake lucrurile. Mai degrabă cum le vedea Mama K. La naiba. Trupul ei era mai convingător decât o sală plină de cărturari.

Se împiedică de pat şi fu cât pe-aci să cadă.

— Nu… nu cred că mă simt foarte bi…

Fata ridică mâna şi-l izbi în piept. În timp ce Kyllar cădea, ea scoase de la spate, cu cealaltă mână, ceva metalic, scânteietor.

Când Kyller ateriză pe pat, fata stătea deja călare pe el şi-i apăsa braţele cu genunchii, cu o mână apucându-l de păr, cu cealaltă apăsându-i cuţitul la gât.

— Bine? îi termină ea cuvântul.

Nu era deloc o joacă; fata îi ţinea cuţitul exact în locul în care, dacă mai apăsa puţin, îi pătrundea în piele şi de acolo într-o arteră. În timp ce încerca să respire, Kyllar se

străduia să nu-şi mişte gâtul.

— Ei, drăcie! Eşti ucenica lui Hu Gibbet.

Fata zâmbi strâmb.

— Pentru cine lucrezi? întrebă ea. Prinţului trebuia să-i fac eu de petrecanie.

— Serios? Ce prost mă simt. Să fiu păcălit de un alt mătrăşitor. Hmm. Mătrăşitor? Sau mătrăşitoare cu talentu-ntre picioare?

— Ai vrea tu, replică ea şi-l strânse între coapse până când îl văzu cum roşeşte.

Îl ciupi de obraz.

— N-arăţi deloc rău. O să regret că te-am omorât.

— Regretul e de partea mea, mai mult ca sigur.

— N-ar trebui. O parte din Talentul meu e că pot s-arăt mai bine decât în realitate. E mare lucru că n-ai apucat să salivezi.

— Vrei să spui că sânii ăştia nu sunt…

— Ţine-ţi mâinile acasă, altfel mori. Corpul e exact cum îl vezi. Eu doar îl fac mai apetisant.

— Cu un corp ca al tău, eşti sigură că ai nevoie de Talent?

— Dacă încerci să mă abureşti să ştii că n-ai nicio şansă. Şi nici experienţă. Pentru cine lucrezi?

— Tu lucrezi pentru rege, spuse Kyllar. Am dreptate?

— Tare ca piatra, remarcă ea. Îmi place.

— Dacă-mi dau drumul acum, mă murdăresc şi pe mine, te murdăresc şi pe tine.

Fata chicoti şi zâmbi cât mai fermecător cu putinţă.

— A fost mai bine? întrebă el.

— Mai bine. Apreciez efortul şi-ţi mai spun ceva. Regele mi-a cerut să fac asta. Era destul de furios că i-ai ucis fiul. Aşa că-i iau banii, dar ordinele le primesc de la Roth. Şi acum, ultima ta şansă.

Fata apăsă mai tare cuţitul, iar Kyllar se văzu silit să-şi ferească pe cât posibil gâtul ca să nu-l taie.

— Poate ai răbdare să-mi asculţi dilema, zise el, încordându-se. Dacă nu răspund, mă omori încet. Dacă răspund, mă omori repede.

— Sau tragi de timp cât poţi şi speri într-o minune. Îţi merge mintea. Altfel nici nu s-ar explica. Eram cu toţii curioşi de ce-a ales Blint un ucenic fără Talent. Probabil pentru că-ţi merge mintea.

— Eraţi? Nu cumva aţi făcut şi pariuri pe seama mea? Cum, aşa se vorbeşte, că n-am Talentul?

— Se zice că în Sa’kagé nu sunt secrete pe care merită să le ştii. Vasăzică nu vrei să-mi spui pentru cine lucrezi. Probabil că tot Roth te-a trimis. Când vrea să facă ceva, se gândeşte la toate. Se zvoneşte chiar că a pus-o pe ducesa Jadwin să-l omoare pe prinţ, dar, crede-mă, aia a fost treabă de mătrăşitor.

— Îţi cam place să stai la taifas, spuse Kyllar.

Dacă ar fi avut o mână liberă, sigur şi-ar fi tras o palmă. „Ţine minte: când încerci să câştigi timp, nu critica cheful de vorbă al celui care te-a prins.”

Faţa ei frumoasă se urâţi o fracţiune de secundă şi Kyllar îl văzu pe Hu Gibbet în ea. Apoi Leah zâmbi, dar Hu nu-i părăsi privirea.

— În viaţa de apoi poate o să ai mai multe şanse cu farmecul tău, zise ea.

Următoarea senzaţie era alunecarea cuţitului, pătrunderea lui în came, căldura. Muşchii lui Kyllar se încordară de teamă şi disperare.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Kyllar? spuse contele.

Leah tresări şi întoarse capul. Kyllar se arcui şi o lovi, încercând s-o arunce de pe el. Cel puţin aşa îşi struni corpul să facă. De fapt, simţi cum se umple de energie ca un fulger înlănţuit. O scurtă euforie, forţa dând pe dinafară, o stare de bine de parcă toată viaţa ar fi fost bolnav şi acum se simţea sănătos pentru prima oară. Era Talentul despre care Durzo îi spunea mereu că-l are şi acum era al lui.

Leah mai că zbură cât acolo, dar se agăţă de părul lui Kyllar şi de un picior al lui. Aşa că, în loc să scape de ea, fata căzu înapoi, peste el. Încercă să-l cresteze cu cuţitul, dar Kyllar îi imobiliză braţele şi se rostogoliră împreună.

Căzură din pat, Kyllar peste Leah. Fata gemu şi-l lovi cu genunchiul între picioare. Kyllar avu senzaţia că-i explodează soarele în pantaloni, dar nu într-un mod plăcut. Gemu la rândul lui, dar nu-i dădu drumul la mâini, iar Leah se rostogoli şi se urcă pe el.

— Kyllar? strigă contele prin uşă. Eşti cu o doamnă înăuntru?

— Nu i-aş spune doamnă, răspunse el şi Leah îl plesni peste faţă. Ajutor!

— Eşti jalnic.

— Sunt neînarmat.

Fata sări într-o parte. Kyllar se ridică şi el în picioare când uşa se trânti de perete, dar nu mai avu timp să intervină. Leah aruncase deja cuţitul spre contele Drake.

Contele se feri şi cuţitul trecu pe lângă el fără să-l atingă, în clipa următoare contele scoase şi el un cuţit, dar şovăi. Leah îl văzu cu mâna ridicată şi se repezi la fereastră.

Kyllar luă cuţitul din mâna contelui şi-l aruncă în timp ce fata dispărea pe fereastră. I se păru că lama i se înfige în umăr. Scoase spada pe care o ţinea sub pat, dar când privi pe fereastră, nici urmă de Leah.

Contele arăta răvăşit. Ţinea o săgeată roşie în mână.

— Am şovăit, zise el.

Dacă altcineva ar fi rostit cuvintele acelea, ar fi fost ca o recunoaştere a înfrângerii; din gura lui sunau a victorie.

— Toţi anii ăştia m-am întrebat… Chiar m-am schimbat. Mulţumesc, Doamne.

Kyllar îl privi ciudat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Kyllar, trebuie să stăm de vorbă.

CAPITOLUL 40

— Mai am de trăit o zi-două, aşa că fii atent la mine, Jarl, spuse Mama K.

Jarl şovăi o clipă, apoi sorbi din ootaiul pe care i-l turnase femeia.

„Băiatul ăsta chiar avea sânge rece. Tocmai de aceea şi vorbea acum cu el şi nu cu altcineva.”

— Mâine sau poimâine, Kyllar sau Durzo va veni aici şi mă va ucide. Fiindcă l-am asmuţit pe unul împotriva celuilalt. Cel care a supravieţuit confruntării ştie că am minţit, că i-am trădat pe amândoi. Iar eu ştiu că tu şi Kyllar aţi fost prieteni cândva. Iar…

— Încă mai suntem.

— Foarte bine. Nu vreau să-ţi cer să mă răzbuni. Sunt pregătită să se facă dreptate. Oricum, viaţa aici e doar un şir de dezamăgiri.

Oare citea milă în ochii băiatului? Aşa i se părea, dar ce mai conta acum? Va înţelege când va ajunge şi el aici, odată şi-odată.

— Cum să te ajut, Mama?

— Nu vreau să m-ajuţi. Lucrurile se întâmplă repede, Jarl. Poate prea repede. Roth încearcă să devină Shinga. Bănuiesc că foarte curând vom primi trista veste a morţii lui Pon Dradin.

— N-ai de gând să-l previi? Îl laşi pe Roth să-l omoare?

— Am două motive, Jarl. În ambele cazuri te-ar costa viaţa. Eşti gata să intri în jocul ăsta?

Jarl se încruntă, se gândi câteva clipe, apoi înclină din cap.

— Primul, îl las pe Roth să-l omoare fiindcă am fost compromisă. Roth e cel care m-a făcut să-i trădez pe Durzo şi Kyllar. Nu-ţi spun cum. Am fost mult prea umilită. Contează doar că Roth mă are la mână. Dacă m-aş opune, sigur ar prinde de veste şi atunci m-ar costa mai mult decât viaţa. Aşadar, voi muri şi vreau ca tu să-mi iei locul.

— Vrei să-ţi iau locul, să devin membru al Celor Nouă?

Femeia zâmbi, privindu-şi cana cu ootai.

— N-am fost numai Stăpâna Plăcerilor, Jarl. Eu sunt Shinga. De nouăsprezece ani.

Mama K observă cu oarecare satisfacţie cum protejatul ei, altfel imperturbabil, face ochii mari şi se ghemuieşte în fotoliu.

— Pe toţi zeii! exclamă el. Acum înţeleg mai multe lucruri.

Femeia izbucni în râs şi, pentru prima oară după mai mulţi ani, râse cu poftă. Dacă a-ţi pune viaţa în joc îţi dădea senzaţia asta, înţelegea acum de ce lui Durzo îi plăcea să trăiască periculos. Vecinătatea morţii te făcea să apreciezi şi mai mult faptul că erai viu.

— Spune-mi cum funcţionează.

Exact cuvintele pe care le-ar fi rostit şi ea. Ar fi acceptat ce spusese Shinga despre moartea ei şi imediat ar fi căutat să înţeleagă cum anume ar fi afectat-o, fără să-şi exprime regretul că Shinga îşi va pierde viaţa. Sau poate, în locul lui Jarl, s-ar fi prefăcut mâhnită la vestea că stăpâna va muri, ceea ce, desigur, ar fi fost o minciună. Jarl nu recurse la aşa ceva, o atitudine care merita respectul ei. Băiatul îşi făcuse lecţiile temeinic. Dar Mama K tot simţea o strângere de inimă.

— Îmi pare rău, zise el.

Părea sincer. Poate chiar era sincer. Sau poate că-i părea rău că, la apropierea morţii, Mama K se lăsa pradă slăbiciunii. Ea, care-l învăţase cum să-şi stăpânească compasiunea şi dragostea, îi cerea acum să şi le manifeste. Mama K nu-şi dădea prea bine seama de sentimentele lui. Jarl era opera ei. Mai ceva decât dacă s-ar fi uitat în oglindă.

— Toţi cei din Sa’kagé ştiu cine e şeful. Cei mai mulţi ştiu cine-i reprezintă în grupul Celor Nouă. Sigur, identitatea Shingăi e un secret ştiut de toată lumea, deci nu e secretă. Adaugă la asta câţiva hoţi şi câteva curve şi ai toată structura de putere din Sa’kagé. Lucrurile au mers bine în ultimii paisprezece ani fiindcă situaţia a fost atât de stabilă.

— Datorită ţie sau din întâmplare?

— Datorită mie, răspunse Mama K, fără să se laude. Am dat ordin ca ultimul rege să fie ucis şi l-am pus pe Aleine în locul lui, ca să evit presiunea din exterior, iar presiunilor din interior am reuşit să le fac faţă. Dar starea normală a Sa'kagéului e dezordinea, Jarl. Tâlharii, criminalii şi hoţii nu obişnuiesc să rămână uniţi. Asasinatele sunt la ordinea zilei. E adevărat, în ultima vreme atmosfera a fost mult mai paşnică decât înainte… Oricum, bărbaţii sunt mai violenţi decât femeile şi, îţi place sau nu, bărbaţii sunt mai dispuşi să ucidă bărbaţi decât femei. În primii cinci ani cât am fost Shinga, am pierdut opt „Shinga”. Şase au fost asasinate comandate din exterior. Două au fost înfăptuite la porunca mea, fiindcă au încercat să-mi ia puterea. Doar doi din grupul Celor Nouă nu s-au schimbat niciodată. În ultimii paisprezece ani, Pon Dradin a avut voie să-şi dea frâu liber viciilor în schimbul învoielii de a participa la toate întrunirile şi de a-şi ţine gura. Nu m-am aşteptat să reziste aşa de mult.

— Deci numai Cei Nouă ştiu cine e cu adevărat Shinga…

— Şi Durzo, dar lui nu i-a păsat niciodată. Sistemul are, totuşi, hibele lui. Pon e probabil la fel de bogat ca mine, din mită şi şantaje, iar fiecare nou membru al Celor Nouă află foarte repede că a pupat în fund pe cine nu trebuie ca să ajungă în vârf. Treaba asta îi scoate din sărite pe unii dintre ei, iar pe cei care vor să ajungă în grupul Celor Nouă îi face să se gândească de două ori. Una peste alta, sistemul, aşa cum este el, m-a ţinut în viaţă şi la putere.

— Ce rol joacă Roth în toată povestea asta?

— Roth tocmai a ajuns în grupul Celor Nouă. Încă nu ştie toate secretele. Tocmai de asta, Pon va muri azi sau mâine. Roth se iluzionează că cei din Halidor îi vor da oraşul pe mână dacă reuşeşte să-l pună la picioarele lor.

— Dacă ceilalţi membri ai grupului se tem atât de mult de el, cum pot să-i iau eu puterea?

Mama K. Zâmbi.

— Foarte simplu. I-o iei şi gata. Bineînţeles, n-am să te las fără apărare.

Femeia căută într-un sertar şi scoase un carnet.

— Spionii mei. Cu cât amâni arderea acestui carnet, cu atât viaţa ta valorează mai puţin. Sper că înţelegi ce-ţi spun.

Jarl luă carnetul.

— Îl memorez numaidecât.

Mama K se lăsă pe spătarul fotoliului.

— E puternic, Jarl. Oamenii sunt îngroziţi de el, dar, desigur, tu ştii asta. Ai lucrat pentru el înainte să te scot din ghilda lui.

— Deci asta e tot?

— Mă ierţi dacă nu-ţi spun unde-mi ţin toate bogăţiile. O femeie în vârstă trebuie să se protejeze, în caz că scap cu viaţă din toate astea. Dar, dacă mor, vei avea destul timp să le găseşti.

— Pot să-ţi cer un sfat?

Femeia înclină din cap.

— I-am urmărit pe indivizii despre care ai întrebat, spuse Jarl. Erau oamenii lui Roth.

Mama K înclină iar din cap, aşteptându-l să continue. Lucrau de prea mult timp împreună ca să nu ştie că Jarl avea să-i spună totul.

— Sigur erau vrăjitori. Au încercat o ambuscadă asupra unui nobil cu o mică suită, la nord de oraş. Nobilul era Regnus Gyre. Majoritatea oamenilor lui au fost ucişi. Poate că n-ar fi scăpat niciunul dacă Regnus n-ar fi avut un mag cu el.

Mama K înălţă o sprânceană.

— I-am urmărit de la distanţă. Regnus şi magul s-au certat după aceea şi fiecare a luat-o pe alt drum. Bănuiala mea e că ducele Gyre nu ştia că omul lui e mag.

— Şi zici că magul ăsta i-a înfrânt pe cei trei vrăjitori?

— Vrăjitorii au făcut tot spectacolul, dar după ce s-a risipit fumul, magul a fost singurul care a rămas în picioare. Omul a luptat doar cu puterea minţii. Pe doi dintre vrăjitori i-a imobilizat până i-au căsăpit oştenii ducelui. Pe al treilea l-a călcat un cal, tot sub influenţa lui. Nu mă pricep la magie, deci se prea poate să fi fost şi

altceva, dar mie asta mi s-a părut.

— Continuă.

— Ducele Gyre a rămas cu un singur om după ce s-a certat cu magul. Au traversat oraşul pe un drum ocolit şi au ajuns la reşedinţa lui după miezul nopţii. Ai auzit ce-au găsit acolo?

— Douăzeci şi opt de morţi. Hu Gibbet a primit mână liberă.

— Ordinele lui Roth?

Mama K încuviinţă din cap.

— N-am mai văzut aşa ceva, nici nu mi-am închipuit că poate exista aşa ceva. În sfârşit, ducele Gyre i-a convins pe cei care au venit să-l aresteze să i se alăture, şi acum toţi se ascund în casa unui văr şi încearcă să adune cât mai mulţi oameni. Magul e un sethi, îl cheamă Solon. Deocamdată doar atât ştiu despre el. Acum o jumătate de oră stătea la Cocorul Alb.

— Nu m-ai dezamăgit niciodată, Jarl.

Jarl dădu să întrebe ceva, dar se auzi un ciocănit în uşă. O servitoare intră şi-i dădu un bilet Mamei K. Femeia i-l dădu lui Jarl.

— Cifrul e pe prima pagină din carnet.

Într-un minut, Jarl descifră biletul.

— „Pon Dradin e mort”, citi el şi ridică privirea. Ce fac acum?

— Asta, ucenicul meu, e problema ta.

*

— Kyllar, vreau să discutăm despre viitorul tău.

„Sper să nu ne lungim cu vorba.”

Contele Drake îşi scoase pince-nézul din buzunarul de la vestă, dar nu-l puse pe nas. Doar gesticula cu el în mână în timp ce vorbea.

— Vreau să-ţi fac o propunere, Kyllar. M-am gândit mult la asta şi am ajuns la concluzia că nu eşti făcut pentru meseria de mătrăşitor. Nu, ascultă-mă, vreau să-ţi ofer o soluţie. Kyllar, vreau să te însori cu Ilena.

— Poftim?

— Ştiu că te iau pe nepregătite, dar vreau să te gândeşti bine la propunerea mea.

— Dar, domnule conte, fata are doar cincisprezece ani.

— A, nu vreau să vă căsătoriţi chiar acum. Propunerea mea, Kyllar, e să vă logodiţi. Ilena te place de mult timp. Îţi propun să aştepţi câţiva ani ca să vezi dacă lucrurile evoluează şi, între timp, să… să înveţi meseria mea.

— Nu prea înţeleg, domnule conte. De fapt, nu înţeleg deloc.

Contele îşi plesni pince-nézul de mână.

— Kyllar, vreau să… vreau să-ţi ofer şansa de a renunţa la viaţa pe care o duci acum. Învaţă meseria mea pentru ca, peste câţiva ani, să-mi poţi prelua afacerea. Am vorbit deja cu regina şi, cu permisiunea ei, am aflat că-ţi pot transfera titlul. Ai deveni conte, Kyllar. Nu e ceva deosebit, ştiu asta, dar te-ar legitima în ochii lumii. Ai putea fi ceea ce te-ai prefăcut că eşti în toţi anii aceştia.

Kyllar rămase cu gura căscată.

— Să-mi transferaţi titlul? Cum adică, să-l *transferaţi?*

— Kyllar, titlul ăsta oricum nu mi-a adus nimic bun. Dimpotrivă! N-am niciun fiu căruia să i-l las. Tu ai nevoie de el, eu nu. Vreau să fac asta chiar dacă logodna cu Ilena nu-ţi surâde deloc. Asta ţi-ar da timp, Kyllar. Timp în care să te gândeşti ce vrei să faci cu viaţa ta. În care să scapi. De *ei.*

De ei. De Sa'kage. Era cel mai nobil gest despre care auzise vreodată, dar după cele întâmplate noaptea trecută venea prea târziu.

Kyllar îşi aţinti privirea în podea şi clătină din cap.

— Nu merge, domnule conte. Îmi pare rău. Credeţi-mă, sunt… Sunteţi mult prea bun cu mine, mai bun decât merit eu. Dar nu cred că…

Kyllar făcu semn spre Logan şi Serah, care ieşiseră să ia masa la iarbă verde.

— …aşa ceva e pentru mine, încheie el.

— Ştiu că vrei să pleci, Kyllar.

Intuiţia contelui. Fără greş.

— Da, domnule conte.

— Curând?

— Trebuia să fiu plecat deja.

— Atunci poate că Dumnezeu m-a îndemnat să-ţi vorbesc. Bănuiesc că Durzo ţi-a spus să nu-mi asculţi predicile…

Contele privea pe fereastră, dar vocea îi tremura.

— A spus că, dacă vă cred, îmi voi pierde viaţa.

— N-aş zice că n-a avut dreptate, spuse contele Drake şi se întoarse cu faţa spre Kyllar. Cândva a lucrat pentru mine.

— Cine? Durzo?

Contele schiţă un zâmbet.

— Înainte de a fi mătrăşitor?

Kyllar nu-şi putea imagina că Durzo Blint fusese şi altceva decât mătrăşitor, deşi trebuie să fi fost.

Contele clătină din cap.

— Nu. A ucis oameni pentru mine. Aşa ne-am cunoscut. De asta are încredere în mine şi în tine. În afară de munca lui, Durzo nu prea are prieteni.

— Dumneavoastră? L-aţi plătit să ucidă?

— Ssst. Mai încet. Soţia mea ştie, dar nu e nevoie să bagi spaima în servitoare. Am încercat să nu-ţi ţin predici, ci, mai degrabă, să-ţi fiu exemplu prin ceea ce fac. Poate că am greşit. Un sfânt a spus odată: „Predică tot timpul. La nevoie foloseşte şi cuvinte.” Putem să stăm puţin de vorbă?

O parte din el voia să refuze. Nu numai că-i venea peste mână să audă cum o persoană pe care o respecta încerca să-i vândă un lucru despre care ştia sigur că nu vrea să-l cumpere; Kyllar ştia şi că nu mai avea timp. Dintr-o clipă într-alta, contele putea afla de furtul de noaptea trecută şi toate vorbele astea frumoase nu-şi mai aveau rostul. Logan va afla cine era Kyllar cu adevărat. Serah îl va urî şi mai mult. Contele îi va arunca privirea aceea dezamăgită care te sfredeleşte până în măduva oaselor. Kyllar era conştient cât de mult îl va dezamăgi pe conte, care nu va şti niciodată cât bine făcuse Kyllar noaptea trecută şi cu câte sacrificii. Drake avea să fie dezamăgit indiferent de ce făcea Kyllar acum, iar Kyllar nu voia să-i vadă reacţia.

— Desigur, îi răspunse el.

Răspunsul corect. Omul acesta îl crescuse, îi dăduse posibilitatea să ducă o viaţă de neînchipuit pentru un şobolan. Kyllar îi datora totul.

— Tatăl meu a moştenit o avere impresionantă de la tatăl lui, suficientă ca să poată sta alături de Gordin Graesin, Brand Wesseros şi Darvin Makell – bănuiesc că de familia Makell n-ai auzit, a fost ucisă în Războiul de Opt Ani. Încerca să-i impresioneze pe aceşti fii de duce aruncând cu bani în stânga şi-n dreapta. Petreceri somptuoase, jocuri de noroc, bordeluri închiriate. Îţi imaginezi. Bineînţeles că moartea prematură a tatălui său a agravat şi mai mult situaţia. Curând familia a sărăcit, şi tata şi-a luat viaţa. Aşa se face că, la vârsta de nouăsprezece ani, am devenit capul unei familii aflate pe marginea prăpastiei. Mă pricepeam la afaceri, dar le consideram sub demnitatea mea. Ca mulţi alţii care se fălesc fără motiv, tocmai absenţa motivului mă făcea să mă fălesc şi mai şi… Dar anumite realităţi ştiu să se facă simţite, iar datoriile reprezintă o metodă sigură pentru asta. Deloc surprinzător, unul dintre creditorii tatălui meu mi-a propus să câştig bani „dintr-un condei”. Aşa am început să lucrez pentru Sa’kagé. Cel care m-a recrutat a fost Trematir. Dacă şi-ar fi făcut treaba cu mai multă pricepere, m-ar fi înglodat şi mai rău în datorii faţă de Sa’kagé, aşa însă, foarte curând mi-am dat seama că înţelegeam mai bine decât el cum funcţionează relaţia dintre oameni şi bani. Ciudat, fără să am prea multe mustrări de conştiinţă… Am investit în tot ce făcea bani. Bordeluri speciale, pentru toate gusturile, indiferent cât de depravate. Cazinouri la care chemam experţi din toată lumea ca să mă ajute să-i despart cât mai bine pe clienţi de banii lor. Am adus corăbii cu mirodenii şi am mituit vameşii ca să nu se uite ce e înăuntru. Când o afacere părea ameninţată, îmi puneam bătăuşii să rezolve problema. La prima crimă am fost tulburat, dar victima nu era un individ care să-mi placă şi, la urma urmei, era în folosul familiei mele şi nu trebuia să fiu de faţă, deci era

suportabilă. Când m-am lovit din nou de Trematir, m-am hotărât să-l angajez pe Durzo. Am fost îndeajuns de naiv ca să nu-mi dau seama că Durzo s-a dus imediat la Shinga să întrebe dacă poate să-l omoare pe Trematir. A primit aprobarea şi aşa am devenit Stăpânul Banilor în Sa'kagé.

Kyllar auzea fiecare cuvânt, dar nu-i venea să creadă. Acesta nu putea fi contele Drake care îl crescuse. Rimbold Drake fusese unul dintre Cei Nouă?

— Am călătorit mult, am pornit afaceri în alte ţări, destul de bănoase, dar, la un moment dat, am avut o revelaţie îngrozitoare. Bineînţeles că nu vedeam nimic rău în ceea ce făceam. Îmi vedeam numai reuşitele. În patru ani achitasem toate datoriile familiei, iar acum găsisem o cale de a mă îmbogăţi cu adevărat. I-am convins pe cei din Sa'kagé că e o idee genială. Ne-au trebuit zece ani, dar ne-am pus oamenii în funcţiile cheie şi am legalizat sclavia. Sigur, sclavia a fost introdusă într-o formă limitată. Pentru deţinuţi şi cei lipsiţi de orice mijloace de trai. Oameni care nu-şi puteau purta de grijă, am spus noi. Bordelurile noastre s-au umplut de sclave tinere pe care nu mai trebuia să le plătim. Am dat drumul Jocurilor Morţii – altă idee a mea – care au făcut senzaţie şi au devenit o obsesie. Am construit o arenă, am stabilit o taxă de intrare, am monopolizat mâncarea şi vinul, am organizat jocurile de noroc şi uneori le-am măsluit. Făceam bani mai repede decât ne imaginaserăm vreodată. Eu făceam bani mai repede decât îmi imaginasem vreodată. L-am angajat pe Durzo de atâtea ori încât am devenit prieteni. Nu accepta să comită toate crimele pe care i le comandam. Avea codul lui. Îi omora numai pe cei care încercau să-mi sufle o afacere. Dacă voiam moartea unuia care încerca să mă oprească din motive altruiste, trebuia să-l angajez pe Wrable Cicatrice sau pe Hu Gibbet… În ciuda acestor fărădelegi, nu mă consideram un om rău. Nu-mi plăceau Jocurile Morţii. Nu mă uitam niciodată, nu coboram în calele galerelor unde sclavii trăiau şi mureau înlănţuiţi de vâsle, nu vizitam căminele care mult prea des deveneau bordeluri de copii, nu mă duceam la locul crimelor comise

de Blint. Eu doar rosteam cuvinte şi banii îmi umpleau buzunarele. Ciudat e că nici măcar nu eram ambiţios. Eram mai bogat decât oricine din regat, cu excepţia marii nobilimi şi a regelui, şi mă simţeam foarte bine aşa. Un lucru nu suportam – incompetenţa. Altfel sunt sigur că Shinga m-ar fi ucis. Dar nu avea nevoie s-o facă fiindcă nu eram o ameninţare, Durzo îi spusese asta de mai multe ori.

Contele clătină din cap.

— Îmi cer scuze, am vorbit prea mult, dar de mult n-am mai avut cui să-i spun toate astea. Greşeala a fost când m-am îndrăgostit de cine nu trebuia. Nu ştiu cum, dar m-am simţit atras de Elaine. Nu doar atras, obsedat, şi mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama care era motivul. Chiar o evitam, pur şi simplu simţeam o durere în prezenţa ei. În cele din urmă, am înţeles: era atât de deosebită de mine. Era pură, Kyllar. Şi, surprinzător, părea că şi ea mă iubeşte. Sigur, habar n-avea cine eram cu adevărat. Făceam afacerile sub alt nume şi puţini nobili ştiau câtă bogăţie acumulam. Cu cât mă afundam în beznă, cu atât o iubeam mai mult, cu atât mă dispreţuiam mai mult. Cum poţi să iubeşti lumina şi să trăieşti în beznă?

Întrebarea trecu prin Kyllar ca o lance bine ţintită. Simţi cum roşeşte de ruşine.

— Elaine s-a arătat preocupată de sclavie şi a hotărât să viziteze căminele, galerele şi arenele. N-am putut s-o las singură, aşa că, pentru prima oară, mi-am văzut opera.

Contele îl privi pe Kyllar cu ochi de gheaţă.

— S-o fi văzut cum trecea de la un nenorocit la altul, Kyllar. În toată duhoarea aia, în amestecul de răutate şi disperare, era ca o boare de vânt, proaspătă, o rază de speranţă. Era lumina din locurile întunecate pe care le creasem eu. Am văzut cum un campion, un om care ucisese cincizeci de oameni în arenă, a plâns la atingerea ei... Eram un om sfâşiat în două... M-am hotărât să abandonez totul, dar, ca mai toţi laşii din punct de vedere moral, nu voiam să plătesc preţul. De aceea m-am dus în Seth, unde sclavia era altfel. M-am întors şi, pe ascuns, am ajutat la promulgarea unei legi prin care sclavii erau

eliberaţi din şapte în şapte ani. Sa'kagé a adoptat-o, dar i-a adăugat un articol care o făcea nulă. Apoi, într-o zi, Elaine, care pe atunci era logodnica mea, a venit acasă la mine, plângând. Părinţii ei fuseseră răniţi grav într-un accident de trăsură. Credea că mama ei e pe moarte şi simţea nevoia să fie cu mine. În momentul acela, Cei Nouă se întruneau în salonul meu fiindcă regele Davin era pe punctul de a aboli sclavia din nou, ceea ce, desigur, însemna pagube de milioane pentru noi. Ştii pe cine am trimis acasă, Kyllar?

— I-aţi trimis pe Cei Nouă?

Kyllar era îngrozit. O asemenea ofensă era echivalentă cu moartea.

— Pe Elaine am trimis-o.

— Ei, drăcie!… Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie. Aşa am simţit şi eu. Atunci m-a găsit Dumnezeu, Kyllar. N-am mai putut continua. Eram mort pe dinăuntru. Am crezut că, dacă mă rup de Sa'kagé, îmi voi semna condamnarea la moarte, mai ales când am înţeles că nu va fi suficient să-mi ofer imperiul, intact, unuia care să-l dezvolte în continuare. De aceea mi-am folosit toată şiretenia şi dibăcia ca să-l dau bucată cu bucată unor oameni care să-l facă fărâme… Aşa am şi procedat. Mi-am folosit banii ca să reconstruiesc binele pe care-l distrusesem şi să distrug răul pe care-l construisem. Când am terminat, nu mai aveam niciun sfanţ, familia era falită şi mă pricopsisem cu zeci de duşmani puternici. Mai mult de-atât, m-am dus la Elaine, i-am povestit tot şi am rupt logodna.

— Ea ce-a spus?

— I-am frânt inima când a aflat ce făcusem şi cât de puţin ştia despre mine când crezuse că ştie totul. I-a trebuit ceva timp, dar, până la urmă, m-a iertat. Nu-mi venea să cred. Dar chiar m-a iertat. Mie mi-a trebuit mai mult timp ca să mă iert, dar un an mai târziu, după ce sclavia a fost scoasă în afara legii din nou – în parte datorită eforturilor depuse de mine –, ne-am căsătorit. A trebuit să muncesc din greu în ultimii douăzeci de ani,

adesea împiedicat de vechea mea reputaţie, şi, uneori, de cea nouă. Ştii cât de mult îi dispreţuiesc majoritatea nobililor pe cei ca noi, care muncim. Dar banii mei sunt curaţi. Iar Dumnezeu a fost bun cu mine. Familia mea are din ce trăi. Copiii sunt o bucurie. Logan a cerut-o de soţie pe Serah şi fata a spus da. Logan va fi un fiu şi jumătate. Aş face un mare păcat dacă aş spune că n-am fost binecuvântat… Mda, ar fi trebuit să-ţi spun toate astea mai demult. Poate că ştii o parte de la Sa'kagé.

— Nu, domnule conte, habar n-aveam.

— Fiule, sper ca acum să înţelegi că ştiu ce vorbesc. Ştiu ce minciuni spun cei din Sa'kagé, ştiu şi cât costă ca să te rupi de ei. Dumnezeu a fost milostiv. Nu m-a făcut să plătesc tot ce datoram, dar poate că ar fi trebuit să vreau să plătesc tot. De aceea pocăinţa e altfel decât regretul. Mi-a părut rău unde s-a ajuns cu sclavia, dar n-am vrut să-mi asum responsabilitatea pentru ea. Când am vrut, Dumnezeu a început să lucreze în mine.

— Dar, domnule conte, cum se face că încă mai sunteţi în viaţă? Nu doar aţi plecat, ci aţi şi distrus o afacere care le aducea milioane şi milioane!

Contele Drake zâmbi.

— Dumnezeu, Kyllar. Dumnezeu şi Durzo. Durzo mă simpatizează. Crede că sunt un naiv, dar mă simpatizează. Şi mă apără. E un om pe care nu-i bine să-l superi.

„Mda, mulţumesc că mi-aţi amintit."

— Ideea e că, dacă vrei să renunţi la ceea ce faci, poţi. S-ar putea să-ţi lipsească. Bănuiesc că eşti foarte priceput, ştiu că e o bucurie în asta. Nu poţi plăti pentru tot ce-ai făcut. Totuşi, încă te mai poţi mântui. Întotdeauna e o cale de a ieşi din impas. Iar dacă vrei să faci sacrificiul, Dumnezeu îţi va da şansa să salvezi ceva de nepreţuit. Şi te asigur că miracolele chiar se întâmplă. Ca acesta.

Contele arătă spre fereastră, clătinând din cap, fără să-i vină să creadă.

— Fiica mea se mărită cu un bărbat atât de bun ca Logan. Dumnezeu să-i aibă în pază.

Kyllar clipea printre lacrimi, aşa că pierdu momentul în

care contele se aplecă şi mai mult, uitându-se spre poartă. Privirea i se limpezi când văzu cum oştenii treceau pe lângă bătrânul valet, împingându-l cât colo. Sări în picioare, dar oştenii nu se îndreptau spre uşa de la intrare. Se opriră în dreptul lui Logan şi Serah, iar contele deschise fereastra ca să-l audă pe căpitanul care desfăcea un pergament.

— Duce Logan Gyre, sunteţi arestat pentru înaltă trădare şi uciderea prinţului Aleine Gunder.

CAPITOLUL 41

Contele Drake ieşi îndată. Kyllar şovăi chiar în locul în care dăduse peste Logan cu zece ani în urmă şi cei doi îşi începuseră prietenia cu o încăierare. Nu era bine să iasă şi el. Nu avea timp să se gândească la cât de multe ştiau gărzile, dar dacă autorităţile credeau că Logan era implicat în moartea prinţului, putea s-o păţească şi el. Regele era paranoic de-a binelea. Indiferent de situaţie, nu era înţelept să atragi atenţia celor trimişi să-i îndeplinească porunca.

Dar uluiala de pe faţa lui Logan îl impresionă mai mult decât orice. Logan stătea acolo, descumpănit, în timp ce oştenii îl dezarmau. Arăta ca un câine lovit fără motiv, cu ochii mari. Blestemându-şi prostia, Kyllar îl urmă pe contele Drake.

— Vreau o explicaţie, zise contele.

În ciuda mersului său şchiopătat, contele impunea respect. Toate privirile se întoarseră spre el.

— Trebuie… trebuie să-l arestăm, domnule conte, mă tem că altceva nu vă pot spune, zise căpitanul.

Era un bărbat mărunt şi îndesat, cu pielea gălbuie şi ochii migdalaţi, şi părea că apelează la tot curajul lui ca să rămână în faţa contelui şi să n-o ia la fugă.

— Încerci să arestezi un duce când nu ai acest drept, căpitane Arturian. Potrivit celui de-al treilea amendament din dreptul cutumiar, adoptat în cel de-al optulea an al domniei regelui Hurol al II-lea, arestarea ducilor acestui regat trebuie justificată prin *habeas corpus,* prezenţa a doi martori şi invocarea unui motiv. Încarcerarea presupune îndeplinirea a două dintre cele trei condiţii.

Căpitanul Arturian înghiţi în sec şi păru că rămâne drept numai printr-un act de voinţă.

— Păi… *habeas corpus* înseamnă că ai cadavrul? Deci trebuie să aduc doi martori sau să invoc motivul ca să mă lăsaţi să-l arestez pe duce?

— Dacă ai cadavrul, răspunse contele Drake.

Omul înclină din cap.

— Sigur, domnule conte, sigur că-l avem. Cadavrul prinţului a fost găsit azi-noapte la reşedinţa Jadwin, iar motivul e… hm. Nu pot să-l spun, domnule conte.

— Dacă încerci să-l arestezi pe ducele Gyre acasă la mine, fără să ţii cont de lege, ca nobil al acestui regat am dreptul şi obligaţia să-l apăr cu arma în mână.

— V-am măcelări într-o clipă! spuse unul dintre oşteni, izbucnind în râs.

— Dacă aţi face-o, aţi declanşa un război civil. Asta vreţi să faceţi? întrebă contele Drake.

Oşteanul care vorbise tăcu mâlc, iar Vin Arturian se făcu cenuşiu la faţă.

— Ori vii cu motivul pentru care un om de o probitate morală desăvârşită precum ducele Gyre şi-ar fi ucis unul dintre cei mai buni prieteni, ori dispari de pe proprietatea mea.

— Domnule conte, zise căpitanul Arturian cu ochii în pământ. Vă cer iertare. Motivul e gelozia.

Instinctiv, privirea lui Kyllar se îndreptă spre Serah. Fata era copleşită de ceea ce se întâmpla, dar pe măsură ce căpitanul făcea feţe-feţe, părea că se închide în ea, ca şi cum s-ar fi aşteptat la ce urma să spună bărbatul.

— Ducele Gyre a aflat că prinţul avea… relaţii sexuale cu fiica dumneavoastră.

— Dar e absurd! exclamă Logan. E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată. Serah n-ar face aşa ceva. La naiba, ea nici măcar n-a făcut dragoste cu mine! Logodnicul ei! Sigur, Aleine îi făcea curte, dar n-ar fi îndrăznit…

Logan se uită la Serah şi nu-şi mai termină gândul.

— Serah, sper că… n-ai făcut aşa ceva. N-ai făcut aşa ceva. Spune-mi că n-ai făcut.

Părea că sufletul lui Logan rămăsese gol-goluţ şi toate săgeţile din lume se înfipseseră deodată în el.

Serah scoase un geamăt, un sunet sfâşietor, pe care numai o zână a pădurii îl putea scoate, dar niciunul dintre bărbaţi nu se clinti. Fata dădu fuga în casă, dar ceilalţi

rămaseră pe loc, impresionaţi de durerea de pe chipul lui Logan.

Logan se întoarse spre conte.

— Ştiaţi?

Rimbold Drake clătină din cap.

— Nu ştiam de cine era vorba, dar Serah m-a asigurat că ţi-a spus. Că totul era iertat.

Logan se uită la Kyllar.

— La fel, spuse Kyllar aproape în şoaptă.

Logan primi răspunsul ca pe o altă săgeată. Încercă să-şi vină în fire.

— Căpitane, vin cu dumneata, zise el.

La semnul căpitanului, oşteanul care vorbise mai înainte se apropie de Logan şi-i puse cătuşele.

— Ce dracu', băiete, spuse el încet, doar pentru urechile lui Logan, dar în linişte din jur cuvintele se auziră clar. Ţi-a tras-o fără ca măcar să i-o tragi şi tu.

Era a doua oară când Kyllar vedea cum Logan îşi pierde cumpătul, prima oară fiind demult, în copilărie, când nu era nici pe departe atât de puternic. Poate că un mătrăşitor ar fi observat cum se încordează muşchii umerilor şi ai braţului lui Logan. Poate că un mătrăşitor ar fi avut reflexele necesare pentru a se feri, oşteanul însă nu avea nicio şansă.

Logan îşi trase mâna înainte ca a doua cătuşă să se închidă şi-l lovi direct în faţă. Kyllar nu mai văzuse o lovitură dată cu atâta sete. Maestrul Blint, cu muşchii întăriţi de Talent, probabil că putea lovi la fel de tare, dar fără forţa zecilor de kilograme ale lui Logan.

Oşteanul pur şi simplu zbură, doborându-i la pământ pe ceilalţi doi din spatele lui.

Kyllar îşi scoase spada ceurană înainte ca oştenii să atingă pământul, dar când să se repeadă la ei, simţi cum degetele contelui i se înfig în braţe.

— Nu! zise contele.

Oştenii săriră pe Logan, care urla ca scos din minţi.

— Nu. Mai bine… începu contele, arătând la fel de îndurerat ca şi Logan, prins între suferinţă şi credinţă. Mai

bine să suferi răul decât să-l provoci. În casa mea nu vei ucide oameni nevinovaţi.

Logan nu opuse prea mare rezistenţă. Oştenii îl trântiră la pământ, îi prinseră mâinile în cătuşe, la spate, îl legară cu lanţuri la picioare şi, într-un final, îl ridicară de jos.

— Contele parcă ţi-a spus Kyllar. Eşti Kyllar Stern? întrebă căpitanul Arturian.

Kyllar încuviinţă din cap.

— Regele te acuză de trădare, de aderare la Sa'kagé, de faptul că ai primit bani ca să comiţi o crimă şi de uciderea prinţului Aleine Gunder. Avem un martor, avem cadavrul, avem şi motivul, domnule conte. Arestaţi-l!

Chiar dacă era înţelegător, căpitanul nu era şi naiv. Kyllar fusese atât de prins de ceea ce i se întâmpla lui Logan încât nu observase că oştenii îl încercuiseră. La ordinul căpitanului, simţi cum doi oameni îl apucă de braţe.

Îşi trase braţele în faţă, sperând să-i dezechilibreze, iar el să cadă între ei. Dar Talentul i se trezi la viaţă, ca o viperă încolăcită, şi brusc se simţi mai puternic ca niciodată. Cei doi fură aruncaţi prin aer şi se izbiră cap în cap, de-a lungul spadei lui Kyllar. Dacă ar fi întors puţin spada, i-ar fi scos maţele cel puţin unuia dintre ei, chiar şi prin tunica din piele groasă. În loc de asta o vârî în teacă – cum de reuşise atât de repede? – şi, când atinse pământul, după ce le făcuse vânt celor doi mult mai tare decât ar fi vrut, spada era deja în teacă.

Transformarea căderii într-o voltă era un joc de copil pentru el. Kyllar se întoarse şi o luă la fugă spre zidul care înconjura grădina contelui. Sări ca să se prindă de marginea zidului înalt de patru metri şi descoperi că sărise prea sus şi că marginea îi ajunsese, de fapt, la nivelul genunchilor. Se răsuci în aer şi doar cu mult noroc reuşi să aterizeze de cealaltă parte fără să se accidenteze mortal, ghemuindu-se şi rostogolindu-se de mai multe ori.

Se ridică în picioare şi nu mai folosi Talentul. Auzi strigăte de după zid, dar urmăritorii lui n-aveau cum să-l mai prindă. Kyllar era un adevărat mătrăşitor acum. Se

întrebă ce-ar fi spus Blint. Deşi îşi împlinise visul de o viaţă, mai nefericit ca acum Kyllar nu mai fusese niciodată.

*

— Cum a fost? îl întrebă Agon pe căpitanul Arturian în timp ce străbăteau coridoarele castelului spre Cloacă.

— A fost... groaznic. De-a dreptul, domnule general. A fost unul dintre cele mai urâte lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— Ai regrete, căpitane? Am auzit că ţi-a omorât un om.

— Dacă mi-e îngăduit să fiu direct, m-a scăpat de un prostovan de care nu mă puteam descotorosi fiindcă sora lui e mare baroneasă. Idiotul şi-a făcut-o cu mâna lui. Ştiu că n-am dreptul să spun asta, domnule general, dar păcat că nu i-aţi văzut faţa. Nu e vinovat. Aş băga mâna în foc.

— Ştiu. Ştiu şi am să fac tot posibilul ca să-l salvez.

Trecură pe lângă străjerii din faţa porţii subterane care despărţea tunelurile de sub castel de cele care duceau la Cloacă. Celulele nobililor erau la primul nivel. Erau mici, dar oarecum luxoase în comparaţie cu celelalte. Agon o trimisese pe Helene într-una dintre aceste celule, deşi statutul ei nu-i permitea aşa ceva. Fata nu merita să stea la alt nivel, iar dacă regele întreba de ce, i-ar fi spus că voia s-o ţină mai aproape, pentru noi interogatorii.

Agon se opri în faţa celulei lui Logan.

— A aflat de familia lui, căpitane?

Căpitanul clătină din cap.

— Am pierdut deja un om, domnule general. Nu ştiam cum va reacţiona dacă-i spun.

— Corect. Mulţumesc.

De obicei, Agon nu-şi expedia subordonaţii într-un mod atât de ceremonios, dar, deşi ca rang se situa imediat sub rege, căpitanul gărzii regale nu se afla sub comanda lui. Din fericire, chiar dacă nu erau prieteni, aveau o relaţie îndeajuns de bună pentru ca Arturian să se retragă fără să ceară explicaţii.

Nu-i venea deloc uşor să-i spună unui om care tocmai fusese închis pentru o crimă pe care nu o comisese că

familia lui fusese măcelărită, dar era de datoria lui. Iar Agon era un om al datoriei.

Înainte să descuie uşa, Agon ciocăni, de parcă ar fi venit în vizită. De parcă n-ar fi fost în Cloacă. Nu primi niciun răspuns.

Deschise uşa. Celulele nobililor aveau trei metri pătraţi şi erau din piatră şlefuită, ca să prevină sinuciderile. O bancă din piatră, goală, servea drept pat şi era acoperită cu paie împrospătate în fiecare săptămână. Un lux, pe lângă restul temniţei, dar nici paiele proaspete nu reuşeau să alunge mirosul de ou stricat sau de oameni înghesuiţi într-un spaţiu închis, ce răzbătea din celelalte celule. Logan privea pierdut. Şi arăta înfiorător. Faţa învineţită îi era brăzdată de lacrimi. La intrarea lui Agon ridică privirea, dar îi trebui ceva timp ca să se concentreze. Părea pierdut, cu umerii gârboviţi, cu mâinile mari pe genunchi, cu părul vâlvoi. Nu era singur. Regina şedea lângă el, cu mâna pe una dintre palmele lui deschise, fără vlagă, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil.

Binecuvântată fie regina. Venise aici ca să-l anunţe chiar ea.

Regele Aleine al IX-lea nu se înţelegea deloc cu Nalia Wesseros. Nalia ar fi putut fi unul dintre cei mai mari aliaţi ai lui. „Ce regină putea fi alături de Regnus Gyre." Dar femeia acceptase să fie marginalizată în regatul lui Aleine, chiar se bucurase, şi se străduise să fie o mamă iubitoare pentru cei patru copii – acum doar trei. Agon bănuia de mult că doar copiii o mai ţineau în viaţă.

— Maiestate! Duce, salută Agon.

— Iartă-mă dacă nu mă ridic, zise Logan.

— Nu e nevoie.

— Am auzit că şi tata e mort. Sau că el e criminalul. Că regele a trimis oşteni acolo ca să-l aresteze pentru uciderea mamei. Ce s-a întâmplat?

— Din câte ştiu eu, tatăl tău trăieşte. A ajuns la reşedinţă însoţit de unul sau doi oameni de încredere. A fost atacat în afara oraşului. Cineva a încercat să-i distrugă pe toţi cei din familia Gyre, mai puţin pe tine. E adevărat

că au fost trimişi mai mulţi oşteni ca să-l aresteze, dar nu la porunca regelui. Încă n-am aflat cine a dat ordinul. Oştenii aceia fie au fugit din oraş, fie s-au alăturat tatălui tău. Nu ştiu exact.

— Domnule general, nu l-am ucis eu pe Aleine. Era prietenul meu. Chiar dacă a… făcut ce se spune.

— Ştim asta. Noi… eu şi regina… nu credem că tu eşti ucigaşul.

— A vorbit cu mine noaptea trecută. Ştia că urma să-i cer mâna lui Serah. A încercat să mă convingă să mă răzgândesc. Mi-a amintit de zvonurile despre Serah. Voia, nici mai mult, nici mai puţin, să mă însor cu Jenine. Ideea mi s-a părut ciudată şi am crezut că o spune din prea multă mărinimie. Dar nu era vorba de mărinimie. Se simţea vinovat. Naiba să-l ia!

Logan se uită la regină.

— Îmi cer iertare. N-ar trebui să vorbesc aşa, dar sunt atât de furios şi, în acelaşi timp, mă simt atât de vinovat! I-aş fi iertat, Maiestate. Pe toţi zeii că i-aş fi iertat! De ce nu mi-au spus?

Logan şi regina plânseră în tăcere. Regina îl strânse uşor de mână. După un minut, Logan ridică privirea şi se uită în ochii lui Agon.

— Au spus că Aleine a fost ucis de Kyllar. L-am văzut cum se mişcă, acasă la contele Drake. Repede. Mult prea repede. Dar sunteţi sigur?

„Pe toţi zeii.” Băiatul fusese trădat de logodnică şi de prinţ. Acum voia să ştie dacă fusese trădat şi de cel mai bun prieten. Agon nu ştia dacă tânărul va supravieţui adevărului – avea nevoie de el, dar Logan merita să-l afle. Departe de el intenţia de a i-l spune doar pe jumătate.

— Sunt sigur că era la etaj când Aleine a fost ucis. Sunt sigur că e mătrăşitor. Mă îndoiesc că numele lui real e Kyllar sau că este un Stern, dar în două săptămâni mă lămuresc. Am trimis un călăreţ la domeniul lui Stern, îi ia o săptămână să ajungă acolo şi o săptămână să se întoarcă. Atât am reuşit să aflu, fiule, deşi m-am străduit din răsputeri.

— E mare lucru că aţi venit aici, spuse Logan şi se îndreptă de spate. Nu vreau să dau o altă interpretare gestului dumneavoastră, dar bănuiesc că vreţi ceva de la mine, altfel n-aţi fi venit amândoi acum, atât de curând.

Regina şi generalul se uitară unul la celălalt. Se înţeleseră din priviri, fiindcă generalul spuse:

— Ai dreptate, Logan. Adevărul e că regatul se află în mare pericol. Aş vrea să fim mai sensibili la durerea ta. Ştii că tatăl tău e unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei şi că ce s-a întâmplat acasă la tine e mai mult decât o tragedie. E o monstruozitate… Suntem însă nevoiţi să te rugăm să uiţi de durere pentru o vreme. Nu ştim cât de gravă e ameninţarea, dar crede-mă, e cumplită. Când regele a hotărât să scape, într-un fel sau altul, de tatăl tău, eu i-am propus să-l trimită la Vânturile Şuierătoare. Ştiam că ducele va face din garnizoana de acolo o adevărată fortăreaţă – eram convins că, mai devreme sau mai târziu, Halidorul tot ne va invada. Poate că invazia n-a avut loc tocmai fiindcă tatăl tău s-a descurcat atât de bine. Cei mai mulţi vor să creadă că invazia nici nu va mai avea loc fiindcă ştiu că, dacă atotputernicul Halidor porneşte asupra noastră, nu avem nici cea mai mică şansă. Eu cred că prinţul, mama ta şi servitorii voştri au fost primele victime ale unui război. Un altfel de război, care, ca să-şi atingă scopul, foloseşte asasini în loc de oştiri. Oştirile le putem opri, ne-am pregătit pentru asta. Cu asasinii e o altă poveste.

— Îi cer iertare reginei, dar de ce mi-aş face griji dacă ar cădea capul regelui? Se ştie prea bine că nu este un prieten al familiei mele.

— O întrebare corectă, remarcă regina.

— Pe de o parte, ar trebui să-ţi faci griji fiindcă, dacă regele moare, ori putrezeşti în închisoare, ori vei fi ucis. Pe de altă parte, dacă regele moare, va fi război civil. Trupele se vor regrupa în jurul nobililor pe care-i slujesc, iar Halidorul se va revărsa peste graniţele noastre. Chiar şi unită, ţara nu poate rezista Halidorului. Singura noastră strategie a fost să facem în aşa fel încât invazia să fie un

preţ prea mare pentru Halidor. Cu oştirile răsfirate, vom fi o pradă uşoară.

— Cu alte cuvinte, credeţi că foarte curând va urma o încercare de asasinat? întrebă Logan.

— În câteva zile. Dar planurile Halidorului se bazează pe anumite ipoteze, Logan. Până acum, ipotezele s-au confirmat. Halidorul a intuit că vei fi arestat. Mai mult ca sigur a lansat tot felul de zvonuri ca să incite oamenii împotriva regelui, dând de înţeles că tot ce s-a întâmplat e din vina lui sau face parte din planul lui secret. Noi trebuie să acţionăm în aşa fel încât să luăm Halidorul prin surprindere.

— Cum?

— Halidorul l-a angajat pe Hu Gibbet, poate cel mai bun mătrăşitor din oraş, răspunse regina. Dacă Gibbet vrea să-l ucidă pe Aleine, probabil o va face. Cea mai bună cale de a salva viaţa regelui este să dovedim că Halidorul n-ar avea nimic de câştigat din asta. Poate e singura cale. Trebuie să asigurăm succesiunea. În vreme de pace, sau dacă ar fi mai în vârstă, ar urma Jenine la tron sau eu, acum însă... Pur şi simplu n-ar fi posibil. Unii nobili ar refuza să pornească la război alături de o femeie.

— Şi atunci ce puteţi face? Să daţi naştere unui fiu?

— Cam aşa ceva, zise Agon.

— Avem nevoie de cineva îndeajuns de cunoscut ca să recâştige încrederea oamenilor şi a cărui pretenţie la tron să fie incontestabilă, spuse regina.

Logan o privi lung şi făcu ochii mari. Pe faţă i se citeau emoţii contradictorii.

— Sper că vă daţi seama ce vreţi.

— Da, răspunse regina aproape şoptit. Logan, tatăl tău ţi-a vorbit vreodată despre mine?

— Numai în termeni laudativi, Maiestate.

— Eu şi tatăl tău am fost logodiţi, Logan. Timp de zece ani am ştiut că ne vom căsători. Ne-am îndrăgostit. Am hotărât ce nume să dăm copiilor noştri. Regele era pe moarte, nu avea moştenitori, iar căsătoria noastră asigura tronul Casei de Gyre. Apoi tatăl meu l-a trădat pe Regnus

şi şi-a încălcat cuvântul dat bunicului tău, căsătorindu-mă în secret cu Aleine Gunder. Cei câţiva martori au asigurat legalitatea cununiei. Nici măcar n-am fost lăsată să-l previn pe tatăl tău. După ceremonie, tatăl meu şi tatăl lui Aleine au intrat în dormitor ca să verifice dacă s-a consumat căsătoria. Regele a mai trăit paisprezece ani, răstimp în care eu am făcut mai mulţi copii, tatăl tău s-a căsătorit, te-a avut pe tine şi a devenit conducătorul Casei de Gyre. Între timp, Casa de Gunder a născocit o istorie ridicolă prin care Aleine avea dreptul să fie numit Aleine al IX-lea, ca şi cum ar fi fost un rege legitim. La moartea regelui Davin, tatăl tău putea stârni un război ca să ia tronul. Şi l-ar fi putut câştiga, dar n-a făcut-o, de dragul meu şi de dragul copiilor mei… Am fost vândută, Logan, pentru o căsătorie pe care am dispreţuit-o. Cu un om pe care nu l-am iubit niciodată şi pentru care n-am simţit nimic, niciodată. Ştiu ce înseamnă să fii vândut din interese politice. Ştiu şi ce preţ am avut, după pământurile şi titlurile primite de familia mea după moartea regelui.

Regina vorbea cu o voce metalică, limpede, calmă, regină până în măduva oaselor.

— Încă îl mai iubesc pe tatăl tău, Logan. Am vorbit foarte rar în aceşti douăzeci şi cinci de ani. El a trebuit să se însoare cu o Graesin, după ce eu m-am măritat cu un Gunder, pentru ca familia Gyre să nu fie izolată şi distrusă ca familia Makell. Tatăl tău a acceptat o căsnicie în care, din câte am auzit, n-a avut parte de prea multă dragoste. Aşa că ar fi o mare greşeală să crezi că-mi face plăcere să te pun în aceeaşi situaţie în care şi eu am fost pusă.

Tatăl lui Logan nu vorbise niciodată despre asta, mama lui însă – acum îşi amintea foarte clar – îl bătea mereu la cap pe Regnus. Cu aluzii. Cu bănuiala că Regnus avea iubite, deşi Logan ştia că nu are. Odată, tatăl lui îi răspunsese furios că exista o singură femeie pe care putea fi invidioasă.

— Sper din tot sufletul să n-ai parte de o căsnicie cum am avut eu, spuse regina.

Logan îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Maiestate, cuvintele nu pot exprima… furia pe care o simt faţă de logodnica mea. Dar i-am dat cuvântul, cum i l-am dat şi tatălui ei, că mă voi căsători cu ea.

— Pentru binele ţării, regele poate desface legal astfel de legături, zise Agon.

— Regele nu-mi poate desface onoarea! Am jurat! Şi, la naiba, încă o mai iubesc pe Serah. *Încă* o mai iubesc. Totul e o înscenare, nu-i aşa? Care e planul? Regele mă adoptă, iar eu sunt moştenitorul până îi mai faceţi un fiu?

— *Înscenarea* asta ne ajută să depăşim o criză, fiule, spuse Agon. Şi îţi fereşte familia de distrugerea totală. Trebuie să rămâi în viaţă dacă vrei ca familia ta să nu dispară. Înscenarea te ajută şi să scapi de ruşine, chiar dacă nu-ţi place cum sună.

— Logan, zise regina, cu o voce din nou liniştită. Nu e vorba de nicio înscenare. Ai dreptate, l-am convins pe rege că aşa stau lucrurile. Regele e un om vrednic de dispreţ şi, dacă ar fi după el, n-ar permite ca fiul lui Regnus să ia tronul.

— Maiestate, interveni Agon. Logan nu trebuie să…

— Nu, Brant. Oamenii trebuie să ştie ce li se cere să facă.

Regina îl privi în ochi şi, o clipă mai târziu, întoarse capul spre Logan.

— Speranţa mea au fost copiii, Logan, şi pun moartea lui Aleine în seama soţului meu. Dacă nu s-ar fi încurcat cu haimanaua aia de Jadwin…

Regina clipi de câteva ori, refuzând să lase lacrimile să curgă în voie.

— I-am oferit lui Aleine Gunder toţi fiii pe care-i va avea vreodată de la mine. Nu voi mai împărţi patul cu el niciodată. I se va spune că, dacă mă va silui sau mă va înlocui, am angajat un mătrăşitor care-l va ajuta să ajungă pe lumea cealaltă mult mai devreme. Ideea e că, dacă accepţi, vei deveni rege.

— Majoritatea bărbaţilor ar accepta şansa de a fi atât de puternici fără să mai stea pe gânduri, spuse Agon. Sigur, majoritatea bărbaţilor ar deveni nişte regi lamentabili.

Ştim că tu nu vrei asta. Şi mai ştim ceva: eşti nu doar omul potrivit pentru o asemenea misiune; eşti singurul om pentru aşa ceva.

— Logan a fost numele pe care eu şi Regnus l-am ales pentru primul nostru fiu, zise regina. Ştiu ce-ţi cer, Logan. Şi îţi cer cu toată convingerea.

CAPITOLUL 42

Jocul nu mergea deloc bine. Piesele erau desfăşurate în faţa lui Dorian ca nişte oşti. Numai că nu erau oşti adevărate; erau oşti doar în acest joc, deşi puţini oşteni purtau uniformă. Chiar şi cei care purtau se mişcau fără tragere de inimă. Regele Nebun îl apostrofa pe Comandant. Regele Şovăitor îngenunchea undeva. Secretul Magului-în-secret îl îndepărtase de Regele-care-ar-fi-putut-fi. Umbra-care-umblă şi Curtezana nu se hotărau de ce parte sunt. Bărbatul-curvă se mişca iute, dar prea lent, prea lent. Prinţul Şobolanilor îşi dispusese adunătura de ticăloşi care aveau să se ridice din Furnicar, un val de mizerie umană. Până şi Prinţul Derbedeu şi Fierarul puteau juca un rol dacă...

Fir-ar să fie! Îi venea atât de greu să anticipeze ce vor face piesele. De acolo, adesea se putea concentra pe o singură piesă ca să-i ghicească opţiunile: Comandantul, în timp ce regele beat îl făcea cu ou şi cu oţet, Umbra-care-umblă faţă în faţă cu Ucenicul în dormitorul lunii de miere. Dar în timp ce fixa piesele în spaţiu, stabilindu-le poziţia relativă, vedea una sau mai multe în alt timp. Iar faptul că vedea unde va fi Fierarul peste douăzeci de ani, aplecat peste forjă, îndemnându-şi fiul să pună osul la treabă, nu-l ajuta să-şi dea seama cum îl va ţine în viaţă pe Feir până în ziua aceea.

Se întoarse la treabă. Unde era Răpitul?

Uneori simţea că e doar o boare de vânt pe deasupra unui câmp de luptă. Vedea totul, dar mai mult decât să abată cursul câtorva săgeţi ucigătoare nu putea spera. Unde e Magul-în-secret? Ah.

— Deschide uşa, zise Dorian.

Feir ridică ochii de la măsuţa unde şedea, ascuţindu-şi spada. Se aflau într-o căsuţă pe care o închiriaseră aproape de Drumul lui Sidlin, unde Dorian spusese că nu-i va deranja nimeni. Feir se ridică şi deschise uşa.

Un bărbat tocmai se îndepărta, cu pas hotărât. Părul şi

mersul i se păreau cunoscute. Insul trebuie să fi văzut ceva cu coada ochiului – bineînţeles, namila blondă de Feir nu putea fi trecută cu vederea – fiindcă se răsuci pe călcâie şi duse mâna la spadă.

— Feir?

Feir rămase aproape la fel de surprins ca şi Solon, motiv pentru care Dorian spuse:

— Intraţi, amândoi.

Cei doi intrară, Feir bombănind, ca de obicei, că Dorian nu-i spunea niciodată nimic, iar Dorian zâmbind împăciuitor. „Sunt atâtea lucruri de văzut, atâtea lucruri de ştiut.” Cât de uşor e să nu vezi ce e chiar sub nasul tău.

— Dorian! exclamă Solon şi îşi îmbrăţişă vechiul prieten. Ar trebui să-ţi frâng gâtul. Ştii câte bătăi de cap mi-a dat „chestia” cu ducele Gyre?

Dorian izbucni în râs. Ştia.

— Lasă, prietene, zise el, strângându-l în braţe. Te-ai descurcat foarte bine.

— Şi arăţi foarte bine, remarcă Feir. Erai gras când ai plecat. Ia uită-te acum. Zece ani de serviciu militar ţi-au priit, nu glumă.

Solon schiţă un zâmbet.

— Dorian, trebuie să-mi spui. Ai vrut să-l slujesc pe Logan sau pe Regnus? Poate n-am înţeles eu bine fiindcă, odată ajuns acolo, am dat de doi Gyre, tată şi fiu. Am făcut ce trebuie?

— Da, da. Amândoi aveau nevoie de tine şi i-ai salvat pe amândoi, de mai multe ori. Unele situaţii le ştii, altele nu.

Poate cel mai important lucru pe care-l făcuse Solon era ceva ce nu va aprecia cu adevărat niciodată: încurajase prietenia dintre Logan şi Kyllar. Îl îndemnase pe Kyllar să-l asculte pe Bardul-cu-ochii-în-patru.

— Dar n-am să te mint. Păstrarea secretului tău a fost un lucru pe care nu l-am prevăzut. Credeam că l-ai împărtăşit altora cu ani în urmă. Pe mai multe drumuri pe care le văd acum, Regnus Gyre îşi va pierde viaţa.

— Sunt un laş, spuse Solon.

— Pe dracu’, exclamă Feir. Oi fi tu multe, dar laş în

niciun caz.

Dorian rămase tăcut, dar privirea lui spunea suficient. El unul avea altă părere. Tăcerea lui Solon fusese o dovadă de laşitate. De zeci de ori încercase să vorbească, dar nici măcar o dată nu îndrăznise să-şi rişte prietenia cu Regnus Gyre. Mai rău era că Regnus ar fi înţeles şi ar fi râs dacă ar fi auzit asta chiar din gura lui Solon. Dar pentru un bărbat a cărui logodnică fusese vândută altuia, prietenul care-l înşelase era egal cu un trădător.

— Puterile ţi-au crescut, constată Solon.

— Da, acum e chiar insuportabil, spuse Feir.

— Mă mir că fraţii te-au lăsat să vii aici, zise Solon.

Dorian şi Feir schimbară o privire.

— Ai plecat fără să le ceri voie? întrebă Solon.

Tăcere.

— Ai plecat nesocotindu-le ordinele?

— Mai rău, răspunse Dorian.

Feir lăsă să-i scape un hohot de râs care-i dădu de înţeles lui Solon că era amestecat într-un alt plan urzit de Dorian, în care nu avea încredere.

— Ce-ai făcut? întrebă Solon.

— Era al nostru. Noi suntem cei care l-au găsit din nou. Ei nu aveau niciun drept, răspunse Dorian.

— Nu se poate!

Dorian ridică din umeri.

— Unde e? întrebă Solon, care îşi dădu seama după privirea lor spăşită. L-aţi adus aici?!

Feir se apropie de pat şi dădu cuverturile la o parte. Curochul era acolo, vârât în teacă. Teaca era din piele albă, inscripţionată cu litere hirilice, bătute cu aur.

— Asta nu e teaca originală.

— O asemenea lucrătură mă face să-mi iau gândul de la a fi armurier, zise Feir. Teaca e originală. Întreţesută cu magie, fină ca mătasea gandiană, doar ca să apere pielea. Nu se murdăreşte, nu se pătează. Aurul e curat. Aur pur. Întărit ca să reziste loviturilor cu arme din fier sau chiar din oţel. Dacă aş înţelege tehnica, urmaşii mei ar fi bogaţi până la a douăsprezecea generaţie.

— Am avut curaj doar să scoatem spada din teacă, de încercat s-o folosim n-am încercat, spuse Dorian.

— Sper, zise Solon. Dorian, de ce-ai adus Curochul aici? Ai văzut ceva?

Dorian clătină din cap.

— Artefactele cu o asemenea forţă îmi înceţoşează vederea. Ele însele, ca şi pasiunile pe care le provoacă, sunt atât de puternice încât nu mai văd nimic.

Deodată simţi că pluteşte din nou, deşi cuvântul era prea blând pentru aşa ceva. Ochii i se pironiră asupra lui Solon şi zeci de imagini trecură pe lângă el. Viziuni imposibile. Solon învingând toate greutăţile. Solon bătrân, cu părul alb, sau poate că nu bătrân, ci – la naiba, imaginea dispăru înainte să o poată înţelege. Solon Solon Solon. Solon pe moarte. Solon ucigând. Solon salvându-l pe Regnus din ghearele unui mătrăşitor. Solon ucigându-l pe rege. Solon pecetluind soarta Cenariei. Solon trimiţându-l pe Dorian în Halidor. O femeie frumoasă într-o încăpere cu o sută de portrete de femei frumoase. Jenine. Dorian simţi cum i se strânge inima. Garoth Ursuul.

— Dorian? Dorian?

Vocea venea din depărtare, Dorian însă se agăţă de ea şi se apropie.

Se scutură şi scoase un icnet, de parcă ar fi ieşit din apă rece.

— Cu cât eşti mai puternic cu atât e mai rău, nu? spuse Solon.

— Pentru viziunile alea ar sacrifica orice, chiar şi mintea, zise Feir. Nu vrea să mă asculte.

— N-am nevoie să fiu în toate minţile pentru ceea ce trebuie să fac, spuse Dorian calm. Dar de viziuni am nevoie.

Zarurile erau în mâna lui, nu doar două, ci o grămadă întreagă, fiecare cu o duzină de feţe. „Câţi de doişpe pot să arunc?” Arunca fără să se uite. Vedea că Solon se gândea deja să se întoarcă; oricât de bine i-ar fi părut să-şi revadă vechii prieteni, trebuia să încerce să-l salveze pe Regnus Gyre. Dorian însă avea o presimţire. Asta îl deranja. Uneori

presimţirea era la fel de logică precum un joc de sesch, dar mult mai grea. Alteori era doar o bănuială.

— Mda. Despre ce vorbeam? întrebă el, făcând-o pe proorocul absent. Feir nu are destul Talent ca să folosească Curochul. Dacă ar încerca, fie ar lua foc, fie ar exploda. Fără supărare, prietene, tu controlezi lucrurile mai bine decât noi. Eu aş putea să-l folosesc, dar numai cu multă precauţie, ca un meister, puterile mele de mag probabil că nu sunt îndeajuns. Şi ar fi un dezastru total dacă l-aş folosi odată cu kiul. Nu-mi imaginez ce s-ar putea întâmpla. Dintre noi, doar tu, Solon, eşti mag, de fapt eşti singurul mag din ţară care ar putea spera să-l ţină în mână fără să moară, deşi ai fi foarte aproape. Ai muri dacă ai încerca să foloseşti mai mult de un crâmpei din puterea lui. Hmm.

Dorian privi pierdut, de parcă ar fi avut o nouă viziune. Pregătise terenul.

— Bănuiesc, totuşi, că nu l-ai adus degeaba până aici, spuse Solon.

Acum era momentul.

— Nu. A trebuit să-l luăm de la fraţii noştri. Era singura noastră şansă. Dacă aşteptam până ne întorceam, şi-ar fi dat seama că nu pot avea încredere în noi. Şi l-ar fi ascuns.

— Dorian, încă mai crezi în Dumnezeul ăla al tău? întrebă Solon.

— Eu cred că uneori se dă drept El, zise Feir.

Remarca lui era neobişnuit de sarcastică şi-l afectă pe Dorian. Mai ales fiindcă Feir nu greşea prea mult. Ştia că tocmai asta făcea acum.

— Feir are dreptate, spuse Dorian. Solon, intenţia mea a fost să te conving să iei spada. N-ar fi trebuit să gândesc astfel. Nu meriţi aşa ceva. Îmi cer iertare.

— Măi să fie! exclamă Solon. Ştiai că s-ar putea să accept?

Dorian înclină din cap.

— Nu ştiu dacă fac bine ce fac. Am ştiut că vei intra pe uşa noastră de-abia cu o clipă înainte să apari. Cine are Curochul ştie că totul se complică. Dacă-l foloseşti, s-ar

putea ca Halidorul să ni-l ia. Ceea ce ar fi un dezastru şi mai mare decât pierderea lui Regnus, prietenul tău, sau chiar pierderea întregii ţări.

— Riscul este inacceptabil, zise Feir.

— Ajută cuiva dacă nu-l folosim? întrebă Solon.

— Aşa n-o să cadă în mâinile Vürdmeisterilor! răspunse Feir. Ceea ce e suficient. Ştii foarte bine că în lumea asta sunt doar câţiva magi care ar putea păstra Curochul fără să moară. Plus câţiva zeci de Vürdmeisteri. Cu spada asta cine le-ar mai putea sta în cale?

— Am o presimţire, zise Dorian. Poate de la Dumnezeu. Eu cred că e bine. Simt că e legat de Apărătorul Luminii.

— Credeam că ai renunţat la profeţiile astea vechi, spuse Solon.

— Dacă iei spada, Apărătorul se va naşte în timpul vieţii noastre, spuse Dorian, şi imediat îşi dădu seama că nu e adevărat. De-atâta timp spun că mă încred în Dumnezeu, dar poate că nu e vorba de credinţă atunci când faci ceea ce vezi, nu? Eu cred că Dumnezeu vrea să ne asumăm acest risc nebunesc. Şi mai cred că vom avea numai de câştigat.

Feir ridică braţele, exasperat.

— Dorian, una-două, Dumnezeu e salvarea ta. Intri cu capul în zid, fiindcă aşa vrei tu, şi spui că ai făcut-o fiindcă aşa a vrut Dumnezeu. E absurd. Dacă acest Dumnezeu al tău a creat totul, cum spui mereu, tot el ne-a dat şi raţiune, corect? Atunci de ce ne îndeamnă să facem un lucru atât de iraţional? Unde e logica în tot ce spui?

— Sunt sigur că am dreptate.

— Dorian, zise Solon. Chiar pot să-l folosesc?

— Dacă-l foloseşti, pe o rază de aproape o sută de kilometri toată lumea va şti. Poate chiar şi cei lipsiţi de dar. Îţi asumi toate riscurile ce decurg dintr-o putere prea mare, dar limita ta superioară e dincolo de pragul cel mai de jos. Deşi lucrurile se întâmplă prea repede ca să văd foarte multe, ceva sigur tot îţi pot spune, Solon: trupele invadatoare se îndreptau spre Modai.

„Atâta timp cât Kyllar nu-l omoară pe Durzo Blint.”

— Deci erau pregătite pentru un altfel de război, continuă Dorian. Corăbiile sosesc diseară. Cu şaizeci de meisteri.

— Şaizeci! Mai mult decât au unele dintre şcolile noastre, spuse Feir.

— Sunt cel puţin trei Vürdmeisteri care pot invoca wyrmuri.

— Dacă văd mai mulţi pitici cu aripi, n-am ce face, o iau la fugă, spuse Solon.

— Eşti nebun, zise Feir. Dorian, trebuie să plecăm! Regatul ăsta e pierdut. Sigur vor pune mâna pe Curoch; sigur vor pune mâna pe tine şi atunci ce se va alege de restul lumii? Trebuie să pornim o bătălie pe care s-o putem câştiga.

— Dacă Dumnezeu nu e alături de noi, nu putem câştiga nicio bătălie, Feir.

— Iar începi cu aiurelile astea! Pe Solon nu-l las să ia Curochul, iar pe tine te duc înapoi la Sho'cendi. Ai înnebunit de tot.

— Prea târziu, zise Solon şi ridică spada de pe pat.

— Ştim amândoi că ţi-o pot lua, spuse Feir.

— Poate în luptă, zise Solon. Dar dacă încerci, voi lua din puterea ei şi te voi opri. Cum spunea Dorian, toţi meisterii de pe o rază de aproape o sută de kilometri vor şti că avem un artefact aici şi vor porni în căutarea lui.

— Nu cred că ai curajul ăsta, spuse Feir.

Atâta concentrare pe faţa lui Solon Dorian nu mai văzuse de când părăsise pentru prima oară Jer'maiul, în prima lui robă albastră. Acum, ca şi atunci, mâna asta de om aducea mai degrabă a războinic decât a unul dintre cei mai mari magi ai vremurilor.

— Am s-o fac, zise Solon. Am sacrificat zece ani din viaţă în colţul ăla uitat de lume. Nu că nu i-aş fi trăit cu folos. M-am simţit extraordinar să mă implic şi nu doar să stau deoparte şi să-i critic pe cei care fac ceva. N-ar fi rău să încerci şi tu. Cum făceai odată... Ce s-a întâmplat cu Feir Cousat care de fapt, a găsit spada asta? Voi da o mână de ajutor acolo. Nu-mi irosi şansa de a face ceva util. Hai,

Feir, dacă *putem* să *l*uptăm împotriva Halidorului, de ce *n-am* face-o?

— Când îţi pui ceva în cap, eşti la fel de încăpăţânat ca Dorian, spuse Feir.

— Mulţumesc.

— N-a fost un compliment.

CAPITOLUL 43

Bărbatul care le ordonase oştenilor să meargă la reşedinţa Gyre nu-i fusese de mare ajutor, după cum şi bănuise Regnus. Îl prinseseră când ieşea dintr-un han, după ce luase prânzul. Interogatoriul măcar durase puţin, dacă nu fusese foarte ceremonios. Omul le dăduse numele comandantului său, un anume Thaddeus Blat.

Thaddeus Blat era ocupat la etajul unui bordel numit La Ochioasa. Regnus şi oamenii lui aşteptau la parter, aşezaţi la mai multe mese, fără să reuşească prea bine să rămână neobservaţi.

Regnus era agitat. Nu-l cunoştea pe omul ăsta, dar ştia că soldaţii aveau obiceiul să treacă pe la bordel după-amiaza numai atunci când ştiau că se va întâmpla ceva important. Ceva care le putea fi fatal. Lui Regnus nu-i plăcea să apară în public. Cu ani în urmă, nu putea merge nicăieri fără ca oamenii să nu-l recunoască. La urma urmei, era urmaşul la tron. Dar asta se întâmpla cu ani în urmă. Acum, puţini oameni îl priveau de două ori. Era doar o matahală periculoasă în inima Furnicarului. Faptul că era un nobil bogat, pentru cei din Furnicar, conta mai puţin.

Într-un târziu, bărbatul coborî din cameră. Era un tip oacheş, cu sprâncenele negre şi groase unite într-una singură, şi căutătura mereu încruntată. Regnus se ridică după ce insul trecu pe lângă el şi-l urmări până în grajd. Deja îl plătise pe grăjdar să-şi abandoneze postul şi, până să ajungă Regnus acolo, lui Thaddeus Blat îi curgea sânge din nas şi din colţul gurii, era dezarmat, imobilizat de patru ostaşi, şi înjura întruna.

— Nu asta vreau să aud din gura ta, locotenente, zise Regnus.

Făcu un semn şi oamenii lui îl loviră pe Blat în genunchi, făcându-l să cadă în faţa troacei. Regnus îl prinse de păr şi îl vârî cu capul în apă.

— Legaţi-i mâinile. S-ar putea să dureze câteva minute,

ordonă el.

Îi scoase capul din apă, Blat gâfâi încercând să respire şi să se zvârcolească, dar oştenii îi legară mâinile numaidecât. Thaddeus Blat scuipă spre Regnus, nu reuşi să-l atingă, şi-l înjură.

— Înveţi greu, spuse Regnus şi-l vârî din nou cu capul în apă.

De data asta, Regnus aşteptă până când Blat încetă să mai dea din mâini.

— Când nu se mai opun, înseamnă că înţeleg pentru prima oară că ar putea muri dacă nu se concentrează cum trebuie, le explică Regnus oamenilor lui. Cred că de data asta va fi un pic mai politicos.

Îl trase de cap şi, cu părul negru lipit de frunte până la sprâncenele unite, Blat inspiră adânc.

— Cine eşti? întrebă el.

— Sunt ducele Regnus Gyre, iar tu îmi vei spune tot ce ştii despre moartea oamenilor mei.

Blat înjură din nou.

— Întoarceţi-l puţin, ordonă Regnus.

Oştenii îl întoarseră şi Regnus îl lovi cu sete în plexul solar, lăsându-l fără aer. Thaddeus Blat avu timp doar să inspire scurt înainte ca Regnus să-l vâre din nou cu capul în apă.

Regnus îl ţinu aşa până când bule de aer începură să urce la suprafaţă, apoi îi scoase capul din apă, dar numai pentru o fracţiune de secundă. Apoi îl împinse la loc. Repetă gestul de patru ori. Când îl scoase pentru a cincea oară, îi dădu drumul din strânsoare.

— Nu mai am timp, Thaddeus Blat, şi nu pierd nimic dacă te ucid. Deja mi-am ucis soţia şi toţi servitorii, nu? Aşa că am să te bag din nou cu capul în apă şi-am să te ţin acolo până mori.

Frica se prelingea pe faţa locotenentului ca o vopsea amestecată cu prea mult diluant.

— Ăştia nu-mi spun nimic… nu, aşteaptă! De-abia diseară primesc ordinele. Tocmai de sus. De la vârful Kinului, înţelegi?

— De la Sa’kagé?
— Da.
— Nu-i de-ajuns.
Oştenii îl băgară iar cu capul în apă. Blat se împotrivi din toate puterile, dar, în genunchi şi cu mâinile legate, nu avea nicio şansă.
— Impui o limită, pe urmă o încalci, explică Regnus mai departe. Majoritatea rezistă dacă le dai o limită. Îşi spun: „Pot să rezist”. Scoateţi-l.
Blat se înecă şi scuipă apa înghiţită, respirând greu.
— Altceva? întrebă Regnus, dar nu-i dădu timp să răspundă.
Îl apăsă din nou pe cap.
— Înălţimea Voastră, spuse unul dintre oşteni simţind că i se întoarce stomacul pe dos. Dacă nu vă e cu supărare, de unde ştiţi toate astea?
Regnus zâmbi.
— Când eram tânăr am fost prins de duşmani lângă Lae’knaught, în timpul unei incursiuni peste graniţă. Dar n-avem timp să punem în practică tot ce-am învăţat acolo. Sus.
— Aşteaptă! strigă Thaddeus Blat. I-am auzit când spuneau că următoarea victimă a lui Hu Gibbet va fi regina. Ea şi fiicele ei. Asta-i tot ce ştiu. Pe toţi zeii, numai atât ştiu. Le omoară diseară, în apartamentul reginei, după banchet. Te rog, nu mă omorî. Jur că asta-i tot ce ştiu.

*

Kaldrosei Wyn îi promiseseră un vas de război bine echipat. Femeia-pirat din Seth nu fusese în stare să refuze banii. „La dracu’ cu mama care m-a fătat, de ce n-am zis nu?” Privind peste babord, răcni un ordin şi oamenii se repeziră ca să aranjeze velele în aşa fel încât să mai prindă o boare de vânt. „Vele? Mai degrabă cearşafuri.” Velele erau prea mici. Corabia asta, la fel ca sora ei, era prea lată şi prea greoaie ca să întreacă până şi o barcă pilotată de o maimuţă ciungă. Prin urmare, vasele de război cenariene aveau să le ajungă în doar câteva minute, iar Kaldrosa Wyn

nu putea face absolut nimic.

— Dacă vreţi să ajutaţi cu ceva, acum e momentul, le zise ea vrăjitorilor care şedeau pe puntea corăbiei.

— Fătucă, nimeni nu-i spune unui meister ce trebuie să facă, i se adresă mai-marele vrăjitorilor. Clar?

Ochii omului se dezlipiră de sânii ei goi de-abia la ultimul cuvânt.

— Atunci duceţi-vă la dracu'! zise Kaldrosa.

Scuipă peste bord, ascunzând senzaţia de greaţă pe care i-o producea privirea insistentă a vrăjitorului. Afurisiţii ăştia se holbau la ţâţele ei de când ridicaseră ancora. De obicei, atunci când era în compania unor străini, se acoperea, dar pe halidorani îi plăcea să-i vadă cum fac feţe-feţe. Cu vrăjitorii însă era altă poveste.

Kaldrosa îşi puse oamenii să micşoreze suprafaţa velelor şi să tragă la vâsle, dar nici aşa n-aveau spor. Halal meşteri, halidoranii! Până şi vâslele erau făcute anapoda. Erau prea scurte. Chiar şi cu sutele de oameni pe care-i transporta, tot nu putea mări viteza corabiei, fiindcă jos nu încăpeau prea mulţi şi nici nu aveau loc unde să tragă la vâsle ca lumea. Îşi blestemă lăcomia, îi blestemă şi pe vrăjitori – în gând.

Peste doar câteva minute cele trei vase de război cenariene îi ajunseră din urmă. Flota cenariană nu putea avea mai mult de douăsprezece vase, dar, ghinion, Kaldrosa dăduse peste cele mai bune. Cu *Uliul păsărilor* sau cu orice navă sethi cu echipaj sethi ar fi fost în siguranţă.

Vrăjitorii se ridicară şi ei în picioare când primul vas cenarian se apropie la mai puţin de o sută de metri. Intenţia cenarienilor era să-i abordeze, să le rupă vâslele şi să-i atace. Optzeci de metri. Şaptezeci. Cincizeci. Treizeci.

Vrăjitorii se ţineau de mâini şi scandau ceva. Pe punte era mai întuneric decât cu câteva clipe în urmă, dar tot nu se întâmpla nimic. Marinarii şi oştenii de pe vasul cenarian strigau unii la alţii şi la Kaldrosa, pregătindu-se de ciocnire şi de lupta care urma.

— Faceţi ceva, lua-v-ar dracu'! urlă ea.

Cu coada ochiului i se păru că vede cum, pe sub corabie, trece ceva mare de tot. Se întoarse, gata de impact, dar se alese doar cu faţa stropită. Auzi un trosnet teribil şi, când i se limpezi privirea, văzu cum bucăţi din vasul cenarian zburau prin aer. Dar nu multe bucăţi. Nu suficiente încât să poată explica dispariţia vasului. Apoi văzu vasul prin apele albastre, puţin adânci. Cumva, fusese tras în jos într-o fracţiune de secundă. Bucăţile zburătoare erau doar ceea se desprinsese din punţi şi din vele, în timp ce apa acoperea corabia cu repeziciune.

Marea se înnegri de parcă un nor dens ar fi trecut prin faţa soarelui şi începură să se ridice valurile. De data asta, Kaldrosa chiar văzu ceva enorm trecând pe sub corabia ei. Ceva absolut imens. Văzu cum vrăjitorii continuă să scandeze, văzu mai mult decât mâinile înlănţuite. Tatuajele negre păreau că se desprind de pe mâini şi se încolăcesc şi ele, pulsând de putere. Vrăjitorii asudau de parcă ar fi făcut un efort supraomenesc.

Apa se umflă ca şi când o săgeată uriaşă trecea pe sub ea – apoi se opri când ajunse la cel de-al doilea vas de război cenarian. Cei de pe punte, la cincizeci de metri depărtare, strigau, trăgeau cu arcurile în apă, îşi fluturau spadele, iar căpitanul încerca să întoarcă vasul.

Preţ de cinci secunde nu se întâmplă nimic, apoi, două arătări masive, cenuşii, se izbiră de puntea vasului cenarian. Erau prea mari, Kaldrosa nu-şi dădea seama ce puteau fi – fiecare lungă aproape cât un sfert din cocă. Apoi vasul ţâşni zece metri din apă, direct în sus, şi Kaldrosa văzu că erau degetele unei mâini cenuşii, uriaşe. Mâna se scufundă la loc şi vasul dispăru sub valuri, plesnind din încheieturi în timp ce era tras la fund, împrăştiind bucăţi peste tot.

Umbra de sub apă apăru din nou. Era prea mare ca să fie adevărată. De data asta oamenii de pe ultima corabie cenariană începură să urle de groază. Kaldrosa auzi mai multe ordine, dar haosul era prea mare. Corabia plutea în derivă, chiar dacă se apropiase când celelalte erau distruse, iar acum mai avea puţin şi atingea corabia

Kaldrosei.

Marea se umflă din nou, dar de data asta fără să se mai oprească. Leviatanul se vârî sub corabia cenariană cu o viteză incredibilă şi apoi se înălţă din apă, lăsând să i se vadă ghimpii de pe spate.

Ghimpii spintecară vasul în două şi, din două lovituri ale unei cozi cenuşii, se scufundară ambele jumătăţi. Oştenii halidorani care se îngrămădiseră pe punte – Kaldrosa nu-i văzuse ieşind din cală – izbucniră în urale.

Kaldrosa tocmai voia să le ordone să revină la locurile lor când uralele se opriră brusc. Oştenii arătau spre ceva. Femeia le urmări privirea şi văzu că marea se umflă din nou, de data asta direct spre ei. Vrăjitorii asudau la greu, cu feţele schimonosite de groază.

— Nu! ţipă un vrăjitor tânăr. Aşa nu merge!

Ceva porni dinspre vrăjitori către leviatan, cu cea mai mare viteză. Dădu nas în nas cu jivina, dar nu se întâmplă nimic. Oştenii strigau înnebuniţi de spaimă.

Apoi silueta uriaşă se întoarse şi se pierdu în largul mării.

Oştenii izbucniră din nou în urale, iar vrăjitorii se prăbuşiră pe punte. Calvarul nu se încheiase însă. Kaldrosa îşi dădu seama imediat. Le ordonă oamenilor să treacă la vâsle şi să ridice velele, dar nu-i scăpă din ochi pe vrăjitori.

Mai-marele lor vorbea cu tânărul care – dacă femeia-pirat ghicise cu adevărat – preluase controlul şi astfel salvase vieţile tuturor. Tânărul clătină din cap, privind puntea.

— Supunere până la moarte, îl auzi ea spunând.

Mai-marele vrăjitorilor vorbi din nou, prea încet pentru Kaldrosa, iar ceilalţi unsprezece se adunară în jurul lor. Îşi puseră mâinile pe tânărul care-i salvase şi Kaldrosa văzu cum tatuajele se ridică de sub piele, umflându-se până când braţele li se înnegriră. Apoi tatuajele plesniră – nu în afară, departe de corpul vrăjitorului, ci înăuntru, de parcă ar fi fost vene mult prea pline care acum se revărsau prin tot corpul. Tatuajele plesnite sângerară sub pielea

tânărului şi acesta se prăbuşi pe punte, contractându-se violent. În doar câteva clipe se înnegri tot. Dădu din mâini şi din picioare şi se sufocă pentru ca, în cele din urmă, să moară.

Toţi ceilalţi de pe corabie se făceau că nu-i văd pe vrăjitori. Kaldrosa era singura care urmărise scena. Mai-marele vrăjitorilor spuse ceva, iar ceilalţi aruncară cadavrul peste bord. Apoi se întoarse şi o privi cu ochii lui prea albaştri.

„E ultima dată”, se jură Kaldrosa. „E ultima dată.”

*

— Ştii care e secretul unui şantaj eficient, Durzo? întrebă Roth.

Şedea la o masă frumoasă, din lemn de stejar, care nu-şi avea locul într-o cocioabă obişnuită din Furnicar. Durzo stătea în faţa lui, în picioare, ca un curtean spăşit în faţa regelui. Scaunul lui Roth era ridicat pe un mic piedestal. Orgoliu.

— Da, răspunse Durzo.

Nu avea chef de speculaţii.

— Atunci spune-mi şi mie, zise Roth, ridicând privirea de pe rapoartele pe care le citea, deloc amuzat.

Durzo se blestemă în gând, blestemă şi soarta. Făcuse tot posibilul să evite asta, suferise din plin, dar iată că inevitabilul se producea.

— Presează până când cedează.

— Nu mi-ai făcut deloc viaţa uşoară, Durzo. I-ai convins pe toţi că nu-ţi pasă de nimic.

— Mulţumesc.

Durzo nu zâmbi. Nu-i stătea în fire să o facă pe servitorul umil.

— Problema e că sunt mult mai deştept decât tine, zise Roth.

— Bineînţeles. Fiindcă mă ai la mână.

Roth îşi miji ochii, vizibil deranjat de răspunsul direct al lui Durzo. Roth era un tânăr zvelt, cu faţa ascuţită, acoperită în parte de o barbă neagră şi părul lung. Nu-i

plăcea deloc să vorbească în plus. Nu-i plăceau nici oamenii. Îi întinse mâna. Şi aşteptă.

— Nu-l am, spuse Durzo.

Roth îl privi lung.

— Altcineva a ajuns înaintea mea.

— Zău.

Roth copia felul Mamei K de a rosti întrebările ca pe nişte simple enunţuri. Credea, probabil, că aşa e mult mai autoritar. Dar era o mare greşeală, fiindcă simpla imitare a Mamei K nu-l făcea deloc mai puternic. Durzo se întrebă dacă să-i spună lui Roth că Mama K era Shinga. Era clar că Roth nu ştia asta. Mama K îl trădase pe Durzo, dar Durzo nu voia să se folosească de şobolani pentru o treabă de bărbat. Dacă era vorba s-o ucidă pe Gwinvere, o făcea cu mâna lui. „Dacă? Am început să mă înmoi. Când. Când am s-o ucid. M-a trădat. Trebuie să moară."

— Zău, făcu şi Durzo, fără intonaţie.

— Atunci cred că e momentul să faci cunoştinţă cu o altă *carte* a mea.

În clipa următoare, fără ca Durzo să fi văzut vreun semn din partea lui Roth, în cocioabă îşi făcu apariţia un bătrân. Scund şi adus de spate, mai cocârjat de ani decât un om obişnuit. Avea ochi albaştri, sfredelitori, şi puţin păr argintiu, pieptănat peste capul altfel pleşuv.

Omul zâmbi arătându-şi gura ştirbă.

— Sunt Vürdmeisterul Neph Dada, sfetnic şi prooroc al Maiestăţii Sale.

Nu doar un vrăjitor obişnuit. Un Vürdmeister. Durzo Blint se simţi bătrân.

— Încântat, spuse el. Al Maiestăţii Sale Garoth Ursuul?

— Al Maiestăţii Sale Roth Ursuul, al optulea aetheling al Regelui-zeu, răspunse Neph Dada, înclinându-se spre Roth.

Pe toţi îngerii Nopţii. Nu glumea defel.

Neph îl apucă pe Durzo de bărbie cu o mână fragilă şi-l trase spre el până când Durzo îl privi în ochi.

— Ştie cine a luat Globul Marginilor, zise Neph.

Nu avea cum să nege. Mai ales în faţa unui Vürdmeister. Despre Vürdmeisteri se spunea că pot să-ţi citească

gândurile. Nu era adevărat, doar aproape de adevăr. Cei mai mulţi nu puteau, Durzo ştia prea bine. Chiar şi cei care puteau, mai degrabă ghiceau decât citeau gândurile. Aşa cum i se explicase lui Durzo, nici nu-şi mai amintea când, Vürdmeisterii vedeau imagini a ceea ce văzuse cineva. Cei mai buni Vürdmeisteri intuiau multe din numai câteva imagini. Cam asta făcea şi Neph Dada acum. „Cum să mă folosesc de diferenţele dintre ceea ce am văzut şi ceea ce ştiu?”

— Ucenicul meu, spuse Durzo.

Roth Ursuul – „pe toţi Îngerii Nopţii, Ursuul?” – înălţă o sprânceană.

— Nu ştie ce e, continuă Durzo. Nu ştiu cine l-a trimis, întotdeauna îmi spune ce misiuni primeşte.

— Poate n-ar trebui să fii atât de sigur, zise Neph.

— Îţi aduc sa’kariul. Dar am nevoie de timp.

— Sa’kariul? repetă Roth.

Era prima dată când Roth folosea cuvântul. Mare greşeală. Ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Durzo simţi cum îl lasă nervii.

— Globul Marginilor, explică el.

— Ţi-am dat ocazia să fii cinstit cu mine, Durzo. Prin urmare, ceea ce voi face acum e din vina ta, zise Roth şi-i strigă unuia dintre paznicii de la intrarea în cocioabă: Fata!

Câteva clipe mai târziu paznicul aduse o fetiţă. Era ameţită, poate i se dăduse ceva, poate i se făcuseră farmece; paznicul se chinuia să-i care trupul lipsit de vlagă. Avea în jur de unsprezece ani, era slabă şi murdară, dar nu ca un şobolan al străzii, ci ca un om sănătos. Avea părul negru, lung şi cârlionţat, şi aceeaşi faţă de înger şi demon ca şi mama ei. Peste câţiva ani ajungea chiar mai frumoasă decât Vonda. Nuanţa pielii o moştenise de la Durzo, dar slavă zeilor, restul îl luase de la mama ei. Uly era o fetiţă tare frumoasă. Era prima oară când Durzo îşi vedea fiica.

Simţi cum îl doare o rană ce sângera deja.

— Te-ai hotărât să nu cooperezi cu tot entuziasmul,

spuse Roth. În mod normal, te-aş pedepsi exemplar. Dar ştim amândoi că nu pot face asta. Am prea multă nevoie de tine, cel puţin în următoarele zile. Aşa că poate ar trebui să-i tai o mână pentru ca fetiţa să ştie că nu vrei să te opreşti. Că vrei să-i faci rău în continuare. Ce zici, o chestie ca asta ţi-ar creşte entuziasmul?

Durzo rămăsese înlemnit, privindu-şi lung fiica. Fiica lui! „Cum de-o lăsase să ajungă pe mâna acestui om?” Fusese atuul lui în faţa regelui, dar Roth i-o suflase chiar de sub nas.

— Ce zici? întrebă Roth. Noi îi tăiem o mână sau îi tai tu un deget.

Exista o ieşire. Chiar şi acum, exista o ieşire. Unul dintre cuţitele lui era otrăvit. Cu venin de viperă. Pentru Kyllar. Nu provoca dureri, mai ales unui copil. Fetiţa murea în câteva secunde. Poate Roth va fi prea surprins şi aşa va scăpa. Poate. Sau poate nu.

Dacă-şi ucidea fiica şi, probabil, se sinucidea, Kyllar avea să trăiască. Sau poate că Roth Ursuul îi cerea să-l ucidă pe Kyllar şi să pună mâna pe sa’kari. Aici i-ar fi fost uşor să-l tragă pe sfoară, dacă Roth n-ar fi avut un Vürdmeister.

Putea să-şi ucidă propria fiică? Dacă n-o făcea, îl lăsa pe Roth să-l ucidă pe Kyllar.

— Fata n-a făcut nimic, spuse Durzo.

— Scuteşte-mă, replică Roth. Ai mâinile prea pline de sânge ca să deplângi suferinţa celor nevinovaţi.

— Nu e nevoie s-o chinuieşti.

Roth zâmbi.

— Aş râde dacă aş auzi vorbele astea din partea altcuiva. Ţi-aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când ai tras pe sfoară un Ursuul?

Durzo nu reuşi să rămână impasibil; durerea trecu prin el ca o săgeată.

— Cine ar fi crezut, zise Roth. Tatăl meu ia mama, iar eu iau fiica. Ţi-ai învăţat lecţia, Durzo Blint? Eu cred că da. Şi mai cred că tatăl meu va afla cu încântare că închid cercul. A încercat să te şantajeze pentru un sa’kari fals, dar n-a

reuşit. Eu te voi şantaja pentru un sa'kari adevărat şi voi reuşi.

Ochii lui Neph scăpărară la vorbele lui Roth. Era clar că nu-i plăcea aroganţa prinţului. Durzo încă mai şovăia, neştiind cum să se folosească de mica neînţelegere dintre cei doi.

— Iată cum va funcţiona şantajul pentru tine, Durzo Blint: dacă văd că opui rezistenţă, fiica ta va muri. Dar sunt câteva, să le spunem *grozăvii,* la care va fi supusă mai întâi. Lasă-ţi imaginaţia să le ghicească – cum voi proceda şi eu. Când vom termina, va arăta ca o umbră. Voi petrece luni de zile storcând fiecare dram de suferinţă din mintea şi corpul ei… Ştii cât îmi place să fac asta. Sunt unul dintre cei mai fanatici discipoli ai lui Hali. Mă înţelegi, Blint? Îţi este clar tot ce-ţi spun?

— Perfect, răspunse Durzo scrâşnind din dinţi.

N-o putea ucide. Pe toţi Îngerii Nopţii. Pur şi simplu nu putea. Va găsi o soluţie. Ca întotdeauna. Sigur exista o ieşire. O va găsi şi-i va ucide pe cei doi.

Roth zâmbi.

— Acum spune-mi totul despre ucenicul ăsta al tău. Absolut totul.

CAPITOLUL 44

Kyllar ieşi din umbra biroului de la Mistreţul Albastru şi-l apucă de gât.

— Mmm… mmm! făcu Jarl, încercând să se desprindă.

— Taci, eu sunt, îi şopti Kyllar la ureche.

Temându-se că Jarl va începe să ţipe, îi dădu drumul încet. Jarl îşi masă gâtul.

— Fir-ar să fie, Kyllar! Ia-o mai uşor. Cum de-ai ajuns aici?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ce vorbeşti! Tocmai voiam să te caut.

— Poftim?

— Vezi în sertarul de sus. Poţi să citeşti în loc să-ţi povestesc eu.

Kyllar trase sertarul şi citi biletul. Roth era Roth Ursuul, prinţ halidoran. Tocmai fusese ales Shinga. Kyllar era unul dintre cei suspectaţi de asasinarea prinţului. Oamenii regelui porniseră în căutarea lui. Kyllar aruncă biletul.

— Am nevoie de ajutorul tău, pentru ultima oară, Jarl.

— Adică ştiai toate astea?

— Nu schimbă cu nimic situaţia. Am nevoie de ajutorul tău.

— Dacă te ajut, sunt în pericol să-mi pierd viaţa?

— Vreau să ştiu unde se ascunde Mama K.

Jarl îşi miji ochii.

— Trebuie să întreb de ce?

— Vreau s-o omor.

— După câte a făcut pentru tine? Nu ai…

— M-a trădat, Jarl, ştii asta prea bine. M-a manipulat, m-a pus să-l ucid pe Durzo Blint. Se pricepe atât de bine încât m-a făcut să cred că e ideea mea.

— Poate că, înainte s-o ucizi, ar fi mai bine să vezi ce spune. Poate că nu-i bine să te grăbeşti să-i ucizi pe cei care te-au ajutat cândva.

— M-a convins că, dacă vreau să salvez un prieten, trebuie să-l ucid pe Hu Gibbet, numai că n-a fost vorba de

Gibbet, ci de Durzo. Ne-a trădat pe amândoi. De ce oare? M-a făcut să distrug un prieten şi să-i iau tot ce are mai scump.

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

— Nu te rog, zise Kyllar.

— Ai de gând să mă baţi până accept?

— Fac ce trebuie făcut.

— Se ascunde departe, spuse Jarl, netemător. S-a certat la cuţite cu Blint, nu demult. Nu ştiu din ce pricină. Dar pe mine m-a ajutat şi nu vreau s-o trădez.

— Ştii că te-ar vinde într-o secundă.

— Ştiu. Chiar dacă-mi vând trupul, fac tot ce pot să păstrez restul. Mi-au mai rămas câteva fărâme de demnitate. Dacă le iei şi pe alea, n-ai s-o ucizi numai pe Mama K.

— Una e să spui că vei păstra un secret până la moarte, şi alta e să-l păstrezi. N-am torturat pe nimeni până acum, Jarl, dar ştiu cum se face.

— Dacă aveai de gând să mă torturezi, începeai deja, prietene.

Se priviră lung, până când Kyllar lăsă ochii în jos.

— Dacă vrei să te ajut în altă privinţă, o fac cu plăcere, Kyllar. Sper că ştii asta.

— Ştiu, spuse Kyllar şi oftă. Fii gata de orice, Jarl. Se vor întâmpla nişte lucruri mult mai repede decât ai crede.

Auziră un ciocănit în uşă.

— Da? spuse Jarl.

Un paznic îşi Iţi capul pleşuv.

— Vă caută D-Durzo Blint, zise el speriat.

Kyllar încercă să-şi folosească Talentul ca să se ascundă în umbre, la fel cum făcuse ca să intre în Mistreţul Albastru.

Nu se întâmplă nimic. „La naiba.” Kyllar se aruncă sub masa lui Jarl.

— Ce să-i spun? întrebă paznicul, fără să-l vadă pe Kyllar prin uşa întredeschisă.

— Pofteşte-l înăuntru, răspunse Jarl.

Uşa se închise şi se deschise din nou. Kyllar nu îndrăzni

să se uite. Dacă se mişca să-l vadă pe Durzo, maestrul sigur ar fi prins de veste.

— Trec direct la subiect, îl auzi spunând.

Paşi uşori traversară podeaua şi masa gemu sub greutatea cuiva.

— Ştiu că eşti prietenul lui Kyllar, continuă Durzo la doar câţiva centimetri deasupra lui Kyllar.

Jarl aprobă printr-un mormăit.

— Vreau să-i transmiţi un mesaj cât mai curând posibil. I l-am trimis deja, dar vreau să mă asigur că-l primeşte. Spune-i că trebuie neapărat să vorbesc cu el. Mă găseşte la Curva Cherchelită. În următoarele două ore. Spune-i că e *arutayro.*

— Zi-mi pe litere, spuse Jarl apropiindu-se de masă şi scoţând o pană din călimară.

Durzo se conformă. Jarl scoase un sunet înăbuşit când Durzo îl înşfăcă de gât.

— Rapid, târfă. E important. Tu răspunzi dacă nu-l primeşte, ai priceput?

Masa gemu din nou când Durzo se ridică şi părăsi încăperea. După ce se închise uşa, Kyllar ieşi de sub masă. Jarl făcu ochii mari.

— Acolo erai?

— Nu poţi fi elegant tot timpul.

Jarl clătină din cap.

— Eşti incredibil.

În timp ce mototolea hârtia pe care scrisese mesajul, întrebă:

— Ce înseamnă *arutayro*?

— Fără sânge. Adică nu încercăm să ne omorâm când ne întâlnim.

— Ai încredere în el? După ce-ai încercat să-l ucizi aseară?

— Blint mă va ucide, dar o va face profesionist. Crede că merit măcar atât. Pot să ies pe fereastră? Mai am ceva de făcut până să mă întâlnesc cu el.

— Te rog.

Kyllar deschise fereastra, apoi se întoarse spre prietenul

lui.

— Iartă-mă. A trebuit să încerc. Trebuie s-o omor, iar prin tine era cel mai uşor să ajung la ea.

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta.

Kyllar se strecură afară şi Jarl îl pierdu din vedere. Încercă din nou să atragă umbrele. De data asta reuşi imediat. „Perfect.” Nu-şi dădea seama unde greşise când era în birou.

„Pe toţi Îngerii Nopţii.” I-ar fi venit greu să-şi controleze Talentul chiar şi dacă Durzo i-ar fi explicat cum s-o facă. Aşa, de unul singur, era aproape imposibil.

Kyllar reveni la fereastră. După un minut, Jarl se uită afară, se apropie de masă şi scrise repede un bilet. Chemă un băiat şi i-l dădu.

Kyllar dădu ocol clădirii şi se luă după băiat când acesta ieşi pe o uşă lăturalnică. Ştiuse că Jarl nu-i va spune – şi spera că prietenul lui nu-şi va da seama că până la urmă tot se folosise de el.

Mesagerii erau de mai multe feluri. Unii erau atât de iuţi de picior încât Kyllar de-abia se putea ţine după ei. Alţii pur şi simplu dădeau biletul mai departe, altor băieţi care, în schimbul câtorva bănuţi, băteau tot drumul până la destinatar fără să crâcnească.

După o jumătate de oră ajunseră la o căsuţă din cartierul de est. Kyllar îl recunoscu pe paznicul care preluă mesajul. Era un gandian, cu ochii migdalaţi şi părul negru, drept. Kyllar îl văzuse acasă la Mama K. Semn bun. Mama K era aici. Kyllar se va ocupa de ea mai târziu.

Acum se îndreptă spre Curva Cherchelită.

Durzo Blint stătea cu spatele la perete. Pe masa din faţa lui era o boccea. Kyllar se aşeză, îşi scoase brâul şi îşi puse armele pe el: pumnalul şi wakizashiul, pe care le avusese ascunse la brâu, spada ceurană, lungă, prinsă la spate, două pumnale din mâneci, cuţite şi săgeţi prinse de şolduri, şi un pumnal scurt dintr-o cizmă.

— Asta e tot? întrebă Blint.

Kyllar făcu brâul sul şi-l împinse lângă bocceaua lui Blint, care era la fel de voluminoasă.

— Se pare că vom trece la treabă cât de curând.

Blint încuviinţă din cap şi aşeză halba de bere ladeshiană, puturoasă, în singurul loc în care masa nu era crăpată.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine? întrebă Kyllar, mirându-se că maestrul bea tocmai acum.

Blint nu bea niciodată când avea treabă.

— Au pus mâna pe fiica mea. M-au ameninţat. Serios. Roth e mare jigodie.

— Adică o omoară dacă nu le dai sa’kariul, ghici Kyllar.

Drept răspuns, Blint luă o duşcă.

— Deci trebuie să mă omori.

Blint îl privi drept în ochi. Răspunsul era da.

— Pentru că ţi-o cer ei sau din cauza mea, fiindcă am dat greş? întrebă Kyllar, simţind cum stomacul i se face ghem.

— Fiindcă ai dat greş? repetă Blint ridicând privirea din halbă. N-ai dat greş. Mulţi mătrăşitori trec prin ceea ce noi numim Ordalie. Uneori sunt supuşi Ordaliei ucenicii care au o problemă gravă – orice-l împiedică pe un ucenic cu har să devină un mătrăşitor cu har. Uneori e doar ceva ce i se întâmplă unui mătrăşitor după ce ajunge maestru. Tocmai de aceea sunt atât de puţini mătrăşitori bătrâni… Ordalia mea a fost Vonda, sora mai mică a lui Gwinvere. Am crezut că ne iubim. Am crezut că anumite realităţi nu ne privesc. M-am încumetat să devin mătrăşitor uitând de slăbiciunea asta, aşa că Garoth Ursuul a răpit-o. Căuta un sa’kari, cum caută şi acum. Cum căutam şi eu.

— De ce? Ai Talentul, cu ce te-ar ajuta un sa’kari? Ce poate face un sa’kari?

Durzo rânji.

— Crezi că am să-ţi ţin o lecţie despre noile tale puteri tocmai în ziua în care trebuie să mă bat cu tine? Chiar atât de puţin mă cunoşti?

— Sincer, nu ştiu ce poate face. Văd doar că nu-mi pot folosi Talentul tot timpul. Pot folosi sa’kariul când nu-l am asupra mea?

— Nu mă mai întrerupe. Vreau să înţelegi ceva din asta. E de-ajuns dacă-ţi spun că puterea unui sa’kari este

enormă. Eu am încercat ani întregi să fac rost de unul. Ca şi Garoth Ursuul. Credea că un sa'kari îl va ajuta să-i domine pe prinţi şi pe Vürdmeisteri. Ştia că sunt mai aproape de un sa'kari decât el, aşa că a răpit-o pe Vonda, mi-a spus unde o ţine şi că, dacă pun mâna pe sa'kari, o va ucide.

— Ameninţările nu ţi-au priit niciodată.

— Ba îmi place să cred că mi-au priit. *Întotdeauna.* Necazul a fost că n-aveam prea mult timp să iau sa'kariul. Regele Davin era pe patul de moarte. Se zvonea că s-ar fi legat de sa'kari, deci trebuia să i-l iau imediat după ce murea. Fireşte, Garoth o ţinea pe Vonda departe de oraş. Ştiam că Sa'kagé îl pusese pe medicul regelui să-l otrăvească în seara aia. Bănuiam că ştia şi Garoth. Nu puteam fi în două locuri deodată, aşa că a trebuit să aleg… Îl cunoşteam bine pe Garoth Ursuul. E un maestru al capcanelor. E mai deştept decât mine. Şi mai viclean. De aceea m-am gândit că, dacă mă duceam s-o salvez pe Vonda, Garoth avea să mă ucidă fie întinzându-mi o capcană, fie folosindu-se de meisteri. Aflasem de o capcană pe care o mai folosise: odată intrat într-o încăpere declanşai un mecanism care ucidea persoana pe care încercai s-o salvezi. Aşa era el, transforma orice încercare de a o salva pe Vonda într-un bumerang care se întorcea împotriva ei. Obţinerea sa'kariului nu-l făcea decât să se bucure şi mai mult de târgul încheiat cu mine. Asta a fost Ordalia mea, Kyllar. Să mă arunc cu bună ştiinţă într-o capcană, încercând să devin erou, sau să-mi folosesc mintea, s-o uit pe Vonda şi să pun mâna pe sa'kari?

— Şi ai ales sa'kariul.

— Care era un fals, zise Durzo cu vocea tremurată şi privirea aţintită asupra mesei. După aceea am luat-o la fugă, am furat un cal, am scos sufletul din el, dar am ajuns la casa în care se afla Vonda la o jumătate de oră după ce se crăpase de ziuă. Era moartă. Am verificat toate ferestrele, dar n-am găsit nici urmă de capcană. N-am să ştiu niciodată dacă Garoth poruncise să se şteargă urmele, dacă erau doar magie sau dacă existase, de fapt, vreo

capcană. Nemernicul. A făcut-o dinadins.

Bău cu sete din halbă.

— Sunt mătrăşitor, iar dragostea e un ştreang, continuă el. Singura cale de a plăti pentru alegerea făcută a fost să devin cel mai bun mătrăşitor care a existat vreodată.

Kyllar simţi un nod în gât.

— De asta nu putem avea parte de dragoste, Kyllar. De asta m-am străduit să te feresc de ea. Am făcut o singură greşeală, am cedat slăbiciunii o singură dată, iar acum, după atâţia ani, mă chinuieşte din nou. Tu n-ai să mori fiindcă ai dat greş, Kyllar. Ai să mori fiindcă am dat eu greş. Aşa merg lucrurile. Alţii plătesc mereu pentru eşecurile mele. Eu am greşit, Kyllar, fiindcă am crezut că se trece printr-o Ordalie o singură dată. Am greşit. Fiecare zi e o Ordalie. Viaţa este Ordalia.

Din câte vedea Kyllar, alegerea făcută de Durzo nu-i dăduse pace niciodată. Omul ăsta era ca o cochilie goală. Un mătrăşitor legendar, care sacrificase totul pentru meseria lui. Kyllar îşi dorise mereu să fie ca Durzo, fusese copleşit de calităţile lui. Durzo era cel mai bun, dar unde era omul de dincolo de legendă?

— Aşadar, Ordalia mea a fost Helene, spuse Kyllar zâmbind cu amărăciune în faţa pustiului din el. Nu vrei să te lupţi cu mine…

— Şi să-l las pe Roth s-o tortureze şi s-o omoare pe fiica mea? Astea sunt alternativele mele, băiete: Ori mori tu, ori moare fiica mea, zise Durzo şi scoase un gunder de aur dintr-o pungă. Cap, câştigă Roth, pajură, pierd eu.

Dădu un bobârnac monedei, care ricoşă din masă şi, imposibil, ateriză pe muchie.

— Există întotdeauna şi o a treia opţiune, zise Kyllar încercând să-şi folosească Talentul.

„La naiba, chiar merge.”

Blint aşeză halba goală în mijlocul mesei, o ridică şi o aşeză din nou.

— Deci te-ai legat de sa'kari… spuse el, fără să se arate surprins.

— Ştiai că aşa se va întâmpla?

— Crezi că aş fi luat ucenic orice şobolan al străzii? Am ştiut cu cine am de-a face din clipa în care te-am văzut, Kyllar.

— Ştiai că am nevoie de sa’kari? Atunci de ce m-ai făcut să cred că mă omori dacă nu-mi folosesc Talentul? M-ai bătut de cel puţin cincizeci de ori!

— M-am străduit aproape cincisprezece ani să pun mâna pe tinicheaua aia. Credeam că-l legaseră în secret de cineva. Credeam că-l apărau prin magie, un secret cunoscut doar de câţiva oameni din regat. Nu m-ar fi ajutat cu nimic dacă l-aş fi furat fără să ştiu cine s-a legat de el primul. De unde să ştiu că-l considerau doar o simplă bijuterie? Că regele i-l va dărui amantei lui? Pe urmă am crezut că am greşit eu, că era vorba doar de un blocaj. Că, dacă te presam mai mult, îţi vei folosi Talentul. După ce m-am străduit cincisprezece ani, crezi că m-aş despărţi de el atât de uşor? Crezi că e uşor să-ţi iroseşti cincisprezece ani din viaţă?

— Dar aveai de gând s-o faci, spuse Kyllar uimit.

— Pe dracu’. Din clipa în care puneam mâna pe el, al meu era.

Kyllar nu-l credea. Încă de la început, intenţia lui Blint fusese să-i dea lui sa’kariul – până când intervenise Roth.

— Maestre, luptă alături de mine. Împreună îl putem învinge pe Roth. Nu-i aşa că pentru el lucrezi?

— Băiete, cândva am fost ca tine. Multă vreme. Dacă m-ai fi văzut atunci… Ţi-ar fi plăcut de mine. Am fi devenit prieteni. De mult nu mai am un prieten.

„Dar îmi place cum eşti şi acum, maestre. Aş vrea să fim prieteni”, spuse Kyllar, dar numai în gând. Cuvintele acelea nu puteau trece dincolo de buze. Poate că nici nu conta. Durzo nu l-ar fi crezut.

— Roth e prinţ halidoran, băiete. Şi are un Vürdmeister. Curând va avea mai mulţi vrăjitori decât toate ţinuturile de la miazăzi, cu magi sau fără magi. Plus o oaste pe măsură. Sa’kagé îi aparţine. Nu mai e nicio speranţă. Acum n-ai cum să-i opui rezistenţă. Nici Îngerii Nopţii n-ar încerca aşa ceva.

Kyllar ridică braţele, exasperat de fatalismul şi superstiţiile lui Blint.

— Credeam că sunt invincibili.

— Sunt nemuritori. Nu-i acelaşi lucru, răspunse Blint şi îşi aruncă în gură un căţel de usturoi. Poţi lua tot ce vrei de la mine de-acasă. N-aş vrea să mori doar fiindcă sunt mai bine echipat.

— Nu vreau să lupt cu tine, maestre.

— Ba ai să lupţi. Şi vei muri. Şi-ai să-mi lipseşti.

— Maestre Blint, spuse Kyllar amintindu-şi vorbele lui Dorian. Ce înseamnă numele meu?

— „Kyllar”? Ştii ce înseamnă „a lepăda”?

— A arunca, nu? Când arunci ceva de care n-ai nevoie.

— Da, dar mai are şi un alt sens. La nunţile de pe vremuri, mirilor li se cerea să nu se lepede unul de celălalt.

— Adică să rămână împreună până la adânci bătrâneţi.

Blint schiţă un zâmbet, dar norul negru de pe faţa lui nu se risipi.

— Cam aşa ceva. A nu te lepăda înseamnă „a rămâne credincios”, şi a lepăda înseamnă „a arunca”. Două sensuri opuse. Numele tău e la fel. Înseamnă cel care ucide şi cel care e ucis.

— Nu înţeleg.

— Ai să înţelegi, cândva. Îngerii Nopţii să te aibă în pază, băiete. Nu uita, au trei feţe.

— Poftim?

— Răzbunare, Dreptate şi Îndurare. Întotdeauna ştiu pe care s-o arate. Şi nu uita diferenţa dintre a te răzbuna pentru un rău făcut altuia şi a te răzbuna pentru un rău care ţi-a fost făcut ţie. Acum şterge-o de aici.

Kyllar se ridică în picioare şi îşi vârî iute armele la loc. Lovi uşor masa cu şoldul şi moneda rămasă pe muchie căzu pe o parte înainte s-o poată opri cu Talentul lui. O ignoră, refuzând să vadă un semn rău în asta.

— Maestre Blint, spuse el privindu-şi maestrul în ochi şi înclinându-se. *Kariamu lodoc.* Mulţumesc. Pentru tot.

— Mulţumesc? pufni maestrul Blint, ridicând moneda.

Era pajură. „Pajură, pierd.”
— Mulţumesc? Dintotdeauna ai fost un puşti afurisit.

CAPITOLUL 45

Kyllar avea o oră la dispoziţie înainte ca Durzo să vină după el. Ştia asta fiindcă îl văzuse golind o halbă întreagă – Durzo Blint nu lucra dacă era băut.

Acum era momentul să meargă acasă la maestrul Blint. Poate avea noroc să ghicească felul în care Blint voia să-l ucidă după armele care lipseau.

Din precauţie nu merse direct, ci ocoli pe străzi lăturalnice. Kyllar descoperi imediat capcana legată de clanţa uşii, apoi căută cu atenţie cea de-a doua capcană. Dacă ar fi fost vizibil pe de-a-ntregul s-ar fi simţit vulnerabil, dar Talentul îl asculta din nou şi-l învăluia în umbre. Încă nu-i era clar cât de bine e camuflat, dar pe strada întunecată şi aproape pustie, îşi permitea să nu se grăbească. Cea de-a doua capcană era plasată în tocul uşii, lângă clanţă. Kyllar clătină din cap. Blint spunea că nu se pricepe la capcane. O capcană care se declanşa în momentul în care trăgeai de zăvor era greu de pus.

După ce rezolvă şi problema asta, Kyllar scoase şperaclul. Blint îi spusese nu o dată că mai mult de două capcane puse la uşă e pierdere de timp. Cu prima puteai prinde pe cineva, dar dacă era un lucru de mântuială, cel care intra devenea prea încrezător şi, cu o a doua capcană pusă perfect, îl dădeai gata. După aceea numai un idiot nu verifica uşa centimetru cu centimetru ca să nu-i mai scape ceva.

Kyllar merse la sigur. Exersase pe uşa asta ani de zile, aşa că o descuie aproape imediat. În clipa următoare simţi că ceva nu e în regulă. Desfăcu degetele şi lăsă şperaclul din mână tocmai când arcul se destindea. Un ac negru îi ţâşni printre degetele răsfirate, zgâriindu-i pielea, cât pe-aci să-i pătrundă în carne.

— Ei, drăcie!

Acul era înmuiat în măselariţă şi mătrăgună. Amestecul nu era fatal, dar l-ar fi doborât pentru câteva zile şi n-ar fi avut timp să ajungă prea departe înainte ca otrava să-şi

facă efectul. Urâtă treabă – cu alte cuvinte maestrul Blint îl testa în continuare. „Numai un idiot nu verifică uşa centimetru cu centimetru după două capcane.” „Pe toţi zeii.”

Kyllar păşi înăuntru cu grijă. Această casă secretă nu era la fel de spaţioasă precum cea în care îşi petrecuse primele luni alături de maestrul Blint, iar din cauza animalelor nu avusese o clipă de linişte, plus că duhnea şi era tot timpul murdară.

Acum animalele nu mai erau. Kyllar se încruntă. Privind scurt în jur îşi dădu seama că nu dispăruseră de mult.

Pe masa lui Durzo văzu o scrisoare. Scoase cuţitele din mânecă şi o deschise fără s-o atingă. Se îndoia că Durzo ar fi otrăvit hârtia, dar nu crezuse nici că va pune o a treia capcană pe uşă.

„Kyllar”, scria Durzo, cu litere mărunte, adunate. „Linişteşte-te. N-aş avea nicio satisfacţie să te ucid cu o hârtie otrăvită. Mă bucur că ai scăpat de cea de-a treia capcană dar, dacă te-ai bazat pe ce ţi-am spus eu fără să verifici, îţi meriţi soarta. Am să-ţi duc lipsa. Eşti ca un fiu pentru mine. Îmi pare rău că te-am atras în viaţa asta. Şi eu şi Mama K ne-am străduit să scoatem din tine un mătrăşitor. Bănuiesc că numai datorită ţie n-am reuşit. Însemni pentru mine mai mult decât a însemnat orice altă persoană din viaţa mea.”

Kyllar clipi ca să-şi oprească lacrimile. Nu putea să-l ucidă pe cel care scrisese rândurile astea. Durzo Blint era mai mult decât maestrul lui; era tatăl lui.

„Azi se sfârşeşte totul”, continua scrisoarea. „Dacă vrei să-ţi salvezi prietenii, caută-mă. – A.T.”

„A.T.?” Un nou pseudonim? Oare Blint încerca să-i dea un indiciu? Să-ţi salvezi prietenii? Oare Durzo ştia unde e Helene? De ce o ameninţa? Ca să-l facă pe Kyllar să se lupte cu el? Sau se referea şi la Jarl?

„Nu.” Kyllar se albi la faţă. Animalele dispăruseră. Dar toate lucrurile care-i aparţineau lui Blint încă mai erau aici, deci Blint nu se muta.

Pentru un bucătar, animalele nu aveau niciun cusur, iar

cel care gusta din mâncare resimţea efectele de-abia după câteva ore – îndeajuns ca bucatele să fie servite la cină.

Blint bea numai după ce termina ceva.

Animalele dispăruseră. Toate. Nu existau prea multe locuri unde să le fi dus.

— La naiba!

Blint voia să-i otrăvească pe nobilii invitaţi la banchetul Verii. Helene nu va fi acolo, desigur. Şi nici Jarl. Blint ştia ceva ce el nu ştia. Logan va fi acolo.

Roth încerca o lovitură de stat. În seara asta.

Simţi cum îl ia ameţeala. Se sprijini cu o mână de masă ca să nu cadă, făcând să se ciocnească sticluţele şi paharele. Ochii i se opriră pe o sticluţă care-i era familiară. Cea cu otravă de viperă. Era aproape goală. Blint nu glumise în privinţa ameninţărilor. O vreme, după ce discutase cu el la *arutayro,* după ce văzuse scrisoarea, Kyllar crezuse că Blint nu-l va ucide. Dar o va face. Pentru Blint era o treabă de profesionist. Depăşise de mult orice limită, când o lăsase pe Vonda să moară, iar acum nu mai era cale de întoarcere.

Bătrânul Durzo Blint. Îi dădea o şansă, destule informaţii ca să-şi facă apariţia, destulă motivaţie ca să lupte, dar, odată începută lupta, Blint va face tot ce-i stă în putere ca să câştige. Ca întotdeauna.

Deşi mintea îi era în altă parte, corpul lui ştia ce să facă. Umplu cu un fir de bumbac găurile fine din lama unui cuţit şi picură venin de viperă peste el.

Lui Logan nu-i plăcea carnea de iepure, motiv pentru care Kyllar pregăti antidoturi împotriva otrăvurilor date fazanilor şi graurilor, în acelaşi timp sperând că prietenul lui nu se va atinge de carnea de porc. Mâncată în cantităţi mici nu era fatală, dar nici nu exista un antidot împotriva ei. Dacă lui Logan i se făcea rău, Kyllar n-ar fi avut cum să-l care ca să-l scoată de acolo.

Se spălă bine, dar fără săpun, ca să miroasă cât mai puţin. Îşi prinse cuţite de antebraţele goale şi un pumnal de o gambă. Îmbrăcă pantalonii şi tunica din bumbac negru, gandian, lucios şi mulat. Îşi puse brâul, verificând

dacă sticluţele cu otrăvuri şi cârligele de căţărare erau la locul lor. Vârî în teaca specială cuţitul otrăvit. Ascunse pumnalele şi spada scurtă, ceurană.

Apoi văzu Răzbunarea. Blint lăsase spada neagră, masivă, agăţată de perete. Lăsase spada lui preferată lui Kyllar. Fără îndoială o să glumească pe tema asta, fie spunându-i că o să i-o smulgă de la brâu după ce o să-i dea lovitura fatală, fie, dacă se va întâmpla invers, îi va spune că oricum nu mai are nevoie de ea.

„Chiar vrea să mă omoare. Chiar vrea să luptăm până la moarte.” Kyllar ridică spada plin de evlavie şi şi-o prinse la spate. Era mai grea decât spada pe care o folosea de regulă, dar, cu Talentul lui, nu avea să fie o problemă.

În sfârşit gata, se îndreptă spre uşă, apoi se opri. Îşi lipi fruntea de lemnul uşii şi inspiră adânc, de mai multe ori. Cum de ajunseseră aici? În seara asta unul dintre ei va muri. Kyllar nici măcar nu ştia ce va face când va ajunge la castel. Dar, dacă nu făcea ceva, Logan sigur avea să moară.

CAPITOLUL 46

Durzo se târa de-a lungul grinzilor ce sprijineau acoperişul Sălii Mari a Castelului Cenariei, învăluit în întuneric. În meseria lui trebuia să facă de toate. Asta-i plăcuse întotdeauna. Doar cameristă nu-şi dorise să fie.

Şi totuşi, iată că freca lemnul cu o cârpă udă, ştergând praful cu meticulozitate, înaintând încet după ce curăţa fiecare centimetru pătrat. În mod ciudat, grinzile care se întindeau pe o lungime de aproape douăzeci de metri deasupra sălii nu mai văzuseră o cârpă de multă vreme. Iar Durzo nu suporta murdăria.

Oricât de grijuliu umbla, din când în când tot mai stârnea câte un nor de praf – care plutea ca nişte fulgi de zăpadă, dându-i de gol prezenţa altfel invizibilă.

Nobilii aflaţi în sală nu se uitau în tavan, din fericire. Sărbătoarea era în toi. Întâmplările de noaptea trecută îi aduseseră pe toţi aici. Murmurul vocilor ajungea până la grinzi în timp ce bărbaţii şi femeile se cinsteau şi bârfeau pe seama intenţiilor regelui. Evident, întrebarea pe care şi-o puneau toţi era ce căuta Logan la masa principală. Toată lumea ştia că fusese arestat, aşa că nu-şi luau ochii de la el. De ce era aici?

Logan părea înfrânt – Durzo bănuia că aşa şi este. Îl cunoştea prea bine pe Aleine ca să nu-şi dea seama că regele îl chemase pe Logan ca să-l umilească în public, în faţa celor mai importanţi nobili din regat. Poate voia să-i anunţe chiar condamnarea la moarte. Poate că voia ca sentinţa să fie executată chiar acolo, la masă.

Durzo se mişcă din nou şi stârni un nor de praf, adunat de ani de zile. Privi, neputincios, cum praful pluteşte spre una dintre mesele mai mici. O parte se risipi în aer, o parte se depuse pe braţul unei doamne care gesticula întruna. Femeia se frecă pe braţ şi continuă să vorbească.

Înaintând încet, şi ferindu-se de murdărie, Durzo scrâşni din dinţi. Simţea cum lucrurile îi scăpau de sub control. Sigur, mereu îşi spunea asta, ca să nu-şi piardă vigilenţa.

Dar acum senzaţia lui părea să se adeverească. Se întâmplau prea multe. Iar implicarea lui era prea personală.

Ajunse într-un loc în care se îmbinau mai multe grinzi. N-avea cum să meargă mai departe. Ori făcea un ocol, ori o lua pe dedesubt. Cine proiectase grinzile astea nu se gândise şi la cel care voia să se furişeze printre ele.

Îşi prinse cârligele de ambele încheieturi şi îşi strecură degetele în crăpătura dintre două grinzi. Era dureros, dar mătrăşitorii erau învăţaţi să ignore durerea. Se lăsă să atârne în gol, întrebându-se ce-ar crede doamna grasă de dedesubt dacă în farfuria ei s-ar prăbuşi o namilă de om. Îşi folosi greutatea ca să-şi vâre mai adânc vârfurile degetelor în crăpătura mult prea îngustă, apoi desprinse mâna dreaptă şi îşi luă avânt ca să se prindă de cealaltă parte, dincolo de locul în care se îmbinau grinzile.

Mulţumi în gând zeilor pentru cât de lungi îi erau braţele. Reuşi să strecoare trei degete în noua crăpătură. Când îşi schimbă centrul de greutate, simţi cum îi alunecă mâna din cauza prafului.

Blint îşi răsuci încheietura. Alunecă zece centimetri, apoi agăţă cârligul în crăpătura din care tocmai i se desprinseseră degetele. Cârligul era rezistent. Blint îşi eliberă mâna stângă şi se legănă din nou – acum s-ar fi putut prăbuşi chiar în capul femeii, nu în farfuria ei. Îşi încordă mâna dreaptă, în timp ce cârligul îi rodea încheietura, şi se ridică până reuşi să se prindă de grindă. Apoi îşi luă avânt, desprinse cârligul şi se agăţă de marginea grinzii cu cealaltă mână.

Rămase atârnat acolo, vârfurile degetelor susţinându-i întreaga greutate, până când, din cauza prafului, începură din nou să-i alunece. Şi mai spunea că-i place meseria asta.

Cu o iscusinţă exersată îndelung, îşi luă avânt din nou şi se agăţă de margine cu un picior. Urcă înapoi pe grindă fără probleme, ignorând norul de praf pe care-l stârnise. Unele riscuri nu pot fi evitate.

„Altele da. Nu m-am gândit chiar la toate!” Durzo încercă să nu se gândească la asta, dar, aşa cum înainta

de-a lungul grinzii ca o cameristă conştiincioasă, riscurile pe care le întâmpina nu-i dădeau pace. Îi oferise lui Kyllar toate indiciile de care avea nevoie ca să dejoace planul lui Roth. Şi îl motivase, ca să fie sigur că vine aici şi nu părăseşte oraşul. „Ghinion, bătrâne.” Dar ce mai conta ghinionul pentru el acum? Tot ieşea în pierdere.

La masa principală, regele se ridică în picioare. Era roşu la faţă şi se clătina. Ridică pocalul.

— Prieteni, supuşi, azi e ajunul Sărbătorii Verii. Prilej de sărbătoare, dar şi de jale… Cele întâmplate în ultimele ore mă fac să-mi găsesc greu cuvintele. Regatul nostru a suferit o mare pierdere – pe de o parte, Catherine Gyre şi toţi servitorii ei, ucişi de mâna unui soţ iresponsabil, pe de alta, iubitul nostru prinţ.

Regele se înecă, emoţia lui fiind atât de evidentă încât nu puţini ochi se umplură de lacrimi. Prinţul era tânăr şi impetuos, chiar dacă nesăbuit, iar Casa de Gyre, atât de veche, se bucura de respectul tuturor.

— Astăzi ne-am adunat să celebrăm banchetul Verii. Unii s-ar putea întreba de ce mai sărbătorim dacă s-au întâmplat aceste fapte mârşave. Am să vă spun motivul. Dorim să sărbătorim viaţa celor pe care-i iubim, nu să le jelim moartea ce va să vină.

În stânga regelui, generalul Agon înclina din cap, încruntat. Durzo se întrebă cât din discursul regelui era opera lui Agon. Cea mai mare parte, probabil.

Regele sorbi din pocal, uitând că era în toiul unui discurs. Nobilii din sală îl priveau derutaţi. Să bea şi ei sau regele mai avea de vorbit? Jumătate băură, jumătate aşteptară, dar regele continuă, din ce în ce mai tare.

— Am să vă spun de ce suntem aici. Suntem aici fiindcă *nemernicii care mi-au ucis băiatul n-au cum să mă oprească!* N-au cum să mă pună cu botul pe labe! N-au cum să mă oprească să fac ce vreau!

Agon părea alarmat. Aleine al IX-lea trecuse de la persoana întâi plural, pluralul regal, la persoana întâi singular. Băuse probabil şi înainte de a veni aici.

— Şi-am să vă spun care e dorinţa noastră suverană. În

seara asta, aici, printre noi, sunt mai mulţi intriganţi, conspiratori, trădători! Da! Şi vă jur, trădătorilor, că veţi muri!

Regele se învineţise de furie.

— Ştiu că sunteţi aici. Ştiu ce faceţi! Dar, futu-i mama mă-sii, n-o să vă meargă!

„Uite că a mai învăţat o înjurătură.”

— Stai jos, Brant! strigă regele când generalul se ridică în picioare.

Nobilii rămăseseră fără glas.

— Unii dintre voi ne-au trădat Halidorului. Voi l-aţi omorât pe prinţ! Voi mi-aţi omorât băiatul! Logan Gyre, în picioare!

Serah Drake şedea mai în spate, potrivit rangului, dar, chiar şi de la înălţimea la care se afla, Durzo îi văzu faţa îngrozită. Tânăra credea că regele îl va executa pe Logan acolo, pe loc, şi nu era singura.

Logan Gyre se ridică, tremurând din toate încheieturile. Era chipeş, şi din câte ştia Durzo, avea însuşiri alese, fiind simpatizat atât de nobilii adunaţi acolo, cât şi de oamenii de rând.

— Logan, strigă regele. Eşti acuzat de moartea fiului meu. Dar eşti aici în seara asta şi sărbătoreşti alături de noi! Recunoaşte! Mi-ai ucis băiatul?

Câţiva nobili protestară, strigând că Logan n-ar face aşa ceva. Speriaţi, membrii gărzii regale priviră spre căpitanul Arturian. Căpitanul înclină din cap şi doi oşteni îl încadrară pe Logan.

„Mda”, gândi Durzo, care între timp ajunsese chiar deasupra mesei principale, la care stăteau regele şi Logan, „dacă ameninţările nu-l conving pe Kyllar să mă ucidă, asta sigur o va face. Nevinovaţii pierd întotdeauna.”

— Lăsaţi-l să vorbească! zbieră regele, dând drumul unui şuvoi de înjurături.

Nobilii se potoliră. Tensiunea era aproape palpabilă. Logan vorbi tare şi limpede.

— Maiestate, fiul Vostru a fost prietenul meu. Resping toate acuzaţiile.

Regele rămase tăcut mult timp.

— Te cred, duce Gyre, spuse el într-un târziu. După părerea noastră, ducele Gyre e nevinovat, adăugă regele întorcându-se spre nobili. Logan Gyre, eşti în stare de orice sacrificiu ca să-ţi slujeşti ţara?

Durzo încremeni, la fel de uluit ca şi nobilii.

— Da, Maiestate, răspunse Logan cu fermitate, dar se putea observa cât era de încordat.

Se uita ţintă la Serah Drake.

„Ce dracu' se întâmplă aici?" Părea ceva măsluit.

— Atunci te numim prinţ moştenitor al Cenariei şi îţi anunţăm căsătoria, oficiată astăzi, cu fiica noastră, Jenine. Logan Gyre, vei fi moştenitorul nostru până când în familia noastră regală se va naşte un moştenitor. Accepţi această responsabilitate şi această onoare?

— Da.

Teama ce pusese stăpânire pe toţi cei din Sala Mare se transformă în neîncredere, apoi în uimire.

Jenine Gunder se duse lângă Logan, fâstâcită ca orice tânără de cincisprezece ani. Durzo auzi cum Serah Drake scoate un mic ţipăt pe care şi-l înăbuşi cu palma. Apoi fata părăsi sala în fugă. Dar numai Logan şi Durzo băgară de seamă, fiindcă, în timp ce Serah alerga spre uşă, cineva strigă „Ura!" şi începu să aplaude, urmat de toţi invitaţii.

Regele dădu pe gât pocalul cu vin, iar nobilii îl imitară, închinând în cinstea lui Logan.

— Prinţul Gyre! Prinţul Gyre! Logan Gyre!

Regele se aşeză, dar aplauzele continuară. Toate privirile erau îndreptate spre Logan şi Jenine. Regele părea iritat. Logan acceptă aplauzele cu eleganţă, chiar dacă puţin cam ţeapăn, şi roşi când proaspăta lui soţie îl luă de mână. Jenine era mai mult decât stânjenită de îndrăzneala ei şi de dragostea pe care o nutrea faţă de Logan. Scena era pe placul nobililor. Dar, pe măsură ce entuziasmul lor creştea, regele se arăta din ce în ce mai vexat.

Sala răsuna de veselie. Servitorii se bucurau. Străjerii se bucurau. Nobilii simţeau cum de pe viitorul lor se ridică un

nor negru. Nu puţini erau cei care exclamau: „Logan Gyre va fi un rege şi jumătate!” Uralele se auzeau până departe.

Aleine se învineţea din nou la faţă, dar nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

— Logan Gyre! Logan Gyre!

— Trăiască prinţul Gyre! Uraaa!

Regele sări în picioare, în pragul unei izbucniri nervoase.

— Acum pleacă! Du-te să-ţi faci datoria de bărbat! îi strigă el lui Logan, care era la mai puţin de doi metri de el.

Agon se ridică şi el în picioare, dar regele îl împinse cât acolo. Logan se uită la Aleine, uimit. Nobilii tăcură.

— Ai surzit? strigă regele. Du-te şi trage-i-o fiică-mii!

Prinţesa se albi la faţă. Ca şi Logan. Apoi se îmbujoră. Jenine părea că vrea să intre în pământ de ruşine. În acelaşi timp, o furie abia reţinută aspri trăsăturile lui Logan. Oştenii care-l flancau priveau uluiţi. Durzo se întrebă dacă nu cumva regele îşi pierduse minţile.

Nobilii nu scoaseră niciun sunet. Nimeni nu mai respira.

— Afară! Ieşiţi! Duceţi-vă să vă regulaţi. SĂ VĂ REGULAŢI! urlă regele.

Tremurând, livid la faţă, Logan întoarse privirea şi îşi conduse soţia afară din sală. Cei doi oşteni, agitaţi, îi urmară îndeaproape.

— Atenţie, ceilalţi! strigă regele. Mâine îl jelim pe fiul meu. Jur să-l găsesc pe cel care mi-a omorât băiatul chiar de-ar fi să vă omor pe toţi!

Regele se aşeză şi începu să plângă în hohote. Durzo urmărise toată scenă nemişcat. Nobilii priveau derutaţi, îngroziţi. Se aşezară şi ei, încet, uitându-se spre rege în tăcere.

Mintea lui Durzo lucra cu repeziciune. Roth nu prevăzuse asta. Imposibil. Durzo însă era sigur că Roth se afla în castel, poate chiar în sala aia. Unul dintre însoţitorii nobililor de rang inferior era omul lui. Dacă îşi scotea coiful însemna că invazia se contramandează.

Durzo încercă să vadă logica celor întâmplate – nu nebunia regelui îl intriga, ci căsătoria lui Logan. Era o

mutare strălucită. Acum, dacă regele era ucis, în loc de patru case cu acelaşi drept la tron şi cu Logan Gyre putrezind în Cloacă, Logan Gyre devenea rege fără doar şi poate. Cu reputaţia lui şi susţinerea familiei Gunder, îşi asigura mult mai repede supunerea caselor nobiliare decât o făcuse regele Gunder.

O mutare absolut strălucită, dar tardivă. Roth avea oameni în tot castelul. Probabil că nu-şi permitea o altă încercare. Dacă invazia ar fi fost planificată pentru a doua zi, căsătoria lui Logan ar fi putut schimba totul. Aşa însă, Logan şi Jenine trebuiau trecuţi pe lista celor care urmau să moară.

Aşteptând, Durzo îşi dădu seama că Roth nu renunţă la plan. Un servitor se apropie de omul lor şi-i şopti ceva. Omul înclină din cap, dar nu-şi scoase coiful. Invazia rămânea valabilă.

Era clar că acum Roth va face o mişcare neprevăzută, mai mult ca sigur îl va ucide pe prinţul Gyre – care, însoţit de numai doi oşteni, era în drum spre turnul de nord, unde putea fi găsit foarte uşor. Probabil că Roth îl va pune pe Durzo să-l ucidă, Durzo însă nu avea de gând să-i dea şansa asta halidoranului. Va face ceea ce promisese, dar nu-l va ucide pe prietenul lui Kyllar.

La primul fel, nobilii mâncaseră deja iepurii pregătiţi de Durzo. Blint le dăduse cucută urecheaţilor un an întreg. O doză îndeajuns de mică, dar care, în combinaţie cu carnea de graur, putea fi letală. În mai puţin de o jumătate de oră nobilii se vor simţi rău. Efectele cucutei se resimţeau treptat. Deja ar fi trebuit să nu-şi mai simtă picioarele, să nu se mai poată mişca. Curând, amorţeala se va ridica la cap. Apoi vor începe să vomite. Toţi cei care avuseseră ghinionul să guste din carnea de graur vor intra în spasme.

Nu putea spune când se va declanşa totul. Treaba asta cu otrăvurile nu era o ştiinţă exactă, oricând cineva îşi putea da seama că ceva nu e în regulă. Durzo trebuia să treacă la acţiune înainte să se întâmple asta.

Legă un capăt al frânghiei de grindă. Frânghia era din mătase neagră – absurd de scumpă, dar cea mai fină şi mai

puţin vizibilă dintre cele pe care le avea. Se asigură că harnaşamentul pe care şi-l pregătise pentru această misiune stă bine fixat şi sări.

Se strădui să nu se mai legene şi privi în jos, spre ţintă. Regele era chiar dedesubtul lui. Durzo ridică genunchii la piept şi se întoarse cu capul în jos. Harnaşamentul îi rodea umerii, dar îşi continuă alunecare spre podea.

Acum conta fiecare secundă. Durzo ţinea frânghia într-o mână. Reglând tensiunea dintre ea şi harnaşament putea plonja spre podea sau se putea opri oricând dorea. Când va porni, va trebui să se mişte foarte repede: era învăluit în umbre, aşadar nu se vedea aproape deloc, dar nu putea acoperi şi frânghia.

Într-o încăpere atât de mare, o frânghie care se legăna deasupra regelui de parcă de ea atârna o greutate sigur urma să atragă atenţia. Garda regală era alcătuită din oameni aleşi pe sprânceană. De către căpitanul Arturian însuşi.

Cu cealaltă mână, Durzo scoase două pilule minuscule. Amândouă erau combinaţii din mai multe ciuperci. Chiar dacă le făcuse foarte mici, pilulele nu se dizolvau repede, dar pentru misiunea asta Durzo nu putea folosi nimic sub formă de pulbere.

Nobilii păstrau în continuare tăcerea. Mai liniştit acum, regele observă că toată lumea se uita la el.

— Ce vă holbaţi aşa? strigă el şi începu să-i înjure. E nunta fiicei mele! Beţi, lua-v-ar dracu’ să vă ia! Vorbiţi!

Regele îşi goli din nou pocalul. Nobilii se prefăcură că stau de vorbă, dar curând începură să facă tot felul de speculaţii. Durzo îşi imagină că se întrebau dacă nu cumva regele înnebunise de tot. O întrebare pe care şi-o punea şi el. La fel cum se întreba ce vor crede nobilii după ce regele va bea următorul pocal cu vin.

Un servitor se apropie şi i-l umplu. Paharnicul regelui sorbi mai întâi din vin şi-l plimbă prin gură. Apoi înmână pocalul regelui, care-l trânti pe masă.

— Maiestate, zise generalul Agon, aflat în stânga regelui. Pot să vă spun ceva?

Regele se întoarse şi Durzo coborî ca fulgerul. La trei metri deasupra mesei se opri brusc. Trei metri erau o distanţă destul de mare ca să arunce nişte pilule atât de uşoare, dar exersase destul. Când se aplecă, frânghia se răsuci şi, brusc, începu să se răsucească şi el. Nu repede, îndeajuns însă ca să-şi facă griji.

Dar ce mai conta! Nu mai era timp pentru o a doua încercare.

Prima pilulă nimeri în mijlocul pocalului. Cea de-a doua se lovi de margine şi ricoşă. Se rostogoli pe masă şi se opri lângă farfuria regelui. Durzo scoase calm o altă pilulă şi-i dădu drumul.

Regele luă pocalul şi dădu să soarbă din el, dar generalul Agon îi spuse:

— Maiestate, poate că ai băut prea mult.

Şi întinse mâna ca să-i ia pocalul.

Durzo nu mai aşteptă să vadă ce face regele. Scoase un tub scurt pe care-l avea prins la spate şi se uită în spatele lui Agon, la magul regelui, Fergus Sa'fasti. Ţinti, dar frânghia continua să se răsucească, nelăsându-l să-şi trimită săgeata. Încerca să-l ochească în picior, sperând că, între timp, doza de cucută amorţise picioarele magului, iar acesta nu va mai simţi înţepătura. Însă la următoarea rotaţie, iar nu putu ţinti fiindcă regele şi generalul dădeau din mâini.

„Fir-ar să fie de robe!" Roba magului dezvelea doar vreo cincisprezece centimetri din gambă. Durzo ajunse din nou cu faţa la el, dar renunţă să-l ţintească în picior. Magul îşi schimbase poziţia, iar Durzo nu avea decât o singură săgeată – era înmuiată într-un amestec ţinut secret de halidorani fiindcă-i împiedica pe magi să-şi folosească puterile.

Durzo suflă în tub. Săgeata se înfipse în pulpa magului. Văzu o umbră de iritare pe faţa lui. Magul întinse mâna, dar îi distrase atenţia omul lui Roth.

— Mai doriţi vin? îl întrebă el pe mag şi într-o clipită, săgeata dispăru.

Bravo. Cu mâinile alea era probabil unul dintre cei mai

iscusiţi hoţi din oraş. Dar, bineînţeles, Roth se folosea de tot ce era mai bun.

— Nu vezi că pocalul e plin, idiotule? exclamă magul. Trebuie să serveşti vinul, nu să-l bei.

Durzo se întoarse cu capul în sus şi începu să se caţere, lucru deloc uşor ţinând cont că frânghia era din mătase. Odată ajuns sus, se întinse pe grindă ca să-şi tragă sufletul. Habar n-avea dacă regele băuse sau nu. Dar îşi jucase cartea. Acum tot ce avea de făcut era să aştepte.

CAPITOLUL 47

— Atunci bea până crăpi, zise Agon.

Nu-i păsa dacă-l aude regele. Nu-i păsa dacă-l ucide regele.

„Tocmai când credeam că pot să mă înţeleg cu ticălosul ăsta. Îşi face de ocară fiica şi îşi bate joc de omul care a renunţat la tot ce iubeşte mai mult ca să slujească tronul.”

Agon reuşise să-l convingă pe rege să accepte căsătoria dintre Logan Gyre şi Jenine Gunder; regelui însă îi repugnase ideea. Era invidios pe înfăţişarea şi inteligenţa lui Logan, invidios pe numărul mare de oameni care-i acceptaseră alegerea şi furios că Jenine fusese atât de bucuroasă că se mărită cu Logan, în loc să pară resemnată.

Totuşi, dacă făcuse un lucru cu adevărat bun în cei zece ani de când îl slujea pe descreieratul ăsta, gândi Agon, acesta era cu siguranţă faptul că-l înduplecase să-l numească pe Logan prinţ moştenitor.

Chiar dacă Logan nu i-o va ierta niciodată, era spre binele regatului. Uneori datoria îţi cerea să faci nişte lucruri pe care ai fi dat aproape orice să le eviţi. Datoria îl obligase pe Agon să-l slujească pe Aleine al IX-lea, şi nu numai datoria. La fel ca Agon, Logan nu era un om care să se eschiveze, dar, ca şi lui Agon, asta nu însemna că trebuia să-i şi placă.

Logan probabil că-l va un tot restul vieţii pentru asta, Cenaria însă va avea un rege destoinic. Cu inteligenţa, popularitatea şi integritatea lui Logan, ţara putea depăşi condiţia de bârlog al hoţilor şi ucigaşilor. Agon era dispus la orice sacrificiu, deşi situaţia nu-i era deloc pe plac. În ochii lui Logan se văzuse pe sine – dându-şi seama că i se rezervase un viitor pe care nu l-ar fi ales niciodată. Văzuse privirea lui Serah Drake. Logan va trăi cu vina acelei trădări toată viaţa. Privirea aceea îl tulburase peste măsură. Agon de-abia se atinsese de mâncare.

Regele dădu pe gât ce mai rămăsese în pocal. Nobilii

vorbeau în şoaptă. Nu era murmurul plăcut din ajunul sărbătorii. Vorbeau ferit, aruncând priviri pe furiş. Fiecare îşi spunea părerea despre hotărârea regelui, despre motivul pentru care mai întâi îşi desemnase un moştenitor pentru ca în clipa următoare să-l insulte.

Era nebunie curată.

Treptat, regele abandonă lacrimile şi tăcerea. Privi de jur împrejur cu ochii plini de ură. Mişcă din buze, dar Agon fu nevoit să se aplece spre el ca să audă ce spune. Nu rămase deloc surprins când îi desluşi înjurăturile, una după alta, iar şi iar, fără noimă, vorbe spuse la furie.

Apoi, regele izbucni în râs. În sală se aşternu din nou tăcerea, iar regele râse şi mai tare. Făcu semn spre unul dintre nobili, un conte modest pe nume Burz. Toată lumea întoarse privirea spre conte.

Burz înţepeni şi roşi la faţă, dar regele nu spuse nimic, ci privi de jur împrejur, înjurând în barbă. Nobilii continuară să se uite la contele Burz pentru ca, într-un târziu, să-şi întoarcă privirea spre rege.

Stiglor, lordul cancelar, care şedea în capul mesei, se ridică în picioare strigând:

— Mâncarea e otrăvită!

Apoi se clătină şi se prăbuşi pe scaun, dând ochii peste cap. Lângă el, un nobil pe care regele nu-l avea la inimă, Ruel, căzu moale cu faţa în farfurie şi rămase nemişcat.

Regele scoase un nou hohot de râs. Agon se întoarse spre el. Regele nici măcar nu se uita la Ruel, dar nu-şi putea alege mai prost momentul.

— Am fost otrăviţi! strigă cineva.

— Regele ne-a otrăvit!

Agon se întoarse ca să vadă cine strigase, dar nu-şi dădea seama. Un servitor? Servitorii n-ar fi îndrăznit să facă aşa ceva.

Răsună o altă voce:

— Regele! Regele ne-a otrăvit!

Râzând, regele sări în picioare, împleticindu-se. Dădu drumul unui şir de înjurături în timp ce haosul punea stăpânire pe Marea Sală. Scaunele scârţâiau, împinse cât

colo de nobilii înspăimântaţi. Câţiva se clătinară şi căzură la podea. Un bărbat mai în vârstă vărsă în farfurie. O tânără de lângă el se prăbuşi şi ea vomitând.

Agon era deja în picioare şi împărţea ordine oştenilor.

Uşa din apropierea mesei principale se deschise brusc şi un ins îmbrăcat în livreaua familiei Gyre intră valvârtej, cu mâinile sus, ca să arate că nu e înarmat. Avea livreaua ruptă şi plină de sânge. Sub ochi avea o tăietură din care sângele i se scurgea pe faţă.

„O livrea a familiei Gyre?” Agon nu ştia ca vreunul dintre servitorii lui Logan să fie aici.

— Trădare! strigă servitorul. Ajutor! Soldaţii regelui încearcă să-l omoare pe prinţul Gyre! Soldaţii regelui încearcă să-l omoare pe prinţul Gyre! Suntem depăşiţi numeric. Ajutor!

Agon se întoarse spre garda regală, scoţându-şi spada din teacă.

— Trebuie să fie o greşeală. Voi trei! Veniţi cu mine!

Apoi se întoarse spre mesagerul rănit.

— Du-ne la…

— Nu! urlă regele şi râsul i se prefăcu în furie oarbă.

— Dar, Maiestate, trebuie să-l apărăm…

— Nu-mi iei niciun om. Oamenii mei rămân aici! Rămâneţi aici! Şi tu, Brant! Sunteţi ai mei. Ai mei! Ai mei!

Lui Agon i se părea că acum îl vede pe rege pentru prima oară. Pentru el, Aleine al IX-lea fusese întotdeauna un copil rău, spurcat la gură, motiv pentru care uitase de ce era în stare un copil rău, spurcat la gură şi cu o coroană pe cap.

Agon privi spre membrii gărzii regale. Pe faţă li se citea un dezgust profund. Se vedea că de-abia aşteptau să-l apere pe Logan, prinţul lor, dar datoria le interzicea să nesocotească porunca regelui.

„Logan, prinţul lor.”

Brusc, se lumină. Datoria şi dorinţa se contopiră pentru prima oară după mulţi ani.

— Căpitane Arturian, strigă Agon autoritar, ca să-l audă toţi. Căpitane! Ce trebuie să faci dacă regele moare?

Căpitanul scund şi îndesat clipi de câteva ori.

— Domnule general, trebuie să-l apăr pe noul rege. Adică pe prinţ!

— Trăiască regele! strigă Agon.

Regele se uita la el, nedumerit. Făcu ochii mari când Agon ridică spada şi dădu să scoată o înjurătură când spada generalului îi reteză capul.

Corpului regelui Aleine Gunder al IX-lea se lovi de masă şi, înainte să se oprească pe podea, răsturnă câteva scaune.

Când garda dădu să-l atace, Agon ridică spada deasupra capului cu ambele mâini.

— Jur că voi răspunde pentru asta. Omorâţi-mă dacă trebuie, dar faceţi-vă datoria faţă de prinţ. Salvaţi-l!

Preţ de o clipă nimeni nu mişcă. Groaza nobililor părea undeva, departe. Femeile ţipau, bărbaţii strigau, servitorii, înarmaţi doar cu cuţite de bucătărie, încercau să-şi apere stăpânii care vomitau de zor, iar sala răsuna de „Trădare!” şi „Crimă!”

Apoi, căpitanul Arturian strigă:

— Regele a murit; trăiască regele! Să-l salvăm pe prinţ! Să-l salvăm pe regele Gyre!

Agon, garda regelui şi încă vreo câţiva nobili înarmaţi doar cu cuţite părăsiră în fugă Marea Sală.

*

Kyllar încetini pasul înainte să-i apară în faţă podul din vest. Se concentră şi se prefăcu în umbră. Apoi se privi. Umbra era neregulată. Foarte bine; Durzo îi spusese că marginile neregulate ale umbrei îl ascundeau mai bine şi astfel îl făceau mai greu de recunoscut. Kyllar spera şi ca Talentul să-i înăbuşe zgomotul paşilor, dar nu era deloc sigur de asta. Pe de altă parte, nici nu voia să fie sigur când nu mai era nimic de făcut.

Coti pe lângă o clădire şi-i văzu pe paznici. Ca să intri pe pod trebuia să treci de o poartă la fel de mare cât porţile castelului. Din lemn de stejar, solidă, întărită cu bare de fier, înaltă de şapte metri, cu ţepi din metal în vârf şi o uşă

mică. Paznicii solizi, în armuri, păreau agitaţi. Unul se foia de colo-colo, întorcând mereu capul în stânga şi-n dreapta. Celălalt era mai stăpânit, privind cu luare-aminte în toate direcţiile, mai puţin spre fluviu. Kyllar se apropie. Îi recunoscu pe cei doi, în ciuda coifurilor şi nu numai fiindcă gemenii aveau câte un fulger tatuat pe faţă. Făcuseră parte din ghilda bătăuşilor, fiind dintre cei mai periculoşi: Lefty – cu nasul încovoiat – şi Bernerd.

Kyllar privi în direcţia spre care nu se uita Bernerd. În întuneric, o corabie plutea greoi pe râu, semănând cu o morsă rătăcită pe plajă. Avea toate hublourile deschise, dar nu se zărea nicio lumină. Kyllar însă vedea acum la fel de bine ca în timpul zilei. Dacă ar fi avut mai mult timp s-ar fi minunat de ce, pe măsură ce bezna se adâncea, ochii îi deveneau tot mai ageri.

Prin hublourile deschise văzu şiruri de oşteni. Cu toţii purtau uniforma cenariană, cu o banderolă roşie prinsă de braţ. Oştenii aveau banderola pe braţul stâng, ofiţerii pe braţul drept.

Oştenii nu erau cenarieni. Sub coifurile lor, ascunse în umbrele nopţii, Kyllar desluşi trăsăturile dure, reci, ale celor din nord: părul negru ca pana corbului, ochii albaştri ca lacurile îngheţate. Bărbaţi înalţi, ciolănoşi, aspriţi de vreme şi de bătălii. Deci nu erau nişte simpli halidorani. Erau munteni halidorani, trupele de elită, cele mai de temut, ale Regelui-zeu. Toţi.

La lumina zilei originea lor ar fi limpede pentru oricare cenarian din castel. Noaptea însă, oştenii cenarieni n-ar înţelege imediat că sunt atacaţi de o oaste străină. Şi-ar da seama că banderolele sunt folosite de halidorani ca să se recunoască între ei, dar abia după ceva timp. Fiecare nou grup care s-ar înfrunta cu halidoranii ar trebui să descopere singur.

Kyllar văzu o altă corabie care venea în amonte, la o distanţă de doar o sută de metri. Muntenii aveau pieptul mai lat decât ceilalţi halidorani, şi, cu toate că în munţi mai rămăseseră câteva triburi ici şi colo, cele care fuseseră absorbite de imperiu dădeau cei mai fioroşi

luptători.

Patru sau cinci sute de munteni. Kyllar nu-şi dădea seama exact, dar bănuia că şi cealaltă corabie era plină de oşteni de elită. Dacă aşa stăteau lucrurile, Halidorul voia să atace castelul chiar în noaptea aceasta. Restul ţării avea să se prăbuşească asemenea unui om care tocmai fusese decapitat.

Câţiva vrăjitori urcau pe cărarea abruptă care ducea spre pod vorbind între ei. Priveau cerul de deasupra castelului, aşteptând probabil un semn.

Kyllar rămase pe loc, neştiind ce să facă. Putea intra în castel ca să-l salveze pe Logan – mai mult ca sigur Roth îl pusese pe Hu sau pe Durzo să-i ucidă pe toţi ducii, mai ales după luptele date de Logan la graniţa cu Halidorul. La fel de sigur era că uciderea lor va avea loc în scurt timp, dacă nu cumva se şi întâmplase deja. Kyllar ori intra în castel ca să încerce să oprească măcelul, ori li se opunea halidoranilor aici.

„De unul singur? Nebunie curată."

Simţea cum creşte furia în el în timp ce corabia se apropia de pod. Ştia că nu are de ce să fie loial Cenariei, dar ştia că trebuie să le fie loial lui Logan şi contelui Drake. Dacă oastea asta pătrundea în castel, toţi cei dinăuntru vor fi masacraţi.

Deci trebuia să lupte şi înăuntru şi afară. Minunat.

Kyllar se uită la impostorii Sa'kagé care păzeau podul. Bătăuşii probabil că nu aveau habar şi nici nu le păsa de dispozitivul de apărare a podului, darămite să ştie cum să-l scoată din funcţiune. Nu făcuseră decât să pregătească vinciul care ridica poarta masivă, din fier, a podului.

În clipa următoare, Kyllar văzu deasupra castelului o flacără lungă, verde-albastră. Şi o luă la picior.

Vrăjitorii păreau mulţumiţi. Se sfătuiră cu un ofiţer, care începu să dea ordine. Unul dintre halidorani ridică o torţă şi o flutură de două ori. Lefty şi Bernerd se postară de-o parte şi de alta a podului, fluturând torţele la rândul lor, tot de două ori.

„E clar."

Kyllar scoase Răzbunarea din teacă. Auzind sunetul metalic, bătăuşii se întoarseră. Lefty îşi miji ochii şi se aplecă în faţă. Din cauza torţelor nu văzură prea departe, doar o dungă subţire din metal care plutea în aer. Şi care se abătu asupra lor cu o viteză ameţitoare.

În clipa următoare, cei doi se prăbuşiră la pământ, fără viaţă. Kyllar puse torţa la loc în mâna lui Bernerd şi se uită spre oştenii de pe corăbii. Aceştia coborâseră deja şi acum urcau în şir indian pe cărările înguste care duceau la pod.

Kyllar smulse cheile de la brâul lui Bernerd, descuie poarta şi se strecură înăuntru. Găsi vinciul. Poarta era, de fapt, un grilaj masiv, cu ţepi, contrabalansat, care putea fi lăsat în apă. În cazul de faţă peste o corabie.

Kyllar acţionă vinciul. Poarta coborî jumătate de metru – şi nu scoase un zgomot oarecare, ci un *zăngănit* puternic. Kyllar privi în jos. Poarta se lovise de două sfere magice, care străluceau în întuneric. Pe puntea primei corăbii mai mulţi vrăjitori se agitau şi strigau.

Kyllar dădu fuga în baraca paznicilor. Văzu un ceaun plin cu tocană fierbând deasupra unui foc, instrumente de gătit, un coif, câteva pelerine, dulapuri în care paznicii îşi ţineau obiectele personale şi, pe o măsuţă joasă, un joc de arşice. Era şi un dulap plin cu covoare vechi, late, vârâte în nişte găleţi mari.

Ieşi de acolo. Era imposibil ca regele să-şi lase podul, atât de important din punct de vedere militar, cu o apărare atât de precară. Stâlpii de susţinere erau din lemn armat cu fier – ignifugi. Dar lemnul se uda, nu putea să respire şi să elimine apa pe care o absorbea, deci stâlpii putrezeau în timp şi trebuiau înlocuiţi.

Oare de ce se temea regele de foc atât de mult?

Kyllar pricepu imediat. De-o parte şi de alta a podului erau grinzi lungi de lemn fixate pe pivoţi. La capătul fiecărei grinzi era un glob uriaş, din lut, cu diametrul cât înălţimea lui Kyllar. Deasupra globului era o scoabă de fier de care atârna o parâmă. De o parte şi de alta a globului erau nişte mânere mici.

Kyllar trase de un mâner şi dădu la iveală o placă

metalică. Scoase placa şi un val de fum uleios îl izbi în faţă. Înţelese de-abia după ce privi cu atenţie întregul dispozitiv. Se întoarse repede la poartă şi luă torţele paznicilor. Încuiase poarta. Primii halidorani se apropiau de pod.

„Ce fac eu aici?”

Prima corabie se pregătea să treacă pe sub pod. Nu mai era timp. Kyllar lovi cu piciorul un zăvor de siguranţă care fixa grinda în loc şi se împinse în ea. Nici gând să se clintească. Se împiedică şi fu cât pe-aci să cadă peste parâmele de jos, înjură şi se împinse din nou în grindă. Afurisiţii ăia de paznici nu le ungeau niciodată?

Într-un târziu îi trecu prin minte să-şi folosească Talentul. Puterea creştea în el, simţindu-se acum de parcă ar fi putut duce şi o căruţă în spate. Împinse grinda şi se văzu strălucitor, umbra neregulată acoperindu-i şi descoperindu-i pielea în timp ce-şi direcţiona Talentul.

„Dacă am noroc, îşi vor da seama că sunt aici când va fi prea târziu.”

Un ghem de foc verde zbură pe deasupra globului, cam la un metru de el. Auzi strigătele celor de jos. Fie că-l văzuseră pe Kyllar, fie că-i văzuseră doar torţele, în mod sigur vrăjitorii nu erau deloc fericiţi.

Kyllar se propti din nou în grindă, dar neavând niciun punct de sprijin pentru picioare, nu făcu decât să alunece pe scânduri. Grinda abia dacă se clinti.

Un ghem de foc ricoşă din glob şi se înălţă spre cer. Kyllar nu-l luă în seamă. Ceva alb înflorea deasupra punţii – acum corabia se afla chiar sub el. O creatură mică apăru în faţa unui vrăjitor cu părul roşu şi începu să zboare ca o pasăre colibri. Vrăjitorul rostea o incantaţie, făcând tot felul de semne, poruncindu-i creaturii.

Kyllar se opinti, dar parâmele de la picioarele lui fură cât pe-aci să-l omoare când se-mpiedică de ele.

Homunculul prinse formă în timp ce se îndrepta ca fulgerul spre Kyllar. Era mic, cam de treizeci de centimetri, şi cu faţa de un alb bolnăvicios. Semăna întrucâtva cu vrăjitorul cu părul roşu. Ateriză uşor pe glob

şi ghearele îi pătrunseră în fier ca-n unt. Apoi se întoarse spre Kyllar şi şuieră, dezvelindu-şi colţii.

Kyllar se dădu înapoi, mai-mai să cadă de pe pod.

Jos era vânzoleală mare. Aerul din faţa vrăjitorului cu părul roşu se vălurea ca un iaz în care ai aruncat o piatră. Ceva se mişca repede, de parcă ar fi alunecat pe sub aer. Ceva imens. Realitatea părea că-şi depăşeşte limitele…

Până plesni. Kyllar văzu iadul pe pământ în timp ce realitatea plesnea la trecerea wyrmului.

Se îndrepta spre el.

Când ajunse la cinci metri, realitatea pocni şi se frânse în două. Kyllar zări o gură rotundă, ca de ţipar, şi uriaşă. Gura părea că se întoarce pe dos, ca un con plin de ghimpi. Apoi un şir de dinţi ascuţiţi se izbiră în homuncul, se dădură înapoi şi muşcară din creatura lividă. Alte şiruri de dinţi se înfigeau în orice apucau, cu o forţă înspăimântătoare, aspirând totul.

Ultimul şir de dinţi, cei mai laţi, înhăţară aproape tot globul de fier, şi wyrmul dispăru în gaura lui la fel de iute pe cât apăruse. Aerul se văluri din nou şi apoi se linişti de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Homunculul dispăruse. Ca şi trei sferturi din glob, lutul fărâmiţat, fierul topit ca untura. Uleiul se scurgea în apă, lângă corabie. Oştenii izbucniră în urale. Prima corabie trecuse pe sub pod, iar cea de-a doua mai avea puţin. Slăbit, Kyllar se întoarse repede şi din nou fu cât pe-aci să se împiedice în parâme.

— Lua-v-ar dracu’! înjură el, dar apoi le privi cu atenţie.

Parâmele făceau parte dintr-un sistem de scripeţi – legat de grindă.

— Ce *tâmpit* sunt!

Înşfăcă o parâmă şi trase de ea cu putere. Cel de-al doilea glob sări uşor de pe pod. Kyllar auzi un urlet şi imediat două proiectile verzi trecură pe lângă el.

Lângă primul scripete era o altă parâmă. Subţire. Probabil importantă. Kyllar trase de ea. Grinda care susţinea globul de lut se prăbuşi. Globul căzu şi el. O clipă, Kyllar se temu că scăpase singura lui armă, dar parâma

legăna globul ca o pendulă. Parâma ajunse la o jumătate de metru deasupra apei şi globul căzu pe cea de-a doua corabie, la linia de plutire.

Din întâmplare sau poate pentru că aşa trebuia, nu avu loc nicio explozie. Partea globului care lovi corabia era din fier acoperit cu un strat subţire de lut ars. Trecu prin peretele corabiei ca printr-o scoarţă de mesteacăn şi dădu iama prin muntenii înghesuiţi acolo. Restul globului, din lut, se dezintegra. Uleiul din glob se împrăştie peste oameni şi armele lor, udând podelele de lemn.

Kyllar privi corabia. Chiar la linia de plutire era o gaură destul de mare, prin care îi văzu pe supravieţuitori cum urlă de groază şi încearcă să iasă. Sperase în ceva mai impresio…

BUM! Corabia explodă. Flăcările ţâşniră prin gaura făcută de glob, lărgind-o, mărind-o de trei ori. Focul năvăli prin hublouri. Ţipetele celor dinăuntru fură înghiţite de trosnetul lemnului ars. Oamenii de pe punte căzură seceraţi, mulţi dintre ei în apă. Armurile îi traseră fără speranţă sub valurile blânde.

Focul se stinse la fel de repede pe cât se iscase. Fumul continua să iasă prin hublouri, în timp ce oştenii se târau pe punte. Corabia se lăsă pe o parte. Un ofiţer, cu o tăietură adâncă la frunte, striga în zadar ordine. Oştenii săreau în apă ca să ajungă la malul ce părea atât de aproape, dar se duceau la fund ca pietrele de moară. Apa nu era adâncă, dar pentru cei îmbrăcaţi în armură, era de ajuns.

Oprindu-se câteva clipe ca să treacă de la ulei la lemn, focul se năpusti din nou, ca o jivină nesătulă. Cuprinse toate punţile, pârjolindu-le, şi, chiar dacă încă plutea, corabia nu mai avea cum să ajungă la mal. Câţiva soldaţi avură inspiraţia să-şi lepede armura înainte de a sări peste bord, alţii se agăţară cu disperare de stâlpii podului, dar cel puţin două sute de munteni nu mai aveau cum să lupte pe pământ cenarian.

Poarta din spatele lui Kyllar se zgudui brusc. Trase o înjurătură. N-ar fi trebuit să rămână acolo, n-ar fi trebuit

să stea să privească. Locul lui acum era în altă parte.

Niciun oştean cenarian nu-i sărise în ajutor, nici măcar acum, la două minute după primul semnal. Oricât de grav era ce se întâmpla aici, la castel se întâmplau lucruri şi mai grave.

Poarta uriaşă se făcu ţăndări şi, printre rămăşiţele ei fumegânde, îşi făcură loc vrăjitorii radiind de forţă.

Kyllar o luă la goană spre castel.

CAPITOLUL 48

Roth traversă coridorul în fugă, urmat de Neph Dada şi doisprezece oşteni în uniformă cenariană. Ajunse într-o încăpere mică, făcu la dreapta şi urcă un şir de trepte înguste.

Era un labirint ameţitor de coridoare, holuri şi scări de serviciu, dar pentru Roth şi oamenii lui era cel mai scurt drum spre turnul de nord. Timpul era preţios. Numeroasele planuri pe care Roth le pusese la cale în cele mai mici detalii, ca pe nişte plante de care te îngrijeşti neîncetat, aşteptându-le să înflorească, dădeau roade în noaptea asta. Ca un copil lacom, voia să guste din fiecare, să simtă cum sucul sângeriu i se prelinge pe bărbie.

Regina şi cele două fiice mai mici mureau chiar în clipa asta, îşi dădu el seama cu regret. Păcat. Mare păcat, fiindcă nu putea fi şi el de faţă. Spera ca nimeni să nu se atingă de cadavre până nu le vedea. Dăduse ordine în acest sens, dar deşi avea încredere că Hu Gibbet i le va îndeplini întocmai, începuse războiul. N-aveai cum să ştii ce se va întâmpla.

Şi nu aveai cum să intervii. Măcar nu ratase momentul în care regele îşi dăduse duhul.

Ce satisfacţie! Dacă n-ar fi trebuit să fie atent la drum, Roth ar fi izbucnit în râs.

Ar fi vrut să-şi ţină arbaleta îndreptată spre fruntea regelui toată seara. Ar fi vrut să-l ucidă cu mâna lui, dar căpitanul Arturian fusese mult prea vigilent. Roth intrase în Sala Mare, doar că fără armă. Un mic dezastru. Dacă n-ar fi intervenit Durzo Blint, tot planul s-ar fi dus de râpă. Şi atunci Garoth Ursuul, tatăl lui, l-ar fi ucis.

Până la urmă reuşise. Mulţumită lui Durzo, ce demonstraţie de virtuozitate! Otrăvirea invitaţilor fusese o idee genială. Roth văzuse cu ochii lui în bucătărie cum degustătorii încercau fiecare fel de mâncare şi nici unuia nu i se făcuse rău. Felul în care Durzo otrăvise vinul regelui fusese un exemplu de acrobaţie. Amestecul

acţionase chiar mai bine decât promisese Blint. Avea de gând să-l folosească pe Blint şi cu alte prilejuri. Cu ajutorul lui, Roth va provoca suferinţe nemaipomenite, la care nu s-a gândit niciodată. Ierburi! Nici măcar nu-şi imaginase cât de puternice sunt. Durzo va fi cel care-l va instrui cum să le folosească, pe toate. Cine ar fi crezut că ierburile date regelui îl vor scoate din minţi pe Agon?

Îşi răsese în barbă când generalul îl scurtase de cap pe neghiobul de rege. Avusese o satisfacţie mai mare decât dacă ar fi făcut-o cu mâna lui. Până acum nu trăise plăcerea de a privi cum cineva comite un act pe care el însuşi să-l considere trădare. Ce sentiment înălţător să vezi cum un om îşi încalcă propriile principii. Roth întârziase în Sala Mare până când văzuse că generalul şi oamenii lui înghiţiseră momeala şi plecaseră în direcţia greşită.

Dacă nu omisese niciun detaliu – Roth nu omitea nimic, niciodată – în noaptea aceasta se va înfrupta din fructe şi mai dulci decât trădarea lui Agon. Garoth Ursuul va fi atât de mulţumit.

Şase sute dintre cei mai buni munteni ai Regelui-zeu urmau să ajungă la castel într-o jumătate de oră. Alţi o mie aveau să sosească în zori. Regele îi spusese că vrea să piardă mai puţin de jumătate dintre ei până intra în ţară cu o oaste de ocupaţie, a doua zi.

Roth aprecie că va pierde mai puţin de un sfert. Poate chiar mai puţin. Îşi va trece *uurdthanul* cu brio. Regele-zeu îl va numi rege al Cenariei, vasal doar lui. Cu timpul, Regele-zeu îi va da întreg imperiul halidoran lui Roth.

Alungându-şi gândurile de mărire, se opri pe ultimul coridor îngust şi oamenii lui îl ajunseră din urmă. Uşa din faţa lui, prinsă în balamale nevăzute, dădea spre scara de la baza turnului de nord. Roth făcu un semn scurt.

Oamenii lui deschiseră uşa brusc şi năvăliră în hol, cu spadele trase. Cei doi străjeri postaţi la baza turnului nu avură nicio şansă. Nu apucară decât să facă ochii mari, apoi căzură seceraţi.

— Rămânem aici. Agon nu trebuie să urce în turn. Urmează prinţul şi prinţesa, hotărî Roth, încordându-şi

arbaleta.

*

Logan aştepta pe marginea patului. Închise ochii şi îşi frecă tâmplele. Pe moment era singur în dormitorul din vârful turnului de nord. Jenine Gunder – nu, Jenine *Gyre* – îl lăsase să se pregătească.

„Să se pregătească.”

Logan nu se simţea în apele lui. Sigur, se gândise la cum e să faci dragoste, dar se străduise să-şi limiteze dorinţa la o singură femeie – şi acea femeie nu era Jenine.

După ce Serah îi acceptase cererea în căsătorie, crezuse că fanteziile lui vor prinde viaţă. Nu mai departe de azi-dimineaţă îşi făcuseră planuri pentru nuntă.

Şi iată acum altceva.

Auzi paşii uşori pe covor şi ridică privirea. Jenine îşi desfăcuse părul care acum îi ajungea, plin de bucle, bogat, până aproape de talie. Purta o cămaşă de noapte albă, transparentă, şi zâmbea cu timiditate. Logan simţi că i se taie răsuflarea. Tot ceea ce-l lăsase să-şi imagineze rochia ei de aseară – pe toţi zeii! aseară? – se adeverea acum; fiecare promisiune fiind depăşită de realitate. Ochii lui Logan îi admirară formele sinuoase, şoldurile, talia îngustă, deasupra căreia se reliefau sânii perfecţi, formele de o dulceaţă ce-l ducea cu gândul la o operă de artă. Se desfătă cu auriul pielii ei la lumina lumânărilor, cu sfârcurile mai închise la culoare ce se profilau prin cămaşa de noapte, vena care-i zvâcnea la gât, atitudinea ei sfioasă. Simţea cum creşte dorinţa în el. O dorea. Dorinţa urla în el, estompând totul în jur, înghiţind lumea, lăsând doar frumuseţea din faţa lui şi gândul la ce va urma.

Întoarse privirea. Ruşinat. Simţi un nod în gât, care-l împiedică să respire.

— Sunt chiar atât de urâtă?

Logan ridică ochii şi-i văzu braţele încrucişate pe piept, lacrimile din ochi. Îndurerat, îşi feri iar privirea.

— Nu! Nu, doamna mea. Hai, apropie-te.

Jenine nu se clinti din loc. Nu era destul. Logan îi întâlni

privirea.

— Te rog. Eşti atât de atrăgătoare, atât de… de frumoasă, încât mă tulburi nespus. Pur şi simplu mă doare dorinţa. Vino, aşază-te lângă mine. Te rog.

Jenine se aşeză lângă el pe pat, aproape, dar fără să-l atingă. Până acum Logan nu ştiuse prea multe despre ea. Chiar şi tatăl lui o considerase o partidă prea bogată pentru el. Logan ştia doar că e simpatizată, „veselă”, „că se maturiza pe zi ce trece”, şi că nu împlinise şaisprezece ani. Se convinsese la petrecerea din seara aceea, fata pur şi simplu strălucise… până când tatăl ei dăduse drumul vorbelor. Logan înţelegea acum ce trebuie să fi simţit tatăl lui când femeia pe care o iubea fusese nevoită să se mărite cu regele.

Şi despre fratele Jeninei se spunea că „se maturiza pe zi ce trece”. Despre prinţ lumea credea că în sfârşit încetase să mai alerge după femei şi începea să-şi asume o parte din responsabilităţile guvernării. Dar Logan îşi imagina că, în cazul Jeninei, „a se maturiza” însemna să nu mai joace prinselea prin castel.

Era atât de diferită de Serah – şi era soţia lui.

— Sunt… azi-dimineaţă eram logodit cu altă femeie. O femeie pe care am iubit-o mulţi ani… Şi încă o mai iubesc, Jenine. Pot să-ţi spun pe nume?

— Poţi să-mi spui cum vrei, stăpâne, replică ea pe un ton rece.

O jignise. Se simţea rănită, dar dintr-un motiv neîntemeiat. Fir-ar să fie, ce tânără era. Pe de altă parte, înţelegea că nu numai el avusese parte de surprize în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Ai fost îndrăgostită vreodată, Jenine?

Jenine se gândi câteva clipe cu o seriozitate pe care n-ai fi bănuit-o la o adolescentă de cincisprezece ani.

— Mi-au plăcut… câţiva băieţi.

— Nu-i acelaşi lucru, spuse Logan răstit, dar regretă imediat.

— Ai să mă-nşeli? ripostă ea. Cu ea?

Cuvintele îl izbiră în plin. Logan îşi dădu seama că nici

Jeninei nu-i venea uşor. Cum s-o fi simţind, să-l placă, să se mărite cu el şi să ştie că iubeşte pe altcineva?

Logan îşi ascunse faţa în mâini.

— M-am însurat cu tine fiindcă aşa mi-a cerut regele, fiindcă poporul are nevoie de aşa ceva. Dar jurămintele sunt jurăminte, Jenine. Îţi voi fi credincios. Şi-mi voi face datoria de soţ.

— Şi datoria de a face un moştenitor?

Gheaţa nu se topise deloc. Logan ar fi trebuit să se aştepte la asta.

— Da.

Jenine se trânti pe pat, îşi trase cămaşa până sus şi desfăcu picioarele.

— Datoria te aşteaptă, stăpâne, zise ea, întorcând capul şi privind spre perete.

— Jenine, uită-te la mine!

Logan îi acoperi goliciunea şi – slavă zeilor – îi privi doar faţa, deşi chiar şi acum simţea cum trupul ei îl atrage ca un magnet. Ce deosebire mai era între el şi un animal?

— Jenine, îmi voi da toată silinţa să fiu un soţ bun. Însă inima nu ţi-o pot da. Încă nu. Mă uit la tine şi simt că n-ar trebui să te doresc. Dar eşti soţia mea! La naiba, mi-ar fi mai uşor dacă n-ai fi atât de… atât de frumoasă! M-aş uita la tine fără să vreau ce… ce-ar trebui să facem în noaptea asta. Înţelegi?

Era clar că fata nu înţelegea, dar se ridică în capul oaselor. Era din nou adolescenta de adineauri, roşind pentru ceea ce făcuse, dar cu privirea la fel de aprigă.

Logan ridică braţele, exasperat.

— Nu-ţi găsesc nicio vină. Nici eu nu înţeleg situaţia asta. E aşa de încurcată. Nimic nu are sens. Aleine…

— Te rog să nu vorbim despre asta acum. Da?

— Am pierdut totul. Totul e… totul e greşit.

Cum putea fi atât de egoist? Pierduse un prieten, dar şi ea îşi pierduse fratele mai mare. Şi ea suferea.

— Îmi cer scuze.

— Nu, eu îmi cer scuze, zise Jenine, cu ochii în lacrimi, dar cu o privire fermă. Am ştiut de la început că voi fi dată

celui de care ţara va avea nevoie. Am încercat să nu mă îndrăgostesc fiindcă ştiam că tata mi-ar fi putut spune oricând că vrea să mă mărite. Doi ani am încercat să *nu-mi* placă de tine. Ştiu că mă crezi o proastă, dar ştii cine mi-ar fi putut fi soţ? Un prinţ ceuran căruia îi plac băieţii, altul care are şaizeci de ani, un alitaeran care are şase ani, un lodricar care nu vorbeşte limba noastră şi are deja două soţii, halidorani care îşi tratează femeile ca pe nişte sclave şi un modain care a rămas văduv de două ori în împrejurări suspecte… Şi tu. Toată lumea te place. Un rege cu capul pe umeri ne-ar fi unit ca să stingă vrajba dintre familiile noastre, dar tata te urăşte. Aşa că a trebuit să te urmăresc de la distanţă, să aud ce spun despre tine fratele meu şi celelalte fete, să aud că eşti viteaz, plin de onoare, loial, deştept. Fratele meu mi-a spus că eşti singurul bărbat care nu s-ar lăsa intimidat de felul în care gândesc. Ştii cum e atunci când trebuie să rosteşti doar banalităţi şi să te prefaci că nu înţelegi nişte lucruri doar ca să nu capeţi o reputaţie *proastă?*

Logan nu prea înţelegea. După părerea lui, femeile nu trebuiau să dea impresia că sunt mai puţin deştepte decât erau cu adevărat. Sau nu aşa stăteau lucrurile?

— Când am aflat că urmează să mă mărit cu tine, am simţit că toate visele mele de fetiţă se vor adeveri. Chiar dacă tata se purta aşa cum se purta… şi Serah… şi Aleine… Îmi cer iertare, stăpâne. Ai fost sincer cu mine. Ştiu că nu tu ai vrut asta. Îmi pare rău că a trebuit s-o pierzi pe Serah în schimbul meu. Ştiu că ai avut parte de o grămadă de surprize neplăcute în ultimul timp.

Jenine ridică bărbia şi-i vorbi ca o prinţesă.

— Dar voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să fiu o surpriză plăcută, stăpâne. Mă voi strădui să-ţi merit dragostea.

„Pe toţi zeii, ce femeie!” Logan se uitase la Jenine şi nu dăduse atenţie decât sânilor ei. O văzuse chicotind cu prietenele ei, văzuse o copilă. Ce neghiob fusese. Jenine Gunder… Jenine Gyre… era o prinţesă născută să fie regină. Ţinuta ei, sacrificiul ei acceptat, *puterea* ei îl

uimeau pur şi simplu. Sperase ca, în timp, soţia lui să-i fie pe măsură. Acum spera ca el, în timp, să ajungă pe măsura acestei femei.

— Iar eu voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să ne iubim cât mai mult, Jenine. Numai că…

Fata îi atinse buzele cu un deget.

— Spune-mi Jenny, da?

— Jenny?

Logan atinse pielea moale, catifelată, a gâtului ei şi-i sorbi trupul din ochi. „E bine. Am voie să fac asta. Pot s-o fac. Pot s-o fac.”

— Jenny? Pot să te sărut?

Fata deveni nesigură din nou, până când buzele li se întâlniră. Apoi, cu toată ezitarea, nesiguranţa şi naivitatea ei, lui Logan i se păru că era tot ce avea lumea asta mai cald, mai frumos şi mai iubitor. Jenny era tot ce însemna femeie, drăgălăşenia întruchipată. O cuprinse cu braţele şi o trase aproape.

Câteva minute mai târziu, Logan se desprinse de ea, întorcând capul spre uşă.

— Nu te opri, zise ea.

Treptele de afară răsunau de zgomot de cizme cu ţinte. O mulţime de cizme.

Fără să-şi mai tragă hainele pe el, în întuneric, Logan se rostogoli pe pat şi îşi înşfăcă spada.

CAPITOLUL 49

Regnus Gyre de-abia avu timp să se ascundă când Brant Agon trecu în fugă pe lângă el, însoţit de doisprezece oşteni şi, inexplicabil, de câţiva nobili pântecoşi.

— Trăiască regele! Să-l salvăm pe prinţ! strigă unul dintre ei.

„Să-l salvăm pe prinţ?” Aşadar zvonurile nu se adevereau. Regnus auzise că Aleine Gunder fusese ucis aseară.

Dacă generalul ar fi fost singur, Regnus şi-ar fi strigat vechiul prieten. Dar nu acum, când era cu căpitanul Arturian. Căpitanul primise ordin să-l aresteze pe Regnus şi avea s-o facă, chiar dacă nu era de acord cu asta.

Auzi strigăte în depărtare, spre mijlocul castelului, dar nu desluşi cuvintele. Era îngrijorat, se întâmplaseră atât de multe lucruri pe care nu le înţelegea, şi nu putea interveni cu nimic, indiferent de ce se petrecea acum în castel. Avea doar şase oameni, niciunul în armură. Şi aşa le fusese greu să pătrundă în castel ca servitori, cu spadele bine ascunse. Tot ce putea spera acum era s-o găsească pe Nalia şi s-o scoată de aici.

Apartamentul reginei era la al doilea nivel al castelului, în aripa de nord-est. Regnus şi oamenii lui merseseră prin castel dezinvolţi, în două grupuri de câte trei, încercând să nu atragă atenţia servitorilor, acum însă nu mai era timp de aşa ceva. Le făcu semn să se apropie şi o luă la fugă.

Ajunseră la apartamentul reginei fără să dea peste vreun servitor sau străjer. Noroc chior. Doar doi străjeri, înarmaţi şi în armură, i-ar fi ucis foarte uşor pe Regnus şi oamenii lui.

Regnus bătu tare în uşa masivă, apoi o deschise. O doamnă de onoare care se pregătea să deschidă uşa făcu un pas înapoi, surprinsă.

— Gyre! exclamă ea. Maiestate, fugiţi! Ucigaşul!

Nalia Gunder şedea într-un balansoar cu o broderie în poală, neatinsă. Se ridică imediat în picioare şi-i făcu semn

doamnei de onoare să plece.

— Nu fi proastă. Hai, pleacă.

Cele două fiice mai mici, Alayna şi Elise, păreau că abia se opriseră din plâns. Se ridicară şi ele în picioare, şovăind, prea mici ca să-l recunoască pe ducele Gyre.

— Ce cauţi aici? întrebă regina. Cum ai intrat?

— Eşti în pericol. Cel care mi-a ucis soţia şi servitorii noaptea trecută a fost pus să te ucidă în noaptea asta. Te rog, Nai… te rog, regina mea, spuse Regnus ferindu-şi privirea.

— Ducele meu, zise ea, aşa cum o regină şi-ar fi întâmpinat vasalul preferat sau cum soţia s-ar fi adresat soţului.

Pentru Regnus cele două cuvinte însemnau: „Doar pe tine te-am iubit!”

— Ducele meu! Regnus, merg oriunde spui tu, dar nu pot pleca singură.

— Fetele tale pot veni şi ele.

— E vorba de Logan şi Jenine. S-au căsătorit în după-amiaza asta.

„Trăiască regele! Să-l salvăm pe prinţ!” Acum înţelegea strigătele nobililor. Scurtaseră anunţul clasic: Regele a murit; trăiască regele. Cu alte cuvinte, trăiască noul rege. Prinţul. Logan.

Regele Gunder era mort. Logan era noul rege.

Unul mai bun decât el s-ar fi gândit la altceva, Regnus era conştient de asta – un soţ mai bun s-ar fi gândit la altceva –, dar primul lui gând fu că soţul Naliei era mort. Piticul ăla odios care-i pricinuise atâtea suferinţe era mort; la fel ca soţia lui. Şi el şi Nalia erau, brusc şi miraculos, eliberaţi de douăzeci şi doi de ani de sclavie. Douăzeci şi doi de ani – ceea ce crezuse că era o condamnare pe viaţă încetase pe neaşteptate.

Se mulţumise cu bucuriile unui tată mândru şi comandant destoinic, fără să spere că alături de soţie va cunoaşte şi altceva decât gustul amar al frustrării. Acum fericirea nu era numai o posibilitate îndepărtată, era aici, la un pas de el, zâmbindu-i, cu ochii plini de dragoste. Cât

de diferit ar fi să vină acasă şi s-o vadă pe Nalia, să împartă cu ea bucuriile şi necazurile, viaţa şi patul.

Dacă voia şi ea, o lua de nevastă. Se însura cu Nalia.

Încet-încet, se gândi la celelalte implicaţii. Logan era noul rege? Genealogii vor avea coşmaruri dacă Regnus şi Nalia făceau un copil. Dar ce mai conta.

Izbucni în râs, cu inima uşoară. Apoi se opri. Agon, garda regală şi nobilii care săreau în ajutorul fiului său, înarmaţi cu cuţite luate de la masă.

Logan era în pericol. Oamenii aceia voiau să-l salveze. Logan era în pericol, iar Regnus se ocupa de altceva.

Nu mai era timp de explicaţii, să-i spună Naliei că e liberă, că Aleine e mort. Trebuia să acţioneze. Şi nu ştia cât timp mai are la dispoziţie.

— Sunt în pericol! După mine! strigă Regnus, ridicând spada. Trebuie…

Simţi o durere ascuţită în spate. Se întoarse şi se frecă pe piept, iritat. Văzu cum ceva negru dispare în umbrele din jur. Unul dintre oamenii lui îşi duse repede mâna la gât ca să oprească sângele care-i ţâşnea în toate părţile. Ca nişte marionete cu sforile tăiate, oamenii lui căzură la podea unul după altul, morţi. Regnus îşi privi mâna – era lipicioasă.

Se uită în jos. Pe piept i se întindea o pată de sânge. Ridică ochii spre Nalia. Umbra era în spatele ei, ţinând-o strâns. O mână neagră îi ridica bărbia, în cealaltă era spada scurtă care se împlântase în Regnus. Ochii Naliei erau aţintiţi asupra lui, plini de groază.

— Nalia, spuse el şi căzu în genunchi.

Vedea doar alb acum. Încercă să-şi ţină ochii deschişi, dar imediat îşi dădu seama că *sunt* deschişi şi că nu mai contează.

*

Generalul Agon şi grupul încropit din nobili şi garda regală de-abia se descurcau prin coridoarele labirintice ale castelului. De-a lungul secolelor, castelul se extinsese, devenind tot mai complicat. Oamenii generalului se opriră

de două ori în faţa câte unei uşi încuiate, se contraziseră dacă s-o spargă sau s-o ia pe alt drum şi rămaseră la a doua variantă.

Acum alergau pe ultimul coridor care ducea spre turnul de nord – cei din garda regală mai iuţi de picior, Agon încercând să ţină pasul, iar câţiva dintre nobili gâfâind în urmă. Nobilii renunţaseră de mult la strigătele entuziaste „Să-l salvăm pe prinţ" şi „Trăiască regele Gyre". Acum se rugau să nu-i lase puterile.

Agon intră în anticamera turnului şi auzi cum străjerii înjură şi bat în uşa care dădea spre trepte. Unul dintre ei, colonelul Gher, stătea la intrarea în anticameră.

— Grăbiţi-vă, domnilor, îi îndemnă el pe ultimii doi nobili burduhănoşi.

Agon privi în jur, lăsându-i pe cei mai tineri şi mai puternici să atace uşa groasă. Anticamera nu era mare, aproape şapte metri pătraţi, mobilată sumar, cu tavanul atât de sus încât se pierdea în întuneric, şi cu numai două uşi: una care dădea spre scări şi una care dădea spre sală. Altă cale de intrare nu era.

Ceva nu era în regulă. Faptul că uşa era încuiată însemna că străjerii postaţi aici fuseseră ucişi sau cumpăraţi. Generalul Agon privi peste umăr la colonelul Gher, care-i poftea pe ultimii nobili în încăpere. Agon trecu pe lângă un nobil burduhănos, lo-Gyre, vărul lui Logan, şi dădu să strige ceva, dar pumnul înzăuat al colonelului Gher îl izbi în bărbie.

În cădere, Agon văzu cum colonelul Gher trânteşte uşa după el şi o încuie. O clipă mai târziu, un membru al gărzii regale se repezi cu umărul în uşă, dar uşa rezistă şi imediat auziră cum Gher trage zăvoarele.

— Suntem blocaţi, constată lordul Urwer, inutil.

Preţ de o clipă toţi cei din anticameră încremeniră. Ridicându-se cu ajutorul unuia dintre oşteni, generalul observă că oamenii, în sfârşit, îşi dădeau seama de implicaţii.

Dacă fuseseră trădaţi de unul de-ai lor însemna că uciderea prinţului nu era ceva izolat sau pus la cale de pe

o zi pe alta. Tot ce se întâmplase în ultimele zile fusese plănuit în cele mai mici detalii – de la moartea prinţului Gunder până la sechestrarea lor în această anticameră fără ieşire. Şansele de supravieţuire nu erau deloc bune.

— Ce facem acum, domnule general?

— Spargem uşa de colo, răspunse Agon arătând spre uşa care ducea către scări.

Dar probabil că era prea târziu. Scara sigur era deja plină de oşteni inamici şi străjeri morţi. Pe de altă parte, Agon învăţase cu multă vreme în urmă că nu trebuie să piardă timpul pe câmpul de luptă gândindu-se la ce-ar fi trebuit să facă şi ce-ar fi trebuit să vadă. Regretele trebuiau lăsate pentru mai târziu, dacă exista un mai târziu.

Garda regală tocmai îşi reînnoia asaltul asupra uşii când se auzi şuieratul unei săgeţi trase dintr-o arbaletă. Un oştean se prăbuşi la podea cu pieptul străpuns, de parcă n-ar fi purtat o cămaşă de za, ci de mătase. Agon înjură şi se uită în jur după vreo gaură în pereţi. Nu văzu niciuna.

Oamenii priviră şi ei, îngroziţi, încercând să se apere de un duşman nevăzut. Alt şuierat şi un alt oştean căzu mort.

Agon şi oamenii lui ridicară ochii spre tavanul întunecat. Un candelabru care atârna până aproape de ei le împiedica vederea. Din întunericul de sus răsună un hohot de râs sinistru.

Oştenii şi nobilii încercară să se ascundă pe unde puteau, dar nu prea era loc de aşa ceva. Un oştean se ghemui după un scaun tapiţat, cu spătarul înalt. Un nobil smulse un portret al lordului Robin de pe perete şi-l folosi ca scut.

— Uşa! urlă Agon, deşi simţea cum îl cuprinde disperarea.

Nu aveau cum să iasă de acolo. Cel sau cei care trăgeau asupra lor nu numai că aveau susţinători şi trădători în castel, dar cunoşteau şi secretele castelului. Paranoicul rege Hurlak împânzise castelul cu camere şi ferestruici secrete. Fiindcă ştia unde sunt, asasinul nu avea decât să stea pe loc şi să-i ucidă pe toţi. Nu aveau cum să-l

oprească.

Alt şuierat. Oşteanul care se ascundea după scaun înţepeni când săgeata pătrunse prin spătar şi-i intră în spate. Asasinul le dădea de ştire că situaţia era fără speranţă.

— Uşa! răcni Agon.

Cu acel curaj pe care mulţi comandanţi îl cer, dar puţini îl arată, toţi oştenii rămaşi săriră şi începură să împingă în uşă. Erau conştienţi că unii dintre ei vor muri, dar şi că era singura lor ieşire, singura speranţă de viaţă.

Alt şuierat. Încă un soldat căzu la podea. Lordul Ungert, ţinând portretul fără vlagă, scânci ca o fetiţă.

Alt şuierat. Un oştean păru că face un salt lateral când o săgeată îi străpunse urechea şi-l izbi de cadrul uşii, umplându-l de sânge.

Uşa se crăpă. Unul dintre cei trei soldaţi rămaşi scoase un strigăt de triumf. Chiar atunci o săgeată zbură prin crăpătură şi i se înfipse în umăr. Omul se răsuci în loc înainte ca o nouă săgeată, venită de sus, să i se oprească în şira spinării.

Ceilalţi doi cedară. Unul lăsă spada din mână şi căzu în genunchi.

— Te rog, spuse el. Te rog, nu. Te rog, nu. Te rog…

Ultimul rămase căpitanul Arturian, care atacă uşa ca posedat de diavol. Era un bărbat vânjos, aşa că uşa se cutremură şi se clătină sub loviturile lui, crăpătura lărgindu-se, iar el încercă să ajungă la încuietoare.

Evită două săgeţi care trecură prin gaură, razant cu capul lui, apoi se izbi din nou în uşă. Altă săgeată trecu pe lângă Arturian şi Agon văzu cum căpitanul îşi dă capul pe spate. Săgeata îi zgârie obrazul, o dungă subţire, şi-i înjumătăţi urechea.

Cu un urlet de durere, căpitanul azvârli spada prin gaură, ca pe o lance. Smulse încuietoarea, tresărind când o săgeată îi pătrunse în braţ şi ieşi pe partea cealaltă. Fără s-o ia în seamă, luă uşa în braţe şi o scoase din balamale.

Cinci arcaşi halidorani în uniformă cenariană stăteau pe trepte cu arcurile încordate. Şase bărbaţi înarmaţi cu săbii

şi un vrăjitor se aflau în spatele lor. Un alt arcaş zăcea la picioarele lor, cu spada gărzii înfiptă în stomac. Cei cinci arcaşi traseră în acelaşi timp.

Plin de săgeţi, căpitanul Arturian căzu pe spate, chiar lângă oşteanul rămas în genunchi, care ţipă îngrozit.

Altă săgeată. Ţipătul se transformă într-o bolboroseală şi tânărul se lăsă moale, înecându-se în propriul sânge.

Apoi avu loc una dintre acele scene neobişnuit de fireşti în haosul unei lupte, pe care Agon le mai văzuse, dar cu care nu se putea obişnui. Un arcaş îşi lăsă arcul, intră în cameră şi puse mâna pe uşă.

— Scuze, îi zise el căpitanului la moartea căruia tocmai contribuise.

Vocea nu era sarcastică, doar politicoasă. Desprinse uşa din degetele încleştate ale căpitanului, ieşi şi o aşeză la locul ei, sub privirile nedumerite ale lui Agon şi ale nobililor.

În acele momente, înainte ca realitatea să-şi reia cursul cu brutalitate, Agon se uită la nobili, iar nobilii se uitară la el. Ei erau cei care doriseră să-şi pună viaţa în joc pentru a-l salva pe prinţ. Oameni curajoşi, chiar dacă unii nu erau deprinşi cu meşteşugul armelor, gândi generalul privind cum Ungert se apăra cu un tablou. Aceştia erau oamenii pe care-i condusese la moarte.

Capcana era ingenioasă. „Servitorul familiei Gyre” fusese, fără îndoială, unul dintre oamenii uzurpatorului. Mişcarea nu numai că divizase garda regală, îndepărtându-i pe majoritatea soldaţilor de Sala Mare, ci separase şi grâul de neghină. Lorzii care veniseră cu Agon nu erau nici pe departe cei mai potriviţi ca să-l apere pe prinţul Gyre, dar erau oameni care îşi demonstraseră loialitatea în singurul mod care conta – prin fapte.

Prin uciderea lor, Halidorul îi va elimina pe principalii opozanţi. Genial.

Dincolo de bolboroseala şi respiraţia gâtuită a oşteanului muribund, Agon desluşi un alt zgomot. Urechile lui îl recunoscură imediat. Cineva arma o arbaletă.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac.

— Aşadar ştiţi pe cine trebuie să blestemaţi înainte de a muri, auzi Agon o voce amuzată, cavernoasă, din ascunzătoarea de deasupra. Sunt prinţul Roth Ursuul.

— Ursuul! repetă nobilul Braeton şi scuipă.

— O, ce onoare, zise lordul lo-Gyre.

Săgeata i se înfipse în burta imensă cu atâta forţă încât îi ieşi prin spate, scoţându-i maţele. Vărul lui Logan se prăbuşi lângă perete.

Câţiva lorzi îl blestemară pe Ursuul aşa cum fuseseră invitaţi. Unii se adunară în jurul lui lo-Gyre care trăgea să moară pe podea. Generalul Agon rămase în picioare. Moartea îl va găsi drept, cu fruntea sus.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac.

— Vreau să-ţi mulţumesc, generale, spuse Roth. Mi-ai fost de mare ajutor. Mai întâi l-ai ucis pe rege – frumoasă trădare, recunosc – apoi mi-ai adus toţi oamenii ăştia exact unde trebuia. Vei fi răsplătit cu vârf şi îndesat.

— Poftim? exclamă bătrânul Braeton, privindu-l alarmat pe Brant. Spune că nu-i adevărat, Brant.

Următoarea săgeată trecu prin inima lui Braeton.

— E o minciună, răspunse Agon, dar Braeton era deja mort.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac.

Ungert se uită la Agon, înspăimântat. Tabloul îi tremura în mâini.

— Te rog, spune-i să înceteze, se rugă el de Agon, văzând că e ultimul lord rămas în picioare. Eu nici n-am vrut să vin cu tine. Nevastă-mea a insistat.

În scutul improvizat din tabloul lordului Robin apăru o mică gaură şi Ungert se clătină, dându-se înapoi. Câteva secunde rămase lipit de perete, cu faţa schimonosită, cu tabloul în mâini. Apoi căzu peste el, făcându-i rama ţăndări.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac.

— Ticălosule, zise lo-Gyre printre icnete, privindu-l lung pe generalul Agon. Ticălosule.

Următoarea săgeată i se înfipse între ochi. Generalul Agon ridică spada sfidător. Roth izbucni în râs.

— N-am minţit, generale. Îţi vei primi răsplata.

— Nu mi-e frică, răspunse Agon.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac. Săgeata îl izbi în genunchi şi Agon simţi cum îi sfărâmă oasele. Încercă să ajungă la scaun, dar căzu. Peste câteva clipe o altă săgeată îi pătrunse prin cot, părând că-i smulge braţul. Reuşi să se ridice în capul oaselor, agăţându-se de braţul scaunului ca un om care se îneacă.

— Mătrăşitorul meu mi-a spus că sigur vei cădea în capcana mea. Doar ai fost îndeajuns de prost ca să te încrezi în el, spuse Roth.

— Blint!

— Da. Dar nu mi-a spus şi că-l vei trăda pe rege! Asta a fost minunat! Şi să-l introduci pe Gyre în familia regală! E amic cu tine, nu? Logan va plăti cu viaţa pentru asta. Ştiu că nu ţi-e frică de moarte, generale. Răsplata pe care ţi-o dau e viaţa. Te las să trăieşti în ruşine. Hai, pleacă. Târăşte-te, gândacule!

— Te voi hăitui până la sfârşitul vieţii, promise Agon scrâşnind din dinţi.

— Vezi să nu. Eşti un câine bătut, Brant. M-ai fi putut opri, dar n-ai făcut decât să mă ajuţi, din aproape în aproape. Acum voi urca împreună cu oamenii mei în turn. Prinţul şi prinţesa vor muri fiindcă nu m-ai oprit la timp. De ce să te mai ucid? Fără tine n-aş fi putut face asta.

Roth îl lăsă pe general acolo, gâfâind pe podea. Distrus.

CAPITOLUL 50

Sergentul Bamran Gamble încordă arcul mare, alitaeran, folosindu-şi muşchii enormi ai spatelui. Nu conta că eşti ca un taur de puternic; numai cu braţele nu puteai încorda un arc alitaeran. Arcul era din lemn gros, de tisă, lung de peste un metru şi jumătate când era destins, iar săgeata trimisă de el putea străpunge o armură la o depărtare de două sute de metri. Auzise că unii nimereau o ţintă puţin mai mare de un metru de la o jumătate de kilometru, dar slavă zeilor, el nu era nevoit să facă asta.

Stătea pe acoperişul barăcii paznicilor din curtea castelului. Fuseseră închişi înăuntru de un trădător, dar omul fie nu avusese curaj, fie nu avusese o torţă cu care să le dea foc. Gamble ieşise prin acoperiş cu ajutorul oamenilor săi.

Primul ghem de foc al vrăjitoarei trecuse pe lângă capul sergentului înainte ca Gamble să-şi încordeze arcul. Vrăjitoarea era singurul meister din curte, trimis acolo să stea cu ochii-n patru. De pe acoperiş, Gamble văzu cum duşmanii încă mai traversau podul din est, dar atenţia lui era îndreptată spre vrăjitoare. O femeie cu părul roşu şi pielea albă. Răsufla din greu, ca şi cum ultimul ghem de foc ar fi sleit-o de puteri, dar deja îşi aduna forţele, rostind o incantaţie ceva, încordându-şi kiul negru de pe braţe.

Dacă Gamble rata acum, nu mai avea altă şansă. Vrăjitoarea ochea jos, ca să dea foc acoperişului din stuf al barăcii paznicilor şi astfel să omoare peste patruzeci dintre oamenii sergentului.

Gamble trase tare de coardă până ajunse cu cele trei degete în dreptul feţei; coarda îi atinse buzele. Nu mai ţintea, se lăsa în voia instinctului. Un ghem de foc apăru între palmele vrăjitoarei. Săgeata trecu direct prin flacără şi forţa care ar fi purtat-o prin armură străpunse cu uşurinţă flacăra diafană, coşul pieptului şi şira spinării tinerei vrăjitoare. Femeii îi fugi pământul de sub picioare de parcă ar fi fost legată de un cal în plin galop. Săgeata îi

ţintui corpul de uşa masivă din spatele ei.

Sergentul Gamble nu-şi dădu seama când mai scoase o săgeată din tolbă. Dacă ar fi avut de ales, ar fi sărit de pe acoperiş şi şi-ar fi scos oamenii de acolo, dar, pe neaşteptate, simţi fiorul luptei în sânge. După şaptesprezece ani de când era soldat, lupta pentru prima oară.

Săgeata îi atinse buzele şi ţâşni din arc, lovind o vrăjitoare care conducea un şir de munteni pe pod. O lovitură măiastră, una dintre cele mai reuşite din toată viaţa lui. Trecuse printre trei şiruri de duşmani în fugă şi lovise o vrăjitoare chiar subsuoară, azvârlind-o de pe pod. Vrăjitoarea căzuse, fără vlagă, în apele fluviului Plith.

Muntenii nici măcar nu se opriră. În clipa următoare, sergentul Gamble înţelese că nu-i a bună. Doi arcaşi şi un vrăjitor se desprinseră din grup şi începură să-l caute. Ceilalţi traversau în continuare podul. În timp ce arcaşii îşi încordau arcurile, vrăjitorul atingea fiecare săgeată şi vârful ei se aprindea imediat.

Gamble se lăsă să alunece de pe acoperiş şi sări în curte, în urma lui două săgeţi în flăcări se înfipseră în stuf. Focul se răspândi nefiresc de repede. Până să scoată drugii de la uşă, fumul începu să iasă pe ferestre.

— Ca facem, domnule sergent? întrebă unul dintre oştenii care se adunau în jurul lui.

— Dacă stăm împreună nu ne pot învinge, de asta încearcă să ne despartă. Cred că sunt vreo două-trei sute. Trebuie să ajungem la cazarma de jos.

Acolo erau două sute de oameni de-ai lor. Adică aproape cât duşmanii, deşi sergentul Gamble nu credea că un număr egal conta prea mult, mai ales împotriva muntenilor şi vrăjitorilor halidorani.

— Fir-ar să fie! exclamă un tânăr pe nume Jules. N-am chef să mor pentru Cei Nouă. Podul din est e încă al nostru. Mă duc acolo.

— Încearcă numai şi va fi ultimul lucru pe care l-ai făcut în viaţă, replică sergentul Gamble. Pentru asta suntem plătiţi. Orice încălcare a datoriei înseamnă trădare, cum a

făcut Conyer când ne-a încuiat aici.

— Asta-i plată?

— Am ştiut care-i solda când ne-am înrolat.

— Faceţi ce ştiţi că trebuie făcut, domnule sergent, spuse Jules, apoi scoase spada din teacă şi le întoarse spatele, sfidător, pornind în fugă spre pod.

Toţi cei treizeci şi nouă de subordonaţi întoarseră capul spre sergent. Gamble scoase o săgeată, şopti o rugăciune pentru două suflete în timp ce coarda îi atingea buzele şi-l ucise pe Jules. „Mă transform într-un adevărat erou de război, ce mai! Mă pricep să omor femei şi oameni de-ai mei.”

— Vom lupta, hotărî el. Aveţi nelămuriri?

*

Kyllar trecu în goană prin camerele servitorilor, nevăzut, fără să dea peste vreun duşman. Situaţia era gravă dacă oştenii regelui nu opuneau nicio rezistenţă.

Deodată, se trezi în mijlocul unei încăierări. Cel puţin un detaşament de munteni intraseră în castel pe alt drum fiindcă douăzeci dintre ei masacrau de două ori mai mulţi oşteni cenarieni.

Cenarienii erau pe punctul de a ceda, chiar dacă sergentul urla tot felul de ordine la ei. La vederea lui, Kyllar se opri din fugă. Îl cunoştea pe sergentul ăsta. Era Gamble, străjerul care intrase în turnul de nord în ziua care Kyllar îşi redusese la tăcere prima victimă.

Kyllar intră în luptă şi începu să ucidă halidorani cu uşurinţa ţăranului care-şi seceră holdele de grâu. Uşor ca bună ziua. Deşi nu simţea nicio plăcere să ucidă nişte oameni care de-abia îl vedeau.

La început, nimeni nu-l observă. Era o umbră în măruntaiele unui castel construit din piatră neagră şi luminat de torţe cu flacăra tremurândă. Apoi Kyllar îl salvă pe Gamble, decapitând un halidoran şi eviscerând un altul când cei doi îl încolţiseră pe sergent.

Kyllar nu părea să obosească. Era o vijelie. Era prima faţă a Îngerilor Nopţii; era răzbunarea. Era moartea. Nu

făcea o acţiune, ci era o stare de fapt. Kyllar era moartea. Dacă fiecare strop de sânge vinovat pe care îl vărsa putea acoperi un strop de sânge nevinovat, în noaptea asta se spăla de păcate.

Senzaţia străpungerii armurii, a pielii, a cărnii, cu judecata rece a Răzbunării era cea mai îmbătătoare din lume. Kyllar se pierdea în nebunie, un fel de meditaţie bizară, în timp ce se răsucea şi se ferea, despicând, găurind, zdrobind, distrugând feţe, curmând vieţi. Totul trecu prea repede fiindcă, în ceva mai mult de o jumătate de minut, toţi halidoranii erau morţi. Nici măcar un muribund. Furia morţii era devastatoare.

Efectul asupra cenarienilor fu copleşitor. Aceşti neputincioşi în armură rămăseseră cu gura căscată privind forma întunecată, care era Kyllar. Nici măcar nu ridicaseră armele. Nici măcar nu erau în poziţie de apărare. Pur şi simplu se minunau de ravagiile morţii.

— Îngerul Nopţii luptă pentru voi, le spuse el.

Deja stătuse acolo prea mult. Poate că Logan nici nu mai era în viaţă. O luă din nou la goană.

Toate uşile erau închise, iar pe coridoare domnea o linişte neobişnuită. Servitorii probabil că se baricadaseră în camerele lor sau fugeau care-ncotro.

Zgomotul de paşi în cadenţă îl făcu să se oprească. Se ascunse în pragul unei uşi, aproape de capătul coridorului. Chiar dacă ochii oamenilor nu-l vedeau, în noaptea asta erau şi alte pericole de care trebuia să ţină cont.

— Jos cred că sunt blocaţi peste două sute de oşteni de-ai lor, spuse un ofiţer adresându-i-se unui ins a cărui statură mică arăta că e vrăjitor, deşi purta armură şi spadă. În cel mult un sfert de ceas îi terminăm, meistere.

— Cum rămâne cu nobilii din grădină? întrebă vrăjitorul.

Răspunsul fu acoperit de tropăitul muntenilor care trecură pe lângă Kyllar dispărând după colţ.

Aşadar lorzii erau încercuiţi în grădină. Kyllar nu mai fusese acolo – pe cât posibil evitase castelul –, dar văzuse tablouri cu grădina şi, dacă pictorii nu se abătuseră prea mult de la adevăr, o putea găsi destul de uşor. Era un loc

la fel de bun ca oricare altul unde să-i caute pe Logan şi Durzo.

În timp ce se afunda tot mai mult în castel, coridoarele se umpleau de morţi, sângele lor năclăind podelele. Kyllar nu-şi încetini pasul. Morţii făceau parte mai ales dintre gărzile nobililor.

Sărmanii. Kyllar nu avea o simpatie prea mare pentru cei care îmbrăţişau cariera armelor şi apoi nu se pregăteau îndeajuns pentru ea; oamenii aceştia însă fuseseră masacraţi. Peste patruzeci de străjeri erau morţi sau pe moarte, zvârcolindu-se, cu spume la gură, gemând de durere. Kyllar văzu doar opt munteni morţi.

Orientându-se după bălţile de sânge şi cadavre, Kyllar ajunse la o uşă dublă din lemn de nuc, ferecată pe dinafară. Ridică drugul de fier şi o deschise.

— Ce dracu'… zise o voce răguşită, cu accent halidoran.

Retrăgându-se din faţa uşii în umbra statuii regelui Aleine al IX-lea aflat într-o poziţie eroică, Kyllar văzu câţiva munteni care păzeau încăperea plină de nobili. Bărbaţi, femei şi chiar copii. Cu hainele în neorânduială şi înspăimântaţi. Unii plângeau. Alţii vomitau.

Dincolo de raza vizuală a lui Kyllar se auzi zgomot de paşi şi muntenii îşi pregătiră armele. Vârful unei halebarde se prinse de colţul uşii şi-l rupse, lăsând să se vadă un ofiţer îndesat, pe cât de lat în spate, pe atât de înalt. Ofiţerul deschise şi cealaltă uşă cu halebarda, apoi făcu un semn şi doi oameni de-ai lui ieşiră repede pe coridor, spate în spate, cu spadele gata de atac. Priviră spre statuie, spre Kyllar care, ascuns în spatele ei, se făcuse una cu ea, cu braţele lipite de braţele statuii, cu picioarele lipite de picioarele statuii.

— Nu e nimeni, domnule căpitan, raportă unul dintre ei.

În grădina care nu era nici pe departe atât de impresionantă pe cât apărea în tablouri, erau zece străjeri şi patruzeci-cincizeci de lorzi – niciunul înarmat. Din fericire, muntenii nu erau însoţiţi de vrăjitori. Kyllar bănui că vrăjitorii erau prea preţioşi ca să fie folosiţi la paza prizonierilor.

Printre nobili erau şi câţiva de rang înalt. Kyllar recunoscu mai mulţi miniştri ai regelui. Faptul că erau toţi aici însemna că Roth fusese convins că va ocupa castelul repede şi voia să decidă personal pe cine să omoare şi pe cine să ia în guvernul lui.

Bărbaţii şi femeile priveau descumpăniţi, semn că nu le venea să creadă ce li se întâmplase. Faptul că lumea se întorsese cu susul în jos le depăşea capacitatea de înţelegere. Mulţi nu se simţeau deloc bine. Unii aveau hainele rupte şi pătate de sânge, alţii erau neatinşi. Câteva doamne cu părul încă perfect coafat plângeau, în timp ce altele, cu răni pe faţă şi cu rochiile sfâşiate, îşi ţineau firea.

— Fir-ar să fie, domnule căpitan! Doar nu s-a desferecat singură! zise un oştean din spatele lui Kyllar.

— Am fost puşi să apărăm încăperea asta şi aşa vom face.

— Dar nu ştim ce-i acolo… domnule căpitan.

— Asta e, răspunse căpitanul scund şi îndesat, cu un ton care nu admitea niciun argument.

Lui Kyllar aproape că-i păru rău de tânărul muntean. Instinctul lui avea dreptate. Poate ar fi ajuns un bun ofiţer. Asta însă nu-l opri să iasă din umbră la un metru de el.

Îşi spuse că nu redevenea vizibil doar ca să lupte cinstit. Trebuia să-şi conserve puterea. Văzuse destul măcel în jurul lui.

Tânărul halidoran dădu să-şi scoată spada din teacă, dar Kyllar fu mai iute şi-i străpunse stomacul. Apoi trecu pe lângă el, aruncă un cuţit cu mâna stângă, străpunse armura şi coastele unui alt oştean cu o lovitură de jos în sus şi înfipse spada scurtă într-altul dintr-o singură mişcare. Îi dădu un cap în gură unui muntean şi-l ţinu apoi drept pavăză pentru ca bărbatul să poată primi în plin halebarda căpitanului.

Se feri de o sabie şi înjunghie un muntean în vintre, cu wakizashiul. Căzut la podea, îşi răsturnă adversarul cu un genunchi bine plasat şi, continuând mişcarea, făcu un salt.

Şase oameni erau morţi sau răniţi grav. Mai rămâneau patru. Primul era un ins curajos. Atacă urlând că fratele lui

tocmai căzuse ucis. Kyllar pară lovitura şi ripostă, fratele alăturându-se fratelui. Ultimii trei atacară împreună.

O lovitură scurtă îl lipsi pe unul de spadă şi de mâna în care o ţinea, altul încrucişă spada cu Kyllar de cinci ori înainte să se ferească prea târziu şi să cadă orbit, de la o tăietură de-a curmezişul feţei. Kyllar sări peste halebarda care încerca să-i secere picioarele şi se întoarse spre ofiţer. Îşi trecu spada dintr-o mână într-alta şi lovi în spatele lui, străpungându-l pe oşteanul rămas cu un singur braţ.

Ofiţerul lăsă halebarda şi scoase spada. Kyllar zâmbi la diferenţa de gabarit dintre armele preferate de ofiţer şi se uită peste umărul lui. Ofiţerul dădu să se întoarcă, se încruntă, dar nu privi înapoi.

O doamnă frumoasă îl pocni în moalele capului cu un ghiveci de flori. Florile şi pământul zburară peste tot, ghiveciul însă nici măcar nu crăpă.

— Mulţumim că ne-ai salvat, dar de ce-a trebuit să te uiţi, spuse femeia gâfâind. Puteam să mor din cauza ta.

Era una dintre femeile cu părul şi machiajul neatinse de violenţa celor întâmplate. Faptul că tocmai zdrobise capul unui om părea că n-o afectase absolut deloc. Nu făcu decât să-şi scuture rochia de pământ şi să cerceteze dacă nu avea vreo pată de sânge. Kyllar era surprins că, în timp ce alergase, sânii nu-i scăpaseră din decolteul mult prea generos. O recunoscuse.

— Dar n-a apucat să se uite înapoi, îi zise el lui Terah Graesin, bucuros că-şi acoperise faţa cu masca din mătase neagră.

O purta din obişnuinţă, dar dacă n-ar fi făcut-o, câţiva dintre lorzi sigur l-ar fi recunoscut.

— Măi să fie…

Se auzi un ciocănit în uşă şi toată lumea încremeni. Trei ciocănituri, două ciocănituri, trei, două.

— Ordine noi, domnule căpitan! strigă un oştean. Maiestatea Sa spune să-i omorâm pe toţi. Avem nevoie de oştenii dumneavoastră ca să-i învingem pe cei din curte.

— Trebuie să plecaţi numaidecât, zise Kyllar îndeajuns

de tare ca să-l audă toţi nobilii. Cel puţin două sute de munteni vin dinspre podul din vest. Probabil sunt cei care luptă în curtea castelului. Dacă vreţi să trăiţi, luaţi toate armele pe care le găsiţi şi eliberaţi-i pe soldaţii noştri care sunt închişi jos. Mai sunt şi alţii care se îndreaptă deja într-acolo. Împreună cu ei veţi reuşi să ieşiţi din castel. Afară puteţi organiza o mişcare de rezistenţă. Deja aţi pierdut castelul; aţi pierdut oraşul. Dacă nu vă mişcaţi repede, vă veţi pierde şi viaţa.

Vestea îi izbi pe nobilii adunaţi în jurul lui Kyllar ca un jet de apă rece. Unii se pierdură de tot cu firea, alţii însă, puţini, păreau că-şi înalţă fruntea, regăsindu-şi demnitatea.

— Vom lupta, domnule, spuse Terah Graesin. Numai că unii dintre noi au fost otrăviţi…

— Ştiu despre ce otrăvuri e vorba. Dacă aţi supravieţuit până acum înseamnă că aţi luat o doză mică, în jumătate de oră vă veţi simţi bine. Unde e Logan Gyre?

— O clipă, eu sunt Terah Graesin, noua moştenitoare a tronului. Dacă…

— Unde e Logan Gyre? întrebă Kyllar apăsat.

— E mort. E mort. Regele e mort. Regina e moartă. Prinţesele sunt moarte.

Lumea începu să se clatine. Kyllar simţi un gol în stomac.

— Sunteţi sigură? Aţi văzut cu ochii voştri?

— Eram cu regele în Sala Mare când a murit. Iar pe regină şi fiicele ei mai mici le-am găsit în apartamentul ei, înainte să fiu prinsă. Arătau… groaznic, răspunse femeia clătinând din cap. Pe Logan şi Jenine nu i-am văzut, dar sigur au murit primii. După ce regele le-a anunţat căsătoria, la mai puţin de zece minute după ce-au părăsit sala, am şi fost atacaţi. Generalul Agon s-a dus să-i salveze cu câţiva oameni de-ai lui, dar a ajuns prea târziu. Oamenii care ne păzeau se lăudau cum au măcelărit garda regală.

— Unde?

— Nu ştiu, dar e prea…

— Ştie careva unde s-a dus Logan? strigă Kyllar.

După privirile lor îşi dădu seama că unii dintre ei ştiau, dar nu voiau să-i spună ca să nu-i lase singuri. Laşii. Auzi un geamăt venind mai de departe şi, făcându-şi loc printre ei, ajunse la un bărbat palid la faţă, plin de sudoare, întins pe spate. Avea spume la gură, iar lângă el era o baltă de vomă. Arăta atât de rău încât Kyllar aproape că nu-l recunoscu. Era contele Drake.

Kyllar îngenunche lângă el, scoase mai multe frunze dintr-o pungă şi începu să i le îndese printre buze.

— Ai un antidot? întrebă unul dintre lorzii bolnavi, dar care reuşeau să se ţină pe picioare. Dă-mi-l şi mie.

— Dă-mi-l şi mie! strigă altul.

Nobilii se îngrămădiră în jurul lui Kyllar, care scoase repede spada şi-i lipi vârful de gâtul unuia dintre ei.

— Dacă se atinge vreunul de mine sau de el, jur că vă omor.

— E doar un conte! strigă o femeie grasă, tremurând toată. Şi e sărac! Eu îţi dau tot ce doreşti!

O parte din Kyllar, dură, răzbunătoare, nu voia să le dea antidotul, ca să-i pedepsească pentru meschinăria şi micimea lor. Dar, în cele din urmă, luă punga şi i-o aruncă lui Terah Graesin.

— Dă-l celor care au cea mai mare nevoie. Pe cei care şi-au pierdut cunoştinţa nu-i mai poate salva, iar cei care stau în picioare n-au nevoie de el.

Femeia vru să spună ceva, uimită că i se porunceşte ce să facă, dar se supuse.

Timpul se strecura printre degetele lui Kyllar. Era aici. Era în castel, dar habar n-avea unde trebuia să ajungă. Privi în jos, spre conte, întrebându-se dacă nu cumva era prea târziu ca să-l mai poată salva.

Contele se mişcă. Deschise ochii şi se concentră.

— Tumul de nord, şopti el.

— Acolo s-a dus Logan?

Contele încuviinţă din cap, apoi se lăsă la loc, epuizat.

— E prea târziu pentru ei, spuse Terah Graesin. Luptă alături de noi. Am să-ţi dau pământuri, titluri, am să te iert…

Fără să ia în seamă rugăminţile nobililor, Kyllar se înfăşură în umbre şi o luă la fugă.

*

Oamenii lui Roth urcară treptele în goană şi deschiseră uşa dormitorului cu lovituri de picior. Roth şi Neph Dada îi urmară pe cei unsprezece oşteni care dădură buzna în cameră printre strigăte şi gemete. Chiar dacă uşile duble erau îndeajuns de late ca să intre trei oameni odată, cu patru şiruri de oşteni în faţa lui, Roth nu vedea ce se întâmplă, dar nu-i suna deloc bine. Răsunau zgomote de luptă, o spadă trecea printr-o cămaşă de zale, capul cuiva trosnea ca un pepene spart.

Lângă el, Neph Dada îşi întinsese braţele însemnate cu ki. Mormăi ceva şi o parte din ki începu să se zvârcolească. O explozie stranie, fără zgomot, aruncă oştenii în toate direcţiile. Până şi oamenii lui Roth se clătinară.

Cei trei bărbaţi din faţa lui căzură pe spate şi, în timp ce Roth se ţinu bine pe picioare, se loviră de bariera invizibilă pe care Neph o ridicase ca să-şi protejeze stăpânul. Neph vorbi din nou şi camera se umplu de lumină. Roth înaintă alături de el în timp ce oştenii îşi reveneau din şoc.

Logan încercă să se ridice, dar picioarele nu-l ascultară, de parcă erau ţintuite de podea. Era gol puşcă şi furios. Roth îşi vârî spada în teacă, iar opt dintre oamenii lui îşi recuperară armele scăpate pe jos. Şase soldaţi zăceau pe podea, cu răni adânci, care sângerau din plin. Trei erau morţi, trei aveau să moară cât de curând. Aşadar, Logan Gyre se pricepea să mânuiască spada.

Pe pat, într-o cămaşă de noapte transparentă era prinţesa. Se zbătea, furioasă, dar nu se putea acoperi. Neph o imobilizase şi pe ea.

Roth se aşeză lângă fată şi îşi plimbă privirea peste trupul ei nubil. Îşi linse un deget, îl lipi de gâtul ei şi-l plimbă încet în jos.

— Sper că n-am întrerupt nimic important, spuse el.

Jenine Gunder îl fulgeră cu privirea. Se roşise de ruşine, dar era şi furioasă la culme.

Roth îi duse un deget la buze făcând-o să-şi înghită cuvintele.

— Am venit doar să te felicit cu ocazia căsătoriei, porumbiţa mea. Ei, cum e? Eşti mulţumită de cum e înzestrat bărbăţelul tău?

Roth se uită la Logan şi se încruntă.

— Mda, cred că eşti. Dragul meu duce Gyre – ridicaţi-l în picioare! Sau, mai bine zis, prinţe Gyre? Nu te pierde cu firea. Am văzut-o goală şi pe maică-ta, cu timpul şi porumbiţa asta va…

Logan dădu să se repeadă la el, dar legăturile îl ţinură pe loc. Unul dintre soldaţi îl plesni peste faţă.

Roth continuă de parcă nu l-ar fi întrerupt nimeni. Plescăi din limbă.

— Cu timpul. Asta-i problema. Cu timpul, prinţesa s-ar putea mândri şi ea cu sânii şi şoldurile ei.

Roth îi zâmbi fetei şi o ciupi de un obraz. Apoi se ridică în picioare, iar magia lui Neph o ridică pe Jenine de pe pat şi o lăsă, tremurând, lângă soţul ei.

— Necazul e că nu ai timp. Sper că te-ai bucurat de căsătoria asta. Iar tu, Logan, prietene, sper că nu ţi-ai pierdut timpul cu preludiul – căsnicia voastră a luat sfârşit.

Clipa aceea părea să nu se mai sfârşească. Nimic nu era mai savuros pentru Roth decât să vadă cum uluiala se transforma în groază, iar groaza în disperare.

— Cine eşti? întrebă Logan, cu o privire neînfricată.

— Sunt Roth. Cel care a pus la cale uciderea fratelui tău, Jenine.

Ignorându-l pe Logan, Roth urmări cum cuvintele se sparg de fată ca un val ce se izbeşte de stânci. Însă nu se opri, n-o lăsă să-şi strige neputinţa.

— Sunt Roth, Shinga, conducătorul Sa'kagé. Sunt cel care a pus la cale uciderea tatălui tău, Jenine. Cu mai puţin de zece minute în urmă am văzut cum capul i se rostogoleşte de pe masa încărcată cu bucate alese… Sunt prinţul Roth Ursuul de Halidor. Eu sunt cel care a poruncit să fie ucise surorile şi mama ta, Jenine. Dacă ciuleşti bine urechile, s-ar putea să le auzi ţipetele.

Roth duse un deget la ureche şi mimă concentrarea.

— Numai voi doi aţi rămas între mine şi coroana Cenariei, Jenine, continuă el. Şi voi lua această coroană. Dar, mai întâi, mă tem că va trebui să vă ucid. Cine vrea să moară primul?

După fiecare frază, Roth o privea în ochi, se înfrupta din speranţa ei muribundă, îi savura disperarea vecină cu nebunia. Scoase un pumnal şi o întoarse cu faţa spre Logan.

Logan scoase un strigăt nedesluşit – Neph îi pusese căluş. Se zvârcoli şi se încordă, încercând să scape de legături, cu muşchii umflaţi, imenşi, dar fără să reuşească să învingă magia lui Neph. Mai degrabă smulgea stele de pe cer.

— Stăpâne, strigă un oştean de pe coridor. Una dintre corăbii a fost distrusă. Meisterii vor să-i ajuţi să înăbuşe rezistenţa.

Roth se înfioră de plăcere văzând cum speranţa prinde viaţă în ochii fetei.

— Rezistenţa, zise el. Poate că vor reuşi să te salveze! Dar eroul tău e deja aici. Logan, cum, stai aşa, fără să faci nimic? N-ai de gând s-o salvezi?

Muşchii braţelor şi picioarelor lui Logan se umflară din nou, iar legăturile magice se lărgiră şi se subţiară, dar Neph şopti ceva şi legăturile se strânseră la loc. Logan rămase nemişcat.

— Cred că nu, constată Roth, întorcându-se spre Jenine. Dar tu eşti prinţesa! Garda regală sigur va da fuga aici. Pun pariu că generalul Agon mai are puţin şi ajunge, tocmai la timp ca să te salveze!

Roth îşi mângâie barbişonul uns cu ulei.

— Necazul e că l-am ucis pe Agon, cum am ucis şi întreaga gardă regală. Nu mai sunt eroi. Nimeni nu te mai poate salva, Jenine.

Roth trecu în spatele Jeninei şi-i atinse cu mâna liberă pântecele plat. Îi rupse cămaşa de noapte, i-o scoase şi îi cuprinse un sân în palmă. În timp ce pe obrazul ei se rostogolea o lacrimă, Roth se aplecă şi o sărută pe gât, ca

un îndrăgostit, privindu-l pe Logan şi zâmbind batjocoritor.

Apoi, în locul în care o sărutase, îi tăie gâtul.

Îi dădu brânci şi Jenine căzu în braţele lui Logan, din partea dreaptă a gâtului ei sângele ţâşnind ca dintr-o fântână arteziană. Neph slăbi legăturile lui Logan pentru ca tânărul s-o poată prinde pe Jenine, dar nu şi ca să-i poată opri sângerarea.

În ochii lui Logan se citeau mila şi groaza. Un sunet ca o muzică divină pentru urechile lui Roth, sunetul unui suflet aflat la limita suferinţei, scăpă de pe buzele lui Logan. Strânse la piept fata care simţea că nu mai are aer. Roth se delecta, încercând să păstreze pentru totdeauna această scenă în amintire, ştiind că va avea nevoie de ea în lungile nopţi fără somn.

În clipa următoare, Logan îşi veni în fire, se feri de privirea lui Roth şi se uită în ochii Jeninei.

— Sunt aici, Jenny, zise el, privind-o lung. N-am să te părăsesc.

Blândeţea din vocea lui îl înfurie pe Roth, care simţea că nu era el cel care conta acolo. Cu vocea lui alinătoare, Logan o scotea pe Jenine din această lumea a întunericului şi înălţa între ei doi şi Roth un zid dincolo de care halidoranul nu avea cum să ajungă.

În timp ce Jenine privea în ochii lui Logan, Roth o vedea cum se linişteşte – nu resemnată în faţa morţii, ci lăsând în urmă disperarea.

— Chiar m-ai fi iubit, nu-i aşa? spuse ea.

Roth ştia că ar fi trebuit să taie mai adânc, ar fi trebuit să-i reteze beregata, şi nu doar o singură arteră. Îl plesni pe Logan peste faţă, dar tânărul simţi lovitura ca pe o pişcătură de ţânţar, atât de intens o privea pe prinţesă.

— Jenny, Jenny, şopti el. Deja te iubesc. Şi voi fi alături de tine cât de curând.

— Eşti pe moarte! strigă Roth, la doar un pas de ei, dar cei doi de-abia îl auziră.

Genunchii Jeninei începură să tremure, iar Logan o strânse şi mai tare în braţe, închizând ochii şi şoptindu-i la ureche, în timp ce sângele ei i se scurgea pe piept.

— Stăpâne, trebuie să mergem, spuse mesagerul şi mai agitat.

Logan nici măcar nu se uită la Roth când Jenine se cutremură la pieptul lui. Continuă s-o liniştească, asigurând-o de dragostea lui. Jenine trase de trei ori aer în piept, anevoie, apoi oftă prelung şi se lăsă moale în braţele lui Logan, închizând ochii pentru totdeauna. Neph slăbi încet legăturile care o ţineau şi fata se prăbuşi la podea.

— Nu! Nu! urlă Roth.

Fata nici măcar *nu se temuse.* Roth făcuse totul ca la carte, dar fata nici măcar nu se temuse de moarte. Cine nu se temea să moară? Nu era corect. Nu era corect.

Îl pălmui pe Logan. Încă o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

— Tu n-ai să mori atât de uşor, Logan Gyre, spuse Roth, rostindu-i numele cu dispreţ.

Apoi se întoarse spre oamenii lui, simţind cum îi zvâcneşte muşchiul mandibulei.

— Duceţi-l în Cloacă şi daţi-l sodomiţilor.

— Stăpâne! zise mesagerul, dând buzna din nou în cameră. Trebuie…

Roth îl înşfăcă de păr şi, în culmea furiei, îi înfipse pumnalul în faţă de mai multe ori. Îl trase de păr, apoi încercă să-i taie gâtul, dar nu izbuti, crestându-l deasupra urechii. Pumnalul alunecă şi Roth rămase în mână cu o bucată din scalp. Omul urlă de durere şi, în sfârşit, Roth îl apucă bine şi-i reteză gâtul.

Între timp, Neph deschisese uşa ascunsă. Ridică trupul prinţesei prin magie şi-l făcu să plutească în faţa lui.

— Neph, ce faci acolo?

— Regele-zeu doreşte să vadă toate capetele familiei regale. Nu ştiu ce vrei să faci, dar sfatul meu e să te grăbeşti.

Neph nu i se adresă lui Roth cu titlul nobiliar. Toate mergeau anapoda, iar Tatăl avea să fie aici cât de curând. Roth se întoarse, gâfâind, cu bucata de scalp plină de sânge în mână. Tremura de furie, iar soldaţii care-l ţineau pe Logan se albiră la faţă.

— Aduceţi-mi capul după ce termină sodomiţii cu el. Dar înainte să-l daţi sodomiţilor, tăiaţi-i scula şi aduceţi-mi scrotul, vreau să-mi fac o pungă din el. Şi vreau să sângereze în timp ce i-o trag sodomiţii.

CAPITOLUL 51

Anticamera de la baza turnului de nord puţea a sânge şi fecale eliminate în clipa morţii, mirosul înţepător de urină strecurându-se prin duhoare. Kyllar simţi că se înăbuşă în timp ce desfereca uşa.

O privire scurtă îl lămuri. Oamenii fuseseră prinşi ca într-o capcană şi doborâţi de o arbaletă. Kyllar se încruntă. O arbaletă? Într-o încăpere atât de mică?

Apoi văzu platforma îngustă de sub tavan, ce se distingea printre umbrele care acum i se dezvăluiau lui Kyllar. După felul în care erau împrăştiate cadavrele, trăsese un singur om, luându-i la rând, tacticos, pe nobili şi pe membrii gărzii regale.

Aşadar asta păţiseră cei care veniseră să-l salveze pe prinţ. După dârele de sânge care duceau dincolo de uşă părea că exista un singur supravieţuitor.

Kyllar urcă treptele în fugă, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos. La intrarea în dormitor găsi şase halidorani morţi. Restul era destul de clar. Surprins în pat cu soţia lui – hainele lui Logan erau aruncate în dezordine – prinţul sărise să se apere. Omorâse şase halidorani înarmaţi până-n dinţi, dar după urmele de foc de pe podea, fusese rănit sau imobilizat prin magie.

Apoi, judecând după balta mare de sânge închegat, era clar că Roth fie îl ucisese lent, ca să sângereze cât mai mult, fie îi ucisese şi pe Logan şi pe Jenine. Oricum, cadavrele lor nu erau în cameră. Probabil că halidoranii aveau nevoie de cadavrul lui Logan, ca şi de cadavrele celorlalţi membri ai familiei regale ca să arate întregului regat că toată dinastia e moartă şi, în consecinţă, nu mai există niciun urmaş la tron.

Pe podea văzu o cămaşă de noapte ruptă. Prinţesa, tânără şi frumoasă, fusese dusă probabil în altă cameră şi siluită până murise.

Kyllar încercă să interpreteze şi altfel faptele. Analiză scena la rece, trecând peste şocul disperării. Era posibil ca

doar prinţesa să fi fost ucisă, iar Logan să mai fie în viaţă?

Dar oştenii nu l-ar cruţa pe Logan, cum nu ar ucide o prinţesă pe care ar putea s-o violeze. Logan era un războinic, un spadasin renumit, şi moştenitorul tronului. Ceilalţi membri ai familiei regale fuseseră asasinaţi cu brutalitate, dar şi cu precizie, profesionist. Dacă halidoranii voiau să facă o excepţie şi să cruţe pe cineva pentru o anumită perioadă de timp, cu siguranţă nu s-ar fi oprit asupra lui Logan.

Durerea îl izbi în plin, ca o măciucă în moalele capului. Logan era mort. Prietenul lui cel mai bun era mort. Mort, iar vina nu putea fi decât a lui Kyllar.

Ar fi putut preîntâmpina totul. L-ar fi putut omorî pe Durzo aseară. Maestrul stătuse cu spatele la el, o ţintă pe care n-o putea rata. Doar îi spusese Dorian. Îi spusese!

Ce rău nu-i făcuse lui Logan? Lăsase ca Aleine, prietenul lui Logan, să fie ucis, ascunsese adevărul despre legătura dintre Serah şi Aleine, din cauza lui fusese trimis la închisoare pentru crimă, din cauza lui rupsese logodna. Acum Logan fusese obligat să se însoare cu o fată pe care n-o cunoştea şi care fusese ucisă – soţia lui de mai puţin de o oră, siluită şi apoi ucisă. Se aşeză pe podea şi începu să plângă.

— Iartă-mă, Logan, iartă-mă. Numai eu sunt de vină.

Întinse o mână ca să se rezeme de ceva şi dădu de balta de sânge. Îşi privi mâna mânjită. La fel cum se întâmplase chiar în această cameră cu cinci ani în urmă. Mânjit de sânge, cum se întâmplase iar şi iar de când omorâse o cameristă oarecare. Aici îl adusese crima. Cercul se închidea, uciderea unei fiinţe nevinovate ducând inexorabil la uciderea altora. În ultimii cinci ani făcuse exact ce-şi propusese: să semene tot mai mult cu Durzo Blint. Devenise un ucigaş de profesie. Dormea iepureşte, deci dormea uşor, deci era din ce în ce mai periculos. Era mereu cu ochii în patru, iar sângele care-i pătase prima oară mâinile, chiar în camera asta, nu se spălase niciodată. Doar se îngroşase. Nu era deloc o greşeală că sângele lui Logan îi păta mâinile acum, nu era deloc o coincidenţă.

Soţilor Drake le plăcea să discute despre o instanţă divină: Dumnezeu prefăcea plânsul în râs, suferinţa în bucurie. Mătrăşitorul era prinţul-judecător al instanţei satanice. Crima ducea la crimă şi, cum spunea Durzo, întotdeauna plăteai pentru ea.

„Oare trebuie ca alţii să plătească pentru eşecurile mele? Altă soluţie nu există?” Sângele de pe mâinile lui spunea nu, nu. Asta e realitatea; e greu, neplăcut, detestabil, dar aşa stau lucrurile.

— Îmi încalc propriile reguli, spuse o umbră.

Kyllar nu ridică privirea. Nu-i păsa dacă moare. Omul însă nu mai spuse nimic. După câteva clipe, Kyllar întrebă cu amărăciune în glas:

— „Nu juca cinstit. Crima e crimă?”

Durzo ieşi din umbre.

— Kyllar, o singură regulă trebuie să te mai învăţ.

— Ce anume, maestre?

— Eşti aproape un mătrăşitor, Kyllar. După ce-ai învăţat cum să câştigi aproape orice luptă, ascultă încă o regulă: Niciodată să nu lupţi dacă ştii că nu câştigi.

— Am înţeles. Ai câştigat.

Durzo rămase tăcut o vreme.

— Hai, ucenicule. Asta-i Ordalia ta.

— Asta e viaţa ta? întrebă Kyllar, ridicând în sfârşit ochii, încercări şi provocări?

— Viaţa mea? Asta e *viaţa.*

— Nu-i de ajuns. Oamenii ăştia n-ar trebui să moară. Halidorul n-ar trebui să câştige. Nu e drept.

— Niciodată n-am spus că e drept. Lumea mea nu e împărţită în alb şi negru, bine şi rău, Kyllar. Şi nici a ta n-ar trebui să fie. Lumea noastră e făcută din mai bine sau mai rău. În noaptea asta, Cenaria nu avea cum să învingă Halidorul, oricât de mult s-ar fi străduit. Aşa, în loc de zeci de mii de ţărani, mor doar câţiva nobili. În câteva zile se termină totul. E mai bine aşa.

— Mai bine? Prietenul meu cel mai bun e mort, iar soţia lui e siluită chiar în clipa asta! Cum poţi să stai deoparte şi să nu faci nimic? Cum de nu-i ajuţi?

— Fiindcă viaţa nu înseamnă nimic.

— Pe dracu'! Dacă ai crede asta, ai fi fost mort de mult!

— Dar am murit de mult. Tot ce e bun trece, tot ce e rău trece, iar noi nu putem face nimic, nici să schimbăm ceva, nici să schimbăm pe cineva, Kyllar. Mai ales să ne schimbăm noi. Războiul ăsta se va sfârşi curând, va fi un învingător, unii vor muri degeaba. Noi însă vom trăi. Ca întotdeauna. Cel puţin eu.

— Dar nu e drept!

— Ce vrei tu? Dreptate? Dreptatea e un basm. Un mit, îmbrăcat în cuvinte frumoase, ca să ne liniştească.

— Un mit în care ai crezut, cândva, zise Kyllar, arătând spre cuvântul DREPTATE scrijelit în lama Răzbunării.

— Am crezut în multe lucruri. Ceea ce nu înseamnă că sunt adevărate.

— Cine-i mai câştigat? Logan sau noi? Logan dormea dus noaptea. Eu mă urăsc. Visez tot felul de crime şi mă trezesc plin de o sudoare rece. Tu bei până nu mai ştii de tine şi risipeşti banii pe curve.

— Logan e mort. Poate va purta coroană în viaţa de apoi, dar acum nu-l mai ajută cu nimic, nu?

Kyllar îi aruncă lui Durzo o privire ciudată.

— Şi mai spui că viaţa e searbădă, fără sens. Că nu luăm nimic de valoare atunci când luăm viaţa cuiva. Uită-te cum te agăţi de propria ta viaţă. Ipocrit afurisit ce eşti.

— Orice om care valorează ceva e un ipocrit. Scuză-mi jocul de cuvinte. Până şi contele Drake ar fi de acord cu mine. Ipocrizia e preţul pe care-l plătim ca să avem principii, spuse Durzo şi vârî mâna în buzunarul de la piept de unde scoase o foaie împăturită. Dacă mă ucizi tu, asta e pentru tine. Explică nişte lucruri. Ia-o ca pe o moştenire. Dacă te ucid eu… atunci, când am să mor, mă voi opri în drum spre ultimul cerc din infern ca să schimbăm o vorbă.

Durzo puse hârtia la loc şi scoase o spadă grea, pentru două mâini, de mânerul căreia atârna o panglică lungă, roşie. Era mai lungă şi mai grea chiar decât Răzbunarea, dar, cu Talentul lui, Durzo o putea ţine cu o singură mână.

— Nu, spuse Kyllar. Nu vreau să mă lupt cu tine.

Mătrăşitorul se apropie de el. Kyllar rămase nemişcat, nevrând să se apere.

— I-ai dat deja Globul Marginilor? întrebă Kyllar.

Mătrăşitorul se opri. Căută în pungă şi scoase globul argintiu.

— Ăsta? E nimic. Alt fals.

Durzo aruncă globul în geam. Sticla se sparse şi globul dispăru în întuneric.

— Ce-ai făcut?

— Pe toţi Îngerii Nopţii! exclamă Durzo. Mi-ai legat sa'kariul. Mi l-ai furat. Chiar nu înţelegi nimic?

Durzo părea să vorbească o altă limbă. „Legat?" Kyllar credea că el îşi legase sa'kariul – altfel cum i-ar mai fi funcţionat Talentul? Şi cum adică era fals?

— Glumeşti, replică Durzo, clătinând din cap. Scoate spada şi luptă, băiete.

— Acum e spada mea, nu?

— Nu pentru mult timp. Nu eşti vrednic să mă urmezi.

Durzo ridică spada.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, zise Kyllar. Nu vreau.

Durzo încercă să-l lovească. În ultima clipă, Kyllar scoase Răzbunarea şi-l blocă. Lovitura întărită de Talent fu contracarată de o lovitură pe măsură. Lamele zăngăniră.

— Ştiam că-l ai în tine, spuse Durzo, rânjind.

Orice iluzie pe care şi-o făcuse Kyllar cum că Durzo îl va trata cu blândeţe, ţinând cont că încă nu avusese timp să-şi folosească Talentul cum trebuie, dispăru imediat. Durzo lansă un atac furibund, incredibil de rapid.

Kyllar dădu înapoi, clătinându-se, parând unele lovituri şi ferindu-se de altele. Durzo folosea toate trucurile din arsenalul lui. Spada devenea aproape invizibilă din cauza mişcărilor iuţi, iar panglica prinsă de mâner se prefăcea într-o pată roşie, scânteietoare. Scopul ei era să distragă atenţia adversarului de la vârful spadei. Cel care cădea în cursă se trezea cu vârful de oţel între coaste.

Nu doar spada îl deruta pe Kyllar. Durzo însoţea o lovitură la cap cu un picior în genunchi şi un dos de palmă peste faţă. Combinaţiile se succedau cu repeziciune,

precum valurile unui râu năvalnic, căruia nimic nu-i stă în cale.

Parând şi evitând loviturile lui Durzo, Kyllar se tot dădea înapoi. Deşi Durzo nu-i lăsa timp să gândească, lui Kyllar nu-i scăpa niciun detaliu din jur. Camera se afla la ultimul etaj al turnului, având forma unui cerc mare, turtit la un capăt de uşa de la intrare, iar la celălalt de un dulap.

Faptul că recunoştea multe dintre mişcările lui Durzo îl mai calmă. Doar se antrenaseră de-atâtea ori împreună. Sigur, pierduse mereu, dar acum alta era situaţia. Trebuia să fie.

Puterea îi clocotea în braţe, înfiorându-l. Pară o lovitură cu atâta uşurinţă de parcă spada lui Durzo ar fi cântărit doar un sfert din greutatea ei. Blint îşi reveni imediat, dar nu mai înaintă.

Kyllar ajunse la un metru de perete, aproape de un birou din lemn de cireş. Spada lui Blint îi ţinti ochii, dar numai pentru a-l deruta. În acelaşi timp, Blint ridică piciorul, încercând să-l lovească în genunchi. Kyllar se sprijini de perete şi ridică la rândul lui piciorul, parându-i lovitura. Aşteptându-se ca spada să întâmpine rezistenţă, Blint lovi cu prea multă forţă. Spada se înfipse adânc în birou.

Kyllar se izbi cu spatele de zid, dar îşi recăpătă echilibrul şi se pregăti de un nou atac. În loc să-şi smulgă spada din birou, Durzo scoase dintr-o teacă prinsă la spate două săbii cu cârlig. Ambele aveau formă de semilună, dar altfel aveau lungimea obişnuită, iar cârligul servea la prinderea spadei duşmanului.

— Ştii că nu-mi plac astea, zise Kyllar.

— Ştiu.

Kyllar atacă, încercând în continuare să se adapteze la felul în care Talentul îi influenţa stilul de luptă. Din câte îşi putea da seama până acum, muşchii i se mişcau mai iute, cu mai multă forţă, dar existau limite până şi pentru doi luptători ca ei. Talentul nu te ajuta să iei decizii mai repede, chiar dacă îţi accelera mişcările. Kyllar trebuia să fie şi mai atent – încă nu-şi dădea seama dacă se putea bizui doar pe Talent. Dacă, ajutat de Talent, Blint îl

surprindea cu o lovitură de picior, oare îi rupea coastele ca pe nişte vreascuri, sau i se întăreau şi ele? Singurul mod de a afla îi displăcea complet şi încerca să îl evite.

Blint îl lăsă să înainteze, apărându-se cu cele două săbii cu cârlig. Apoi, când se apropiară de pat, încercă să se folosească de ele. Kyllar dădu să-l lovească şi Durzo îi prinse spada cu cârligul şi trase de ea, în acelaşi timp atacând cu cealaltă sabie.

Kyllar sări înapoi şi se trezi împins spre una dintre ferestrele largi ale turnului. Durzo făcu un pas spre el şi atacă de jos, dar se opri brusc şi-i prinse spada cu celălalt cârlig, imobilizând-o.

Când Kyllar se repezi la el, disperat, Blint îi zbură spada din mâini. Răzbunarea zăngăni pe podea, în spatele lui. Maestrul îl lovi cu piciorul în piept, iar Kyllar abia reuşi să atenueze lovitura cu braţele, scoţându-şi în acelaşi timp pumnalele.

Kyllar se izbi cu spatele în geam, spărgându-l, rupând cerceveaua şi încuietoarea. Şi simţi cum stomacul i se întoarce pe dos în timp ce cade în gol.

Încercând să se agaţe de ceva, de orice, se răsuci cu graţia disperată a unui pisici în cădere. Abandonate forţei gravitaţionale, pumnalele zburară care-ncotro, lucind în lumina lunii.

Kyllar se agăţă cu degetele de un mic pervaz. Se prinse bine de marginea de lemn şi sticlă, mişcarea lui bruscă făcând fereastra să se deschidă. Se izbi cu faţa de zidul turnului. Cioburile îi pătrunseră în degete, până la os, când îi alunecă mâna. Dar nu-şi dădu drumul.

Clipind, se legănă într-o singură mână. Sângele i se prelingea pe braţ şi pe faţă. Atârna la peste şaptezeci de metri deasupra stâncilor de bazalt de la baza turnului înconjurat de apă. Din singurul vulcan de pe Insula Vos ţâşneau aburi ce ascundeau corabia trasă la mal. Aburii străluceau în lumina lunii şi departe, jos, lângă corabie, Kyllar văzu câţiva oameni care vorbeau între ei. Chiar şi de la această înălţime auzea zăngănitul armelor şi-i zărea pe invadatorii halidorani cum îi copleşeau pe oştenii ce

apărau curtea castelului.

Apoi sergentul Gamble ieşi pe poarta principală, în fruntea a peste două sute de oşteni şi nobili cenarieni. Încercau să fugă din castel, aşa cum le spusese Kyllar, dar, în timp ce-şi croiau drum spre poarta de est, halidoranilor li se alăturară mai bine de o sută de munteni din partea cealaltă a castelului.

În doar câteva secunde, curtea deveni linia întâi a războiului pentru Cenaria. Castelul şi oraşul erau pierdute. Dacă nobilii erau măcelăriţi, la fel avea să fie şi Cenaria. Dacă nobilii răzbeau printre muntenii masaţi în faţa lor şi traversau podul din est, puteau organiza rezistenţa. Era singura rază de speranţă, dar speranţa nu-i orbise niciodată pe cenarieni cu strălucirea ei.

Kyllar auzi un pocnet şi căzu zece centimetri. Se agăţă de tocul ferestrei în clipa în care se desprinse încă o balama. Ultima balama pocni şi ea şi scârţâi.

Kyllar îşi luă avânt spre oblonul fixat de zidul turnului, încercând să se agaţe de el. Se prinse cu degetele, trei şipci cedară, dar reuşi să rămână pe loc. Fereastra o luă la vale, întoarsă pe-o parte şi pe alta de vântul şuierător. Se lovi de stânci, la câţiva metri de râu – exact acolo unde s-ar fi prăbuşit Kyllar – se prefăcu în cioburi şi aşchii.

Kyllar privi în sus. Balamalele oblonului se desprindeau încet de zid.

„Minunat."

*

Durzo Blint stătea în mijlocul carnagiului, dar nu vedea nimic. Cadavrele erau împrăştiate prin dormitor. Crini proaspeţi înfloreau lângă patul regal – crini albi înroşiţi de sânge.

O cămaşă de noapte delicată, albă cândva, se îmbiba de sânge în balta de la picioarele lui. Mozaicul de pe podea era pârjolit în cercuri negre. Mirosul înţepător de foc vrăjitoresc acoperea mireasma de parfum.

Durzo vedea numai fereastra deschisă. Faţa lui ciupită de vărsat era împietrită de durere. Vântul pătrundea prin

fereastră, învolburând draperiile şi fluturându-i părul cărunt în ochi.

În mâna dreaptă răsucea un pumnal când pe o parte, când pe alta. Deget după deget, deget după deget, stop. Deget după deget, răsuceşte. În cele din urmă îşi dădu seama ce face şi vârî pumnalul în teacă. Se încruntă şi îşi prinse pelerina neagră-cenuşie în jurul umerilor, acoperind o tolbă plină de săgeţi scurte, pumnale, pungi şi instrumente de toate felurile.

„Nu aşa trebuia să se termine. Nu trebuia să sufere atât de mult.” Se întoarse cu spatele la fereastră, apoi se opri. Lăsă capul într-o parte – i se păru că aude ceva.

*

Kyllar încercă să-şi desprindă mâna dreaptă, însângerată, de pe oblon. Găsi tecile pumnalelor goale, la fel şi teaca spadei prinsă de spate. Gemând, se întinse ca să scoată un pumnal fixat pe gambă. Avea degetele amorţite, zdrelite, slăbite. Fu cât pe-aci să scape pumnalul.

Funiile care legau oblonul de zid cedară uşor. Balamalele ruginite scârţâiră prelung. Kyllar înţepeni, dar n-avea de ales. Trase de două ori aer în piept şi îşi luă avânt, sărind pe pervazul ferestrei deschise.

Oblonul se desprinse de zid şi-i rămase în mâini, iar Kyllar sări în dormitor, alunecând pe podea şi dezechilibrându-l pe Durzo, care căzu peste el. Una dintre săbiile cu cârlig zbură pe fereastră. Oblonul era între ei, blocându-l pe Durzo. Kyllar îl izbi cu oblonul în faţă.

— Nu vreau… zise el lovindu-l din nou, cu toată puterea şi Talentul lui.

Durzo căzu într-o parte. Kyllar se rostogoli şi sări în picioare. Blint însă i-o luase înainte. Aruncă un scăunel. Kyllar reuşi în ultima clipă să pareze lovitura, dar se împiedică şi se prăbuşi la podea, cu faţa turtită de o carpetă.

Blint se apropie imediat şi ridică sabia cu cârlig. În loc să se ridice sau să se rostogolească, Kyllar apucă de carpetă şi trase tare.

Durzo se mişcă mai repede decât se aştepta Kyllar, dar nu făcu decât să secere aerul, izbindu-se cu genunchii de umărul lui Kyllar, după care se dădu de-a dura.

Spada pentru două mâini a lui Durzo rămăsese înfiptă în biroul de lângă fereastră, dar Răzbunarea era mai aproape. Kyllar o înşfăcă şi se întoarse.

— Nu vreau să…

Maestrul se aplecă să ia sabia cu cârlig de jos.

— …mă lupt cu tine! sfârşi Kyllar călcând pe sabia lui Durzo.

Durzo trase de ea cu toată puterea Talentului său. Preţ de o clipă, lama de oţel păru că rezistă. Apoi sabia se frânse la doi centimetri de mâner.

— Poate că nu vrei să lupţi, fiule, dar e ceva în tine care refuză să moară, răspunse maestrul şi aruncă sabia ruptă, fără să scoată altă armă.

— Nu mă sili să lupt cu tine, maestre, spuse Kyllar, apropiind vârful spadei de gâtul lui Durzo.

— Ai ales singur în momentul în care mi-ai nesocotit ordinul. Ţi-ai încălcat jurământul.

— De ce-ai făcut-o?

— Nu te-aş fi luat ucenic, dar am crezut că eşti ceva ce nu eşti. Îngerii Nopţii să mă ierte pentru greşeala mea!

— Nu mă refer la mine! zise Kyllar, simţind cum îi tremură mâinile. De ce m-ai făcut să-mi trădez cel mai bun prieten?

— Fiindcă ai încălcat regulile. Fiindcă viaţa e searbădă. Fiindcă şi eu am încălcat regulile, răspunse Durzo ridicând din umeri. E molipsitor.

— Răspunsul ăsta nu e de-ajuns!

Durzo îşi împreună degetele.

— Logan a murit urlând. Jalnic.

Kyllar lovi cu sete. Spada se îndreptă spre gâtul lui Durzo, care nici nu tresări. Lama îl izbi în palmă şi se opri, de parcă nici n-ar fi avut marginile ascuţite.

Degetele lui Durzo rămaseră lipite. Mâna care oprise spada lui Kyllar era făcută din magie pură. Îi aruncă Răzbunarea cât colo. Alte mâini apărură în jurul lui,

încercând să-l lovească. Kyllar se apără dându-se înapoi, în timp ce Durzo înainta calm, încercând să-şi ţină Talentul în frâu.

Kyllar nu avea nicio ieşire. Para loviturile tot mai repede, dar mâinile erau mai iuţi decât el. Timid, câteva braţe apărură în faţa lui şi împiedicară mai multe atacuri, dar nu suficient. Durzo îl împingea tot mai mult.

În cele din urmă, mâinile îl pironiră în perete. Kyllar rămase nemişcat.

— Ei, băiete. Dacă te-aş fi învăţat cum să-ţi foloseşti Talentul, ai fi fost cineva.

Durzo scoase un pumnal mic. Îl răsuci între degete. Îl ridică. Dădu să spună ceva, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, Kyllar.

— Să nu-ţi pară. Viaţa e searbădă, nu?

Durzo oftă. Privea lung Răzbunarea, care strălucea sinistru la picioarele lui Kyllar, la fel de aproape ca lumina lunii, departe la fel ca luna. Pe faţa lui brăzdată de cicatrice se citea doar suferinţă şi regret.

Urmărindu-i privirea, Kyllar se uită la spada neagră pe care Durzo o purtase atâţia ani şi brusc îşi aminti…

Încruntându-se, Durzo îi smulse punga din mână şi o întoarse pe dos. Globul Marginilor îi căzu în palmă.

— La dracu'. Exact cum mă aşteptam, spuse el, cu o voce care părea şi mai aspră în liniştea din holul reşedinţei Jadwin.

— Ce anume? întrebă Kyllar.

Era un fals, un alt sa'kari fals.

Durzo însă n-avea chef să răspundă la întrebări.

— Fata te-a văzut la faţă?

Tăcerea lui Kyllar era de ajuns.

— Termină ce-ai început. Kyllar, nu-i o rugăminte. E un ordin. Omoar-o.

Cicatrice albe, groase, se încrucişau pe ceea ce cândva fusese o faţă frumoasă. Ochii Helenei se umflau, fata era împroşcată cu sânge – din vina lui Kyllar, ca şi cicatricele vechi de zece ani.

— Legăturile dintre oameni sunt ca nişte funii.

Dragostea e un ştreang, îi spusese Blint când îşi începuse ucenicia, cu zece ani în urmă.

— Nu, zise el.

— Ce-ai spus? întrebă Durzo, nevenindu-i să creadă.

De pe spadă picura sânge negru, care se aduna pe podea.

Încă mai avea timp să se oprească. Să se supună şi să trăiască.

Dar, dacă o lăsa să moară, Kyllar pierdea ultima frântură de lumină în lumea lui plină de întuneric.

— Nu vreau s-o omor. Şi n-am să te las s-o faci nici tu.

— Ştii ce înseamnă asta? Cine-i fata asta din cauza căreia vei fi vânat tot restul scurtei tale… E Păpuşa!

— Da, maestre. Îmi pare rău.

— Pe toţi Îngerii Nopţii! N-am nevoie de scuze! Vreau supune…

Durzo ridică un deget, făcându-i semn să tacă. Paşii se apropiau. Durzo ţâşni pe hol, ca o nălucă, cu spada fulgerând în lumina difuză.

Cu spada *fulgerând?* Spada lui e neagră.

Străjerul căzu în doi timpi. Era bondocu', străjerul mai în vârstă care-l controlase cu toată grija dimineaţa.

Lampa din spatele lui Durzo îşi învălui odrasla preferată în întuneric, aruncându-şi umbra peste Kyllar, ascunzându-i faţa. Aproape de el, sângele negru picura din vârful spadei. Pic. Pic. Vocea lui Durzo se încordă ca oţelul.

— Kyllar, e ultima ta şansă.

— Da, zise Kyllar, şi scoase wakizashiul cu un şuier din teacă, întorcându-se spre cel care îl crescuse. Este.

Se auzi un zgomot metalic, ceva se rostogolea pe podeaua de marmură spre Kyllar. Ridică o mână şi simţi cum sa'kariul îi sare în palma întinsă.

— Nu! Nu, e-al meu! urlă Blint.

Sa'kariul se prefăcu într-un ulei negru. Şi pătrunse în tăietura din mâna lui Kyllar.

Ce spusese Durzo adineauri? Argintiul era alt fals. „Mi-ai furat sa'kariul." Nu un sa'kari argintiu, ci unul negru. Sa'kariul pe care Durzo îl purtase atâţia ani pe lama

Răzbunării.

Un sa'kari îşi alege stăpânul, spusese Jorsin Alkestes în povestea acelui bard ladeshian cu mult timp în urmă. Dintr-un motiv greu de ghicit, sa'kariul negru îl alesese pe Kyllar. Poate cu mulţi ani în urmă, în ziua în care Durzo îl bătuse fiindcă o văzuse iar pe Păpuşa. În ziua aceea, când spada neagră fusese învăluită de o strălucire albastră. Când Durzo strigase: „Nu, asta nu! E a mea!" în timp ce focul albastru, incandescent, îi ardea degetele lui Kyllar.

„Am avut sa'kariul tot timpul ăsta." Durzo ştia de când Kyllar era copil. Îi lăsase Răzbunarea în noaptea asta ca să-i dea o şansă.

Acum însă era prea târziu. Durzo părea că mai vrea să-i spună ceva lui Kyllar, să dea glas întregii suferinţe. Dar niciodată nu fusese priceput la vorbe. De aceea, de la doar câţiva metri distanţă, azvârli pumnalul în faţa lui Kyllar.

Timpul nu-şi încetini curgerea.

Lumea nu se contractă în vârful pumnalului.

Disperarea clocoti în speranţa nebunească a lui Kyllar. Nici nu băgă de seamă când mâna i se ridică, nu ştiu când se eliberase, nu putu să spună cum îi ajunsese în mână sa'kariul de pe spada lăsată pe podea. Tot ce conta era că-l avea.

În acea fracţiune de secundă, din vârful degetelor i se desprinse o pastă neagră care se lipi de pumnalul ce-i zbura către piept, precum scuipatul de caldarâm.

Când Kyllar privi din nou, pumnalul pur şi simplu *dispăruse.*

Cling.

Se uită în jos ca să-şi dea seama de unde venea sunetul. Sa'kariul se rostogolea pe podea, spre el. Se legăna dintr-o parte într-alta şi, după ce i se căţără pe cizmă şi i se dizolvă în piele, Kyllar simţi cum creşte puterea înăuntrul lui.

Fără să mai ezite, dădu la o parte braţele fantomatice care-l ţintuiau de perete. Se balansă de pe un picior pe celălalt, şi întinse o mână spre vechiul lui maestru, eliberând puterea care se dezlănţuia în el.

Durzo fu aruncat cât colo, de parcă un uragan iscat ca din senin l-ar fi izbit direct în faţă. Se balansă de mai multe ori, lovindu-se de tot ce întâlnea în cale, până se opri în perete.

Cu ajutorul Talentului, Kyllar ridică Răzbunarea şi o făcu să vină la el.

— Nu lupta când ştii că nu poţi câştiga, îi spuse maestrului. Şi nu lupta când nu vrei să câştigi. Corect?

Durzo se ridică anevoie în picioare şi rămase aşa, neînarmat. Adoptă o poziţie de luptă şi rânji.

— Uneori trebuie să lupţi.

— Nu şi de data asta, răspunse Kyllar, ridicând spada şi repezindu-se la el.

Durzo nu se clinti din loc; doar îl privi în ochi, pregătit, în ultima clipă, Kyllar îl ocoli şi sări pe fereastră în lumina lunii care scălda turnul de nord.

Unul dintre oamenii pe care-i văzuse pe corabie era Roth.

CAPITOLUL 52

Logan n-avea de gând să lase pe cineva să-i folosească scrotul drept pungă de bani, cu atât mai puţin pe Roth Ursuul. De fapt, tot ce voia el acum era să-l ucidă pe ticălos. Nu-şi făcea griji că e neînarmat şi gol puşcă – Roth crezuse că aşa îl va umili şi mai mult – furia îi dădea putere. Cruzimea, depravarea şi oroarea la care fusese martor în ultimele ore îl schimbaseră. Va redeveni mai târziu omul pe care-l ştiau toţi. Acum era doar furie rece, lucidă, neîndurătoare. Îşi zise că-i poate ucide pe ambii paznici chiar şi cu mâinile legate, în faţa furiei care clocotea în el nimic nu-i putea sta în cale.

Doar magia. Roth ştiuse asta, tocmai de aceea îşi trimisese vrăjitorul, pe Neph Dada, ca să-l ducă în temniţă. Era clar că Neph memorase planul castelului fiindcă trecea dintr-un coridor într-altul, de pe o scară pe alta, afundându-se în labirintul acela fără nici cea mai mică ezitare.

Oraşul Cenaria avea o singură temniţă, legată de castel printr-un singur tunel – acum ticsit de muntenii halidorani – şi separată de restul oraşului de cele două braţe ale fluviului Plith. Prizonierii erau duşi acolo pe apă. Puţini ieşeau vii. Pe răufăcătorii care ajungeau în Cloacă parcă îi înghiţea pământul.

Sau, gândi acea mică parte din Logan neatinsă de furie în timp ce un miros neobişnuit îi asalta simţurile, poate se numea Cloacă din alte motive. Din partea de nord a Insulei Vos ţâşneau continuu aburi care umpleau temniţa cu iz de pucioasă înainte să se risipească în aerul de afară.

Neph Dada se opri în faţa unei uşi de fier în timp ce unul dintre paznicii lui Logan se scotocea după cheie. Neph îl privi chiorâş şi flutură din mână, lujerii negri de pe braţ mişcându-se în contratimp cu braţul. Se auzi un clic. Paznicul scoase cheia potrivită şi zâmbi pierit.

— Am alte treburi, zise Neph. Vă descurcaţi fără mine?

— Desigur, domnule, răspunse paznicul, aruncând o

privire neliniştită spre Logan.

Logan zâmbi amar în sinea lui. Gol puşcă nu avea prea multe şanse să doboare doi paznici înarmaţi; dar cu braţele imobilizate de legăturile magice ale lui Neph şi cu picioarele pe care abia le putea târşâi, şansele lui erau *zero.*

— În regulă. Legăturile vor ţine zece minute, spuse Neph.

— Timp berechet, domnule.

Neph pufni dispreţuitor şi le întoarse spatele. Un paznic cu nasul mare deschise uşa, dându-i timp lui Logan să se uite de jur împrejur. În stânga şi-n dreapta erau uşi grele, cu ferestrele zăbrelite.

— Dacă te întrebi de ce te-am adus aici, să ştii că sunt cele mai frumoase apartamente din Cloacă. Cele mai confortabile. Pentru nobili. Nu şi pentru tine, desigur, spuse Năsosul chicotind.

Logan îl privi încruntat.

— Rampa aia de acolo duce sus. Nu şi pentru tine.

Celălalt paznic, cu faţă de nevăstuică, se uită la Năsos şi-l întrebă:

— Mereu te legi de morţi?

— Mereu, răspunse Năsosul, vârându-şi un deget în nas. Ce te uiţi aşa? Mă scarpin şi eu.

— Gura. Coborâm la trei?

— Mda, până la Urlători. Hai, mai repede.

În drum, Năsosul bătu în a patra uşă.

— Mă întorc imediat, frumoaso!

Din celulă se auzi un ţipăt înfundat, dar femeia dinăuntru nu ridică privirea.

— Căţeaua asta mă bagă-n călduri, spuse Năsosul. Ai văzut-o?

Nevăstuică făcu semn că nu, aşa că Năsosul continuă:

— Are mai multe cicatrice pe faţă decât are un muntean, dar ce nevoie ai să te uiţi la faţa ei?

— Prinţul îţi rupe gâtul dacă te atingi de ea. Cred că vrea să i-o tragă şi el.

— Şi de unde-o să ştie?

— Vine în noaptea asta. Vrea să-i elibereze pe băieţii noştri din Sa'kagé şi să se uite la femeiuşca asta şi la o mucoasă pe care tocmai au adus-o, răspunse Nevăstuică.

— În noaptea asta? În mai puţin de cinci minute îmi fac treaba cu ea, spuse Năsosul şi izbucni în râs.

Coborâră două etaje, prin tunele artificiale în care duhoarea de oameni vârâţi la grămadă se pierdea în cea de pucioasă, fecale şi alte mirosuri pe care Logan nu le putea recunoaşte. Din când în când, îşi testa legăturile, dar nu simţea nicio schimbare. De-abia se putea mişca. Dar era pregătit să se folosească de orice şansă. Cu fuga nu rezolva nimic. Trebuia să-i ucidă pe cei doi paznici, să ia cheile şi să-şi amintească drumul pe care venise.

Urlătorii erau la al treilea nivel, dar, odată ajunşi la tunelele naturale, doar lărgite de oameni, Logan nu auzi niciun urlet.

— N-are rost să mergem mai departe, zise Năsosul când ajunse în faţa unui uşi de fier duble. Ticăloşii ăştia de aici vor face tot ce se cuvine. Nici măcar n-am să încerc să-l scot din Fundătură. Nu vreau să mă apropii de animalele alea.

— Fundătură? întrebă Logan.

Năsosul rânji, dornic să-l bage în sperieţi.

— Fundătura Iadului. Pentru violatori, ucigaşi şi poponari, pentru care până şi spânzurătoarea e prea bună. Îi aruncă acolo şi-i lasă să se mănânce între ei. Apa o ling de pe pietre, şi paznicii nu le dau destulă pâine. Câteodată chiar se pişă pe ea.

— Care dintre noi…? Ştii tu, spuse Nevăstuică scoţând spada neîndemânatic. Legăturile astea nu ţin o veşnicie.

— Care dintre noi ce?

— Ştii tu. Care i le taie.

Logan încercă legăturile, dar încă mai erau puternice. Braţele îi stăteau lipite pe lângă corp, nu se putea apleca, iar picioarele de-abia i se mişcau – paznicii ştiau asta prea bine. „Pe toţi zeii!” Nu mai avea timp.

— I le tai eu, mormăi Năsosul.

Luă un par cu un laţ în capăt, prinse gâtul lui Logan în

laţ şi îl puse pe Nevăstuică să ţină parul.

— Trebuie să avem grijă. Dă-mi cuţitul.

Era un cuţit obişnuit, dar ochii lui Logan rămaseră aţintiţi asupra lui. Furia lăsă loc fricii şi, brusc, Logan simţi cum gheaţa se topeşte. Se topeşte. „Chiar vor s-o facă. Pe toţi zeii, nu!” Se zvârcoli, încercând să-şi elibereze mâinile şi picioarele, ca un animal. Dar, oricât de mult se chinui, întorcându-se într-o parte şi-ntr-alta, nu reuşi mare lucru.

Năsosul râse, iar Nevăstuică trase de laţ până când Logan se făcu stacojiu la faţă. Nu-i mai păsa. „Să mă ucidă. Pe toţi zeii!”

— Păcat că n-ai avut timp să lucrezi mai mult cu mine, zise Năsosul.

— De ce? întrebă Nevăstuică, ţinând parul cu amândouă mâinile, agitat.

Năsosul înfipse cuţitul în ochiul lui Nevăstuică. Omul se cutremură şi se prăbuşi la podea.

— Fiindcă aş fi încercat să-ţi dau şi ţie o parte în loc să tai o parte din tine, răspunse Năsosul.

Paznicul râse ca pentru el şi tăie laţul din jurul gâtului lui Logan. Logan îl privi lung, fără să-i vină să creadă, furia şi frica dispărându-i încet-încet.

Năsosul nu-l luă în seamă.

— Când ai să te poţi mişca, pune astea pe tine. Îmi pare rău că n-au trimis pe unul mai apropiat de măsura ta, zise el, scoţând hainele de pe cadavrul lui Nevăstuică.

— Tu cine dracu’ eşti? întrebă Logan.

— Nu contează, răspunse Năsosul aruncându-i pantalonii paznicului. Contează cel pentru care lucrez.

Năsosul coborî vocea ca să nu-l audă deţinuţii din celule.

— Lucrez pentru Jarl. Un prieten al unui prieten de-ai tăi.

— Cine? Generalul Agon?

— Jarl mi-a spus că e prietenul unui prieten, răspunse Năsosul tăind izmenele lui Nevăstuică cu cuţitul. Îţi spun exact ce mi s-a spus să...

— Ce dracu’ faci acolo?

— Îi tai scrotul.

— Ei, drăcie!

Logan închise ochii şi s-ar fi întors cu spatele dacă legăturile magice nu l-ar fi ţinut pe loc. Năsosul îi ignoră reacţia şi se apucă de tăiat.

— La dracu'! Mda, nu-i cine ştie ce, dar e de-ajuns. Bine că are părul de-aceeaşi culoare cu al tău, nu?

Năsosul se ridică în picioare şi-i arătă trofeul.

— Uite ce e, frumuşelule, asta n-a fost ideea mea. Dar, dacă Roth găseşte scrotul ăsta după ce şi tu şi eu suntem „ucişi în timpul revoltei", s-ar putea să rămânem în viaţă. Ai înţeles?

— Nu.

— Păcat. Nu mai avem timp. Chestia despre care am pomenit în timp ce veneam aici e adevărată. În primul şir de celule sunt o femeie şi o fetiţă. Jarl vrea să le scoatem de acolo. Vrea să ştie şi de ce Roth are nevoie de ele. Ia te uită, legăturile dispar. Apucă de-un picior!

Logan îşi dădu seama că, dacă se străduia, îşi putea mişca braţele, iar picioarele erau aproape libere. Îl apucă pe Nevăstuică de-un picior – evitând să se uite la vintrele lui – şi începu să-l tragă de-acolo împreună cu Năsosul.

— Adică ai spus toate alea ca să le aud eu? întrebă el.

Năsosul privi încruntat la drugii lungi de fier care acopereau o gaură neagră din podea. Fundătura era atât de adâncă încât, la lumina slabă a torţei, Logan nu-i vedea capătul. Năsosul luă o cheie şi deschise un mic grilaj de lângă drugii de fier. Din Fundătură răzbăteau zgomote şi mormăituri pe care Logan cu greu le-ar fi pus pe seama unor oameni.

— Şi ca să văd dacă ştie ceva ce nu ştiu eu înainte de a-l ucide, răspunse Năsosul. Ajută-mă să-l arunc aici. Nu-ţi face griji, suficient de adâncă, şi pereţii sunt drepţi.

Logan îl ajută fără tragere de inimă. Încă nu se mişca în voie ca să poată muta grilajul, aşa că-l mută Năsosul, iar Logan îi făcu vânt lui Nevăstuică în Fundătură.

Strigăte demonice de bucurie ţâşniră de jos, unde imediat se porni o luptă pe viaţă şi pe moarte. Înfiorându-se, Logan se îndepărtă de margine.

— Acum ce facem?

— Ce facem? repetă Năsosul privind în jos şi clătinând din cap. O ştergem de-aici. Dacă învinge în noaptea asta, Roth va dori să dea ochii cu tine. Jarl îi va pune pe câţiva dintre oamenii lui să spună că ţi-au văzut cadavrul. Altul va spune că m-a văzut şi pe mine, mort, şi va recunoaşte că mi-a jefuit cadavrul. Şi-i va arăta „punga” lui Roth.

— Cam bate la ochi, remarcă Logan. Hai, nu acoperi gaura asta odată?

— Sus mor sute de oameni. E imposibil să afli ce i s-a întâmplat fiecăruia dintre ei. Roth ştie asta. Oricum, e tot ce putem face ca să ne păstrăm capul pe umeri. Jarl va hotărî dacă treaba cu „punga” nu e prea exagerată.

Năsosul privi din nou în Fundătura, de unde se auzea cum se ospătau cei de acolo. Se întoarse spre Logan şi rânji.

— Te-a cam pus pe gânduri, nu?

Logan clătină din cap, îngreţoşat. Uitându-se la Năsos, văzu cum din Fundătură ţâşneşte un lasou subţire şi cuprinde umerii paznicului. Imediat îşi dădu seama că funia era împletită din tendoane şi se întrebă: „Ce animal de acolo e îndeajuns de puternic ca să împletească o funie din tendoane?”

Ochii Năsosului se umplură de groază când lasoul se strânse în jurul lui şi-l trase în jos. Căzu peste grilaj şi îşi desfăcu braţele şi picioarele ca să nu se prăbuşească în Fundătură. Dar mişcarea nu făcu decât să-i strângă laţul în jurul gâtului. Un chiot sălbatic răzbătu de jos. Logan făcu doi paşi înainte, şovăielnici, dar mai repezi, totuşi, decât cu o jumătate de oră în urmă, însă era prea târziu.

Ochii Năsosului se bulbucară în timp ce funia îl strângea de gât tot mai tare. Probabil cel puţin cinci inşi trăgeau de ea. Braţele i se înmuiară, iar ochii îi ieşiră din cap, clipind spre Logan.

Apoi lăsă braţele jos şi alunecă în Fundătură.

Logan încercă să-l prindă. Dar se împletici, împiedicat de ceea ce mai rămăsese din legăturile magice şi se trezi că se rostogoleşte spre Fundătură.

Se agăţă de drugii de fier şi privi în jos. Întrezări siluetele celor care se învălmăşeau deasupra Năsosului, trăgând şi rupând din el, în timp ce paznicul se zbătea şi ţipa ca din gură de şarpe.

Un minut întreg Logan rămase pierdut acolo, incapabil să-şi mişte braţele şi picioarele. Urletele Năsosului încetară, iar siluetele întunecate se retraseră ca să mănânce în tihnă.

Apoi unul dintre cei de jos îl văzu pe Logan şi scoase un strigăt. Logan se aruncă într-o parte, simţind cum magia, slăbită, se încordează şi dispare brusc. Se răsuci pe spate, apoi se ridică în capul oaselor, pe pietrele colţuroase, şi aşeză grilajul la loc.

Năsosul scăpase cheia din mână când se dezechilibrase, Logan însă tremura prea tare ca să mai poată pune lacătul. Reuşi să se ridice în picioare şi să se îndepărteze.

Îmbrăcă hainele lui Nevăstuică, întinzându-le cât se putea peste corpul lui mai înalt şi mai musculos. Avea noroc că paznicului îi plăceau hainele largi, altfel n-ar fi intrat în ele. După ce-şi trase şi cizmele, care-l strângeau destul de rău, Logan se ridică în picioare.

Încercă să-şi adune curajul ca să se întoarcă şi să ferece grilajul. Chiar dacă niciodată nu va mai vedea o temniţă, ştia că va avea coşmaruri tot restul vieţii. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se întoarcă pe tunelul lung spre Fundătură. Dar nu putea oferi unor animale ca acelea nici cea mai mică şansă de scăpare.

Merse cu grijă, încet, chiar dacă ştia că trebuie să se grăbească. Se opri la câţiva metri de grilaj. Era în acelaşi loc. Încă se mai auzeau strigătele celor care se băteau pe cadavru. Îi veni să vomite.

De sus desluşi vocile mai multor oameni care se apropiau. Tunelurile din piatră le purtau cuvintele până la el.

— Hei, tu de colo! spuse o voce cu accent halidoran.

Unul dintre deţinuţii din ultimul şir de celule de lângă

Fundătură răspunse fără ca Logan să înţeleagă ce spunea.

— Au trecut pe-aici doi paznici şi un prizonier?

Logan îngheţă când deţinutul mormăi ceva.

— Ce ţi-am zis eu? zise vocea apoi. N-au venit pe aici. Crede-mă pe cuvânt, Fundătura aia te bagă-n răcori.

Logan îl binecuvântă în gând pe deţinutul care minţise mai mult din obiceiul de a minţi autorităţile decât din dorinţa de a-l salva.

— Chiar crezi că deţinuţii spun adevărul? întrebă un individ cu un accent halidoran mai cultivat. Prinţul vrea confirmarea morţii acestui Logan Gyre. Toţi oamenii tăi cooperează şi cercetează restul temniţei. Tu vrei să ne pui beţe în roate?

— Nu, domnule!

Tunelul lung se umplu de o lumină roşie, nefirească, ce nu pâlpâia deloc.

„Un vrăjitor! Fir-ar să fie! Pe unde s-o iau?”

La lumina slabă a torţei, Logan cercetă tunelul din nou. Nu găsi nicio nişă, niciun loc unde să se ascundă. Era o fundătură.

„Am scăpat de moarte de atâtea ori ca să sfârşesc aici?”

Se gândi să se năpustească asupra celor doi. Doar cu un cuţit nu prea avea şanse de reuşită, dar dacă apuca să-l omoare pe vrăjitor mai întâi, tot mai avea o speranţă.

— Aici e multă putere, simt că mă ia ameţeala, se auzi o altă voce.

— Aşa e, răspunse primul vrăjitor. N-am mai simţit atâta rău adunat într-un singur loc de când… mda, de când l-am întâlnit ultima oară pe stăpânul nostru.

Răspunsul li se păru plin de haz. Lui Logan îi stătu inima în loc când auzi cel puţin şase oameni râzând.

Şase inşi. Poate cinci vrăjitori. Cel puţin doi. Chiar dacă erau doi vrăjitori şi patru oşteni, tot era pierdut. Iar lumina roşie era tot mai puternică, duşmanii erau la doar câţiva paşi.

Îngrozit, Logan privi spre grilaj. Era singura soluţie. Contele Drake îi spusese că viaţa e preţioasă, că sinuciderea e soluţia laşului, un păcat împotriva lui Dumnezeu, căruia îi arunci în faţă darul sacru.

Ce-i spusese Kyllar cândva? Tocmai fuseseră abordaţi de nişte prostituate care lucrau pe cont propriu, fără controlul şi protecţia celor din Sa’kagé. Fetele, niciuna mai mare de doisprezece ani, se oferiseră pentru practici sexuale de care Logan nici nu auzise. Kyllar îi spusese: „Nu ţi-ar veni să crezi ce-ai fi în stare să faci ca să rămâi în viaţă”.

„Nu ţi-ar veni să crezi ce-ai fi în stare să faci ca să rămâi în viaţă.”

Logan ridică grilajul şi se strecură înăuntru. Rămase atârnat cu o mână de bara de fier în timp ce încuia lacătul. Apoi vârî cheia în buzunar, scoase cuţitul şi se lăsă să cadă în iad.

CAPITOLUL 53

Kyllar îşi dădu seama cât de mare era distanţa până la fluviu de-abia când zbură prin aer. N-avea nicio scuză. Stătuse atârnat de pervazul ferestrei şi se uitase într-acolo cu mai puţin de cinci minute în urmă. Numai că acum locul se mărea văzând cu ochii. Cu iuţeală. Sigur nu va cădea pe stânci. Slavă cerului. Va cădea însă în apă cu o viteză nemaipomenită, şi cu capul înainte. Poate că un înotător experimentat ar fi putut face plonjonul ăsta fără probleme, Kyllar însă nu era nici pe departe aşa ceva.

Vedea doar apă înaintea ochilor. Kyllar întinse mâinile şi plonjă în fluviu. Mâinile întinse lateral nu-l ajutară cu nimic, dar o fărâmă de Talent se înfăşură în jurul lui, iar Kyllar pătrunse ca o aşchie sub pielea fluviului.

Talentul îl părăsi în clipa în care atinse apa, care-l izbi cu brutalitate, de parcă un uriaş l-ar fi luat la palme.

Visa din nou, dacă se putea numi vis atunci când... „Când ce?” Gândul se strecură printre degetele lui Kyllar şi se pierdu.

Era visul pe care-l avea de zece ani, ori de câte ori vedea moartea cu ochii. Ca întotdeauna, preţ de o secundă, ştia că e vis. Ştia că e vis, dar până să-şi dea seama ce vis era, nu se mai putea desprinde din el. Visul îl împresura şi Kyllar avea din nou unsprezece ani.

Atelierul de reparaţii e întunecat, părăsit, rece în lumina argintie a lunii. Azoth e înspăimântat de moarte. A acţionat conform planului, dar acum se răsuceşte, şi Şobolanul e în spatele lui, gol puşcă.

Azoth se retrage încet spre locul în care bărcile erau cândva ridicate din apa murdară a fluviului Plith, spre parâma şi piatra legată de ea, spre laţul pe care l-a făcut mai devreme.

— Mai sărută-mă o dată, spune Şobolanul şi acum e chiar în faţa lui Azoth, şi-l trage spre el. Mai sărută-mă o dată.

„Unde-i laţul?” Sigur aici l-a pus. Vede piatra care

trebuie să-l tragă la fund pe Şobolan, dar unde-i… Şobolanul îl lipeşte de el şi-i simte răsuflarea fierbinte pe faţă, mâinile lui trag de hainele lui Azoth…

Iar Ahilles stă în faţa lui Jorsin Alkestes, nedumerit.

— Ce zici că vrei să fac?

— Căderea noastră e sigură, prietene. Ne-o spun şi strategii, şi proorocii. Lumea va afla despre cele şase sa'kariuri, pe care le vor căuta toţi cei însetaţi de putere. De pretutindeni. Mă tem că prietenii tăi care le au acum nu vor supravieţui prea mult Ţinuturilor Verii. Îţi cer să faci pe omul rău, să plăteşti cu propria ta reputaţie, ca să salvezi ceva preţios.

— Ce poate fi mai preţios decât onoarea mea?

— Nu-ţi cer să renunţi la onoare, ci doar să te prefaci că renunţi. E greu, recunosc, dar tocmai de aceea te-am şi ales. Pe tine, cel mai onorabil, după unii cel mai cinstit dintre Bravii mei Însoţitori… Tu, Prinţul Spadei din Trayethell, poate te simţi nedreptăţit că n-ai fost ales. Şi poate mă crezi nebun. Şi poate o să te răzvrăteşti.

— Niciodată, Maiestate.

— E uşor să mori pentru o cauză, Ahilles. Eu îţi cer să trăieşti pentru o cauză.

— Ce pot aduce o reputaţie pătată şi o viaţă de dezonoare, stăpâne?

— Speranţă. Şi viaţă, răspunse Ezra, ridicând o sferă neagră.

— Şase sa'kariuri în schimbul a şase îngeri ai luminii, zise Jorsin. Şi un sa'kari care să stea noaptea de veghe. Negrul te-a ales. Devoratorul e al tău, prietene. Tu vei fi Îngerul meu, Îngerul Nopţii.

O vreme tăcură toţi. Apoi, deodată, Ahilles scoase pumnalul şi îşi crestă palma. Sa'kariul zbură din mâna lui Ezra şi se lipi de palma lui Ahilles, devorându-i sângele. Pe suprafaţa lui apărură rune, arzând cu o flacără albastră.

În lumina albastră, incandescentă, Kyllar – din nou detaşat, îndepărtându-se de vis – văzu chipul lui Ahilles transfigurat de o durere mai profundă decât durerea de moment a contopirii. Era un chip pe care nimeni, de secole

întregi, nu-l cunoscuse sub numele de Ahilles Thorne. Era chipul lui Durzo.

Kyllar se izbi de fundul apei. Deschise ochii şi văzu Răzbunarea la câţiva centimetri de el. O scăpase din mână la contactul cu apa. Avea noroc că nu se tăiase în ea. Avea noroc că lama argintie se înfipsese în nămol, alături.

Simţind cum îi ard plămânii, apucă spada şi ieşi la suprafaţă.

„Cât am stat aici?” Nu mai mult de o clipă, altfel l-ar fi luat curentul şi s-ar fi înecat. Câteva clipe mai târziu descoperi cu surprindere că respiră din nou, nevătămat de căderea în gol. Doar nasul şi degetele îi sângerau în continuare, înroşind apa. Curentul îl împinse aproape de o stâncă. Kyllar se agăţă de ea şi ieşi la mal.

Era pe Insula Vos, sub podul din est, faţă în faţă cu reşedinţa ducelui Jadwin. Malul pe care se afla făcea parte din fundaţia zidului castelului, deci, ca să meargă în amonte, trebuia să se şi caţere, să şi înoate. Îi luă zece minute istovitoare ca să ajungă într-un loc din care să poată ieşi din nou la mal.

Docurile unde-l văzuse pe Roth se aflau în partea de nord a insulei. Ca să ajungă acolo trebuia fie să-şi continue drumul prin apă şi printre pietrele presărate de-a lungul râului, fie să treacă prin clădirea joasă, urât mirositoare, ce acoperea aşa-zisa Crăpătură a Insulei Vos.

Kyllar nu se simţea în stare să mai înoate încă zece-cincisprezece minute. Chiar dacă-l găsea pe Roth acolo, era prea slăbit. Nasul nu-i mai sângera, iar mâna şi-o bandajase cât de cât, dar cum încerca să înoate, cum îi sângera din nou. În plus, îi şi zvâcnea şi era sleit de puteri după cât sânge pierduse.

În orice altă noapte, Kyllar s-ar fi lăsat păgubaş. Nu era deloc în formă pentru a încerca să-l omoare pe Roth. Logica însă nu mai însemna nimic. Cel puţin nu în noaptea asta. Mai ales după ce-i făcuse Roth lui Logan.

Clădirea de pe Crăpătura Insulei Vos era un pătrat din piatră, cu latura de treizeci de metri, şi cu un singur nivel. Un fel de minune inginerească, despre care Kyllar însă nu

prea ştia multe. După părerea lui, nobilii n-aveau cum să fie impresionaţi de o minune care puţea a ouă clocite.

Era o prostie să meargă mai departe. Era atât de obosit încât de-abia într-un târziu se gândi să-şi folosească Talentul. Trebui să-şi adune bruma de putere rămasă ca să poată face asta. Se opinti în uşa grea, cu spada în mână. Se uită din nou la cuvântul scrijelit pe ea. DREPTATE. Numai că acum nu mai scria DREPTATE. Clipi de câteva ori.

ÎNDURARE scria acum, cu litere argintii, exact acolo unde înainte stătuse scris cu litere negre DREPTATE. Pe mâner, perpendicular, tot cu litere argintii, în locul celor negre precum sa'kariul, scria RĂZBUNARE.

Sa'kariul dispăruse. Kyllar era atât de sleit încât pe moment îl cuprinse disperarea. Apoi îşi aminti unde dispăruse. „În pielea mea?" Cât de obosit era? Mai mult ca sigur imaginaţia îi jucase feste. Sau poate avusese o halucinaţie.

Îşi întoarse palma şi văzu cum din ea începe să-i curgă o sudoare neagră, uleioasă, care în clipa următoare se coagulă într-o sferă caldă, de metal.

— Ajută-mă, spuse Kyllar. Te rog. Slujeşte-mă.

Strânse sa'kariul în palmă şi acesta se dizolvă, pornindu-i în iureş pe sub piele, pe sub haine, peste faţă, prin ochi. Kyllar tresări, dar îşi dădu seama că ochii nu păţiseră nimic – vedea în continuare prin întuneric la fel ca ziua. Îşi privi mâinile, spada neagră, şi le văzu cum lucesc magic şi apoi dispar. Nu erau învăluite de umbre, cum se învăluiau mătrăşitorii. Pur şi simplu dispăruseră. Kyllar nu mai era o umbră cum fusese înainte. Era invizibil.

N-avea timp să se minuneze. Avea treabă. Trecuseră mai bine de zece minute de când îl văzuse pe Roth la docuri. Dacă voia să-l omoare în noaptea asta, trebuia să se mişte rapid. Descuie lacătul şi intră.

Înăuntru era o căldură înăbuşitoare. De o parte şi de alta a unui coş uriaş, cu diametrul de cincisprezece metri, se întindeau mai multe pasarele de lemn. Coşul era făcut din plăci groase de metal, prinse în nituri şi susţinute de

un cadru de lemn. Avea cel puţin patru niveluri, coborând până la crăpătura naturală din scoarţa pământului.

Privind în adâncurile umbrite ale Crăpăturii, Kyllar înţelese de ce oamenii o considerau o minune. Cei care lucrau aici nu numai că struneau puterea aerului fierbinte ce ţâşnea din pământ, ci împiedicau şi fluviul Plith să se scurgă în pământ.

Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, ar fi început să fiarbă, peştii ar fi murit, meseria de pescar ar fi dispărut, iar Cenaria şi-ar fi pierdut principala sursă de hrană.

Chiar şi acum, fără să bage de seamă haosul ce domnea la niciun kilometru de ei, oamenii lucrau: întăreau frânghiile, controlau scripeţii, ungeau angrenajele, înlocuiau plăcile uzate.

Kyllar ajunse pe o pasarelă lungă, făcu la stânga, apoi la dreapta, şi ajunse la răspântie unde putea intra pe o uşă aflată sub nivelul zero sau pe o uşă de lângă orificiul de golire al coşului, în partea de nord a clădirii – unde probabil că era Roth.

Alese prima variantă. Lângă uşa de serviciu era o alta, dublă, pe unde se aduceau piesele mari. Kyllar o deschise cât să arunce o privire înăuntru.

Văzu o vrăjitoare tânără, cu părul strâns la spate şi braţele marcate cu ki. Privea în sus, spre o rampă lungă, de piatră. Cineva îi vorbea, dar Kyllar nu văzu cine. Dincolo de ea mai erau încă douăsprezece vrăjitoare, toate îmbrăcate la fel.

Kyllar se retrase încet. Reveni la locul în care se bifurca pasarela şi deschise uşa care dădea spre porţiunea orizontală a coşului.

Aplecat pe o parte, coşul semăna mai mult cu un tunel cu aburi. Era lat de cincisprezece metri, dar, până la ultimul ventilator, ajungea la patru. Podeaua era din tablă groasă pentru ca muncitorii să poată sta fără teamă în timp ce se îngrijeau fie de ventilatorul masiv, amplasat exact acolo unde coşul se prelungea în jos, fie de ultimul ventilator, mult mai mic, înainte ca aerul fierbinte să ţâşnească în noaptea cenariană. Ventilatorul din nord se

rotea destul de încet, deci Kyllar îl putea vedea pe Roth prin el.

Păşi înăuntru cu grijă, verificând dacă nu cumva podeaua scârţâie sub greutatea lui. Nu auzi nimic. Dar, până să închidă uşa, simţi că ceva nu era în regulă.

Răcit după lunga călătorie prin coşul de metal, fumul sulfuros ieşea alene prin tunel în aerul nopţii de afară. Treimea de jos a tunelului era plină de fum gros, care se rostogolea şi se încolăcea. Singura sursă de lumină era luna, dar razele ei se filtrau prin ventilatorul care se rotea încet. Printre fumul dens şi umbrele dănţuitoare vederea lui Kyllar nu era mai ascuţită decât a unui om obişnuit.

„E cineva aici.”

CAPITOLUL 54

Inima lui Durzo sărise odată cu Kyllar, pe blestemata aia de fereastră. Se apropie de ea şi privi în jos până când Kyllar ieşi la suprafaţă.

„Extraordinar. De când mă ştiu n-am încercat o prostie ca asta. Uită-te la el, o face chiar din prima zi – şi reuşeşte!” Kyllar ieşi la mal şi o luă încet spre nord. Durzo ştia unde vrea să ajungă. „Încăpăţânatul.” Întotdeauna o ţinuse pe-a lui, de când îi ceruse să-l ia ucenic şi până refuzase să accepte că nu reuşise să-l ucidă pe Şobolan, pentru ca în următoarele trei ore să-l mătrăşească.

Kyllar făcea tot ce credea el de cuviinţă, fără să ţină cont de consecinţe, de părerea altora, nici măcar de a lui Durzo. Îi amintea de Jorsin Alkestes. Kyllar îi devenise loial, se agăţase de el, în pofida dorinţei lui Durzo. Îşi pusese toată credinţa în Blint, cum şi-o pusese şi Jorsin în el. Kyllar era doar un puşti afurisit, dar şi el, Durzo, îşi pusese credinţa în cineva mult mai rău decât Ahilles Thorne.

Durerea era sunetul scos de fiecare coardă a vieţii lui Durzo Blint. Înşelase mii de oameni, astfel că toţi cei care crezuseră în el, în cuvintele lui, erau pierduţi – Jorsin însă îl cunoscuse bine. Kyllar îl cunoscuse bine. Nu era prima oară în şapte veacuri când existenţa se dovedea dureroasă. Lumea era făcută din sare, iar Durzo Blint era o rană deschisă. „Oare unde am greşit?”

Se mişcă, fiindcă Durzo Blint era un om de acţiune. Talentul i se lipi de mâini şi de picioare – ciudat că se manifesta la fel, chiar dacă pierduse sa’kariul – şi Durzo sări pe fereastră. Dar nu căzu.

Magia din jurul picioarelor îi încetini zborul, ajutându-l să se sprijine cu mâinile de zidul castelului şi să rămână atârnat cu capul în jos, ca o insectă. Kyllar nu învăţase toate trucurile lui Durzo. La dracu’, nici nu-i văzuse toate trucurile.

Ştia unde mergea Kyllar, ştia şi cum să ajungă acolo mai

repede decât el, aşa că nu se grăbea. Îi atrase atenţia zăngănitul de arme din curtea castelului. Se învălui în umbre şi se târî până la baza zidului.

Lupta era pe muchie de cuţit. Două sute de străjeri cenarieni şi vreo patruzeci de nobili, care mai mult îi încurcau, nu-i puteau clinti din loc pe cei o sută de halidorani care blocau poarta spre podul din est. Halidoranii aveau şase meisteri cu ei, dar în această etapă a luptei, ajutorul lor era mai mult de natură psihologică. O mare parte din magie o folosiseră deja.

Obişnuit cu spectacolul luptei şi arta asasinatului, Durzo detectă imediat elementele vitale. Uneori era atât de simplu. De obicei, ofiţerii erau importanţi. Meisterii erau întotdeauna importanţi, dar, uneori, oştenii obişnuiţi, din prima linie, erau cei care-i îmbărbătau pe cei din jur. Dacă anihilai elementele vitale, schimbai soarta bătăliei. În tabăra halidorană elementele vitale erau doi ofiţeri, trei meisteri şi un muntean uriaş. În tabăra cenariană erau numai două: un sergent cu un arc mare, alitaeran, şi Terah Graesin.

Sergentul era un oştean obişnuit, aflat probabil la prima lui luptă, în ciuda vârstei. Lui Durzo îi era cunoscută expresia de pe faţa bărbatului. Era un om care învăţase meseria armelor ca să-şi găsească rostul şi, în sfârşit, şi-l găsise în lupta asta. Trecuse prin propria Ordalie şi se acceptase. Această acceptare avea ceva magic în ea şi toţi cei din jurul lui simţeau asta.

Terah Graesin, desigur, ar fi atras privirile oriunde. Semeaţă şi cu sânii mari, o nălucă într-o rochie ceruleană sfâşiată. Credea că nimic n-o poate atinge, credea că bărbaţii trebuie să i se supună, şi ei chiar o făceau.

— Sergent Gamble, spuse o voce cunoscută, chiar de sub Durzo.

Sergentul slobozi încă o săgeată, ucigând un meister, dar nu unul foarte important. Contele Drake apăru pe poarta din faţă şi-l apucă de braţ.

— Încă o sută de munteni vin încoace, zise contele, cu vocea aproape acoperită de zăngănitul armelor şi de

zgomotul celor care se luptau cu îndârjire.

La vederea contelui, rana deschisă de Kyllar se acoperi de un nou strat de sare. Durzo crezuse că Drake era acasă, dar uite-l aici, nerefăcut după otrava pusă chiar de el, pe cale să moară împreună cu ceilalţi.

— La dracu'! exclamă sergentul Gamble.

Durzo le întoarse spatele. Cenarienii nu mai aveau scăpare. Iar el nu-i putea ajuta. Îl aştepta judecata divină.

— Înger al Nopţii, strigă sergentul. Dacă încă mai eşti de partea noastră, intră în luptă! Înger al Nopţii! Vino!

Durzo înlemni. Aşadar Kyllar intervenise deja în castel. „Foarte bine, Kyllar. Am să fac asta pentru tine, pentru conte, pentru Jorsin şi pentru toţi naivii care cred că până şi un ucigaş poate face bine cuiva."

— Dă-mi arcul, zise Durzo cu o voce aspră, ameninţătoare, întărită de Talent.

Sergentul Gamble întoarse capul şi, alături de contele Drake, se uită la umbra de deasupra porţii. Sergentul îi aruncă arcul şi o tolbă plină cu săgeţi.

Durzo prinse arcul cu o mână şi tolba cu ajutorul Talentului. Încordă arcul şi, tot cu ajutorul Talentului, scoase o altă săgeată din tolbă. Se lăsă pe vine şi imediat îşi localiză ţintele.

Uriaşul căzu primul, cu o săgeată care-l nimeri între ochi. Urmară meisterii, unul după altul, apoi ofiţerii, apoi un grup de munteni aflaţi chiar în faţa podului. Durzo goli tolba cu douăzeci de săgeţi în mai puţin de zece secunde. O probă de măiestrie, îi trecu prin minte. Sigur, Gaelan Starfire fusese şi el un arcaş de frunte.

Durzo îi aruncă arcul înapoi sergentului Gamble, care nu părea să înţeleagă ce se întâmplase. Contele Drake reacţionă altfel. Nici măcar nu se uită la oştenii cenarieni care se grăbeau să ocupe golul lăsat de muntenii ucişi de Durzo. Şi nici nu se arătă surprins de brusca ezitare a şirurilor de halidorani care mai aveau puţin şi o luau la fugă. Contele Drake se uita la Durzo.

Sergentul Gamble scoase o înjurătură plină de admiraţie, în timp ce contele Drake dădu să-l

binecuvânteze. Durzo însă nu auzi binecuvântarea. Dispăruse deja.

„Gata cu binecuvântările. Gata cu mila. Gata cu sarea. Gata cu lumina în ungherele mele întunecate. Să se sfârşească odată. Te rog.”

*

Kyllar simţi cum îl cuprinde frica. Se lăsă să cadă în fumul gros. Deasupra lui auzi un zgomot surd, metalic. Se întoarse şi văzu un cuţit înfipt în uşă şi altul în învelişul de metal al coşului.

— Credeai că te va face invizibil, ai? întrebă Durzo Blint de undeva din întuneric, aproape de ventilatorul uriaş din capătul de sud al tunelului.

— La naiba, Blint! Nu vreau să mă lupt cu tine, zise Kyllar şi îşi schimbă locul.

Îşi miji ochii. Chiar dacă Durzo nu era pe de-a-ntregul invizibil, fumul şi jocul continuu de lumini şi umbre îl ajutau să fie greu de zărit.

— Aşa plonjon mai zic şi eu, băiete. Vrei să ajungi o legendă? continuă Durzo, dar cu o voce gâtuită, tristă.

Kyllar se împiedică. Durzo se afla acum lângă ventilatorul mai mic din capătul de nord al tunelului. Ca să ajungă acolo trebuia să fi trecut la un metru de el.

— Cine eşti? îl întrebă. Ai semnat A. T. Eşti cumva Ahilles Thorne?

Kyllar aproape că uită să se mişte. Un cuţit zbură la o palmă de stomacul lui şi ricoşă din perete.

— Ahilles a fost un prost. A făcut-o pe Diavolul şi uite că acum trag eu ponoasele, răspunse Durzo cu glasul stins, răguşit.

Plângea.

— Maestre Blint, spuse Kyllar, adăugând titlul onorific pentru prima oară de când luase sa’kariul. De ce nu vrei să luptăm împreună? Ajută-mă să-l ucid pe Roth. E afară, nu?

— Mda. Cu o corabie plină de meisteri şi de Vürdmeisteri. S-a terminat, Kyllar. Halidorul va cuceri castelul în mai puţin de o oră. Alţi munteni vor sosi în zori,

iar o armată organizată de halidorani se îndreaptă spre oraş. Cel care se încumetă să conducă o oaste împotriva lor e ca şi mort.

Se auzi un dangăt de clopot, care reverberă până în vârful coşului. Din adâncuri începu să urce aerul cald.

Kyllar făcu o grimasă. Se străduise degeaba. Câţiva oşteni ucişi, câţiva nobili eliberaţi – nu schimbase nimic.

Se apropie cu paşi uşori de micul ventilator din nord, care se rotea tot mai repede. Printre palete îl văzu pe Roth sfătuindu-se cu vrăjitorii.

Durzo avea dreptate. Erau zeci de vrăjitori. Chiar dacă unii se întorceau pe corabie, cel puţin douăzeci urmau să-l însoţească pe Roth, care avea şi o gardă de doisprezece munteni uriaşi.

— Roth l-a ucis pe cel mai bun prieten al meu, zise Kyllar. De aceea vreau să-l omor. În noaptea asta.

— Atunci va trebui să treci peste cadavrul meu.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Întotdeauna te-ai întrebat dacă vei putea să mă baţi când va sosi momentul confruntării. Ştiu sigur. Iar acum ai Talentul şi sa'kariul de partea ta. Când erai mic, ai jurat să nu mai mănânci bătaie de la nimeni, niciodată. Ai spus că vrei să fii ucigaş de meserie. Am făcut aşa ceva din tine sau nu?

— Du-te la dracu'! Nu vreau să mă lupt cu tine! Cine e Ahilles?

Vocea lui Durzo crescu, scandând peste zgomotul ventilatoarelor şi al jetului de aer cald:

Mâna răului se va ridica asupra lui,
Dar nu-l va învinge.
Lamele lor se vor frânge,
Spadele celor nedrepţi îl vor străpunge,
Dar el nu va cădea.
Va sări de pe acoperişurile lumii
Şi va doborî prinţi…

Blint se opri, apoi adăugă, aproape în şoaptă:

— Eu n-am reuşit.

— Ce tot vorbeşti acolo? Ce-i asta? O profeţie?

— Nu-i despre mine, aşa cum nici Jorsin n-a fost Apărătorul Luminii. E despre tine, Kyllar, Tu eşti spiritul răzbunării cereşti, Îngerul Nopţii. Tu eşti pedeapsa divină pe care o merit.

„Răzbunarea cerească izvorăşte din dragostea de dreptate şi dorinţa de a îndrepta relele. Răzbunarea omului e blestemată. Trei feţe are Îngerul Nopţii, avatarul Răzbunării: Pedeapsa, Dreptatea, Îndurarea."

— N-am de ce să mă răzbun pe tine. Îţi datorez viaţa.

Durzo se încruntă.

— Da, viaţa asta sângeroasă. Am fost în slujba blestematului de sa'kari aproape şapte sute de ani. Am fost în slujba unui rege acum mort şi a unui popor nevrednic de el. Am trăit în umbre şi am ajuns un locuitor al umbrelor. M-am dăruit cu trup şi suflet unui vis, unei speranţe pe care n-am înţeles-o niciodată. Ce se întâmplă atunci când smulgi toate măştile purtate de un om şi descoperi că sub ele nu e nimic, absolut nimic? Nimic. Am dat greş în faţa sa'kariului. O dată am dat greş, în şapte sute de ani, şi m-a părăsit... O zi n-am îmbătrânit, Kyllar, nici măcar o zi în şapte sute de ani. Apoi a venit Gwinvere, apoi Vonda. Am iubit-o, Kyllar.

— Ştiu, zise Kyllar cu blândeţe. Îmi pare rău de Vonda.

Durzo clătină din cap.

— Nu, nu pe Vonda. Pe ea n-am iubit-o. Doar am vrut... am vrut ca Gwinvere să ştie cum e atunci când persoana pe care o iubeşti împarte patul cu alţii. Le-am regulat pe amândouă, lui Gwinvere i-am dat bani, dar din Vonda am făcut o curvă. Voiam să-i dau lui Gwinvere celălalt sa'kari, ca să văd dacă-i prelungeşte viaţa, aşa cum Devoratorul o prelungea pe a mea. Dar era un fals. Singura cale de-a o salva pe Vonda era să le dau sa'kariul meu. Am pus în balanţă viaţa ei contra puterii şi vieţii mele eterne. N-o iubeam, deci preţul era prea mare. Aşa că am lăsat-o să moară... Ziua în care a murit a fost ziua în care sa'kariul a încetat să mă mai slujească. Am început să îmbătrânesc.

Sa'kariul a devenit doar vopseaua neagră de pe o spadă care mă lua în râs cu inscripţia ei: DREPTATE. Dreptate însemna că îmbătrânesc, îmi pierd agerimea şi mor. Tu ai fost singura mea speranţă, Kyllar. Gwinvere mi-a spus că eşti un sa'karifer. Că vei chema sa'kariul la tine. Se vorbea că familia Gunder avea şi ea unul. M-am gândit că dacă sa'kariul negru mă respingea, cel argintiu n-o va face. O fărâmă de speranţă, speranţa într-o nouă şansă, în mântuire, în viaţă. Dar tu n-ai făcut decât să-mi chemi sa'kariul. Ai început să te legi de el în ziua în care te-am bătut, în ziua în care ţi-ai riscat viaţa ca s-o salvezi pe fata aia. A fost o nebunie. Mi-ai răpit singurul lucru care-mi mai rămăsese. Cu reputaţia pătată, cu onoarea pătată, cu puterile care mă lăsau, cu prietenii morţi, urât de femeia pe care o iubeam… Mai aveam doar speranţa, pe care mi-ai luat-o tu… Am vrut să te omor. Dar n-am putut… Ştiam că nu aveai puterea să ucizi. Chiar dacă era vorba de ciudatul ăla. Ştiam că nu puteai ucide pe cineva pentru ceea ce *ar putea* face.

— Cum adică? întrebă Kyllar simţind cum îl trece un fior.

— Străzile te-ar fi înghiţit. A trebuit să te salvez. Chiar dacă ştiam că se va ajunge aici.

— Ce vrei să spui?

„Nu. Doamne, te rog, nu. Nu vreau asta."

— Nu Şobolanul a mutilat-o pe Păpuşa, spuse Durzo. Eu am mutilat-o.

Fumul umpluse jumătate din tunel. Ventilatorul uriaş se învârtea încet, iar cel mic se rotea la fel de repede precum bătea inima lui Kyllar. Lumina lunii era făcută bucăţi şi împrăştiată în neştire prin fumul înecăcios.

Kyllar nu se putea mişca. Nu putea respira. Nici măcar nu putea protesta. Era o minciună. Trebuia să fie o minciună. Îl cunoştea bine pe Şobolan. Îi văzuse ochii. Văzuse răul din ei.

Dar răul din Durzo nu-l văzuse… Kyllar îşi văzuse maestrul ucigând nevinovaţi, însă Durzo nu-şi arătase niciodată răul care zăcea în el.

Ventilatorul mare îşi spori viteza. Paletele lui tocau

timpul, îi marcau trecerea de parcă asta ar mai fi contat.

— Nu.

Kyllar de-abia izbuti să strecoare cuvântul prin nodul din gât, nodul adevărului. Blint era în stare de aşa ceva. „Viaţa e searbădă. Viaţa e searbădă. O fată a străzii valorează exact cât ia ca să se culce când cu unul. Când cu altul.”

— Nu! strigă Kyllar.

— Se termină acum, Kyllar, zise Durzo strălucind şi dispăru, învăluit de întuneric.

Kyllar simţi cum furia oarbă, dezlănţuită, pune stăpânire pe el. Fumul se învârteji în clipa în care umbra mătrăşitorului trecu pe lângă el.

Auzi o spadă cum iese din teacă şi scoase Răzbunarea. Văzu o umbră, prea aproape, prea rapidă. Săbiile se izbiră cu sete. A lui Kyllar zbură cât colo. Băiatul căzu pe spate.

Apoi se ridică în picioare, încet, fără zgomot, încordându-şi simţurile, la adăpostul fumului. Furia îl făcea să uite de oboseală, aşa că încercă s-o controleze, să se ajute de ea ca să găsească o soluţie.

Căută să se agaţe de ceva şi nu avu de ce. Se putea apropia de ventilatorul uriaş din sud, ca să nu fie atacat din spate, Blint însă îl putea împinge în paletele care se roteau neîncetat. Nu erau foarte ascuţite şi nici nu se învârteau atât de repede încât să-i taie o mână sau un picior, dar tot l-ar fi imobilizat. Împotriva lui Durzo, asta era egal cu moartea.

Pe pereţii şi tavanul tunelului erau mânere de care se ţineau lucrătorii când trebuiau să schimbe plăcile de metal, însă în locul în care se afla Kyllar, mânerele erau la cel puţin trei metri deasupra capului.

În clipa în care sări, simţi cum Talentul îi dă ghes. Găsi un mâner. Dădu să se prindă de el cu mâna dreaptă, dar fu cât pe-aci să cadă. Uitase că îşi rănise mâna în fereastră.

Se balansă şi se prinse cu picioarele de un alt mâner, ca să se echilibreze. Mâna dreaptă era prea slăbită, nu-i putea fi de mare ajutor, aşa că o folosi doar ca să scoată pumnalul. Auzi din nou dangătul de clopot. Îşi privi pumnalul. Era drept, lung de peste douăzeci de centimetri

şi avea vârful încovoiat, ca să pătrundă prin armură. Cu mâna beteagă însă nu putea face mare lucru.

Vârî pumnalul în teacă şi scoase un cuţit scurt, încovoiat, pe jumătate cât celălalt. Patru găuri minuscule de pe lamă erau umplute cu bumbac. Teaca era umedă. Kyllar nu-şi dădea seama dacă veninul de viperă fusese spălat de apele fluviului. Dar altă soluţie nu avea.

Aerul încetă să mai circule prin tunel deşi ventilatoarele mari se roteau în continuare, vuind pe axurile bine unse.

Kyllar rămase nemişcat şi aşteptă. Fumul se lăsa treptat, fără să mai umple întreg tunelul. În clipa când Durzo avea să se mişte dintr-un loc într-altul, prin fum, Kyllar sigur avea să perceapă diferenţa, chiar dacă nu-l vedea în carne şi oase.

Vâjâitul ventilatoarelor se reduse la un simplu fâşâit şi, curând, Kyllar îşi auzi doar pulsul, zvâcnindu-i în urechi. Se încordă, nu numai ca să-l vadă sau să-l audă pe Durzo, ci şi ca să rămână pe loc – fără să facă vreun zgomot.

Dacă Durzo îl auzea, Kyllar nu avea cum să se apere. Cu picioarele prinse de mâner nu se putea mişca rapid, era o ţintă sigură.

Singurul lui avantaj era surpriza. Chiar Durzo îl învăţase că acesta era cel mai mare avantaj dintre toate.

Trecu un minut.

Ventilatoarele se opriseră. Până şi murmurul vocilor de afară încetase. Fumul, răcindu-se şi mai tare, se lăsă jos, în leagănul lui, pe fundul tunelului.

Încet, chinuitor de încet, Kyllar întoarse capul, având grijă ca nici măcar gulerul să nu-i foşnească. Dacă fumul era atât de jos, plutind uşor spre nord, sigur va vedea ceva, un vârtej, un fuior nelalocul lui.

Respiră exact cum se mişca: încet, cu băgare de seamă. Lovit la nas după ce se izbise de turn, nu putea să respire decât printr-o singură nară. Braţul stâng pur şi simplu îl ardea; picioarele îl dureau, dar tot reuşea să nu scoată nici cel mai mic zgomot.

Simţea cum groaza pune stăpânire pe el. Cum să se lupte cu Durzo? Câţi oameni ucisese maestrul lui, de câte

ori îl bătuse la fiecare test, la fiecare provocare… Cum să se lupte cu el acum, rănit şi slăbit? Durzo avea răbdare, îl putea aştepta pe fundul tunelului la nesfârşit. Probabil că se postase lângă ventilatorul mai mic, din nord. Cu lumina în spate, îl vedea imediat ce sărea şi într-o secundă îl dădea gata.

Cine era el, Kyllar, ca să ucidă o legendă?

Încercă să-şi domolească inima care o luase razna. Înghiţi în sec de câteva ori. Emoţiile care-l ţinuseră în alertă toată noaptea se domoliseră. Îi era frig. Şi se simţea pustiit. Îşi aminti cuvintele lui Durzo: „Dreptatea nu-şi are locul în lumea asta.” Logan era mort. Helene fusese bătută crunt, iar cei care făcuseră tot răul posibil ieşeau învingători. Cum au ieşit întotdeauna. Cum vor ieşi întotdeauna.

Nu mai putea rămâne aşa. Durzo îi va auzi bătăile inimii, care mai să-i sară din piept. Se strădui să respire încet.

Răbdare! Răbdare.

Inspiră adânc şi adulmecă. Un iz specific.

„Usturoi!” Atât maestrul, cât şi ucenicul avuseseră acelaşi gând. Durzo atârna de un mâner ca şi Kyllar, o imagine în oglindă, la câteva palme de el, aşteptând să acţioneze la cel mai mic vârtej de fum.

Ridică brusc privirea şi lovi cu pumnalul. Durzo îl auzi probabil fiindcă pata neagră de pe mânerul de deasupra se mişcă şi ea.

Kyllar simţi cum pumnalul pătrunde în haina lui Durzo şi pară un atac cu cealaltă mână în timp ce amândoi căzură de pe peretele tunelului.

Kyllar se izbi de podea atât de tare încât de-abia reuşi să-şi înăbuşe un ţipăt din cauza durerii care-l săgetă până în ceafă. Se rostogoli prin băltoaca în care aterizase şi sări în picioare. În aceeaşi clipă auzi cum Durzo îşi scoate spada din teacă.

Maestrul redeveni vizibil. Kyllar făcu la fel. Era prea obosit ca să-şi mai poată păstra invizibilitatea. Se simţea moale ca o cârpă. Se uită la spada lungă de aproape un metru din mâna lui Blint şi la cuţitul de zece centimetri din

mâna lui.

— Am ajuns la momentul adevărului, zise Durzo. Sper că nu mai ai şi alte trucuri precum cel din turn…

— Nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat. Nu mai am nimic.

— E bine că nu te-am lăsat să te duci după Roth, nu? spuse Durzo cu zâmbetul acela trufaş, enervant.

Kyllar nu mai avea putere să se înfurie. Era ca o cochilie goală.

— Nu ştiu dacă mai contează, dar aş prefera să mor de mâna lui decât de mâna ta, zise el şi vârî cuţitul în teacă.

— Ai folosit veninul de viperă, nu-i aşa? spuse Durzo şi izbucni în râs. Bineînţeles.

Apoi făcu un semn de salut spre Kyllar şi îşi vârî spada în teacă. Se gârbovi şi, ca să nu cadă, se agăţă de un mâner de pe perete.

— Întotdeauna m-am întrebat ce simt muribunzii, zise el şi duse mâna la gaura din tunică.

Kyllar crezuse că-i găurise doar haina, dar văzu că pieptul lui Durzo sângera, deşi rana era superficială.

— Maestre!

Kyllar se repezi la el şi-l sprijini să nu cadă. Blint chicoti, cu o faţă cadaverică.

— De mult nu mi-am mai făcut griji în privinţa morţii. Să ştii că nu-i chiar atât de rău, spuse el şi icni de durere. Dar nici prea bine nu e. Kyllar, vreau să-mi promiţi ceva.

— Orice.

— Să fii un tată mai bun decât am fost eu. Ai grijă de fetiţa mea. Salveaz-o. Mama K sigur ştie unde au dus-o.

— Nu pot. Aş vrea, dar nu pot.

Întoarse capul şi îşi scoase săgeata din gât. La început crezuse că durerea bruscă din gât era de la căzătură, dar după câteva clipe îşi dăduse seama. Era o săgeată otrăvită. Kyllar era şi el pe moarte.

— O săgeată norocoasă, râse Durzo. Scoate-mă din tunel. Oricum o să simt mirosul de pucioasă cât de curând.

Kyllar îl trase cu chiu, cu vai afară din tunel. Îl ajută să stea în capul oaselor pe pasarelă, apoi se aşeză în faţa lui.

Era istovit.

„Poate a fost un amestec de venin de viperă cu cucută.”

— Chiar o iubeşti pe fata aia…

— Da. Chiar o iubesc, răspunse Kyllar.

Ciudat, era singurul lucru care-i va lipsi. Era singurul lui regret. Ar fi trebuit să fie altfel, mai bun.

— Ar fi trebuit să mor deja, zise Durzo.

— Cuţitul s-a udat.

Ameţeala aia uşoară era din cauza otrăvii?

— Atunci cred că n-o putem considera o lovitură de maestru. Chiar dacă veninul îşi face datoria, spuse Durzo încercând să râdă, dar cu privirea îndurerată. Vreau să trăieşti, Kyllar, dar să ştii că există lucruri mai preţioase decât viaţa. Eu, care ar fi trebuit să ştiu mai bine decât alţii, am uitat şi a trebuit să plătesc cu vârf şi îndesat. Am o ultimă misiune pentru tine, fiule. Lovitura ta de maestru. Ţinta e Roth. Dă-le acestor oameni meschini, nerecunoscători, mai mult decât merită, Kyllar. Dă-le o speranţă.

Durzo îşi înfipse degetele în braţul lui Kyllar şi continuă:

— Îmi pare rău, fiule. Îmi pare rău pentru tot. Găseşte-ţi fata, găseşte-o pe Uly a mea şi poate că, odată şi-odată, mă vei…

Clipi amorţit, străduindu-se să-şi ţină ochii deschişi, să se concentreze.

— …ierta.

Durzo aiura. Probabil din cauza otrăvii. Ştia doar că şi Kyllar era în pragul morţii.

— Te iert, spuse Kyllar. Te iert din toată inima. Fie ca nici eu şi nici tu să nu avem moartea celuilalt pe conştiinţă.

Ochii lui Durzo se luminară brusc, maestrul părând că luptă din răsputeri cu otrava din vene. Zâmbi.

— Nu c-ar fi avut vreun efect… asupra ta… dar n-am otrăvit săgeata… Scrisoarea explică totul… Înger al Nopţii…

Durzo muri fără să-şi ducă gândul la bun sfârşit, cutremurându-se uşor, cu privirea aţintită asupra lui

Kyllar.

Kyllar îi închise ochii şi băgă mâna în buzunarul de la piept al lui Durzo ca să scoată scrisoarea despre care maestrul îi spusese că era moştenirea lui. Era chiar sub locul în care pumnalul îl străpunsese pe mătrăşitor. Îmbibată de sânge. Cuvintele mâzgălite pe hârtie nu mai puteau fi citite. Lucrul pentru care Durzo voia să-şi ceară iertare, ceea ce intenţionase să explice, murise odată cu el. Kyllar era singur acum.

Îl cuprinse în braţe pe ucigaşul mort şi începu să plângă. Rămase aşa mult timp.

CAPITOLUL 55

Zorii îl găsiră pe Kyllar mergând poticnit spre unul dintre adăposturile lui secrete. Îl părăsise pe Durzo deabia după ce ridicase un tumul deasupra cadavrului său, în capătul de nord al Insulei Vos. La ora aceea nu era ţipenie de om. Kyllar furase o barcă de la docuri şi lăsase curentul să-l poarte spre Furnicar, prea obosit ca să tragă la vâsle.

Se oprise la atelierul unde îl ucisese pe Şobolan. Încă nu se luminase de ziuă, nu avea cum să-l vadă cineva, un moment prielnic pentru ce avea de făcut. Se întrebase dacă Şobolanul mai zăcea încă în nămol şi privea în sus, la barca lui Kyllar, cu ura şi răutatea care-i umpluseră inima de adolescent şi spiritul neliniştit.

Era o dimineaţă sortită meditaţiei în singurătate. Kyllar dezarmă capcanele de la uşă şi intră clătinându-se. Blint avusese dreptate. Ar fi fost sinucidere curată să-l caute pe Roth. Era atât de istovit încât crezuse că e otrăvit. Mai mult ca sigur n-ar fi trecut nici de primul vrăjitor.

Poate că merita să-şi dea viaţa în schimbul morţii lui Roth Ursuul, ca să scape lumea de el, însă Kyllar nu voia să moară degeaba. Încuie uşa, apoi se opri şi se întoarse. Întoarse cheia în cele trei broaşte de trei ori. Dreapta, stânga, dreapta. „Pentru tine, maestre.”

Luă ulciorul cu apă şi umplu ligheanul, apoi luă săpunul şi începu să-şi spele sângele de pe mâini. Faţa din oglindă era rece, calmă, în timp ce curăţa ultimele urme ale vieţii maestrului. Era sânge şi pe mânerul ulciorului, un strop. O pată mică, întunecată, de pe mâinile lui.

Kyllar înşfăcă ulciorul şi-l aruncă în oglindă. Şi ulciorul şi oglinda se făcură ţăndări, împrăştiind cioburile de sticlă şi porţelan pe pereţi, în cameră, pe haine, pe faţa lui. Se lăsă în genunchi şi izbucni în plâns.

Într-un târziu, adormi. Când se trezi, se simţea mai bine decât merita. Se spălă şi se simţi înviorat. În timp ce se bărbierea, se surprinse zâmbind în ciobul rămas din oglindă. „Blint n-a avut de gând să mă ucidă, dar n-a

rezistat tentaţiei de a trage în mine ca să-mi arate că ar fi putut s-o facă. Mare şmecher”, îşi zise Kyllar râzând. „Mare şmecher.”

Era haz de necaz, dar avea nevoie să se agaţe de ceva.

Se îmbrăcă şi se înarmă, regretând armele minunate pe care le pierduse cu o noapte în urmă. „Plâng după arme, dar nu după Logan, Durzo sau Helene.” I se părea atât de caraghios încât izbucni din nou în râs.

O cam luase razna, recunoscu el. Poate pe drept cuvânt. Era prima oară când pierdea pe cineva la care ţinuse cu adevărat. Acum pierduse trei persoane într-o singură noapte.

Străzile erau aglomerate spre seară, când Kyllar ieşi în sfârşit din adăpostul secret. Lumea vorbea despre ce se întâmplase la castel în timpul nopţii. O oaste apăruse de nicăieri. O oaste ţâşnise pur şi simplu din Crăpătura de pe Insula Vos. Din sud venise o oaste de magi. Ba nu, erau vrăjitori din nord. Muntenii îi omorâseră pe toţi cei aflaţi în castel. Halidorul voia să şteargă de pe faţa pământului întreg oraşul.

Puţini păreau îngrijoraţi. Kyllar văzu câţiva oameni cu întreg avutul încărcat în căruţe, părăsind oraşul, dar nu erau foarte mulţi. Nimeni altcineva nu părea să creadă că li se putea întâmpla ceva rău.

Ascunzătoarea Mamei K era în continuare păzită de gandianul musculos, care se prefăcea că repară gardul. Kyllar nu se deranjă să devină invizibil. Se apropie de el agale, se aplecă să-l întrebe de o anumită stradă şi puse mâna pe spada scurtă a bărbatului. Gandianul încercă să o scoată din teacă, dar era prea târziu – Kyllar o ţinea bine. Îi rupse sternul paznicului cu o lovitură directă, dată cu palma deschisă, şi-l lăsă fără aer, să-şi mişte gura ca peştele.

Îi luă cheile de la brâu şi deschise uşa. O încuie apoi în urma lui şi se cufundă în umbre.

Invizibil acum, o găsi pe Mama K în birou, citind rapoarte primite de la bordeluri. Le citi şi el, în tăcere, peste umărul ei. Femeia încerca să înţeleagă ce se

întâmplase la castel.

Acul se afundă în pielea lăsată a braţului ei. Mama K scoase un ţipăt şi încercă să-l scoată. Îl smulse şi se întoarse cu tot cu scaun, încet, părând deodată mai bătrână decât era.

— Salut, Kyllar. Te-am aşteptat ieri. Bănuiesc că ai avut treburi mai presante.

Kyllar apăru pe celălalt scaun, întruchiparea Morţii tinere.

— Cum de ţi-ai dat seama că sunt eu?

— Durzo ar fi folosit o otravă care să mă treacă prin toate chinurile iadului.

— E o tinctură din rădăcină de ariamu şi spori de iacint. Vin ele şi chinurile.

— O otravă lentă. Deci ai hotărât să-mi laşi timp. Pentru ce, Kyllar? Ca să mă scuz? Ca să plâng? Ca să te implor?

— Ca să te gândeşti. Ca să-ţi aminteşti. Ca să regreţi.

— Vasăzică asta e răzbunarea. Un nou tânăr ucigaş colindă străzile şi le dă curvelor bătrâne ceea ce merită.

— Întocmai. Iar tu meriţi să pierzi exact ceea ce te-a făcut să-l trădezi pe Durzo.

— Ce anume, preaînţeleptule? întrebă femeia cu un zâmbet şerpesc.

— Controlul, răspunse Kyllar sec, apatic. Şi nu încerca să tragi de cordonul ăla. Am o arbaletă mică, dar nu-i chiar atât de precisă. S-ar putea să-ţi nimeresc mâna în locul cordonului.

— Control? Aşa-l numeşti tu... spuse Mama K, îndreptându-şi spatele. Ştiai că violurile nu sunt răspândite în mod egal, nici chiar printre fetele mele? Unele sunt violate iar şi iar. Altele niciodată. Cele care sunt violate sunt victimele. Nenorociţii de violatori. Nu-i vorba despre „control”, Kyllar. E vorba despre demnitate. Ştii câtă demnitate are o fată de paisprezece ani când peştele ei nu vrea s-o protejeze? Când aveam paisprezece ani am fost dusă la casa unui nobil şi am fost violată timp de cincisprezece ore de el şi zece prieteni de-ai lui. După aceea a trebuit să aleg, Kyllar, şi am ales demnitatea. Prin

urmare, dacă tu crezi că am să te implor după ce mi-ai dat o otravă care mă va face să mă cac pe mine până mor, te înşeli amarnic.

Kyllar nu se arătă impresionat.

— De ce ne-ai trădat?

Văzând răbdarea de adevărat mătrăşitor a lui Kyllar, Mama K renunţă treptat la atitudinea ei sfidătoare. Tăcu un minut, cinci minute. Kyllar aşteptă cu toată răbdarea Morţii. Ştia că femeia începea să-şi piardă cumpătul.

— L-am iubit pe Durzo, zise ea.

Kyllar clipi de câteva ori.

— Ce-ai făcut?

— La viaţa mea m-am culcat cu sute de bărbaţi însuraţi, Kyllar, deci n-am avut cea mai bună părere despre căsnicie. Dar, dacă vrei să ştii, cu Durzo Blint chiar m-aş fi măritat. Durzo este… a fost… bănuiesc că l-ai ucis? Da, bănuiam eu. Durzo a fost, în felul lui, un om bun. Un om sincer. Dar eu cu sinceritatea nu m-am împăcat niciodată. Mi-a spus prea multe adevăruri urâte despre mine, iar lucrul acela rău, întunecat dinăuntrul meu n-a suportat lumina.

Mama K izbucni în râs. Un sunet urât, strident.

— În plus, Durzo a iubit-o tot timpul pe Vonda, o femeie deloc vrednică de el.

Kyllar clătină din cap.

— Aşa că te-ai gândit să-l ucizi. Dacă mă ucidea el pe mine?

— Te-a iubit ca pe un fiu. Mi-a spus când te-ai legat de sa'kari. Viaţă pentru viaţă, spunea el. Dreptate divină, aşa o numea. Atunci şi-a dat seama că va muri pentru tine, Kyllar. A, nu că n-ar fi respins gândul, uneori. De asta să nu te îndoieşti, dar Durzo niciodată n-a fost lipsit de principii, cum lăsa el să se creadă. Mai ales că s-a schimbat complet când a pierdut totul pentru o curvă care se jura că-l iubeşte.

— Sora ta.

— Ţi-a spus?

Era chiar o întrebare, ceva rar la ea.

— Niciodată n-am vorbit despre asta. L-am avertizat, Kyllar. Era o fată pe cât de frumoasă, pe atât de uşuratică. Genul de femeie fără inimă, care nu înţelege ce înseamnă să frângi inima altuia. Durzo o incita. Deşi am crescut-o de mică, ori de câte ori îi interziceam să se ducă la el, începea să ţipe la mine cum că nu sunt mama ei şi nu trebuie să-i spun ce n-are voie să facă. Durzo era doar întruchiparea revoltei ei. Soră-mea a murit înainte ca Durzo să-şi dea seama ce fel de femeie era, de aceea pentru el a fost femeia perfectă. Ea a fost sfânta, iar eu mizeria.

— N-a iubit-o.

— A, ştiam asta, Kyllar. Spre deosebire de Durzo. Pe cât a fost de deştept în multe privinţe, pe atât a fost de naiv să creadă că dacă-ţi place cum arată o femeie şi o şi regulezi înseamnă că o iubeşti la nebunie, cum cred mai toţi bărbaţii.

Mama K se gârbovi brusc, din cauza spasmelor din stomac. Kyllar clătină din cap.

— Ascultă-mă! Durzo încerca să te facă geloasă pe Vonda, să te facă să simţi exact ce simţea el când te duceai cu alţi bărbaţi. După moartea Vondei a crezut că n-ai să-l ierţi niciodată. Gwinvere, să ştii că te-a iubit.

Femeia pufni neîncrezătoare.

— Cum să-ţi spună el aşa ceva? Nici vorbă, Kyllar. Durzo avea de gând să-şi lase fiica să moară.

— Adică de asta l-ai trădat?

— N-am putut s-o las să moară, Kyllar. Nu înţelegi? Uly e fiica lui Durzo, dar nu e nepoata mea.

— Atunci cine e… Nu se poate!

— Eu sunt mama lui Uly. N-am putut s-o ţin lângă mine. O Shinga cu o fiică, o ţintă mai bună nici că se putea. Toţi ucigaşii şi hoţii din Sa'kagé mi-ar fi aflat slăbiciunea. Mai mult, m-ar fi văzut ca pe o femeie obişnuită. Caz în care n-aş mai fi putut să-mi păstrez puterea. Aşa că am părăsit oraşul, am născut-o în secret, am ascuns-o şi le-am spus până şi celor mai apropiate confidente că e copilul Vondei. Am păstrat distanţa ca să nu se observe interesul meu faţă de ea. Dar cum s-o lase să moară pe Uly, chiar şi crezând

că e fiica Vondei? Cum? Roth îl ameninţase, dar Durzo a crezut că e o cacealma. Nu-l cunoşti pe Roth. Ar fi făcut-o. Singurul mod de a o salva pe Uly era ca Durzo să moară primul. Dacă Durzo era mort, Roth nu şi-ar mai fi pus ameninţarea în practică. A trebuit să aleg între omul pe care l-am iubit cincisprezece ani şi fiica mea, Kyllar. Am ales-o pe fiica mea. Durzo oricum voia să moară, Kyllar, iar acum vreau şi eu. Prin urmare nu-mi poţi lua un lucru la care renunţ cu bucurie.

— Durzo n-a crezut că e o cacealma, Mama.

Mama K păru că nu înţelege.

— Nu, nu, făcu ea clătinând din cap.

Kyllar vedea cum edificiul supoziţiilor înălţat de ea se prăbuşeşte cărămidă cu cărămidă. Un Durzo care se lăsa şantajat era un Durzo care ţinea la o fiică pe care n-o văzuse niciodată. Un Durzo care făcea asta era cu siguranţă un Durzo care putea iubi. Mama K greşise. Se încrâncenase crezând că lui Durzo nu-i pasă. Pe de altă parte, Durzo crezuse că Mama K o făcuse fiindcă nu-l putea ierta pentru moartea Vondei.

Ceea ce însemna că cincisprezece ani femeia asta îşi ascunsese dragostea pentru un bărbat care îşi ascunsese dragostea pentru ea. Ceea ce însemna că femeia asta îl trădase pe bărbatul care o iubea. Asmuţindu-l pe Kyllar împotriva lui Durzo, femeia asta îl ucisese pe bărbatul care o iubea.

— Nu. Nu. Nu.

— Ultima lui dorinţă a fost s-o salvez. A spus că ştii unde este.

— Dumnezeule!

Cuvântul de-abia se auzi, un sunet gâtuit. Un alt spasm şi Mama K păru că se bucură de durere. Voia să moară.

— Am s-o salvez, Mama K. Dar trebuie să-mi spui unde e.

— E în Cloacă. În celulele nobililor, cu Helene.

— Cu Helene? repetă Kyllar, sărind în picioare. Trebuie să mă întorc.

Ajunse la uşă, se întoarse şi scoase Răzbunarea din

teacă. Mama K îl privi fără vlagă, încercând să-i înţeleagă cuvintele.

— M-am tot întrebat de ce Durzo şi-a numit sabia „Răzbunare” şi nu „Dreptate”, zise Kyllar şi scoase sa’kariul din spadă, lăsând să se vadă cuvântul ÎNDURARE de pe lamă. Sau, dacă tot scria asta sub DREPTATE, de ce să nu-i spună ÎNDURARE? Dar acum cred că ştiu. Tu m-ai lămurit, Mama K. Uneori, oamenii n-ar trebui să primească ceea ce merită. Dacă pe lumea asta nu există şi altceva în afară de dreptate, suntem cu toţii pierduţi. Trăim degeaba.

Băgă mâna în pungă şi scoase o sticluţă cu antidotul. Lăsă sticluţa pe biroul Mamei K.

— Asta-i îndurare. Dar va trebui să hotărăşti dacă o accepţi. Ai o jumătate de oră la dispoziţie.

Kyllar deschise uşa şi adăugă:

— Sper să-l iei, Mama. Altfel ţi-aş duce dorul.

— Kyllar! strigă ea, când tânărul dădu să iasă. Chiar ţi-a spus… chiar ţi-a spus că m-a iubit?

Ţinea buzele strânse, avea faţa încordată, privea încruntată, dar lacrimile îi brăzdau obrajii. Era prima oară când o vedea plângând. Kyllar încuviinţă din cap şi o lăsă acolo, adusă de spate, afundată în pernele fotoliului, cu obrajii uzi şi cu ochii trişti aţintiţi asupra sticluţei dătătoare de viaţă.

CAPITOLUL 56

Kyllar porni pe jos spre castel. Ştia că putea ajunge acolo şi călare, ceea ce ar fi putut face diferenţa între salvare şi catastrofă. Dar avea nevoie de timp. Dacă mergea pe jos ajungea la castel chiar la căderea nopţii.

Nu-i rămânea decât să spere că nimic rău nu li se întâmpla lui Helene şi Uly până atunci.

Efectele loviturii de stat se făceau simţite în tot oraşul. Bătăuşii Sa'kagé fuseseră printre primii care se gândiseră la consecinţele practice ale loviturii: fără comandanţi şi fără soldă, gărzile oraşului nu mai aveau niciun motiv să păstreze ordinea. Odată cu dispariţia străjerilor, dispăruse şi legea. Străjerii corupţi, care se aflau în slujba Sa'kagé de ani de zile, fuseseră primii care se puseseră pe jefuit. În urma lor jaful se întinsese ca o pecingine. Muntenii halidorani şi meisterii fuseseră plasaţi pe Podul Vanden şi pe malul de est al fluviului Plith ca să limiteze jaful doar la Furnicar. Din câte se părea, halidoranii voiau să păstreze oraşul intact sau să fie doar ei cei care-l jefuiau.

Kyllar ucise doi inşi pe cale să violeze o femeie, dar altfel nu dădu nicio atenţie jefuitorilor. Se învălui în umbre şi traversă râul pe furiş, evitându-i pe meisterii care ar fi trebuit să fie mai vigilenţi. „Călare mai mult ca sigur nu m-aş fi descurcat atât de bine." Ar fi putut fura un cal de îndată ce ajungea pe malul de est, însă nu-şi bătu capul cu aşa ceva.

Se gândea la Îngerii Nopţii. Blint îi povestise despre ei de-a lungul anilor, dar Kyllar nu-l luase în serios. Întotdeauna crezuse că e vorba de o superstiţie, un ultim vestigiu al vechilor zei, morţi demult.

Apoi se gândi cum va reacţiona Helene, chiar dacă o va salva. Gândul îl întristă peste măsură. Fata era în temniţă din cauza lui. Credea că el îl ucisese pe prinţ. Motiv pentru care îl ura. Încercă să-şi facă un plan, cum să-l ucidă pe Roth – care nu doar că avea Talentul, dar era şi apărat de meisteri, de munteni halidorani şi poate de câţiva bătăuşi

Sa'kagé. Asta nu-i convenea deloc. Cu cât se gândea mai mult la Roth, cu atât îşi dădea seama cât de puţine şanse avea. Acum îi părea rău că nu furase un cal.

Nici măcar nu ştia dacă meisterii îl vedeau când se-ascundea în umbre. Singurul mod de a verifica avea dezavantajele lui. E-adevărat, îi venise ideea să se uite într-o oglindă ca să vadă dacă sa'kariul era chiar atât de eficient pe cât credea. Şi rămăsese uimit. Mătrăşitorii se lăudau că sunt ca nişte fantome, invizibili, dar la asta se reducea tot: lăudăroşenie. Nimeni nu era invizibil.

Singurul mătrăşitor pe care Kyllar îl văzuse furişându-se arăta cumva ca o pată mare. Blint arăta ca o pată neagră, lungă de doi metri – care putea trece neobservată dacă lumina era slabă. Iar când stătea nemişcat, aducea cu umbra unei umbre.

Kyllar însă era invizibil. Toţi mătrăşitorii deveneau vizibili când se mişcau. În cazul lui însă, când se mişca, doar aerul părea că se tulbură puţin.

Îl cam irita faptul că petrecuse atâta vreme învăţând să se furişeze fără a se folosi de Talent. Timp irosit. Apoi se gândi că trebuie să se furişeze pe lângă vrăjitori – poate că eforturile nu fuseseră în zadar.

Urcă pe Drumul lui Sidlin spre strada Horak, apoi coti pe după reşedinţa Jadwin, invizibil datorită sa'kariului. Soarele era la apus când ajunse la podul din est.

După cum se aşteptase, straja era impresionantă. Douăzeci de oşteni halidorani în faţa porţii. Doi meisteri care mergeau de colo-colo printre ei. Alţi doi care stăteau de vorbă de cealaltă parte a porţii. Cel puţin patru bărci patrulau în jurul Insulei Vos, dându-i ocol la intervale regulate.

Era bine că nu voia să intre în castel. Era bine că venise cu un mic arsenal la el. Furişându-se de la o stâncă la alta, de la un copac la altul, Kyllar se apropie încet de pod. Scoase arbaleta grea. Nu suporta arbaletele. Erau masive, greu de mânuit, dar puteau fi folosite de orice nătâng care era cât de cât în stare să ţintească ceva.

Fixă săgeata în arbaletă, verifică rola cu frânghia de

mătase şi se sprijini de un stâlp al podului. Ce-i spunea Blint mereu? Să exerseze mai mult cu armele care nu-i plac?

Ţinti, încruntându-se. Din cauza învelişului de fier al pilonilor de susţinere, ţinta lui era minusculă. Trebuia să lovească ultimul pilon deasupra învelişului, acolo unde lemnul era gol, o ţintă lată de zece centimetri, de la o depărtare de patruzeci de metri, în timp ce adia un vânt uşor. De la distanţa aceea, deviaţia arbaletei era sub cinci centimetri. Deci trebuia să ţină cont de cei cinci centimetri.

Dacă greşea, trebuia să greşească cu cap. Dacă ţintea mai sus sau mai jos, săgeata lovea învelişul de fier – zgomotul ar fi ridicat şi morţii din mormânt. Dacă ţintea mai la stânga, săgeata trecea pe lângă pod şi lovea stâncile de lângă castel, ricoşând probabil în apă.

Kyllar ura arbaletele.

Aşteptă până când barca ajunse aproape sub pod. Dacă trăgea acum, o făcea chiar în clipa în care barcagiii lăsau în urmă lumina soarelui la apus şi intrau în umbra castelului. Moment în care nu vedeau foarte bine. Răsuflă încet şi încordă coarda arbaletei.

Săgeata ţâşni, rola huruind uşor – şi trecu la zece centimetri în dreapta ultimului pilon.

Kyllar apucă strâns frânghia până când simţi că se tensionează în mâna lui. Săgeata se opri la mai puţin de un metru de zidul castelului. Apoi alunecă, iar el trase de frânghie cât putu de repede. Frânghia se prinse de o grindă din dreapta pilonului în care ţintise, iar capătul pendulă spre pilon. Trase cu putere de ea, dar săgeata ricoşă din învelişul de fier. Cârligele de pe săgeată se înfipseră bine, iar Kyllar întinse frânghia la maximum, chiar pe sub pod.

Un meister se apropie de marginea podului şi se sprijini de balustradă, agitat. Se uită în jos şi văzu barca trecând pe sub pod.

— Hei! strigă el. Aveţi grijă!

Un barcagiu înarmat doar cu un pumnal se uită în sus,

cu ochii mijiţi.

— Da, da, dobi…

Barcagiul îşi înghiţi cuvintele când îşi dădu seama că are de-a face cu un meister. Meisterul dispăru şi barcagiul începu să-şi ocărască vâslaşii. Atât barcagiul, cât şi meisterul crezuseră că celălalt făcuse zgomotul.

Fără să mai stea să se gândească la cât de norocos e, Kyllar legă capătul frânghiei de o stâncă şi ascunse arbaleta. Următoarea barcă era la o distanţă apreciabilă. Kyllar îşi trecu un picior peste frânghie, se apropie de malul abrupt şi îşi dădu drumul în gol.

Câteva clipe crezu că va muri, în timp ce frânghia de mătase se lăsa spre râu. „S-a desprins!” Dar se ţinu bine şi, într-un târziu, simţi că frânghia îi susţine greutatea. Traversă abisul cu spatele în jos, cu picioarele încrucişate pe frânghie, înaintând doar cu ajutorul mâinilor. Frânghia se lăsase sub greutatea lui, ceea ce însemna că, după ce ajungea la jumătate, trebuia să urce pieziş.

În loc să meargă mai departe, Kyllar se opri la penultimul pilon. Se uită la învelişul de fier. Era mâncat de vreme şi de intemperii. Pilonul era vertical. Adică nu foarte prielnic unei escaladări.

Kyllar nu avea o soluţie mai bună. Trebuia să renunţe la frânghie înainte de sosirea următoarei bărci. Chiar dacă el era invizibil, frânghia se vedea cu ochiul liber.

Îşi luă avânt spre pilon… şi căzu. Se izbi în plin de învelişul de fier. Diametrul pilonului era atât de mare încât nu izbuti să-l cuprindă cu braţele. Suprafaţa neregulată nu-i împiedică prea mult căderea, dar fu îndeajuns ca să-i zdrelească braţele şi coapsele.

Căzu în apă destul de lin, fără să facă prea mult zgomot. Reveni la suprafaţă şi se ţinu de pilon în timp ce barca următoare trecea pe lângă el.

Cu toate armele pe care le avea asupra lui nu putea înota, dar, desprinzându-se de pilon, se apropie de mal şi astfel reuşi să meargă pe fundul râului şi să iasă la timp ca să nu se înece.

Se îndreptă spre nord, pe acelaşi drum pe care-l urmase

cu o noapte înainte. Se bucura că Blint era mort. Mătrăşitorul l-ar fi tachinat la nesfârşit. Începând cu săgeata care nu-şi atinsese ţinta şi terminând cu zdreliturile mai mult decât stânjenitoare de pe coapse, Blint l-ar fi luat în râs cel puţin zece ani. Parcă-l auzea: „Îţi mai aduci aminte când ai încercat să ţi-o tragi cu pilonul ăla?”

Kyllar găsi o stinghie în hangar şi îşi curăţă armele. Trebuia să accepte ideea că toate otrăvurile lui luaseră apă – pentru a doua oară în două zile la rând. Îşi stoarse hainele, dar nu riscă să piardă timpul lăsându-le să se usuce. Dacă tot ajunsese până aici, voia să intre şi să iasă la fel de repede. Se uită de jur împrejur. Hangarul nu era păzit. Halidoranii credeau că patrulele sunt de ajuns.

Doi bărbaţi păzeau rampa lungă ce cobora spre Cloacă. Erau agitaţi, evident marcaţi de importanţa misiunii lor. Kyllar nu-i putea învinovăţi. Cu mirosul ăla insuportabil, cu ţipetele deţinuţilor şi huruiturile frecvente din măruntaiele pământului nici el nu s-ar fi simţit prea bine.

Răzbunarea izbi în stânga şi-n dreapta, doborându-i într-o clipă. Kyllar le ascunse cadavrele printre tufişuri şi le luă cheile.

Intrarea în Cloacă era menită să-i îngrozească pe cei aduşi să fie închişi acolo. Deschizând poarta, Kyllar văzu că rampa care ducea în jos chiar semăna cu o limbă ieşită dintr-un gât uriaş. În jurul lui erau numai colţi încovoiaţi, din sticlă vulcanică, neagră, şi torţe acoperite de sticlă roşie ca să arate ca nişte ochi demonici, care clipeau întruna.

„Drăguţ, ce mai.” Kyllar ignoră totul, mai puţin zgomotele oamenilor. Coborî de-a lungul rampei şi o luă pe un coridor care ducea spre celulele nobililor. Îşi făcuse cât de cât o idee despre planul aproximativ al locului de la prietenii lui Durzo, dar, desigur, nu-şi dorise niciodată să-l viziteze.

Găsi celula pe care o căuta, verifică uşa ca să nu dea de vreo capcană şi aşteptă câteva clipe pe coridor, ciulind urechile. Nu-i venea să creadă – îi era frică să deschidă

uşa. Se temea mai mult să dea ochii cu Helene şi Uly decât să se furişeze pe lângă vrăjitori şi să se lupte cu Sa'kage.

„Pe toţi zeii!" Venise aici s-o salveze pe Helene şi iată că se temea de ce ar fi putut să-i spună fata. Mai mare râsul. Sau poate de ceea ce nu va spune, poate doar de privirea ei. Kyllar sacrificase totul pentru ea! Dar Helene nu ştia asta. Tot ce ştia era că se afla în temniţă fără să fi făcut nimic.

Mda, lucrurile n-aveau cum să se îndrepte dacă mai aştepta.

Descuie lacătul cu şperaclul, renunţă la sa'kari şi îşi scoase masca neagră.

În celula de trei metri pe trei se aflau un aşternut de paie şi o copilă drăgălaşă care şedea în poala Helenei. Kyllar aproape că n-o observă pe fetiţă. Ochii lui erau aţintiţi asupra Helenei. Fata îi întoarse privirea, înmărmurită. Faţa ei arăta ca o mască – mai mult decât şi-ar fi dorit Kyllar, din moment ce chiar el îi învineţise ochii. Arăta ca un raton plin de cicatrice.

Dacă n-ar fi fost vina lui, ci a altcuiva, Kyllar sigur ar fi izbucnit în râs.

— Tăticule! strigă fetiţa şi se desprinse din braţele Helenei.

Uitându-se în continuare la Kyllar, Helene păru că n-o vede cum pleacă de lângă ea. Uly îl luă în braţe pe bărbat şi zise:

— Mi-a spus mama că vei veni! A jurat că ne vei salva. E cu tine?

Luându-şi privirea de la Helene, Kyllar încercă să se desprindă din strânsoarea fetiţei.

— Tu trebuie să fii Uly, zise el.

„Mama? Se referea la Mama K? Sau la doica ei?" Va lămuri chestia cu „tăticul" mai târziu. Ce să-i spună? „Îmi pare rău, mama ta cred că e moartă, iar eu probabil sunt cel care a omorât-o, dar m-am răzgândit şi i-am dat antidotul, deci nu e vina mea că e moartă, iar femeia despre care credeai că e mama ta nu e mama ta, iar aseară l-am omorât şi pe tatăl tău. Sunt prietenul lui. Îmi pare

rău.”

Se aplecă pentru ca fetiţa să-l poată privi în ochi.

— Mama ta nu e cu mine, Uly. Dar am venit să te salvez. Poţi să nu scoţi nicio vorbă?

— Pot să tac mâlc, răspunse ea.

Fetiţa era neînfrântă. Ori nu-şi dădea seama ce i se întâmplase, ori Helene se întrecuse pe sine în a o linişti.

— Salut, Helene, spuse el, ridicându-se.

— Salut, oricine vei fi fiind.

— E Durzo, dar noi îi putem spune Zoey, zise Uly.

Kyllar îi făcu semn cu ochiul, bucuros de întrerupere. Chiar dacă, în general, copiii erau insuportabili, fetiţa schimbase direcţia unei discuţii pe care nu voia s-o aibă – mai ales acum şi aici.

Helene îi aruncă o privire lui Uly, apoi se uită din nou la el, întrebându-l din ochi: „E fetiţa ta?” Kyllar clătină din cap.

— Urmaţi-mă, zise Kyllar, adresându-i-se în primul rând lui Uly. Şi tăceţi mâlc, ne-am înţeles?

Nu era timp de stat la taclale. Chestiile complicate, care ţineau de emoţii, mai puteau aştepta, sau puteau fi amânate la infinit.

Helene şi Uly n-aveau de ales, trebuiau să-l urmeze, în timp ce Kyllar se îndrepta, vizibil şi agitat, spre rampă. Helene o ţinea pe Uly de mână şi încerca să păstreze distanţa de Kyllar. Când ajunseră la colţii încovoiaţi, o trase aproape pe Uly şi-i şopti ceva ca s-o liniştească.

Kyllar urcă rampa şi întredeschise poarta. Poarta se zgâlţâi când trei săgeţi se înfipseră în ea.

— La naiba! exclamă Kyllar.

— La naiba! repetă Uly veselă.

Fusese prea uşor. Kyllar ar fi trebuit să-şi dea seama. Contase pe haosul care dăduse totul peste cap.

Încuie poarta şi rupse cheia în broască. „Lasă s-o spargă ticăloşii ăştia!”

— Înapoi, în tunel! spuse el, apucând-o pe Helene de mână şi iuţind pasul. N-ai să mă vezi, dar am să fiu lângă tine. Am să te apăr. Ia-te după vocea mea.

În clipa următoare, sudoarea neagră a sa’kariului îi ţâşni prin pori.

Helene reuşi să-şi ascundă surprinderea când Kyllar dispăru. Iuţi pasul, trăgând-o pe Uly după ea.

— Trebuie să alerg? întrebă ea aerul din jur.

— Doar să mergi mai repede, răspunse Kyllar.

Poarta care ducea în subsolul castelului era nepăzită. Slavă cerului. Măcar acum să-l ajute haosul care punea stăpânire pe întreaga ţară. Poate că o patrulă tocmai dăduse de cadavrele celor doi.

Kyllar încuie poarta şi rupse şi cheia aia în lacăt. Urcară treptele încet, spre un coridor de serviciu din castel.

Merseră pe coridor până când se bifurcă. În stânga, oşteni halidorani se bucurau de un moment de răgaz, sprijiniţi de perete, schimbând câte o glumă. Kyllar o opri pe Helene şi se îndreptă spre ei, apoi auzi cum un oştean strigă ceva spre încăperea din spatele lor.

Dacă-i omora, cei care erau în încăperea cealaltă sigur dădeau alarma. El putea scăpa, nu şi Helene sau Uly. Reveni la Helene.

— Porneşte când îţi spun eu. Acum.

Helene îşi puse şalul pe cap şi porni încet pe coridor, adusă de spate, cu faţa în jos, trăgând un picior sucit după ea. Arăta ca o bătrână. Şi o ascundea pe Uly de privirea oştenilor.

Îi luă ceva timp ca să traverseze coridorul, dar, când o văzu, primul oştean nici nu se sinchisi să le spună celorlalţi.

— Deşteaptă fată, şopti Kyllar şi o ajunse din urmă.

Helene îşi reluă mersul obişnuit şi spuse:

— Acolo unde am crescut eu, proastele nu rămân virgine.

— Ai crescut în cartierul de est. Nu e chiar ca Furnicarul.

— Crezi că e mai sigur să lucrezi pentru nobilii care nu ştiu altceva decât sex?

— Unde mergem? întrebă Uly.

— Şşş, făcu Kyllar, în timp ce se apropiau de o altă

intersecţie.

Coridorul pe care mergeau ducea la bucătărie. Judecând după vocile aspre care răzbăteau de acolo, nu era locul cel mai potrivit în care să le ducă pe Helene şi Uly. Uşa din dreapta era încuiată, iar coridorul din stânga era pustiu.

Kyllar scoase şperaclul, riscând ca în orice moment să apară cineva din bucătărie. Nu-i surâdea deloc ideea unei rezistenţe cât de mici.

Încuietoarea cedă uşor, dar uşa fusese înţepenită cu ceva greu de partea cealaltă. Probabil un servitor încercase s-o blocheze în timpul atacului.

— Unde mergem? întrebă Uly din nou.

Kyllar ştia dinainte că fetiţa, cu toată drăgălăşenia ei, îl va călca pe nervi, totuşi, sperase că nu chiar atât de curând. De data asta o lăsă pe Helene să-i spună să tacă.

Cu ajutorul Talentului putea sparge uşa şi înlătura piedica din spatele ei, dar zgomotul i-ar fi atras pe cei din bucătărie. Kyllar simţea că nu mai avea prea mult timp. Şi nu voia să lase fetele aici ca să caute un drum mai sigur.

— La stânga, şopti el.

Coridorul era întortocheat şi urca mai multe şiruri de trepte. Kyllar auzi în spate zăngănitul armurilor şi scrâşnetul cizmelor cu ţinte.

— Fuga! zise el.

Cei care veneau în spatele lor mergeau cu pas măsurat, deci nu urmăreau nişte evadaţi, ci doar se duceau dintr-un loc într-altul. Kyllar se întoarse să se uite din capătul scării şi văzu cel puţin douăzeci de oameni.

O luă la fugă după Helene şi Uly. Trecură pe lângă mai multe uşi şi, fără să mai ţină cont că i-ar putea auzi cineva, Kyllar încercă să vadă dacă sunt deschise. Absolut toate erau încuiate.

— Tăticule, de ce mergem în sala tronului? întrebă Uly.

Kyllar se opri. Helene se uită lung la Uly, la fel de surprinsă.

— Poftim? zise el.

— De ce mergem…

— De unde ştii unde mergem? întrebă Kyllar.

— Păi aici locuiesc. Mama e cameristă. Uşa noastră e chiar…

— Uly, ştii vreun drum care nu duce la sala tronului? Zi repede!

— Eu n-am voie să vin aici, răspunse fetiţa. Dacă vin, dau de bucluc.

„Minunat.”

— La naiba! Ştii un alt drum? întrebă Kyllar, ridicând vocea.

Fetiţa clătină din cap, speriată.

„Ar fi fost prea uşor…”

— Te descurci cu copiii, nu glumă! remarcă Helene, mângâind uşor obrazul lui Uly şi lăsându-se pe vine ca s-o privească în ochi. Ai venit vreodată aici, Uly? Nu ne supărăm pe tine dac-ai venit, pe cuvântul meu.

Uly era prea speriată ca să scoată o vorbă.

Paşii se apropiau tot mai mult.

— Repede! zise Kyllar şi o înşfăcă de mână pe Helene, făcând-o să tragă copilul după ea.

Nu-i plăcea deloc. Prea multă ordine. Prea convenabil să fie un singur drum.

„Un singur drum. Asta e! În castelul ăsta nu poate fi un singur drum.” Kyllar cercetă pereţii şi tavanul. Nici măcar nu se mai sinchisi să încerce uşile. Cotiră pe un coridor şi Kyllar se opri brusc.

Redeveni vizibil şi o întrebă pe Helene, arătând în sus:

— Vezi cel de-al treilea lambriu?

— Nu. Dar ce trebuie să fac?

— Să-l împingi. Te ridic eu. Castelul e împânzit de coridoare secrete. Găseşte unul şi ieşi de aici. Ar putea să te ajute şi Uly.

Helene încuviinţă din cap, iar Kyllar se ghemui lângă perete. Helene îşi ridică poalele rochiei şi se sprijini de coapsa lui. Se încruntă când îşi dădu seama că, astfel cocoţată, îl va acoperi cu rochia, dar nu şovăi, urcă mai departe, sprijinindu-i-se pe umeri, apoi pe palme. Îşi lipi mâinile de perete ca să nu cadă. Apoi Kyllar se ridică în picioare şi întinse braţele, ridicând-o în aer.

Helene deschise lambriul şi se strecură înăuntru. Până să se întoarcă, Kyllar o şi ridică pe Uly.

— Poţi s-o prinzi? întrebă el.

— Trebuie, răspunse ea, auzind paşii care se apropiau. Kyllar o aruncă pe Uly în braţele Helenei. „Talentul ăsta te scoate oricând la liman."

Helene o prinse, dar greutatea fetiţei o făcu să se aplece mai mult decât trebuia. În ultima clipă, reuşi să găsească un punct de sprijin şi, mormăind ceva printre dinţi, o trase pe Uly lângă ea.

— Ah, dar am mai fost aici, exclamă Uly.

Kyllar scoase un pumnal şi i-l aruncă Helenei.

— Ce trebuie să fac cu el? întrebă ea, prinzându-l.

— Să-l vâri în băieţii răi.

— Mulţumesc. Acum urcă şi tu. E loc. Grăbeşte-te.

Kyllar nu se mişcă. „Dorian spunea: «Dacă faci ce trebuie de două ori, vei plăti cu viaţa». Blint spunea: «Unele lucruri sunt mai preţioase decât viaţa». Contele spunea: «Nu poţi plăti pentru tot ce-ai făcut. Dar încă te mai poţi mântui. Întotdeauna e o cale de a ieşi din impas. Iar dacă vrei să faci sacrificiul, Dumnezeu îţi va da şansa să salvezi ceva de nepreţuit»."

Se uită la Helen. „Într-adevăr, ceva de nepreţuit." Îi zâmbi. Fata îl privi de parc-ar fi avut în faţă un nebun.

— Grăbeşte-te, Kyllar!

— E o capcană, Helene. Dacă mă pierd aici, vor căuta prin pasajele ascunse. În spaţiile închise nu te pot proteja, sunt prea mici. Părăseşte castelul. Du-te la Jarl, la Mistreţul Albastru, te-ajută el.

— Dar te vor ucide, Kyllar. Dacă e o capcană, nu poţi…

— M-am uitat, o întrerupse el, zâmbind când îi văzu privirea nedumerită. Ai nişte picioare formidabile.

Kyllar îi făcu semn cu ochiul şi dispăru.

CAPITOLUL 57

Vürdmeisterul Neph Dada îl blestemă pe Roth Ursuul pentru a o suta oară în ziua aceea. A fi în slujba unui aetheling al Regelui-zeu trebuia să fie o onoare. Dar, ca tot ceea ce însemna privilegiu când venea vorba de Regele-zeu, era condiţionat. Dacă un aetheling nu-şi îndeplinea *uurdthanul,* Vürdmeisterul lui era pedepsit odată cu el. În plus, supunerea oarbă era obligatorie. Supunerea oarbă faţă de aetheling, mai puţin atunci când nu era pe placul Regelui-zeu.

Tocmai de aceea blestema Neph. I se supunea lui Roth, dar se opunea unui lucru deja început de prinţ. Un lucru despre care Roth credea că îl înfăptuise deja. Un lucru pe care Neph se străduia din toate puterile să-l împiedice. Din fericire, Roth fusese prea prins de cucerirea castelului şi a oraşului ca să-l mai întrebe unde dispăruse. În plus, avea sub comandă şaizeci de meisteri, trei dintre ei Vürdmeisteri aproape la fel de puternici ca şi Neph. Dacă Roth îşi trimisese oamenii să-l găsească, odaia servitorilor pe care o rechiziţionase Neph era suficient de izolată ca să nu poată primi mesajele prinţului.

Obiectul micii lui înşelăciuni şi revolte, al riscului asumat pentru a reintra în graţiile Regelui-zeu, stătea pe pat. Era o tânără frumoasă – nu că Regele-zeu ar fi avut nevoie de încă o tânără frumoasă – şi plină de viaţă. Pătimaşă, inteligentă şi, mai presus de toate, o mireasă virgină, văduvă, şi prinţesă. Jenine Gyre era un trofeu adevărat. Un trofeu care să încununeze haremul Regelui-zeu. Un trofeu pe care Neph îl smulsese din ghearele Morţii.

Toţi Vürdmeisterii bătrâni ca el ştiau prea bine cum să păstreze viaţa cuiva. Erau direct interesaţi de asta, ca să-şi poată prelungi propria viaţă. „Dar eu sunt un geniu. Un geniu, un geniu al tămăduirii.”

Planul lui se cristalizase în timp ce Roth făcea spume la gură, cuvintele fără sens ţâşnind din gura tânărului ca

diareea. Ca de obicei. Din fericire, rana nu fusese foarte adâncă. Roth îi crestase gâtul, fără să-i taie beregata. Neph o lăsase să sângereze până o sleise de puteri, apoi, cu puţină magie, îi scosese aerul din plămâni, îi închisese ochii şi rana de la gât, şi astfel, distrăgând atenţia celor din jur cu o mişcare rapidă, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama că încă mai respira, fata îi rămăsese lui.

Omorâse şapte servitoare ca să găsească sângele potrivit pentru ea. „Riscurile meseriei." Ar fi trebuit să rezolve problema mai simplu, dar până la urmă se descurcase. Hotărâse să-i lase cicatricea – poate din romantism, dar, după părerea lui, cicatricea adăuga ceva la farmecul prinţesei. Şi, pentru ca totul să fie perfect, găsise o fată în oraş care semăna cu ea şi-i expusese capul alături de capetele familiei regale. Îi vopsise şi-i aranjase părul exact cum îl purta prinţesa şi o lovise peste faţă ca să nu mai aibă nimeni dubii că n-ar fi chiar ea. Mda, făcuse o treabă excelentă, inteligentă, chiar dacă istovitoare.

Mâine dimineaţă, Regele-zeu va sosi şi fie îl va copleşi cu onoruri pe Roth Ursuul, fie îl va pedepsi. Şi într-un caz, şi în celălalt, lui Neph îi va fi bine.

Ceva îl făcu să se oprească înainte să iasă pe uşă. Ceva ciudat, afară. Se apropie de fereastră, deschise brusc obloanele – camerele servitorilor nu aveau geamuri – şi privi spre oribila grădină cenariană plină de statui.

Meisterii îşi făcuseră tabăra acolo, considerând grădina un punct strategic. Vürdmeisterului Goroel îi plăcuse dintotdeauna să dea cu tifla zeilor şi regilor morţi ai ţărilor cucerite. Faptul că nu se instalaseră în castel era doar aşa, de ochii lumii: când meisterii mergeau la război, Goroel prefera să-i arate Regelui-zeu că participă la campanie cu toată seriozitatea, că acceptă toate privaţiunile. „Insuportabile, de altfel."

Văzu pe cineva căţărându-se pe o statuie. Nu-i desluşi trăsăturile, dar cu siguranţă nu era halidoran. „Poate sethi? Ce căuta un sethi înarmat cu o spadă, pe o statuie, în toiul unui război?" O matahală de fierar blond stătea la baza statuii, cu ochii-n patru. Neph clătină din cap.

Vürdmeisterul Goroel nu va trece cu vederea o asemenea ofensă.

— Vrăjitori ai Regelui-zeu! strigă bărbatul, cu o voce tunătoare, amplificată de zece ori de magie.

„O fi un mag?”

— Vrăjitori ai falsului Rege-zeu, ascultaţi-mă! Veniţi la mine! Astăzi, pe această bucată de piatră, veţi fi zdrobiţi! Veniţi şi lăsaţi-vă aroganţa să-şi primească răsplata!

Dacă n-ar fi spus o erezie, vrăjitorii l-ar fi lăsat în seama Vürdmeisterului Goroel. Erezia însă trebuia oprită. Neapărat. De îndată. Cei treizeci de meisteri apelară la ki.

Simţurile magice ale lui Neph explodară. Se rezemă de perete şi se prăbuşi la podea. În urechile lui păreau că urlă la unison o mie de demoni. Magia, magia magilor ca un glob de foc – ca un al doilea soare – explodă în întreg castelul. Neph îşi simţi kiul furnicându-l, arzându-l, în timp ce magia se revărsa spre el. Doar faptul că nu-şi folosi kiul îl salvă, în ultima clipă. Magia care străbătea castelul era mai impetuoasă decât îşi imaginase vreodată. Mai impetuoasă decât ar fi putut-o stăpâni însuşi Regele-zeu.

Fire de magie îi săriră în cale. Meisterii, îşi spuse Neph. Meisterii, care încă nu apelaseră la ki, îl foloseau acum cu înfrigurare. Dar nu erau decât nişte muşte care încercau să stingă un incendiu dând din aripi. Magia îi căuta, se înfăşură în jurul lor, îi ardea, prefăcându-i în stâlpi de scrum. Simţea cum legăturile kiului lor plesnesc, una câte una.

Confruntarea avea loc în curtea castelului, în grădina cenariană stranie, plină de statui. Să rămână aici, ca să supravieţuiască? Îndrăznea să se confrunte cu focul? Ce-ar face acest titan al magiei dacă Neph ar îndrăzni să-l înfrunte? Ce i-ar face Regele-zeu dacă nu l-ar înfrunta?

*

Îi veni un gând ciudat, aparent fără nicio legătură, când deschise ultima uşă şi se îndreptă spre sala tronului. „De asta erau agitaţi paznicii din faţa închisorii – erau momeala. Acum sunt şi eu.”

Kyllar se gândi apoi la crezul lui Durzo: „Viaţa e searbădă”. Era un crez pe care Durzo însuşi îl trădase, un crez searbăd. Nici nu salva viaţa, nici n-o făcea mai bună. Pentru un mătrăşitor, o făcea mai sigură fiindcă-i amorţea conştiinţa. Sau încerca s-o facă. Durzo încercase să trăiască potrivit acelui crez şi descoperise că e prea nobil pentru aşa ceva.

Kyllar se întrebă cum ajunsese aici. Era gata să moară. Oare mândria îl făcea să creadă că poate sfida orice pericol? Sau poate datoria faţă de Durzo, de care se putea achita salvând-o pe Uly? Sau poate răzbunarea, faptul că-l ura pe Roth atât de mult încât era în stare să moară doar ca să-l ucidă? Sau poate dragostea?

„Dragostea? Ce prost sunt. De-abia o cunosc pe Helene.” E-adevărat, simţea ceva pentru ea. Ceva intens, ameţitor şi iraţional. Poate era dragoste, dar ce anume iubea? O iubea pe Helene sau doar o imagine a ei, zărită de departe, alcătuită din frânturi bănuite?

Poate că-l adusese aici o urmă de romantism, rămasă din poveştile cu prinţi şi eroi pe care i le citea contele Drake. Poate petrecuse prea mult timp în compania unor oameni care credeau în virtuţi false precum vitejia şi sacrificiul de sine, pe care Durzo îl învăţase să le dispreţuiască. Poate se molipsise de la ei.

Nu mai conta acum de ce se afla aici. Important era că făcea ce trebuia făcut. El unul era o cantitate neglijabilă. Dar dacă viaţa lui searbădă putea răscumpăra viaţa Helenei, atunci sigur realiza ceva. Ar fi fost singurul lucru cu care se putea mândri. Iar dacă-i dădea şi lui Uly o şansă, cu atât mai bine.

Mai exista şi şansa lui: şansa de a-l ucide pe Roth. Kyllar se arătase încrezător şi înaintea altor confruntări, dar acum lucrurile stăteau altfel. În clipa în care intră pe micul coridor ce ducea spre sala tronului, Kyllar se simţi împăcat.

Auzi un vuiet care creştea în intensitate. Cei care se aflau acolo întoarseră privirea spre uşă şi îşi pregătiră armele.

„Aşadar, o alarmă magică ce-mi anunţă sosirea.”

Erau munteni, desigur. Se aşteptase la asta. Nu se aşteptase la treizeci. Erau şi vrăjitori. Se aşteptase şi la asta. Dar nu la cinci.

Uşile din capătul coridorului unde le făcuse scăpate pe Helene şi Uly se deschiseră brusc, lăsând să intre alţi zece munteni.

Kyllar îşi luă avânt şi se rostogoli în sala tronului, sperând să evite primele atacuri. Sala era imensă, dominată de tronul din corn şi ivoriu, aşezat pe un podium la care se ajungea pe două şiruri a câte şapte trepte. Roth şedea pe tron, flancat de doi vrăjitori. Ceilalţi stăteau pe podium, iar muntenii erau împrăştiaţi prin sală.

Saltul îl feri de spadele a doi munteni care se năpustiseră asupra uşii deschise în speranţa că-l vor nimeri pe mătrăşitorul invizibil.

Scoţând Răzbunarea din teaca de la spate, Kyllar se ridică în picioare.

Un roi de mâini minuscule apărură în jurul lui, în timp ce vrăjitorii scandau ceva. Mâinile îl căutau, încercau să-l apuce. Se învârteau bezmetice, se agitau şi se zgâriau, bâjbâind după el.

Kyllar se ferea, încercând să le taie cu spada, dar lama trecea prin ele fără să lase urme; nu avea ce să taie. Mâinile îl năpădiră, luară formă şi prinseră putere când doi dintre vrăjitori începură să scandeze la unison. Apoi, îl imobilizară, iar Kyllar se simţi cuprins de ceva mai presus de el. Ca un prunc în mâna unui uriaş.

Se simţea de parcă acea forţă îl rupea în bucăţi, până când sa’kariul cedă. Renunţă. Ce rost mai avea să fie doar parţial invizibil? Şi aşa nu se mai putea mişca.

„Mda, frumos, n-am ce zice. În toată istoria celor care au declanşat intenţionat capcane întinse chiar pentru ei, ăsta probabil e cel mai ridicol episod.”

Kyllar sperase – mai mult, se aşteptase – să omoare cel puţin câţiva halidorani. Poate şi un vrăjitor. Doi ar fi fost minunat. Acum probabil că Durzo clătina din cap dezgustat.

— Ştiam c-ai să vii, Blint, spuse Roth jubilând.

Sări în picioare şi le făcu semn vrăjitorilor. Kyllar fu ridicat în aer şi trimis cu toată viteza spre tron. Apoi fu lăsat să cadă pe podium.

„Blint? Pe toţi zeii. Am declanşat o capcană care nici măcar nu era pentru mine.”

Degetele magice îi scoaseră masca.

— Kyllar? exclamă Roth, uimit, şi izbucni în râs.

— Fii cu băgare de seamă, prinţe, zise un vrăjitor cu părul roşu, din dreapta lui Roth. Are sa’kariul.

Roth bătu din palme şi râse din nou, de parcă nu-i venea să creadă ce noroc are.

— Ai apărut la ţanc! Kyllar, băiatule, dacă aş fi altfel, mai că te-aş lăsa în viaţă.

Kyllar se uită în ochii lui Roth şi replica spirituală i se stinse pe buze. Dacă majoritatea victimelor lui aveau o baltă de întuneric în suflet, Roth avea un adevărat fluviu, necuprins, sinistru, un întuneric devorator, clocotitor, ce scotea un zgomot infernal. Iată un om care ura tot ce era frumos.

— Căpitane, unde sunt fetiţa şi femeiuşcă aia cu cicatrice?

Întrebă Roth.

Unul dintre cei care intraseră după Kyllar răspunse:

— Le-am pierdut urma, Maiestate.

— Sunt dezamăgit, căpitane, spuse Roth, dar pe un ton triumfător. Găseşte-le.

— Am înţeles, Maiestate.

Căpitanul părăsi sala împreună cu zece munteni. Roth se întoarse spre Kyllar.

— Şi acum să trecem la desert. Kyllar, ai idee de când te caut?

Kyllar clipi de câteva ori, încercând să scape din strânsoare şi să se ferească de răul din faţa lui. Se sili să pară nepăsător:

— Din moment ce eu sunt cel care te va ucide, aş zice… mda, de când te-ai uitat prima oară în oglindă şi ţi-ai dat seama cât de urât eşti.

Roth bătu din palme.

— Ce nostim! Ştii, Kyllar, am senzaţia că în toţi anii ăştia ai fost mereu în umbra mea, că te-ai opus la tot ce-am făcut eu. Dar faptul că mi-ai furat sa'kariul m-a iritat la culme.

— Ăsta e şi scopul meu.

„M-am opus la tot ce-a făcut el?" Roth chiar era nebun. Kyllar îşi dădu seama că nu-l cunoştea deloc. Dar era dispus să-l lase să bată câmpii în voie. Îşi umflă muşchii pe ascuns ca să slăbească legăturile magice.

Însă mâinile acelea blestemate erau ca de oţel. Semn rău. Kyllar nu avea niciun plan. Nici măcar o idee vagă. Şi nu credea că putea găsi o soluţie, dacă ar fi fost îndeajuns de isteţ să conceapă aşa ceva. Oştenii halidorani îl înconjuraseră, vrăjitorii îl priveau ca nişte vulturi, cu kiul gata de atac, iar Roth arăta mai mult decât mulţumit de sine.

— Şi chiar reuşeşti. Apari în cele mai nepotrivite momente.

— Exact ca urticaria aia cu care te-ai molipsit de la poponari…

— A, avem *personalitate.* Excelent. De ieri n-am mai omorât pe cineva cu atâta plăcere.

— Dacă ţi-ai lua singur viaţa, am fi cu toţii foarte fericiţi.

— Ai avut ocazia să mă omori, Kyllar, zise Roth şi ridică din umeri. Ai ratat-o. Dar atunci nu ştiam că eşti mătrăşitor. Ţi-am aflat numele adevărat de-abia acum câteva zile – uciderea ta nu mi s-a părut la fel de importantă ca ocuparea unui nou regat pentru tatăl meu.

— Să ştii că nu-ţi port pică pentru asta.

„Am avut ocazia? Când?"

— Cu câtă demnitate accepţi înfrângerea. Durzo te-a învăţat asta?

Kyllar nu ştia ce să răspundă. Pe moment i se păru o prostie să se arate deranjat că pierduse un punct în schimbul lor de replici mai mult sau mai puţin spirituale; pe de altă parte, dacă ar fi fost mai isteţ, probabil că nici nu s-ar fi aflat aici.

— Trebuie să recunosc că generaţia asta de mătrăşitori nu mă impresionează în mod deosebit. Ucenica lui Hu m-a dezamăgit cam la fel cum mă dezamăgeşti şi tu. Dacă stau să mă gândesc, Durzo l-ar fi ucis pe cel puţin unul dintre oamenii mei înainte să-l imobilizăm, nu crezi? Mă tem că eşti doar umbra maestrului tău, Kyllar. Apropo, el unde e? Nu-i stă în fire să trimită un ins sub valoarea lui ca să se ocupe de o treabă care-l priveşte în mod direct şi personal.

— L-am ucis noaptea trecută. Fiindcă a lucrat pentru tine.

Prinţul bătu din palme în culmea bucuriei şi chicoti.

— Cred că-i cea mai frumoasă veste pe care am primit-o vreodată. Durzo m-a trădat salvându-te, iar tu l-ai trădat pentru că a lucrat pentru mine. Vai, Kyllar, spuse Roth şi coborî câteva trepte ca să se apropie de el. Dacă aş avea încredere în voi, gaşca mătrăşitorilor, v-aş angaja fără să stau pe gânduri. Dar sunteţi prea periculoşi. Şi, desigur, sunteţi legaţi de sa’kari.

Vrăjitorul lui Roth se foi, evident îngrijorat că Roth stă atât de aproape de Kyllar.

„Vrăjitorul ştie ceva ce eu nu ştiu”, gândi Kyllar. Nu-şi putea mişca nici măcar un muşchi. Era pur şi simplu imobilizat.

„Mda. Asta trebuie să fie. De asta e îngrijorat. Ştie ce poate face un sa’kari. Dacă vrăjitorul crede că e o ameninţare, aşa trebuie să fie.”

Roth scoase o spadă lungă, frumoasă, din teaca de la şold.

— M-ai dezamăgit, Kyllar.

— De ce? întrebă Kyllar, frământându-şi creierul să găsească o cale de a-şi folosi sa’kariul.

Ce ştia despre el? Îi valorifica Talentul. Îl făcea să vadă în întuneric. Îl făcea invizibil. Îi ieşea din piele şi-l ascundea mai bine decât se putea ascunde orice mătrăşitor.

Dar cum?

— O, cât de mult am aşteptat clipa asta, zise Roth. Ţineam să-ţi spun cât de mult mi-ai complicat viaţa. Dar tu

eşti ca Blint. Nu-ţi pasă dacă trăieşti sau mori.

Roth ridică spada.

— Ba îmi pasă, răspunse Kyllar, arătându-şi teama. Cât de mult ţi-am complicat viaţa?

— Scuze, n-am de gând să-ţi dau această satisfacţie.

„Hai odată!”

— Nu mie, prostule, spuse Kyllar. Ştii doar că vrăjitorii şi oştenii tatălui tău îi vor aduce la cunoştinţă tot ce-au văzut şi-au auzit. De ce să nu le spui toată povestea?

Era ceva încropit la repezeală, dar cu viaţa atârnând de un fir de păr, îi era greu să se gândească la ceva mai ingenios.

Roth căzu pe gânduri câteva clipe.

N-avea niciun rost. Sa’kariul făcea numai ce ştia el. Azi-noapte înghiţise un cuţit, nici mai mult, nici mai puţin! Nu-şi dădea seama după ce logică funcţiona – dacă avea vreo logică. Era doar magie.

„Absoarbe. Înghite. Asta face!” Simţise cum creşte puterea în el după ce sa’kariul absorbise cuţitul. *Devoratorul.* Blint îl numise Devoratorul. Era aproape. Aproape să găsească ceva.

— Îmi pare rău, zise Roth. Eu nu spun poveşti nimănui. Nici măcar ţie. Asta e o chestiune care ne priveşte numai pe noi doi, Azoth.

Roth dădu spada vrăjitorului din stânga lui şi-şi netezi părul lung peste urechi.

Numai că nu avea urechi. Urechea stângă părea că se topise. Cea dreaptă fusese retezată.

Coşurile dispăruseră. Îşi lăsase barbă ca să acopere urmele. Statura corespundea, deşi, ironia sorţii, pierduse din greutate după ce părăsise Furnicarul, dar urechea aceea retezată şi ochii lui – „pe toţi zeii! Cum de nu i-am observat ochii ăştia morţi?” –, ochii erau la fel.

— Şobolanul, şopti Kyllar.

Planul lui se făcu fărâme. Gândurile i se împrăştiară care-ncotro, neputându-se concentra decât asupra unui sigur cuvânt: Şobolanul.

— Sunt mort, nu? Ciudat, aşa mi s-a spus şi despre tine,

zise Roth, clătinând din cap, dar cu vocea joasă, cât să-l audă doar Kyllar. Neph mi-a ars cealaltă ureche din cauza ta. Pedeapsă pentru c-am dat greş. Mi-ai luat trei ani din viaţă, Azoth. Trei ani până să redevin şeful ghildei. Mi-am ţinut răsuflarea trei minute. Trei minute în care am desfăcut nodul frânghiei pe care mi-ai legat-o în jurul gleznei, simţind cum mi se scurge viaţa în apa aia puturoasă. Neph a trebuit să-l omoare pe unul dintre malacii mei – cred că l-ai cunoscut, îl chema Roth – şi l-a pus în locul meu înainte să apară Durzo. Am fost nevoit să mă mut în cealaltă parte a Furnicarului şi să iau numele lui Roth. Din cauza ta am fost cât pe-aci să-mi dezamăgesc tatăl.

Roth tremura de furie. Îşi arătă din nou urechea arsă.

— Asta a fost *cea mai mică* dintre pedepse. Pe urmă tu ai „murit”, cum nu se putea mai bine. N-am crezut niciodată, Azoth. Ştiam că eşti undeva, prin preajmă, şi că mă aştepţi. Crede-mă, dacă aş avea timp, te-aş lăsa să trăieşti ani de zile, te-aş împinge până la limita suferinţei umane şi dincolo de ea. Te-aş readuce la viaţă, te-aş vindeca doar ca să-ţi fac rău din nou.

Roth închise ochii şi coborî iar vocea.

— Dar n-am norocul ăsta. Dacă te las în viaţă, tata ar putea avea alte gânduri cu tine. Ar putea face altceva cu sa’kariul. Suferinţa pe care mi-ai pricinuit-o e preţul pe care l-am plătit pentru acel sa’kari, motiv pentru care vreau să-l leg imediat. Mi-e mai uşor să cer iertarea decât permisiunea, nu? Vrei să spui ceva înainte de a muri?

Kyllar îşi pierduse concentrarea, atenţia îi fusese distrasă, îşi lăsase gândurile în voie, departe de desluşirea misterului, când nimic altceva nu putea fi mai important. Unde-i fusese capul? Devoratorul? Magia?

— La dracu’, zise el fără să-şi dea seama că o spune cu voce tare.

Roth înălţă o sprânceană.

— Hm. Ceva obişnuit, dar cât se poate de potrivit pentru situaţia de faţă.

Roth strânse bine mânerul spadei şi se răsuci spre

dreapta. Ridică spada. Voia să-i taie capul. Kyllar simţi cum întreaga lui fiinţă ţipă după ajutor.

O bubuitură răsună undeva, dedesubt, imposibil de perceput de urechea umană, dar Kyllar simţi cum îi izbeşte stomacul cu viteza fulgerului. Magia îl făcu să vadă doar un amestec de albastru şi alb. Şi magia, străbătând aerul ca o săgeată, un zid de magie.

Castelul se cutremură şi toţi cei din jur căzură la podea. Oriunde se uita, Kyllar întâlnea aceleaşi priviri înmărmurite. Roth era prăvălit pe trepte, cu spada în mână, cu gura deschisă.

Kyllar simţi cum plesneşte una dintre legăturile magice care-l ţineau prizonier. Se uită la ceilalţi şi văzu că magia – arăta ca o ploaie torenţială, alb-albastră, care cădea pieziş, zburând, imaterială, prin pereţi şi oameni – se lovea de legături, copleşindu-le. Legăturile erau negre precum kiul vrăjitorilor, iar magia albastră şuiera şi scuipa de câte ori le atingea. Apoi se încleştă de magia vrăjitorilor şi se înfăşură în jurul firelor negre, ca focul care urcă un deal, spre vrăjitorii care trăgeau de ele. Şi atacă.

Trei dintre vrăjitori scoaseră urlete de durere şi, în aceeaşi clipă, legăturile care-l ţineau pe Kyllar dispărură. Trei torţe albastre se aprinseră brusc, luminând sala tronului. Acum însă Kyllar avea ochi doar pentru el însuşi. Sa’kariul îl acoperea ca o piele neagră şi, oriunde îl lovea magia albastră, tremura ca o băltoacă în ploaie –, iar sa’kariul devenea tot mai puternic.

Devoratorul înghiţea magia.

Apoi unda magică, de şoc, dispăru.

După un moment de tăcere, Roth răcni la vrăjitorii care nu-şi folosiseră kiul – cei doi vrăjitori care încă mai trăiau:

— Pe el!

Roth înşfăcă spada pe care o scăpase pe trepte şi o roti în faţa lui Kyllar.

Incredibil, vrăjitorii se supuseră numaidecât. Legăturile îşi reluară locul în jurul braţelor şi picioarelor lui Kyllar, dar oriunde îl atingeau, sa’kariul se umfla, se răsucea printre ele, le slăbea, le absorbea şi le devora cu lăcomie.

Kyllar se încordă înainte ca legăturile să dispară complet. Le rupse cu toată forţa Talentului său în timp ce Roth despică aerul cu spada la doar câţiva centimetri de gâtul lui.

Kyllar se desprinse de legăturile din ce în ce mai slabe şi făcu un salt înapoi, stângaci, eliberându-şi în sfârşit şi picioarele. Se răsuci în aer şi azvârli un cuţit fără să stea pe gânduri.

Un oştean gemu şi căzu la podea în acelaşi timp cu el.

Kyllar se prăbuşi la baza celui de-al doilea şir de trepte, pe spate. Izbitura îl lăsă fără aer, dar, chiar în timp ce o lua la vale, simţi cum spada i se mişcă de una singură. Muntenii îl aşteptau în stânga şi-n dreapta. Spada lui Kyllar fulgeră de două ori, trecând prin cizme şi glezne de-o parte şi de alta.

Trei munteni se prăbuşiră, ceilalţi însă nu se lăsau, atacară deja. Kyllar se dădu peste cap şi sări în picioare, gâfâind, dar gata de luptă.

CAPITOLUL 58

Solon încercă să coboare de pe statuia regelui Logan Verdroekan. Acesta fusese unul dintre primii regi ai Cenariei, poate o figură mitică, cert e că Solon nu-şi amintea ce făcuse, dar sigur fusese o faptă de eroism dacă Regnus Gyre îi dăduse numele fiului său. Şi trebuie să fi fost foarte important dacă i se înălţase o statuie atât de mare, sfidător, cu spada ridicată. Solon o alesese nu datorită semnificaţiei metaforice, ci pur şi simplu fiindcă intenţionase să-l vadă toţi meisterii din grădină. Fiecare meister care îşi folosise kiul pe o rază de cinci sute de metri, în cele câteva secunde cât ţinuse Curochul, era mort.

Curochul era pe pietrele de dedesubt. Feir îl luă şi-l înfăşură într-o pătură. Îi strigă ceva, dar Solon nu desluşi cuvintele. Se simţea în continuare cuprins de flăcări. Fiecare venă din corp îi fremăta cu atâta forţă încât aproape că nu percepea spada de piatră a lui Verdroeken sub degete. Se cocoţase pe umerii statuii regelui şi se prinsese de spadă ca să nu cadă, ridicând Curochul în clipa în care descătuşase magia.

Încercă să se sprijine mai bine, dar picioarele îl lăsară şi se prăbuşi. Chiar dacă nu reuşi să-l prindă, Feir îi încetini căderea.

— Nu pot să merg, zise Solon.

Creierul îi ardea, prin faţa ochilor i se perindau toate culorile curcubeului, îi venea să-şi smulgă părul cu tot cu scalp.

— A fost nemaipomenit, Feir. Şi e doar o fărâmă din ce poate face…

Feir îl ridică de jos şi-l luă pe umăr, aşa cum un bărbat mai puţin solid decât el ar fi făcut cu un copil. Spuse ceva, dar Solon tot nu înţelese. Feir repetă.

— A, le-am făcut felul la vreo cincizeci. Au mai rămas vreo zece, răspunse Solon. Unul pe podul de est.

Încerca să-şi amintească ce-i spusese Dorian. Ceva ce nu

suporta amânare. Un lucru pe care Feir nu trebuia să-l audă.

„Nu-l lăsa să moară pe Feir. E mai important decât spada, deşi nu crede asta.”

— Acum am să te las pe picioarele tale, zise Feir. Nu-ţi face griji. Nu te las singur.

În nuanţe insuportabile de verde şi albastru, oştenii halidorani roiau în faţa porţii de est. Solon nu-şi amintea când părăsise grădina. Izbucni în râs când îl văzu pe Feir scoţând Curochul. Îl folosea pe post de *spadă.*

Feir în acţiune era un spectacol mai mult decât uimitor. Era un privilegiu. Feir era un luptător înnăscut, extrem de iute, incredibil de puternic, cu mişcări precise, ca ale unui dansator. În străfulgerări de verde, albastru şi roşu, Feir îi seceră pe oşteni. Fără să stea prea mult pe gânduri. În cel mai bun caz, fiecare oştean avu timp doar să-şi ridice arma, să rateze lovitura sau să fie blocat.

Feir înjură. Solon încercă să-i urmărească privirea şi văzu învălmăşeala de culori. Matahala îl aruncă din nou pe umăr şi o luă la fugă. Solon văzu podul de lemn de sub picioarele lui Feir.

— Ţine-te bine! îi strigă uriaşul.

Pe dată, Solon se prinse de cingătoarea lui Feir, de-o parte şi de alta a spatelui său lat. Feir păşi lateral şi îşi încordă umerii. Cu picioarele bălăngănindu-i-se în faţa fierarului şi cu capul atârnându-i în spatele lui, Solon nu văzu decât o mică străfulgerare a Curochului. Feir se răsuci pe călcâie – în direcţia bună, slavă cerului, altfel Solon i-ar fi zburat de pe umăr – şi Curochul se ridică din nou. Apoi Feir o luă la fugă cât putu de repede. Solon văzu trei cadavre în spatele lor, întinse pe pod. Feir ucisese trei oameni cu Solon pe umăr. Uluitor.

— Dorian mi-a spus că putem scăpa pe apă, dar să nu sărim în ea. Uită-te după o parâmă!

Solon ridică privirea, de parcă ar fi putut vedea o parâmă în timp ce sălta pe umărul lui Feir. Nu văzu nici urmă de ea, totuşi zări un meister în spatele lor, pregătind un ghem de foc. Încercă să strige, dar se sălta prea tare.

— La dracu', Dorian! strigă Feir. De unde dracului o parâmă?

— Jos! spuse Solon.

Cu reflexele unui spadasin neîntrecut, Feir se lăsă imediat jos. Ghemul vâjâi pe deasupra şi lovi în oştenii halidorani care apărau poarta din faţa lor. Solon zbură cu capul înainte şi fu cât pe-aci să nimerească într-unul din vasele cu ulei aşezate de-o parte şi de alta a podului.

Bătrânul vrăjitor – după grosimea kiului, Solon bănui că e un Vürdmeister – pregătea un nou atac. Feir îl înşfăcă de guler pe Solon şi-l aruncă în spatele vasului cu ulei. Mişcarea îl puse la adăpost pe acesta, dar îl expuse pe Feir. De data asta nu mai era vorba de un ghem de foc, ci de ceva ce Solon nu mai văzuse până acum. O rază roşie, furioasă, ce nu zbură, ci mai degrabă spintecă aerul spre Feir, care ridică iute un scut magic şi se lăsă la pământ.

Scutul de-abia reuşi să devieze raza – din nou într-un oştean care alerga să se alăture luptei –, dar forţa magiei spulberă scutul şi-l azvârli pe Feir cât colo, ca pe o păpuşă din cârpe. Curochul îi scăpă din mână.

Încordându-şi puterile pe care nici nu ştia că le are, Solon îl apucă pe Feir şi-l trase în spatele vasului cu ulei.

Alţi doi vrăjitori veneau în ajutorul Vürdmeisterului, urmaţi de un grup de oşteni. Poarta de la celălalt capăt al podului se deschise lăsând să iasă alţi oşteni, care se alăturară celor deja acolo.

Feir se ridică în capul oaselor şi se uită spre Curoch, aflat la câţiva metri de el.

— Îl pot folosi, zise el. Îl pot salva.

— Nu! spuse Solon. Ai să mori.

Oştenii şi vrăjitorii se opriră ca să se regrupeze, apoi înaintară încet, cu precauţie şi organizat.

— Eu nu contez, Solon. Nu-i putem lăsa să pună mâna pe el.

— Nu eşti îndeajuns de puternic, Feir, nici n-ai apuca să-l foloseşti. Nici dacă ai vrea să-ţi dai viaţa în schimbul unei clipe de putere.

— Dar e atât de aproape!

— Ca şi asta, replică Solon arătând spre marginea podului.

Feir privi într-acolo.

— Cred că glumeşti.

Văzură capătul unei frânghii negre, prinse pe dedesubt, de ambele capete ale podului. Se legăna în bătaia vântului. Feir îşi mută privirea de la frânghie, măsurând distanţa dintre pod şi apă.

— Hei, aşa e profeţia! Trebuie să meargă, zise Solon.

Mai rău era că în jurul lor se încrucişau tot felul de fulgere galbene.

— Niciodată nu iese exact cum spune el!

— Dacă ţi-ar fi spus că ai să faci asta, ai mai fi venit?

— Pe dracu'. Şi nu mai da din cap, atotştiutor. Destul mă omoară Dorian cu asta, zise Feir, uitându-se la oştenii şi vrăjitorii care se apropiau. De acord, dar sari tu primul.

„Vrea să ia Curochul. Eroul inconştient."

— Nu pot, răspunse Solon. Nu sunt îndeajuns de puternic ca să ţin frânghia. Mor dacă încerc singur.

Feir se ridică în picioare.

— Să încerc puţin…

Se folosi de Talent ca să ia spada. Imediat firele magice îi acoperiră magia şi începură să se caţere spre el. Solon le reteză cu propria magie.

Şi văzu stele verzi.

— Te rog, nu face asta. Nu face asta, te rog. Nu.

— Ia-mă din nou în cârcă, Feir.

Solon nu avea timp de explicaţii. Meisterii erau aproape.

— Eu sunt nebun, iar tu eşti gras, zise Feir.

Dar îl apucă bine pe Solon şi-l luă în cârcă.

— Magic! Am un plan. Şi nu sunt gras.

Chiar dacă de multe ori găsea nod în papură unor planuri care păreau sigure, în luptă Feir ştia să asculte de ordine. Se relaxă repede şi-l lăsă pe Solon să-i folosească Talentul. Solon se prinse de umerii lui cu legături magice. Apoi pregăti cinci fire subţiri. Îl durea, dar nu cum l-ar fi durut dacă şi-ar fi folosit propriul Talent.

— Acum, spuse el. Sari!

Feir sări de pe pod. Frânghia era exact unde trebuia – nu datorită vântului sau forţei profeţiei, ci fiindcă Solon o trăsese acolo cu magia lui. Când Feir apucă frânghia, Solon o întări cu celelalte fire.

Vasele cu ulei aveau găuri de-o parte şi de alta. Aerul din interior se comprimă brusc, împroşcând podul cu ulei. Ultimul fir aprinse o scânteie deasupra uleiului.

Se auzi un şuierat, din ce în ce mai puternic. Fluviul se lumină dintr-odată, un amestec de portocaliu şi alb, şi un val de căldură trecu peste magii căzuţi la pământ.

Apoi lucrurile se întâmplară mult prea repede. Feir se prinsese de frânghie cu ambele mâini şi un picior. Imediat se lăsă cu spatele în jos. Schimbarea rapidă de direcţie îl surprinse pe Solon cu braţul trecut pe după umărul lui Feir. Simţi cum îi plesneşte osul. Fără legăturile magice ar fi căzut în apă ca un bolovan. Frânghia, ancorată de ambele părţi ale podului, mai întâi se întinse bine, apoi se lăsă în mijloc. Dat fiind că sus Feir şi Solon nu ajunseseră până în mijlocul podului, însemna că alunecaseră pe frânghie vreo cincisprezece metri. Apoi frânghia se rupse, din fericire la capătul dinspre castel.

Solon vedea cum lumina explodează pe deasupra lor, vag conştient că se îndreptau cu o viteză ameţitoare spre râu. Podul fusese cuprins de flăcări care săltau vesele în noapte. Sau poate că era doar durerea care-i exploda în cap. Apoi se izbiră de ceva rece şi tare.

Trase aer în piept. Tocmai când nu trebuia. Chestia aia rece şi tare devenise rece şi lichidă. Erau sub apă. Solon tuşi când Feir ieşi la suprafaţă şi se gândi că omul ori era un înotător de prima clasă ori altceva îi scosese din apă.

Feir stătea în genunchi, aproape de mal, cu mâinile ridicate. Aflat pe umerii lui, Solon văzu că frânghia îi rosese în palme până la os.

— Mda, v-aţi descurcat mai bine decât credeam, auziră vocea lui Dorian în timp ce magia acestuia îi trăgea afară din apă. Haideţi, nu mai pierdeţi vremea. Trebuie s-o luăm la picior dacă vrem să ajungem la timp în Halidor.

— Nu mai pierdeţi vremea? repetă Solon, bucuros că

mai are putere să se înfurie.

— Halidor? repetă Feir.

— Păi, acolo mă aşteaptă mireasa. De-abia aştept să văd cine e. A, cred că şi Curochul va ajunge tot acolo.

Feir înjură, dar Solon, cu braţul rupt, văzând în continuare numai culori înaintea ochilor, nu făcu decât să râdă.

CAPITOLUL 59

Pe măsură ce se apropiau de spada sau de picioarele şi pumnii cu care lovea de-a valma, oamenii cădeau ca boabele de grâu în timpul unei furtuni de vară. Pentru Kyllar, care era un luptător înnăscut, bătălia devenise brusc logică. În haosul din jur vedea tipare complexe, armonizate.

Nu trebuia decât să se uite la chipul unui adversar ca să se hotărască: parează în stânga, pas înapoi, atacă, gata. Un om muri şi căzu destul de departe ca să nu-i împiedice mişcările. Următorul, fandează cu dreptul, atacă, loveşte-l cu pumnul în nas. Roteşte-te, tendon, gât. Parează, ripostează. Înjunghie.

Rezonând cu fiecare bătaie a inimii, lupta avea ritmul, muzica ei. Niciun sunet nu era discordant. Tenorul şi spada de oţel se completau cu basul, pumnii şi picioarele ce se abăteau asupra duşmanului – moale, tare, tare, moale – şi cu baritonul, înjurăturile oamenilor punctate de staccatoul platoşelor turtite.

Kyllar era un virtuoz. Lupta cu frenezie, ca un dansator care uită de el. Deşi timpul nu-şi încetinea curgerea, descoperea că reacţionează la lucruri pe care nu-şi amintea să le fi văzut – întorcându-se, ferindu-se de lovituri pe care nu avea cum să le anticipeze, lovind cu viteza şi graţia uluitoare a acelui Înger al Morţii, Îngerul Nopţii.

Muntenii încercau să-l doboare atacându-l din toate părţile. Spadele lor treceau la doi centimetri de urechea lui, la un centimetru de burta lui, la o jumătate de centimetru de coapsa lui. Asasinul le ţinea piept celor din faţă şi-i lovea pe cei din lateral. Într-un târziu, atacatorii se hotărâră să se folosească de cei morţi ca pavăză, apropiindu-se tot mai mult.

Kyllar vârî Răzbunarea în teacă şi-i înfruntă pe munteni cu propriile lor arme. Înşfăcă mâna care ţinea o spadă îndreptată spre burta lui şi-l făcu pe muntean să-şi spintece tovarăşul de luptă. Cu un cuţit devie o lovitură de

sabie, un alt cuţit se înfipse în ochiul cuiva.

Se lăsă la podea când văzu două suliţe zburând spre el, le prinse şi le împlântă în doi duşmani din spatele lui. Se întoarse şi izbi cu piciorul în faţă un alt muntean.

Situaţia însă era fără ieşire. În pădurea aceea de oşteni, arme şi muribunzi de-abia se putea mişca.

Ateriză ca o pisică pe spatele unui soldat în genunchi, pe moarte, şi îşi luă avânt de pe umărul unuia dintre cei în care împlântase suliţele. În timp ce despica aerul, văzu cum se îndrepta spre el un ghem de foc verde, de mărimea unui pumn. Ghemul i se prinse de pelerină şi se făcu fărâme. Kyllar căzu în picioare şi se feri de o spadă. Pelerina îi fu cuprinsă de flăcări verzi. Kyllar o smulse de pe el evitând, în acelaşi timp, două suliţe.

Reveni în picioare şi, ţinând pelerina de un capăt, o înfăşură în jurul unuia dintre atacatori. Flăcările verzi se întinseră spre pielea omului şi începură s-o ardă, albăstrindu-se, în ţipetele de groază ale victimei.

Un alt ghem de foc şuieră prin aer şi Kyllar se ascunse după un stâlp de susţinere a tavanului înalt.

Urmă un moment de zăbavă. Kyllar omorâse sau schilodise mai bine de jumătate dintre halidorani, acum însă ceilalţi se regrupau. Punct, contrapunct.

— La mine! Cu un meister în faţă! strigă un ofiţer.

Oamenii alcătuiră un triunghi cu vârful înainte, între Kyllar şi Roth, care revenise pe tron ca să privească lupta.

Dar Kyllar nu pierdea timpul, ascuns după stâlp. Ştia că, dacă voia să se apropie de Roth, trebuia să-i ucidă pe vrăjitori. Amândoi măsurau din ochi distanţele dintre stâlpi pe care trebuia să le acopere asasinul.

Kyllar îşi prinse sa'kariul în mână şi, păstrând atingerea acelor degete magice în minte, îl făcu să se prelingă de-a lungul spadei. Părând că-i înţelege graba, sa'kariul acoperi lama imediat. Atât el, cât şi spada dispărură din vedere.

Kyllar ieşi de după stâlp şi numaidecât simţi atingerea magiei. Se roti scurt, iar degetele se contractară şi dispărură. Prinzându-se de marginea uneia dintre tapiseriile lungi care acopereau pereţii sălii tronului, Kyllar

înaintă spre următorul stâlp, dar nu înainte ca din degetele unui vrăjitor să ţâşnească un ghem de foc.

Dacă ar fi avut timp să se gândească, Kyllar n-ar fi încercat să-l blocheze cu spada – era o nebunie să blochezi magia –, dar aceasta fu reacţia lui necontrolată. Ghemul de foc verde se lovi de latul spadei. În loc să explodeze, focul pătrunse în spadă.

Kyllar se ascunse după stâlp, strângând tapiseria cu o mână şi spada vizibilă doar din cauza flăcării verzi care o străbătea. Îşi încordă toată puterea Talentului şi sări.

Zbură până în mijlocul sălii tronului, apoi, când tapiseria se lovi de stâlp, îşi schimbă brusc traiectoria şi-o aruncă pe trepte.

Celălalt vrăjitor probabil lansase un ghem de foc, pe care Kyllar nu-l văzu, fiindcă tapiseria cedă şi se rupse cu o clipă înainte ca tânărul mătrăşitor să-i dea drumul. Kyllar ateriză pe podium, între cele două rânduri de trepte, ţinând în mâini aproape trei metri de tapiserie în flăcări. Aruncă tapiseria spre munteni şi-l lovi pe vrăjitorul care scanda la nici doi paşi de el.

Capul vrăjitorului se despică, lăsând la vedere creierul. Omul se răsuci pe călcâie, dar buzele lui reuşiră să termine incantaţia. Firele negre, groase, care se zvârcoleau sub pielea braţelor, se îngroşară grotesc, ca nişte muşchi ce se flexau continuu, şi se desprinseră de braţele vrăjitorului, ţâşnindu-i prin piele.

Puterea ieşi vuind din vrăjitorul muribund care, clătinându-se pe picioare, încerca să-l găsească pe Kyllar. Kyllar sări în spatele lui şi-l lovi cu piciorul atât de tare încât îl trimise direct în grupul de munteni.

Firele negre, care se zvârcoleau continuu, pătrunseră în oşteni, sfâşiindu-i ca nişte mâini hrăpăreţe şi făcându-i bucăţi.

În timpul ăsta, Kyllar mai mult simţi decât văzu lumina albă din spatele lui. Se întoarse tocmai la timp ca să vadă cum homunculul zboară prin aer. Se feri de spadă şi îşi înfipse ghearele minuscule în pieptul lui.

Kyllar sări într-o parte când simţi impactul şi văzu aerul

unduind. Se îndrepta, clocotind, spre el. Aerul se curbă, urmărindu-i fiecare mişcare. Apoi explodă. Kyllar sări până la perete şi fu cât pe-aci să primească un alt ghem de foc direct în faţă.

Wyrmul infernal se repezi asupra lui, dar Kyllar îl evită de aproape. Wyrmul atacă furios, cu gura căscată, agăţându-se cu ghearele fioroase de doi dintre stâlpi, la doar un metru depărtare. Kyllar îşi smulse homunculul de pe piept şi-l aruncă în faţa unui oştean.

Când wyrmul atacă din nou, Kyllar făcu un salt. Gura de ţipar se căscă şi mai larg, se lipi de oşteanul care urla de groază şi-l înghiţi. Când Kyllar ateriză, atât wyrmul, cât şi oşteanul dispăruseră.

Kyllar se întoarse şi îşi luă avânt spre podium, dar nu îndeajuns de repede. Pe când se ridica de la podea, văzu un fulger difuz îndreptându-se spre el. Nu mai avea timp să scoată un cuţit. Kyllar îşi azvârli spada în ultimul vrăjitor.

Ghemul magic îi străpunse umărul stâng. Deşi saltul ar fi trebuit să-l urce pe podium, ghemul îl făcu să se dea peste cap, înapoi. Se izbi de podeaua din marmură, în faţa tronului, şi simţi cum i se zdrobeşte genunchiul stâng.

Câteva momente ochii lui refuzară să se concentreze. Clipi, iar şi iar, până când, în sfârşit, privirea i se limpezi. Îşi văzu spada înfiptă până la plăsele într-un vrăjitor la zece metri de el, cu mânerul înnegrit de sa’kari.

Îşi dădu seama că-l vede pe vrăjitorul mort printre picioarele cuiva. Ridică privirea şi dădu de faţa lui Roth.

— Hopa sus, spuse Roth şi îşi vârî spada în spatele lui Kyllar.

Kyllar simţi că nu mai are aer când Roth îi răsuci spada în rinichi. Apoi metalul fierbinte îi părăsi corpul. Ceva îl ridică în picioare.

Durerea era ca un nor, înceţoşându-i mintea şi ochii. Derutat, Kyllar se uită la vrăjitorii morţi. „Cine m-a ridicat?”

— Toţi aethelingii regelui Ursuul se nasc vrăjitori, zise Roth. Nu ştiai?

Kyllar îl privi în tăcere. Mâinile invizibile îl eliberară şi, când se lăsă pe piciorul stâng, distrus, se chirci de durere. Se izbi din nou de podeaua de marmură.

— Stai drept! spuse Roth şi-l înjunghie în vintre, înjurându-l.

Kyllar îşi lăsă capul pe podea, iar urletele celuilalt deveniră de neînţeles. Dar vocea lui Roth era doar un murmur pe lângă vocea tunătoare a durerii.

Simţi din nou durerea, de data asta când Roth îl înjunghie în stomac. Apoi probabil că-l ridică iar în picioare, fiindcă îi căzu capul pe o parte. Dacă ceea ce simţise adineauri era durere, astea erau chinurile morţii.

Fiecare părticică din corpul lui era pârjolită de foc, îmbibată în alcool, presărată cu sare. Sub pleoape avea sticlă pisată. Nervii optici erau mestecaţi de şiruri întregi de dinţi minusculi. Iar după ochi, fiecare ţesut, tendon, muşchi şi organ suferea.

Mintea însă i se limpezi.

Kyllar clipi de câteva ori. Stătea în picioare, în faţa lui Roth, conştient. Conştient şi înspăimântat. Probabil că aterizase pe genunchiul stâng când se prăbuşise pe podeaua de marmură, fiindcă i se umflase. Simţea cum îi sângerează organele interne – intestinele picurau moartea lentă în viscere, acizii din stomac îl pârjoleau pe dinăuntru, dintr-un rinichi se scurgea sânge negru. Umărul stâng părea că întâlnise barosul unui uriaş.

— N-ai să mori uşor, zise Roth. N-am să te las. După câte mi-ai făcut. Uite ce-ai făcut! Tatăl meu va înnebuni de furie.

N-avea încotro. Trebuia să moară. Kyllar se putea sprijini, oarecum instabil, pe piciorul teafăr, dar nu avea nicio armă. Spada şi sa'kariul erau la zece metri de el – ca şi cum ar fi fost peste ocean. N-avea arme, iar Roth chiar şi acum avea grijă să nu se apropie de el. Kyllar nu avea nici măcar un cuţit bont.

— Eşti gata? întrebă Roth, cu ochii lucind de răutate.

— Să mor?

Kyllar îşi privea mâna dreaptă. Faţă de celelalte părţi ale

corpului, lovite, înjunghiate, schilodite, degetele lui erau sănătoase, perfecte, vindecate. Nu mâna asta şi-o crestase în geam noaptea trecută?

— Sunt gata, spuse el, surprins de cuvintele lui.

— Ceva regrete? întrebă Roth.

Kyllar se uită în ochii lui şi-l înţelese. Avea destulă beznă în sufletul lui ca să-i înţeleagă pe cei răi. Roth încerca să-l chinuiască dincolo de orice limită. Roth voia să-l ucidă doar după ce-l făcea să se gândească la toate lucrurile pe care nu le făcuse în viaţă. Roth voia ca el să culeagă furtuna.

— E uşor să mori frumos, zise Kyllar. E nevoie doar de un moment de curaj. Ce n-am reuşit eu a fost să trăiesc frumos.

Apoi îl câtă pe contele Drake:

— „Unde îţi este, moarte, boldul tău?”[2]

— Vei afla imediat, răspunse Roth printre dinţi.

Kyllar schiţă un zâmbet, apoi zâmbi de-a binelea când văzu cum Roth se înroşeşte de furie.

— M-am distrat mai mult când l-am ucis pe Logan, zise el şi îşi împlântă spada în pieptul lui Kyllar.

„Logan!” Gândul îl duru mai tare decât rana pricinuită de spada lui Roth. Kyllar trăise cu spada în mână. A muri de spadă nu era ceva neaşteptat şi nici nedrept. Dar Logan se ferise să facă rău. Era unul dintre cei doi oameni buni pe care-i cunoscuse în viaţa lui. Nu era drept ca Roth să-l ucidă pe Logan. Nu era drept. Nu era corect.

Kyllar privi lung spada împlântată în pieptul lui. Luă mâna lui Roth în mâna lui şi se împinse în spadă, până când afară îi rămase doar mânerul. Roth făcu ochii mari.

— Eu sunt Îngerul Nopţii, bolborosi el cu spada înfiptă în plămân. Aceasta e dreptatea. Asta e pentru Logan.

Se auzi un clinchet, un obiect din metal care se rostogoleşte pe marmură. Sa’kariul sări spre mâna lui Kyllar…

Şi fu prins de Roth. Care se uită triumfător şi izbucni în

---

[2] „Unde îţi este, moarte, biruinţa ta? Unde îţi este, moarte, boldul tău?”. *Biblia,* Corinteni 15:55 (n.tr.).

râs.

— Ar trebui să înveţi şi alte trucuri.

Kyllar însă îl prinse de umeri cu ambele mâini şi-l privi în ochi.

— Aceasta e dreptatea. Asta e pentru Logan.

Roth privi descumpănit. Apoi tresări şi se uită în jos.

Vârful unui pumnal ieşea câţiva centimetri din pieptul lui Roth. Fusese înjunghiat prin spate. Pumnalul dispăru şi Kyllar văzu cum Roth trece de la surprindere la groază în timp ce inima îi pompa sânge direct în plămâni.

Roth scoase un ţipăt ascuţit, o negare stridentă a propriei morţi.

Kyllar îi dădu drumul prinţului şi încercă să se îndepărteze, dar corpul refuză să-l asculte. Genunchiul cedă şi Kyllar se prăbuşi odată cu prinţul halidoran.

Roth şi Kyllar rămaseră alături, privindu-se în ochi, pe marmura de la baza tronului, murind. Tremurau, zguduiţi de spasme. Amândoi respirau anevoie, aproape în acelaşi timp. Ochii lui Roth erau rotunzi de spaimă, de o panică vecină cu nebunia. Părea să nu-l mai vadă pe Kyllar, aflat la doar câteva palme de el. Privirea lui devenea tot mai distantă, plină de groaza unui suflet damnat.

Kyllar era împăcat. Acest Înger al Nopţii împărţise moarte – şi moartea era partea lui. Nu-i plăcea, dar era drept. Merita această sentinţă. Văzând cum ochii lui Roth devin sticloşi, îndreptându-se spre o moarte lipsită de odihnă, Kyllar regretă că moartea nu are ceva mai frumos decât dreptatea. Dar nu avea puterea să se despartă de această viaţă, de această moarte, de această dreptate teribilă.

Simţi cum cineva îl întoarce cu faţa în sus. O femeie. Îi luă ceva timp ca să-i desluşească trăsăturile. Era Helene. Fata lăsă din mână pumnalul însângerat cu care-l ucisese pe Roth. Îi puse capul în poala ei şi îi mângâie părul. Plângea. Kyllar nu-i vedea cicatricele. Întinse o mână şi-i atinse faţa. Arăta ca un înger.

Apoi îşi văzu mâna. Era perfectă, întreagă şi, uimitor, nepătată de sânge. Pentru prima oară în viaţă, mâinile lui

erau curate. „Curate!”

Apoi veni moartea şi Kyllar i se supuse.

CAPITOLUL 60

Terah Graesin tocmai plătise o avere unuia dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată. Jarl spunea că vorbeşte în numele Shinga, dar se arăta atât de sigur de el încât femeia se întrebă dacă nu cumva era chiar el Shinga. Nu-i plăcuse ideea de a da atâţia bani celor din Sa’kagé, dar nu avusese de ales. Oastea Regelui-zeu urma să sosească în zori, iar ea deja stătuse prea mult în oraş.

Invazia nu decursese conform planului ticluit de Regele-zeu. Halidoranii controlau podurile, castelul şi porţile oraşului, dar cele mai multe erau apărate doar de câţiva oameni. Desigur, situaţia avea să se schimbe după sosirea grosului oastei, moment în care Terah Graesin şi nobilii ei trebuiau să fie plecaţi. Dacă nu i-ar fi dat jumătate din averea ei lui Jarl, ar fi trebuit s-o lase pe toată şi să fugă. Reginele aveau de luat numai decizii grele.

Era miezul nopţii. Căruţele erau pline. Oamenii aşteptau. Gata de drum.

Terah stătea în faţa reşedinţei familiale. Ca mai toate reşedinţele familiilor ducale, şi a lor era veche şi arăta ca o adevărată fortăreaţă. O fortăreaţă prin care parcă trecuse furtuna. O fortăreaţă care mirosea a zeci de butoaie cu ulei pe care le răsturnaseră în fiecare încăpere, peste obiectele preţioase prea grele ca să poată fi cărate şi în canelurile tăiate în fiecare grindă veche de secole. Sosise clipa să pornească la drum. La miezul nopţii, mătrăşitorii lui Jarl urmau să-i ucidă pe halidoranii care păzeau poarta de est a oraşului. Toţi ceilalţi nobili erau adunaţi în faţa propriilor reşedinţe. De pe terasa de sus, Terah îi vedea pe câţiva de-a lungul străzii Horak, aşteptând să vadă dacă o va face.

Îşi pecetlui imaginea reşedinţei în minte. După ce va deveni regină o va reconstrui, pentru familia ei.

Terah Graesin ieşi în stradă şi luă torţa de la sergentul Gamble. Arcaşii se adunară în jurul ei, iar Terah aprinse fiecare săgeată. La semnalul ei, arcaşii îşi sloboziră săgeţile.

Casa fu cuprinsă de flăcări. Focul ţâşni pe ferestre înălţându-se spre cer. Terah Graesin nu se uită. Încălecă şi porni în fruntea jalnicei ei oşti, cei trei sute de oameni, şi de două ori mai mulţi servitori şi negustori, spre poarta de est.

În cartierul de est casele mari se aprindeau una după alta. Erau rugurile funerare a mii de averi. Nu numai nobilii pierdeau totul, ci şi toţi cei care depindeau de ei, servitorii. Dar focurile distrugerii erau şi semnale ale speranţei. Chiar dacă aţi câştigat, spunea Cenaria, victoria voastră nu-i un triumf. Mă siliţi să-mi părăsesc casa, dar nu veţi trăi nici voi în ea. Vă voi lăsa doar pământ pârjolit.

Ca răspuns la marile incendii din tot oraşul, apăreau şi incendii mai mici. Negustorii îşi dădeau foc la prăvălii. Fierarii îşi încălzeau cuptoarele până când crăpau. Brutarii îşi distrugeau brutăriile. Morarii îşi rostogoleau pietrele în râu. Cei care aveau depozite le puneau foc. Cei care aveau vite le omorau. Căpitanii ale căror ambarcaţiuni fuseseră oprite la mal de vrăjitori le scufundau.

Mii de oameni se alăturau exodului. Şirul de nobili şi servitori se transformă într-un şuvoi. Şuvoiul se transformă într-o oaste, o oaste care părăsea în marş oraşul, înfrântă, dar în marş. Unii în căruţe, alţii călare, alţii pe jos, cu mâinile şi burţile goale. Unii blestemau, alţii se rugau; unii priveau peste umăr, cu ochi trişti; alţii plângeau. Unii îşi lăsau în urmă fraţi şi surori, părinţi şi copii, dar fiecare dintre fiii şi fiicele orfane ale Cenariei purta în inimă o speranţă cât de mică.

Mă voi întoarce, suna speranţa. Mă voi întoarce.

*

Regele-zeu Garoth Ursuul traversa podul de vest însoţit de suita lui. Meisteri, generali, curteni şi străjeri, văzuţi şi nevăzuţi, se opriră când regele trase de frâul armăsarului în faţa porţii. Şase capete înfipte în suliţe împodobeau zidul. O a şaptea suliţă era goală.

— Comandante Gher.

— Poruncă, stăpâne… zeul meu, Maiestate, răspunse

fostul membru al gărzii regale, dregându-şi vocea.

Lucrurile nu stăteau prea bine. Deşi planurile lui Roth mergeau strună la un moment dat, oştile Regelui-zeu suferiseră pierderi mult mai mari decât se aşteptaseră. O corabie plină cu munteni morţi. Nobilii care ar fi trebuit să moară, fugiţi. Mari porţiuni din oraş în flăcări. Inima industriei şi economiei Cenariei făcută cenuşă.

Încă nu se întrevedea vreo mişcare de rezistenţă, dar cu atâţia nobili care se salvaseră, avea să apară. Meisterii care ar fi trebuit să fie vârful de lance devastator înfipt în inima Modaiului erau morţi. Mai bine de cincizeci de meisteri morţi, dintr-o singură lovitură, fără nicio explicaţie, cu excepţia unor zvonuri despre un mag cu mai mult Talent decât oricare altul, de la Ezra Nebunul încoace. Invazia ceurană se sfârşea înainte de a începe. Aethelingul Regelui-zeu ucis tocmai când îşi încheia uurdthanul.

Sa'kagé trebuia pus cu botul pe labe, trebuia găsit un rege-marionetă, focurile, la propriu şi la figurat, trebuiau stinse. Cineva trebuia să răspundă pentru asta. Poate Neph Dada, gândi Durth, dar la fel de bine putea fi şi comandantul Gher. Durth era bucuros că nu deschisese gura.

— Ce-i cu suliţa aia goală pe podul meu? întrebă Regele-zeu. Aud?

Comandantul Hurin Gher se foi în şa, privind prosteşte la suliţa goală.

— Încă n-am găsit cadavrul prinţului… al pretendentului la tron… cadavrul lui Logan Gyre, Maiestate. Ştim… ştim sigur că e mort. Trei oameni ne-au confirmat moartea lui, dar cu luptele astea… Încă nu l-am găsit. Dar ne… ne străduim să-l găsim.

— Aha.

Regele Ursuul nu se uita la Hurin Gher. Privea capetele familiei regale înfipte în suliţe.

— Şi *umbra* asta care mi-a ucis fiul? E mort şi el?

Durth simţi un fior rece care nu era doar un produs al imaginaţiei lui. Ceva i se agăţase de spate şi acum îl zgâria

uşor pe umeri, cu ghearele. Când intraseră în sala tronului, la început crezuseră că o unitate de elită le făcuse felul tuturor halidoranilor de acolo, dar după ce-l treziseră la viaţă pe un oştean cu picioarele retezate, acesta jurase că văzuse cea mai mare parte din luptă înainte să leşine. Un singur om era de vină. O umbră. Îngerul Nopţii, se prezentase el. Povestea circula deja printre oşteni.

Un om care mergea nevăzut, care a ucis treizeci de halidorani, cinci meisteri şi un aetheling al Regelui-zeu. Un om pe care nu-l atingea nici spada, nici magia. Era absurd, desigur, cu tot sângele pe care-l găsiseră. Dar fără un cadavru…

— Cineva a luat cadavrul, Maiestate. Am mers după urmele de sânge pe coridoarele secrete. Mult sânge, Maiestate. Dacă a fost un singur om, cu siguranţă e mort.

— Se pare că avem o mulţime de morţi fără cadavre, comandante. Asta nu-mi place deloc. Găsiţi-le. Între timp, vârâţi un alt cap în suliţa aia. De preferat unul care să semene cu Logan Gyre.

*

Nu era corect. Feri Khalius se numărase printre primii halidorani care puseseră piciorul pe pământul cenarian. Fusese unul dintre puţinii care scăpaseră din corabia în flăcări, care se scufunda, şi asta numai fiindcă îi venise ideea să-şi scoată armura, ca să nu se înece ca atâţia alţii. Se alăturase altei unităţi şi luptase cu mâinile goale până să-şi facă rost de arme de la muntenii care căzuseră în timpul primului asalt asupra curţii castelului. El însuşi omorâse şase oşteni cenarieni şi doi nobili, plus alţi şase nobili dacă ar fi pus la socoteală şi copiii, ceea ce el nu făcea. Războinicii adevăraţi nu treceau pe lista victimelor şi copiii.

Şi cu ce se alesese drept recunoaştere a eroismului şi a inventivităţii lui? Cu o misiune de rahat. Unele unităţi primiseră dreptul de a jefui tot ce le ieşea în cale – unităţile mai bune în cartierul de vest, numit Furnicarul de către barbari, iar unităţile cele mai bune în ce mai

rămăsese din cartierul de est, împreună cu ofiţerii. Dat fiind că unitatea lui pierise în luptă, Feri primise misiunea să cureţe mizeria de pe podul de est.

Nu numai că se umplea de praf şi funingine; era şi periculos. Vrăjitorii stinseseră iute focul, dar multe dintre scânduri erau slăbite, unele trosneau sau chiar se rupeau dacă te lăsai pe ele. Pilonii nu fuseseră afectaţi: învelişul de fier îi ferise de foc, însă nu se putea sta pe ei, deci nu era nicio scofală.

Mai rău era când trebuia să care cadavrele. Unele arătau ca friptura întărită, negre pe deasupra, crăpate şi mustind pe dinăuntru. Ca să nu mai pomenim duhoarea! Le întorcea pe toate părţile, ca să ia tot ce aveau de valoare, şi le arunca în apă. Unele unităţi şi-ar fi dorit să-şi îngroape morţii cum se cuvine, dar Feri n-avea de gând să care cadavrele alea împuţite până în capătul podului. În apă cu ele.

Văzu o spadă. Probabil fusese sub unul dintre cadavre când izbucnise focul fiindcă era neatinsă. Mânerul nu avea nici urmă de fum. O spadă frumoasă, cu mânerul încrustat cu dragoni. Tipul de spadă care i se cuvenea unui conducător de unitate. Sau unui conducător de oşti. Cu o spadă ca asta, clanul lui pur şi simplu îl va venera. Chiar merita să fie venerat. Ordinul suna ca tot ce i se părea neobişnuit să-l ducă unuia dintre Vürdmeisteri. „Mda, să aştepte, după cum m-au tratat!”

Uitându-se spre cei care făceau acelaşi lucru ca şi el şi observând că toţi îşi vedeau de treabă, îşi scoase spada, o lăsă jos, şi o băgă pe cealaltă în teacă. Nu încăpea prea bine, dar deocamdată mergea şi aşa. Mânerul era problema, cu dragonii ăia, însă cu o bucată de piele îl putea acoperi foarte bine. Se pricepea la chestii de-astea. În câteva ore spada avea să arate ca oricare alta.

Se mai însenină. Sabia nu-l răsplătea chiar pentru toate faptele lui de vitejie. Era, totuşi, un început.

*

Femeia-meister mergea pe ultimul coridor spre ceea ce

barbarii numeau Fundătura Iadului. Mirosul de suferinţă, greţos, ameţitor o copleşea. Călcă greşit şi se lovi de perete. Oşteanul care o însoţea se întoarse, speriat.

— Nu-i nimic, îl asigură ea şi se apropie de grilajul care acoperea groapa.

Câteva cuvinte şi în faţa ei se aprinse o lumină roşie.

Creaturile din Fundătură îşi mijiră ochii şi se feriră. Femeia vorbi din nou şi Fundătura se lumină. Cercetă fiecare deţinut în parte. Zece bărbaţi, o femeie şi un tânăr cu dinţii piliţi. Niciunul nu putea fi uzurpatorul.

Se întoarse uşor ameţită şi se îndepărtă, străduindu-se să n-o ia la fugă.

Un minut mai târziu un bărbat solid se rostogoli afară dintr-o crăpătură din stâncă. Femeia îl privi şi clătină din cap.

— Eşti nebun. Oricât de mult rău ţi-ar face ăia de sus, nu se compară cu răul de-aici. Uită-te la tine. Eşti moale. Nici nu ţi-au dat bine tuleiele. Fundătura te va distruge, Treisprezece.

Logan o privi şi el în ochi pe femeia şleampătă, ştirbă, cu rochia ferfeniţă. Expresia de pe chipul ei era singurul lucru care se apropia de ceea ce însemna bunătate în groapa asta.

— Deşi în cloaca asta ajung toate scursorile umane, iar din ea se ridică toate focurile pierzaniei, nu mă voi lăsa înfrânt, zise Logan.

— Foloseşte o grămadă de cuvinte mari, nu? spuse cel care răspundea la numele de Fin.

Rânji, arătându-şi gingiile însângerate, unul dintre primele semne ale scorbutului, şi îşi înfăşură în jurul lui frânghia făcută din tendoane.

— Băiatul ăsta-i plin de carne. O să avem un ospăţ pe cinste.

Scorbutul însemna malnutriţie. Malnutriţia însemna că Fin trăise îndeajuns ca să aibă scorbut. Fin era un supravieţuitor. Logan îşi întoarse privirea spre el şi scoase cuţitul, singura lui armă împotriva acestor animale.

— Mai pe înţelesul vostru, nu mă veţi distruge, spuse el. Fundătura nu mă va distruge. Nu voi ceda. Eu. Nu. Voi. Ceda.

— Cum te cheamă, drăguţule? întrebă femeia.

Logan se pomeni că rânjeşte. Simţea cum creşte în el o pornire feroce, primitivă. Ceva îi spunea că acolo unde alţii au eşuat, au şovăit, au căzut la câţiva metri de linia de sosire, el va triumfa. „Eu sunt altfel; eu sunt croit dintr-un altfel de material; eu voi învinge.”

— Spuneţi-mi Regele, zise el.

Zâmbetul însemna „Duceţi-vă la dracu’”. Se simţea puternic în ciuda amărăciunii şi suferinţei.

Era puternic. Atâta tot. Asta însemna să supravieţuieşti. Ăsta era secretul. Asta era flacăra vie ascunsă în cenuşa inimii lui arse. Măcar s-o păstreze aşa.

EPILOG

Adusă de spate şi cu piciorul sucit, Helene bătu la uşa dogarului. Oastea halidorană sosise ieri, iar acum regele Garoth Ursuul îşi răsplătea trupele pentru vitejia lor lăsându-i pe cei mai merituoşi oşteni să ia cu japca tot ce le dorea inima. Nu era cea mai potrivită zi pentru ca o femeie să cutreiere străzile din Cenaria.

Avusese nevoie de două zile chinuitoare ca să găsească locul ăsta. Dogarul descuie uşa şi-i făcu semn să intre, arătându-i o încăpere din spatele casei. Jarl şedea la o masă acoperită cu hârtii, înconjurat de saci de bani.

— Am găsit o modalitate să pleci de aici, spuse el. Conducătorul unei caravane halidorane a fost de acord să te ia cu el. Va trebui să staţi ascunse într-o ladă folosită pentru contrabanda cu ceai de baruş şi alte lucruri; asta până treceţi de porţi. Lada e destul de mare ca să încapă şi fetiţa. Plecaţi la căderea nopţii.

— Ai încredere în contrabandistul ăsta? întrebă Helene.

— N-am încredere în nimeni, răspunse Jarl, obosit. El e halidoran, iar tu eşti frumoasă. E halidoran, deci are toate şansele să iasă din oraş. Şi lucrează cu noi de douăzeci de ani. Am avut grijă să-i dau cât a cerut ca să te treacă dincolo.

— Cred că i-ai dat o avere.

— Numai o jumătate, zise Jarl, cu o umbră de zâmbet. Cealaltă jumătate o primeşte după ce-mi trimiţi vorbă că ai reuşit.

— Mulţumesc.

— Măcar atât să fac pentru Kyllar, zise Jarl şi-şi aţinti privirea în podea, ruşinat. În acelaşi timp, e tot ce pot face.

Helene îl îmbrăţişă.

— E mai mult decât suficient. Mulţumesc.

— Fetiţa e jos. Nu vrea să-şi părăsească t… nu vrea să-l părăsească.

*

Recunoscu locul. Simţi cum îl învăluie căldura alb-aurie; trupul i se desfătă în lumina din jur. Înaintă prin tunel cu paşi uşori şi siguri. Nerăbdare fără grabă.

Degete blânde îi închid ochii.

Un copil ţipă. Regrete. Suferinţă. Întuneric. Frig.

Clipi de câteva ori ca să alunge coşmarul. Respiră adânc. Lăsă lumina alb-aurie să-l învăluie din nou.

— Prinde-l de mână, Uly. Ajută-mă.

Pietre reci se strecurară sub el. Rănindu-l. Durere. Disperare.

Apoi frigul şi durerea dispărură, încet.

Înaintă prin tunel, clătinându-se. Iuţi pasul. Aparţinea acestui loc acum. Aici, fără durere.

O lacrimă îi căzu pe obraz. Auzi un glas de femeie, dar nu-i desluşi cuvintele.

Se împiedică şi căzu. Rămase întins acolo, înspăimântat, dar coşmarul nu reveni. Se ridică în genunchi, apoi în picioare. La următorul pas se lovi de… nimic.

Întinse mâinile înainte şi pipăi bariera invizibilă. Era rece ca fierul şi netedă ca sticla. Dincolo de ea căldura se înteţea, lumina alb-aurie îl chema. Cei din faţă erau oameni?

Ceva trăgea de el, îl răsucea. Treptat, în faţa lui prinse contur o sală… nu chiar sala, căci sala o vedea ca prin ceaţă, ci oamenii care-l priveau curioşi, pe care nu-i recunoştea. Vedea clar un bărbat aşezat în faţa lui pe un tron mic, şi două uşi. Uşa din dreapta lui era bătută în aur. Lumina răzbătea pe sub ea, aceeaşi lumină caldă, alb-aurie, din care Kyllar tocmai ieşise. Uşa din stânga lui era doar din lemn, cu o încuietoare simplă, de fier. Faţa bărbatului era dominată de ochi galbeni, scânteietori, de lup. Nu era înalt, dar emana autoritate, putere.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Kyllar.

Un zâmbet larg.

— Nu e nici raiul, nici iadul. Aici, dacă vrei, e Anticamera Misterului. Acesta e regatul meu.

— Cine eşti tu?

— Lui Ahilles îi plăcea să-mi spună Lupul.

— Ahilles? Adică Durzo?

— Eşti în faţa unei alegeri. Poţi intra pe o uşă sau pe cealaltă. Dacă alegi uşa bătută în aur, te vei întoarce exact unde ai fost adineauri, împreună cu scuzele mele pentru că ţi-am întrerupt călătoria.

— Călătoria?

— Călătoria spre rai sau spre iad sau spre uitare sau spre reîncarnare sau spre orice o fi însemnând moartea.

— Tu ştii ce înseamnă? întrebă Kyllar.

— Aici este Anticamera Misterului, Azoth. Aici nu vei găsi niciun răspuns, doar va trebui să alegi, răspunse Lupul rânjind, un rânjet lipsit de veselie, rânjetul unui animal de pradă. Pe uşa din lemn te vei întoarce la viaţa ta, la corpul tău, în timpul tău – sau ceva pe aproape. Corpul tău va avea nevoie de câteva zile ca să se vindece. Vei fi Îngerul Nopţii cu adevărat, la fel cum a fost Ahilles înaintea ta. Corpul tău va fi imun la ravagiile timpului, cum a fost şi corpul lui Ahilles – ceva ce poate doar la bătrâneţe poţi aprecia.

— N-am să îmbătrânesc deloc?

— Viteza cu care te vei vindeca o va depăşi pe cea a oricărui muritor. Ceea ce numeşti Talent va creşte. Vei deveni o legendă vie.

Suna extraordinar. Prea bine chiar. „Aş fi ca Ahilles Thorne. Aş fi ca Durzo.” Ultimul gând îl făcu să ezite. Povara nemuririi – sau felul în care se manifesta ea – sau poate forţa ei sau presiunea atâtor sute de ani îl transformase pe Ahilles Thorne, prinţul, eroul, în Durzo Blint, ucigaşul înverşunat, fără speranţă. Îşi aminti ce-i spusese lui Durzo, cu ironie:

„Credeam că Îngerii Nopţii sunt invincibili.”

„Sunt nemuritori. Nu-i acelaşi lucru.”

— De ce vrei să faci asta pentru mine? întrebă Kyllar.

— Poate că nu fac nimic. Poate că aşa te-ai născut. Poate e opera sa’kariului.

— Care-i preţul?

— A, Durzo a ştiut ce să te înveţe, remarcă Lupul, privind aproape trist. Adevărul e că n-ar putea fi niciunul.

Nu ştiu. Pot doar să-ţi spun ce-am auzit de la cei mai luminaţi decât mine. Ei credeau că a te întoarce din morţi, cum ai putea face tu, e o încălcare atât de gravă a ordinii fireşti a lucrurilor, încât o astfel de viaţă, nefirească, te-ar costa viaţa de apoi. Că, pentru cele şapte secole de viaţă, Ahilles a renunţat la eternitate. Dar s-ar putea să nu fie aşa. S-ar putea să nu ai nicio influenţă asupra eternităţii sau s-ar putea ca eternitatea să nu existe. Eu nu sunt… persoana cea mai potrivită… pe care s-o întrebi fiindcă şi eu am ales această viaţă.

Kyllar se îndreptă spre uşa bătută în aur. Era atât de frumos acolo. Se bucurase de atâta pace. Ce nebun ar da liniştea şi fericirea eternă în lumina aceea aurie pe violenţa, dezonoarea, disperarea şi duplicitatea vieţii pe care o dusese?

Când ajunse aproape de ea, uşa se schimbă. Aurul se topi, se strânse într-o baltă şi, în clipa următoare, iadul se dezlănţui sărind spre el, nerăbdător să-l devoreze. Apoi dispăru, şi uşa de aur reveni la locul ei. Kyllar aruncă o privire spre Lup.

— S-ar putea ca eternitatea să nu fie un loc prea plăcut pentru un ucigaş.

— Tu ai făcut asta?

— Da. O simplă iluzie. Dar, dacă ar fi să-l judeci pe Kyllar Stern, i-ai oferi paradisul etern?

— Văd că, totuşi, te interesează alegerea mea.

— Ai devenit un jucător, Înger al Nopţii. Toată lumea e interesată de alegerea ta.

Kyllar nu ştia de cât timp stătea acolo. Tot ce ştia era că, dacă alegea greşit, ar fi regretat mult şi bine. Formulele matematice nu-i erau de niciun ajutor; erau pline de infinituri şi zerouri şi nu avea cum să ştie de ce parte a ecuaţiei se găseau. Nu putea fi sigur ce-l aştepta dacă renunţa la eternitatea în paradis sau eternitatea în iad sau chiar la o existenţă eternă pe pământ, cu toate imperfecţiunile ei, în schimbul uitării. Kyllar nu credea, precum contele Drake, într-un Dumnezeu drept şi iubitor sau, precum Durzo, că nu există aşa ceva. Ştia că făcuse

mult rău, sfidând orice credinţă. Ştia şi că făcuse bine. Îşi dăduse viaţa pentru Helene.

Helene. Fata îi umplu mintea şi inima până la refuz, făcându-l să geamă de durere. Chiar dacă-l accepta, Helene avea să îmbătrânească şi să moară în doar o fărâmă din viaţa lui. Dar cel mai probabil fata nu-l va accepta, nu putea accepta un ucigaş.

Toate întrebările şi posibilităţile se înălţară şi se prăbuşiră ca nişte castele din cărţi de joc, dar Helene rămase. Kyllar o iubea. Întotdeauna o iubise.

Helene era riscul pe care şi l-ar fi asumat oricând.

Se hotărî şi porni în fugă spre uşă. Scoase un ţipăt…

*

…şi se ridică în capul oaselor.

Helene ţipă. Uly ţipă.

Gâfâind din greu, Kyllar îşi desfăcu tunica plină de sânge.

Pieptul era neted, pielea perfectă. Îşi atinse umărul zdrobit. Era întreg, la fel de sănătos precum degetele de la mâna dreaptă. Nu avea nici măcar o cicatrice.

Clipea fără să se uite la Uly sau Helene, care-l priveau înlemnite.

— Sunt viu. Sunt viu?

— Da, Kyllar, zise Mama K, intrând în cameră, cu un calm incredibil.

Kyllar nu mai înţelegea nimic. Totul fusese atât de real.

— De necrezut. Kyllar: cel care ucide şi este ucis. Durzo a ştiut tot timpul.

Văzând calmul afişat de Kyllar şi Mama K, lui Uly i se păru firesc să-l vadă pe Kyllar stând în capul oaselor şi vorbind după ce, cu o clipă în urmă, fusese mort de-a binelea. Helene însă nu reacţionă la fel. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Helene, aşteaptă, strigă Kyllar. Aşteaptă, spune-mi un singur lucru.

Fata se opri, derutată, înfricoşată şi, în acelaşi timp, plină de speranţă, cu ochii în lacrimi.

— Cine ţi-a făcut cicatricele de pe faţă? Sper că nu Durzo. Şobolanul, nu-i aşa?

— Te-ai întors din morţi ca să mă-ntrebi asta? Bineînţeles că Şobolanul a făcut-o! răspunse Helene şi ieşi din cameră.

— Aşteaptă! Helene, îmi pare rău!

Kyllar încercă să se mişte, dar, ridicându-se în capul oaselor, îşi irosise toată puterea. Fata plecase.

— De ce naiba îmi pare rău?

Uly îl privi acuzator.

— Sper că n-o laşi să plece de tot, tăticule.

Kyllar se prinse cu mâinile de marginea patului ca de o ancoră de salvare. Se uită la Uly, supărat.

— Nu-mi spune tăticule.

Uly bătu din picior şi ieşi ca o furtună.

Mama K râdea, altfel decât o auzise Kyllar până atunci, mai profund, mai plin, fericită cu adevărat, ca şi cum, prin acelaşi act de voinţă cu care alesese viaţa, renunţase la cinism.

— Ştiu ce gândeşti, Kyllar. Durzo te-a minţit. Mai mult ca sigur. Numai aşa te putea salva. A trebuit să-l ucizi ca să-l urmezi. Sa'kariul nu se putea lega definitiv până când nu murea fostul stăpân.

Rămaseră acolo, în tăcere, Kyllar gândindu-se cum moartea lui Durzo îl făcea să-şi vadă viaţa într-o lumină complet diferită. Îl durea că-şi judecase maestrul atât de greşit, crezându-l atât de odios – crezându-l capabil s-o desfigureze pe Păpuşa –, dar, totodată, îi şi plăcea adevărata imagine a maestrului. Ahilles Thorne. Durzo Blint, legenda, fusese Ahilles Thorne, eroul. Kyllar se întrebă câte alte nume de eroi purtase maestrul lui. Simţi un junghi în inimă, un gol în stomac şi lacrimile care stăteau să-l podidească.

— O să-mi lipsească, spuse el cu un nod în gât.

Văzu acelaşi lucru în ochii Mamei K.

— Şi mie, zise ea. Dar totul va fi bine. Nu ştiu de ce, dar cred asta cu toată convingerea.

Kyllar încuviinţă din cap.

— Aşadar te-ai hotărât să rămâi, spuse el, nevrând să plângă în faţa ei.

— Ca şi tine.

Femeia ridică o sprânceană, amestecând în privirea ei suferinţa, fericirea şi amuzamentul.

— Te iubeşte, Kyllar. Chiar dacă nu-şi dă seama. Ea te-a târât afară din castel. Ea a refuzat să te abandoneze. Oamenii lui Jarl au găsit-o. De-abia când te-au adus aici, Uly a văzut cum ţi se vindecă rănile.

— E furioasă pe mine.

— Aşa cum e furioasă orice femeie care iubeşte. Ştiu.

— I-ai spus lui Uly cine e mama ei?

— Nu. N-am să-i spun niciodată. Vreau s-o feresc de tot ce e rău.

— Dar are nevoie de o familie.

— Da. Speram că te interesează treaba asta.

*

Noaptea se lăsă peste malul de est al fluviului Plith cu nori deşi, de fum. Oraşul arsese toată ziua, iar acum vânturile nopţii împrăştiau mirosul greu peste tot. Focurile se reflectau în Plith, iar norii apropiaţi de pământ apăsau aerul plin de funingine deasupra oraşului, ca pe o pernă.

O căruţă trecea huruind pe o stradă. Stăpânul ei, încovoiat, cu nasul acoperit ca să se ferească de aerul puturos, îşi şfichiuia din când în când caii. Căruţa ajunse din urmă o femeie schiloadă, cocoşată şi cu un picior sucit.

— Vrei să urci? întrebă căruţaşul cu o voce aspră.

Femeia se întoarse, aşteptând ceva. Avea şi ea faţa acoperită, dar ochii parcă erau prea tineri, deşi fuseseră învineţiţi bine.

Căruţaşul halidoran trebuia să aibă părul negru şi să fie gras. Omul acesta avea părul alb, era slab ca un ţâr, adus de spate şi cu hainele mult prea largi. Femeia clătină din cap şi îşi văzu de drum.

— Te rog, Helene, spuse Kyllar, de data asta cu vocea lui.

Helene tresări.

— Ar trebui să-mi fie frică de tine, nu crezi?

— N-aş putea să-ţi fac vreun rău.

Deasupra ochilor pe care-i învineţise chiar el, sprâncenele se înălţară neîncrezătoare.

— Intenţionat, adăugă Kyllar.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, privind în jur.

Străzile erau pustii.

— Aş vrea să te duc departe, răspunse Kyllar, dându-şi părul vopsit la o parte din ochi cu un zâmbet pe chipul machiat. Şi pe tine, şi pe Uly. Putem merge oriunde. Am mai mulţi bani decât e nevoie.

— De ce?

— Chiar dacă sunt bani murdari de sânge, n-are niciun rost să-i las…

— De ce eu, Kyllar?

— Fiindcă… fiindcă…

— Să nu-mi spui că mă iubeşti, zise ea dintr-o suflare.

— Ştiu că pare a fi din pripă, dar…

— Cum ai putea iubi asta? întrebă ea, descoperindu-şi faţa şi arătând spre cicatrice. Cum ai putea iubi un asemenea chip?

Kyllar clătină încet din cap.

— Ce-i drept, nu-mi plac cicatricele tale, Helene. Le urăsc. Am încercat să te protejez, n-am reuşit, dar…

— Nu vei vedea niciodată dincolo de ele.

— N-am terminat. Helene, am vegheat asupra ta de când eram copii. Mereu de la distanţă, dar mereu. Veneam să te văd de două ori pe săptămână în piaţa de lângă Drumul lui Sidlin. Mult timp mi-am reproşat cicatricele astea. Ai dreptate, n-am văzut dincolo de ele. N-am de gând să te mint, să-ţi spun cât de frumoase sunt. Cicatricele tale sunt urâte. Dar tu nu eşti urâtă, Helene. Cicatricele tale vor fi mereu o parte din tine, dar tu eşti mai mult decât aceste cicatrice. Femeia pe care o văd atunci când mă uit la tine e minunată. E deşteaptă, are limba ascuţită şi o inimă atât de bună, încât mă face să cred că oamenii sunt, totuşi, buni, în ciuda răului cu care am avut de-a face toată viaţa.

Cuvintele lui dădeau roade, Kyllar îşi dădea seama după

expresia ei. „Hai, Mama K, spune-mi că am învăţat ceva de la tine, cum să mă folosesc de cuvinte. Spune-mi că am învăţat ceva, chiar fără să vreau.”

Mâinile Helenei se agitară ca nişte vrăbiuţe.

— Cum poţi spune aşa ceva? Nici măcar nu mă cunoşti!

— Nu mai eşti Păpuşa?

Helene lăsă mâinile jos, vrăbiuţele dând să se odihnească.

— Ba da. Dar nu cred că tu mai eşti Azoth.

— Nu mai sunt. Nici nu ştiu cine sunt. În clipa asta ştiu doar că nu sunt maestrul meu şi că nu voi trăi cum a trăit el.

Speranţa părea s-o părăsească.

— Kyllar, spuse Helene şi el îşi dădu seama că fata folosise numele acesta dinadins. Toată viaţa mea am să-ţi fiu recunoscătoare. Dar trebuie să rămânem cu picioarele pe pământ. De legătura noastră s-ar alege praful. Pur şi simplu m-ai distruge.

— Ce tot spui acolo?

— Bănuiesc că maestrul tău mi-a interceptat toate scrisorile.

— Da, şi mi-a trebuit o după-amiază întreagă să le citesc.

Fata zâmbi trist.

— Şi tot nu înţelegi?

„Fetele astea, niciodată nu ştiu ce vor.” Kyllar clătină din cap.

— Când eram mici, tu erai cel care mă protejai, care aveai grijă de mine, care te băteai pentru mine. Tu ai fost cel care mi-ai găsit o familie adevărată. Te priveam ca pe un erou şi voiam să rămân cu tine pentru totdeauna. Pe urmă, când am mai crescut, ai devenit binefăcătorul meu şi m-ai făcut să cred că sunt altfel decât celelalte fete. Erai prinţul meu minunat, pe care-l iubeam nebuneşte, cu disperare. Erai Kyllar al meu, sărmanul meu nobil, despre care familia Drake îmi povestea atâtea lucruri. Pe urmă tu ai fost cel care a venit să mă salveze… Mereu ai fost tu, Kyllar. Mereu.

Kyllar păstră tăcerea, cugetând, dar tot nu înţelegea.

— Vorbeşti de parcă ar fi fost ceva rău.

— Vai, Kyllar! Doar mi-ai citit scrisorile. Ştii cât de romantică pot fi. Ce se va întâmpla cu fetiţa aceea prostuţă când va vedea care-i realitatea? Ce se va întâmpla cu mine când îmi voi da seama că nu sunt vrednică de omul pe care l-am iubit toată viaţa?

— Ce tot spui acolo? Tu, nevrednică?

— E un basm, Kyllar. Nu-l merit. Se va întâmpla ceva rău. Vei găsi o fată mai frumoasă, te vei sătura de mine, mă vei părăsi, îmi vei frânge inima şi nu-mi voi mai reveni niciodată, fiindcă numai aşa te pot iubi, Kyllar. Prosteşte, orbeşte, atât de mult, cu toată fiinţa mea, încât simt că mă înăbuş. Nu pot să leşin şi să mă trezesc în pat cu tine fiindcă ştiu că vei sări din el şi-ţi vei vedea de viaţă, un lucru pe care eu nu-l voi putea face niciodată.

— Dar nu-ţi cer să faci dragoste cu mine.

— Deci sunt prea urâtă ca să…

„La naiba, un lucru nu pot spune ca lumea”, gândi Kyllar.

— Destul! strigă el, cu o voce atât de plină de emoţie, încât o reduse pe fată la tăcere. Eu cred că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, Helene. Şi cea mai pură. Şi cea mai cumsecade. Şi nu-ţi cer să te culci cu mine!

Pe faţa ei se citea consternarea, dar era clar că nu suporta să se strige la ea.

— Helene, zise el, mai liniştit acum. Îmi cer iertare că am ridicat vocea la tine. Îmi cer iertare că te-am lovit, chiar dacă am făcut-o ca să te salvez. În ultimele zile am crezut că mor de două ori – poate am şi murit, nu ştiu. Dar ce ştiu e că, în clipa în care am crezut că mor, tu ai fost regretul meu. Nu! Nu cicatricele tale.

Kyllar îi mângâie faţa şi continuă:

— Nu înţelegi? De-abia dacă le văd. Am regretat că n-am devenit omul alături de care ai fi putut trăi. N-ar fi fost drept să fiu cu tine, chiar dacă m-ai fi vrut. Vieţile noastre au început în aceeaşi fundătură, Helene, numai că tu ai devenit tu, iar eu m-am înrăit. Nu-mi place ce-am făcut.

Nu-mi place ce-am devenit. Nici măcar nu ştiu dacă mă pot schimba. Crezi că nu meriţi un basm? Eu nu merit o altă şansă, dar tot vreau să mi-o dai. Te temi că dragostea e prea riscantă? Am văzut ce se întâmplă când nu-ţi asumi riscul. Mama K şi maestrul meu s-au iubit, dar s-au temut să rişte şi asta i-a distrus pe amândoi. Şi într-un fel şi într-altul tot riscăm… Eu vreau să risc ca să văd lumea prin ochii tăi, Helene. Vreau să te cunosc. Vreau să fiu vrednic de tine. Vreau să mă uit în oglindă şi să-mi placă ce văd. N-am fost niciodată iubitul cuiva. N-am fost tată. Nu ştiu dacă sunt în stare de aşa ceva, dar vreau să încerc. Nu ştiu ce urmează, dar vreau să înfrunt viitorul alături de tine. Helene, nu-ţi cer să te culci cu mine. Dar poate că, odată şi-odată, îmi voi câştiga dreptul de a-ţi cere ceva permanent.

Kyllar se întoarse şi îşi dădu seama că-i venea mai greu s-o privească în ochi decât să se lupte cu treizeci de munteni, întinse mâna spre ea.

— Te rog, Helene. Vrei să vii cu mine?

Fata se încruntă, apoi îşi feri privirea. Ochii îi străluceau de lacrimi, dar poate din cauza cenuşii din aer. Clipi repede şi-l privi din nou, căutându-i ochii. Kyllar îi susţinu privirea, ochii mari, căprui. Se ferise de ei de atâtea ori, de teamă că fata îl va vedea aşa cum era cu adevărat. Se ferise de ei, de teamă că puritatea fetei nu-i va suporta murdăria. Acum îi susţinu privirea. Se deschise spre ea. Nu-şi ascunse întunecimea. Nu-şi ascunse dragostea. Îi dădu voie să privească în adâncul lui.

Spre surprinderea lui, în ochii Helenei găsi ceva mai blând decât dreptatea, ceva mai cald decât îndurarea.

— Mi-e atât de frică, Kyllar.

— Şi mie.

Fata îl luă de mână.

SFÂRŞIT

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT

Speranțele sunt minciunile pe care ni le spunem despre viitor.

Cei slabi nu supraviețuiesc într-o lume a mizeriei, unde cruzimea și nedreptatea fac legea. Teama e un sentiment pe care Azoth îl cunoaște dintotdeauna. A venit vremea să-l uite. Trebuie să învețe să ucidă, însă asasinatul este o artă care se deprinde doar cu un preț uriaș.

Viața e searbădă. Viața e lipsită de sens. Când luăm viața cuiva, nu luăm nimic de valoare.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-15-8

